

www.libtool.com.cn

ÆDES CHRISTI
in Academia Oxoniensi

EX BIBLIOTHECIS GUDBRANDRI
VIGFUSSON et FRIDERICI YORK POWELL
olim alumni, partim ab hoc legatis, partim
emptis, a. MCM

Guillaume Vigbussen

www.libtool.com.cn

(Oxford 1873)

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn
KONUNGA SÖGUR.

SAGAER OM SVERRE OG HANS EFTERFØLGERE.

UDGIVNE AF

C. R. UNGER.

CHRISTIANIA.

TRYKT HOS A. W. BRØGGER.

1873.

www.libtool.com.cn

Forord.

Til Grund for nærværende Udgave af Konunga Sögur er lagt en gammel Skindbog kaldet Eirspennill, der nu opbevares i den Arna-Magnæanske Haandskriftsamling paa Universitetsbibliotheket i Kjøbenhavn som No. 47 Folio. Denne Bog synes at være skreven i Norge af en islandsk Afskriver i det 13de Aarhundrede, og den sees efter en Antegnelse øverst paa Bagsiden af det 57de Blad: Iste liber est Throndonis Gardari canonici Nidrosiensis at have tilhørt den throndhjemske Chorsbroder Thrond Gardarson, der Aar 1371 blev Erkebiskop i Throndhjem; senerehen har Bogen tilhørt Otto Früs i Salling, kom derpaa i Jens Rosenkrantz's Besiddelse og erhvervedes Aar 1696 tilligemed Codex Frisianus af Arne Magnusson.

Da denne Codex i sin Tid forhaabentlig vil blive fuldstændig og nøiagtig aftrykt blandt Kildeskrifter til Norges Historie, har man ikke anseet det nødvendigt her at gaa ind paa nogen Beskrivelse af dens Beskaffenhed eller orthographiske Eendommeligheder, men kun at gjøre opmærksom paa de Steder, hvor Afvigelser fra Haandskriftet have maattet foretages for at berigtige Texten. En Undtagelse har dog fundet Sted for Versenes Vedkommende og for de efter Flateyjarbók udfyldte Lacuner i Slutningen af vor Codex, hvor Rettelser efter andre Haandskrifter ere optagne i Texten uden at dette er bleven bemærket.

Den følgende Fortegnelse over de foretagne Rettelser er indrettet saaledes, at den i Teksten optagne Læsemaade er stillet først og med et Kolon (:) adskilt fra Haandskriftets Læsemaade; et „mgl.“ betyder, at det eller de Ord, der staa foran dette Mærke, mangle i Eirspennil.

- Side 1¹⁰ ok réð fyrir hvat rita skyldi mgl.; — 1⁹ allkunnigt : alkunnigt
- 5¹⁶ höggvápn : bogvápn; — 26 allhátt : alhátt
- 6³⁴ föðursystur : systur
- 7¹⁰ skammsýnir : skynsamir
- 9³¹ rækit : rikit
- 10¹⁸ nóttina : tottina; — 1⁹ Borg : bergi
- 11¹⁵ smurði : spurði
- 13¹⁸ Eikisherað : rikisherað
- 15²⁹ erviði : ervaði; den samme Rettelse ogsaa flere andre Steder.
- 16³³ Gaularóss : Gaulardals
- 17¹ Saltnesi : Sandnesi; — 15 er mikit bar mgl.
- 18²⁶ Cap. 15 (16) udgjør i Eirsp. eet med foregaaende Cap. 14 (15). Overskriften er tagen af Flateyjarbók.
- 19¹⁸ til vatns, þess er Rönd heitir : til vazins raund
- 23² eigi því síðr : i því síðr
- 24²⁴ öndum yðrum : aundum auðrum
- 25²⁷ veizla mgl.
- 26¹ Þorgrímr mgl.
- 27¹⁴ Skríksvík : serinsvík; — 32 mönnum mgl.
- 28¹⁴ fórust : foru
- 30⁷ heimtumst : heimtuz; — 12 heimtust : hefntuz
- 31¹⁶ sögðu : sagði
- 33¹⁷ vinzt : vizsk
- 35⁵ eigi langr : i langr, jvf. 40¹³; — 35 fórst : forsk; flyktust : flyttuz
- 36³¹ Þeir Magnús : þa M.; — 33 Eigi fór : fara, maaske har her i Eirspennils Original staaet fora = fór eigi.

III

- Side* 37²⁴ hefir : hefr
 — 39³⁰ at þat sannædist : at satt veri at þat sannæðiz
 — 40¹¹ baðst : baðsk; — ¹³ eigi þarf : i þarf, *jvf. oven-*
for S. 35⁵.
 — 41¹⁰ frændi *mgl.*
 — 42⁶ þúst : sust; — ⁹ hviða : hurða; — ²⁶ miðjan :
 miðia; — ³⁰ andlitit : andlipit
 — 43¹¹ *Cap. 35 (38) begynder:* Ða er lík; — ¹⁵ stöndum
 vér : staundum mér
 — 44³⁰ fyrir Erlingi jarli, er hann tók : þat er Er-
 lingr tok
 — 45² hvern mann : hverr mann; — ⁵ hugþekk : hukþek.
 — 46¹ at þeir mundu vera *mgl.*; — ⁶ gæta : gættu
 — 47²² Fjörðu : fjörðum; — ³² at Steini *mgl.*
 — 50¹⁴ með drengskap *mgl.*; — ²⁴ ef þú kæmir : er
 þú kemr
 — 51¹⁶ *Den sidste Sætning i Cap. 42: Þórólfr rypill*
— orrostunni staar S. 50³³ efter fall verst.
 — 52¹⁰ sær mundu : þau mundu; — ¹⁶ sverðin : sverpit;
 — ²⁰ Gíslason : Gillason
 — 53⁵ Valdimars : valldhamars; — ³⁵ verra hesti :
 verra hesta
 — 56¹ fór alt austr til Víkr : for austr til Víkr hann
 for allt austr; — ⁹ vitrum : varum; — ²⁵ flýs : fleys
 — 58²⁶ berst : bersk
 — 59²⁸ Ænesi : ornesi
 — 60⁶ Þá er : aðr; 60¹² skjöld : skiolld undir
 — 62²³ mjök komnir : miok nir
 — 65¹¹ kaupangs : kaup
 — 66¹⁴ er mín : en min
 — 67⁸ annathvært : annat uart; — ²⁷ fylk : fylkt
 — 68³ jafnan : iafnan sinnum; — ¹⁵ turnreið : tunreið
 — 69¹³ Kolr Isaksson : Isakr
 — 70²⁶ á Ástum : austuinn
 — 72¹ sagði : sögðu

IV

- Side 73²¹ Orkdæli : orkudæli
- 74¹² hálfis mánaðar : halfs mánaðr
- 75⁵ konungr *mgl.*; — ¹² vissi, at : vissi er; — ¹⁶ þeir flýðu : hann flýðu
- 76¹³ tilflutningar : tilfluttlingar
- 77¹⁹ innan : innar; — ²² at róast : at roa
- 78¹³ Ægisfirði : augursfirði; — ³² barst : barsk
- 82⁵ kómu *mgl.*; — ¹⁵ Jóni Hallkelssyni : Hallkatli Jóns syni; — ²⁶ í Sogn : i syslu
- 83² Arnþórr : arndorr; — ²⁹ samskarat : samskartt
- 85²⁰ Ruslum : ryslum
- 86¹⁹ viku : viku sneru; — ²⁷ Hugastrandar : Haugastrandar
- 87¹⁶ Magnús konungr : Hann
- 88⁶ norðr til Björgynjar Eilíf orra : suðr til biorgyniar Eilíf æra; — ⁷ Grafdal : granda; — ¹⁴ skenkja : skeika; — ³³ sva *mgl.*
- 89²⁷ Sýrströnd : Suðrstraund
- 90⁴ Hugaströnd : Haugastraund; — ²⁴ ok ráði : at ráði
- 91²⁸ mœtti hinum, er þeir fóru innan : þa foru þeir innan a moti
- 92²⁴⁻²⁵ Þórðr Finngeirs bróðir : Þóðr Bengeirsson
- 93¹² næstir *mgl.*
- 94¹ Tala Ásbjarnar : tala arnbiarnar; 94²⁹⁻³⁰ þegar sá þeir : þa er þeir sa; — ³¹ sem stórt regn. í logni : sua stortt sem regn i lopti.
- 96⁷ þó dauðir : þa dauðir
- 97¹⁴ *Her er ikke Capitelsskifte i Eirsp.*
- 98¹¹⁻¹² steig son Orms konungsbróður : steigs son; — ²⁰ *Her er ikke nyt Capitel i Eirsp.*
- 99²⁰ Oslóar : Oslo
- 101¹⁸ öruggan : aryggian
- 102¹ at bæjarmönnum : sem þoiarmonnum
- 105³ er mér hyggr illa *mgl.*; — ²⁶ rangi : ragna

- Side* 106¹⁹ sveit hans *mgl.*; 106²⁷ þá er : þar er
 — 108²⁷⁻²⁸ en hér er komit : er her komið
 — 109³ hvers : huat; — 15¹⁵ hlutr *mgl.*; — ²⁰ hon *mgl.*
 — ²⁵ líkast er : líkast þeir; — ³² þjóna : þjóna
 hvern; — ³⁴ Konungr *mgl.*
 — 111¹⁸ austr undan : aundan; — ²² heróp *mgl.*
 — 113³³⁻³⁴ en ef þér haldit borgina, þá er þat bani
 Nikulás, ok fyrir þat sama *mgl.*
 — 114¹ þat vel : þess von
 — 116²³ Stoðreimi : Vestreimi
 — 117² svá mega : sva megu; — ²⁴ fyrir því at aldri
 fyrr hafði verit í Noregi *mgl.*; — ³¹ miklu :
 mikit
 — 118¹⁸ Vikum : Pikum
 — 119¹ Upphaf Varbelgia : Upphaf Kuffunga; — ⁴
 höfðu farit : ok farit höfðu
 — 121²⁵ tíutigu : .x.
 — 127⁸ fræknliga : frekliga
 — 128³ á tveim skipum : .ii. skip; — ¹³ messur *mgl.*
 — 132⁷ sumt sat : hirdin; — ²¹ at tala *mgl.*
 — 134¹⁴ at konungrinn : ok konungrinn; — ¹⁸ hefði
 verit : hafði verit
 — 135²⁷ rifinu : lifinu
 — 136¹⁹ þú ert *mgl.*
 — 140¹ stránefr : strinefr
 — 141²⁶ horfinheilla : horuinheilla
 — 142¹² á fimta tigi : fimtan tigr
 — 143⁷ 80 manna : XXXX manna
 — 145²⁹ Hiði *mgl.*
 — 146²⁰ Há : hæ
 — 148⁹ lögðu saman skipin ok *mgl.*
 — 149¹⁶⁻¹⁷ hafði lagt út við Ingardal : la út við margdal
 — 151¹⁴ gefa *mgl.*; — ¹⁸ Auta : Aura, *lagesaa* 152¹.
 — 152²⁴ liðdrjúgr : liðdrygr
 — 153¹⁴ Birkibeinar *mgl.*

VI

- Side* 154¹⁹ segia : segi
 — 156²¹ leikarnir : leikirnir
 — 157³⁰ í Alrekstaðavág : váginn Alrekstaðavág
 — 158⁸ ljoxa : laxa; — ³⁴ kirkjugarðinum : kirkju-
 görðunum
 — 160⁷ Mariúkkirkju : Mariubryggju; — ¹³ stræti utan
 frá *mgl.*
 — 161¹² son Hallkels : Hallkell; — ²⁹⁻³⁴ fra í brodda-
 hagl til Baglar standa er oversprunget.
 — 163⁵ Hefnarmynni : Hernarmynni; — ⁶ sker eitt
 fyrir annkost : steinsker eitt fyrir aundkost
 — 164²⁶ Hjörleifsvík : Horleifsvík
 — 166⁹ hafhrúta : halfruta; — ³⁴ svipan : skipan
 — 169⁴ Orknar : Orkoar; — ¹⁵ Ásfjörð í : Arfjörð oc
 — 170²⁶ Birkibeinar, hvar Baglar : Baglar, hvar Birk-
 ibeinar
 — 171¹² er síðast fór *mgl.*; — ¹⁷ sagði hann *mgl.*
 — 172¹ vikit : ykvit; — ¹⁶ sveltu : svelltuð; gefit : gevi
 — 173¹⁰ viðunni : viðunum
 — 176⁸ þat ráð *mgl.*
 — 177⁹ Aumorð : Aumð
 — 178¹⁴ Langamosa : Langamula; — ¹⁵ ok Heggknir *mgl.*
 — 179⁴ bóndum *mgl.*; — ³⁰ Sví verði : svívirði
 — 180²² Raumar : Raumdælir
 — 181¹³ Akrshaga : Akrhaga
 — 183³³ sleikja : slækia
 — 185⁵ sem *mgl.*; — ²¹ sinn veg : sinn sig; — ³⁴
 teininum : teinum
 — 186³³ konungs skipum : konungsskipinu
 — 187¹ þeystu : þeyttu; — ⁹ Gygisvík : Augursvík;
 — ¹⁷ Höfðabuzuna : Hundabuzuna
 — 188⁸ Birkibeinar *mgl.*
 — 190⁶ konungr *mgl.*; — ¹⁷ Yxneyrna : Auxeyrna; — ¹⁹
 Hellisvíkr : Heslivíkr

VII

- Side 192¹¹ um knappinn : upp knappinn; — ²⁶⁻²⁷ kað-
alinn um : um kaðalinn
- 194²⁸ væri, skyldu : eru, skulu
- 195³¹ þúst : sust; — ³³ *imellem* sínum og ok svá *ind-
skyder Eirsp.* : ok lettú alldri fyrr en þeir sigruðuz.
- 197⁷ við átjándá : hann var við átíandá; — ⁹ Ald-
inhaga : alldinhauga; — ²⁵ Lyst : Lustr
- 199¹⁸ taka *mgl.*
- 200³³ Við dauða : At við dauða
- 202⁴⁻⁵ millesimo ducentesimo secundo : millessimo
C⁰. XC⁰; — ⁵ vetr *mgl.*; — ⁹ til konungs : til jarls;
— ¹⁰⁻¹¹ konung bróklausan : jarl broklausan
- 205¹⁵ Gautlandi : Gotlandi
- 206¹² hlyns : lunz, *ovenfor* 139³³; — ¹³ tanr : ranr
- 209⁵ leitát eptir : leitaði eptir
- 210¹⁸ Ána systurson sinn *mgl.*, *med aabent Rum til
senere Udfylding.*
- 211² kuggr einn : k'grinn; — ¹⁰ Arnbjörn : Hallbiörn;
— ¹⁹ Uppdal : Uppdali; — ²⁴ Þorkel dreka :
Þorkel digra; — ²⁵ Ögvaldsnes : Aualldznes.
- 213²⁰ Hvinisdal : uinisdal
- 215²⁵ leiðangr *mgl.*; — ²⁷ Sveggjaðarsund : Sveigiaðarsund
- 216⁷ sveit ok hans merki : sueitin ok hans sueit;
— ²⁴ þeir, er : þeim er
- 218¹⁴ feykir : feylir; — ¹⁵ stránefr : strinefr; — ¹⁹
sokkr : sokr; — ³⁰ Ljáröndum : Krianaðum
- 220⁶ Þórðr : Þorir
- 225¹⁸ fuðendr (*jvf. ovenfor* 213¹⁹) : fuðhundr; — ²⁴
Viku Birkibeinar : viku Birkib. snua
- 226²⁶ Björgólfr : Biorolfr
- 229¹⁵ at at leggja : at leggja; — ³¹ Leiruna : leirurnar
- 230¹¹ Smjörkára : smiorka
- 231²⁰ grið *mgl.*; — ³¹ liðsmenn : liðmenn
- 232¹³ Fjölbyrjusund : fiorbyrjusund
- 233¹⁸ or Eikundasundi : í Eikundasundi

VIII

- Side 235¹⁹ eigi lengra norðr : lengra norðr
- 136⁷ Ámundi : Hamundi
- 239¹³ Sörkvir Karlsson yfir Englandi *mgl.*
- 242⁸ Sturla : sturli; *den samme Form findes ogsaa i Codex nedenfor Linie 23, og oftere ellers.*
- 243³⁰ slag i Þrándheimi : slag i Biorgyn, *her er noget oversprunget i Codex, jvf. Fornm. S. 9, 238⁶⁻⁹.*
- 244³ jarl : iarls.s; — ⁵ suðr til Björgynjar *mgl.*
- 245¹⁵ Seleyja vetr : soleyia vetr; Seleyjum : soleyium; — ²⁰⁻²¹ gaf konungssyni flúrbrauð bakat svá blautt, at vefja mátti saman : gat k's s. flaurbrauð bakat ok hraut saman, sva at uefia matti; — ²⁵ er *mgl.*; — ²⁹ hlægimálugr : hlæðimalugr.
- 250¹⁰ bernskr : bõnskr; — ¹¹ at ganga *mgl.*
- 251¹² at þeir : er þeir
- 253³ ok af fornum fjándskap þeira : þeir; — ²⁶ Hávarði : hauarðar
- 254¹¹ þér sét : þeir se; — ¹² Hróarr : Ivarr.
- 256⁴ hringt : ring; — ⁸ Seljumanna : seliamanna.
- 257¹² fóstroföður : fostbroður; — ²⁹ bernskr : bænskr, *jvf. ovenfor 250¹⁰.*
- 262¹⁰ Foldinni : folldar; — ¹⁴ Haugsvíkr : hauksuikr; *dog nedenfor S. 279⁸ staar i Codex haugsvik; — ²⁸ Beni : bæni, denne Form ogsaa ellers oftere, jvf. ovenfor 250¹⁰ og 257²⁹ bænskr = bernskr.*
- 265³² son : synir
- 266²⁶ Beitt : Beið
- 273¹⁶ halfþritugt : half ferttugt
- 278²⁴ sveitir : skutur; — ³³ Ok enn kvað hann þetta *mgl.*
- 279⁸ upp á land : a upp laund; — ²⁶ fórst : forsk
- 283¹³ Gregorius : Gunnbirni; — ²² heita Íkorná-hólmar : heitir kornafiorðr
- 284¹³ Áleyjarsund : alreyjarsund.
- 285³⁻⁴ ok margir aðrir *mgl.*; — ²⁰⁻²² Þá kvazt — út i röstina *mgl.*

IX

- Side* 290⁹ ykkar, Ámundi remba ok Eysteinn : yðar amundi remba ok eysteins
- 291²⁴ fella ~~af fella~~; — ²⁷ hafði lögsögn : tok laugsögn
- 296²³ í Vágum : í uága
- 297²¹ káurnar : kapuna
- 304²¹ Árvíkr : auuikr; — ³¹ geirr : geit
- 305⁸ Gladafors : gladaþros
- 307³⁰ Grattagref : grattaberg
- 312¹⁴⁻¹⁵ erkibyskup : b'p.
- 313²⁶ at Gunnars *mgl.*, en aðra *mgl.*
- 315³⁰ upp á : út a; upp til : út til
- 324¹⁶ lítt : lið
- 325¹ sátu : satu til konungs; út á : upp a
- 326⁴ jafnfram kirkjunni : til kirkunnar; — ¹⁰ sem þeir : sem b'b' d. e. Birkibeinar; — ²⁵ austr aptr : undan
- 328²⁹ erfiði : eruði
- 331³⁴ Blindheimsmenn : blundheimsmenn
- 333²³ Sygnakjúka : syknakjúka
- 334⁹ Ílarsund : Írlandzsund
- 341¹⁰ þúfuskít : hufuskít; — ³³ þessu *mgl.*
- 343⁸ Pálsson *mgl.*; — ¹⁶ ráðit *mgl.*; — ²⁸ Hreiðarr : riðarr.
- 347² eigi *mgl.*
- 349¹⁴ réðu *mgl.*; — ²¹ sendiferðir : sendimenn
- 350³⁰⁻³¹ hinn fyrsti *mgl.*
- 352¹⁷ Skartastöðum : skatast.
- 353²⁰ til þessa máls : um uettrinn
- 356²⁷ Tveir *mgl.*
- 357³⁴ léti : lata
- 358⁷ af Suðrheimum : a suðrheimum; — ¹⁵ Fólknar : foslnar
- 359⁸ Aurum : eyrum; — ²⁷ Brunneyjum : brimeyium; — ²⁸ Tjolggarheims : garheims; — ²⁹ Veigu : uaga; — ³⁰ til Guthorms í Bjarkey : í Biarkæy til Guth.

- Side* 360⁴ dagsætr skeið : dagsaz skeið; — ¹² Sanda : salpti
- 361²⁴ norðan : norð; — ²⁷ hertugi *mgl.*
- 363⁵ gerði : let; — ⁶ Holdhellu : folldhellu
- 364⁷ þangat stefnt almenningi : þanninn stefnt almenninga
- 367²³ Véeyju : verteyiu; 167²⁷ Söndólfssstaði : söndólfssstaði
- 368⁵ ok *mgl.*
- 369⁵ þeir er : þeim er; — ⁵ lands : land; — ²³⁻²⁴ ok því tók hann ábóta *mgl.*; — ²⁴ fékk til : feck hann
- 375¹⁶ í var *mgl.*; — ²² sagði : saugðo
- 376¹⁶ mundi mönnum : mundum
- 378⁵ erfiði : ervaði; — ¹⁶ páskadaginn : annan dag páska
- 378²³ Sandtoðru : sandroðru
- 379⁶ Esjunes : æsunes; — ⁹ Aur *mgl.*; — ²⁵ Má-sundum : mastraundum
- 380²⁹ Eikabergsstöð : eikaskörs berg, *ligesaa* 381¹⁹.
- 382¹⁷ aptrhneking : aptrhneggung; — ²⁰ Hversu muntu duga *mgl.*
- 391²⁰ norðr : suðr
- 394¹⁹ alla vega : alla ueginn
- 395²² matjarl : mariall
- 396¹² tíl þess *mgl.*
- 397²² tvískafinn : tvískipan
- 400⁶ biðja *mgl.*
- 403¹⁷ er yðr skjótt : oc yðr skiott
- 408⁶ af *mgl.*; — ⁷ maðr optar : maðr siðan; — ¹⁰ af : upp
- 409²³ Snorri Sturluson : Sturli Sigb's.
- 412²⁸ þess lopts : þess manz
- 414¹⁷ þar var : þa uar
- 416¹⁶ öllum búnaði ok farit með *mgl.*

XI

- Side 417¹¹ Þorlaug : Þorleif; *Manden kaldes i Codex snart Þorleifr snart Þorlaugr.*
- 418³¹ Knútr son mgl.
- 420² Kirjalar : karialar; — ³ Áttust : attuð; — ²² norðan : austan
- 422¹² Hervaðsbrú : heitnaðsbru; — ²² en keisari hafði : þa hafði keisari
- 423⁵ prisund : prisand
- 426²⁴ Ekreyjum : hereyium
- 431²⁰⁻²¹ þá er konungr lá mgl.
- 434³⁴ Sagði : saugðo
- 435¹ Randarsundi : rauðasundi
- 436¹⁵ skyldi engu : skyldi auðru
- 441¹ gjafir mgl.
- 443³³ í Sarri í : i staðinn
- 444¹ Burge : bruðu; — ⁴⁻⁵ ofrat í Rothemadum : ofraz i róthefnum
- 449⁶ *Efter Slutningen af Cap. 341 barn at aldri mængler et Blad i Codex, hvilket er udfyldt efter Flateyjarbók. Det sidste Blad i Eirspennil begynder 453⁹ med Ordene við hana ok*
- 455⁶ Mikjálskirkju : Mariukirkju
- 456² greina vænt : greina uant; — ⁵ kórónuð vera : koronut verit hafa; — ⁶ hvernin : huarninn; — ²⁶ *Her ender Eirspennil med Ordene eptir þat. Det manglende er udfyldt efter Flateyjarbók.*

Til Slutning maa jeg med Taknemmelighed erkjende, at Professor Rygh har havt den Godhed helt igjennem at læse anden Correctur og i væsentlig Grad bistaaet ved Textens Berigtigelse, ligesom han ogsaa har gjennemseet de af Studios. Philologiae Kjør udarbejdede Registre.

Juli 1873.

C. R. Unger.

Rettelser.

- S. 84¹³ skipinu ok öllum *læs*: skipinu ok þeim er á ok öllum
— 859¹² Þór okir — Þórir ok
— 362¹⁶ ráðit — ritað

SVERRIS SAGA.

Prologus fyrir Sverris sögu.

Hér hefr upp ok segir frá þeim tíðendum, er nú hafa
5 verit um hríð ok í þeira manna minnum, er fyrir hafa
sagt þessi bók, en þat er at segja frá Sverri konungi
syni Sigurðar konungs Haraldssonar. Ok er þat upphaf
bókarinnar, er ritað er eptir þeiri bók, er fyrst ritaði
Karl ábóti Jónsson, en yfir sat Sverrir konungr sjálfr,
10 ok réð fyrir hvat rita skyldi, ok er sú frásögn ekki langt
framkomin. Er þar sagt frá nökkurum orrostum hans,
ok svá sem á líðr, vex styrkr hans, ok segir sá styrkr
fyrir hina meiri hluti, kölluðu þeir þann hlut bókarinnar
fyrir því grýlu. En síðari hlutr bókarinnar er ritaðr
15 eptir þeim mönnum, er minni höfðu til, svá at sjálfir þeir
höfðu sét ok heyrð þessi tíðendi, en sumir þeir er verit
höfðu í orrostunum. Sum þessi tíðendi váru svá í minni
fest, at menn rituðu þegar eptir, er nývorðin váru. En
vera kann þat, ef þeir menn sjá bókina, er allkunnigt
20 er um, at þeim þykki skyndiliga yfir farit í mörgum
stöðum, ok mart þat eptir liggja, er frásagnar mundi
vert þykkja, ok megu þeir enn láta þat rita, ef þeir vilja.
En þó at hér sé sumir hlutir annan veg sagðir, en mest
líkendi muni á þykkja í orrostum fyrir fjölmennis sökum,
25 þá vitu þó allir sannendi til, at þetta er eigi aukit. Ok

þykkir oss at líkligra, at þær sögur muni með sannendum, er á bókum eru sagðar frá ágætismönnum, þeim er verit hafa í forneskju.

Upphaf sögu Sverris konungs.

Hrói byskup var þann tíma í Færeyjum, bróðir hans 5 var kallaðr Unas kambari. Unas fékk konu þeirar, er Gunnhildr er nefnd. Þat var ofarliga á dögum þeira bræðra, sona Haralds gilla, Inga Sigurðar Eysteins. Gunnhildr gat son, er nefndr er Sverrir ok var kallaðr son Unas. Fyrir þeim sveini birtust stórir draumar, sem 10 jafnan kann verða fyrir stórum tíðendum. Gunnhildr móðir hans sagði einn draum, at henni hafði birzt fyrir burð hans. Hon þóttist vera stödd í einu agætlugu lophúsi, ok þóttist hon léttari verða at barni því er hon gékk með. En þjónostukona hennar sat fyrir knjám 15 henni ok skyldi taka við barninu, þegar fœtt var. En er henni þótti sem barnit væri fœtt, þá sló hræzlu á konu þá, er yfir henni sat, ok kallaði ákaflega ok mælti: Gunnhildr mín! Gunnhildr mín! þú hefir fœddan undarligan burð ok ógurligan. Þrysvar kallaði hon með hinum 20 sömum orðum. En er hon heyrði konuna kalla svá opt hit sama með skjálfandi röddu, þá þóttist hon forvitnast til, hvat burð þat væri, er hon hafði fœtt. Henni sýndist sem þat væri einn steinn vel mikill ok snjóhvítr at lit, en hann glóaði svá mjök, at alla vega gneistaði af honum 25 sem af jáрни því, er rennr fyrir affi. Þá mælti hon við þjónostukonu sína: Gætum vit vandliga burðar þessa, ok látum engan mann verða varan við, þvíat flestum mun undarligr þykkja, ef sjá. Síðan þótti henni, sem þær tœki steininn ok legði í stól einn mikinn ok huldu með fögru 30 klæði. En þá er þær höfðu umbúit steininn, þá flugu þó gneistarnir í gegnum klæðin ok um alt lophúsit innan, ok hræddust þær af þessi ógn, er þær var af, ok síðan vaknaði hon.

Capitulum.

2 (1). Unas ok Gunnhildr áttu son, er Híði hét, ok dóttur, er hét . er átti Svinastephán. Þeira son var Petr steypir. Áttu þau Unas fleiri døtr. Sverrir var 5
 5 vetra, er hann fór or Noregi ok vestr til Færeya, ok var hann þá með Hróa byskupi at fóstri, ok setti byskup hann til bœkr ok gaf honum vígslur, ok var hann vígðr til prests. En er hann var roskinn maðr, þá samdi hann sik lítt við kennimanns skap ok var heldr úeirinn. Hann varð úsáttr
 10 við Brynjólf son Kálfs sendimanns, er þá hafði konungs sýslu í eyjunum; hafði Sverrir lostinn mann, en þeir Brynjólf veittu honum atfö, en hann fór einu undan, ok varð svá nær farit með þeim, at hann hljóp inn í stofu eina undan; kona ein fal hann í ofni ok setti hellu
 15 fyrir munnann, en gerði eld fyrir utan. Þeir leituðu hans um stofuna ok fundu eigi. Mart þóttust menn nú síðan, er vissu at hverjum manni hann varð, hafa at merkjum, at hann þótti mikillar náttúru vera.

Draumr Sverris.

20 3 (2). Sverri dreymdi drauma stóra, ok tóku sumir menn þat fyrir hégóma ok höfðu at spotti. Hann sagði þann draum einn, at hann þóttist vera í Noregi ok verða at fugli svá miklum, at nef hans tók austr til landsenda, en vélifjaðrar hans tóku norðr í Finnbúin, með vængjum
 25 huldi hann landit alt. Hann bar þann draum fyrir vitran mann, þann er Einarr hét, ok spurði hann, hvat þýða mundi. Einarr lét sér þat blint vera, en þótti líkligt, at sá draumr mundi boða fyrir ríki nökkut: ok þat kann verða, sagði Einarr, at þú verðir erkibyskup. Sverrir
 30 svaraði: Þat þykki mér allúlíkligt, at ek verða erki-byskup, at ek em allilla til færr at vera prestr. Sverrir hafði 24 vetr, áðr hann yrði hins sanna viss um faðerni sitt. Einn vetr var hann síðan í Færeijum.

Frá Magnúsi konungi ok Erlingi.

4 (3). Magnús konungr ok Erlingr jarl höfðu í þann tíma styrk mikinn í Noregi af lendum mönnum ok allri alþýðu. Var konungr vinsæll, jarl var ríkr ok vitr, harðráðr ok sigrsæll. Marga átti hann öfundarmenn bæði ríka ok úríka, ok var þat mest um Þrændi. Ey-steinn erkibyskup var hinn mesti ástvin Magnús konungs. Konungr hafði með sér alla hina stærstu menn, er í váru landinu, suma með hirðinni, en sumir sátu í veizlum hans; vildu allir hefja hann til ríkis, ok naut at því mest, at alt fólk vildi þjóna afkvæmi Sigurðar Jórsalafara heldr en Haralds gilla.

Um faðerni Sverris.

5 (4). Þat varð til nýnæma, at Gunnhildr móðir Sverris fór af landi braut ok suðr til Rómaborgar. En er hon var fyrir þeim manni, er henni veitti skriptir, þá sagði hon, at son hennar var sá, at annarr var faðir at, en hon hafði sagt, ok var konungr faðir hans, ok var hann sjálfr því leyndr. En er þetta var borit fyrir páfann, þá var henni þat boðit í skript, at hon skyldi láta vita son sinn rétt faðerni sitt, þegar hon fyndi hann. Hon gerði svá, fór þegar út til Færeyja ok sagði Sverri, at hann var son Sigurðar konungs. Honum fékk þessi saga mikillar áhyggju, ok reikaði hugrinn mjök, þótti torbreytligt at deila til ríkis í hendr þeim feðgum; þótti ok lítillmannligt at hafast ekki at heldr en einn bóndason úbreyttr; ok er hann mintist á, hversu draumar hans höfðu þýddir verit af vitrum mönnum, þá herði þat heldr hug hans til hefndar eptir sína frændr.

Draumr Sverris.

30

6 (5). Svá hefir Sverrir sagðan draum þenna, at hann þóttist vera kominn til Noregs ok til nökkurrar tignar, ok þat helzt, at hann væri kosinn til byskups. Honum

þótti vera úfriðr í landinu, ok þótti honum sem hinn helgi Ólafr konungr ætti deiluna móti Magnúsi konungi, ok þóttist hann ætla í hug sér at fara til Ólafs konungs, en er hann kom þar, var honum vel fagnat með mikilli
5 blíðu. Ok er hann hafði þar eigi lengi verit, þá verðr sá atburðr einnhvern myrgin, at honum þótti sem þar væri fáir menn við konungi, 15 eða 16, ok þósk konungr við trapizu í loptstofu einni. Ok er konungr var þvegin, þá vildi annarr maðr þvá sér í því sama vatni, en
10 konungr skaut við honum hendinni, síðan nefndi hann til Sverri Magnús, ok bað hann þvá sér í því sama vatni. Hann þóttist svá gera, sem konungr bauð. Ok er hann þóttist þvegin vera, þá kom inn maðr hlaupandi með bráðum tíðendum ok bað menn skjótt til vápna taka,
15 ok sagði, at úvinir konungs váru fyrir dyrum. Konungr kvað ekki mundu til saka, ok bað menn taka höggvápn ok ganga svá út, en hann kvezt mundu hafa skjöld sinn ok hlífa þeim öllum. Þeir gerðu sem konungr mælti. Þá tók konungr sverð eitt ok seldi þessum unga manni
20 Sverri, ok síðan fékk hann honum merki sitt ok mælti: Taktu nú merki mitt, herra, ok vit þat, at þú skalt jafnan mitt merki bera héðan af. Hann þóttist við taka merkinu, ok þó hræddr. Nú tók konungr skjöldinn, ok géngu þeir út allir saman skyndiliga. Honum þótti
25 vera fordyri langt, þar sem þeir géngu út, eigi skemra en sextugt, ok þótti honum eigi mega bera allhátt merkit, meðan þeir váru inni í húsinu. Ok er þeir váru at dyrunum komnir, þá kómu á mót þeim 7 menn með vápnum ok vildu höggva merkismanninn; en konungr gékk fyrir hann
30 með skjöld sinn ok hlífði honum ok öllum þeim, ok kómu síðan út á rúmlendit ok á fagran völl. Þóttist hann þá reisa upp merkit ok bera í fylking Magnús konungs, ok sýndist þegar sú fylking hrökkva fyrir. Þá vaknaði hann ok ihugaði draum sinn, þótti betri dreymdr en eigi, ok
35 sagði vinum sínum, ok var nær því ráðinn, sem síðan

gafst. Ok er honum kómu slíkir hlutir í hug, þa styrktist hann mjök við þat.

www.libtool.com.cn

Sverrir hóf ferð sína til Noregs.

7 (6). Sverrir býr nú ferð sína til Noregs. Ok er hann kom þangat, hafði sá maðr látið gefa sér konungsnafn, 5 er Eysteinn hét, ok váru þeir bræðra synir. Sverrir gróf vandliga eptir þessa manns atferð, ok fannst honum þat í, sem unglig væri mörg hans ráð. Þá gerði hann ferð sína norðr í land, með því at Hrói byskup fóstri hans hafði þat ráðið honum at sækja erkibyskups fund 10 ok tjá fyrir honum sinn vanda. En er hann var á leið kominn, þá gerðist hann spurall við þá menn, er norðan kómu. Hann dvaldist í Selju um hríð, þvíat þar váru hans kunnir menn fyrir, ok þar hitti hann prest einn, þann ef honum sagði inniliga slíkt, sem hann vildi. 15 Ok þaðan af sér Sverrir, hversu mikill mótstöðumaðr erkibyskup hefir verit hans bræðrum, ok þótti sér lítillar uppreistar þaðan ván, er bræðr hans féngu steyping. Vendir aptr ok fór or landi með byrðingsmönnum til Túsbergs, ok þaðan til Konungahellu. Jafnan var hann 20 á tali við sjálfan jarlinn, ok fékkst svá leynzt fyrir honum, at eigi vissi jarl, hvat honum bjó í skapi. Hann var ok jafnan með hirðmönnum, ok var svá glaðr við þá, at þeim þótti hvernar stundar gaman at hans málsendum. En þá gróf hann svá undir þeim, at hann varð margra 25 hluta þeira viss af þeim, er þeir vildu gjarna eigi hafa í ljós látið, ef þeir hefði vitað, við hvern þeir hefði talat. Hann íhugaði, ef alþýðan væri nökkut tvískipt í sínu orðlagi, þvíat engi grunaði hann, ok virðist honum svá, sem alþýðan mundi velviljuð Magnúsi konungi. Or Kon- 30 unгахellu fór hann til Ljóðhúsa, ok fékk vás mikit ok erfiði. Hann kom í Eystra-Gautland þrim nóttum fyrir jól. Hann kom þá til Birgis jarls brosu, hann átti Birgit föðursystur hans. Hann bar upp fyrir þau sinn vanda,

ok tóku þau lítinn af hans máli til greiða. Báru til þess tveir hlutir, annarr sá, er Eysteinn frændi hans hóf þaðan flokk sinn, ok vildu þau eigi efla annan, meðan hann lifði, sá annarr, at þat var borit í eyru 5 þeim, at Erlingr jarl hefði gert hann til gabbs austr þanninn. Þar var hann um jólin ok tjáði jafnan fyrir jarli sinn vanda. En þat var enn þar, sem jafnan kann verða, at þar váru við staddir þeir, er váru öfundar fullir meir en gæzku, at þetta hagaði honum til mikils háska, 10 þvíat margir skammsýnir menn hugðu þessi tíðendi sönn ok vildu drepa hann. En jarl vildi þat eigi vera láta, nema nökkurar væri brýnar sakir til, vildi hann heldr láta eptir leita, hvat er títt væri. Var honum gefit vín at drekka, at hann yrði drukkinn, ok mætti nökkut orð 15 þat finnast í hans munni, at hann þætti sakbitinn vera eða dauða verðr. En með því at Sverrir var á hverri stundu hugsjúkr um sitt mál, þá gaf hann lítinn gaum at miði eða víni, þótt honum væri þess yfrin gnótt, heldr veitti hann því meiri viðsjá, sem hann fann umsát annarra. 20 (7) Ok at afliðnum jólum sneri hann til Vermalands, þvíat hann þóttist eigi þau andsvör fá af jarlinum, at honum þætti sér til uppreistar í því sinni. Ok eigi kom mikill vöxtr í hans föruneyti, þvíat hann fór þaðan braut við annan mann. Í þeiri ferð fékk hann mikit vás, var 25 því líkast, sem í fornum sögum er sagt at verit hafi, þá er konungabörn urðu fyrir stjúpmeðra sköpum, þvíat þat var sjau daga í samt, at hann fór villr um merkr stórar ok þoldi bæði hungur ok kulda. En er hann kom á Vermaland, þá mætti hann þar þeim mönnum, er komnir 30 váru af Noregi. Kunnu þeir at segja honum þau tíðendi, at Eysteinn konungr hafði barizt austr í Vík við Magnús konung ok fallit þar, ok mikill hluti liðs hans, en þat flýit á Vermaland, er undan komst, eða suðr til Danmerkr. Þetta þótti Sverri nú enn mikit auka harma sína, ok ferr nú fyrst 35 til systur sinnar Cecilíu, er þá hafði búit veizlu á mót honum.

Ok er þau finnast, var hon honum fegin ok fagnaði sem bezt kunni hon. Síðan töluðu þau syskin, hvat hann skyldi af taka. Var þá kominn frétt til Noregs um hans mál, ok þótti þeim þat líkast, at hann mundi sækja verða á úkunn lönd ok biða þar þeira tíðenda, er guð vildi honum senda. 5

Frá Sverri ok Birkibeinum.

8. Nú spyrir þetta sá inn fátæki flokkur, er þá hafði mist síns höfðingja, at son Sigurðar konungs var kominn á Vermaland, en hvern er þat spurði, þá fór á hans fund, 10 ok báðu hann bindast fyrir sitt mál. Lið þat var með mikilli neisu, sumir sárir mjök, en nær allir vápnlausir, allir ok svá miklir æskumenn, at honum sýndust ekki líkligir til ráðagerða. Hann svaraði á þá leið: Þetta sýnist mér hvárigum allfýsiligt, erut þér menn snauðir, 15 en ek féltill ok yðr úkunnigr, megu þér svá mæla, ef yðr mislíka ráð mín, at þér vitið eigi, hverjum þér þjónið. Em ek ok þar fœddr, er menn eru ekki vanir slíkum stórræðum, sýnist mér, sem vér hafim fátt til félagskapar nema féleysi ok vanda. Nú verð ek þess eigi búinn at 20 kimbla yðrum vandræðum á mínar áhyggjur. Nú fyrir því at þér hafit minn fund sótt, þá vil ek gefa ráð til með yðr. Búgir mágr minn á sér þrjá sonu, ok eru þeir jafnkomnir til lands sem Magnús Erlingsson, farit þangat, ok biðit hann fá yðr einnhvern af þeim til for- 25 stjóra. Hefi ek ok til hugsat vandliga um lið yðart, ok finnst mér þat eina, sem lítil muni vera manngrein með yðr, sé ek ok stór forföll á váru máli, ok mest fyrir sakir þess hlutarins, er hvárumtveggjum gegnir sízt at missa, en meiri ván at engi sé föngin í yðru föruneyti til svá 30 mikils landráðs, sem þarf á móti þeim feðgum. Hefi ek ok lítt sét annarra manna síðu fyrr en nú, er ek kœm í þessi lönd. Ganga hér ok allir duldir um ætt mína, nema þat eina er ek segi frá einn saman, kann vera, at þér mælit slíkt við mik sem við inn fyrra höfðingja, 35

at þér vitið eigi, hvat manna var, ok verðr yðr þá yðarr höfðingi at brizglum, hvar sem þér mætið yðrum úvinum. Vitu ok allir ván sona Birgis, en mín engi.

(9) Þeir fóru til Birgis jarls með þessa málaleitan.

- 5 Hann harmaði skaða þeira ok svaraði svá: Synir mínir eru börn at aldri ok kunnu ekki ráð at gera fyrir sér né öðrum, eru þeir ekki til slíks færir, munu Noregsmenn ekki þola, at gauzkr herr ríði á land þeira. En þat ráð legg ek til með yðr, er mér sýnist vænst, gefst sem guð
10 vill. Son Sigurðar konungs var við oss um jól, en nú mun hann vera á Vermalandi, taki þér hann til höfðingja, hann er vænn til vits, biðit þér hann bindast fyrir yðart mál. Þeir svara: Hittum vér þann mann, ok vísaði hann oss af hendi sér. Jarl svarar: Þat segir mér
15 hugr um, at enga uppreist fái þér, ef eigi kemr þaðan, enda skulu þér hans fund seekja, ef þér vilit mín ráð hafa. Ok svá megu þér bera honum þau mín orð, at ek heit honum minni vináttu allri slíkri, sem ek má við komast, ok hann skal hér hafa her sinn ok friðland,
20 hvar sem hann kemr í Svíaveldi. Gerit honum þann kost, at hann skipist við nauðsyn yðra allra saman, eða ella munu þér hann af lífi taka.

Þeir höfðu sett menn til at gæta hans, meðan þeir fóru til Birgis jarls, þvíat hann hafði ætlat ferð sína út
25 til Jórsala, þóttist eigi vita þá menn í Noregi, at hann ætti trausts af ván. Svá höfðu þeir Magnús ok Erlingr grimmliga leikit alla þá hálfu.

Nú koma þeir aptr til Sverris, ok þangat váru menn sendir með bréfum Knúts konungs ok Birgis jarls, ok
30 mæltu svá: Sú er bæn vár, at þér skipizt við at hjálpa þessum fátækja flokki. Nú til þess at þér rækit orð vár, þótt vér tækim lítinn fyrr af yðru máli, þá skulum vér nú, alt þat sem vér megum við komast, yðart ríki styðja. En þó at þeir lokkaði hann með þvílíkum gæl-
35 ingarorðum, þá sá hann eigi at síðr vanefni sín til svá

mikils stórræðis ok kvað nei við. Þá mintust þeir ályktarorða Birgis jarls ok báðu hann kjósa um tvá kosti, hvárt hann vill heldr miskunna þeira máli eða eiga ván af þeim skjótra vandræða, ok sögðu á þá leið: Vér höfum þjónat frændum yðrum, látið feðr vára ok frændr, 5 ok svá friðlandit, fyrir sakar föður þíns, ok höfum jafnan þjónat yðr frændum, nú bjóðumst vér allir enn í vandann fyrir þik, en þú vill fyrirlíta oss. Nú skaltu víst vita, at vér skulum drepa yðr alla frændr ok kaupa oss svá í frið við Magnús konung, ok vera nú yðr grimmastir, 10 er áðr váru mér hollastir. Sverri þótti nú af nýju vandast sitt mál, ok sá at þá mundi skjótast verða aldauga þat kyn, ef hann hætti til þessa etjukosta, er þá váru honum gervir. Tók hann þann af, at dróttinsdaginn at sjau vikna föstu bundu þeir lag sitt saman, en 15 mánadaginn eptir géngu 70 manna til handa Sverri.

Draumr Sverris.

9 (10). Um nóttina næstu dreyndi Sverri, at hann þóttist vera staddr austr á Borg, þar sem Raumelfr fellr í sjó, ok þótti honum þar vera Magnús konungr ok Erlingr í 20 bœnum. Honum þótti vera kurr nökkurr um þat, at þar í bœnum mundi vera nökkurr konungsson, ok þótti sem fólkit væri í eptirleitan, hvar hann mundi vera. Hann þóttist vita, at þessi kurr var um hann sjálfan, ok þóttist fara leyniliga or bœnum ok verða fyrir sér Maríukirkja. 25 En er hann þóttist biðjast fyrir í kirkjunni, þá þótti honum maðr ganga at sér, ok tók í hönd honum ok leiddi hann í stúku eina norðr frá sönghúsdrym, ok mælti við hann: Gakk með mér, bróðir, ek hefi leynt mál við þik. Hann þóttist ganga með honum ok hyggja 30 vandliga at yfirlitum hans, ok sýndist honum sá maðr afar gamall ok snjóhvítr af hæru, skegg mikit hafði hann ok klæði allsið, rjóðr í andliti ok stutthárr ok heldr ógurliqr. Hann þóttist vera ihugafullr, hvat er sá maðr

mundi vilja, ok þat fann sá hinn gamli maðr á honum ok mælti: Hræzt eigi þú, bróðir, þvíat guð hefir mik sendan. Þá þóttist hann hniga til jarðar fyrir honum ok spyrja: hvat manna ertu, herra, at ek mega víst vita, 5 at guð hafi sendan þik. Þá segir hann í annat sinn, ok bað Sverri eigi óttast, ok sagði guð sik sendan hafa til hans. Þá þóttist hann verða slíkt eða hræddari. Þá mælti hinn gamli maðr hit þriðja sinn: Friðr verði með þér, ok hræzt eigi, bróðir, þvíat ek em Samuel spámaðr 10 guðs, ok hefi ek guðs erendi þér til handa. Eptir þat tók hann horn or skreppu, er hann hafði á hálsi sér, ok þótti honum sem krismi væri í horninu. Þá mælti hann við Sverri: Lát mik sjá hendr þínar, segir hann. Hann þóttist rétta fram hendrnar báðar. Hinn gamli 15 maðr smurði báðar hendrnar ok mælti svá: Helgist hendr þessar ok styrkist til hatrs við úvini þína ok mótstöðumenn ok at stjórna mörgum lýð. Síðan kysti hann Sverri ok tók í hönd hans hina hægri ok mælti við hann: Leitaðu nú or þröng þessi austr, þvíat þú skalt konungr 20 vera. Ok þá enn kysti hann Sverri ok mælti: Styrkstu ok ver hraustr, þvíat guð mun fulltingja þér.

Því næst vaknaði hann ok sagði draum sinn þeim 12 mönnum, er þar sváfu í herbergi hjá honum. Öllum þótti draumrinn mikill ok merkiligr, ok urðu allir hans 25 menn þessum draumi fegnir. Ok er hann leitaði eptir, at nökkurr mundi ráða drauminn, þá bar engi traust á. Bað hann þá ok sína menn ekki um skepta, þótt slíkt hefði fyrir borit. Allir þóttust þeir finna þat, er við váru staddir, at stórum skiptist hans lunderni eptir 30 þenna draum. Var þat mikil raun alt saman, er hann var í úkunnu landi ok við úkunna þjóð. Er hann hafði við forræði tekit, varð hann þegar at bera vanda fyrir öllum sínum mönnum, þvíat engi var sá annarr, er ráð kynni gera utan hann sjálfr í þessu liði.

Sverrir bjóst af Vermalandi.

10 (11). Miðvikudag, er vér köllum öskudag, hóf hann ferð sína af Hamri í Vermalandi, hafði hann þá 70 manna, ok fór í Víkina, ok á því méli dreif til hans svá mart manna, at þá hafði hann hálft fjórða hundrað manna. 5 Ok er hann kom þar, sem Saurbœir heita, þá lét hann þings kveðja, ok vildu hans menn gefa honum konungs-nafn. Hann taldist undan ok lét betr hœfa, at hans mál væri birt áðr með nökkurum sannendum. En þeir létust þat eigi heyra vilja at þjóna honum svá, at hann 10 bæri eigi hæra nafn en þeir. Þat var dróttinsdaginn fyrsta í föstu, at þeir gáfu honum konungs-nafn ok tóku við sverði hans. Eigi hafði hann þeim flokki lengi stýrt, áðr hann sá þat, sem fyrr hafði hann grunat, at eigi mundi hann mjök mega styðjast við þeira ráðagerð. Hann 15 hugði vandliga at háttum sinna manna, meðan hann var í Víkinni, sýndist honum þat fólk misjafnt mjök, sumir góðir drengir ok spakir menn, sumir úspakir. Hann fór þá aptr á Vermaland, þvíat hann vildi eigi ræna í Víkinni, heldr vildi hann berjast til lands, sem hann átti 20 burði til. Þaðan gerir hann ferð sína ok ætlar norðr í land, ok fór þar til, er hann kom at Eiðaskóg, ok kannaði þá lið sitt. Ok reyndist svá, at með litlum dyggileik höfðu margir honum til handa gengit, ok meir hugðust ránsmenn at vera heldr en konungi sínum til sœmdar. 25 Hafði hann þá eigi meir en 80 manna af 400. Sá hann eigi efni sín til þess, sem hann hafði ætlat, við svá lítið lið í gegn slíku ofrefli, sem fyrir var ván. Sá hann, at ekki var at stunda á þat fólk, er eigi vildi fylgja honum norðr ok norðan. Þóttu þeir heldr vilja eggja alþýðu í 30 höfuð sér af ránum ok úspekt, en fylgja sér í mann-raunum. Var honum þá mjök angrsamt, þvíat hann var nálíga nauðigr til konungs tekinn, en veitt honum síðan eigi góða fylgð. Nú íhugaði hann sitt ráð, ok þóttist eigi efni sitt á sjá, at hann gæti við þá skilizt, fyrir því 35

at þeir er helzt vildu honum fylgja, gættu hans vandliga, síðan hann hafði við konungsnafni tekit ok gerzt öllum kunnigr í landinu. Snýr hann nú aptr á Vermland ok hafði páskavist með presti einum, er vegliga veizlu gerði á mót honum. Þá sendi hann bréf sín í Noreg á Þelamörk, þviat þeir vǫru missáttir við Magnús konung ok Erling jarl, ok hét þeim nökkurri réttarþót, ef þeir snerist til hans, ok vildi þeir koma norðr í land til móts við hann eða honum nökkut lið veita.

Af ferðum Sverris.

10

- 11 (12). At liðinni páskaviku sá hann, at eigi mundi hann komast norðr í land, nema hann tæki nökkura úkunna stigu með erviði, fyrir því at svá stórr viðrbúnaðr var um allt landit, síðan menn spurðu, at flokkrinn hófst austr í landit.
- 15 Máttu þeir hvergi þar komast í landit, er nökkurar vǫru stórbygðirnar fyrir, ok sneru þeir ferð sinni at Eystrasalti ok fóru yfir þann skóg hinn fyrsta, er var 12 rasta langr, áðr hann kom í Eikisherað. Ok er þeir fóru þaðan, áttu þeir þann skóg fyrir, er enn var svá langr,
- 20 áðr hann kom þar er heitir Mölungr. Þaðan fór hann enn 12 rasta skóg til Járnberalands. Á þessum skógum var engi fœzla nema fugla hold ok elgja, ok í þessarri ferð gerðust margir hlutir erfiðligir ok þungligir, þviat þeir fóru um úbygðir mjök lengi ok þoldu bæði hungur
- 25 ok kulda, þviat ekki mátti njóta hesta né annarra fararskjóta, þviat í þann tíma vǫru verstar ferðir, er snjó leysti af skógum ok ís af vötnum, fara stundum um mosa eða mýrar stórar, þröngvar merkr ok brota stóra. Járnberaland er undir Svíakonung, ok var þá enn heiðit, ok höfðu
- 30 þeir aldrigi enn sét konung fyrr koma í sitt land. Vǫru þeir úvanir konunga yfirferð, ok mátti svá at kveða, at þann mann fyndi trautt, er skyn kunni á konungsmönnum eða vissi, hvárt þat vǫru menn eða dýr. Ok var þat mikil nauð at flytjast millum svá fávissa þjóða. En

svá mikla miskunn gerði guð al máttigr ok heilug María við Sverri konung, at hann fékk af því fólki mikinn fagnað ok leyfi til yfirferðar, þegar þeir heyrðu orð hans. En optast var at fara um auðnir, merkr ok mosa, mýrar stórar ok stór stöðuvötn. Af Járnberalandi fór hann 5 yfir þann skóg, er var átján rasta, til heraðs þess, er Hertalir heita, þat var hans land. Þáðan fór hann þann skóg, er var átta rasta langr hins fjórða tigar yfir. Á þeim skógi var svá hörð reiðan þeira, at ekki var at eta nema börkr ok ber, þau er undir snjó 10 höfðu legit um vetrinn.

Ger jarteign Sverri konungi.

12 (13). Sá atburðr gerðist, er Sverrir konungr skyldi fara yfir eitt mikit vatn á einni eyðimörk, ok váru þar engir farekostir í nánd, nema menn gerði sér flota af 15 viðum 3 eða 4, eða svá sem þá mátti verða. Sá floti er konungr var á, var eigi mikill, ok váru þar á 3 menn með honum, ok seig þegar, er þeir kómu frá landi, svá at þeim tók vatnit í mitt bein á flotanum. Vatnit var hálfrar viku breitt. Í því bili kom maðr á vatnsbakkann, 20 var sá þreyttir mjök af göngu, þvíat þá váru þeir á hinu mestu mörkinni, ok hafði áðr liðit alt verit tvá daga matlaust. Þá kallaði þessi maðr á þá, er á flotanum váru, ok bað þá hjálpar ok kvezt nálíga vera farinn af mœði; annat liðit var þá komit mjök yfir. Ok er konungr heyrði kall 25 hans, þá sá hann, at þess manns bani lá við, ef þeir tœki hann eigi, en honum þótti flotinn trautt mundu bera þá. Konungr lét þó flotann at landi ok tók manninn, at eigi væri færiligt. Ok er þessi maðr kom á flotann til þeira, þá tók vatnit yfir kné þeim, ok fóru 30 við þat yfir vatnit ok lendu við lág eina, ok göngu þar af flotanum. Fór konungr síðarst af, ok þegar hann sté af flotanum, þá sökk flotinn sem steinn, ok þótti öllum sá atburðr stórum merkiligr ok þó undarliggr. En nú

er öllum þat auðsýnt, at sá floti bar þann farm, er ætlaðr var til þeira stórvirkja, er þá vǫru eigi framkomin, ok hæri tignar, en þá hafði hann, er hann flaut undir mannfarminum, en sök, þegar menn vǫru af honum. Tvær 5 nætr vǫru þeir síðan í auðn ok höfðu engi mat, nema átu þellisafa ok sugu birkju við. En hinn þriðja daginn var alt liðit komit at þrotum, ok sóttu þeir þá mjök á eyðimörkina, vǫru þá skammar 14 rastir eptir. Þá fór liðit yfir á eina mikla, ok lagðist niðr á árbakkanum, 10 sem yfir kom ána, ok nentu þá eigi at ganga lengra fyrir með. Konungr fór með þeim, er síðarst fóru, ok þeir þrír saman, ok rak þá langt ofan eptir ánni ok sveif at landi um síðir, ok tóku hvíld eptir þat. Konungr bað þá enn vel við herðast, sagði skamt mundu 15 vera í bygðina, ok kvað enn mundu nökkut rautt fyrir brenna, ef þeir kæmi til kristinna manna um síðir.

Frá ferðum Sverris konungs.

13 (14). Nú kómu þeir til Jamtalands, ok vildu þeir honum á mót standa. Hann sendi þá fyrir Sigurð af 20 Saltnesi, ok ætlaði, sem reyndist, at þeir mundu miðr varast ráð vitrlig, meðan eigi var kominn höfðinginn sjálfr. Sigurðr fékk nú skip þeira öll, þau er þeir höfðu ætlat sér til landvarnar, ok þá er konungr kom, missa þeir skipanna, ok var þá sá hinn beztu at ganga á hönd. 25 Þar vǫru margir lendir menn Magnús konungs, ok géngu allir til handa. Vǫru þar þá veizlur búnar ok allr greiði við konung. Þeir féngu honum 40 manna. Þá byrjar hann ferð sína þáan, ok fóru þá enn með svá miklu erviði, at 5 daga bergði engi maðr mat, ok eigi heldr 30 sváfu þeir, þvíat konungr vildi eigi láta fara fyrir boð. Þá kom hann frjánott fyrir hvítadaga í nánd við bæinn. Kaupangsmenn spurðu þat, ok fóru yfir ána Nið móti þeim við 16 hundruð manna. Þar var fyrir þeim Sigurðr son Nikolás, Eiríkr Árnason, Ívarr horti, Ívarr selki,

Ívarr Gjafvaldsson. Ok er konungr varð varr við þetta, fór hann sjálf á njósn við annan mann, er Jón hét, ok er konungr varð viss hins sanna um liðsmuninn, ok þótti honum eigi færi at berjast með hundrað manna á mót 16 hundruðum manna, ok hurfu aptr at sinni. Þá höfðu 5 Selbúar samnat fyrir honum 700 manna, en lið hans var þá svá mótt af vöku, at þeir urðu þá hvíld at taka. Þá sendi konungr menn til Vígleiks á Digrini, at hann fæddi lið hans, ok varð hann vel við. En er þeir fóru þaðan, þá greiddi guð svá konungs mál, at hann ok hans 10 menn kómust milli samnaðarins ok skipa þeira, tóku þeir þá skip þeira Selbúanna ok fóru í bygðina ok bjoggu búin þeira, hversu sem þeim þótti. Kómu þeir þá heim, var þá engi annarr til en já því öllu, sem konungr vildi at væri. Konungr lagði á þá hálfmánaðar vistagjald. 15 Var þá konungr í hólmi einum, er nú er Konungshólmr kallaðr. Þeir fóru þaðan um nótt, svá at engi maðr vissi nema þeir sjálfir, fóru þeir þá í fjallit Vazfell ok sá öll tíðendi til bæjarins. Gauldælir höfðu ok mikinn samnað, ok er nökkura daga varð ekki vart við þá, slitu 20 þeir samnaðinn. Þat sá Birkibeinar, ok slást þegar á hæla þeim ok kómu at úvörum öllum í bygðina. Urðu þeir þá undir þat alt at ganga, sem konungr krafði þá. Þetta spurðist brátt til bæjarins, gerðu þeir þá enn lið or þœnum. Birkibeinar létu enn undan ok fóru í 25 Sóknadal, ok er konungr kom þar, spurði hann, at Rútr ok 80 manna váru komnir af Þelamörk eptir ritum þeim, er fyrri var frá sagt. Þeim tíðendum varð konungr feginn ok fór á mót þeim upp í Rennabú.

Sigr Sverris konungs.

30

14 (15). Eptir þetta sneri konungr aptr við sínum mönnum, hafði hann þá 80 manna ok hundrað. Fóru þeir þá til Gaularóss ok fluttust þar yfir á eikjum, ok þá 20 menn, er fyrstir fóru, sendi konungr á njósn, var

þar fyrir Jón Guðrúnarson af Saltnesi. Bøjarmenn höfðu sent á njósn sinna vegna 7 menn. Þeir hittust á njósninni, ok váru bøjarmenn drepnir 5 en einn handtekinn, einn komst undan, ok bar sá njósn til bøjarins.

5 Þá fóru bøjarmenn út með fylktu liði sínu ok höfðu 12 hundruð manna. Þá mælti Ívarr horti: Nú skulum vér beita þá brögðum, ok munum vér fela sumt lið vart, þvíat eigi munu þeir þora til at ráða, ef þeir sjá alt liðit. Síðan settu þeir 7 hundruð manna undir einn

10 garð ok sætluðu, at þeir skyldu koma í opna skjöldu, er saman lysti liðinu. Þeir tóku ok þá dirfð til, at þeir tóku merki Ólafs konungs ok létu bera á mót Sverri konungi, þar sem þeir vára lendir menn ok bændr. Gafst þat svá, sem nú megu þér heyra. Sá maðr var

15 settr á hestbæk, er merkit bar, ok hleypir eptir liðinu ok fær eigi stöðvat hestinn, hleypir upp á tvá menn, ok fékk annarr þegar bana, en annarr örkumbl, svá at aldri varð heill síðan, en hann sjálf féll af baki, ok féll niðr merkit. Sverrir konungr fylkti liði sínu á mót 6 hund-

20 ruðum manna, hann skipaði saman bogmönnum sínum, ok neytti þá hverr sinna vápna. En þeir krustu undir garðinum meðan, ok urðu eigi fyrr varir við, en örvar flugu hvínandi yfir höfuð þeim. Kómu þeir fyrstir á flóttu, er Ívarr þóttist alt traust undir eiga, þá rann

25 hverr at öðrum, ok höfðu þeir sigr, er úlíkara mundi þykkja. Féll þar Ívarr selki ok Ívarr Gjafaldsson, ok meir en hundruð manna. Tóku þeir þá merki hins helga Ólafs konungs ok báru í bæinn með fögrum sigri, en höfðingjar, þeir sem eptir váru, flýðu undan víðs vegar. Eiríkr

30 Árnason varð handtekinn. Tóku menn þá grið af Sverri konungi, ok gengu þá margir menn til handa honum með mjúklæti, þeir er áðr höfðu á mót honum gengit. En hann kunni þökk fyrir guði almátkum ok selli Maríu ok hinum helga Ólafi konungi, ok gaf hverjum manni grið

35 ok frið, er þess krafði. Hann þóttist þat vita, svá mart

stórmenni sem undan hafði komizt, at þeir mundu svikum vilja at honum koma, ef hann sæi eigi við. Þá sendi hann njósnarmenn út ok inn frá bænum, vátu þeir þrjár nætr á brautu ok kómu aptr með þeim tíðindum, at Innþrændir höfðu saman dregit 20 hundruð manna ok vátu 5 á för komnir, en Ívarr hafði 50 skipa út við Rauðabjörg. Konungr sá, at nú var eigi setuefni, féngu þeir skútur 11 ok hljópu þar á. Ok er þeir kómu skamt út frá Hólmi, þá sá þeir flota þeira Innþrænnda. Fjórir tigur byrðinga lágu við Rauðabjörg, ok vátu þat ekki nema 10 kaupmenn, vildi konungr ekki við þá eiga, þvíat hann vildi aldri kaupmönnnum mein gera, ef þeir kunnu sjálfir meta sik. Þar lágu ok 11 skútur ok langskip, er Ívarr hafði saman dregit, þeir flýðu þegar, er þeir sá Birkibeina. Konungr fór út til Agðaness, ok hittu þar 9 15 skútur, ok lagði konungr at þeim. Féngu þeir þesskonar kaupferð, at þeir seldu klæði sín ok vápn ok féngu á mót knúskun ok illeikni, létu þeir laust alt, þat er þeir höfðu fémætt. Þaðan fóru þeir til Fólksknar ok hittu þar byrðing, er Ívarr átti, ok var á til 6 marka gulls, 20 ok tóku þeir þat fé. Þaðan fóru þeir suðr á Mæri ok hittu þar 13 skútur. Höfðu þeir hina sömu kaupför ok hinir fyrri, þvíat hvárirtveggju vildu til Ívars, ef eigi kæmi tröll millum húss ok heima.

Gefit Sverri konungs nafn á Eyraþingi.

25

15 (16). Eptir þat snýr konungr norðr til Þrándheims, ok gerðu bæjarmenn sem sœmdi við konung, hringðu um allan bæinn ok gengu með processionem á mót honum. Síðan lét hann kveðja Eyraþings ok nefndi til 12 menn or fylki hverju þeira, er eru fyrir innan 30 Agðanes. Á því þingi var Sverri gefit konungs nafn á átta fylkna þingi ok dæmt með vápnataki ok svarit honum land ok þegnar eptir fornum landslögum. Þau nýmæli fóru brátt ok kómu til eyrna Magnúsi konungi ok Erlingi

jarli. Sömnðu þeir þegar liði ok fóru norðr með landi. Þat spurði Sverrir konungr ok vildi eigi bíða, ok tóku skip sín ok fóru út í Orkadal, settu þar upp skipin ok lögðu í eld ok brendu upp. Síðan sneru þeir til Upp-
5 landa, ok er þeir kómu í Guðbrandsdala, áttu þeir þing, ok af þinginu fóru þeir til vatns, þess er Mjørs heitir. En í Mjørs var samnaðr lendra manna, ok höfðu þeir 18 skip. Þar váru þrír lendir menn, Hallvarðr af Sástöðum, Sæbjörn Sindrason ok Ívarr gæslingr, þeir
10 höfðu annan samnað á landi 12 hundruð manna. Sverrir konungr hafði 2 hundruð manna. Hann spurði þá eptir lið sitt, hversu háttu skyldi, ok vildu allir brjóta bág við ok berjast. Þá svaraði konungr: Eigi sýnist mér þetta þanninn sem yðr. Ætla ek öðruvís vænna minna harma
15 at hefna en brjótast við þetta ofrefli. Eptir þat fóru þeir at úvilja sínum en ráði konungs tvær dagleiðir þaðan, ok sendi konungr á njósn 40 manna fram fyrir á Haðaland til vatns, þess er Rönd heitir, ok tóku öll skip, þau sem þar
20 váru. En er konungr kom, váru fyrir þrír samnaðir, 3 hundruð í tveim stöðum en 5 hundruð í einum. Þá skipti konungr liði sínu í helminga, hafði hann sjálfr hundrað manna, en annat hundrað sendi hann til bús Özurar, ok tóku þeir þar vel til 20 marka gulls. En meðan þeir váru á brautu, þá vildi konungr eigi ekki at hafast, réð hann þá til
25 orrostu við þá, er fyrir váru, 3 hundruð, ok þegar er Birkibeinar ofruðu vápnum sínum, þá skaut þeim þegar skelk í bringu búandkörlum, ok tóku betra ráð, köstuðu vápnunum ok báðu sér griða. Konungr gerði nú sem fyrr, gaf hverjum manni grið, er þess beiddist. Þeir
30 sættust ok við konung, er í öðrum váru samnaðinum, ok jáðu þeir þá hlýðni, sem aldri var fyrr á Haðalandi. Var þar þing stefnt, ok skyldi konungr eiga sáttarfund. En sá fundr var eigi ætlaðr prettalauss af bøndum, þvíat þeir sá, at konungr hafði lið lítið, ok ætluðu at veita
35 honum atgöngu á þinginu. En þann dag er þingit

skyldi vera, kómu þar þeir, er tekit höfðu bú Özurar, var þá meira konungs lið en bónda, urðu þeir þá öllu því at já, sem konungr vildi, at væri. Var þá kallað, at þeir væri sáttir. En þá reyndist sem fyrr, at skollt var í skapi bónda. Tóku þeir þat ráð, at þeir sendu 5 orð Ormi konungsbróður, at hann færi utan or Víkinni, þvíat ann hafðist þar á skipum við. Lét Ormr þá draga stór skip or því vatni, er Tyrvi heitir, ok ætlaði upp í Rönd at konungi. Sverrir konungr var þar fyrir á skipum. Þá var svá gislum fyrir skipat, at á Heiðmörk váru 14 10 skip í Mjörs. Alt þetta spurði Sverrir konungr, hann lét þá sem hann mundi fara út á mót Ormi, ok sendi þangat alla njósn sína. Hann fór sjálfr á skóg við 40 manna, ok feldu við, ok vissi engi maðr, hvat þat skyldi. Hann hafði svá boðit sínum mönnum öllum, at þeir 15 skyldu allir til hans koma, ok svá gerðu þeir, ok váru allir samt um nóttina. Í dagan kváðu við lúðrar, ok klæddist þá liðit alt, en engi vissi þá, hvat konungr vildi at hafast. Konungr segir þá, at skip þau, sem í Rönd váru, skyldi draga eið mikit, þar sem aldrigi var fyrr 20 farit með skip. Þurfti þá eigi at spyrja, hvat viðr sá skyldi, er hann lét fella fyrra dag í skóginum, váru þat þá hlunnar. Þeir létu eigi fyrr, en þeir kómu í Mjörs. En er þeir kómu þar, veittu þeir atróðr vánu bráðara þeim lendum mönnum, sem þar váru fyrir. Þeira við- 25 skipti lauk svá, at sá fékk gagn, er guð vildi. Rak Sverrir konungr á braut sína fjándmenn. Fór hann þá til Hamars kaupangs, ok átti hann þar þing. Mælti þar þá engi maðr á mót hans vilja, lendir menn flýðu undan suðr í vatnit, var þá langt á millum þeira. 30

Veizla á Sástöðum.

16 (17). Hallvarðr á Sástöðum hafði mikla veizlu ok bauð mörgum til. Var þar þá kirkjumessa; þar váru 3 hundruð manna at því boði, en þó kómu fleiri, en boðit

- var. Birkibeinar kómu ok til veizlunnar, bjoggust þá hváirtveggju til bardaga ok géngust á móti, ok lauk svá, at lendir menn flyðu, ok féllu af þeim 6 menn, en 5 váru handteknir. Tóku þeir veizluna, er úboðit kómu, 5 en hinir braut eltir, er búa létu. Fóru þeir, er flyðu, á fund Orms konungsbróður ok sögðu honum sínar úfarar. Konungr náði þá öllum skipum þeira, þeim er váru í Mjørs. Konungr fékk þar ok stórfé, er þeir höfðu leift honum hinir lendu menn. Sverrir konungr hafði nú eignast
- 10 Upplönd ok Eystridala, ok varð jafnan þeira hlutr betri, er til hans hnigu, en hinna, er frá honum viku. Nú svá sem menn sá, at afli hans vóx, ok meir af vitrligum ráðum en af fjölmenni, þá þótti ok því fýsiligra til hans at stunda. Dróst honum þá svá liðit, at hann hafði
- 15 aukin 3 hundruð manna. Þá kómu þeir Magnús konungr ok Erlingr jarl í Víkina ok heyrðu þessi tíðindi frá Birkibeinum, samna þeir nú liði miklu ok ætluðu at stefna at Birkibeinum. Ok er Sverrir konungr spyrr þetta, sá hann, at eigi var setuefni.

Af Sverri konungi ok Sygnum.

20

- 17 (18). Nú býr Sverrir konungr ferð sína ofan í Sogn ok ætlar til Björgynjar. Nú af því at almáttigr guð ok hin helga mæðr María hafa margan fagran sigr gefit Sverri konungi, þá kann vera, at öfundarmenn eða
- 25 fávísir vili eigi trúa varri frásögn, ok kalli, at vér munim eigi sannfróðir, ef vér segjum hann ávalt hafa sigr haft. Nú skal hnekkja þeiri tortrygð ok sýna einurð várrar frásagnar ok segja bæði ljúft ok leitt, þvíat margan villistig varð hann at ganga ok hans menn at troða, áðr
- 30 hann hefði rekit sinna harma á þeim feðgum. Ok þótt hann hefði jafnan þolat mikit vás ok erviði, þá hafði hann þó aldri þvílíkt fyrr þolat fyrir margra hluta sakir, sem í þessi ferð, er nú munum vér frá segja. Býr hann nú ferð sína ok ætlar til Björgynjar. En er hann kom

í Sogn, þá höfðu skjótara farit njósnir hans fjándmanna, ok mætti hann þar miklum samnaði. Leið hans lá um einstigi nokkut, þar er á var á aðra hönd svá ströng, at öll féll hon forsum, svá at ekki komst yfir utan fuglar, á aðra hönd váru flugabjörg, þau er þar mátti ok engan 5 veg komast. Svá var einstigit þröngt, at einn maðr mátti í senn ganga. Bændr sátu þar yfir uppi á hömrnum, ok höfðu þar stórt grjót ok stórviðu ok ætluðu at fella ofan á Birkibeina, ef þeir gengi þar undir. Ok er konungr sá þetta, lét hann ráð ráði mæta, ok mælti við sína 10 menn: Nú skulu þér eigi svá fara, at þeir megi yðr mein gera, en ek mun vita, ef ek koma stökk í lið þeira. Fór konungr þá ok nökkurir menn við honum, þar sem hann mátti komast á fjallit upp, ok kom þá á bak bóndum úvörum. Bændr kómu þegar á flótta, en nökkurir menn 15 urðu drepnir af þeim. Síðan fóru þeir inn í Læradal. Um myrgininn urðu þeir eigi fyrr varir við, en Özurr balli kom þar farandi með 5 skipum ok 20. Birkibeinar tóku til vápna sinna ok gengu á mót, en þótt Özurr hefði lið mikit, þá treystust þeir eigi upp at ganga, 20 þvíat þeim þótti úhreint í höfninni fyrir, er Birkibeinar stóðu á landi með vápnun, ok héldu þeir frá.

Frá ferðum Sverris konungs.

18 (19). Nú sá konungr, at ekki mátti þar ná skipum, er alt var njósn komin fyrir, ætlar nú at fara 25 upp á Vörs ok koma svá ofan í Björgyn. Þat var mikil háskaför á vetrardegi, þvíat þat er mikill fjallvegr, var þar ván mikilla snjóva. Síðan fóru þeir upp á Vörs, ok brást þeim þar eigi margfaldr háski. Var sá einn, at þar hafði saman samnast fjándmenn þeira, Vörsar, Harð- 30 engr ok Sunnhörðar, var þat úvígr herr. Kom þat lið alt á úvara Birkibeina Símuns messudag, er konungr sat undir matborði. Hljópu þeir nú undan borðinu ok herklæddust. Skutu Birkibeinar á fylkingu, bændr fylktu

ok. En þótt Birkibeinar væri liðfæri, þá réðu þeir á
eigi því síðr ok veittu svá harða atgöngu, at þegar hrökk
fyrir fylkingarbroddrinn bónda, ok flýðu þeir yfir árgljúfr
nökkur, ok skutust nú á, ok fóru upp með ánni sínum
5 megin hvárir, ok vildu bændr komast fyrir þá. Árgljúfrin
váru því breiðari, sem ofar var, ok vatn at ofanverðum,
var þeira ok því lengra á millum. Tók þá ok at náttá,
fal þá sýn millum þeira, svá at þá mátti ekki at hafast.
Var þá ok komin njósn til bæjarins, ok var þá í Björgyn
10 svá mikill styrkr fyrir fjölmennis sökum, at Birkibeinum
var þat úfært. Nú vildi konungr, at nú sneri þeir aptr
hina sömu leið, ok tók síðan tvá leiðsögumenn, þá er
vegvisastir váru, ok þess þurfti þá við, fyrir því at þá
gerði veðrit svá mikit með snæfalli, at þat var með
15 fádæmum. Var þat skjótast frá at segja, at þar létu
þeir meir en hundrað hesta með gyltum söðlum ok beislum
ok öðrum margskonar gripum góðum, þeir vissu þá ok
ekki til, hvar þeir fóru, ok svá váru þeir matlausir, at
eigi heldr féngu þeir vatnit en annat. Þat var átta dægr,
20 at þeir bergðu engu nema snjó. Þá gerði veðrit svá
mikit hinn næsta dag fyrir allra heilagra messu, sem
úlíkligt mun þykkja, er frá er sagt, at af því fékk einn
maðr bana, er veðrit kastaði honum, ok brotnaði hryggurinn
í þrim stöðum í honum, ok sá var einn þá til, er bylirnir
25 kómu, at kasta sér í snjóinn ok halda skjöldunum yfir
sik. Þá lögðust leiðsögumenninir fyrir, vissu þeir þá
ekki til, hvar þeir váru komnir, var þá ok svá myrkt,
at ekki mátti fyrir sjá. Váru þeir þá ok svá farnir, at
engir vildu fara lengra. Ok er helzt rauf í, sá þeir
30 fyrir sér bratta hamra, þar sem þeir váru at komnir.
Kom þá illr kurr í lið konungs, sumir mæltu, at þeir
mundu ganga ofan fyrir hamra ok þola eigi lengr svá
mikla kvöl, ok þá mundi skjótast um ráða; sumir sögðu
svá: Atferðligrá sýnist oss til fornra minna at taka ok
35 gera eptir dæmum hvatra manna, er sjálfir bárust vápn

á ok drápuð, heldr en þeir vildi nauðir þola. Var þá illr kurr með þeim.

www.littool.com.cn
Tala Sverris konungs.

19 (20). Ná tók konungr til orða ok beiddi sér hljóða. Hann mælti, sem guð kendi honum: Ek hefi 5 athugat um hríð, sagði konungr, yðarri ræðu, ok sýnast mér auðsæ allmikil spjöll á yðarri ráðagerð, þvíat í þessi ætlan dugir ekki yetta. Ef þér gangit fyrir hamra ofan ok farit yðr sjálfir, eru þat ærra manna brögd, þeira er eigi kunnur fótum sínum forráð. En með því at þér 10 vilit sjálfir vápn á berast, er þat heiðinna manna hátt, þeira er ekki vitu til guðs. En vér erum kristnir ok kristinna manna börn, ok vitum vér, at hverr sá maðr er sér ræðr þana, at hann á enga ván til guðs. Nú er þetta fjánda áminning, ok skulum vér eigi gera hans 15 vilja, heldr skulum vér snúast til guðs miskunnar. Látum oss þat í hug koma, þó at oss þykki strangr bardagi guðs, þá mun hann þar eigi mikit á leggja, er lítið er til gert. Nú iðrimst vér synda várra, ok vitim vér, at af illfi váru erum vér barðir, en eigi af grimmleik hans, 20 er engi er til. Því skulum vér með mjúklæti ok lítillæti til hans snúast, þvíat sjálfr mælti hann svá: Nemi þér af mér, þvíat ek em mjúklátr ok lítillátr í hjarta, ok munuð þér finna hvíld öndum yðrum. Nú má hverr þat sjá, at betra er at lúta með góðum hlutum til guðs misk- 25 unnar en hræpa með úráðum í fjándans hendr. Vil ek, at því játi þér, at heit þat, er ek ræð upp at taka, skulu þér allir undir ganga. Nú skulu vér allir kalla til guðs ok sællar Maríe ok hins helga Ólafs konungs með börnum helgum.

30

Lauk konungr svá sínu máli, at þegar áttu þeir handfesti at heitinu, ok allir skyldu undir þat ganga, sem konungr sæi fyrir. En svá mikill ákafi var at hvassleik veðrins, at konungr tók at tala, at varla námu þeir,

er næstir váru, ok þá er hann hafði fyrir skilt heitinu, þá gerði guð svá bráða miskunn, at engi þóttist vita, hvaðan vindrinn var á, gerði þá þegar heiðviðri ok sólskin ok svá blítt veðr, sem um mitt sumarskeið væri.

5 Kandu þeir þá ok, hvar þeir váru komnir, ok höfðu þeir þvers farit frá því, sem þeir skyldu. Svá var þá lið hans dasat mjök, at þá féllu niðr 20 menn dauðir á skammri stundu. Nú herðust þeir vel við, þótt förin yrði sein, ok kómust til sætra nokkurra um síðir. Þá

10 leituðu þeir við at taka sér eld, þvíat yfrin var þörfin til, ef fást mætti. Þat var nær miðri nótt. Svá váru þeir farnir mjök, at engi var til færri at taka eldinn. Var þetta sem annat, at í einn stað var tilejárn með guðs miskunn, því at þar lá líf þeira við, ef eigi féngist eld-

15 rinn, ok tók sá eldinn, er mestri stýrði giptunni ok öll fylgði ráðagerðin, en þat var sjálfr konungr, er eldinn tók við tinnu ok tendraði þar við kerti, ok fékk þá í hönd sínum mönnum. Gerðu þeir þá eld mikinn ok þurkuðu sik þar við. Þar var einn lítill bær skamt

20 þaðan, ok fór konungr þannin. Um myrgininn fór konungr á njósn við sumu liðinu, því sem frœknast var, þvíat einstigi var þat þar, er þeir váru allir hirðir, ef þess væri gætt. Var konungr á því varðhaldi tvær nætr. Vildi konungr þá fara í meiri bygð við liðinu. Torføra

25 mikil var at fara millum bygðanna. Fór konungr þá upp á Valdres ok tók veizlur at bóm sínum, ok þaðan í Guðbrandsdala, var honum búin háls mánaðar veizla at konungsbúi á Steig ok öllum hans mönnum.

Frá bøndum.

30 20 (21. 22). Héðan ifrá var eigi um kyrt at sitja. Bændr váru þeir 12 á Heiðmörk, er sömnubust saman at því, at hverr þeira skyldi ráða fyrir hundraðs liði. Ok er konungr spyrr þetta, þá bjó hann ferð sína or dölunum, ok vildi eigi þar verða inni luktr, ef þeir kæmi

fyrir dalsmynnit. Sá bóndi hét Þorgrímr, er mest var fyrir bóndunum ok oddr ok æsir var fyrir þessum úráðum. Konungr bar skyndi at um ferð sína, þvíat sjálfr vildi hann heldr bera njósni en aðrir fyrir honum. Konungr fór sjálfr við hinn fimta mann um nótt til Þorgríms ok hitti hann heima við nífunda mann, ok varð fundr þeira með öðru móti, en Þorgrímr hafði til hugat, því at guð skipti svá með þeim, at sá bar hæra hlut, er tignari var, ok var bóndi bundinn, en húskarlar hans barðir. Lauk svá með þeim, at konungr tók þar mikinn fjárhlut, ok hér á ofan galt Þorgrímr konungi hálfa mörk gulls, ok feginn, ef hann kæmi því við. Fór þá konungr aptr til móts við sína menn. Þá tóku þeir Harald Guðbrandsson, ok leysti hann sik 12 aurum gulls. Margir Magnús konungs menn kómust af hlaupi undan ok létu fjárhloti mikla. Þá fór konungr í Eystridali ok kom þar 5 nóttam fyrir jól. Þat hugðu bændr, at Birkibeinar mundu setjast í kosti þeira um jólin, ok bjoggu engir jólaveizlur sínar. Konungr þóttist eigi at síðr þurfa jólavistina, at bændr brygðist ekki á beina við hann, ok snýr hann nú á braut þaðan, ok brá á þat, at hann mundi fara austr á Vermaland. En er hann kom austr at Eiðaskógi, skildi hann lið sitt ok lætr fara hundrað manna austr yfir skóginn á Vermaland. En konungr snýr aptr við 2 hundruð manna, þvíat hann þóttist þá vita, at bændr mundu hafa búnar jólaveizlurnar, þegar þeir Birkibeinar væru á brautu. Kómu þeir þá at jólum aptr í bygðina, ok varð þá öllum at vera jafnheimilt, hversugi sem vasikanpinum þótti. Hafði konungr hinar beztu náðir um öll jól.

Frá Erlingi jarki.

30

21 (23). Erlingr jarl var nú í Víkinni ok spurði þessi tíðindi. Lét hann þá bjóða út leidangri á bak jólum ok hugðist Birkibeinum mundu koma dyn fyrir dyrr ok teppa þá inni í dölunum, ok taka þá í

kví sem sauði til skurðar. En þar mætti ráð ráði, ok
 hafði Sverrir konungr sét við því snemma, þvíat hann
 tók hinar fyrstu veizlur í norðanverðum dölum, ok
 sótti svá suðr at mynninu, sem á leið jólin, ok var hann
 5 fyrr austr á Vermalandi, en jarl kæmi upp þannig, ok
 áttu þeir at blístra í spor honum. Erlingr lætr þá, at
 hann muni fara austr eptir þeim Birkibeinum, en Vermar
 hnektu því, ok kváðu jarl aldri verri ferð farit skyldu
 hafa en þá, ok feldu brota fyrir hann á skóginum, ok
 10 við þat alt hvarf hann aptr í dala.

Fra Sverri konungi ok her hans.

22 (24). Sverrir konungr samnar ná saman öllu
 liði sínu ok reið við 5 hundruð manna ofan í Víkina til bús
 Símunar í Skríksvík, tóku upp búit en brendu bæinn
 15 ok öll skip hans. Þeir ráku ok austr á Vermaland 40
 nauta. En er Símun spurði skaða sinn, samnaði hann
 liði miklu. Símun var höfðingi mikill, ok þorði engi
 maðr á mót gera því, sem hann vildi at væri. Dró hann
 saman á lítilli stundu 4 hundruð manna ok 20. Símun fór
 20 þá upp með Gautelfi, er konungr var staddr í einni
 lítilli bygð, ok skipt liði hans til gistinga, vissi konungr
 þá ok eigi svá bráðliga ván úfriðar. Konungi kom njósni
 um nóttina, er vinir hans sendu honum af Gautlandi,
 at Símun var nær kominn at honum með úvígjan her.
 25 Konungr klæðist þá ok sendir boð öllum sínum mönnum
 á sinn fund. Var þat seint, þvíat liðit var hér ok hvar.
 Konungr fór í skóg, þann er heitir Húfunesskógr, ok
 beið þar sinna manna. Ok er liðit kom saman, spurði
 hann menn ráðs, hvat mönnum sýndist tiltækilíkast,
 30 sagði ok svá, at honum sýndist, sem þeim mundi um
 megn verða at berjast á móti Magnúsi konungi ok Erlingi
 jarli, ef þeir skyldi flýja fyrir lendum mönnum, fyrr en
 þeir vissi, hvat fyrir væri, þótt þeir hefði meira lið.
 Allir kváðust heldr berjast vilja en flýja fyrir Símoni,

ok ætluðu þó eigi jafnmikit liðit, sem var. Fóru síðan á mót Símun ok fundu fyrir dag í svá miklu myrkri, at nær sá engir aðra. Var sú hrifð hörð ok ekki löng. Féllu af Símoni 40 ok hundrað, en af konungi 7 menn. Símun flýði þá við öllum sínum mönnum.

5

Sverrir konungr fór til Konungahellu.

23 (25). Eptir þetta byrjar Sverrir konungr ferð sína til Konungahellu, ok fékk þar fjárhłuti mikla þeira manna, er flýit höfðu fyrir honum. Hann var þar þá eigi lengr en 2 nætr. Þáðan fór hann til Ljóðhúsa ok 10 dvaldist þar nokkurar nætr. Þá drógu þeir Magnús konungr ok Erlingr jarl lið saman svá mikit, at alla lenda menn, þá er váru í Víkinni, höfðu þeir með sér, en þó bar svá til, at hvárigir vissu til annarra, ok fórust þó beint at móti. Þat var eina nátt, at eigi var lengra 15 millum þeira náttstaða en röst, ok vissu þó hvárigir til annarra. Fóru þá enn hvárir móti öðrum, til þess er millum þeira var einn fjórðungr. Þá varð Sverrir konungr varr við ferð þeira feðga, snýr hann þá þegar aptr austr á Vermaland. Þá hafði hann stefnu við alla hina 20 ríkustu menn, ok spurði, ef þeir vildi eiga við hann samband, ok væri hann hlífakjöldr fyrir þeim. Þeir jáðu því gjarna at berjast svá með honum, sem hann væri þeira konungr. Sunndæliir mæltu ok slíkum orðum við konung. Þá er þeir Magnús konungr ok Erlingr jarl 25 spurðu þetta, hurfu þeir aptr. Þá sendu þeir Orm konungsbróður á Upplönd, þvíat þar var frændasafi hans allr, skyldi hann sitja þar fyrir Birkibeinum, ef þeir kæmi þar fram. Sverrir konungr býr þá ferð sína alt í Eystrasalt ok hefir þá eigi meir en 2 hundruð manna. Ok er 30 hann kom til Járnhæralands, feldu þeir brota fyrir hann ok vildu ekki, at hann færi þar yfir. Konungr reið fram at brotanum ok talaði við þá, ok lauk svá, at þeir leyfðu honum yfirferð, ok gerðu honum hinn mesta farargreiða at hvívetna.

35

Sverrir fór í Helsingjaland.

24 (26). Þaðan fór konungr í Helsingjaland, ok er hann kom þar, er Alftar heita, þá mætti hann þar miklu fjölmenni, ok var þat lið alt bútt til bardaga. Þeir höfðu 5 lagt við niðingsorð hverjum, er þeim leyfði yfirferð. Þat fylgði ok, at þeir leyfðu engum manni á sitt þing at koma ok ekki orð við þá at tala. Þat varð um síðir, at þeim var leyft at koma á þingit ok heyra þar mál manna. Konungr bað sína menn vera viðbúna, hvað sem þessi 10 lýr tæki bragðs. En er landslýðrinn sá þat, þá skaut þeim skelk í bringu. Var þá lofat konungi sjálfum at tala nökkurum orðum. Þá mælti konungr: Eigi er oss kunnigt, hverjar sakargiptir þér haðit við oss, en at því er yör hyggjanda, at vér eigum allir einn guð, ok köllum 15 hann várn föður, þá er oss þat nauðsyn, at hverr hafi frið við annan, ok gæti hverr annars, sem sjálfs síns, þvíat vér höfum yör aldri mein gert. Hyggit nu at, hvað þér eigut at launa Magnúsi eða Erlingi. Síðan lét hann fram leiða hross tvau ok kvað slátra skyldu, sagði þat á hvert 20 land fara mundu, ef þeir sperði svá mat sinn, at kristnir menn þyrfti at eta hrossakjöt hjá þeim. Ok er konungr lauk máli sínu, þá bauð sá konungi til veizlu með 70 manna, er áðr haðit niðingsorð við lagit, ef hann næði yfirfór. Síðan bjóða böendr honum ok öllu liði hans á veizlur. 25 Jamtr spurðu, hversu Helsingjum haðit farit, ok taka þeir vel við konungi. Fór hann at veizlum austan um landit, treystist hann nú vel þeira ummælum ok sendir fyrir sér liðit til gistinga í byggðina. Var þá eptir með konungi nær hundrað manna. Þat var eitthvert sinn um mið- 30 nætti, at konungi var borin njósn, at Jamtr höfðu samnat austan af landinu her miklum ok sæluðu at drepa hann ok alt lið hans. Konungr klæddist þegar ok kvezt óttast mjök um menn sína, er í byggðina höfðu farit. Fór konungr á mót Jamtum við því liði, sem þá var 35 með honum. Þeir fóru í þrimr flokkum Jamtr ok kringðu

svá um konung, at or sinni átt skyldu hverir at honum koma. Ok er konungr fór yfir vatnsvík nokkura á sundinu milli Undurseyja ok meginlands, þá kom á mót honum herr Jamta, ok var bringr sleginn um þá, ok höfðu Jamtr þá 12 hundruð manna. Þá mælti konungr við menn 5 sína: Hafit þér þat orðtak, sem þér heyrit, at Jamtr hafa, ok heimtumst þegar or her þeira, er vér megum, út í eyna, en veitum þeim fyrst harða árás, ok freistum, ef þeir vikni fyrir. Birkibeinar æptu heróp ok runnu fram djarfliga, en Jamtr sóttu at þeim hvaðanæfa. Var 10 þá mikill bardagi ok hörð hríð. Svá var myrkt af nótt, at engi kendi annan. Heimtust Birkibeinar þá or þys bónda ok upp í eyna, var þá gengin hörð hríð. Bændr fundu þetta eigi allskjótt, ok börðust lengi sjálfir, var þá ok nær dagan. En er Jamtr fundu, at þeir drápust 15 sjálfir, þá hlaupa Birkibeinar á þá svá fast, at bændr bugna fyrir, ok því næst flýðu þeir, en Birkibeinar fylgðu þeim hjargvel ok drápu af þeim nær hundruð manna. En eptir um myrgininn kom konungr saman öllum sínum mönnum. Leituðu Jamtr sér þá gríða ok féngu konungi 20 gísla ok sættust þá við konung. Lagði konungr á þá stór gjöld, játa þeir þá honum hlýðni, fékk hann þeim þá sýslumenn, ok festu þá þat mál með margra manna eiðum. Ok er þetta gjald var alt lukt, skildust þeir við svá búit. 25

Ráðagerðir Sverris.

25 (27). Hér eptir býr Sverrir konungr ferð sína norðr um fjall, ok kómu fram í Naumudal, ok fékk sér þar skip, lögðu þá út í Skillingar. Konungr átti þar húsþing. Hann leitaði þá við liðit, hversu þeir skyldu 30 háttu ferðum sínum, sagði, at honum sýndust vera þrír kostir á. Sá einn at fara norðr á Hálogaland ok hafa þar slíkt, er féngist; annarr at fara til Björgynjar ok vita, ef þeir féngi nokkut unnit á úvinum sínum; þá

væri sá til, at fara or landi ok vestr í eyjar, ok væri þess meiri ván, at þeir féngi þaðan nokkurn liðsafla; eða herja þá til Írlands eða annarra Vestrlanda, lézt þat ætla, at því meiri mundi úvinsæld Erlings, sem hann væri

5 lengr í Noregi. Liðit svaraði ok lézt vilja inn til bæjarins, ok töldu ekki fyrir mundu verða at ná bönum, sögðu hvárki til varnar konung né jarl, sögðu konung eiga þar fyrir marga vini. Konungr svaraði: Úfúss em ek þessa, hefir mik svá dreymt til; sýnist mér ráðligra,

10 at þér víkit eptir mínum vilja. Liðit vildi ekki annat en til bæjarins. Konungr sagði þá ráða mundu. Ok fóru þeir at úvilja konungs suðr til Þrándheimsmynnis, ok er þeir kómu til Fólksknar, sagði konungr, at hann vildi um suðr ok vita, hversu þeim veitti tilræði at fara til

15 Björgynjar. Allir vildu inn til bæjarins, en eigi suðr, sögðu þeim ekki fyrir mundu verða at ná bönum, ok róa nú inn til Rauðabjarga ok lögðu þar at. Konungr lét þá kalla alt liðit af skipum ok spurði, hverja ætlan þeir hefði á í atlögu til bæjarins. Þeir kváðust ætla

20 at róa inn at bryggjum ok vita, ef þeir næði þar uppgöngu. Konungr svaraði: Ekki sýnist mér þat ráðligt mjök, hygg ek, at bæjarmenn muni eigi ljá oss böenn til uppgöngu, þvíat þeir munu engrar eirðar vænta af oss Birkibeinum um rán ok fétökur. Er þat mitt ráð

25 at gera eina skútu inn á njósni, áðr en lýsa tæki, færi þeir yfir fjörðinn fyrir innan Hólm, ok láta þá liggja undir Hlaðahamri svá utarlíga, at þeir sæi or bönum, er ljóst væri orðit, ok láta tjalda sem bezt. En menn allir gangi fyrir ofan Hlaðir ok stefni á ísinn fyrir ofan

30 brúna ok siti þar til lýsingar. En vér róim inn til Flaðka ok svá inn með Gaularási, til þess er vér leggjum við Gullhamar. Þá varir mik þess, þegar þeir sjá or bönum, at skip liggr við Hlaðhamar, at þeir muni þá róa or bönum; munu þeir hyggja, at þar sé lið vart alt.

35 Mætti þá vera, at vér næðim bönum ok settim þeim hann

at verja. Er þá enn vânt at sjá, hverjum bezt veitir, ef vér stöndum allir jafnhátt. Guðlaugr svaraði: Eigi mun oss þykkja lið vart of mart, þótt vér tvískiptim því eigi. Fylgðu því ráði fleiri. Var þat afráðit, at þeir skyldu róa at bænum, þegar ljóst væri. Konungr lézt vera 5 mega þar, sem þeir vátu, en kvað þeim illa mundi gefast sín einræði á mót hans ráðagerðum ok vilja.

Tala Eysteins erkibyskups.

26 (28). Eysteinn erkibyskup var í bænum ok hafði látið blása til móts annan daginn áðr, ok kvest spurt 10 hafa til Birkibeina, at þeir vátu komnir ofan norðr í Naumudal: ok væntum vér at þeir muni vitja hingat fjarðarins, hafa þeir lið lítið ok smá skip, en lið mótt ok vesalt. Er þat úfallit bóndum ok kaupmönnum at gefa upp eignir sínar fyrir þjófum ok illmenni, er Sverrir 15 hefir saman harkat. Ná viljum vér heldr veita yðr nokkurn styrk, ef þér vilit halda vörn fyrir bænum. Lézt til mundu leggja sitt skip ok húskarla. Bøjarmenn tóku þat með þökkum, þeir höfðu 4 skip, en hit fimta byskups skip, var þat mest ok bezt skipat, fyrir því 20 var Sigurðr son Özurar balla. Bøjarmenn höfðu vitavörð á Digrmála, ok er þeir sjá um myrgininn, at skipin vátu við Rauðabjörg, þá slá þeir eldi í vitann. Ok er bøjarmenn sá þat, blésu þeir til skipanna ok lögðu út or ánni. Birkibeinar reru inn með Gaularási, en bøjarmenn út 25 at móti. Þeir möttust á víkinni fyrir innan Hattarhamar. Sverrir konungr hafði 4 skip, ok var eitt tvítagsessa. Tókst þar bardagi mikill, veðr var gott, á landnyrðingr léttr ok hóf skipin inn at landinu öll saman. Ok er þeir höfðu barizt um hrið, þá fór fram erkibyskups skip, 30 þat hafði orðit seinna or bænum. Birkibeinar sá þat ok þótti sér horfa úvænt, þvíat áðr veitti þeim pungt. Brast þá flótti á Birkibeinum, ok hljópu á land af skipum sínum. Sverrir konungr var í kuffi blám síðum, hann

fór fram mjök snemma eptir skipinu ok sætlaði til land-
göngu, ok er hann kom fram um siglu, þá skaut niðr
þilja undir fótum honum, ok féll hann í rúmit. Menninir
hljópu þá svá þykt yfir hann, at hann mátti lengi ekki
5 upp standa. Sá maðr fór í síðara lagi, er Helgi hét ok
var kallaðr byggvömb. Helgi kendi konung ok mælti:
Illa munum vér skiljast við várn konung. Hann fékk í.
öxl konungi ok studdi hann ok reisti hann upp or-
rúminu. Konungr mælti: Helgi! segir konungr, kon-
10 ungaðu nú eigi í meira lagi fyrst. Fóru þeir þá á land
báðir saman, ok er þeir komu upp í fjöruna, komu þar
at þeim 3 bæjarmenn. Helgi sneri á mót þeim, en kon-
ungr kleif upp í bakka einn brattan, ok er hann var
mjök kominn á upp, þá steig hann á kuffinn fyrir,
15 ok skruppu honum fœtrnir, ok hrapaði hann niðr í
fjöruna. Þá hljóp at honum einn maðr ok vildi höggva
til hans. Helgi vinzt undan þeim, er áðr sóttu hann,
ok hjó þenna mann banahögg. Konungr leitar þá upp
í annat sinn. Konungr var orðinn sárr á fœti ok var
20 skotinn með gafiaki í bardaganum. Þat sár veitti honum
Serkr af Rjóðum. Nú fóru þeir konungr ok Helgi ok
fluttust upp um Gaularás, kom þá til þeira liðit. Kon-
ungr veik fram á fjallit ok hvíldist þar. Þeir heyrðu
umræðu bæjarmanna, hvárt Sverrir mundi fallinn. Þá
25 svaraði Helgi hátt, svá at þeir heyrðu: Sverrir konungr
gerir yðr enn harðari hrið, áðr hann sé dauðr. Þar
höfðu margir góðir drengir fallit: Sigurðr af Saltnesi,
Jón ketlingr, Vilhjálmr féll í fjörunni, Guðlaugr stallari
varð sárr mjök ok komst upp í ásinn, hann var í skall-
30 atskyrtli. Þar mætti hann bónda einum, ok þóttist hann
sjá, at hann var af flóttamönnum. Bóndi hafði öxi í
hendi ok hjó til Guðlaugs, þar sem mœttist háls ok
herðar. Guðlaugr féll við höggit, ok þóttist bóndi hafa
drepit hann, ok hjó á hann hris ok fletti af klæðum.
35 Svá skildust þeir. Guðlaugr stóð upp litlu síðar ok

komst til eins litils bæjar, var þar vel við honum tekit. Fór hann síðan til móts við Sverri konung, ok greru sár hans. Birkibeinar kölluðu hann síðan Guðlaug gnitaskör.

Dráp Serks ok 12 manna.

27. (29). Hér eptir fara þeir á Upplönd, ok sumir 5
koma ofan á Mœri til Serks ok drepa hann við tólfta
mann. Síðan fara þeir austr til Víkr. En er þat spyr
Magnús konungr ok Ormr. konungsbróðir, búa þeir ferð
sína at leita Birkibeina. Sverrir konungr talar við sína
menn, ok sagði þat hafa verit gert mjök at úvilja hans, 10
er þeir hárðust við bæjarmenn í Prándheimi: höfum vér
þar látið marga drengi góða, ok er menn hafa spurt
várar úfarar, þá erum vér nú æ reknir ok rjaddir, hvar
sem vér komum, en áðr þessi orrosta væri, höfðum vér
jafnan sigr, óttuðust þá ok flestir at fara á mót oss. 15
Nú munuð þér spurt hafa, at Magnús konungr ferr eptir
oss með lið mikit, ok munum vér litla hrið rekast undan
honum, áðr bæði mun hata oss þegu ok þræll, munum
vér þá falla með litlum orðstír, sem þeir allir er í flótta
falla. Nú sýnist mér drengiligra, þótt vér hafim lið lítið, 20
at snúast á mót úvinum várum: er oss betra at falla
með orðstír miklum, ef vér berjumst við sjálfan Magnús
konung, en ef vér sigrumst á honum, þá mun þaðan
af vaxa várr styrkr. En þess er eigi ván, at vér
munim ganga til lands þessa, ef vér sjám eigi eitthvert 25
sinn á lopti merki Magnús konungs. Höfum vér nú ok
hölzti lengi rekizt um landit fyrir úvinum várum. Kon-
ungr talaði þá fyrir liðinu mörgum fögrum orðum ok
eggjar þá, mjök, lézt vel hugr um segja. Varð at máli
hans mikill rómr.

30

Bardagi við Hirtubré.

28 (30, 31). Eptir þetta fara þeir þar til, er þeir
koma yfir brú á á þeiri, er Hirta heitir. Var þá Magnús
konungr kominn nær þeim. Lét Sverrir konungr fara

- liðit í kjörr nökkur skamt frá brúnni. Magnús konungur ok Ormr hafa nú sanna njónu af ferð þeira Birkibeina, ok er þeir koma at brúnni, lét konungur þegar fara yfir merki sitt, ok fylgði sjálfr, ok svá Ormr. Birkibeinar
- 5 hlaupa nú á þá, tekst þar bardagi harðr ok eigi langr. Féll mjök lið Magnús konungs, en hann sjálfr flýði aptr yfir brúna ok svá Ormr, ok hvárrtveggi sárr. Lét Magnús konungur í þeiri orrostu mart manna. Eptir þat skutust þeir á um ána þvera, ok síðan skiljast þeir. Fór Magnús
- 10 konungur aptr til Túnsbergs til skipa sinna ok síðan austr með landi. En Sverrir konungur ferr upp á Raumaríki ok austre hit efra til Ljóðhúsa, ok þá spyrr hann, at Magnús konungur var í Konungahellu, ferr þá þangat, ok kom á úvart. Féllu þar nökkurir menn af Magnúsi konungi.
- 15 Hélt Magnús konungur ofan eptir ánni. Sverrir konungur lét þar brenna skip nökkur. Magnús konungur fór þá inn í Osló ok sat þar um hríð. Sverrir konungur leggur nú undir sik allar hinar eystri sýslur ok tók þar gjöld, váru þá í Víkinni hvárrtveggju, ok veittu hvárir öðrum
- 20 árásir. Sverrir konungur fór eina nótt við sjaunda mann á njónu at gildra enn til veiða, ef í hendr bæri. Konungur reið í einn skóg skamt frá Saurbøjum. Á þeiri sömu nótt fór einn sveitarhöfðingi af liði Magnús konungs við 50 manna, ok vildi hann freista, ef hann féngi
- 25 nökkut drepit af Birkibeinum. Nóttin var myrk. Þá heyrði Sverrir konungur reið þeira, þeir váru drukknir mjök, einn maðr mátti ríða senn. Sverrir konungur bað sína menn vera hljóðsama: ok höfum boga vára ok stöndum tveim megin götunnar, ok er þeir koma gegnt oss,
- 30 þá skjóti hverr sem má tíðast, ok kann vera, at þeir hyggi lið vart meira, en svá sem er. En ef vér verðum ofliði bornir, þá megum vér forða oss. Nú skutu þeir sem tíðast eptir málinu hinna, en svá var myrkt, at hvergi sá frá sér, en þeir er síðar riðu, vissu eigi, hverju
- 35 sætti, er hinum fórst svá úgreitt, er fyrri fóru, ok flyktust

saman allir, ok vissu eigi, hverju gegndi, en Birkibeinar skutu æ sem tíðast. Hinir hugðu, at vera mundu margir menn á skóginum, ok taka nú undan, en Birkibeinar sækja eptir, meðan þeir máttu. Um myrgininn, er ljóst var vorðit, ok þeir fóru aptr, fundu þeir 18 menn drepna 5 ok marga hesta.

Slag í kaupangi.

29 (32). Um haustit fór Sverrir konungr norðr til Þrándheims, ok veitti slag í kaupangi mönnum Magnús konungs ok fékk sigr, tók þar 10 skip. Eptir um várit 10 fór hann út eptir firðinum með lið sitt ok suðr á Mæri. Hann fór útleið, er suðr sótti. Ok er þeir sigldu norðan at Staði, þá kom þar á mot þeim Magnús konungr ok Erlingr jarl, ok Ormr konungsbróðir ok mært lendra manna, ok höfðu allmikinn her ok stór skip. Sverrir 15 konungr snýr nú á haf út þvers, gerðu bæði, at þeir sigldu ok reru. Slíkt sama gerðu Magnús konungs menn, ok dró þegar saman með þeim. Erlingr jarl eggjar nú sína menn í ákafa ok skipar til atlögu, sagði, at þá mundi fund þeira saman bera ok Birkibeina, bað menn 20 þá minnast, hversu mart ilt þeir höfðu gert í manndrápum ok ránum, bað menn þat varast, at gefa neinum grið, en vel kveðst honum þykkja, at þeir færði honum Sverri, ef hann yrði handtekinn. Þessu jáðu allir, ok herða nú eptir sem mest. En er Sverrir konungr sér, at miklu 25 meira ganga skipin Magnús konungs, sá hann engi orráð, þau er hlýða mætti, ef eigi veitti guð þeim miskunn framar, en þá mundi líkligt þykkja. Sverrir konungr hét þá á hinn helga Ólaf konung, ok mæltist fyrir með mörgum fögrum orðum. Ok á þeiri stundu lagðist á sjóinn þoka 30 svá þykk, at ekki skip sá frá öðru. Þeir Magnús konungr beita þá inn undir land. Erlingr jarl mælti þá: Eigi fór þá svá, er vel vildi. Þeir koma nú saman herinum í Hereyjum. Jarl kallaði þá höfðingja til tals

við sik ok sagði svá, at hann þykkist eigi vita, hvárt Birkibeinar munu hafa beitt með landi norðr eða suðr, er þeir hafa lands leitað. Synist mér nú, sem hvárttveggja muni lið fyrir þurfa. Vil ek, segir hann, at suðr fari til
 5 Björgynjar erkibyskup ok Ormr konungsbróðir, ok aðrir lendir menn ok skipstjórnarmenn, þeir sem ek nefni til, en vit Magnús konungr munum snúa norðr. Ok var svá gert, sem Erlingr mælti.

Frá Magnúsi konungi ok jarli.

10 30 (33). Ok er þeir Magnús konungr ok jarl koma á Norðmæri, spyrja þeir, at Sverrir konungr hafði sigt af hafi utan at við Smjöl. Sverrir konungr fór alla leið norðr til kaupangs ok lagði skipum sínum við bryggjur. Magnús konungr ok þeir Erlingr fara norðr eptir Birk-
 15 ibeinum, ok er Sverrir konungr sér segl þeira, áttu þeir þá skamt til þegarins. Sverrir konungr lét þá blása sínum mönnum til tals ok segir þeim setlan sína, at hann vill ganga frá skipum sínum ok mælti, at engi skyldi svá djarfr, at flytti eptir sér fleira en vápn sín ok þau klæði,
 20 er hann stóð í. Eptir þetta væpndust Birkibeinar. Skipin flutu öll við bryggjur, húðföt lágu í rúmum, hálfrymiskistur þeira stóðu á skipi, luklarnir váru settir í lokin. Ok er þeir Magnús konungr ok Erlingr jarl reru utan í ána, þá géngu Birkibeinar upp um brú. Ok svá hefir Sverrir
 25 konungr sjálfr sagt, at hann mátti því helzt hælast, at fá doemi mundu til þess vera, at flóttamenn hefði svá skilizt við fjárhlut sinn, sagði enn eigi víst, nema ymsir neytti fjár eða klæða annarra. Magnús konungr ok Erlingr jarl lögðu at út við Bröttueyri fyrir utan Skipakrók,
 30 ok géngu þar upp. Þar er jarl hljóp á land, steyptist hann á knéin ok stakk niðr báðum höndunum ok mælti: Fall er farar heill. Fóru þeir þá upp um stræti, hvern með sína skipsögn, sem búinn varð. Ok er jarl kom fyrir ofan byskupagarð til brúarinnar, þá fór merki

Sverris konungs ok stefndi þjóðleið upp til Kleppabús. Jarl sótti nú upp á Sprotavöllu. Sverrir konungr lá í dal nökkurum skamt frá brúnni við sumu liðinu. Jarl vissi eigi, at konungr væri þar við brúna. Birkibeinar hljópu þá upp, ok skutust þeir á um ána þvera. Jarl 5 bað sína menn ganga or skotmáli ok setjast niðr í Akrinum ok sjá, hvat Birkibeinar hefðist at. Birkibeinar settust ok niðr í öðrum stað. Magnús konungs menn létu sækja mungát ofan í bæinn. Margir bogmenn hvárratveggju skutust á mót, urðu þar sárir nökkurir 10 menn. Ok er á leið daginn, gékk Guðlaugr stallari til brúarsporðsins ok hafði skjöld fyrir sér ok kallaði á lið Magnús konungs ok lézt vildu tala við þá. Ívarr horti svaraði af liði Magnús konungs, ok bað hann tala slíkt, sem hann vildi. Guðlaugr mælti: Sverrir konungr vill 15 gera Magnúsi konungi 3 kosti. Sá einn, at hann gangi yfir brúna, en hann gangi langt í frá, meðan fylki þeir liði sínu á Sprotavöllum, ok hafi sá gagn, er guð vill. Hinn býr hann annan, at þeir berist út við borg ok búist þar við í ærnu tómi, ok látum skapat skera. Sá hinn þriði, at þeir 20 fari út á Eyrar ok fylki þar, ok berist þar til þrautar, ok berjast vill Sverrir konungr nú, ef hann má ráða, segir Guðlaugr. Þá gékk Ívarr í Akrinn til jarls ok segir honum þessi boð. Magnús konungr var sofnaðr hjá jarli. Erlingr klappaði hendi sinni á bak honum ok bað hann vaka. Konungr spurði, 25 hvat um væri at vera. Jarl sagði konungi þessa kosti, er Sverrir prestur hafði þeim boðit. Konungr bað hann kjósa. Jarl lézt engan kjósa mundu, kvezt heldr skyldu gera honum kosti. Ívarr sagði þá Guðlaugi svör jarls. Síðan sagði Guðlaugr Sverri konungi. Eptir þat tóku 30 Birkibeinar til göngu, stefndu þeir upp til Kleppabús. Þeir háttuðu svá göngunni, at hverr gékk eptir öðrum, þótti þá mikít at sjá liðit. áðr hinn síðarsti maðr gékk. Konungr fór til bæjar þess, er Kot heitir, ok lét þar taka ofan hús ok gera af flota, fluttust þeir yfir Nið á 35

flotanum. Síðan fóru þeir til Stafs ok fluttust yfir Gaul á eikjum, ok er þeir váru yfir komnir, bað konungr menn hvílast ok lét sér vera höfugt. Konungr sofnar skjótt, ok er komit var at náttmáli, þá kom þar bóndi
 5 einn ok fór með maltklyfjar ok ætlaði í bæinn með at fara. Konungr vaknaði ok spurði, hvat kæmi. Birkibeinar sögðu, at þar kom einn búandi. Þyrptust þeir at honum, ok létu sem þeir mundu fala maltit. Konungr bað hann fara, sem hann hafði ætlat, ok seg satt frá, at þú hittir
 10 Birkibeina, ok þeir váru komnir yfir Gaul, ok ætla þeir náttstað sinn at Meðalhúsum. At því skiljast þeir. Dveljast þeir þar 4 nætr, áðr þeir sökja til bójarins annat sinn.

Fra Erlingi jarli

31 (34). Einn aptan er jarl var mettr, kom til
 15 hans Sigurðr Nikulásson ok Jón af Randabergi. Þá mælti Sigurðr: Hvárt eru greiddir útverðir, herra? Oss er sagt, at Birkibeinar muni brátt vitja vár. Væri þat ráð at blása liði út til borgar með vápnnum, ok væri vér viðbúnir, ef þeir vitja vár hingat í bæinn. Þá
 20 svaraði jarl: Ek vilda gjarna, at þat sannaðist, at þeir kæmi hingat, þvíat þá munu þeir hafa skapnað-arerendi, en úhræddir munu vér sofa náttlangt fyrir Birkibeinum, þvíat þeir hafa snúit upp til fjalls, ok eigi mun Sverrir þora at sökja hingat at oss, ef vér verðum
 25 áðr varir við, sem nú er. Þá mælti Jón af Randabergi: Þetta skyldi oss gott heit, er nú heitr jarl oss, at vér þurfim ekki at varast Birkibeina, en mæltu þat sumir, at þér gefit meira gaum, herra, at gera yðr drukna af miði eða víni, en gera ráð fyrir liði yðru. Jarl reiddist
 30 ok mælti: Þat hefir verit sjaldan mælt við mik, at eigi hafa ek hölztu varr verit, en nú veit ek eigi, hvárt heldr er, at ek mun enga ætlan kunna fyrir liði þessu, eða munu þér vera heldr hræddari, en þurfi. Nú skulu þér liggja úhræddir þessa nótt, þvíat nú skal ek sjálfr halda

vörð í nótt, ef þér trúit mér, ok hafði þat fyrr þótt
nökkur hlít, ok áttum vér þá meira ofressi en nú. Géngu
þeir Jón ok Sigurðr þá til skipa sinna, en jarl fór til
hvílu sinnar ok lagðist niðr, ok alt lið hans, nema út-
verðir váru greiddir at vanda.

5

Tala Sverris.

32 (35). Nú er at segja frá Birkibeinum, at þeir
koma i nætrelding utan á Steinbjörg. Segir konungr
þá liðinu, at hann setlar í bæinn at jarlinum. Ok er
hann kom á ásin, þá steig hann af baki ok féll á kné ok 10
baðst fyrir, ok eptir þat mælti hann nökkurum orðum fyrir
liðinu ok bað þá vel fylgjast, þvíat nú munum vér
fagran sigr vinna, ok eigi þarf at tjá fyrir yðr, í hverjum
naðum þér hafit verit staddir, áðr vér kómum í þetta
land, en tekit lítið gott upp hér til. Slíkt höfum vér 15
upp tekit, sem vér höfum til stundat. Nú liggr nökkuru
meira við en fyrr, er bærinn er í Niðarósi. Hér er nú
ok fyrir í bænum Magnús konungr ok Erlingr jarl ok
mart annarra ríkismanna, er nú eptir meiri sœmd at sækja,
en optast mun fœri á gefa, munu vér fá sigr, at því sem 20
mik hefir dreynt til. Sœkit nú því fastara at, sem nú
munu þér meira eptir taka en fyrr. Skulut þér nú ok
vita, til hvers þér skulut vinna. Sá er lendan mann
fellir með sonnum vitnum, sá skal lendr maðr vera, ok
þess kyns tignarmaðr skal hverr vera, sem hann ryðr sér 25
til rúms, sá hirðmaðr, er hirðmann drepr, ok taka þar
með aðra góða sœmd. Er nú um slíkt at leika, þvíat
þeir munu enga hafa sanna njón af várum ferðum, ok
meiri ván, at þeir sé nú hamingjulausir, munum vér þá
fá sigr, ok mun guð svá skipta með oss, þvíat þeir hafa 30
lengi yfir váru setið, er með röngu hafa fengit. Gerit
nú sem harðasta hriðina fyrstu, ok mun þá vel duga,
þvíat þeir munu vera mjöðdruknir ok syfjaðir, ok munu
eigi vita, hvat þeir skulu at hafast. En er hann lauk

sínu máli, tóku allir því vel, ok fóru nu ofan um Steinbjörg.

www.libtool.com.cn

Tillaga Ívars horta.

33 (36, 37). Menn Magnús konungs vöktu á Eyrum
 5 um nóttina, ok höfðu þar leik. Þeir sá lið Birkibeina,
 er þeir fóru utan um Steinbjörg, var þá blásit. Lið
 Magnús konungs lá mart uppi í bænum, ok hafði verit
 dauðadrukkit um kveldit, þvíat konungr hafði veitt þeim
 um daginn. Jarl stóð upp ok klæddist ok bað menn
 10 væpnast, þá kom Ívarr horti frændi jarls ok mælti: Lið
 vart er mart uppi í bænum, munu vér því eigi vel saman
 koma, er niðr hefir lagzt dauðadrukkit. Er þat mitt ráð
 at blása öllu liðinu til skipanna ok láta síga skipin frá
 bryggjum ok búast um í tómi ok berjast, ef oss sýnist,
 15 ella róm vér braut, þvíat bæjarlýðr sjá mun oss vera
 útrúr. Þá svaraði jarl: Eigi veit ek, Ívarr, nema þetta
 væri ráð, en eigi má ek þat vita, at djöfulsprestr þessi
 Sverrir setist í rúm sonar míns. Stóð jarl þá upp ok
 bað alla fylgja sér. Géngu þeir þá upp allir til Krists-
 20 kirkju. Þar kom þá til móts við jarl Magnús konungr
 við sínu merki ok Jón. af Randabergi, Ívarr horti, Sigurðr
 Nikulásson. Þeir lögðust allir niðr fyrir kirkjunni ok
 báðust fyrir. Þá snerist jarl frá kirkjunni ok mælti:
 Standit upp ok takit vápn yður, vera kann, at sumum
 25 sé kostr at liggja hér um hríð. Erlingr jarl hafði rauðan
 kyrtíl af fustani ok silki húfu, spangabrynju, ok spent
 eigi til loks at sér fyrir, ok brugðit sverð, ok kastaði
 upp í hendi sér ok mælti: Enn skulu þér þat segja,
 at sjá hinn gamli skal kunna at beita sverðinu. Ok bað
 30 lúðrveinininn blása, ok er þeir kómu út um stöpul, sá
 jarl á tvær hendr sér ok mælti: Hvar erum vér nú
 allir? Sverrir konungr hafði or Gaulardal 3 hundruð
 manna, var þat lið mart lítt vápnat, þvíat bændr höfðu
 gert heiman verkmen sína, þvíat þeir þorðu eigi at fara

ok hræddust refsingar Erlings. En er þeir fóru utan um Steinbjörg, hljóp fram maðr einn mikill ok sterkr við lurk einn, en ekki vápn annat. Þá mælti Özurr prestur: Hvert viltu, maðr? Hví hleypr þú svá við trélurkiinn, hvar eru vápn þín? Annan veg er at berjast við Erling en þriskja korn, þar má hafa þúst til. Hann svaraði: Ek heiti Eyvindr, en vápn, þau er ek ætla at berjast með, munu koma á mót mér or bönum ok jarls menn fara enn með þau. Þá mælti Hjarrandi hviða: Mældu drengja heilastr, þú munt vera góðr maðr. Ok fékk honum spjót ok handöxi, ok það hann þar berjast með.

Fall Erlings jarls ok margra annarra.

34 (37). Nú fóru Birkibeinar utan at bönum ok fundust á Akrinum fyrir ofan stöpul. Mundu þeir Magnús konungr ok Erlingr jarl hafa aukin 5 hundruð manna. Varð þar hin snarpasta orrosta. Þórir spola þar merki Erlings jarls, ok féllu menn af hvárumtveggjum ok meir af Magnúsi konungi. Var þá fast sótt at merki Erlings jarls, ok er Þórir var nauðuliga staddr, skaut hann niðr stönginni í Akriinn, svá at hon stóð. Tók þá at síga aptr fylking jarls, svá at merkit stóð á bak þeim Birkibeinum, er mest sóttu fram. En þeir er síðar géngu, hugðu, at jarl mundi þar fylgja, vátu þá margir búnir til at flýja. Ok er þetta fann Sverrir konungr, lét hann höggva niðr merkit. Í þessu fékk Erlingr jarl lag af kesju, á hann miðjan. Þá mælti maðr: Hættligt lag, herra, sagði hann. Jarl svaraði: Fylgi vel merki Magnús konungs, ekki mun mik saka. Litlu síðar gekk nær jarli Özurr prestur ok Helgi Þorfinnsson. Erlingr jarl hjó Özur prest um andlitit þvert, ok var mikit sár ok ljótt mjök. Eptir þat féll Erlingr ok nær öll sú sveitin, er næst honum gekk. Eptir þat flýði liðit. Magnús konungr flýði í bæinn, hann komat á Ruðina, er jarl hafði stýrt ok fór með hana út or ánni. Þar féll á Akrinum Sigurðr Nikulásson, Jón

af Randabergi. Ívarr herti, Einarr litli lendr maðr, Bétólfr or Fjörðum ok synir hans tveir. Björn bukr hljóp út á ána, hann var í bryggju, hann sökk niðr. Mart annarra manna hljóp á ána, ok týndust þar margir. Ívarr Sveinsson féll þar ok Guthormr anerill. Þessir váru allir lendir menn Magnús konungs. Þar féll 60 hirðmanna. Sverrir konungr tók þar Ólafssúðina, er Magnús konungr hafði stýrt, ok mörg önnur. Þar tók hann þá ok öll ein skip, er hann hafði látit.

10 *Tala Sverris konungs yfir grepti Erlings.*

35 (38). Lík Erlings jarls var borit til graptar fyrir sunnan kirkju, en nú er gröptr hans í kirkju. Sverrir konungr talaði yfir grepti hans ok mælti: Eigi hœfir, at þagat sé yfir grepti svá göfugs manns, sem nú
15 stöndum vér. Aldaskipti mikit er orðit, ok er nú einn maðr fyrir þrjá, einn fyrir konung, ok einn fyrir jarl, ok einn fyrir erkibyskup, ok em ek sá. Hér eru nú mörg tíðindi at sjá ok vita, þau er mönnum eru þakkandi, eru hér nú bornir margir líkamir þeira manna, er fylgt hafa
20 Magnúsi konungi. En þat er sem mörgum er kunnigt, at Eysteinn erkibyskup ok margir aðrir lærðir mean hafa sagt optliga, at allir þeir er berðist með Magnúsi konungi ok verði land hans ok létist með því, at sálur þeira manna mundi fyrr í paradísu, en blóðit mundi kalt á
25 jörðunni. Nú megum vér fagna hér margra manna heilagleik. Þat megum vér ok ætla, hversu heilagr verumun Erlingr jarl, er í fyrstu réð því, er Magnús var til konungs tekinn, ok síðan flutt ok stutt hans ríki alla stund hér tál. Mun þat nú at sönnu verða mikil hjálp
30 við guð hans árnáðarorð, ef eigi er þat, at erkibyskup hafi nákkut vinhallr verit. í várum málum. Hefir nú svá til skipt, at vér stöndum nú yfir þeim, er lengi hafa ægishjálrn yfir oss borit ok mörgum öðrum. Sé ek nú hér þann margan hryggvan standa, er fullkátir mundi,

ef svá stæði yfir mínum grepti, þótt hann væri eigi jafn-
 virðaliga búinn. Þat mál sýnist mér skamsfálgt ok eigi
 góðgjarnligt, at því sem opt hefir tjáð verit, til hvers
 vér settim hvárir at hyggja. Sýnist mér, sem oss megi
 mikill fagnaðr á vera, er svá hefir til skipt um líf manna, 5
 ef vér mættim lifa til nökkurs bata ok með minna ótta
 en hér til, þvíat eigi munum vér nú þá óttast, er hér
 liggja dauðir. Nú ihugit þér fyrirheitit erkibyskups: er
 nú liðin sú stund, at blóðit mun kalt orðit, ok þó at vér
 megin eigi jarteinum þeira fagna, þá mun nú þó orðit 10
 gott til kyksettra í bönum í þessarri hríð, munut þér
 eigi þeira mist hafa, heldr munu þeir yör nú mikit gott
 gera, ef þér dýrkit þá sem helga menn, sem þér hafit
 hugat. En ef svá illa er, sem mér segir hugr um, at um
 þat muni at leika, at brostit muni hafa þau hin fögru fyrir- 15
 heitin, sem þeim váru heitin, þá munu þeir yfrit lengi
 hafa goldit þeinar lygi ok loklausu. ok allir þeir er því
 trúðu. Nú er þat mitt ráð, at þér skiptið á aðra lund
 til, biðit heldr fyrir þeim, er fram eru liðnir, ok einkann-
 liga fyrir Erlingi jarli, er hann tók svá mikla dirfi til, einn 20
 lendr maðr, at hann lét gefa konunga nafn syni sínum,
 en drap niðr konungasonu ok allar konungaættir ok braut
 í því lög Ólafs konungs. Vér skulum ok biðja fyrir allra
 þeira manna sálum, er látizt hafa í þessu vandræði bæði
 nú ok fyrr, biðja þess guð, at hann fyrirgefi þeim sakar 25
 ok syndir ok bjargi sálum þeira. Fyrirgefa vil ek þeim
 fyrir guðs sakir alt þat, er þeir hafa við mik misgert.
 Nú geri hverr, sem sýnist, ok hann ætlar sér best gegna
 ok þeim, er fram eru liðnir, minnist þér ok þeira, er
 svá skjótt eru við heiminn skildir þjónostulausir ok með 30
 minna viðrbúnaði ok grimmara hug, en nú mundu þeir
 kjósa. Vil ek þat ábyrgjast, at yör skal at mikilli hjálpi
 verða ok miskunn þat gott, er þér gerit fyrir sál þeira,
 heldr en þat at þeir þurfi eigi bæna. Konungr æneri nú
 ræðunni eptir siðvanda, þakkaði fyrst kennimönnum sinn 35

yfirsöng ok fagran formála, allri alþýðu öluð ok bænahald, ok það hvern mann búa svá vandliga um sinn hugðarmann, sem hann vildi, en hann lést mundu fá menn til at búa grópt þeira manna, er eigi yrði aðrir til. Lauk hann svá sínu máli, at öllum varð hugþekk hans ræða, ok gerðu margir at góðan róm at máli hans.

Frá Magnúsi ok erkibyskupi.

36 (39). Magnús konungr fór með liði sínu suðr til Björgynjar ok hitti þar Eystein erkibyskup ok Orm konungsbróður ok sagði þeim þessi tíðindi. Litlu síðar átti hann þing almenniligt í bœnum ok sagði mönnum frá skaða sínum ok það menn fulltings. Þá svaraði erkibyskup máli konungs ok sagði alla dugandi menn mundu vera honum velviljaða eptir öllu megni sínu, hefir sá fundr svá farit, sem margir mundu vilja, at þér erut heilir aptr komnir, er allr lýðr elskar. En þótt Erlingr næri maðr vitr ok ríkr, þá þótti mörgum hann ofsamaðr mikill, ok hart undir at búa. At þessu varð rómr mikill, ok jáðu allir því, at heldr vildu deyja með Magnúsi konungi en þjóna Sverri. Fór þá Magnús konungr austr til Víkr með liði sínu, ok sat þar um vetrinn með miklu fjölmenni. Váru þá með honum margir lendir menn.

Frá Sverri konungi ok Birkibeinum.

37 (40, 41, 42, 43). Eptir fall Erlings óx svá mikit ríki Sverris konungs, at engi maðr var sá þá í Noregi, at eigi kallaði hann þá konung, nema Magnús ok hans menn. Þar til þótti ok háðuligt, hvar sem ríkismenn váru staddir í kaupstöðum, ef Birkibeinn var maðr kallaðr, en þaðan frá þótti þat vera nafabót, ok þeir mikils verðir, er svá hétu, ok þeir hinir sömu, er verit höfðu verkmenn, en sumir ránsmenn eða ribbungar, þeir báru nú skrud eða skallat ok hin bestu vápn, er áðr höfðu borit hirðmenn eða lendir menn Magnús konungs. Ok þó at menn kendi

þá at sýn, þá duldust við þó, at þeir mundu vera, er fyrir höfðu fátækir verit, ok varla kendu þeir sik sjálfir. Er þat ok mál manna, at eigi hafi frekknara hið verit í Noregi, en þá var með Sverri konungi, ok þat váttaði hann sjálfir jafnan síðan ok gat hinna fögnu Birkibeina, þá er honum þóttu 5 menn slást í drykk, en gæta eigi varðhalds, eða þola eigi vás eða erviði. Sverrir konungr gaf þá mála hirð sinni ok jók við þá nafnbætr ok setti sýslumenn um allan þrandheim.

Þat hafði at borizt í Vík austr, at stafkerling nokkur 10 hafði andazt. Hón átti eptir hekluna eina, en þar faanst í silfr mikit. Ok er þess urðu varir menn Magnús konungs, þá tóku þeir hekluna ok brendu, en skiptu silfrinu með sér. En er Birkibeinar spurðu þetta, þá kölluðu þeir þá hekluna arfa eða Heklunga. 15

Sverri konung dreymdi, áðr jarl féll; þann draum, er hann þóttist þaðan af vita, hversu sóknin mundi fara með þeim. Hann þóttist sofa í lopti eina í þœnum, ok vissi hann at nóttin var ljös. Hann sá mann ganga inn í loptit ok mælti við hann: Rís upp, Sverrir, ok gakk 20 með mér. Honum þótti standa af hönum ógn mikil, þóttist hann eigi öðru treystast, en fara með honum. Þeir gengu upp or þœnum ok þar at, sem eldr var fyrir þeim ok maðr steiktr á glóðunum. Þá mælti draummaðrinn, at Sverrir skyldi niðr setjast ok matast, ok leggr 25 síðan manninn fyrir hann. Hann þóttist segja, at hann hefði aldri rækindi etið. Þá svaraði draummaðrinn: Þú vill eta ok þú skalt eta, ok svá vill sá, er öllu ræðr. Hann þóttist þá til taka ok eta holdit allt af beinunum, ok þótti hverr bitr tregt niðr ganga, ok svá lengi sem 30 hann hafði at verit, þá þótti honum því minna fyrir, sem ofar var. Ok þá er hann kom at höfðinu, vildi hann þat eta, en sá er hann leiddi þangat, tók höfuðit til sín ok kvað þá hætta skyldu. Ok þótti honum þá eigi minna fyrir frá at hverfa en til at taka fyrir öndverðu, 35

ok sagði þá hinn ríkri ráð. Gengu síðan aptr í bæinn ok til sama innis. Ok er hann þóttist kominn í hina sömu hvílu, þá sá hann leiðtoga sinn út ganga, ok eptir þat vaknaði hann. Hætti hann því svá mjök eggjat, at hann
 5 þýddi svá drauminn, at maðr sá er á eldinum var, mundi vera Erlingr jarl, er þá tók at eldast, ok þeir mundu þá vera eldir at ráðum ok at þroti komnir, en konungr mundi undán komast, þar sem höfuðit var útit.

Þá drifu til Sverris konungs margir auðgir menn
 10 ok ættstórir, fal hann þá mjök trúnað sinn undir Þrændi, þvíat þeir höfðu alla æfi verit lítt vingaðir Erlingi jarli. Sverrir konungr kallaði jafnan heimili sitt í Þrándheimi síðan, ok gerði þá sér kærsta af öllu landsfólki, sagði ok svá jafnan, at þeir hefði svá verit Sigurði konungi föður hans
 15 eða Hákon bróður hans, ok höfðu jafnan þjónat undir hinn sama skjöld. Sverrir konungr sat þenna vetr í kaupangi.

Þirkibemar drápu Heklunga.

38 (44) Um várit bauð Magnús konungr liði út
 20 sunnan or landi, öllum almenningi austan frá Líðandisnesi ok norðr um Ágðir, Rogaland, Hörðaland, um Sogn ok Fjörðu, Mæri hváratveggju ok um Raumsdal. Fór hann um várit með allan herinn norðr til Þrándheims. Þar var þá með honum Eysteinn erkibyskup, Ormr konungs-
 25 bróðir, Nikulás ok Philippus synir Árna konungsmágs, ok allir lendir menn sunnan or landi. Þá var þetta kveðit:

Fylgðu ræsi	Mærir allir
Rygir ok Hörðar	menn rauðdelskir
Filar ok Sygnir	erkibyskup
30 sem Firða lið.	öll Þrændalög.

Magnús konungr kom liði sínu norðr í Þrándheim ok lagði við bæinn at Steini sunnan at Nesi, ok lá þar nökkurar nætr. Sverrir konungr var þá inn í kaupangi, hann gerði frá sér Þórólf rypil, Þjóstar svarta, Eyjólf Aflason, Hávarð

lax, skyldu þeir gildra til veiða, höfðu þeir mikla sveit manna. Þeir kómu á þann bœ, er heitir Langlóar. Þar varð dalr einn ofan til sjófarins, ok er viði vaxinn, þeir lágu þar. Menn Magnús konungs urðu eigi fyrr varir við, en Birkibeinar kómu at þeim. Magnús konungr 5 hafði gengit á land ok setlaði til baðstofu á bæinn Stein, ok er hann varð varr við þá, fór hann skyndiliga til skipanna. Birkibeinar drápu þar nær 30 manna, ok fóru síðan aptr til kaupangs. Eptir þat lagði Magnús konungr inn til Hólms ok dvaldist þar um hríð. 10

Fra Sverri ok Magnúsi konungi.

39 (45). Sverrir konungr bjóst við í bænum. Magnús konungr sendi skip í brott frá sér, því stýrðu þeir Birgir görn ok Þrándr hviða. Hann sendi eptir bónda þeim; er Afli hét, ok lét hann færa sér. Eyjólfr son 15 hans var með Sverri konungi. Hann sendi ok bréf inn til bæjar með þeim manni, er Heðinn hét, ok setti hann þat á, ef hann vildi frelsa líf föður síns, at hann skyldi koma á fund Magnús konungs. Heðinn ferr í bæinn ok fær Eyjólf bréfit. Honum þótti þetta vandi mikill ok 20 færir Sverri konungi bréfit. Konungr mælti: Fáir færa mér slíkt. Vit skulum finna hér gott ráð til, ok leið hingat þann, er bréfit bar. Sverrir konungr lét gera bréf annat ok sagði svá: Ef þú gerir, Magnús konungr, Afli mein eða grand, þá skal drepa Eilíf eplastöng, 25 Skrýðu-Eirik ok Eindriða slandra fyrir yör, þvíat synir þeira eru þar með yör. Þórir knappr var son Eindriða, Úlfr son Eiríks, Gunnarr son Eilífs. Slíkan dauðdaga skulu þeir hafa, sem þér veitið Afli, þat skal Eyjólf gera. Heðinn ferr nú með þessu erendi ok færir Magnúsi 30 konungi bréfit, ok er hann sá, varð hann reiðr mjök ok hljóp fram or lyptingunni ok mælti: Þat sé ek, at þér ætlit at ráða, hvern drepa skal eða hvern lífa láta, en eigi ek. Nú biðja menn fyrir Afli margir, ok þat fékkst um síðir af konungi. Ferr nú Afli heim til búa sinna. 35

Frá Sverri ok Magnúsi konungi.

40 (46). Menn Magnús konungs róa nú nokkura daga inn at Eyrum til fars. Sverrir konungr gékk ofan á móti ok bað Magnúsi konungi, at þeir skyldu skipta landi í helminga ok vera báðir konungar. Var um þat mart talat, en þó vildi Magnús konungr ekki á þat líta. Magnús konungr gerði ráð sitt ok hans menn, er þeir lágu við Hólminn, hversu þeir skyldu leggja til bæjarins, ok hugðu, at Sverrir konungr mundi tregr at ganga or tréborginni.

10 Marga ráðagerð höfðu þá menn Magnús konunga, er eigi var freistat. Mánadaginn í gagndögum rerir Magnús konungr inn at Eyrum, eggja þá hvarir aðra til orrostu. Magnús konungr bað Sverri ganga út af tréborginni ok berjast við sik á Íluvöllum. Þá svaraði Sverrir konungr:

15 Því munum vér já. Ok þetta festa konungar sín á millum, at um myrginina skyldu þeir finnast á Íluvöllum ok berjast þar.

Búizt til bardaga.

41 (46). Þá lét Magnús konungr blása til brautlögu frá Hólminum, ok lögðu at við Ílu utan undir bergit ok gengu þar upp. Þá hafði Magnús konungr skeiðina miklu, ok var hon lögð út um akkeri, en skútur ok smæri skip reru at landi. Gékk Magnús konungr með öllu liðinu upp í Steinbjörg, ok settust þar ok biðu, at sólin sótti

25 á himininn, svá at eigi setti þeir at sjá í gegn henni, síðan gengu þeir ofan ok fylktu liðinu. Sverrir konungr sótti þá ok út á völlum náliga undir bergit á mót þeim. Magnús konungr skipar hirð sinni ok sínu merki í þann arminn, er vissi at sjónum, þvíat hann sá merki Sverris

30 konungs, hvar þat var mikit ok fagrt, ok hugði, at þar mundi konungr undir vera. En þat merki hafði Guðlaugr ok með honum bæjarmenn, heraðsmenn ok leiðangrslíð. Sverrir lét fara merki sitt hit efra með berginu. Magnús konungr hafði sett til mikit lið at veita Birkibeinum

bakfall, var fyrir því liði Nikulás Árnason bróðir Inga konungs. Sverrir konungr setti þar ok lið á móti, var þar höfðingi fyrir því Úlfur af Laufnesi, ok kómu þeir Nikulás at engu gagni Magnúsi konungi. Sverrir konungr talaði fyrir sínum mönnum, áðr fylkingar gengi saman, ok hóf á þessa leið.

Sverrir konungr talaði fyrir liðinu.

42 (47). Hér er nú mikill herra saman kominn ok frítt lið, ok mun nú sýnast, at vér munum eiga at etja við mikit ofrefni, er fylkingar þeira standa um alla völlu með gyltum vápnum ok dýrum klæðum, væri þá vel sýslat, ef þér bærit hvárttveggja til bæjarins í kveld. Sé nú, góðir hálsar, gott er at eiga tvá kosti, sá er annarr at vega sigr, en annarr at deyja með drængskap. Eigi er sem yðr sé vísat í skóg til timbrhögg, er þér skulut jafna höggum við lenda menn Magnús konungs. Er þat skammlaust at þiggja ok veita stór högg. Kemr at því, sem skáldit kvað:

¶ Era sem kolvið kljúfi
karl sá er vegr at jarli.

20

Svá sagði ok einn bóndi, er hann fylgði syni sínum til herskipa, bað hann vera hraustan í öllum mannraunum: Lifa orð lengst eptir hvern, sagði hann. Eða hverninn mundir þú hátt, ef þú kemir í orrostu ok vissir þú, at þú skyldir þar falla? Hann svaraði: Hvat mundi þá við at sparast at höggva á tvær hendr? Karl mælti: Nú kynni þat nokkurr at segja, at þú skyldir lifa. Hann svaraði: Hvat þyrfti þá at hlífast við at höggva á tvær hendr ok ganga fram sem beztr? Karl mælti: Í hverri orrostu er þú ert staddr, þá mun vera annathvært, at þú munt lifa eða deyja, ok ver þú fyrir því djarfr, at alt er áðr skapat, ekki kemr úfeigum í hel, ok ekki má feigum forða, í flóttu er fall verst. Þat megu þér ok vita, Birkibeinar, at ilt mun at leita griða undir þá Heklunga, er nú sá

einn til at ljá þeim enskis framgangs, er yðr gott Birkibeinum at reyna sverðin á mjaðaristrunum þeira Víkverja. Vér höfum frítt lið en þeir hafa ofressi, svá at þeir munu ekki öllu í lóg koma, er þat þori af liði þeira, 5 er betr væri fallit til brúðmanna en hermanna, hafa þeir meir vanizt miði en herskap. Hirð mín skal fara í móti merki Magnús konungs, þvíat af hirð Magnús konungs er oss ván snarpastrar orrostu ok atgöngu, en lendir menn munu meir leita sér færa, en bændr munu leita 10 at hlífa sér, þvíat þeim er svá gefit, sem skáldit kvað:

Ætla ek mér hina mæru hvegi er fundr með frægjum
munnsagra Jórunni, ferr Magnúsi ok Sverri.

Gangit nú vel fram, góðir hálsar! ok gæti guð til.

Þessi mál öll saman urðu þeim at mikilli frameggjan, 15 ok treystust nú enn mjök á forsjá konungs, ok sagði gott hugr um. Þórólfr rypill ok bróðir hans Karl kjötlær ok þeir 12 völdust til at ganga fyrir framan fylkingar í orrostunni.

Upphaf orrostu.

20 43 (48). Nú sigu saman fylkingar, ok var þegar hin snarpasta hrið, ok enga orrostu höfðu Birkibeinar átt fyrr við jafnmiklu liði, ok var þó miklu meira lið Magnús konungs. Þar er fram fór merki Sverris konungs, fylgði hirð hans ok gestir. Þar lét undan síga fylking Magnús 25 konungs, ok brast þar brátt flótti á, en í öðrum stað þar sem fram fór merki Magnús konungs, þá óku þar undan fylkingar Guðlaugs, ok var þar at komit flóttu, ok sumir á rás komnir. Sverrir konungr sat á hesti, ok er hann sér úfarar sinna manna, hleypir hann at þeim ok kallar: 30 Hví flýit þér? sjáit þér eigi, at Heklungar flýja til skipanna? ok dugit nú mannliga, ok rekit flóttann hér sem bezt er rekinn. Snúa Birkibeinar nú þegar á móti. Ok er hirðin Sverris konungs sér flóttann, þá snúa þeir þar til er var merki hans ok koma nú á bak þeim. Verðr

þar nú mikit mannfall. Þá mælti maðr: Flýr nú Magnús konungr. Maðr einn svaraði: Eigi enn, sagði hann, ok hljóp at hinum ok hjó hann banahögg. Ok var þat sjálfr Magnús konungr. Flýr hann nú ok alt liðit til skipanna. Þar féll Philippus Árnason ok Brynjólfur 5 blanda son Eindriða Jónssonar. Ívarr galli varð sárr mjök, ok þá er flóttinn var rekinn, reið Sverrir konungr í valinn, ok kom at Ívari ok laut niðr á hestinum ok spurði, ef hann mundi vera græðandi, ok bauð honum grið. Ívarr kvað þess meiri ván, at sár mundu grædd verða, ef lækna- 10 tæki. Þar var maðr skamt frá sárr mjök, þar var Brynjólfur son Kálfs sendimanns, hann færðist á knéin ok hjó til konungs með sverði ok stefndi á hálsinn. Hann brá við stálhúfubarminum, ok kom þar í blóðrefillinn, en sverðit tók eyrat, ok skeindist konungr á hálsinum. Kastaði 15 hann sér þá annan veg af hestinum, en sverðin ok kesjurnar stóðu svá þykt á Brynjólfi, at hann mátti trautt falla fyrir. Þá var ok drepinn Ívarr galli ok Sigurðr skjómi frændi hans. Þessir féllu lendir menn á Íluvöllum, Nikulás möndull, Jón kúla, Kolbeinn Gíslason, 20 Eiríkr laukr. Nikulás möndull var manna sterkastr ok hafði brynju, þá er svá var sterk, at ekki festi vápn á, hann féll loks af mœði. Fletta Birkibeinar hann þá brynjunni ok drápu hann síðan. Sverrir konungr tók skeiðina miklu ok mörg önnur skip. Birkibeinar hljópu á skip 25 ok sóttu út eptir þeim. Ut við Digrmúla náðu þeir skipi Eindriða kálfs, en hann komst undan. Annat skip tóku þeir fyrir innan Rauðabjörg, ok tvá vistabyrðinga. Magnús konungr fór suðr til Björgynjar, en sumir hans menn fóru landveg, ok tóku Björgynjarmenn vel við honum, 30 átti hann þá þing, ok báðu bæjarmenn, at hann dveldist þar, ok létu þó meiri ván, at Sverrir konungr mundi þar komast skjótt. Buðu bæjarmenn at verja bæinn með honum. Þá lét Magnús konungr taka öll skip, er í váru böenum, ok leggja út fra Hólmi ok yfir til Munka- 35

bryggju, ok strengði alt millum skipanna ok bryggna, svá at ganga mátti um þveran Váginn. Menn konungs mæltu, at úráðligt væri at trúa svá vel Björgynjarmönnum at byrgja sik svá inni í Váginum. Þá fór Magnús kon-
 5 ungr suðr til Danmerkr á fund Valdimars konungs frænd-
 a síns, ok dvaldist þar um hríð.

Fall Páls Andressonar.

44 (49). Sverrir konungr fór um sumarit suðr til Björgynjar ok kom þar at Pétrsvöku. Gaf hann þar grið
 10 öllum bæjarmönnum. Tóku þeir við honum sémiliga, sem vert var. Lagði hann þá land alt undir sik. Þetta sumar drápu Birkibeinar Pál Andresson, hann ok mjök mart manna með honum. Hann var hian mesti vin Magnús konungs. Þann sama vetr í annarri viku langaföstu um
 15 nóttina eptir mánadaginn urðu varðmenn Sverris konungs varir við, at langskip reru á Váginn, ok var þar reist merki á einu skipinu. Þeir heyrðu ok vápnabrák mikit. Varðmenn létu við kveða lúðra, ok gerðist þegar brá
 mikit af Birkibeinum, ok fór sá kurr, at Magnús kon-
 20 ungr mundi kominn vera með her sinn. Margir klæddust þar skyndiliga, sumir vápnaðir, en sumir ekki, en allir flýðu, sumir í kirkjur, sumir í fjallit upp. Sverrir konungr var staddr úti í svölunum, þá er hinn fyrsti kom herblástrinn. Þá mælti hann: Nú gæti guð til ok hinn
 25 helgi Ólafr konungr! Hann hljóp inn eptir strætinu ok fann engan mann fyrir sér, fyrr en hann kom upp til nunnusetrs, þá reið bóndi einn á mót honum. Konungr bað bónda fá sér hestinn. Bóndi vill eigi láta. Konungr sagði þá búanda, at hann mundi þenna hest láta sik svá
 30 mikit kosta, at hann mundi þenna hest með vápnum sækja, ef hann féngi eigi ella. Svá mikil nauðsyn var honum þá til at riða, at hann þreytti með kappi til þess reiðskjóta, er eigi fyrir mikit gull mundi hann riða vilja þeim hesti nauðsynjalaust, þvíat opt sagði hann síðan,
 35 at aldri hafði hann verra hesti riðit. Konungr reið þá

upp til Álreksstaða, ok fann þar nokkura Birkibeina.
 Kómu þeir þá við neðan or bænum tveir eða þrír, fim
 eða sjau. Kóm þá sá kvittr, at þetta væri bóndaherr
 en eigi Magnús konungr, ok svá var ok, at þat váru
 Vörsar ok Norðrhörðar. Jón kutiza réð fyrir þeim. Þeir 5
 höfðu róit at yfir við Jónsbryggju, ok gengu þar upp
 ok skutu á fylking inn á Jónsvöllum, ok kómu mjök svá
 inn at Vágsbotni. En ekki varð af tilræði í bæinn.
 Sumu liðinu lendu þeir at Hólmi, ok gengu upp fyrir
 utan Krists kirkjugarð ok blésu ok æptu heróp. Hljópu 10
 sumir inn í konungsgarð, ok fóru heldr údjarfliga. En
 fyrir því at myrkt var af nótt, svá at Birkibeinar sá
 ekki lið þeira, þá flýðu þeir fyrir því, en ef þeir hefði
 vitað um þetta lið, sem var, þá mundu þeir þessa hafa
 skjótt af sér rekit, þvíat þetta var miklu minni hluti bónda- 15
 liðsins, en þat er yfir var á völlumum. En er Sverrir
 konungr varð hér viss hins sanna, þá lét hann kalla
 saman sína menn alla, þá er þar váru komnir, ok bað
 menn snúa aptr í bæinn, ok sagði þeim þegar dragast
 mundu lið, er þeir høyrði til lúðrs hans Andvöku, sagði 20
 at lið þeira mart mundu hlaupit í kirkjur eða fólgezit
 hér ok hvar í bænum. Ok er konungr sótti ofan at
 bænum, þá dróst honum mjök liðit. En er konungr
 kom til Ólafs kirkju, lét hann blása Andvöku ok reisa
 merkit. Þar hafði verit mart Birkibeina. Konungr fylkti 25
 fyrir ofan Allra heilagra kirkju, ok bað Birkibeina ganga
 nú djarfliga fram, sagði þeim mundu skamma raun þat.
 Birkibeinar báðu þann aldri þrífast, er bændr óttaðist,
 ok æptu þegar heróp ok hljópu or fylkingunni ok út á
 völlumum með ópi ok kalli. Bændr sá á móti dagsbrúninni 30
 merkit gnæfa yfir sér, ok skaut þeim skelk í bringu, ok
 skaut hverr öðrum fyrir sik fram, ok því næst dundu
 vápn Birkibeina á þá. Bændr flýðu þá, en Birkibeinar
 fylgðu þeim bjargvel ok drápu þá niðr sem búfé. Sumir
 bændr flýðu til skipanna, sumir týndust á sundi. Kon- 35

ungr snýr þá inn á völlum með sumu liðinu. Kom þá mart bónda til hans, ok gaf hann öllum grið, er þess báðu. Gékk konungr þá út um bosinn ok mintist til allra kirkna, var þá ljóst af degi. Jón kutiza hafði eigi upp gengit af skipum, þvíat hann var maðr gamall ok hrumr mjök ok þungfærr. Bændr reru þegar út or Váginum, er þeir kómust á skipin, ok þótti, sem var, at aldri varð verri ferð farin en sú við jafnmiklu liði, sem þeir höfðu.

10 *Frá Sverri konungi.*

45 (50). Sverrir konungr fór litlu síðar suðr með landi við skútналиði ok inn í Harðangr ok mjök víða um Hörðaland, ok tók af bóndum gjöld stór, þvíat í þenna her, er Jón hafði saman dregit, höfðu margir til samnast. 15 Tók hann af öllum stórfé, þeim er á hans fund sóttu; en sumir stukku undan austr til Víkr á leit Magnús konungs.

Frá Magnúsi konungi.

46 (50). Magnús konungr var þann vetr í Danmörk með Valdimar konungi frænda sínum í góðum fagnaði, 20 ok hafði menn sína í sýslum um Víkina. Optast var Ormr konungsbróðir í Víkinni ok nökkurir aðrir lendir menn, en sumir váru í Danmörk með konungi. Höfðu þeir allir saman mikit fjölmenni, ok er á leið langaföstu, fóru þeir Ormr suðr á mót konungi. Sverrir 25 konungr sat í Björgyn fram um páska, bjóst síðan á braut ok hafði frítt lið ok mikit, stór skip. Þá mælti Sverrir konungr fyrir mönnum sínum, at hann hefði einurð allra lendra manna Magnús í pungi sínum, nema Nikulás kúfungs. En þat var reyndar, at allir lendir 30 menn Magnús konungs höfðu sent Sverri konungi leyndarbréf ok leituðu til hans griða ok vináttu, ok þau bréf hafði konungr í pungi sínum.

Frá Sverri ok Magnúsi konungi.

47 (51). Sverrir konungr fór or Björgyn nökkuru 35 eptir páskaviku ok austr með landi, ok gékk alt fólk

undir hann, hvar sem hann fór. Hann fór alt austr til Víkr, ok lá nökkurar nætr í Salteyjarsundi. Þat var einn dag, at Sverrir konungr gekk upp í eyna til varðmanna sinna. Þeir sá segl mörg sigla austan. Konungr sagði, at þat væru hermenn, lét hann þá blása öllu liðinu 5 til landgöngu. Þá mælti Sverrir konungr: Hér ferr Magnús konungr með her sinn at oss, munum vér Birkibeinar eiga enn við ofrefli at skipta. Vil ek nú taka ráð af vitrum mönnum, svá sem er Hávarðr jarlsson eða Úlfr af Laufnesi, ok margir aðrir várir menn, hvárt þér 10 vilít, at vér leggim til orrostu við Heklunga, eða skulum vér undan norðr í land, þangat sem vér munum eiga nökkura vini, en hér eru engir. Tókum nú at guðs vilja gott ráð ok skjótt. Þá svaraði Hávarðr: Skjótt mun ek birta minn vilja. Göngum út á skip, rekum af 15 oss tjöld ok róm út or þaularvági þessum, ok siglum norðr undan, ok berjumst eigi hér við Magnús konung, þvíat þetta landsfólk er oss verra fyrir at hitta, ef vér látum skip vár, en hit versta heiðit fólk, því at hér á engi lífs ván, ef kemr á vald Heklunga eða Víkverja. 20 Þá varð rómr mikiill at máli hans, ok líkaði þat öllum vel. Drógu Birkibeinar þá upp segl sín. Þá renna skip Magnús konungs sunnan or sundunum. Eyjólfir Aflason stýrði skútu, er Refan hét, ok gekk á skip Úlfs flýs; ok bundu þar við skútuna. Þar var á skipinu 25 Úlfs Páll flíða son Nikulás kúfungs, hann höfðu þeir litla áðr tekit, ok fóstura hans með honum. Páll var barn at aldri. Þessi maðr greip sveininn í fang sér ok hljóp ofan í skútuna, hjó þegar festina milli skipanna, rak frá skútuna. Tóku hana menn Magnús konungs, 30 tók þá Nikulás kúfungr við syni sínum. Hvárirtveggju urðu sárir af skotum, ok féllu nökkurir menn. Sverrir konungr var á skútu ok sagði fyrir sínum mönnum, hversu þeir skyldu aka seglanum. Hann bað þá hleypa skipunum í eitt þröngt sund millum eyjanna, ok 35

svá gerðu þeir. Menn Magnús konungs stefndu í mitt leiðarsundit, ok gáðu eigi, at Birkibeinar hefði út snúit millum eyjanna. Magnús konungr hafði þá Skeggjann, hann var 6 rúm ok 20. Mörg höfðu þeir önnur stór-
 5 skip. Sverrir konungr siglir nú hafleið norðr um Foldina, ok fóru sem ákafast, þar til er þeir kómu til Björgynjar. Var þat í vikunni fyrir hvítadaga. Dvaldist hann þar um hríð. Magnús konungr fór skyndihga austan um Víkina. Urðu honum allir menn fegnir. Hann kem til
 10 Túsbergs ok dvaldist þar litla hríð, sneri norðr síðan ok hafði úgrynni liðs, fór dag ok nótt norðr eptir Sverri konungi, lá þat eina í höfnum, er andviðri váru.

Frá Sverri konungi ok liði hans.

48 (52). Sunnudag hinn næsta eptir hvítadaga var
 15 Sverrir konungr í Björgyn með liði sínu. Skip hans lágu öll við bryggjur búin ok víggyrðuð. Sverrir konungr stóð upp snemma ok gékk upp á Bakka til Ólafs kirkju, ok þá til varðmanna sinna. Þá sá þeir, at reri á Váginn ein skúta, ok lögðu at í Hólmi ok runnu upp þegar.
 20 Konungr sneri ofan á mót þeim ok kendi, at þat var njósn hans. Ok þegar er þeir höfðu kvaddan konunginn, kváðust þeir hafa sét segl Magnús konungs, mikit á fjórða tigi, ok sigldu nú sunnan um Harðsæ. Þá svaraði Sverrir konungr: Ok hölztu nær oss. Konungr bað
 25 lúðrsvéininn blása. Gékk konungr þegar á skip sitt ok bað þá róa út á Váginn. Slíkt sama gerðu allir hans menn, lögðu saman skipunum. Þá mælti Sverrir konungr: Hér mun Magnús konungr koma brátt at vitja vár. Hefir hann nú, sem þér munut spurt hafa, meir en 30 skipa,
 30 en vér höfum eigi meir en 16. Nú mun yðr eigi þykkja ván vár líklig at berjast á móti svá miklum her, en at öðrum kosti munum vér verða at flýja norðr í land. Vil ek leita ráðs við yðr, hvárt þér vilið berjast við því liði, er vér höfum, eða flýja undan. Ok þótti mér þá

stund fara verst várr flokk, er vér höfðum flýit fyrir Hattarhamri, ok þar til er vér vágum sigr við Hirtubrú. Nú flýðu vér fyrir Magnúsi konungi austr í Vík, ok vænti ek, ef vér flýjum enn orrostulaust, at litil ógn þykki af oss standa. Þá svöruðu mjök margir menn, at fúsari væri at flýja undan, en báðu konung ráða, ok gerðist kurr mikill í liðinu. Þá mælti Sverrir konungr hátt: At guðs vilja ok hins helga Ólafs þá búizt þér nú svá við, at nú skulum vér berjast við Magnús konung, ok rekast eigi lengr fyrir land fram, ok þótt vér hafim lið færa, þá höfum vér þó stórskip. Vænti ek, at Heklungum skal enn vera minnisamt, hversu þeir Birkibeinar kunnu at beita sverðunum, áðr vér skilim, ok látum þá hafa hina sömu raun nú sem fyrr, þvíat enn munu þeir úfúsir at ganga undir vápn yðr, ef þér horfit við vel. Nú vænti ek, at vér munim bera sigr af þeim, hefir yðr þat sjaldan rofízt, þá er ek hefi þat sagt yðr. Er nú enn sem fyrr, at vart traust er alt undir guði ok helgum mönnum hans, en eigi undir liðsfjölda, skýt ek nú mínu máli til guðs ok hins helga Ólafs konungs ok hinnar helgu Sunnifu, bið ek, at þessi fundr fari svá okkar á millum Magnús konungs ok mín, sem guð veit, at málaefni okkur eru til. Þá varð rómr mikill at máli hans, ok sögðu svá: Mæl þú allra konunga heilastr! þat hefir oss aldri brugðízt, er þú hefir sigrinum heitið oss, ok verði sá at níðingi, er eigi berst nú, sem hann er í færum um. Þá mælti konungr: Hafit nú mikla þökk fyrir af guði ok af mér fyrir svörin, ok verit nú öruggir á móti úvinum várum. Róm nú á mót þeim, ok leggi svá hverr fram sitt skip, sem hann er drengr til, ok ekki munum vér tengja skip vár. Þeir reru þá út fyrir Norðnes. Magnús konungr kom þá at með sínum skipum. Hlóðu þeir þá seglunum, var þá blásit til samlögu öllum skipunum. Þá talaði Magnús konungr fyrir liðinu ok mælti svá.

Tala Magnús konungs.

49 (53, 54). Nú megum vér sjá skip Birkibeina. Munu vér nú ná at berjast, þótt þeir hafi lengi undan rekizt. Verum vér nú minnisamir, ok munim lát frænda várra, 5 er Birkibeinar hafa niðr drepit, eða þær svaðilfarar, er vér höfum fyrir þeim farit. Nú mun þykkja vænt til stefnt, at þeir muni fá af oss slíkt, sem þeir hafa fyrir löngu til stundat. En þó eru vár viðskipti úmaklig, þvíat vér höfum til móts göfugmennni ok góðmennni, en þeir 10 hafa ekki utan þjófa ok ránsmenn ok önnur illmenni, sem guð steypi þeim. Ok eigi er at heldr hefnt göfugra frænda várra, þó at vér drepim þá alla, en brizlaðlaust er oss at gera þat. Verði engi svá djarfr minna manna, at neinum þeira gefi grið. Vér höfum frítt lið ok mikit, 15 gerum þeim þá hina fyrstu hríð, at þeir þurfi eigi aðra. Þeir hafa lið lítið, ok sé þess guð lofaðr, mun nú kominn endadagr lífs þeira, munu þeir brátt blotna fyrir yðr. Þá mælti Ormr konungsbróðir: Þat er mitt ráð, at vér búimst svá til þessar hríðar, at Birkibeinar munu móti 20 horfa ok veita oss harða viðtöku, þótt þeir hafi lið minna, en yfrin er nauðsyn til, at hverr dugi sem má. Væri þat mitt ráð at hrjóða fyrst hin smæri skip þeira, þvíat eigi munu þeir undan oss róa á stórskipunum.

• Konungr hafði Skeggjann, Ormr Grágásina, Höfðabúðuna 25 höfðu þeir Narfi af Sástöðum ok Steinninn frændi hans. Þessi 3 lögðu at Ólafssúðinni. Þar var ok með Magnúsi konungi Ásbjörn Jónsson, Nikulás kúfungr, Páll smáttauga, Jón ok Munan synir Gauts af Ænesi. Þeir höfðu 12 skip ok 20. Þeir greiddu þá atróðrinn. Birkibeinar 30 reru á mót þeim fulldjarfiga. Með Sverri konungi váru þessir lendir menn: Úlfr af Laufnesi, Úlfr flý, Hávarðr jarlsson, Bárðr Guthormsson, Ívarr selki, Guðlaugr vali. Hárknífrinn var 3 rúm ok 20, er gestir höfðu, ok stýrði því Auðbjörn, Fjarðakolluna höfðu húskarlar, ok stýrði 35 því Ásgeirr hamarskalli. Í atróðrinum fór Ólafssúðin utarst,

á úthorða henni lögðu at 9 stórskip. Var sú orrosta bæði löng ok hörð, sótti Magnús konungs menn fast at Ólafssúðinni, en fyrir því at þeir stungu stöfnum at, þá kómu þeir ekki höggum við. Var þá svá mikill vápn-aburðrinn, at þar er 3 váru í hálfrymi mennirnir á Ólafssúðinni, þá stóð einn upp, en sumastaðar engi. Þá er Magnús konungs menn þraut grjót ok skotvápn, ok þeir ætluðu upp at ganga, þá tóku Birkibeinar til vápna sinna ok eggjuðust til varnar. Reis þá upp margr, sá er áðr var fallinn fyrir grjóti ok skotvápaum, ok dugði þá hverr, 10 sem mátti. Sverrir konungr hljóp upp á viðuna, hann hafði hvítan kúfl, ok vel byrt undir, ok rauðan skjöld, hann eggjaði mjök sína menn. Hann leit þá á bakhorða Ólafssúðinni, þar lá Guðlaugr stallari, hann hafði eigi lengra fram lagt en til epttra austrúms. Þá kallaði kon- 15 ungr á Guðlaug ok bað hann aldri þrífast, er svá illa legði fram hálfþritugu skipi. Guðlaugr kvezt eigi ráða mega. Konungr tók einn pálstaf ok stakk við kinnunginum á skipi Guðlaugs, hét á sína menn, at þeir drægi þá fram með skipinu. Ok þeir gerðu svá, 20 kómu þeir þá til fremra austrúms. Ok litlu síðar var engi sá á skipi Guðlaugs fyrir framan siglu, at eigi blæddi. Auðbjörn gestahöfðingi lagði at gestaskipi Magnús konungs, ok hafa menn gert at ágætum, hversu djarfliga þeir sóttust, þóttist þat engi maðr vita, hvárir þar mundu efri verða. 25

Frá Hallvarði gælu.

50 (55). Hallvarðr gæla hét maðr víkverskr, ok skaut manna bezt. Hann skaut öru til skips Magnús konungs, ok fló fyrir ofan skipit, annarri skaut hann niðri í borðit, hinni þriðju undir kjölinn. Þá mælti 30 maðr: Beinna skauztu í sumar, þá er fé lá við, ok settir silfr við hvert beinskeyti, ok tókt þá þá upp silfrit ok sýndir atgervi þína. Hallvarðr svaraði: Þykki þér eigi gegnt skotið? Þá svaraði sá: Engi skýtr jafnilla

á váru skipi. Síðan tók Hallvarðr tylft örva ok skaut einni á skip Magnús konungs, ok hœfði þann mann, er hann skaut til, *unz allar váru uppi*, ok hœfði mann í hvert sinn. Ok er sjá tylft var uppi, þá lagði hann 5 bogann undir fót sér ok braut í sundr. Þá mælti konungr: Hví fórtu nú svá við boganum? hin sama er oss enn liðspörf sem fyrr. Hallvarðr svaraði: Leyst hefi ek nú hendr mínar með skotum, ok enn skal ek verja rúm mitt sem einnhverr annarra. Tók hann þá skjöld ok sverð 10 ok gékk út á borð ok barðist manna djarffigast.

Magnús konungr fékk fótarsár.

51 (56, 57, 58). Magnús konungr var fram á skipi sínu ok barðist í fyrirrúminu. Hann gékk svá nær Birkibeinum, at hann hljóp öðrum fœti út á borðit ok 15 ætlaði at ná með sverði til eins manns. Birkibeinar kendu hann at vápnum ok klæðum ok báru þykt vápn at honum. Einn maðr skaut sverði í gegnum ristina á honum. Konungr brást við hart ok skriðnaði á þiljunum ok féll á bak aþtr. Þat sá Birkibeinar ok æptu sigróp. 20 Þá mælti maðr á skipi Orms konungsbróður: Þar féll nú Magnús konungr. Skipt mun þá löndunum, sagði Ormr, ok höggvi tengslin ok rói undan. Ok þá gerði svá hverr at öðrum. Magnús konungr hljóp upp ok bað þá eigi flýja ok kvað sik ekki saka. En þá lét engi, 25 sem heyrði. Birkibeinar hruðu Höfðabúzuna með stöfnum. Steinninn stóð einn upp at lyktum, ok féngu þeir eigi fyrr sóttan hann, en þeir tóku ás einn ok lustu hann þar með. Féll hann þá við mikinn orðstír. Ormr konungsbróðir lagði at landi út við Grafdal, fyrir því at 30 hann hafði skip mikit ok þungt undir árum. Hljóp hann þar á land við öllum sínum mönnum. Birkibeinar sóttu eptir þeim. Ormr var þungfærr, ok leiddu hann 2 menn. En er Birkibeinar drógu eptir, þá spretti Ormr fésjóð digrum ok lét hlaupa niðr silfrit. Gestir nökkurir fóru

honum næstir af Birkibeinum, tóku þeir silfrit ok lásu upp. Dró Ormr þá undan í fjallit, ok skildi þar með þeim. Gaf Sverrir konungr þeim mikit skak fyrir gestunum, er Ormr hafði undan komizt ok kropit þar at nökkurum silfrpenningum. Þeir tóku þar 18 skip af 5 Magnúsi konungi, ok fluttust menn á þeim inn til bæjarins. Sverrir konungr lét þá halda njósnum um ferðir Heklunga. Þat var ávarp manna, at fyrir Norðnesi mundi eigi færa falla en 3 hundruð manna.

Magnús konungr fór við liði sínu suðr í Stafangr. 10 Eiríkr byskup tók vel við Magnúsi konungi ok eggaði mjök, at konungr sneri aptr til Björgynjar, lézt þess ván, at Birkibeinar mundi nú lítt viðrbúnir. Konunginum líkaði þetta ráð vel. Fékk byskup þeim lið mikit ok fór sjálf með húskörlum sínum. Konungr fékk mikit 15 lið or heruðum ok fór norðr til Björgynjar fám nóttum síðar, ok sóttu mjök leiðina. Eyjólfr Aflason var á njósn með skútu nökkura, ok fundu eigi fyrr, en herr Magnús konungs var í sundinu fyrir þeim, þá mæltu þeir, at þeir hefði hættliga róit. Eyjólfr bað þá róa fram hit 20 beinsti ok láta, sem þeir væri Heklungar, ok þat hugðu þeir ok, at þeira menn mundu vera, þannin sem fóru. En er þeir Eyjólfr váru mjök komnir at flotanum, kiptu þeir hjá fram ók lustu við fast árunum. Heklungar sá ok þá, at þetta váru Birkibeinar, ok reru eptir sem mest 25 ok féngu eigi teki þá. Eyjólfr stefndi til hafs ok svá hit ytra til Björgynjar, ok báru Sverri konungi njósn ok sögðu honum þessi tíðindi, er þeir höfðu svá skýrt sét. Sverrir konungr leitaði þá ráðs við menn sína, hversu háttu skyldi. Allir váru nú úfúsir at berjast, 30 vildu heldr norðr undan leita, ok kölluðust illa vera viðrbúnir bæði sárir ok móðir, kölluðust margir, at fyrir Norðnesi væri svá nauðuliga staddir, at þeir vildu gjarna hafa flýit, ef þeir hefði lausari við verit. Rézt þat af, at fara norðr undan sem hvatligast. Skiptu menn þá 35

liðinu millum skipanna, svá at öll mætti fara með nökk-
 uru móti. Stýrði Eyjólfur Aflason þá Höfðabúzunni. Eyjólfur
 kom um kveldit í bænum. Sverrir konungr fór um myrg-
 ininn braut or bænum með flest allt liðit. Höfðu þeir svá lítt
 5 skipat, at þeir fluttust á bátum milli skipanna at reisa
 viðurnar ok draga seglin. Um nónskeið fór Eyjólfur or
 bænum, ok er þeir höfðu uppdregit segl sitt, þá fór
 Magnús konungr sunnan fyrir Hvarfnes. Heklungar sá
 skip Eyjólfis ok þóttust vita, at þat mundi vera Birki-
 10 beinar, ok sigla eptir þeim 5 skipum ok ráku þá alt
 norðr í Furusund. Þat var Birkibeinum hit mesta vand-
 ræði alt fyrir sunnan Stað, hvar sem þeir skyldu njósnnum
 halda, þá stund er deilan stóð millum þeira Magnús ok
 Sverris, þá var þat at jafnaði, hvar sem þeir hittu bæendr,
 15 kaupmenn eða fiskimenn, at þeir mundu aldri satt til
 Magnús konungs segja eða hans manna, þótt eitt annes
 eða leiti væri í millum, en allir sögðu satt til Birkibeina,
 hvar sem þeir váru. Horfði Birkibeinum þetta jafnan til
 líftjóns, þvíat þat mæltu-allir, at Birkibeinar bæri hölztí
 20 djarfliga njósnirnar, ok rekast þá jafnan undan, er engi
 ván þótti mönnum lífs. Þat var mál manna, at engi
 orrosta hafi verit snarpari en sú, er var fyrir Norðnesi,
 ok úsýnna væri, hvernin hníga mundi, áðr en hamingjan
 skipti sigrinum. Ok eigi sóttu Magnús konungs menn
 25 údjarffigar, alt þar til er þeir flýðu, ok þeir þóttust
 mundu vinna sigrinn í fyrstu, þvíat þeir hugðu, at Birk-
 ibeinar mundu ekki vel kunna at berjast á skipum, þvíat
 eitt sinn er þeir höfðu á skipum barzt, flýðu þeir fyrir
 Hattarhamri. Sverrir konungr fór norðr leið sína alt til
 30 Þrándheims, ok tóku Þrændir vel við honum. Lét kon-
 ungr setja upp skip sín ok bjóst um í bænum. Var þá
 vel upphaldit trúborginni út við Íluvöllu, er Eysteinn
 erkibyskup hafði látið gera. Sverrir konungr lét gera
 kraka utan frá borg hit fremra með sjónum.

Skírsla Eiríks konungssonar.

52 (59). Þat sama vár kom til Sverris konungs Eiríkr, sá er kallaðist son Sigurðar konungs Haraldssonar, ok hafði lengi verit utanlands, hann hafði verit út til Jórsala ok farit í ána Jórdan, ok hafði kerti í hendi 5 loganda, ok var þat hans sögn ok manna hans, at áðr hann steig í ána, þá mælti hann, at guð skyldi láta koma loganda kertit upp or ánni, ef ek em, sagði hann, son Sigurðar konungs, ok þat sögðu þeir, er honum fylgðu, at hann gengi upp með loganda kertit. Eiríkr hafði 10 verit með mörgum tignum mönnum, hann var maðr kurt-eiss ok margs vel kunnandi, lítill vexti ok ekki fríðr efnum. Hann beiddist þess, at konungr léti hann ná at færa fram skírslur, svá at hann færði sik í sett. Sverrir konungr bar þetta mál fyrir sína menn, var þetta talat 15 á hirðstefnum, féngust þar þau svör af Birkibeinum, at þeir vildu engum manni þjóna nema Sverri konungi, en þó var þat ráð manna, at unna Eiríki sanns um faðerni sitt. Þá mælti Sverrir konungr til Eiríks: Með ráði vina minna vil ek gefa þér orlof til þess, at þú flytir 20 skírslur, til þess at guð sanni faðerni þitt, en þó at svá barist til, at þú verðir sannr bróðir minn, þá hefir mik svá mikit kostat ríki þetta með konungsnafni, at eigi þér ok engum annarra vil ek uppgefa konungsnafn eða þetta ríki, er ek hefi. Ná máttu taka þenna kost með 25 sætt ok orlofi mínu af mér, en at öðrum kosti skaltu fara braut héðan í griðum, svá sem þú komt higat. Eiríkr þakkaði konungi með fögrum orðum þat, er konungr lofaði honum skírslur, lézt þann kost gjarna vilja, en eiga þaðan í frá alt í guðs valdi ok konungs. Eptir 30 þat fastaði Eiríkr til járnns ok þá er hann skyldi bera járnit, skildi konungr fyrir eiðstafnum ok mælti svá: Til þess leggr þú hönd á bók ok helga dóma ok því skýtr þú til guðs, at svá láti hann hönd þína heila koma undan járninu, sem þú ert son Sigurðar konungs Har- 35

aldssonar ok bróðir minn. Eiríkr mælti: Svá láti guð mik heila hönd bera frá járn þessu, at ek em son Sigurðar konungs, en eigi vil ek þetta járn bera fleirum mönnum til faðernis en mér. Ok eptir þessum eiðstaf bar hann 5 járn, ok varð vel skirr. Sverrir konungr tók þá vel við frændsemi Eiríks ok setti hann höfðingja innan hirðar. Var Eiríkr vinsæll maðr ok hélt manna bezt sveit sína.

Frá Magnúsi konungi ok Sverri, sætta umleitan.

53 (60). Magnús konungr kom til Björgynjar ok 10 dvaldist þar nökkura hríð. Um sumarit fór hann norðr til Þrándheims ok kom til kaupangs með liði sínu at Ólafsmessu hinni síðari. Sverrir konungr var fyrir í bœnum. Magnús konungr lá mjök lengi út við Hólm, þvíat honum þótti bærinn torsóttligr við mannfjölda þann, sem 15 í bœnum var, ok vildi biðja þess, er bœndr færi heim ok lokit væri gildistið. Ok í þeirri biðstund tölubust konungar við nökkura stund á hverjum degi. Bauð Sverrir konungr enn at skipta landi í helminga við Magnús konung, en því var hvárki játað né neitað af Magnúsi 20 konungi. Varð at þessu mikill rómr í bœnum, urðu því margir fegnir, ef friðr yrði innan lands, en konungar sættist. Magnús konungr reri þá inn at Eyrum til tals á einni skútu, en Sverrir konungr sat uppi á einum hesti á Eyrum, ok var með honum fjöldi manna, er forvitni 25 var á, hvat konungar talaði. Nikulás Árnason talaði þar fyrst af hendi Magnús konunga, ok horfði sú ræða líkliga til sátta. Menn Magnús konungs höfðu róit nökkurum skútum upp í ána, en Birkibeinar géngu ofan á móti ok létu bera ofan or bœnum mungát, ok settust allir saman 30 á Bröttueyri ok drukku ok tölubust við, ok þótt þeir væri í tvennum flokkum, þá váru þar frændr eða mágar, eða höfðu fyrrum verit vinir.

Sverrir bauð sætt.

54 (60). Þá mælti Sverrir konungr, at hann væri 35 fúss, at þeir sættist en landit friðaðist, bauð hann þá enn,

at þeir skipti landi at jafnaði ok væri báðir konungar, svá sem verit höfðu synir Magnús konungs berbeins, ok sagði þat, sız Magnús konungr góði hafði miðlat Haraldi föðurbróður sínum hálfan Noreg, hefði jafnan verit fleiri konungar en einn. Bændr gerðu góðan róm at máli 5 Sverris konungs ok kölluðu þat vel mælt.

Tala Magnús.

55 (60, 61). Þá mælti Magnús konungr ok tók fyrst stilliliga til orða ok sagði svá: Þat er mér sagt um Noregs konunga, þar er þér takit til dæma, at tveir hafi 10 senn konungar verit, þá hefir sú miðlan ger verit með bliðu millum bræðra eða annarra náfrænda, ok hefir þó jafnan skilit með fjándskap eða aldrtila, ok berr þat næst nú hingat váru minni, er mín vandræði ok úgipta hefir nú orðit svá mikil í láti frænda minna ok vina; þá 15 veit ek þat, þótt ek ganga at nökkurum nauðasættum, at ekki mun okkr, Sverrir, hirðirnar hægjar þessar at hafa í einum kaupstað eða í einni málagjöf at þvílíkum sökum, sem hér eru manna á millum. Mun þat skammr friðr, þótt þess sé freistað. Þá svaraði Sverrir konungr: 20 Þat er satt er þér segit, Magnús konungr, at vera kann of friðinn, þótt vit haldim, at þó rjúfi aðrir. Nú heldr en okkur úgipta verði sva margra manna mein, þá vil ek fara braut or landi með mínum mönnum, ef þér vilit binda þat swardögum, at ek skal hafa hálf land ok setja 25 þar yfir mína menn í friði ok frelsi, ok mun ek braut vera 3 vetr, en er ek kem aptr, þá skulu þér ok yðrir menn rýma land fyrir oss aðra 3 vetr með þvílíkum kosti, sem vér gerum áðr. Þá mælti Magnús konungr: Þann kost vil ek, at þú, Sverrir, ok þér, Birkibeinar, farit braut or landi ok komit 30 aldri aptr. Ek var vígðr ok kórónaðr af legata af Róma-borg ok at ráði alls landsfólks, ek svaraða þess í vígslu minni, at ek skylda halda landslög ok verja með sverði því, er ek tók í vígslu minni, land þetta fyrir úfriði 3 vándra manna, ek hét ok því at láta heldr lífi mínu en 35

ganga á þenna eið, nú ráði guð fyrir, hversu langt mitt líf skal vera. Ek hefi nú látið fyrir þér, Sverrir, hundrað tiginna hirðmanna ok lenda menn, ok þann hinn átjándan, er mér er meiri sakni at en þessa alla aðra, er 5 var Erlingr jarl faðir minn. Ok enn er mér þat úgeranda at miðla þér ríkit, Sverrir, þeim manni er ek hygg, at enga ætt eigi til þess at vera konungr hvárki hér né í öðrum stöðum, skal ok vera annathvart, at ek skal vinna aptr allan Noreg eða láta hann allan, ok þar lífit 10 með. Þá mælti Sverrir konungr: Þess eina minnst þú nú, Magnús, hverr yðarr skaði er vorðinn í várum skiptum, en þér lítið eigi á, hvat ek hefi látið fyrir yðrum frændum, er meira er at telja ok stærra, en þat er þér hafit nú talit. Þat fyrst er faðir minn Sigurðr konungr var feldr 15 suðr í Björgyn, því næst Eysteinn föðurbróðir minn í Vík austr. En eptir fall Inga var Hákon til konungs tekinn bróðir minn um land alt, þá reisti Erlingr skakki flokk á mót honum ok feldi hann suðr á Mæri, ok með honum marga lenda menn. Harald bróður minn lét Erlingr hengja 20 suðr á Hvarfnesi sem einn krákuunga; Sigurðr bróðir minn var höggvinn í Björgyn, Eystein bræðrungr minn feldu þeir á Ré. Nú ætla ek þat at mæla, sem þér mæltut við mik, at ek mætta eigi konungr vera í Noregi, ef ek skipta yðr af minni föðurleifð, fyrir því at þat varð enn 25 aldri fyrr í Noregi, at sá maðr væri konungr kallaðr, er eigi var konungs son. En vera skal enn hit sama boð sem fyrr, gakk þú upp með liði þínu á Íluvöllu ok fylk þar, en vér Birkibeinar munum koma þar á mót yðr, ok munut þér fara þar slíkar farar, sem þér fórut þar fyrr, 30 eða verri. Magnús konungr svaraði: Eigi munum vér nú optar ganga upp á blótvöll þinn, Sverrir, gakk heldr á skip þín, ok leggjum út or ánni ok berjumst þá. Konungr mælti: Skip vár eru nú uppsett ok búin ekki til bardaga, en þó má ek fá 3 skip, en þú skipa önnur 3, 35 ok leggim þau saman. Magnús konungr mælti: Ek ætla

hitt nu munu bezt fallit at týna eigi fleirum mönnum í þessi þrætu, fyrir því at þat er satt, er þér segit, Sverrir, at ek hef jafnan yðrit skyndiliga at fara fyrir yðrum mönnum, en þú, Sverrir, liggr þá í fylsknum eða hreysum, hvert sinn er bardagar skulu vera. Nú ef þú þorir, þá 5 gakk einn saman með vápnum þínum, en ek mun koma einn á móti þér, ok skiptumst þá við höggum, ok hafi þá sá land ok konungdóm, er sigr fær. Þá svaraði Sverrir konungr: Hólti auðsæ er okkur úgipta öðrum mönnum, þótt eigi berimst vit sjálfir, eru til þess settir 10 menn okkrir at berjast fyrir okkr í okkrum orrostum, er þat ok úkonungligt at berjast í einvígjum sem kenpur. En með því, Magnús konungr, ef þú vill heldr berjast við mik einn saman, en fleiri menn sé við staddir, fá þér hest, en ek mun annan, ok ríðum í turnreið, fyrir 15 því at þat er ríkismanna siðr. En svá sem á leið tal þeira, þá reigðust því meir við menn þeira, þeir er samdrykkjuna höfðu. Géngu nú allir Heklungar á skip ok reru út or ánni.

Sverrir konungr lét draga skútur út yfir Eyjar á 20 sjáinn, ok hljópu þar í menn ok lögðu út at þeim Heklungum, ok skutust þeir á um hríð. Þar fékk banasár Karl kjötlær, en hvárirtveggju urðu sárir. Fám nóttum síðar fór Magnús konungr braut or Þrándheimi ok suðr til Björgynjar, ok sat þar um vetrinn. Magnús konungr 25 hafði þá allar tekjur suðr frá Þrándheimsmynni, en Sverrir konungr hafði þá ekki annat sínu liði til framflutningar; en þat sem hann fékk í Þrándheimi.

Frá Sverri konungi.

56 (61). Nú er Sverrir konungr spyrr, at Magnús 30 konungr er kominn suðr um Stað, þá byrjar hann ferð sína hit efra til Upplanda, en setr eptir í Þrándheimi Eirík bróður sinn ok annan Kol Ísaksson ok maðt lið með þeim. Sverrir konungr fór nú til Upplanda ok gerði

menn í bygðina at gildra til veiða, ef í hendir bæri af Heklungum eða fé þeira. Þar drápu þeir Özur Jónsson ok Eyvind dýra ok mjök mart annarra manna. Sverrir konungr fór ofan til Oslóar ok setti menn í allar sýslur
 5 um Víkina, en Heklungar flýðu undan, sumir austr, en sumir norðr til móts við Magnús konung, ok sögðu honum um farar Sverris konungs.

Úsigr Birkibeina ok dráp margra.

57 (62, 63). Magnús konungr skipti nú liði sínu
 10 ok sendi mestan hlut austr til Víkr með Ormi konungsbróður, en Magnús konungr fór sjálf með 7 skipum, ok skútu hit átta, kom hann til Þrándheims litlu fyrir Marteinsmessu. En er þeir Eiríkr ok Kolr Ísaksson sá, at skipin sigldu utan fyrir Digrmúla, þá var þegar blásit öllu
 15 liði á mót ok settar fylkingar, önnur út á Eyrum, en önnur uppi við Skipakrök, ok var þar fyrir Eiríkr konungsson, en hinni stýrði Kolr Ísaksson, ok var sumt bæjarfólkkit með honum. Magnús konungr lagði saman öllum skipum sínum inn frá Hólmi, ok lágu þar mjök langa hríð dags,
 20 fyrir því at Magnús konungr hafði þá ráðagerð við sína menn. Hagbarðr muntari gékk þá at brullaupi sínu í bænum, hann kallaði á Magnús konung ok lézt vildu bjóða honum til brullaups síns ok öllu liði hans. Var þat gert við spott. Um nónskeið leystu þeir konungr
 25 flota sinn ok greiða atróðrinn, róa 4 skip inn til árinna, en önnur 4 at Eyrum. Konungr reri í ána ok lagði at, þar er fyrir var merki Eiríks konungssonar, ok var þar hörð viðtaka ok skömm, þvíat bæjarmenn flýðu í bæinn. Létu Birkibeinar þá sigast, þvíat þá váru Heklungar miklu fleiri. Magnús konungs menn fylgja þá
 30 hjargvel. Féll þá mært af Birkibeinum, en nær allir urðu sárir. En þeir er út leggja at Eyrum, hlaupa þegar fyrir borð, svá at sjórinn tók undir hendir þeim, ok ganga upp, en Birkibeinar á móti. Tókst þar harðr bardagi.

Þá mælti maðr: Upp eru Heklungar nú komnir í ánni. Þá mælti Kolr: Flyja munu vér þá verða. Mun nú eigi of seinat? sagði Heklungr einn. Kolr snaraðist á mót ok mælti: Þar eru þeir nú komnir djöflarnir. Ok hjó hvárr til annars. Heklungar sumir snerust nú út á Eyrar, þá 5 er Eiríkr flýði, ok kómu þeim Kol í opna skjöldu, lauk þar svá, at Kolr féll, ok mart manna með honum, en alt flýði, þat er því kom við. Eiríkr flýði út til Gaularáss við mikla sveit manna, sumt flýði upp um brú, sumt í kirkju, ok váru þeir flestir drepnir, fyrir því at þá hélt 10 engi kirkja mönnum, ok þá var þat gert, er aldri var fyrr, at menn váru dregnir ok drepnir or Kristskirkju. Eyvindr skrápr hét forn Birkibeinn mikill ok stærkr, hann tóku þeir í kórinum í Kristskirkju, ok drógu þeir hann út ok lögðu hann á kjálka, ok drógu hann út á Eyrar 15 ok drápu hann þar. Guðlaug vala tóku þeir í kirkju ok pínðu til sagna, hvar Sverrir konungr hefði hirt lausafé sitt eða hvar vera mundi Lávarðr son Sverris konungs, er Guðlaugr hafði fóstrat. Hann sagði til hvárskis, ok var honum þat vel borit. Var Guðlaugr drepinn. Magnús 20 konungr tók þar Ólafssúðina ok allan skipastól Sverris konungs, 13 skip ok 20, lét fram setja öll þau ok búa, er þeir máttu með komast, en brenna öll önnur. Magnús konungr bjóst skyndiliga or bænum, ok er þeir fóru út eptir firðinum, sendi hann til menn at taka upp bú fyrir 25 Afra á Ástum ok fyrir Tosta á Ystum, þriðja fyrir Helga á Ryðási. Eindriði torvi var eptir einskipa í Orknarósi. Þann dag kom Bárðr Guthormsson með 30 manna or Hefni sunnan ok á hlíðina fyrir ofan Tungu. Þá sá hann langskip, hvar lá, ok' þóttist vita, at Heklungar 30 mundu vera ok treystist eigi til at ráða, váru þar um nóttina. Hann sendi menn til bæjarins til Ceciliu konungs dóttur at spyrja tíðinda. Hon sagði þeim mart á laun. Menn Bárðar vildu ráða til Heklunga, en Bárðr vildi þat eigi. Fóru Heklungar braut um daginn eptir, 35

en Bárðr fór inn til kaupangs ok dvaldist þar um hríð. Þar kómu þá Birkibeinar nokkurir til móts við Bárð, Helgi Þorfinnsson, Óttarr knerra, Eyjólfur Aflason. Eiríkr fór austr til Víkr á fund Sverris konungs ok sagði honum
 5 sínar úfarar. Magnús konungr fór suðr til Björgynjar, Þá var með honum Hallr Snorrason, hann kvað þá vísu:

10 15	Glymvöllu rístr gulli, góð er stillis för, róða Ólafssúð und auði, auðgrimms, búin rauða. Nú er ægr or för frægri, fellr húfr í svig dúfu sveldr, með sæmð ok mildi siklingr kominn hingat.	Berr fyrir Hólm, þar er harri, hlýrs fagrgota, stýrir, stál bruna rauð á reyðar rymvöll und gram snjöllum. Frægr er með fremð ok sigri, fólkráðr konungr háði darra þing við drengi, döglingr kominn hingat.
--------------	--	---

Gesta hark.

58 (64). Magnús konungr lét búa til jólaveizlu sér í Björgyn, hann veitti hirðmönnum sínum í hirðstofunni miklu, en gestum í Sunnifustofu. Gestum líkaði illa, er þeir drukku mungát, en handgengnir menn mjöð.
 20 Hit átta kveld jóla, er gestir váru mjök druknir, hljópu þeir til vápna ok géngu at konungsstofunni ok vildu upp höggva. Var þá sagt konungi. Hann hljóp skyndiliga út til dyranna ok vildi stöðva þá. Bárðr skjöldr þræll hans hljóp fyrir hann út í forstofuna, var hann þegar
 25 drepinn. Konungr sneri þá inn aptr. Þá hljópu þeir fyrir stofudyrim, er haldit höfðu fylgð um daginn, þvíat þeir einir höfðu vörn inni, sumir börðu út ofngrið í forstofuna. Ok er bæjarmenn urðu varir við ok hús-
 30 karlar konungs, ganga þeir at stofunni, hrökkva gestir þá frá. Urðu þar margir menn sárir. Eptir um myrgininn lét konungr taka gestina, þá er mest höfðu fyrir verit, lét hann suma fóthöggva, en suma handhöggva, en fáir váru drepnir.

Orðsending Þrænda til konungs.

59 (65). Þá er Eiríkr kom á fund Sverris konungs
 35 með sínum mönnum, bað hann konunginn fara norðr til

Þrándheims, sagði Þrændi hafa honum til þess orð sent, at hann mundi vera hlíf skjöldr þeira, fyrir því at Magnús konungr hafði því þeim heitið, at hann skyldi gjalda þeim dróttinsvik, þegar hann setti tóm til, ok vélræði þau, sem honum þóttu Þrændir hafa haft við sik ok við Erling jarl föður hans. Konungr kveðst ekki fara mundu at kalli þeira, taldi þeim úvitrliga hafa til tekizt, ok veitti þeim harðar átölur, sem ilt var til mótmæla. Lézt hann ekki þaðan fara mundu, fyrr en á bak jólum, ok svá gerði hann.

10

Frá Magnúsi konungi.

60 (67, 68). Magnús konungr bjóst eptir jólin norðr til Þrándheims. Fór hann or bœnum eptir kyndilmessu. Hann hafði hirð sína ok vildarlið, var skorat á skipin 8 hundruð manna. Hann fór skyndiliga, ok kómu þeir til Þrándheims á úvart ok róa inn til bæjarins. Þat var laugardaginn í annarri viku langaföstu. Þeir skipuðu svá atróðrinum, at sum skipin lögðu at út við borg, sum at Eyrum, sum reru upp í ána, ok hljópu þar upp í bæinn. Birkibeinar váru margir í baðstofum, en allir úbúnir við úfriðinum. Bárðr Guthormsson hljóp upp um brú, ok allir hans menn. Óttarr knerra ok Helgi Þorfinnsson hljópu til skútu, er flaut fyrir konungsgarði. Eyjólfur Aflason hafði gengit til baðs á Grjóti, hann heyrði barn eitt mæla: Hér fara Heklungar. Eyjólfur tók þá klæðin öll í fang sér ok hljóp upp hjá Krosskirkju, síðan hljóp hann ofan til skútu á bryggjurnar, ok þeir fleiri saman, ok létu frá bryggjunum. Sumir sveipuðu buklörum, sumir sverðum, ok kómust yfir ána. Ok er þeir kómu fyrir ofan Erlendshaug, þá gékk hvergi skipit, hugðu þat sumir, at kominn væri á þá herfjöturr, ok þeir mundu allir feigir. Hitt var raunar, at akkeri hékk fyrir borðit, ok höfðu þeir eigi gáð at draga upp í skipit, ok hélt þeim þat, er gryntist yfir at landinu. Hjoggu þeir þá strenginn,

30

ok sveif þá þegar at landi, ok hljópu á land. Þeir fóru báðir samt Óttarr ok Eyjólfir. Snjór var fallinn mikill. Heklungar koma nú á móti þeim, þeir er við Bakka höfðu leat. Heklungar váru þrír, en þeir Óttarr tveir, 5 ok réðu hvarigir á aðra. Sneru þeir þá upp um Kleppabú ok svá upp um Sóknadal ok stefndu svá til fjalls, ok er þeir kómu í Hjarðkinn, þá kom þar á móti þeim Sverrir konungr. Ok er þeir hittu konunginn, sögðu þeir honum frá sínum úförum. Birkibeinar, þeir er með 10 konunginum váru austan komnir, létu hæðiliga yfir þeira ferð, riðu þeir allir, er með konunginum váru austan komnir, ok vildi engi þeira miðla sinn hest við þá, er norðan váru komnir. Gékk Bárðr Guthormsson ok allir hans menn. Þar var þá með honum Bjarni Kálfsson, 15 hann kvað vísu:

Fant sé ek hvern á hesti,
hér er nú siðr hinn verstí,
leið eigum vér langa,
en lendir menn ganga.

Hirðmenn skulu hlaupa,
hér era gott til kaupa,
munka ek mörgu kvíða,
en matsveinar ríða.

20 Sverrir konungr fór ofan til Orkadals, ok á þeim bæ, er Grjótar heita, váru sýslumenn Magnús konungs Sigurðr ok Hákon. Birkibeinar tóku hús á þeim ok drápu þá ok allá sveitunga þeira. Einn maðr komst undan, er hét Óttarr gási, þeir hleyptu eptir honum hestum, 25 ok dró hann þó undan, svá at þeir náðu honum eigi at sinni.

Frá Magnúsi konungi ok hans mönnum.

61 (69). Nú er at segja frá Magnúsi konungi ok hans mönnum, at þeir sveima um bæinn ok drepa mart af Birkibeinum, ok eru þar um helgina. Konungr sendi 30 orð út í Orkadal, at hann mundi þar koma miðvikudaginn ok eiga þing við Orkdæli. Hann sendi ok orð Gauldælum, at þeir skyldu koma til bæjarins frjádaginn. Magnús konungr fór út til Orkadals með öllu liði sínu. Ok er þing var stefnt, stóð konungr upp ok mælti: Langt

mun yðr þykkja á at minnast, at vér áttum næst samþinga, hafa nú svá liðit þrír vetr, at þér hafið engar skyldir mér gervar, skulut þér nú greiða allan almenning, þann er þér hafið átt at gjalda á þessum tólf mánuðum, ok þar með tvenna aðra, ok hér með skulu þér greiða 5 landskyldir ok sakeyri, er þér hafið nú áðr greitt fjáðmönnum várum, ok hafið fyrir þat guðs reiði ok mína. Ok þaðan af varð hann svá reiðr, að hann bannaðist um. Hugðu bændr um skeið, at konungr mundi veita þeim atgöngu. Hrói hét maðr á Kjarrastöðum, er svaraði 10 konungi nökkurum orðum ok beiddi bóndum fresta um gjaldit. Konungr lagði þeim hálfis mánaðar stefnu, at þá skyldi komit inn til bæjar alt gjaldit. Var þá dæmdr konungi leiðangr. Fór konungr þá inn til bæjar.

Hersaga Óttars.

15

62 (70, 71). Frjádaginn, er lokit var formessum í bænum, þá kom ekki bónda til þingsins. Sá þeir þá fara nökkura menn utan um Steinbjörg með víðarhlöss nökkur. Magnús konungr var at herbergi í garði Eiríks Árnasonar. Í því bili kom til bæjarins Óttarr gási, er 20 fyrr var nefndr, stefndi hann í garðinn Eiríks. Hirðmenn nökkurir váru í garðinum ok spurðu, ef hann vissi nökkut til Birkibeina, er hann hljóp svá mikinn. Hann svaraði: Ekki segi ek yðr til þess, eða hvar er Magnús konungr? Þeir svara: Uppi í Kristskirkju á stefnu. Óttarr fór 25 þá þannig. Litlu síðar hljóp konungr í garðinn ok bað menn taka vápn sín sem skjótast, hér fara Birkibeinar at oss. Því næst var blásit, hljópu menn þá mjök af skyndingu til skipanna ok lögðu út til Hólmas. Ok er á leið daginn, kómu ekki Birkibeinar, ok ekki Gauldælir 30 til þingsins. Þat þótti mönnum nú líkast, at engu mundi gegna um ferðir Birkibeina, en hann hélt á sinni sögn, var hann á konungsskipinu. Margir báðu konung orlofs at fara inn til bæjar, kölluðust þar hafa átt eptir vápn

ok klæði, sumir áttu konur í bönum. Konungr latti alla at fara ok lofaði nær engum, en margir fóru eigi at síðr. Birkibeinar lágu uppi í ásinum ok sá öll tíðindi í bæinn. Laugardaginn vildu Birkibeinar í bæinn, en konungr vildi, at þeir biði þar til, er menn væri í baðstofum, en liðsmenn váru heldr veiðibraðir ok fóru snemma í bæinn, ok var á mikit regn. Þar varð eigi fyrr vart við, en þeir kómu í bæinn, varð þar engi viðr-taka, drápu menn þar mart manna. Þar féll Einarr skipstjórnarmaðr Magnús konungs, sumir kómust undan á bátum. Þegar fór Magnús konungr braut, er hann vissi, at Sverrir konungr var kominn í bæinn, fór hann alla leið suðr til Björgynjar. Þat var mál manna, at þá þótti mjök sýna, hversu Magnús konungr ok hans menn váru úfúsir at ganga í fylkta orrostu móti Sverri konungi ok hans liði, er þeir flýðu orrostulaust or bönum við átta hundruð manna, en Sverrir konungr hafði hálf t fjórða hundrad manna, ok þat þó at auk, at betra var at verja bæinn við hálfu minna lið en til at sækja. Í þann tíma hafði Magnús konungr einu allan skipastólinn, hafði hann fyrir því alt landit fyrir sunnan Þrándheims-mynni at sköttum ok skyldum, nema þat eina er Birkibeinar skútust suðr á Mœri. Birkibeinar höfðu jafnan sveitir sínar í Vík austr eða um Upplönd. Heklungar veittu þeim opt árásir, ok höfðu ymsir betr, væri þar mart frá at segja, en þó munum vér heldr rita þá atburði, er sjálfir konungar hafa við verit. Sverrir konungr lét setja válsöngu út á Bröttueyri ok gera kastala uppi við brú.

30

Frá Magnúsi konungi ok Sverri.

63 (72). Magnús konungr bjóst um várít or Björgyn, ok dróst honum þá enn mikill herr. Fóru þeir norðr til Þrándheims, lagði konungrinn herinum inn um Hólm ok lá þar nökkurar nætr. Sverrir konungr sat í bönum.

Þá fór Magnús konungr inn í Þrándheim ok tók þar
 alla leiðangra, fór síðan út til bæjarins. Hann lá hina
 fyrstu nótt fyrir innan Depil, en um myrgininn var svá
 mikill sælægr mjörkvi, at ekki mátti sjá meir en stafna
 á millum á skipunum. Magnús konungr reri þá inn til 5
 Hólms. Ok er Sverrir konungr heyrði róðrinn, þá hugði
 hann, at þeir mundu at leggja, ok lét blása ölla liðinu
 út á Eyrar. Magnús konungr lá um nóttina við Hólma.
 Um myrgininn lögðu þeir inn at Íluvöllum ok gengu þar
 upp með mestum hluta hersins. Birkibeinar sóttu út á 10
 mót þeim, ok skutust þeir á um hríð. Magnús konungr
 hugðist mundu banna þeim allar tilflutningar til bæjar-
 ins bæði á sjó ok landi, þeir brendu brúna á Nið.
 Sverrir konungr sótti út til borgar með sínu liði ok lét
 þar gera tvær stofur ok setti við borgina, ok sátu nú 15
 svá hváirtveggju um hríð. Heklungar skiptust við sveitum
 at vaka út við borg um nætr, ok höfðu þar jafnan fjölment.
 Höfðu þeir elda stóra um nætr út á völlumum. Þat sá
 Birkibeinar. Þat var á einni nótt, at Birkibeinar vápnast
 ok ganga út af borginni ok veita Heklungum árás, finna 20
 þeir eigi fyrr, en örvarnar hvína hjá þeim öllum megin.
 Var þá eigi langt at biða, at spjótunum var skotið. Síðan
 neyttu Birkibeinar höggvápna sinna ok drápu um nóttina
 mikit lið, en alt flýði, þat er því kom við. En þegar
 þeir verða varir við þetta, er á skipunum váru, hlaupa 25
 þeir á land ok vilja duga sínum mönnum, en fyrir því
 at myrkt var, finna þeir eigi fyrr, en flóttamenninir hlaupa
 upp á þá, ok þar næst mættu þeir sverðshöggum Birk-
 ibeina. Flýðu þeir nú sem mest til skipanna, er áðr
 höfðu óðast eggjat uppgöngunnar. Þar féll mart manna, 30
 en sumt hljóp á kaf ok náði svá skipunum. Sverrir
 konungr fór aptr til landtjalda sinna, höfðu þeir fengit
 mikit hlutskipti í vápnum ok kledum, gulli ok silfri.
 Ok er lýsti um myrgininn, þá sá Birkibeinar út á völluma,
 at Heklungar lágu þar þykt ok bleiktu þar við síðurnar. 35

Þeir Magnús konungr reru út til Hólms, ok fám nóttum síðar fóru þeir suðr til Björgynjar. Var þeim þat mikil skaðaferð. Magnús konungr sat um vetrinn eptir í Björgyn, en Sverrir sat við sínum mönnum í Þrándheimi.

5 *Frá Sverri konungi.*

64 (73). Þann vetr lét Sverrir konungr efna til borgargerðar út á Steinbjörgum, ok váru konungs herbergi bún í öndverða langaföstu. Fór konungr þá út í borgina, ok var þar jafnan um vart með sumu liðinu.

10 Þann vetr lét hann reisa skip í Þrándheimi í bönum, var þat miklu meira en þau skip önnur, er þá váru í landi, þvíat þat var 2 rúm ok þrítugt ok mikit í sér at því, þat var kallað Marínusúðin. Þat var á öndverðum vetri, er Sverrir konungr hafði þing einn dag í bönum. Kon-

15 ungr talaði þá ok mækti svá: Mikit vandræði höfum vér nú haft um hrið, vér ok bæjarmenn, ok slíkt sama bændr í heraði, er hér nú sultr ok seyra, sem ván er, höfum nú hér setið 2 vetr, síz vér mistum skipa várra, er oss hafa öll þyngsl af staðit. Eru hér nú innan fjarðar

20 fá skip, þau er herfær eru, ok ef vér Birkibeinar féngim nú nökkurn skipakost, þá mundim vér Heklungar enn ymsir at róast. Nú með því at mínum mönnum leiðist beltadrátturinn þessi, þá munum vér snúast til Upplanda ok þaðan austr á Vermaland. Eptir um myrgininn váru

25 skúaðir 20 hestar, ok búizt dag frá degi. Þetta spurðist af kaupmönnum, þeim er norðan kómu ok fóru suðr til Björgynjar. Magnús konungr lét þá fara menn í sýslur sínar, er hann spurði þetta, þvíat áðr hafði hann ætlat at fara norðr at Birkibeinum. Sverrir konungr dvaldist

30 í kaupangi fram um jólin, en eptir jól fór hann suðr með skútur nökkurar á Mœri ok fékk þá andviðri, sneri hann aptr norðr til Þrándheims, þvíat hann þóttist þá vita, at njósni mundi komin fyrir hann suðr til Björgynjar. Hvarf hann þá aptr norðr til Þrándheims ok sat þar um

35 vetrinn ok um vart.

Dráp Þorgils sýslumanns.

65 (74, 75). Þorgils hét sýslumaðr Sverris konungs, hann hafði sýslu norðr á Hálogalandi í norðstu þinghá, hann hafði ok sinnferð. Þá bjó í Bjarkey Viðkunnr Erlingsson, manna mestr ok fríðastr, hann var þá 18, 5 vetra ok hafði nýtekit við föðurleifð sinni. Magnús konungr sendi Viðkunni orð, at hann skyldi koma á hans fund ok sækja þangat lends manns nafn. Viðkunnr átti tvær systir fríðar, þá var ok úgipt systir Magnús konungs Ragnhildr. Viðkunnr fór um vetrinn inn í fjörðu ok 10 njósnaði til Birkibeina. Ok þá er Þorgils var kominn af fjalli ok hafði fengit allmikit fé, þá sat Viðkunnr fyrir honum inn í Egisfirði ok drap þar Þorgils við tólfta mann, ok tók alt féit ok hafði heim með sér í Bjarkey. Um várit fór Viðkunnr norðan ok hafði tvítugsessu, þat 15 skip var kallat Gullbringan, hann hafði ok vistabyrðing annat skip. Þar váru með honum systir hans báðar ok Jón drumbi móðurbróðir hans. Þeir Viðkunnr ugðu ekki at sér, höfðu skjöldu við stafna en brynjur í kistum. Sverrir konungr spurði, hvat Viðkunnr hafðist at, ok 20 sendi á mót honum Bárð Guthormsson ok Ívar selka með 7 skútum. Þeir fundust norðr við Steigarberg, lögðu Birkibeinar at á bæði borð ok veittu harða atsókn. Sneri brátt mannfallinu á þá Viðkunn, þar féll Viðkunnr ok nær öll sveit hans. Tóku Birkibeinar Gullbringuna 25 ok alt þat er á var, ok höfðu suðr til Þrándheims ok færðu Sverri konungi, ok lofaði hann mjök þeira ferð.

Frá Birkibeinum ok Heklungum.

66 (76). Um várit eptir páska átti Sverrir konungr opt þing við menn sína ok gerði fyrir þeim ymsa ætlan, 30 ok varð ekki staðfast um, ok þar kom, at engi þóttist vita, hvat konungr barst fyrir. Stundum mælti hann þat, at þeir mundu fara austr til Víkr, stundum þat, at þeir mundu sigla vestr um haf. Magnús konungr sat í Björgyn

ok spurði öll þessi tíðindi, ok dróst þar þá enn saman herra mikill. Þat ráð tók Sverrir konungr, at hann sté á skútur ok hafði 20, ok sagði þat liðinu, at hann vildi snúa norðr á Hálogaland. En er hann kom út or Þrándheimsmynni, þá var á hvast veðr norðan, lét hann þá blása liðinu til landgöngu. Konungr mælti: Þann kurr sem ek hefi á gert um ferð vára, at vér mundim fara norðr á Hálogaland, þat hefi ek ekki mælt með alhuga, eru vér þar komnir. í bötaholu fyrir þeim Heklungum.

10 Nú sé ek, at inndælla mun vera at láta skúturnar svífa suðr með landi um eyjasundin, ok er svá sem mælt er, at sá hefir, er hættir. Megu vér, ef þér vilit, snúa útleið ok svá til Víkr austr. Sigldu þeir þá í einni suðr um Stað. Konungr lét þá saman leggja skipunum

15 ok átti tal við sína menn ok mælti: Nú sýnist mér vel hafa ráðið til um vára ferð hér til, ok mun nú ráðligast at snúa útleið austr til Víkr, þá er til sá kostur at snúa til Björgynjar, ok er þat ekki mjök ráðligt, en heita má þat Birkibeinum hvöt, en eigi vil ek þess einkum fýsa.

20 Allir kuru at fara til Björgynjar. Þá gerði konungr skútur nökkurar inn í Úlfasund, en hann sjálfr sigldi hit ytra. Birkibeinar tóku inn í Úlfasundi tvær skútur af Heklungum, er verit höfðu á njósn. ok drápu þá flesta, en gáfu nökkurum mönnum grið ok höfðu tíðindi

25 af. Þeir sögðu, at þrjár skútur lágu í Áleyjarsundi á njósn, en viti var suðr á Háeynni, en annarr á Fenhring, ok sér frá þeim inn til bæjarins. Þeir sögðu, at herrinn allr svaf í bænum, ok svá í hverjum garði ríkismenn sváfu, skip þeira flutu öll tjölduð fyrir bryggjum. Kómu

30 þeir nú með þessum tíðindum til Sverris konungs. Konungr sendi nú lið fyrir með þessum skútum, er Heklungar höfðu átt, fóru þær skútur fyrir suðr. En er þeir sigldu suðr frá Drifeyjum, þá sá Heklungar skúturnar ok kendu, ok svá skjölduna, ok hugðu sína menn vera mundu, ok

35 er skúturnar kómu at þeim, þá létu Birkibeinar ganga.

skotin, en Heklungar hljópu á land, en sumir váru drepnir. Birkibeinar tóku nú skúturnar. ok alt þat er á var, ok biðu þar konunga. Eptir þat fara þeir suðr leið sína. Konungr gerði enn suðr fyrir skúturnar, þær er Heklungar höfðu átt, ok biðr þá taka vitann á Háeynni. En 5 Birkibeinar váru veiðibraðir ok reru skjótara eptir en konungr vildi, ok varð vitakarlar varr við ok skaut eldi í vitann, en þó varð ekki vart við til hins syðra vitans, þvíat Birkibeinar kómu skjótt ok tóku vitakarlinn ok brutu niðr vitann. Róa þeir suðr með landinu, þvíat þar bar skugga af 10 fjöllum. Áðr þeir kómu. at Holdhella, mælti konungr: Engu höfum vér enn í spilt um vart mál, megum vér enn láta fljóta suðr um bæinn ok hlaupa svá um horn þeim. En allir létust fúsari til bæjarins. Konungr kvezt þess ekki vildu letja, þvíat ek ætla þeim munu um 15 felmt verða, ef vér komum þeim dyn fyrir dyrr. Vér skulum svá háttu atlögunni, at Eiríkr bróðir minn skal róa undir bergit ok 10 skútar, ok ganga þar upp, ok láta fara hans merki utan um Kristskirkjugarð ok svá fram í konungsgarð, en ek mun róa inn fyrir bryggjur 20 ok leita til skipanna, munum vér þegar upp ganga. Úlfr af Laufnesi skal róa inn í Vágsbotn ok gegna þeim, er þangat hlaupa, ok láta þar lúðra ganga.

Fall Heklunga.

67 (77). Sverrir konungr greiðir nú atróðrinn, ok 25 svá hverir, sem ætlat er, ok þegar þeir koma fyrir bryggjurnar, höggva þeir strengina ok hriða út skipunum. Birkibeinar hlaupa upp á bryggjurnar ok ópa heróp, stefna í garðana, þar er þeir vissu ván Heklunga fyrir. Féll þá mart af þeim. Sverrir konungr kom upp 30 til Maríukirkju, var þar fyrir Jón Hallkelsson ok bað griða, ok gaf konungr honum grið ok sonum hans tveim Rögnvaldi ok Hallkeli. Konungr sneri nú út eptir strætinu, en sum sveitin inn eptir bryggjum, ok hjoggu út

skipin bæði smá ok stór, var Vágrinn allr fullr af skipum. Þeir Úlfr sóttu innan um strætitt ok féngu enga viðtöku.

Þeir Eiríkr konungsson fara utan um Kristskirkjugarð með ópi ok lúðragangi. Magnús konungr svaf í höllinni ok öll sveit hans. Konungr hafði verit í svölunum, er hit fyrsta kom herópit inn í bænum, hljóp hann þá fram eptir svölunum til Postolakirkju ok ofan í kirkjugarðinn, ok er þat furðuliga hátt hlaup. Konungr stefndi upp um byskupsgarð ok svá inn fyrir ofan Nikulásarkirkju, kómu þar þá til hans mart Heklunga. Birkibeinar höfðu ekki rannsakat bæinn. Þá er merki Sverris konungs fór innan í konungsgarð, þá óð annat merki utan eptir garðinum, skutu hvárir at öðrum, ok var við sjálft, at þeir mundu berjast, áðr þeir kendust; fór Eiríkr þar. Sneru þeir þá allir samt ofan at höllinni ok sóttu at fast, en menn Magnús konungs vördust. Var þat löng hrið; féll þar mart góðra drengja. En er þeir vissu, at eigi var konungrinn þar, þá lét Sverrir konungr gefa þar mörgum mönnum grið. Eysteinn erkibyskup var við Jónsbryggjur með skipi sínu; hljópu upp hans menn með vápnum ok fara inn á Jónsvöllu ok ætluðu til liðs við Magnús konung, en Birkibeinar mættu þeim ok drápu af þeim 30 manna, en ráku aptr alla aðra, váru þeir margir sárir, er undan kómust. Féllu þar frændr erkibyskups Ólafr langi ok Guðbrandr Þorbergsson. Í höllinni féllu þeir Hallvarðr marardráp ok Páll Eiríksson or Uppdal.

Þá er Magnús konungr var kominn upp um Nunnusetr, þá mætti konungr þar mörgu liði sínu. Hann spurði, ef mönnum þætti ráð at snúa aptr í bæinn ok berjast, kvezt hyggja, at Birkibeinar hefði ekki mikit lið. Allir svöruðu því, at þat væri ekki ráð, þar sem margir váru nær vápnlausir, þeir höfðu ok engan lúðr ok ekki merki, ok af öllu þessu þóttust þeir ekki færir til bardaga, ok snerust þá til Strindarfjarðar ok þaðan í Harðangr,

ok féngu sér þar skip, skútur ok ferjur margar, fóru síðan suðr með landi bæði dag ok nótt, ok kom mart lið hans eftir honum, en sumt, þat er seinna varð or böenum, hafði snúit upp um Álreksstaði ok létu eigi fyrr, en þeir kómu austr í Vík.

5

Sverrir var í Björgyn.

68 (78). Sverrir konungr tók í Björgyn allan skipastól Magnús konungs. Þar tók hann alla hina ágætustu gripi hans, þar tók hann kórónuna ok gullvöndinn, er Magnús konungr var vígðr með, ok alt vígsluskrúð hans. 10 Þar féngu ok menn mikit hlutskipti. Eysteinn erkibyskup hafði þat sama sumar komit vestan snemma ok hafði verit þrjá vetr á Englandi frá stóli sínum, ok þá sættist erkibyskup við Sverri konung, ok fór hann um sumarit til stóls síns. Sverrir konungr bauð Jóni Hallkelssyni 15 ok sonum hans at fara til móts við Magnús konung. En Jón vildi heldr vera með Sverri konungi. Konungr kvezt þess vera úfúss, sagði, at hann hafði honum tysvar eiða svarit ok haldit hváriga, en eigi at síðr svörðu þeir honum enn eiða hit þriðja sinn, ok litlu síðar fóru þeir 20 austr til Magnús konungs.

Frá sýslumönnum Sverris konungs.

69 (79). Magnús fór um sumarit suðr til Danmerkr á fund Valdimars Danakonungs, ok flýði þá landit annat sinn fyrir Sverri konungi. Sverrir konungr skipaði þá 25 sýslumönnum alt um Rogaland ok Hörðaland. Inn í Sogn sendi hann Ívar dæpa í sýslu. Um haustit fór konungr norðr til Þrándheims við öllu liðinu, ok var þar um vetrinn. Þá er Sverrir konungr var norðr farinn, líkaði Sygnum ekki við sýslumennina. Þat var litlu fyrir jól, 30 at sýslumenn kröfðu útgerða til jólaveizlu sér, ok ætluðu at sitja í Lúsakaupangi. Kaupangsmenn vildu þat fyrir engan mun. Sóknðælir fara til kaupangs jólaaptan,

snúast þá til með þeim kaupangsmenn ok veita þeim atgöngu sýslumönnunum. Mest var fyrir þessu ráði Arnþórr af Hváli ok Ísak Þorgilsson ok þeir synir Álgeirs prests Gautr ok Karlshöfuð. Ívarr dái þáð griða ok bauð at fara á braut með alla menn sína. Bændr vildu þat eigi, ok drápu sýslumennina ok nær alla sveit þeira, en af hlaupi kómust undan þeir er lífit þágu. Fóru þeir hit efra norðr til Sverris konungs ok sögðu honum þessi tíðindi, ok þat at Sygnir kölluðust hafa drepit þjófa ok illmenni, ok töldu þá úbótamenn.

Ger Maríusúðin.

70 (80). Þat sama sumar sem Sverrir konungr hafði tekin skipin í Björgyn, var Maríusúðin alger, ok um haustit lét konungr fram setja skipit. Þat var gert fyrir ofan bæinn, ok var þat mál manna, at eigi mundi mega fram setja, nema garðar væri brotnir til, ok töldu, at konungr lýsti í skipgerð þessi ágrind ok ofsa, mæltu margir illa fyrir skipinu. En at hinu reyndist, þá er fram var sett, at konungr hafði svá fyrir sét, at skipit gekk fram, ok þurfti hvárki at brjóta hús né garða til. En er skipit hljóp af stokkunum ok fram á ána, þá bilaði í skarar nokkurar. Þat hafði at borizt um vetrinn, þá er Sverrir konungr hafði farit suðr á Mæri, þá var meðan reist skipit í kaupangi, ok komnar við níu sýjur hvárum megin, þá er konungr kom aptr. En er konungr sá smíðit, mælti hann: Þetta skip er miklu minnæ efnat, en svá sem ek vil, at sé, skal nú höggva í sundr skipit ok leggja í 12 álna kjöl langan. Smíðrinn mælti á mót, en þó réð konungr, ok varð þat at skipinu, at samskarat varð mjök um botninn, ok hafði þar bilat at skörunum, þá er fram var sett. Sverrir konungr stóð upp í skipinu, þá er á vatn var komit, ok mælti: Guð sé þess lofaðr ok hin helga mæri María ok hinn helgi Ólafr konungr, at þetta skip kom með heilu á vatn ok engum manni at

meini, sem margir gátu, ok ræddu þar um úvingjarnligum orðum til vár, ok guð fyrirgefi þeim þat. Nú þykki mér þat vænt, at fáir menn muni sét hafa langskip, meira, er þetta mikil landvörn fyrir úvinum várum, ef til þessa skips vill auðna falla. •Vil ek þetta skip gefa á traust 5 ok trúnað hinnar helgu Maríu ok kalla þetta skip 'Maríusúðina, ok þar með þess biðja, at hin helga mæri María sé vörn ok gæzla fyrir þessu skipi, ok hér til jartegna vil ek gefa Maríu þá gripi, er meiri skal hafa til guðs þjónustu, en þat eru messuklæði, þau er erkibyskup er 10 sœmiliga búinn um hátíðir, þótt hann beri, ok vætta þar á mót, at hon muni til líta þessarra gjafa allra saman ok veita sinn styrk ok gæfu bæði skipinu ok öllum þeim, er á því fara.

Sverrir konungr lét grafa í ennisþánuna fram ok 15 aptr helga dóma, hann skipti ok messuklæðunum, lét fara höktulinn til Mariukirkju, kantarakápu til Helgisets, en öll önnur til Nunnusetrs á Bakka. Maríusúðin var ekki fagrt skip, alt minna til skutanna en um mitt, ok völdi þat því, er aukat hafði verit. Sverrir konungr lét gera 20 um vetrinn nökkur langskip. Þá var ger Hjálpin, er Þórólfr rypill hafði, ok var 6 rúm ok 20, þá var ok ger Viðsjáin, er Úlfr hafði af Laufnesi, ok enn því nær mikil.

Sigling Sverris konungs or kaupangi.

25

71 (81). Um várit eptir páska bjóst Sverrir konungr norðan or kaupangi ok hafði 3 skip ok 20. • Þar var þá með honum Eiríkr bróðir hans, Úlfr af Laufnesi, Úlfr flý, Bárðr Guthormsson, Ívarr selki, Hávarðr Jarlsson, ok höfðu mikit lið ok frítt. Konungurinn hafði Maríusúðna, 30 ok váru á henni 2 hundruð manna ok 80. Konungr lét bera út á skipit kistur 4, ok báru 4 menn hverja. ok þóttust menn eigi vita, hvat í mundi vera. Eiríkr konungsson hafði Öskmeyna, ok var þat nær hálfþrítugt.

Sverrir konungr fór með liði sínu suðr með landi, ok höfðu mikit lið ok frítt. Konungr bað nú sína menn vera spaka ok friðsama, fréttu vandliga, hvat væri í hverju um hvers manns ræður, hvárt sem væri meiri eða minni, ok kunna honum at segja allar nýlundur, þótt þeim þætti lítils um vert. Þeir féngu hvast veðr fyrir Staði, varð Mariúsúðin klökk mjök fyrir stálinu ok skaut mjök lykkjunum. Konungr sneri inn til Úlfasunda, ok er hann lá þar, urðu menn varir við, hvat í þeim hinum miklum kistum var, þar var or tekinn skipsaumr ok færðr í skipit. Konungr fékk ok reksaum í hvert hálf-rými. Konungr segir þá liðinu, at hann vill fara inn í Sogn ok heimta gjöld eptir menn sína. Þá beiddust menn at fara til Björgynjar, þeir er þanniu áttu erendi.

15 Konungr lofaði mönnum þat, þvíat hann vissi eigi þá vánir úfriðar svá bráðendis, ok fóru suðr 3 skip. Réð fyrir því liði Svínapétr, skiptust menn þá millum skipanna.

Hernaðr Sverris konungs í Noregi.

72 (82). Sverrir konungr speri nú inn í Sogn við 20 skipum, lá fyrst í Ruslum ok sendi boð inn í Sóknadal, at bændr kæmi til hans í Hvamsey, ef þeir vildi sættast við hann. Fór þá konungr inn þannin, kómu þá bændr ok festu konungi gjald. Konungr dæmdi á hendr þeim 15 merkr gulls, skyldu þeir koma með gjaldit innan 25 3 náttu. Fóru bændr heim ok una illa við, gera nú ráð sitt at flytja fé sitt á merkr ok fjöll ok eyða alla bygðina. En er konungr fann, at þeir rufu stefnuna, þá siglir konungr inn þar sem firðirnir skiljast, gerir hann þá frá sér Úlf af Laufnesi ok Þórólf rypil með 6 skipum inn 30 til Lúsakaupangs, ok bað þá elda þar baðstofur bónda. Ok er þeir kómu inn í Lúsakaupang, ræntu þeir þar fé öllu, en brendu kaupstaðinn, ekki féngu þeir af mönnum. Sverrir konungr sneri inn í Nórafjörð 14 skipum, ok lagðist inn við Sóknadal; þat var óðinsdaginn at aptni.

Þórsdags myrgininn bað konungr menn upp ganga, tvá menn, þar er einn væri eptir, or hverju hálfrymi af öllum skipunum. Hann bað menn ræna fé, en eigi drepa menn, utan bændr sæti áhlaupum við yðr, en ef bændr forðast fund várn ok vilja eigi sættast við oss, þá skulu 5
 vér svá héðan fara, at bændr skulu eiga þar smíðarkol, er nú eru bæir þeira; látið þér aldri kot eptir standa, gætið þér til um kirkjur, þar er svá má vera. Farit nú hermannliga, er yðr er lofat. Þá lét konungr setja upp merki sitt ok sneri á leið liðinu, þá þeystist allr múgrinn. 10
 Sá konungrinn, at fátt eitt var manna eptir at skipunum, kallaði hann þá, at menn skyldu eigi eyða skipin, en engi lét sem heyrði. Sneri konungr þá sjálfr aptr til skipanna ok lét heimta skipin út undir strengi. En er Birkibeinar géngu upp, urðu þeir ekki við menn varir, 15
 ok við engan búsmala, ok auð váru öll hús. Géngu þeir um daginn ok um nóttina ok fundu einn mann, þann er þeim sagði, at alt fólk var flýit á fjöll ok merkr. Frjádaginn viku þeir Birkibeinar ofan ferð sinni eptir dalnum, ok er þeir koma til efsta bæjar, þá skutu þeir þar eldi 20
 í ok brenna, ok létu svá ganga ofan eptir bygðinni. Vindr var á lítill, brann náliga öll senn bygðin. Síðarst brendu þeir á Steðju, ok dvöldust þeir þar mjök lengi, þvíat eldinn vildi leggja at kirkjunni, en þeir báru fyrir segl vátt. Tíutigu bæja brendu þeir þar, ok var þat 25
 áðr allfögr bygð. Lét konungr þá braut leggja skipunum ok yfir til Hugastrandar, ok lögðu þar at, er heitir Fimreiti.

Frá Magnúsi konungi.

73 (83). Frá Magnúsi konungi er þat at segja, at hann var um vetrinn í Danmörk, fór hann snemma um 30
 várit til Víkrinnar. Fjórða dag páska kom Ásbjörn Jónsson af mönnum Magnús konungs til Konungahellu. Var þá móts kvatt. Ásbjörn sagði þá mönnum, at ván var til bæjarins Magnús konungs, bað menn taka vel við

honum, kvað öllum nauðsyn á at vingast við hann, sagði konung góðs vænta af öllum mönnum austr í land. Talaði langt ok snjalt ok gerðu menn góðan róm at máli hans. Dróttinsdaginn eptir páskaviku kom Magnús konungr til bæjarins, hann hafði 4 skip ok 20, ok var ger processía á mót honum, ok með miklum fagnaði var við honum tekit. Drakk konungr í garði konu þeirar er Ragnhildr hét. Þar váru þá með honum margir mikils háttar menn, Ormr konungsbróðir, Munan Gautsson, Hallkell Jónsson, Ásbjörn Jónsson, Haraldr son Inga konungs, ok margir aðrir ágætir menn. Magnús konungr dvaldist í bœnum 3 vikur ok fór þaðan til Túsbergis. Af Konungahellu hafði hann 2 skip, hét annat Keip, en annat Vallabuza.

15 *Enn frá Magnúsi konungi.*

74 (84, 85, 86). Magnús konungr fékk góðar viðtökur í Túsbergi. Kom þar mart manna til hans, átti hann þar húsþing ok mælti svá: Kunnigt mun yðr vera, hversu mikit válk ok vandræði vér höfum þolat í ríkinu. Nú vil ek beiðast af yðr nökkurs styrks, til þess at ek mætta ná ríki mínu; en því vil ek yðr heita á móti, at þessa skyldu skal eigi opt héðan ifrá þurfa á yðr at leggja. Er þat eigi undarligt, þótt mörgum leiðist at róa leiðangrinn með oss, því at mörgum verðr hann skað- 25 asamr; en fyrir því at ek var smurðr ok kórónaðr til lands þessa, þá þori ek eigi fyrir guði at rjúfa svá eiða mína, er þar fylgðu, ok vil ek heldr sækja til lands þessa með oddi ok eggju, meðan mér vinnst líf til. En sé ek þat ráð fyrir mér, at meira væri hóglífi ok minni mann- 30 hætta, at taka lén af Valdimar konungi frænda mínum. Menn gerðu mikinn róm at máli hans, ok mæltu allir sem eins munni, at honum vildu þjóna, ok betra þætti at deyja með honum en þjóna Sverri. Túsbergsmenn féngu honum langskip alskipat. Konungrinn dvaldist

þar hálfan mánað. Fóru þaðan norðr, ok byrjaði vel ok seint, lágu þeir 2 nætr eða 3 í hinni sömu höfn. Þeir váru jafnan vátir mjök, váru jafnan í leikum, þar er þeir dvöldust. Konungr var optast fálátr. Í Karmsundi féngu þeir sönn tíðindi af ferðum Sverris konungs. Þá sendi 5 Magnús fyrir norðr til Björgynjar Eilíf orra son Klemets af Grafdal. Hann fór þriðju nótt viku ok kom aptr til konungs miðvikudaginn ok sagði, at Birkibeinar váru þar í bönum 3 skipum, ok væri Svínapétr fyrir þeim.

Frá siglingum Magnús konungs.

10

75 (86). Magnús konungr bað menn reka af sér tjöldin, sagði, at Birkibeinar félagar þeira væri í Björgyn, ok mundu vilja hafa göngudrykkju við þá, ok mun þeim þykkja, sem nú ættið þér at skenkja. Þessu urðu Heklungar fegnir ok sneru út skipunum. Veðr var vát ok 15 þvert. Magnús konungr hafði Skeggjann, Ormr konungsbróðir Skjaldmeyna, Nikulás kúfungr Erkisúðna, Munan Hreininn, gestir höfðu Fleyit mikla, þat var austrfararskip. Á skipi Munans brotnaði tréit, ok varð fyrir maðr ok dó þegar, tók þá veðrit at vaxa. Þóraldi þrymr 20 hét maðr, er var á skipi Magnús konungs, hann mælti: Vát gerir nú á þiljunum frammi, ok drífr um söxin, þætti frambyggjum betra at sigla minna. Konungr svaraði: Ek vissa eigi, at eld skyldi taka fram á þiljunum, ok bað eigi svipta, bað heldr bera at hvert reip sem 25 harðast mátti. Þórsdaginn um miðmundaskeið sigldi konungr á Váginn, lögðu þegar at bryggjum ok hljópu upp. Birkibeinum váru þeir hinir mestu vágestir, fyrir því at þeir höfðu ekki spurt til Heklunga, hljópu allir upp or bönum, þeir er lífit þágu. Svá var at sjá í 30 fjallit upp sem logaði, er roðaði af skjöldunum. Þar féllu nær 30 manna. Heklungar flettu þá fullskjótt af klæðunum. Magnús konungr bað engan mann vera svá djarfan, at lík þeira græfi, fyrr en hann kæmi aptr til

bæjarins, lét hitt þó vera bezt fallit, at þeir biði þar
 hunds ok hrafns. Konungr lét blása til þings ok talaði
 sjálfir ok mælti: *Hér væntum vér oss styrks ok full-*
 tings í þeima bœ af býjarmönnum, hafi þér svá jafnan
 5 gert við mik ok föður minn, var hér ok jafnan heimili
 vart, meðan vér áttum um kyrt at sitja, eru hér flestir
 frændr mínir ok fóstbræðr. Nú mun ek leita fyrst, ef
 fundi vára Sverris mætti saman bera, en eptir skilnað
 várn ætla ek mér hingat til bæjarins ok koma þá með friði
 10 ok fagnaði öllum oss. Þá varð mikill rómr at máli hans,
 ok mæltu allir: Guð láti yðr heila aptr koma, herra, ok
 þat alt fá í þessi ferð, sem þér vilit sjálfir. Konungr
 sneri þá til skipanna ok lét blása til brautlögu. En þat
 segja menn, at svá margar krákur væri á konungsskipinu,
 15 at hvert reip var þakit, ok eigi höfðu menn fyrr sét slík
 undr. Magnús konungr fór or bönum um kveldit með
 öllu liðinu.

Frá Magnúsi konungi.

76 (87). Magnús konungr sigldi norðr um sundin
 20 ok veik inn um Sognsæ, ok höfðu lítinn byr. En er
 Sygnir kendu ferð hans, þá reru margir menn á bátum
 til þeira ok géngu upp á skipin ok slógust í ferð með
 þeim, ok sögðu slík tíðindi, sem váru, um athæfi Birki-
 beina ok illvirki. Þessum tíðindum urðu menn fegnir
 25 ok sögðu, at nú mundi þat í kaupast, at þeim væri steyp-
 t, er svá mart ilt hefði gert í Noregi. Ívarr elda hét
 maðr, er bjó á Sýrströnd, hann sat yfir matborði, þá
 er sén var sigling Magnús konungs, hann stóð þegar
 upp ok rær út til flotans, ok gékk upp á konungsskipit.
 30 Konungr fagnaði honum vel. Magnús konungr sigldi inn
 eptir firðinum, þar til er firðirnir skiljast, veik hann þá
 inn í Nórafjörð ok hafði 6 skip ok 20, ok yfrit stór ok
 allvel skipað af mömnum ok vápnum.

Frá Sverri konungi.

77 (88). Nú er at segja frá Sverri konungi, at frjádaginn eptir, er þeir höfðu brennt í Sóknadal, lá hann við Hugaströnd ok mataðist at nóni, ok hafði þar 12 skip, en 2 lágu eptir inn í Sóknadal. En er menn höfðu 5 matazt um hríð, þá heyrði konungr, at varðmenninir mæltu, þeir er gegnt váru konungsskipinu við sjónarvörðinn, at þeir sá mörg skip sigla utan eptir Sognsæ, váru stundum at sjá 6 eða 7, en þá er meir bar í sundr, sá þeir 10 eða 12. Varðmenn mæltu sín á millum, hvat skipum 10 vera mundi, ætluðu helzt, at vera mundi ferjur, ok hafa samflot sunnan or Björgyn, sumum þótti vera líkara langskipa seglum. Konungr stóð þá upp frá borðinu ok fór til lands ok til varðmanna. Drifu þá menninir utan af skipunum, ok gat síns hverr til, hvat skipum vera 15 mundi. Konungrinn stóð upp um hríð ok horfði á ok, mælti: Ekki þurfum vér at dyljast við, þat eru víst langskipa segl. Lét konungr þá blása öllu liðinu til landgöngu. Tók konungr þá til orða ok mælti svá: Enn kann vera um oss Birkibeina, at verði sem fyrr, at vér 20 eigim starf fyrir höndum, þvíat nú mun brátt koma Magnús konungr at viltja vár. Ok er yðr þat nú öllum kunnigt, at lið vart er farit á braut mikit, sumt suðr til Björgynjar, ok ráði guð fyrir, hvert þeira erendi er vorðit, mikit lið höfum mér sent inn til kaupangs at 25 brenna þar; kemr oss þat lið nú ekki at haldi. Nú væntir mik, ef vér biðum hér Magnús konungs, þó at oss hafi optliga þótt, þá er várir fundir hafa at borizt, sem vér hafim við mikinn liðsmun átt fyrir fjölmeðnis sökum, þá þykki mér þat líkara, at vér munim þó aldri 30 átt hafa við jafnmikinn liðsmun sem nú. Nú vil ek, at vér gerim ráð vart, hvárt vér skulum veita viðtöku með því liði, sem nú höfum vér, eða sýnist yðr at leifa skipin ok ganga á land; munum vér nú ekki vel hafa vingazt við þá, er hér búa fyrir í Sogni, mun þá Magnús kon- 35

ungr ok hans menn fara eptir oss, ok þar með allr landsmúgrinn, hvar sem vér komum. Nú er yðr ok þat at segja, at með svá miklu vátki ok vandræði sem ek þolda, áðr ek fékk þessi skip, ok með því at nú láta ek þau, þá mun ek eigi ráða optar til skipa í Noregi, ok mun þá verða hverr fyrir sér at sjá. Nú vil ek eigi með einræði mínu leiða yðr í svá mikinn háska, ef allir þykkjast sjá, at eigi mun hlýða, ek vil ok eigi æðrast at veita viðtöku, ef liðsmönnum várum þykkir þat ráð-
 10 ligra. Ok er hann lauk málinu, þóttust menn finna, hvat hann vildi, þótti öllum einsætt at ræma svá, sem hans vili stóð til, en eigi þótti þeim vænt stefnt. Þá svörðu allir nálíga senn, kváðust heldr vildu víst berjast en flýja, sögðu, at ekki mundi til saka, létust opt hafa
 15 barizt við mikinn liðsmun ok unnit þó sigr. Þá svaraði konungr: Nú hafit þér þat kerit, sem mér var skapfeldra, ok nú kann ek yðr þat at segja, ok verðit við at betr ok drengiligar, at nú munu þér konunginn í hel setja. Þat orð fékk mörgum áhyggju, hvárr sá konungr mundi vera.
 20 Konungr bað menn búast um á skipunum ok róa inn eptir liði váru í Sóknadal ok biðja þá koma til móts við oss.

Var þá svá gert. Festu Birkibeinar þá svarðlykkjur innan í borðunum. Menn fluttu nú út grjót á smábátum,
 25 váru nú allir í miklum starfa. Var þat auðsét á Birkibeinum, at þeir váru vanir þessum starfa. Víggyrðu þeir nú skipin. En þeir er konungr hafði inn sent eptir liði sínu, mættu hinum, er þeir fóru innan, ok sögðu þeim þenna pata. En þeir á langskipunum bregðast við, ljósta í árum
 30 ok róa sem mest, ok er þeir sækja á mót liðinu, þá keppast þeir svá mjök um róðrinn ok róast svá nær, at þeir brjótast árarnar fyrir. Þá mælti konungr: Önnur efni eru nú í váru máli, en þér lemizt róðrinn fyrir, bað þá snúa at landi, sagði þá þar skyldu bíða Magnús kon-
 35 ungs. Var þá grjótit út flutt, sem þeir vildu, ok svá

víggjyrðluð skipin. Konungr bað upp bera skutfestar á öllum skipum ok leggja árar til róðrar. Lá konungsskipit utarst við ströndina. Vápnuðust menn þá ok skipuðust í rúmin. Sverrir konungr gékk á land ok þar er var einn bekkur, lét hann þá gefa sér handlaug ok lét strýkva klæði sín, svá sem hann skyldi ganga til veizlu nökkurrar. Hann hafði öll brúnuð klæði. Eptir þat gékk hann ofan á bergit, þar sem skip hans lá undir niðri, ok mælti þá enn nökkurum orðum ok tók um skipstafninn. Menn tóku af hendr hans, þvíat bráð var eigi þurt á brandinum. Þá mælti konungr: Eigi munum vér tengja saman skip vár, þess munum vér njóta, ef hlýða skal, at vér höfum borð há ok kœnt lið. Vér eigum einn útvegin, þann er vér megim lífinu halda, þann einn at stíga yfir fjándmenn vára, þvíat hvárki dugir oss at flýja né friðar at biðja. Gætið vápna yðarra ok berit eigi fyrir borð at únytu, hlífir yð fyrst, gæti hverr annars, en guð allra vár. Váru þá sett upp merkin. Lítið kleppurnes gékk fyrir utan hjá skipunum þeira, ok sá þeir nær ekki út á fjörðinn. Þá lét konungr róa út á fjörðinn skútu eina at sjá til Heklunga, ok er þeir höfðu fá vörru róit, þá reru þeir aptr hálfu ákafligar ok sögðu, at þar fór þá flotinn. Var þá blásit. Reru Birkibeinar þá út öllum skipunum á móti ok ceptu þegar heróp. Þórðr Finngeirs bróðir stýrði Maríusúðinni.

25

Tala Magnús konungs.

78 (89). Magnús konungr sótti nú inn í fjörðinn eptir Birkibeinum, ok þá er þeir vissu, at skamt var í millum þeira, hlóðu þeir seglunum ok létu renna skipin at viðum. Váru Heklungar þá ok herklæddir. Þá mælti Magnús konungr: Kaupskip þessi hin stóru, er vér höfum, þau skal tengja í millum skipa okkarra Orms, skulu vér flytjast at hinu mikla skipinu ok festa þau saman; munda ek þat vilja, at þau væri eigi í sundr leyst, fyrr en önnur

30

hvár sé hroðin. Veit ek, at þat mun margra manna mál
 ok skaplyndi, at sá orskurðr þætti góðr, ef féngist, at
 vit Sverrir rerim veigi báðir fleiri leiðangra, ok nær er
 þat mínu hugboði. Ek var 5 vetra gamall, er landshöfð-
 5 ingjar gáfu mér konungsnafn, en 7 vetra, þá er legatus
 af Róma ok Eysteinn erkibyskup vígðu mik til konungs,
 ok með þeim allir lýðbyskupar. Var ek þá svá bernskr,
 at ek kunna hvárki at ráða fyrir orði né eiði, ok betra
 þótti mér þá at vera í leik með öðrum sveinum en sitja
 10 millum höfðingja. Eigi keptumst ek til konungdómsins,
 ok lítið hóglífi hefi ek haft innan lands. Nú hefi ek vetr
 8 ok 20, ok á þessum 8, er nú hafa næstir verit, hefir
 bæði orðit ríkit minn skaði ok annarra, en guð launi
 vinum mínum ástsamliga fylgd, er mér hafa veitt í mörgum
 15 mannraunum. Er nú nauðsyn, at hverr dugi sem mann-
 ligast, eru nú yfrin efni til, þvíat lið skortir oss ekki,
 ok sé guð þess lofaðr, þvíat hvar sem vér höfum við
 land komit, hefir lið til vár komit; en Sverrir hefir dreift
 sínu liði hingat ok þingat, ok hefir nú fátt eptir, eru
 20 hér nú ok luktir inni í firðinum, sem sauðir í kví. Láti
 guð svá lúka þessum fundi, at vér megim síðan hafa frið ok
 frelsi fyrir úvinum várum, hvárt sem vér erum þá lífs
 eða liðnir. Þá varð mikill rómr at máli hans, ok mæltu
 allir: Mæl þú allra konunga heilastr, ok láti guð þik
 25 steypa úvinum þínum! Þá mælti Ormr konungsbróðir:
 Þat væri mitt ráð, herra, at vér legðim at hinum smærum
 skipunum fyrst, ok mun þar verða lítil viðrtaka, en hit
 mikla skipit ætla ek verða torunnit, meðan þeir hafa
 gnógan skipkost ok svá lið hit sama af öðrum skipunum
 30 at fulltingja sér. Konungr svaraði: Mér þykkir sem öll
 skip þeira sé unnin, ef hit mikla er unnit. Var svá gert,
 sem konungr mælti, váru samantengð þau 4 skip, fór
 konungsskipit næst suðrlandinu.

Tala Ásbjarnar Jónssonar.

79 (90). Ásbjörn Jónsson lagði fram sitt skip hjá Orms skipi ok mælti: Nú er sá dagr kominn, er vér höfum langat til, at Sverrir ok þeir Birkibeinar eru nú hér fyrir oss teknir sem sauðir í kví, er nú lokit brögðum hans ok slægðum, þvíat nú mun sá bregðast honum, er hann hefir öll ráð af tekit, en þat er fjándinn, er hann trúir á, er hann svá vanr við sína vini at fá þeim framgang um hríð en bregðast á endadögum lífs þeira. Sverrir er nú ráðlauss; hann sendi frá sér Svínapétr suðr til Björgynjar, höfðu þeir þangat skapnaðar erendi. Inn í Sögu sendi hann þá, er verstir eru af þeim, fjándalimir gestirnir, ok sá er flest ilt hefir gert, Úlfr af Laufnesi þorparasonrinn. Sverrir hefir nú enn aukit illgerðir sínar, er hann hefir eytt með eldi kristit land, ok þat eina ilt hefir hann áðr úgert, svá sem nú skal hann þess gjalda. Söekjum nú at Birkibeinum, tveir eða þrír at einum, ef þat þykkir léttara, höggum stórt þat sem at oss horfir, hirðum eigi um, hvar á kemr, úvant er at brjóta mat fyrir hund ok hrafn, vísi Sóknðælir sálum þeira. Mikill rómr varð at máli hans, ok mæltu menn, at þat væri vel mælt. Þá tengðu þeir saman skipin. Magnús konungr hafði hálfskiptan kyrtil af skarlati, hálfir hvítr en hálfir rauðr. Með sama hætti ok lit hafði Magnús mangison Eiríks stagbrells. Konungr hafði þat sverð, er Fiskhryggr hét, ok var sverða bezt.

25

Upphaf orrostu í Sogni.

80 (91). Nú er at segja nökkura atburði, þá er gerðust í fundi þeira tveggja konunga. Er þar til at taka, at Birkibeinar reru út á mót Heklungum, ok þegar sá þeir, at flotinn rendi at þeim. Fyrir þessum flota var at sjá á sjónum sem stórt regn í logni. Þessi skúr leið skjótt yfir, ok var þat örvaðrifa, þurfti þá skjöldu við. Maríusúðin reist krók langan, er þeir skyldu snúa henni,

ok áðr en henni væri fullsnúit, þá renna saman skipin. Koma skip Magnús konungs framan á hlýrit ok sló Mariúsúðinni flatri við; stafnar Magnús konungs skipa horfðu at, ok lá Skegginn at fremra austrúmi, en þá hvert
5 at öðru fram ífrá, sem rúm höfðu. Varð þar mikil orrosta, váru Heklungar allákafir, en Birkibeinar hlífðust meir við, ok sveif öllum saman flotanum inn með ströndinni. Úgreitt tókst Birkibeinum atlagan í fyrstunni, varð Mariúsúðin milli landsins ok skipanna Magnús konungs. Sverrir
10 konungr hljóp þá á einn bát við annan mann ok reri til skips Eiríks konungssonar, kallaði konungr á þá ok sagði þá fara illa ok údjarfliga, bað þá róa út um hit mikla skipit ok leggja þar til, sem hin smæri væri skipin Heklunga, ok freista, hvat þeir féngi þar at gert. Kon-
15 ungr reri millum skipanna ok eggjaði sína menn, sagði, hvar þeir skyldu at leggja. Birkibeinar urðu vel við orðum konungs ok lögðu fram djarfliga, ok alt slíkt þágu þeir af öðrum. Konungrinn reri þá aptr til skipa sinna, ok var lostit öru í bátstafninn yfir höfði honum, ok þegar annarri í
20 borðit fyrir knjám honum. Konungr sat ok brást ekki við, en sá mælti, er honum fylgði: Hættligt skot, herra! Konungr svaraði: Þá kemr nær, er guð vill. Ok er konungr kom aptr til skips síns, þá var svá mikill vápnaburðr yfir Mariúsúðinni, at hann komsta upp í skipit, sneri
25 hann þá til lands. Munan Gautsson lagði sitt skip at landi, ok báru út stórt grjót, ok báru svá á Mariúsúðina alt um fyrirrúmit. Féngu þeir allharða hrið, er þar bjoggu. Frambyggvar urðu mest fyrir atsókn Heklunga ok vápnaburðinum, ok mæltu þeir sín á millum, at fyrirrúmsmenn
30 skyldu nú launa konungi mjöðinn eða kyrtilsklæðin. Þá hétu skutbyggjar á stjórnbýrðinga, at þeir skyldu fram róa. Gerðu þeir svá, drógu fram skipit, svá at Skegginn lá þá við eptra austrúm; höfðu þá allir bakbyrðingar yfrit at vinna, þvíat þá lágu 14 skip á annat borð
35 Mariúsúðinni. Heklungar létu ganga skot ok kesjur ok

harðsteinagrjót, er þeir höfðu flutt austan or Skíðunni. Var þat hinn mesti mannsváði, eigi bar svá nær, at þeir mætti höggum við koma. Birkibeinar hlífðu sér ok máttu ekki öðru við koma, féllu þó margir, en nálíga allir sárir. Svá váru þeir Birkibeinar móðir ok barðir, 5 at þeir váru sumir, er annattveggja váru lítt sárir eða ekki, ok váru þó dauðir af erviði. En fyrir þá sök dvaldist uppgangan Heklunga, at þeim var úhægt við at komast, er þeir áttu um stafninn at sækja, en ef þeir hefði síbyrt við, þá mundu miklu fyrr aðrirhvarir hafa 10 upp gangit.

Orrosta ok sókn Eiríks konungssonar.

81 (92). Nú mun svá þykkja þeim, er til hlýða, sem eigi sé líkligt, er frá lyktum orrostu er sagt, en þó skal nú þat inna, hvat mest bar til með auðnunni, er 15 svá snerist sigrinn, sem úlíkara mundi þykkja. Eiríkr konungsson með þau 13 skip, er laus fóru, reru út um hit mikla skip ok lögðu at þeim Heklungum, er yztir váru, lagði þar borð við borð, ok var þar hin snarpasta orrosta. Höfðu Birkibeinar stærri skip ok lið fleira, sóttu 20 at hart ok vígmannliga. Heklungar tóku ok á mét röskliga, þóttust menn þat eigi vita, hvárt fyrr mundi um skipta með þeim eða mundi hit mikla skipit vera hroðit. Margir bátar váru þar, er Sygnir áttu, ok lágu þeir í skotmáli við Birkibeina ok skutu á þá. En er þeir Eiríkr höfðu 25 haft höggorrostu um hríð, urðu Heklungar ofrliði bornir, féllu sumir, en sumir eyddu hálfrýmin. Snerust Birkibeinar þá til uppgöngu. Benedikt hét sá maðr, er bar merki Eiríks konungssonar, hann gékk upp fyrst ok þeir stafnbúar. En er Heklungar sá þetta, snerust þeir á 30 móti ok drápu Benedikt ok þá alla, er upp höfðu gengit. Eiríkr eggjar nú Birkibeina, at þeir gangi upp í annat sinn, ok veita þeir nú harða atgöngu í annat sinn ok ná nú merkinu, veita nú, svá harða atsókn, at Heklungar

hrökkva nú undan, hlaupa þeir nú á þat skip, er næst þeim var. Birkibeinar sækja nú eptir fast. Var þá sem jafnan, þegar er flótti kemr á menn, at þeir verða sjaldan góðir aptrhvarfs, þótt vaskir sé þess á milli. Varð hér
 5 nú minni viðtaka en á hinu fyrra skipi, ok hljópu nú allir af því skipi, ok svá hvert at öðru, en Birkibeinar eptir þeim með ópi ok kalli, ok drápu alt þat er fyrir varð. En þá er múgrinn flóttans geystist inn á stórskipin, þá hljópu þeir á kaf menn af konungsskipinu, þvíat þat
 10 lá næst landinu; en önnur fjögur, þau er stærst váru, sukku niðr undir mannfarminum, þat var Orms skip ok Ásbjarnar ok gestafleyit.

Ræður Sverris konungs.

82 (93). Sverrir konungr var á landi, ok er hann
 15 sá þessi tíðindi, gékk hann ofan til bátsins, ok með honum Pétur son Hróa byskups. Þá reri at utan skúta ein, ok ætluðu til landgöngu. Konungr kallaði á þá: Snúit þér aptr, sé þér nú, at þeir flýja. En þeir á skútunni gerðu ok svá, sneru út aptr ok sá þá hin sömu
 20 tíðindi sem fyrr, lustu í árum ok sneru út eptir firði. Pétur mælti til konungs: Kendu þér þá, herra, eða fyrir því mæltu þér svá? Konungr svaraði: Mundi eigi þat eina til at mæla svá, hvárir sem væri? Konungr fór þá út til skipsins ok gékk aptr í lyptingina ok hóf kirial
 25 ok fagnaði sigri sínum, ok sungu allir með honum.

Fall Magnús konungs.

83 (93). Magnús konungr hljóp fyrir borð af skipi sínu, ok alt þat lið er á var því skipi, ok týndist þar
 30 allr fjöldi. Birkibeinar hljópu upp á land ok tóku við þeim í fjörunni, er til landsins leituðu, kom því engi fjöldi hersins á land. Nökkurar skútur reru út eptir firðinum ok kómust svá undan. Birkibeinar reru út sínum skútum ok drápu Heklunga á sundi, en sumum

gáfu þeir grið. Allir féngu þeir grið, er á konungs fund kómust; lendir menn ok aðrir skipstjórnarmenn gáfu grið frændum sínum ok vinum.

Sagt frá mannfalli.

84 (93). Þar féllu með Magnúsi konungi þessir 5
höfðingjar: Haraldr son Inga konungs, Magnús son Eiríks
stagbrells ok var dótturson Rögnvalds jarls, Ormr kon-
ungsbróðir, Ásbjörn Jónsson, Rögnvaldr Jónsson, Páll
smáttauga, Loðinn af Manvíkum, Ólafr Gunnvaldsson,
Eindriði torvi son Jóns kutizu, Ívarr elda, Vilhjálmr af 10
Torgum, Andres son Eiríks sonar Guðbrands kúlu, Ívarr steig
son Orms konungsbróður, Hallsteinn sinkr frændi Magnús
konungs, Ketill Lafranzson, Sigurðr hit, Ketill fluga. Þar
féll at flestra manna ætlan eigi færa en 18 hundruð manna.
Þat var Vítusmessu at apni, er orrostan var, þat var um sól- 15
arfallskeið, er meginflóttinn brast, en þat var um miðnætti,
er lokit var öllum manndrápum, ok Birkibeinar höfðu
flutt skip sín til lægis, ok þeir höfðu umbúizt.

Tala Sverris konungs.

85 (94). Um myrgininn eptir árdegis lét konungr 20
blása til húspings, stóð þá konungr upp ok talaði á þá
leið: Guð sjálfan skulum vér lofa fyrir sigr várn, er
hann hefir nú miklu berara en fyrr veitt oss sinn styrk
ok krapt í þessi orrostu, ok fyrir því at vér megum
eigi kenna oss sigrinn annan veg, en þetta hafi farit 25
eptir guðs vilja ok tilskipan. Ok veitum honum hér í
mót makliga þökk ok þægilig laun, ok er þat fyrst at
halda vel grið vár við þá menn, er til griða eru gengnir
við oss. Veitum ok hjálp sárum mönnum, veitum ok
gæzlu líkum þeim, er vér megum ná, eptir siðvanda 30
kristinna manna. Nú vil ek þat bjóða at skyldu mínum
mönnum, at þeir leiti líka fyrir ströndinni, hverr með
slíkum brögðum eða efnum, sem til hefir, er þat bæði

þeim, er gera, þægiligt til guðs ok þó afli til fjár, fyrir því at allir munu nökkut fé hafa haft á sér, en sumir mikit. Nú vænir mik, at vald lands þessa, mun komit undir oss, hvárt sem vér viljum því stjórna vel eða illa, ok mun guði þökk á því vera, at vér sém friðsamir ok réttir, ok þess munu ok margir þykkjast þurfa. Nú er þat at mæla til yðar minna manna, at guð launi yðr ástsamliga fylgð, er þér hafit mér veitt; skal ek ok launa yðr með góðu ok eptir hinum bestum föngum, er ek hefi nú til. Gott er nú at vita þat, at þér eigit ok alt þat fé, er þessir hafa átt gullhálsarnir, er hér liggja fyrir ströndinni, þat skulu þér hafa ok þar með hin beztu kvánföng, er til eru í landinu, ok þvílíkar nafnböstr sem yðr líkar. Þér hafit fleira aflat í þessi snertu, ok er þat sumt, er vér höfum áðr ærit, þat eru öfundarmenn mínir, ok skulum vér þar gæta vár fyrir, en guð gæti allra vár! At þessu máli varð mikill rómr, ok þökkðu menn konungi vel sín orð.

Konungr lét þá róa öllum skipunum inn með strönd-inni ok lagði þar við land, er eigi mátti kenna af valnum hrævadaun. Þá kómu til konungs Sóknðælir ok kaupangsmenn, ok sættust þá við konung, mælti þá engi maðr á móti því, sem konungr vildi at væri. Kom þat þar fram, er mælt er, at margr kyssir á þá hönd, er hann vildi gjarna, at af væri. Konungr skyldi þá bændr til at flytja líkin til graptar ok bað hvern um búa vel, sem hann vildi um sinn hugðarmann. Fóru þá menn hvern dag á bátum at leita líkanna fyrir ströndinni. Einn dag fannst lík Orms konungsbróður, ok tóku við því Víkverjar ok fluttu austr til Oslóar, var hann lagðr í steinvegginn í Hallvarðskirkju hjá Inga konungi bróður sínum ok Sigurði konungi Jórsalafara.

Gert ráð fyrir líkum.

86 (95). Sunnudaginn annan eptir, er á leið kveldit, 35 fóru margir menn at leita líkanna, konungrinn kom ok

til þeira á lítilli skútu. Ljótr hét maðr ok var Haralds son, hann reri á báti ok tveir menn með honum, Árni Guðmundarson ok Jón Þórhallsson. Konungurinn mælti til þeira: Sítu þér hér á fiskinni fast, eða hversu veiðist? Ok í því bili drógu þeir upp lík. Þá mælti konungr: Dýran drógu þér þar at borði, ok er yðr gipta í þessu. Ljótr svaraði: Á hefir þá hitið mjök vel, herra, ef þetta er lík konungsins. Hann svaraði: Þetta er lík Magnús konungs. Var þá hafit í skútuna, þá er konungr var á, ok reru til lands með. Var líkit borit upp. Géngu þá margir til at kenna, ok var ekki brugðit yfirbragðinu, ok roði í kinnum ok ekki stirðnat. Mánadaginn var kista búin, ok áðr lík konungs væri sveipat, þá lét konungr ganga til þá menn, er áðr höfðu verit menn Magnús konungs, ok bað þá kenna lík ok bera síðan vitni um, ef nökkurir menn slægi því upp, at Magnús konungr lifði, ok efldi með því nökkurn illgerðaflokk. Þeir géngu til ok máttu nær engir vatni halda, sumir kystu líkit ok géngu frá síðan. Síðan var líkit sveipat ok lagt í kistu, lét konungr flytja suðr til Björgynjar. Mart var áðr fundit líka stórmennis. Síðan bjóst konungr á braut, gulda Sókn-dælið honum þá 15 merkr gulls. Fór Sverrir konungr þá suðr til Björgynjar. Váru þá komin þessi tíðindi áðr þar.

Tala Pétrs í Björgyn.

25

87 (96). Þat var laugardaginn, er á leið, hinn næsta optir orrostu, at skip mikit kom til bæjarins, ok var þegar blásit til móts ok sagt, at Svínapétr vildi þinghafa, ok kemr þar allr bæjarlýðr. Stendr Pétr upp ok mælti: Hér kemr at því, sem mælt er, opt hit sama svín í akri. Ek heiti ok Svínapétr, en skamt er á at minnast, at vér várum héðan keyrðir hæðiliga or þessum bæ, ok erum nú enn aptr komnir. Tíðindi höfum vér mikil at segja, fall Magnús konungs ok Haralds Ingasonar ok

margra annarra höfðingja, en hingat er ván til bæjarins Sverris konungs, ok það þess, at þér skyldit vel við honum taka, sem tign hans byrjar ok hefir, at'sé. En hverju gegnir þetta, er allir menn drepa niðr höfði eða beri
 5 klæði fyrir andlit sér, ok þat veit guð, at aldri fyrr sá ek menn svá at undri verða, en þat kann ek at segja yðr með sönnu, at aldri látið þér nú svá illa eða snóktit ok syrgit, at eigi sé nú dauðr Magnús konungr ok allr herr hans, ok mun þeim sú eptirgerð vænni vera, at þér látið
 10 hringja eða syngja yfir sál þeira eða gefa fé fátækjum mönnum eða klerkum til bænahalds. Ekki týr yðr nú tauta eða tutla hann Sverri af konungdóminum, beygt hefir hann nú Sverrir konungr hálsa á störrum bukkum, en þér erut bændr eða kaupmenn, hann kvíðir sér, hann
 15 kvíðir fé sínu. Takit nú við Sverri konungi, er guð hefir sent yðr, þá hafi þér höfðingja réttan, vitran ok mál-sujallan, mildan ok réttlátan, friðsaman ok griðsaman, ok ágætan sigrvegara, öruggan til landvarnar ok landagæzlu. Brautu er sá Sverrir, er með hernaði fór til kaupstað-
 20 anna, ok Birkibeinar þeir eru brautu, er hér sveimuðu um bæinn ok sópuðu hirðslur bónda. Hér mun nú koma með konungi várum hirð spök ok hógvær, er vera skal láss ok lykill fyrir frelsi ok friði þessa kaupstaðar ok annarra. Látið þér á braut fara falsara ok dróttinssvika,
 25 en gerizt nú hollir ok trúir konungi yðrum. Fari þeir ok allir braut, er sannir eru at svikræðum við konunginn ok hans menn, þlla gæti þeir sín við umrenningum kon-
 ungs, þeir sjá ekki lengi í augu mönnum, ok vápn þeira eru ekki ættfróð. Konungrinn býðr öllum mönnum grið
 30 ok frið, þeim er til hans koma ok þess leita, ok fyrir því mun guð honum feginn ok hann í frið leiða ok hans helgir menn.

Frá Sverri konungi.

88 (97). Sverrir konungr sigldi fagran byr suðr til
 35 Björgynjar, ok áðr þeir sigldu fyrir bæinn, mælti kon-

ungrinn, at þeir skyldi svá haga ferðinni, at bæjarmönnum þœtti sem mest lið þeira at sjá. Ok svá gerðu þeir. En er konungr kom til bæjarins, var hringt móti honum um allan bæinn ok gengit með processíu á mót honum, ok tóku menn vel við konungi, ok dvaldist hann þar 5 um hríð.

Um grœpt Magnús konungs.

89 (97). Lík Magnús konungs var þá búit til graptar. Hann var jarðaðr í Kristskirkju utar frá kórnum fyrir framan steinvegginn hinum syðra megin. Stóð yfir grepti 10 hans Sverrir konungr, Páll byskup ok öll alþýða manna, er í var bœnum. Ok áðr lík konungs væri lagit í steinþróna, þá kallaði konungr menn til at sjá líkit, at eigi segði þeir, at sjá Magnús berðist síðan á mót honum. Géngu þá margir til at sjá, ok einn af gestum Magnús 15 konungs gékk til ok kysti líkit ok klökk við. Konungr leit eptir honum ok mælti: Seint mun slíkum trúa mega. Þar váru töluð mörg fögr erendi yfir grepti hans. Nikulás sultan móðurbróðir Sverris konungs talaði langt erendi ok var allra manna snjallastr. Konungr talaði ok 20 mörgum fögrum orðum. Sverrir konungr lét búa um leg Magnús konungs vandliga, gera grind um utan um legsteininn, lét síðan breiða kögur yfir legsteininn. Magnús konungr hvílir í þeiri sömu kirkju, sem hann var vígðr í.

Hversu Magnúsi konungi var farit.

25

90 (98). Magnús konungr var vinsæll ok ástsæll við landsfólkit, hafði hann mest traust af Víkverjum. Var þat mark um vinsæld hans, at svá skaðasamt sem varð at fylgja honum, at hann skorti þó aldri liðit til fylgðarinnar, meðan hann lifði, ok þat hélzt lengi síðan, 30 at þeim varð gott til liðs, er af hans ætt kölluðust vera; naut þess mest at af öllu landsfólki, er hann var frá Sigurði konungi Jórsalafara kominn, en allir hötuðust við

afkvæmi Haralds gilla. Magnús konungr var maðr lífillátr ok glaðr, var mjök í sið ungra manna, drykkjumaðr mikill ok mikill kvennamaðr. Hann var umfram flesta menn at fimleik ok heldr sterkr maðr, örr ok stórgjöf full, snjallr í máli, manna vápnðjarfastr, skartsmaðr mikill ok sundrgerðamaðr mikill at klæðum, heldr hár maðr á vöxt ok vel vaxinn, limaðr vel ok fagrliga, hann var vel andlits sköpum, nema hann var munnljótr nökkut.

Tala Sverris konungs.

- 10 91 (99). Sverrir konungr lét blása öllu bæjarfólki út í Kristkirkjugarð ok hafði þar þing. Talaði Hávarðr jarlsson fyrst ok hlynti fyrir konunginum, svá sem vandi er til, talaði hann langt ok snjalt, ok er hann hætti, þá stóð upp sjálfr Sverrir konungr ok litaðist um ok tók
- 15 seint til orða ok hóf á þá leið: Til þeira orða munu vér taka, er skáldit mælti: Miserere mei, deus, quoniam conculcavit me homo, tota die expugnans tribulavit me, þat segir svá, miskunnaðu mér, guð, þvíat maðrinn trað mik undir fótum ok barðist allan daginn í gegn mér ok
- 20 kvaldi mik. Sú spásaga er nú framkomin á várum dögum, er spáð var fyrir mörgum mannsöldrum, er Magnús konungr frændi minn barðist mér á móti ok vildi tapa mínu lífi, en guð leysti mik nú sem fyrr. Guði hefir ekki jafnleitt verit sem ofmetnaðarmenn, ok þat harðast
- 25 refsat. Fyrst er hann rak frá sér engilinn, er honum vildi jafnast ok varð at hinum versta djöfli, enda síðan Adam, er hann gerði á mót guði, hinn fyrsti maðr, var hann rekinn hingat í heim í þessa ánaud, en er ríkin hófust ok Pharao þröngði guðs lögum, þá kómu, undr
- 30 yfir landit, er slík hafa aldregi orðit í veröldinni, svá ok er Saul konungr grimmaðist guðs lýð, þá flakkaði hann síðan með úhreinan anda. Hefir svá verit jafnan í heiminum, kann vera, at yðr þykki enn nær borði vár ræða heffast. Svá hefir ok hér farit í landi, at þeir

menn hafa upphafizt, er ekki váru konunga ættar, sem
 var Erlingr son Kyrpingaorms, lét gefa sér jarls nafn
 en syni sínum konungs nafn, ok drápu niðr allar kon-
 ungaættir, en tóku undir sik alt ríki konunga þeira, er
 ættbornir váru til, alt þar til er guð sendi utan af út- 5
 skerjum einn lítinn mann ok lágan at steypa þeira
 ofdrambi, en sá var ek. Eigi tókum vér þat af oss sjálfum:
 guð sýndi, hversu lítit honum var fyrir at steypa þeira
 drambi. Eigi var oss sakleysi við Magnús konung eða
 Erling jarl, sem margir mæla, ok eigi erum vér svá 10
 skamminnigir, at eigi munim vér, hvat af var gert við
 oss. Fyrst er Björgynjarmenn drápu Sigurð konung
 föður minn, síðan feldu þeir frá landi Hákon bróður minn,
 síðan tók Erlingr jarl tvá bræðr mína ok festi annan
 upp sem krákuunga, en lét höggva annan. Þetta má 15
 oss seint or hug ganga, ok jafnan hefir sú nauð á oss
 legít, at miklu værim vér fúsari at skiljast frá, ef eigi
 sæim vér eynd á fólki váru, eða þeir dróttnaði, er eigi
 váru til bornir. Hér í staðinn látið þér koma fáheyrðan
 fjándskap. Þetta mæla sumir: sigrsæll er Sverrir, vitr 20
 er Sverrir. Þá er svarat: hvat er þat kynligt, mikit
 hefir hann til unnit, gefizt hefir hann fjandanum. Sumir
 segja, at ek sjá sjálfr djöfullinn kominn af helvíti, ok
 sé hann lauss orðinn. Hyggít at sjálfum yðr, hverir þér
 erut þá; hvat megit þér vera nema djöfuls þrælar, ef 25
 þér þjónit honum, ok því vesælli en alt fólk annat í
 veröldinni, at þér skulut honum þjóna nú, en brenna með
 honum í öðrum heimi. Eru eigi slíkir hlutir fólsligir at
 mæla við hvern sem einn ok allra helzt við konung sinn?
 Fól væri Sverrir þá, ef hann ynni þat til þessa vessæla 30
 ríkis, er á engarri stundu er í frelsi, er þó væri enskis
 vert, at með friði stæði, ok týna þar í mót sálu sinni
 ok allri hjálpinni. Svá lízt mér, sem hér vaði saman
 kálfar ok úlfar, kann vera, at yðr þykki rúmborat sáld
 mitt. Margr lýtr sá nú hendinni, er hann vildi gjarna 35

at af væri, sá kallar nú frændann, er skömmu kallaði fjándann. Þat hygg ek, ef nú mætti sjá hvers manns hug, er hér er kominn, ok stæði hverjum horn or enni, er mér hyggð illa, at hér mundi margr knýflótt fram ganga. Þat mæli 5 barnit, er þat gengr út ok hefir stein í hendi ok drepr á grjótit: hér skyldi höfuð Sverris undir. Slíkt kennit þér yðrum börnum. Slíkt mæli griðkonan, er hon gengr út ok hefir vífl í hendi ok lýstr á helluna: hér skyldi höfuð Sverris undir, segir hon. En vera má, at Sverrir 10 verði sótt dauðr eigi at síðr. Viti þat nú ok Magnús konungs menn, þeir sem verit hafa á þessum fundi, at þeir verði brauta or bœnum fyrir þriðju sól héðan ífrá. Hafi allir þökk várir vinir, þeir er hér hafa komit.

Frá Sverri konungi.

15 92 (100). Eptir fall Magnús konungs fór Sverrir konungr austr í Vík ok alt til landsenda, lagði hann þá land alt undir sik ok skipaði sýslumönnum, mælti þá mangi á mót honum. Þá váru liðnir 7 vetr frá því, er honum var konungsnafn gefit, 5 síðan Erlingr jarl féll. 20 Sveirir konungr gaf þá mönnum sínum nafnbætr, sumum sýslur eða veizlur, mörgum fékk hann góð kvánföng, gerði hann þá marga at ríku mönnum, er engar áttu ættir til þess ok honum höfðu fylgt til lands. Sverrir konungr gipti Ceciliu systur sína Bárði Guthormsyni á 25 Reini, Ívari selka gipti hann Skjaldvöru dóttur Andres Skjaldvararsonar, Pétr rangi fékk Ingibjargar, er átt hafði Ívarr elda. Mörg önnur kvánföng fékk hann sínum mönnum ok hóf þá at mörgu, ok váru þeir þá gervir gjafiendingar, er svá váru tilkomnir.

30

Upphaf Kufunga.

93 (100, 101). Einum vetri eptir fall Magnús konungs kvánaðist Sverrir konungr ok fékk Margrétar dóttur Eiríks Svíakonungs Jatvarðarsonar hins helga. Eiríkr

konungr hvílir í skríni í Svíþjóðu at Uppsölum. Margrét var systir Knúts Sviakonungs. Sverrir konungr átti áðr tvá sonu, hét hinn ellri Sigurðr, er kallaðr var lávarðr, en annarr Hákon. Dætr hans váru þær Cecilia ok Ingibjörg. Þenna sama vetr hófst flokkur í Vík austr, ok var sá höfðingi fyrir, er kallaðr var Jón son Inga konungs Haraldssonar. At því úráði hurfu margir höfðingjar, Simun son Ölnukára, Nikulás son Bjarnar bukks, Andres brasaðr, Jón kutiza, Bárðr sála. Þeir kómu ofan í Túnsberg ok stefndu Haugabíng, ok var Jón til konungs tekinn ok svarit honum land alt. Jón hafði áðr verit munkr í Höfuðey. Birkibeinar kölluðu hann kuflung ok gáfu honum þat fyrir konungsnafn. Lið mikit dreif til þeira, ok fóru norðr með landi, fyrir því at Birkibeinar sömnuðust saman í Víkinni, ok stukku Kuflungar því undan, lögðu þeir víða land undir sik, þar sem þeir fóru, þvíat þeir höfðu styrk mikinn. Þeir kómu ofan í Túnsbergi ok drápu þar Simun skerflu, er þá hafði sýslu í Túnsbergi. Þar féll með honum sveit hans, nær 30 manna.

Frá Kuflungum.

20

94 (102). Þá byrjuðu Kuflungar ferð sína norðr með landi. Gékk þá fólk undir þá, hvar sem þeir kómu. Þeir kómu til Björgynjar ok lögðu at bryggjum. Kuflungar tóku bæinn, ok gékk undir þá alt fólk, þeir drápu þar nökkura Birkibeina. Kuflungar sátu þar um vetrinn. Sverrir konungr hafði látið setja upp Mariúsúðna út í Hólmi, þá er hann fór innan or Sogni, ok lét gera yfir ráf, ok kom aldri á vatn síðan. Kuflungar vildu fram setja skipit, ok var blásit til öllum bæjarlýð, ok gékk eigi or stað, en svá var skipit reist ok hrist, at sundr brotnuðu brandarnir, þá lögðu þeir í eld ok brendu upp. Kuflungar kómu þann tíma á Björgynjarvág, er sungnar váru hámessur í böenum. Áskell ruza hafði þá bæjarsýslu, hann var at messu í Steinkirkju, hann varð eigi fyrr

varr við, en Kuflungar kómu í kirkjuna með alvæpni. Áskell hljóp upp í stöpulinn. Kuflungar hljópu eptir honum. Þá féll steinninn einn mikill ofan or stöplinum í höfuð einum þeira, ok fékk sá þegar bana. Þá sveittist 5 róðan helga, svá at draup á altarit ofan. Þeir Áskell ráku aptr stöpulinn ok héldu sik þar, til þess er bæjar-menn leystu þá út með fé. Kuflungar fóru austr til Víkr, þá er af leið hávetrit. Sverrir konungr hafði sett til landsgæzlu í Víkinni Úlf af Laufnesi ok Úlf flý, Há- 10 varð jarlsson, Þórólf rypil, ok enn fleiri sveitarhöfðingja. Veittu hvárir öðrum árásir. en svá óx Kuflungum lið. at Birkibeinar stukku or Víkinni allir:

Frá Sverri konungi ok her hans.

95 (103, 104). Um várit eptir fór Sverrir konungr norðan 15 or Þrándheimi með allmikinn her ok kom til Björgynjar um vaknaskeið. Var þar þá kominn múgr skipa til bæjarins nær af öllum löndum. Suðrmenn höfðu þangat flutt vín mest, svá at þá var eigi dýrra vín í Björgyu en mungát. Þat var eitt sinn, er menn sátu í víndrykkju 20 nökkurir, at þeir vildu láta taka meira vinit, en sveinn Suðrmanna vildi eigi taka, ok skilr þá eigi meira á en um einn vínpott, ok þrættu til þess, er Norðmenn vildu brjóta upp búðina. En Suðrmenn váru fyrir innan ok lögðu út sverðum, ok urðu hváirtveggju sárir. Ok því 25 næst hljópu til vápna hváirtveggju þýðverskir menn ok Norðmenn. Þýðverskir menn hljópu á skipin ok lögðu saman kuggunum, bæjarmenn bjoggust til atsóknar, ok um síðir varð griðum á komit. Mörg önnur úspekt var þar ger um sumarit fyrir drykkju sakir. Einn Birk- 30 ibeinn var svá vitlauss af víndrykkju, at hann hljóp or höllinni á millum ok konungastofu, ok þóttist hlaupa á sund. ok fékk bana; annarr hljóp af bryggju í konungsgarði ok druknaði. En er Sverrir konungr var kominn í bæinn, varð sá atburðr brátt, at tveir menu deildu

druknið, annarr gestr konungs en annarr húskarl, ok því næst vildi hvárr veita öðrum tilræði, ok í því kom at Þórólfr rýpill gestahöfðingi, hann laust húskarlinn með stálhúfu, en hann laust Þórólfr á mót með haðhöxi. Eptir þat hélt maðr á manni, ok létu ganga þat er til 5 höfðu í vígvölum, ok váru allir ölóðir. Þórólfr sleizt or þrönginni ok fór til liðs síns ok lét blása gestalúðrinum. Ok er gestir kómu saman, þá bað Þórólfr þá vápna sik. Húskarlar váru samankomnir ok váru komnir á skip sitt, Ásgeirr hamarskalli réð fyrir þeim. En er gestir kómu 10 ofan á bryggjur, þá fleygði Þórólfr sverðinu út á skipit, ok hljóp þar þegar eptir ok gat náð sverðinu ok barðist þegar. Gestir fylgðu honum, ok varð þar orrosta mikil, ok létta þeir Þórólfr eigi fyrr en hroðit var skipit. Féll mart af húskörlum, en flest hljóp á kaf. En er konungr 15 varð varr við, kom hann á griðum ok sætti þá.

Nökkuru síðar hafði konungr þing í bænum ok talaði ok mælti: Þakka viljum vér hingatkvámu enskum mönnum, er hingat flytja hveiti ok hunang, flúr eða klæði, svá viljum vér ok þakka þeim mönnum, er hingat hafa 20 flutt lérept eða lín, vax eða katla. Þá viljum vér ok til nefna, er komnir eru af Orkneyjum, Færeyjum eða Íslandi, ok öllum þeim, er hingat hafa flutt þá hluti, er eigi má missa ok land þetta bætist við. En um þýðverska menn, er hingat eru komnir mikill fjöldi með 25 mörgum skipum ok ætla héðan at flytja smjör ok skreið, er mikil landseyra er at þeira brautflutningu, en hér er komit vín, er menn hafa til lagzt at kaupa hváirtveggju mínir menn ok bæjarmenn eða kaupmenn, hefir af því kaupi staðit mart ilt, en ekki gott; hér hafa týnt 30 margir menn lífinu, sumir limunum, sumir bera annarskonar örkumbl allan sinn aldr, sumir svívirðing, verit særðir eða barðir, ok veldr þessu ofdrykkja. Kann ek þeim Suðrmönnum fyrir sína ferð mikla úþökk; ok með því at þeir vili halda lífinu ok fénu, verði þeir í brautu 35

héðan sem fyrst, ok hefir þeira erendi vorðit oss úparft
 ok ríki váru. Þér megit á minnast, hvat efni ofdrykkjan
 er, eða hvers hon áttar, eða hverju hon týnir. Þat er
 hit fyrsta, er minnst er, at sá er þýðist ofdrykkjuna, þá
 5 fyrirlestir hann fjáraflann, þvíat ofdrykkjan týnir fénu ok
 glatar, þar til er sá maðr, er fullsæll var at fé, verðr
 vessæll ok válaðr. Sá er annarr hlutr ofdrykkju, at hann
 týnir minninu, ok öllu því gleymir hann, sem honum
 væri skylt at muna. Þat er hit þriðja, at þá gírnist
 10 hann alla hina röngu hlutina, ok hræðist eigi at taka fé
 með röngu ok svá konur. Sá er hinn fjórði hlutr of-
 drykkju, at hon eggjar hann at þola engan hlut, hvárki
 orð né verk, gjalda á móti hálfu meira ilt, en til sé
 gert, ok enn umfram eggjar hon þess at leita lastmæla
 15 á þá, er úvaldir eru. Þá er sá einn hlutr, at hann
 þreytir líkamann til at þola vandræði, mœðast af vök-
 unum. týna blóðinu í öllum liðunum, ok spilla blóðinu
 til vanheilendis, ok þar með týna allri heilsunni. Ok
 þá er farit er eiginni, heilsunni ok vitinu, þá eggjar
 20 hon þá at fyrirfara því, er úlógat er, en þat er sálan,
 eggjar þá at úrækjaest alla rétta siðsemi, gírnast synd-
 irnar en afhugast gæði ok öllu hinu rétta, minnast á
 engan hlut þann, er hann hefir gert. Lítið þér nú á,
 ofdrykkjumenninir, þá er þér skilizt frá öllu í semn
 25 drykkjunni ok lífinu, hvat líkast er, hverr þá mun grípa
 við sálunni. Minnizt á, hversu úlíkt þetta athæfi er því,
 er vera skyldi, þvíat öllum hlutum skal stilling fylgja;
 hermenn skyldu vera hógværir í friði sem lömb, en í
 úfriði ágjarnir sem leó; kaupmenn ok böendr skyldu ok
 30 vera hógværir ok fara með sínu eðli, afla fjárlins með
 réttu ok þó með erfíði, gæta með vizku, en veita með mildi;
 en hinir, er minni eru, vera þakklátir ok þjóna sínum
 yfirmanni með góðum vilja, hverr eptir sínum efnum.

Konungr lauk svá málinu, bað sína menn vera sið-
 35 sama ok friðsama við bæjarmenn, böendr eða kaupmenn.

Var þetta mál vel rómat af vitrum mönnum. Sverrir konungr fór norðr til kaupangs um haustit ok sat þar um vetrinn, ok váru þar með honum flestir allir höfðingjar hans. Kuflungar váru í Víkinni.

Frá Kuflungum.

5

96 (105). Þat sama haust fóru Kuflungar ok ætluðu norðr at Sverri konungi. Ok er þeir kómu norðr til Agðaness, þá kvað Nefari:

Týnum Birkibeinum,	hælumk minnst í máli,	
beri Sverrir hlut verra,	metumk heldr at val feldan,	10
látum randbœing reyndan	látum skipta guð giptu,	
ríða hart ok tíðum;	gerum hríð, þá er þeim sviði.	

Þeir kómu öndverða nótt inn til bæjar, ok kom engi njósni fyrir þeim. Sverrir konungr sat uppi í borg á Steinbjörgum ok fátt lið með honum, en mestr hluti hirð- 15 arinnar var í bænum. Kuflungar tóku bæinn ok drápu mjök mart af Birkibeinum. Þar féll Brynjólfur Rögnvaldsson, Óttarr knerra, Sigurðr dotafiðr, Andres krista, Andres bjúgi. Jón kuflungr gaf grið öllum Birkibeinum þeim, er handteknir váru, ok sagði, at þeir skyldu vera hans menn. 20 Kuflungr gaf þeim upp eiðana, ok sagði þá mundu vera svá góða drengi, at þeir mundu eigi verr halda orð sín en eiða. Þegar um kveldit géngu Birkibeinar með vápn sín tveir eða þrír saman, stundum fim eða sex eða enn nökkuru fleiri, upp til borgar á fund Sverris konungs, ok at morni 25 váru þeir allir brautu frá Kuflungum, ok sögðu konungi, hversu orðit var. Konungr sagði hann ekki mundu kunna at vera höfðingja, lét þat sýnt hafa í þessu. Kuflungar tóku þar öll skip Sverris konungs, ok höfðu sum braut með sér, en sum brendu þeir. Á einni nótt fóru þeir 30 braut or bænum, er myrkt var orðit. Konungr sat þessa stund alla í borginni ok þóttist eigi hafa lið til at berjast við þá. Kuflungar fóru þá suðr til Björgynjar, en Sverrir konungr sat eptir.

Frá Kuflungum ok Birkibeinum.

97 (106). Um vart fóru Kuflungar norðr til kaup-
 5 ánga ok lágu þeir við Hólm nokkurar nætr, fóru síðan
 aptr til Björgynjar. Þat sama sumar fór enn norðr
 Jón kuflungr með mörgum skútum ok ætlaði at koma á
 úvart Sverri konungi, en konungr fór norðan á mót með
 miklu liði. Þá kvað Blakkr:

	Reisum vé fyrir vísa,	stökkum fjánda flokki,
	verum þungir Kuflungum,	fríðum land jöfurs brandi,
10	látum brýndan hjör bíta,	rjóðum dörr í dreyra,
	bolum tafn und kló hrafni;	drepum meira hlut þeira.

Skútur Kuflunga skildust um nótt fyrir Staði í ofviðri.
 Kuflungar kómu fim skútum norðr í Angr. Þá kom
 Sverrir konungr at þeim með mörgum stórum skipum ok
 15 drap af þeim nokkura menn, en Kuflungar kómust af
 hlaupi undan. Litlu síðar kómu Kuflungar enn til Jóns
 ok fóru suðr til Björgynjar ok dvöldust þar litla hríð,
 ok fóru austr undan Sverri konungi, en hann fór suðr
 til Björgynjar. Hann sendi austr á njósn Úlf af Laufnesi
 20 ok Híða bróður sinn með 6 skipum. Þeir kómu um nótt
 suðr í Hrott, þar lágu Kuflungar fyrir 20 skútum, þeir
 Úlfr reru at þeim ok æptu þegar heróp. Kuflungar ætl-
 uðu þar kominn konung, ok tóku þegar undan. Þeir
 Úlfr tóku af þeim tvær skútur ok drápu af hvert manns-
 25 barn. Þar stýrðu þeir Erlendr Guðbrandsson ok Páll
 várskinn. En lið Kuflunga fór sér hvat. Kuflungr fór
 einskipa langa hríð, áðr liðit kom til hans. Þá kvað
 Blakkr vísu:

	Öld man hitt at hældusk,	Nú kná bergs í björgum,
30	hvatir guldut þess skatnar	búk reiðir lá sjúkan,
	fyr or flokki þeira,	mettr var hrafni í Hrotti,
	forðstungur Kuflunga.	hóts annan veg þjóta.

Um vanmátt erkibyskups ok sætt þeira konunga.

98 (107). Eptir um vetrinn urðu mikil tíðindi í
 35 Þrándheimi. Eysteinn erkibyskup fékk mikil vanheilendi

þegar um haustit ok lá um vetrinn, til þess er leið jól. Ok þá er at leið mætti erkibyskups, þá gerði hann orð Sverri konungi, at hann kœmi til hans, ok svá gerði hann, ok ræddu þeir sín á milli marga hluti, er fyrr höfðu verit í þeira skiptum, ok at skilnaði bað erkibyskup, 5 at konungr skyldi fyrirgefa honum alt, þat sem hann hefði oftekit við konung, ok sættust þeir með öllu, ok fyrirgef hvárr öðrum alla þá hluti, er þeira höfðu millum verit. Erkibyskup andaðist um nóttina næstu eptir Pálsmessu, ok var búinn gröpþr hans í skrudhúsinu í Krists- 10 kirkju. Nökkuru síðar talaði Sverrir konungr á kór uppi ok sagði, hversu færit hafði tal þeira erkibyskups hit síðarsta sinn, ok svá þat, at hann hefði því jáð, at hann hefði meira af tekit um mótgang við Sverri, en svá at hann vissi, at þat væri guðréttligt, ok eigi hefði 15 síðr aðrir hlutir til þess borit, er hann þættist eigi mega frá skiljast liðveizlu við Magnús konung. Kuflungar sátu þann vetr í Víkinni.

Frá Birkibeinum ok Kuflungum.

99 (108). Eptir um várit fór Sverrir konungr suðr 20 til Björgynjar við öllu liði sínu, ok dvaldið þar lengi um sumarit. Var þar þá byskupa fundr ok annarra höfðingja. Var þar þá rætt um erkibyskups kosning, ok var mest til nefadr Eiríkr byskup af Stafangri, fyrir því at Eysteinn erkibyskup hafði helzt hann til nefnt. Sverrir konungr 25 mælti heldr á móti ok fann til þess nökkura hluti, en þat varð um síðir, at Eiríkr var kosinn, ok fór hann hit sama sumar or landi. Sverrir konungr fór með liðinu austr til Víkr, hann lét eitt skip í ferð þeiri, sigldu upp á Ögðum á sker, ok braut þar. Konungr lét brenna 30 skipit, þat kölluðu þeir Hreininn. Fóru þeir síðan leið sína. Kuflungar váru í Túnsbergi ok höfðu mikinn her. Kuflungar lágu skipum sínum við Hrafnabjörg ok höfðu 16 skip. Sverrir konungr lagði sínum skipum út við

eyna við Smjörberg. Hann lét fara 5 skip inn til bæjarins, ok lágu þeir við bryggjur. Konungr hafði alls á fjórða tigi skipa. www.liktaol.com/en Þeir lágu svá þrjár nætr. Vildi konungr fyrir því eigi at leggja, at Kuflungar höfðu her mikinn uppi á berginu, ok þótti honum þat úráðligt at leggja skip sín undir stórt grjót, ef þeir bæri á þá. Eigi treystust Kuflungar ok at honum leggja. Á hinni fjórðu nótt lögðu Kuflungar inn at bryggjunum hljóðliga, þar sem Birkibeinar lágu fyrir fim skipum, en svá var myrkt, 10 at eigi sá hvárir aðra, fyrr en skipin rendu at þeim ok á þá, er fyrir lágu, tókst þar þegar bardagi mikill. Ok er Sverrir konungr varð varr við, at þeir börðust, ætlaði hann, at menn hans mundu vera illa staddir, lögðu til sem harðast. En Kuflungar vildu eigi þeira bíða ok 15 géngu á land upp; lágu þar menn eptir af hvárumtveggjum. Kuflungar fóru þá landveg norðr til kaupangs ok kómu þar litlu fyrir Mikjálsmessu. Þar var fyrir í bönum Ívarr Klemetsson með skipsögn sína nær 80 manna. Var þar blásit fyrir öllu liðinu í bönum liðsmönnum ok 20 bæjarmönnum út til borgar. Kuflungar höfðu átta hundruð manna ok sóttu borgina, en bæjarmenn vörðu. Kuflungar hjoggu upp borgina, ok er þeir kómu inn, flýðu bæjarmenn. Þar féll Ívarr Klemetsson ok nær öll sveit hans, en Kuflungar tóku bæinn. Eptir þat var þing átt 25 út á Eyrum, ok gaf Björn Erlingsson Jóni konungsnafn.

Frá Þorsteini kúgað.

100 (108, 109). Þorsteinn kúgaðr gætti borgarinnar, ok féngu Kuflungar þar ekki at gert. Þá tóku þeir í Kristskirkju Nikulás sultan móðurbróður Sverris konungs 80 ok fluttu hann upp til borgar, ok reistu þar gálga ok sögðust þar skyldu hann hengja, en þessu veldr þú, Þorsteinn, sögðu þeir, en Nikulás skal hafa grið, ef þú gefr upp borgina, ok allir þér; en ef þér haldit borgina, þá er þat bani Nikulás, ok fyrir þat sama mun Sverrir láta

yðr alla hanga, ok er þat vel, skulut þér ok þess eiga ván af oss, þegar vér megum við komast. Þorsteinn óttaðist nú ok hugði, at þeir mundi satt segja, at hann mundi illa kominn, hvára sem hann hitti, ef Nikulás væri drepinn. Réð hann þat af at gefa upp borgina. 5 Kuflungar gáfu nú Þorsteini grið ok öllu fé hans, lífs grið höfðu allir borgarmenn. Kuflungar tóku fé alt ok brendu borgina ok brutu. Kuflungar tóku þar margar gersimar Sverris konungs, var þar mikit hlutskipti. Kuflungar lögðu gjald mikit á bæinn, sögðust ella skyldu 10 brenna upp allan ok launa svá bæjarmönnum samnað ok mótstöðu. Bæjarmenn greiddu heldr gjaldit. Kuflungar dvöldust þar litla hríð ok réðu sér þar til skipa, en bæjarmenn báðu þá vel fara, en vildu þó heldr, at þeim færist illa. Kuflungar bjoggu nú skjótt skúturnar, þvíat 15 kom á þá nokkurr kurr, at lið mikit færi utan um Gaularás. Réru Kuflungar þá drífanda út or ánni, báðu bæjarmenn þá aldri aptr koma. Kuflungar fóru út eptir firði ok heldr úspakliga, ræntu byrðinga, hvar sem þeir fundu. Þeir tóku kaupskip eitt Íslandsfar, þat var kallat 20 Stangarfólinn, þeir ræntu þat hverjum peningi. Þá fóru þeir suðr til Björgynjar, ok kómu þar litlu fyrir jól.

Kuflungar höfðu þing í bænum ok kröfðu bæjarmenn jólaveizlu. En þeir töldust undan, en Kuflungar hétu afarkostum á mót, ok stóð við þann gnerr nökkura daga. 25 Litlu fyrir jól var þat einn myrgin í lýsing, at 14 langskip ok heldr stór sigldu sunnan frá Hvarfnesi til bæjarins. Kuflungar urðu varir við þetta ok hljópu til vápna sinna, ok nær allir upp or bænum eða inn um Ólafskirkju. Jón kuflungr lét blása liðinu til skipanna, hljóp 30 hann á sitt skip með sína sveit, sneru þeir þá yfir til Munkabryggju ok róa þar upp á sker, ok festi þar skipit á. Í því bili renna skip Birkibeína at þeim, hlaupa Kuflungar fyrir borð ok svima til lands, en sumir týnast. Jón kuflungr féll á skipi sínu ok einn maðr með honum. 35

Flettu Birkibeinar lík þeira. En er Sverrir konungr varð varr við þessi tíðindi, lét hann flytja líkin yfir til bæjarins ok lét bera upp til Mariukirkju ok leggja niðr undir suðrvegginn, lét breiða yfir vaðmál. Kuflungar fylktu inn við Ólafskirkju ok æptu á Birkibeina ok eggjuðu þá at berjast. Konungrinn bað sína menn ekki hirða um, hvat þeir segði, ok kvezt eigi vildu berjast við höfuðlausa menn, segit at höfðingi þeira liggi hér undir Mariukirkju, ok skildust þeir illa við hann, var ok eigi góðs höfðingja at gæta. Kuflungar fóru þá á braut at sinni. Sá maðr var þar í bænum, er Pétr hét, er Birkibeinar kölluðu föður þess manns, er Ormr hét, en Ástriði steig móður hans, ok þann sama Orm sögðu Birkibeinar at Kuflungar hefði kallat konung sinn Jón Ingason, ok sá sami Ormr lægi þar nú undir kirkjuveggnum. Báðu menn þá Pétr til ganga ok kenna, ok segja áðr nökkur mörk á, en hann sæi líkit. Pétr sagði þat til marka, ef hann væri hans son, at sveinninn hljóp á ljá ok skeindist mjök undir ilinni á hægri fæti, nú er þat víst, ef þat finnst eigi hér á, þá er hann eigi minn son, en ef þat hittist, þá mun ek eigi við dyljast. Þá var dregin af hosa líkinu, ok lézt Pétr þar kenna þat mark, er á hans syni hafði verit. Sverrir lýsti því fyrir bæjarmönnum ok svá sínum mönnum, at Pétr kendi þar lík sonar síns, ok mun yðr bæjarmönnum vera þat kunnigt, sagði hann, hvárt Pétr ok þau Ástriðr eigu nökkura ætt til þess, at son þeira væri konungr yfir Noregi. Var þá jarðat lík Kuflungs at Mariukirkju. Þá varð þat fyrsta sinni, at Sverrir konungr kom svá til Björgynjar, at allr lýðr varð feginn, ok var nú Sverrir einn konungr yfir Noregi.

Frá Sigurði brenni.

101 (110). Austr á Mörkum var flokkur, sá er hlaupit hafði ofan í Víkina ok gert þar mart ilt, drepit menn en rænt suma. Þar var sá maðr fyrir, er nefndr er

Sigurðr brennir son Inga konungs Haraldssonar. Sigurðr brennir hafði fundit Jón kuflung ok hafði hann tekit við frændsemi hans ok bað honum til sín. En Sigurði þótti þat lítilræði, ok vildi heldr fara við sínum mönnum, hafði hann þrjú hundruð manna. Um sumarit eptir fall Jóns kuflungs fóru bæendr at Sigurði brenni ok tóku hús á honum ok sóttu hann í stofu nökkurri. Þeir vörðust karlmannliga, ok þá er menninir váru nær allir fallnir, þá kallaði Sigurðr brennir ok bað þá bæendr hlýða sér. En er hann fékk hljóð, mælti hann: Nú mun erendi yðart verða slíkt hingat, sem þér vilit, munut þér segja Sverri konungi, at þér hafit feldan Sigurð brenni son Inga konungs. En þetta er miklu minni frásagnar vert, en þér hyggit, því at ek heiti Heðinn, ok em ek son Þorgríms hrossaprests, íslenzkr maðr at allri ætt. Sóttu þeir þá at honum ok feldu hann, ok kalla menn, at maðrinn væri allhraustr.

Frá Eiríki erkibyskupi.

102 (111). Um sumarit eptir fall Kuflungs kom Eiríkr erkibyskup í land, fór hann norðr í Niðarós til stólsins. Þat sumar andaðist Hávarðr jarlsson. Þat var kosning allra manna at velja til byskups í Stafangri Nikulás Árnason á Stoðreimi konungsbróður. Konungr mælti á móti, en þá er Nikulás varð þessa varr, þá sendir hann bréf Margrétu dróttningu, ok var þar mart talat fagrliga ok vingjarnliga til konungs ok svá til hennar, ok talit frændsemi við hana. Dróttningin flytr þetta mál fyrir konungi, at hann leggi lof til, at Nikulás væri vígðr til byskups. Konungr kvezt þess vera úfúss at gera hann at meira manni, en þá var hann, lézt þess ván þykkja, ef hann féngi nökkut ríki í Noregi, at hann mundi hafa hinn sama hug til hans, ok ekki mundi trúleikr hans vaxa við hann, þótt hann féngi nafn hæra, en þá hafði hann. Dróttningin sagði, hversu mikit Nik-

ulás hafði látit fyrir þeim Birkibeinum, ok sagði honum nú svá mega mest bæta, at gera hann tigginn mann innan lands, sagði hann engan útrúleika mundu gera, ef hann legði vápn sín ok gerðist kennimaðr. Konungr kvezt 5 mundu veita henni þetta; en þess væni ek, at eigi muni héðan langt líða, áðr bæði vit munum þessa iðrast ok margir aðrir. Eptir þat féngust bréf konungs, at Nikulás væri vígðr til byskups, ok var svá gert. Í þann tíma andaðist byskupinn í Osló, fór þá Nikulás þangat 10 til stóls, en þá var vígðr Njáll byskup til Stafangrs.

Frá Eiríki erkibyskupi.

103 (112). Þá er Eiríkr kom til stóls í Niðarós, tóku kórsbræðr vel við honum. En hann talaði á kór, þá er hann predikaði, ok mælti hörðum orðum til Birk- 15 íbeina, lagðist þegar úmjúkt með þeim. Urðu þegar margar greinir millum konungs ok erkibyskups, þvíat Magnús konungr hafði standa látit, meðan hann réð ríkinu, þat alt, er Eysteinn erkibyskup hafði á komit við böendr um sakeyri, sem fyrr var ritat. Sverrir konungr beiddist, 20 at standa skyldi allr hinn forni lagaréttir millum konungs ok erkibyskups, en sagði Erling skakka ekki mann til at brjóta lög hins helga Ólafs konungs, til þess at son hans væri vígðr til konungs, er eigi var at réttu tilkominn, fyrir því at aldri fyrr hafði verit í Noregi, at 25 sá væri konungr, er eigi var konungsson. Var þat kaup þeira, sagði konungr, Eysteins erkibyskups ok Erlings, at erkibyskup skyldi vígja son hans til konungs, enda skyldi hann þá fara fram þeim úlögum við böendr, sem honum líkaði, ok lízt mér, sem hvárki muni þat gert at 30 guðs lögum né lands lögum hér í landi. En ef þér, byskup, vilit miklu auka yðarn rétt, þá viljum vér auka jafnmiklu konungsréttinn, ok ábyrgizt þér þá við guð ok allan landslýðinn, hversu réttlíga þá ferr stjórnin í landinu. Erkibyskup neitaði því ok sagði, at guðs réttir

ætti jafnan at vaxa en aldri at þverra, en þér, herra, sagði hann, hafit þau lög, sem þér hafit svarit til, ok ábyrgizt þér þat sjálfir, hvárt þér haldit þat eða eigi, fyrir því at aldri hefir aukizt auralag á konungsrétti.

Frá Eiríki konungsbróður.

5

104 (113). Eptir fall Magnús konungs leitaði Eiríkr konungsson við Sverri konung bróður sinn, ef hann vildi veita honum nafnbót meiri eða veita honum nökkut af ríki. Konungr bað hann vera innan hirðar ok hafa nafnbót sem lendir menn ok vera þó mest metinn af 10 þeim. Eiríki hugnaði þat lítt, ok stóð þá svá við um hrið. En með því at Eiríkr hélt sveit mikla en hafði veizlur litlar, varð honum féfátt. Ok vetri síðar bjóst hann or landi, hann hafði fim skip. Til þeirar ferðar rézt mart liðsmanna með honum, stýrði skipi Özurr prestur, 15 öðru Þjóðólfr pík, Hermundr kváða hinu þriðja. Þeir héldu um sumarit í Austrveg ok herjuðu um Eistland þar sem í Víkum heitir, féngu þar fé mikit, ok sneru síðan undir Gotland, urðu þar missáttir við Saxa ok unnu af þeim kugga tvá, ok tóku þar úgrynni fjár, fóru síðan 20 til Svíþjóðar ok hittu þar Knút konung, gaf konungr Eiríki langskip at skilnaði. Fóru þeir aptr heldr úspakliga bæði um Danmörk ok um Svíþjóð, kómu aptr um haustit ok höfðu þá 11 skip. Þat sama haust hófust Kuflungar.

Eiríki gefit lén ok jarlsnafn.

25

105 (113). Hrafnabjarga haust, þá er Sverrir konungr var í Víkinni, skipti hann landi við Eirík bróður sinn ok gaf honum land austan frá Svínasundi ok norðr til Ryggjarbits, ok þar með öll Upplönd, hann gaf honum ok jarls nafn. Eptir þat fékk Eiríkr sér hirð ok gerðist 30 mikill höfðingi ok góðr. Ása hét kona hans.

Upphaf Varbelgja.

106 (114). Símun Kárason ok Ölvir af Goðranni
 ok þeir sveitarhöfðingjar, er verit höfðu með Kufl-
 ungum, höfðu farit suðr til Danmarkar, en sumir austr
 5 á Markir, ok dvöldust þar austr eptir um sumarit. En
 þann vetr eptir, er á leið, sóttu þeir í Danmörk ok hittu
 þar Símun Kárason. Hann hafði þar með sér son Magnús
 konungs Erlingssonar. Hófu þeir þar flokk ok féngu
 'fjölment, fóru um várit norðr í Víkina ok höfðu 16 skip,
 10 fóru úspakliga, ræntu bændr ok kaupmenn, fóru austan
 um Víkina. Þá sigldu þeir út yfir Foldina ok norðr á
 Agðir ok ræntu þar, sóttu svá inn til Túnsbergs. Eiríkr
 jarl var uppi á landi, ok ekki var í Víkinni mart Birk-
 ibeina. Túnsbergsmenn samnast saman ok ætla at verja
 15 bæinn, höfðu þeir skip fyrir bryggjum, bæði langskip ok
 byrðinga, ok skipta þar liði á millum skipanna. Þenna
 flokk kölluðu menn Varbelgi. Þeir Símun treystast þar
 eigi at at leggja ok snúa aptr yfir Foldina. Túnsbergsmenn
 snúa nú eptir þeim Símunni, ok réðu þeir þar fyrir liði
 20 Þorlákr Úlfgestsson, Úlfr svarti ok Ásleifr bóndi. Þeir
 Símun fara austr undan, en Túnsbergsmenn fara eptir
 at leita þeira ok hitta þá suðr við Bristein, lögðu at
 þeim, ok varð þar mikill bardagi, höfðu bændr skip stærri
 ok borðmeiri. Snýr nú á hendr þeim Varbelgjum mann-
 25 fallinu, ok lauk með því, at Símun Kárason féll ok Ölvir
 af Goðranni ok flest alt lið þeira, svá at fátt eitt komst
 undan. Á skipi Símunar fundu þeir undir þiljum niðri
 (Vikar) konung Varbelgja fára vetra gamlan ok drápu hann
 þegar. Féngu Túnsbergsmenn í þessi ferð hinn mesta
 30 orðstír ok mikit fé, ok fóru aptr við svá búit.

Andlát Eiríks jarls ok Ásu konu hans.

107 (115). Á því sama ári, er Varbelgir féllu, fékk
 Eiríkr jarl sótt ok andaðist, þá var hann í Túnsbergi.
 Ok er sóttin dró at honum, þá gaf hann sík til munk-

lífis ok tók munkaklæði, áðr hann andaðist. Þann sama dag andaðist Ása kona hans, ok enn tveim nóttum síðar andaðist son þeirar, er Magnús hét, ok var þar allmargrœtt um þau tíðindi. Var þat margra manna mál, at vándir menn mundi hafa gert þeim svik ok líflát. Tók 5 Sverrir konungr þá enn ríki alt. Því nær andaðist Ívarr selki.

Um Breiðskeggja.

108 (116). Þat sama sumar, er Eiríkr jarl andaðist, hófst flokkur á Mörkum austr ok sá höfðingi. er kallaðr 10 var Þorleifr breiðskeggr, ok væri son Eysteins Haraldssonar, ok þat til jartegna, at á milli herða honum var örr gróit í kross. Þeir kómu í Víkina ok fóru spakliga, keyptu sér mat. Þorleifr hafði verit munkr. Var þessi flokkur með litlum styrk. Þeim varð brátt féfátt, vátu 15 þeir þá sumir í flokkinum, er stálu. Þat þóttust spyrja margir menn, at Þorleifr væri maðr svá vitr, at honum kæmi ekki á úvart, svá þat at líf hans væri líkara munkum en hermönnum, svá ok at hann væri svá snjallr í máli, at engi maðr mætti honum reiðr vera, sá er 20 heyrði. Þetta alt var þó hinn mesti hégómi, at því sem síðan reyndist. Þessi flokkur var uppi á Mörkum um vetrinn. Annat sumar eptir fóru bæendr at þeim, þar sem þeir lágu í skógi nökkurum um nótt. Reyndist þá, at hvárki var um Breiðskegg, at hann vissi fyrir um, 25 atferðina, ok ekki mælti hann þat, at lífi hans væri at borgnara. Var hann þar drepinn ok nær öll sveit hans. Eptir fall Breiðskeggs var því upplostit, at hann væri heilagr, en Blakkr skáld mælti því á mót ok kvað þetta:

30

Björt kveða brenna kerti
Breiðskeggs yfir leiði;
ljóss veit ek at mun missa
meir höfðingi þeira.

Vitum at vánir betri,
vér hugðumk því, brugðusk
— — — — —

Blakkr orti ok erfdrápu um Breiðskegg, var þat stef í:

Hafði hér meðan lifði nú er friðspillir fallinn,
hvártveggja Breiðskeggi, fæst gott ok dul hæsta.

Um greinir með konungi ok erkibyskupi.

- 5 109 (117). Nú í þenna tíma urðu margar greinir millum erkibyskups ok Sverris konungs. Skaut konungrinn jafnan sínu máli til landslaga, þeira er sett hafði hinn helgi Ólafr konungr, ok til lögbókar þeirar, er kölluð er Grágás, er rita hafði látit Magnús konungr
- 10 Ólafsson. Erkibyskup bauð fram þá lögbók, er Gullfjörð hét, er rita lét Eysteinn erkibyskup, ok þar með lög rúmversk. Sú var ein grein millum þeira, at þat vǫru forn lög ok vani, at konungr ok bændr skyldu láta gera kirkju á bæjum sínum ok með sínum kostnaði, ef þeir
- 15 vildi, ok skyldu þeir sjálfir ráða fyrir þeim kirkjum ok ráða presta til; en erkibyskup lagði sín forræði á hverja kirkju, þegar vígð var, ok á öllum þeim er hann lofaði söng at. Konungr beiddist þar laga af, en erkibyskup neitaði. Þá lét konungr lesa upp lögbók á
- 20 þingi, ok stóð þat á bókinni, at erkibyskup skyldi hafa við sér, er hann færi í sýslu, 30 manna ok 12 skjöldu hvíta, sagði erkibyskup ekki þurfa hirð at hafa eða hermenn eða alskjaldat skip, ok hefir erkibyskup hér eigi minna yfirburð en svá, at hann ferr með snekkju alskip-
- 25 aða ok á tíutigu manna eða meir, ok alt skjaldat; munum vér Birkibeinar reka minni til, at oss þótti erkibyskups skip ærit harðskipat, er hann lét leggja at oss undir Hattarhamri. Svá var ok í Björgyn, þá er vér sóttum skipin, þá var erkibyskups sveit skjótari á móti oss með
- 30 vǫpnum heldr en konungssveitin. Væri erkibyskupi betra at hafa enga hirð, hafa heldr menn í grjóftflutningu eða steintálgu ok veita upphald musterinu, svá sem áðr er til stofnat. Erkibyskup svaraði: Pávinns í Róma setti mik forráðsmann yfir staðinn, er þat guðs fé ok

heilagra manna. En satt er þat, herra, at fleiri dugandi mönnum mun betra þykkja at vera með mér í friði en með yðr í illgerðum, þvíat fáir ná nú kyrrsætinu. En þó at mínir menn hafi vápn góð, þá er þat þeira eign ok engum peningi rænt til. Nú mun þat þykkja fáheyr- 5 iligt, at erkibyskup skyli eigi vera sjálfráða, hverjum hann gefr mat sinn, en sýslumenn yðrir, þeir er þér hafit tekit af stafkörlum, skulu hafa svá stórar sveitir, sem þeir vilja, ok fara á hendr bóndum ok taka aflaga slíkt, er hann vill; ok skal þó sá, er á, því feginn, at 10 hann þiggi lífit.

Sverrir konungr krafði þá laga ok þess, at böendr dæmdi, hversu marga húskarla erkibyskup skyldi hafa. Eptir þat lagði konungr fimtarstefnu þeim mönnum, er fleiri væri með erkibyskupi en skráin skýrði, at eptir 15 fim daga skyldu þeir fara útlaga ok hafa fyringert fé ok friði. En er erkibyskup spurði þetta, bjóst hann braut or böenum mjök af skyndingu ok hafði við sér alla sína menn. Fór þá erkibyskup suðr til Danmerkr á fund Absalons erkibyskups, ok tók hann vel við honum. 20 Dvaldist hann þar lengi í góðum fagnaði. Eiríkr erkibyskup fékk þau vanheilendi, at hann misti sýnar sinnar ok varð blindr.

Frá Hallkeli.

110 (118, 119). Hallkell son Jóns Hallkelssonar átti 25 Ragnhildi, dóttur Erlings jarls ok Kristínar konungsdóttur. Hallkell hafði ráð með höndum, þat er fleiri menn váru samvitandi með honum. Hallkell hafði tekit af Sverri lends manns rétt litlu áðr. Sigurðr hét son Erlings jarls, hann var frilluson, hann hafði þá verit með Sverri 30 konungi lengi í góðu yfirlæti, hann vissi þetta ráð með Hallkeli. Ólafr mágr Haralds jarls var enn í þessu ráði með þeim. Sigurðr er nefndr son Magnús konungs Erlingssonar ok son Gyriðar Dagsdóttur; Sigurðr var

þá með Hallkeli. Þat var ráðagerð þeira, at þau féngu Sigurð í hendr Ólafi jarlsmág, hafði Ólafr hann um haustit með sér vestr um haf. Þá váru liðnir 8 vetr frá falli Magnús konungs. Haraldr jarl tók vel við Sig-
 5 urði konungssyni.

Þat sama vár fór Hallkell vestr um haf á fund Haralds jarls. Báru þeir þá upp fyrir jarl, ef hann vildi nokkurn styrk veita syni Magnús konungs, er þar var kominn. Jarl stóð vel undir hans mál ok gaf honum
 10 langskip gott, þviát Magnús konungr hafði verit hinn mesti vin jarls. Haraldr jarl lofaði ok hverjum manni, er vildi fara með þeim af öllu ríki sínu.

Upphaf Eyskeggja.

111 (119). Hallkell ok Ólafr gáfu þá konungsnafn
 15 Sigurði. Gerðust þá honum handgengnir margir menn ok svörðu honum trúnaðareiða. Dreif til hans múgr manns, Orkneyingar ok Hjaltar. Réðu þeir sér til skipa ok bjoggust vestan um sumarit. En er þeir koma við Noreg, sigla þeir austr með landi til Víkrinnar ok kómu
 20 á úvart til Túnssbergs. Þar var fyrir Jón systrungr Sverris konungs. Þeir drápu þar Jón ok Helga bring, er fyrr hafði borit merki Sverris konungs. Þar féll mart Birkibeina. Eptir þat áttu þeir þing, var þá Sig-
 urðr til konungs tekinn. Þessi flokkur var kallaðr Ey-
 25 skeggjar. Þeir fóru inn til Oslóar, ok gékk undir þá alt landsfólk nær um alla Víkna. Þeir fóru spakliga ok létu hvern sínu ráða. En með því at þeir höfðu lið mikit, þá fóru þeir með öllu liðinu suðr til Danmerkr ok kómu alt til Trafnar, ok unnu þar kaupskip ok tóku
 30 þar úgrynni fjár, ok sneru síðan aptr til Noregs, er haustaði.

Frá Birkibeinum.

112 (119). En er Sverrir konungr spyrr þetta, var hann í Þrándheimi. Hann sendi þá lið hit efra til Víkr-

innar, en sumir höfðingjar váru þar áðr fyrir. En er þeir spurðu, at Eyskeggjar sóttu sunnan í Víkina, þá sömnuðust Birkibeinar saman í Borg. Váru þeir fyrir, Sigurðr lávarðr, Philippus son Birgis jarls, Hakon galinn systurson Sverris konungs, Pétr steypir, Hjarrandi hviða, 5 þeir höfðu á hinu þriðja hundraði manna. Eyskeggjar spyrja þetta ok halda upp eptir Elfinni, ganga á land ok fylkja liði sínu. Birkibeinar þykkjast eigi lið hafa til viðtöku ok flýja. Féngu Eyskeggjar enga viðtöku í Víkinni ok fóru um haustit norðr til Björgynjar, ok váru þar 10 um vetrinn. Þeir vildu láta kalla sik Gullbeina.

Frá borgargerð.

113 (120). Sverrir konungr hafði látit gera borg í Björgyn á berginu upp frá byskupsgarði, höfðu Birkibeinar þar í sveitir miklar um vetrinn, ok réð fyrir 15 Sigurðr borgarklettr. Veittu Eyskeggjar opt borgarmönnum atsókn, ok féngu þeir jafnan hinn lægra hlut. Mart dreif manna um vetrinn til Eyskeggja ok gerðust handgengnir. Sigurðr jarlsson hafði hlaupit um haustit frá Birkibeinum til þeira, ok var hann þá sveitarhöfðingi 20 ok var vitr maðr. Þat varð um vórit á langaföstu einn helgan dag, at Ólafr jarlsmágr stóð úti hjá Ólafskirkju á Bökkum ok hafði lagt höndina upp á kirkjustoðna, ok einn maðr í borginni dró at lásboga ok setti í höndina, svá at broddrinn stóð fastr í stoðinni. Eyskeggjar sendu 25 frá sér lið sitt í ymsa staði í sýslur. Sverrir konungr sat um vetrinn í Þrándheimi ok hafði nefndir or heruðum, bjóst æ svá við, sem Eyskeggjar mundu sunnan koma. Hann fór norðan um vórit um langaföstu ok hafði engi skip stærri en tvítugsessur, ok þaðan af smæri. Hann 30 fór mjök af skyndingu suðr til Björgynjar, ok féngu Eyskeggjar enga njósn, áðr Sverrir konungr kom nær bænum laugardaginn næsta fyrir pálmadag. Höfðu Eyskeggjar þing í bænum, ok mælti Ólafr jarlsmágr fyrir

liðinu: Nú höfum vér spurt um ferðir Sverris konungs at hann mun skjótt koma á fund várn; skulum vér nú gera ráð várt, hvárt vér skulum biðja hér ok berjast við því liði, sem nú höfum mér, eða vili þér, at vér takim
5 annat ráð. Er nú Sigurðr jarlsson suðr í Stafangri með sex skipum, Eysteinn korpr við þrim skipum í Sogni, mun oss nú þat lið koma lítt at haldi. Þá svaraði Hallkell Jónsson: Þess eigum vér ván, sagði hann, at oss skorti ekki lið þetta sinn við Sverri, ef oss verðr
10 eigi meir ráðfátt, eða vili eigi meir úauðna til falla með oss um vár skipti, en til sé stefnt, ráðin sýnast mér flestum bilat hafa við Sverri, ok þess varir mik, at vér sigrimst á honum, nema vér rasim fyrir ráð fram, ok er þat at varast, fyrir því at vér erum til þess eigi
15 úvænni en þeir, er þat hefir hent. Géngu þeir þá til skipanna ok bjoggust um, ok lögðu út um kveldit í Flóruvága ok lágu þar um nóttina. Sverrir konungr kom þann sama aptan nær bœnum í Björgyn ok reri inn til bœjarins á einni skútu, en annat lið hans reri suðr
20 til Grafdals hit ytra. Konungr fékk þá sanna njósn af Eyskeggjum. Konungr gékk upp til Kristskirkju, ok var þat þar tíðinda, at Páll byskup hafði andazt um kveldit, ok stóð þá uppi líkit þar í kirkjunni. Sverrir konungr fór upp til borgar ok sagði borgarmönnum, at
25 þeir skyldu fá honum lið til orrostu. Konungr dvaldist litla hríð í bœnum ok reri til liðs síns. Þá lögðu þeir liðinu suðr til Hvarfness, þá fór Sverrir konungr á báti út til Flóruvága at skynja vörð Eyskeggja, ok heyrði hann þar viðræður manna ok ætlan þeira Hallkels, at
30 þeir skyldu berjast, ok þegar um myrgininn er þat mitt ráð, sagði Hallkell, at tengja saman skip vár, mun þá lið várt bezt fylgjast, gerum þeim fyrst grjóthrið, en því næst látum ganga skotvápn, ok dugi þá hverr sem mannligast, ok gæti þá guð til. Sverrir konungr fór þá aptr til
35 liðs síns ok sagði þeim fyrirætlan Eyskeggja, munum

vér, sagði konungr, brátt leggja at þeim, ok yrði þeir vanbúinir við oss. Skulum vér nú, sagði hann, marka skip vár öll, knýta lindregla um fremra stafn, ef vér leggjum svá at þeim, at eigi sé ljóst. Svá skulu vér ok vara oss í atlögunni, sem vér munim eiga við borða- 5 mun at deila, höfum laus við skipin vár fyrst, meðan þeir eru óðastir; gætit yðar ok hlífít yðr fyrst, látit þá bera vápn sín fyrir börð; gæti menn ára sinna, þeira munu vér þurfa; hvárir sem sigrast. Sverrir konungr hafði 20 skip ok heldr smá, en Eyskeggjar höfðu 14 skip ok 10 flest stór.

Frá Eyskeggjum.

114 (120). Um myrgininn í dagan lágu Eyskeggjar tjaldlausir, ok því næst slógu þeir landfestum ok reru út or Váginum. Þeir lögðu strengi millum skipa sinna 15 bæði fram ok aptr, reru öllum jafnfram ok ætluðu at leita þá Sverris konungs, en fyrir því at myrkt var, þá sá þeir eigi fyrr en skip Sverris konungs rendu at þeim, ok lustu þegar upp hváirtveggju herópi. Þá gripu Eyskeggjar til strengjanna ok drógu saman skipin, en 20 skipin rendu at viðum, ok rendi hvert á árarnar annars ok braut í sundr. Þeir drógu skipin öll í tengsl, rendu þá at skip Birkibeina. Tókst þá þegar orrosta, sóttu Eyskeggjar í ákafa, en Birkibeinar skutu skjöldum yfir sik svá þykt, at hvergi sá þá bera. Þeir létu vakka 25 við skipin ok höfðu í glett svá, var þat auðsýnt, at þeir váru vanir þessu starfi, svá fóru þeir kænliga.

Frameggjan konungs við Birkibeina.

115 (120). En er Eyskeggjar tóku at mæðast, ok rénaði hin snarpasta hriðin, þá eggjaði konungr Birk- 30 ibeina ok mælti: Standit upp ok sannit nöfn yður ok verit nú Birkibeinar, ok látit sjá, hversu yðr bita vápnin. Þá rísa þeir upp undir skjöldunum ok gerðu aðra hrið,

sumir grýttu, en sumir skutu, ok at lögðu þeir skipin sín svá fast, at sumir lögðu en sumir hjoggu. Eyskeggjar tóku við þeim hreystimannliga, nutu þeir þá borðamunar. Þeir kómu stafnljám á konungsskipit ok drápu stafnbúana, en tóku merkit, ok alt hruðu þeir skipit mjök svá framan til siglu. En er þeir tóku uppgönguna at greiða, þá eggjaði konungr sína menn. Sóttu þá Birkibeinar fram at þeim svá fröknliga, at þá hrukku Eyskeggjar undan, sumir váru drepnir, en sumir kómust aptr á skip sín.

10 Féngu þá Birkibeinar leyst skip sín frá, ok höfðu eina ferð allir þeir, er svá nær höfðu lagt stórskipunum ok Eyskeggjar féngu við festz, at þeir hruðu sum skip Birkibeina, ok var sjá hríð allmannskœð, ok féll miklu fleira af konungi. Þá lögðu Birkibeinar frá skipin. Þá mælti

15 konungr: Hafizt vel við, góðir hálsar, fár munu þeir slíkar hriðir gera oss, þvíat þeir munu eigi síðr tannsarir en vér. En er Eyskeggjar sá þat, at Birkibeinar lögðu frá, þá hugðu þeir þá mundu vilja flýja. Þá mælti Ólafr jarlsmágr: Dugum vér nú vel, þvíat nú bleyðast þeir,

20 ok sé ek svá fara flesta, ef í ofreslit koma; fylgjum nú sigrinum, ok höggvi tengslin, ok rekum þá karlmannliga. Allir váru þess fúsir, ok svá var nú gert. En er skipin losnuðu í sundr, ok þeir skyldu greiða atróðrinn, þá mistu þeir áranna, rak þá skipin fyrir straumi. Birkibeinar reru þá at ok lögðu tvau skip eða þrjú at einu.

Í því bili kómu þeir innan or bænum borgarmenn, ok höfðu þeir langskip, ok váru á 10 tígir manna, ok höfðu allir hringabrynjur. Kom þat lið þá vel í þarfar, hruðust þá skipin Eyskeggja, ok hvert sem hroðit var, þá gengu

30 Birkibeinar af smáskútunum ok á þau hin stærri skipin. Eyskeggjar höfðu sett upp merki Sverris konungs Sigrfluguna í stafninn á höfðingjaskipi sínu, ok sá Birkibeinar fullgerla, hvar eptir henni var at leita. Sóttu Birkibeinar þá þar til, er þeir náðu merkinu, ok því næst hruðu þeir

35 skipit með stöfnum.

Lát margra manna.

116 (120). Sigurðr konungsson hljóp fyrir borð ok var drepinn á sundi. Þá reru á braut á tveim skipum Loðinn son Páls smáttauga ok Hallvarðr brætti. Ólafr jarlsmágr hljóp fyrir borð ok svam til lands. Birkibeinar 5 óðu út á mót honum ok drápu hann. Hallkell féll á skipi sínu ok nær öll sveit hans. Þá féll mestr hluti liðs Eyskeggja, nema þeir er grið váru gefin. Konungur hafði mælt, at eigi skyldi syngja fyrr hámessur í böenum, en hann kæmi frá orrostunni. Reri konungur nú inn til 10 bæjarins ok lét flytja inn öll skipin með sér. Var þá ok messumál, er konungur kom frá bardaganum, ok váru þá þegar sungnar messur. Litlu eptir orrostuna andaðist Bárðr Guthormsson ok Benedikt litli ok enn fleiri liðsmenn. En er líkin fundust Sigurðar ok Ólafs, þá lét Sverrir konungur 15 sýna lík Sigurðar í fjölmenni, at þat var lík höfðingja þess, er þessi flokkur hafði haft fyrir sér. Var líkit jarðat fyrir sunnan sönghúsit í Mariukirkjugarði. Lík Hallkels var jarðat í Kristskirkjugarði. Í Mariukirkjugarði var ger gröf mikil, váru þar mörg lík Eyskeggja í lögð, ok efst 20 lík Ólafs jarlsmágs. Þat er mál manna, at eigi hafi sú orrosta verit, at menn hafi sigrazt við jafnmikinn borðamun, sem var í Flóruvágum. Gerði þar mikinn kænleiks mun með þeim um atlöguna, en djarfir váru Eyskeggjar við vápn en heldr úgættnir at hlífa sér. En er Sigurðr 25 jarlsson spyrr þessi tíðindi, þá siglir hann suðr til Danmarkar, fylgði honum sumt liðit, en sumt dreifðist ymsa vega, sumt gékk til griða. Eysteinn korpr sigldi vestr um haf.

Stórmæli páva við Sverri.

30

117 (121). Eiríkr erkibyskup ok Absalon erkibyskup sendu menn með bréfum suðr til Róms á fund páva. Var þar ritat alt frá Sverri konungi eptir vitnisburð Eiríks erkibyskups ok hans manna um öll þeira mál, áðr erk-

- ibyskup stökk frá stólinum. Féngust þau andsvör af páva, sem erkibyskupar höfðu orð til sent, at pávinn lýsti stórmælum yfir konunginum, ef hann léti erkibyskup eigi ná því öllu, sem hann beiddist ok hann kallaði til.
- 5 Þessi bréf lét erkibyskup upp lesa í Danmörk, ok lýsti hvern sunnudag á kór uppi banni yfir Sverri konungi. En er konungrinn spurði þetta, þá talaði hann opt á þingum um þetta mál ok sagði, at þat var upplost Dana en eigi páva orð, ok kvezt ætla, at Eiríkr blindi mundi
- 10 ekki fyrirlijúga konungdómi hans, ok þat bann ok blótan, sagði konungr, sem hann nefnir mik til, hefir nú drifit í augu honum, ok er nú fyrir því blindr; munu þeir í banni, er bannsverk gera, en ek em konungsson ok réttkominn til lands þessa, ok haft áðr marga nauð fyrir,
- 15 en ek næða. Fari Eiríkr til stóls síns, þótt hann sé blindr, ef hann vill hælða landslög hér í landi; en þótt hann hefði þar bæði augu heil, er nú er hann báðum blindr ok svá hugskotinu, at sjá hit rétta, þá mun ek eigi brjóta lög hins helga Ólafs konungs fyrir hans sakir,
- 20 þó at hann bannist um eða blótist.

Frá legata páva ok Sverri konungi.

- 118 (122). Þegar eptir páska fór Sverrir konungr austr með landi, hann fór alt austr í Konungahellu. Þá kom þar pávans sendimaðr legatus ok hans förunautar.
- 25 Hafði konungr þá nokkura daga í boði sínu, ok ræddu þeir konungr marga hluti sín á milli. Konungr leitaði þess við legatann, at hann mundi gefa konungi vígslu ok vígja hann undir kórónu. Legati tók því líkliga. En er aðrir kennimenn urðu þessa varir, þá sögðu þeir
- 30 legatanum, at konungr var í missætti við erkibyskup, ok hann var frá stólinum, þeir sögðu ok Sverri hafa verit vígðan fyrrum til prests, ok hann hefði tekit eiginkonu ok átt áðr aðra lögfengna, ok lifðu þá báðar. Marga hluti aðra féngu þeir til rógs við konung. En ær

Sverrir konungr kom næst á þetta tal við legatann, þá synjaði hann konungi vígslunnar, bað hann sættast við erkibyskup, ok sagði hann eiga at vígja hann. Þá svaraði konungr: Sé ek, hvert þitt erendi mun vera hingat í land, þat sama sem margir falsarar gera aðrir, þeir er hlaupa utan af löndum, vilja fá sér fé, en gera vart ríki at spotti ok háði, þá er þeir koma braut. Nú vil ek, at þú farir braut héðan leiðar þinnar, vil ek eigi, at þú falsir fé af mínum mönnum hér í mínu landi. Eptir þat fór legatinn á braut. 5 10

Frá Sverri konungi ok Nikulási byskupi.

119 (123). Sverrir konungr sneri nú apr norðr í Víkina. Hann sendi menn eptir Nikulási byskupi. En er byskup kom á konungs fund, þá heimti konungr byskup á eintal ok sagði, at hann var þess viss. orðinn, at öll þau 15 svikræði, er þeir Hallkell höfðu haft við konunginn, þá höfðu fyrst komit undan tungurótum byskupi, ok bar þat á hendr honum með jarteinum. Byskup synjaði ok mælti á móti. Konungr kvað þat ekki mundu tjóa, ok lézt áðr alt vita hit sanna. Hét konungr byskupi hörðum 20 afarkostum ok kallaði hann landráðamann. Byskup bað konunginn vægðar á sínu máli ok lézt bæta vildu með öllu því, sem konungr vildi. Var byskup þá hinn mjúkasti. Sverrir konungr hafði Nikulás byskup með sér til Björgynjar. Konungr sendi orð Þóri byskupi af Hamar- 25 kaupangi, at hann skyldi koma til Björgynjar, ok svá gerði hann. Þar kom ok Njáll byskup af Stafangri. Þar var þá talat um kosning, hvern kjósa skyldi í stað Páls byskups í Björgyn. Þar var til kosinn sá maðr, er Marteinn hét ok var hirðprestr Sverris konungs, hann 30 var enskr at öllu kyni ok klerkr góðr, þeir vígðu hann til byskups at ráði Sverris konungs. Nikulás byskup var þá í miklum kærleikum við Sverri konung, ok var formaðr með konunginum at öllum ráðum, þeim er kon-

ungr vildi láta fram fara. Þá var ok ger vezla mikil í konungsgarði, ok var þat ráðit, at þessir byskupar mundu vígja Sverri konung ok kóróna hann. Fór þat fram, at þeir vígðu hann á degi postöla Pétrs ok Páls, 5 tók hann kórónu, ok var Nikulás byskup höfuðsmaðr at vígslunni. Konungr gaf þeim öllum góðar gjafir, ok skildust þeir með kærleikum.

Vígðr Páll byskup til Skálaholts.

120 (124). Um vetrinn áðr hafði andazt Þorlákr 10 byskup hinn helgi, ok þat sama sumar kom utan af Íslandi Páll son Jóns Loptssonar. Var hann um vetrinn í Þrándheimi, en fór um várit suðr til Danmerkr ok tók byskupsvígslu af Absalon erkibyskupi, ok fór aþr um sumarit til Noregs ok svá norðr til Björgynjar.

15 *Frá Sverri konungi.*

121 (124). Sverrir konungr fór um várit norðr til Björgynjar, var þar lögð stefna, at byskupar allir skyldu þar koma, þeir er váru í Noregi, til umráða með konunginum, fyrir því at Eiríkr erkibyskup hafði þá sent 20 bréf sín norðr í Noreg ok stefnt öllum byskupum á sinn fund. Kómu byskupar allir til Björgynjar. Kom þar þá Páll byskup. Hit fyrra sumarit hafði konungr þat mjök í ætlan at senda lið vestr í Orkneyjar ok gjalda Orkneyingum svikræði.

25 *Frá jarli ok byskupi.*

122 (124). En er þetta spurðist vestr, þá býst jarl at fara vestan, ok með honum Bjarni byskup ok allir hinir beztu menn af Orkneyjum, kómu þeir at þessum byskupa fundi til Noregs. Áttu þá höfðingjar stefnur 30 sín í milli, ok var þat afráðit, at senda menn með bréfum á páva fund; var fyrir þessi bréf sett innsigli Sverris konungs ok allra byskupa þeira, er þar váru. Rézt til

þeirar ferðar Þórir byskup ok með honum Ríkarðr svartameistari. Fóru þeir með þessum erendum á fund Celestinus páva-
www.libtool.com.cn

Tala Haralds jarls.

123 (125). Þá kærðu þeir konungr ok jarl sitt 5
mál, var þá þing út í Kristskirkjugarði, stóð hirðin um
konungssætið, en sumt sat frammi fyrir; þá stóð enn
mart utan at, var þar jarlinn. Hann tók til orða ok
mælti: Hér er nú mikill fjöldi góðra manna, þyrfta ek
at mínu máli góðan róm alþýðu. Ek em nú svá gamall 10
sem á grönnum má sjá, hefi ek komit mörgum konungum
fyrir kné, stundum með kærleik, en opt með vandamálum.
Nú er nýr vandi til handa kominn, reiði míns herra
Sverris konungs; em ek þó minna af valdr því máli, en
mér er kent, eigi réð ek uppreist flokksins, en þat var 15
satt, at eigi börðumst ek á mót þeim, eigi máttu ek
hatast við allan lýð þar í landi, ok eigi láta Orkneyingar
alt at mér, margir hlaupa ok herja á Írland eða Skotland,
eða ræna kaupmenn, ok allir at úvilja mínum, en er þó
þat mælt, at ek sjá refsingasamr. En ekki er hér um 20
langt at tala, svá gert, sem nú er, ok svá mælt, legg ek á guðs
vald ok yðart, herra. Gékk hann þá fram millum mann-
anna ok féll til fóta konunginum. Konungrinn litaðist
um ok tók seint til orða ok mælti: Mikit herhlaup gerðu
þér í Noreg, er svá styrkan flokk' efldut higat í land, 25
sem Eyskeggjar váru, ok þótti mér ok mínum mönnum
þat mjök móti skapi. En nú er jarl hér kominn, sem
þér megut sjá, ok iðrast nú þess, sem hann hefir af
gert, ok biðr nú miskunnar, ok hana vil ek veita honum,
mun ek þess þurfa af guði, at hann miskunni mér frammar 30
en ek hefi til gert, ok statt upp, herra jarl, ok ver í
guðs griðum ok mínum, en ek mun segja upp sætt okkra
í meira tómi.

Um sætt Sverris konungs ok Haralds jarls.

124 (125, 126). Sverrir konungr lét rita alla sætt, þá er hann gerði við Harald jarl, ok lét skrá eignir þær allar ok jarðir í Orkneyjum ok Hjaltlandi, er fallit höfðu 5 í konungsgarð, ok þeir menn höfðu átt, er fallit höfðu í Flóruvágum. Hann lagði á þriggja vetra lausn, at frændr hinna dauðu skyldu leyst hafa með lausafé; en ef eigi væri leyst innan þriggja vetra, þá féll allt at aldareðli í konungsgarð. Konungr tók undir sik Hjaltland allt með 10 öllum skyldum, hann setti Harald jarl yfir Orkneyjar með þeim skildaga, at konungr skal hafa hálfan allan sakeyri, ok setti þar sýslumenn yfir. Svarði þá jarlinn konunginum eiða at skilnaði þeira. Sverrir konungr gékk á tal við byskupana, áðr þeir skildust, þá mælti konungrinn: 15 Þat er mitt ráð, góðir höfðingjar, at þér gætið með vizku ríkis þess, er guð hefir yðr til sett, látið yðr þat í hug koma, at þat er ekki föðurleifið yður; svá ok ef Eiríkr blindi flæmir yðr af ríkinu, at hann mun lítit gott fá yðr í staðinn, er hann má eigi fá sjálfum sér, hann hefir 20 nú 10 sveina við sér, ok þó alla á annars kostnaði, en ef þér haldit fast samband við mik, þá skal ek vera forstjóri fyrir allra vár máli. Þeir hétu góðu um at skiljast eigi við konungsins mál.

Frá Hreiðari sendimanni.

25 125 (127). Hreiðarr hét maðr víkverskr, er þá hafði lengi verit af landi braut ok víða farit. Hann kom þetta sama sumar með bréfum ok innsigli því, er kallat var Gullbóluskrá; þat innsigli hafði sent Kirialax Grikkja konungr Sverri konungi, en þat stóð á bréfum, at Sverrir 30 konungr skyldi senda Grikkja konungi 10 hundruð góðra hermanna. Sent hafði hann ok til Danmarkar Knúti konungi þann mann, er Pétr hét, ok var kallaðr illska, ok með þvílíkum orðsendingum ok hinn þriðja mann til Svíakonungs. Var Hreiðarr með konunginum um vetrinn.

Þat haust andaðist Knútr konungr í Svíþjóð, ok tók þar konungdóm Sörkvir Karlsson. Þat sama haust fór Nikulás byskup suðr til Danmarkar á fund erkibyskupa Absalons ok Eiríks ok sættist við þá.

Sverrir konungr leystir af páva.

5

126 (128). Vetr þann kómu sunnan frá Rómi til Danmarkar Þórir byskup ok Ríkarðr meistari, ok með þeim kardinali af Róma. Allir féngu þeir þar bráðasótt ok önduðust, ok kómu engi vísendi bráðliga til Noregs um þeira erendi, hvert orðit var. Nökkuru síðar kómu 10 danskir menn til Sverris konungs ok fluttu honum bréf ok innsigli pávans. Lét Sverrir konungr bréf þessi upp lesa á kór ok sýna þar pávans innsigli. Stóð þat á bréfum, at þegar pávinn vissi hit sanna, at konungrinn mælti réttara en erkibyskup, þá leysti pávinn hann ok 15 alt hans ríki frá öllum stórmælum. Konungr kvezt ok spurt hafa með sannendum, at kardinali ok Þórir byskup hefði verit, ok allir þeir, í boði með presti nökkurum, ok um kveldit var kastat eitri í drykk þeira, ok dó þeir allir. 20

Um erendi Hreiðars.

127 (129). Um várit eptir leitaði Hreiðarr við konung, hvert hans erendi skyldi vera. Konungr svaraði svá: Ekki lízt mér friðvænligt hér í landi. Spyr ek þat frá, at Danir munu enn ala oss úlfa, sitja þeir ok sumir 25 innan lands, at ek trúi eigi vel; mun ek ekki senda mína menn frá mér at svá búnu. Þá spurði Hreiðarr, ef konungr gæfi orlof til bóndasonum eða kaupmönnum at fara, ef þeir vildi. Konungr lézt þat gera mundu. Fékk Hreiðarr sér sveitar ok fór or landi um sumarit suðr til 30 Danmarkar á Halaeyri, þá er þar var markaðr. Þar kom Nikulás byskup ok fjöldi Víkverja. Þeir Nikulás byskup höfðu þar með sér svein einn, er þeir kölluðu son Magnús

konungs Erlingssonar; þann kölluðu Birkibeinar danskan ok heita Þorgils þufuskit. Þar á Eyrinni reisa þeir flokk, rézt þar til mikit fjölmenni. Til þeirrar ferðar réð Eiríkr erkibyskup, þar var ok kominn Sigurðr jarlsson ok margir aðrir, þeir váru kallaðir Baglar.

Frá Sverri konungi ok Böglum.

128 (130). Sverrir konungr var þá í Vík austr, ok er Baglar kómu í Salteyjarsund, þá varð Sverrir konungr varr við. Konungr sjálf fór á njósn ok Nikulás af Vestnesi, ok sýndist konungi afi þeira mikill. Fór konungr þá aptr til sinna manna. Baglar váru nú á landi, þar heita nú Múgavellir. Þeir höfðu þar dregit upp skip sín hjá sér, þeir höfðu 5 langskip ok hundrað smáskipa. Sverrir konungr hafði 30 skipa ok flest smá, en er konungr sá, at þeir höfðu múg manna, þá lagði konungr sínum skipum undir eyna, ok lá þar um hríð. Hann lét reisa valslöngu á bergi nökkaru gegnt skipum þeira Bagla, ok um kveldit, er valslöngvan var búin, þá slöngðu Birkibeinar um hríð ok brutu skipin fyrir Böglum. En um kveldit er dimma tók, lét konungrinn gæta valslöngunnar Lávarð son sinn ok Eilíf rauða ok 80 manna með þeim. Konungr bað þá svá við varast, at Baglar mundu koma þar um nóttina. Gékk konungr þá til skipanna. Veðr var geysi kalt, ok niðamyrkr á sem mest. Rif gékk milli lands ok eyjarinnar. Þeir Sigurðr lávarðr lögðust í kös undir valslöngunni. Baglar gengu um nóttina at fjöru út eptir rifinu, hundrað manna. Fundu Birkibeinar eigi fyrr, þeir er undir valslöngunni váru, en spjótin stóðu á þeim. Hljópu þeir þá upp. Þá mælti Eilífr rauði: Rekum þá af oss, þeir hafa ekki um hönd fulla manna. Snerist hann þá við, ok fáir menn með honum, ok féllu þeir flestir. Lávarðr konungsson steyptist ofan fyrir kleif nökkura, ok svá fóru þeir fleiri, stefndu þeir til skipanna. Þar létust af Birkibeininn á þriðja tigi

manna. Baglar brutu í sundr alla valslönguna. Konungr veitti hörð orð Lávarði syni sínum, ok sagði þat sem satt var: Annan veg hélt ek vörðinn, þá er ek gékk til lands mót Magnúsi konungi, ok vei verði þeim konungssyni, er svá gætir sinnar sveitar, sem þú hefir gætt. 5

Frá konungi ok Nikulási byskupi.

129 (131). Þat var einn dag, þá er konungr lá í Seimsfirði, at hann reri á skútu inn undir landit. Baglar géngu fram á berg nökkut ok kölluðu á þá. Sigurðr jarlsson mælti: Hvárt er Sverrir matgjafi minn á skútunni? Þá svaraði Ljótr Haraldsson: Hér er Sverrir konungr á skipinu, ok mun hann eigi hafa verra manni mat gefit en þér, muntu nú þat sýna. Þá mælti Nikulás byskup: Fyrir því gengr þú eigi á land, Sverrir? Viltu nú eigi berjast, guðniðingrinn? Þér þykkir ekki jafngott 15 lífi, sem ræna ok herja. Sé hér nú handlín mitt - hann hélt upp skildinum - nú hefi ek mítr ok staf þann, er ek skal bera at pávans boði, þat er stálhúfa ok sverð, þar til er þú ert drepinn eða rekinn or landi. Birkibeinar skutu æ orðum í ok mæltu: Eigi þætti oss vandi 20 um landgönguna, ef slíkir einir væri fyrir, sem þú niðingrinn. Sumir mæltu svá: Illa muntu bera þín vápn, svá hefir þú fyrr borit. Byskup mælti: Opt frýit þér mér hugar, Birkibeinar! Nú gakktu, Sverrir, einn á land, en ek mun einn ganga á móti þér, ok skal þá reyna, 25 hvárt meira má veita mér Pétr postoli ok hinn helgi Hallvarðr, eða hon kyfla gauzka mun veita þér, er þú trúir á. Þá svaraði konungr, svá at hans menn heyrðu: Þat mundi mælt, ef vit Nikulás byskup berðimst, at þar væri greyja mót, er í hvárigum er hugrinn. Fór þá konungr braut ok til sinna manna. 30

Um húsþing.

130 (132). Um myrgininn eptir hafði konungr húsþing, ok spurði menn ráðs. hvat til skyldi taka. Þá

svaraði Nikulás af Vestnesi: Ilt þykkir oss at liggja hér við matleysi, viljum vér nú leggja at ok berjast, sigrast eða falla, en at öðrum kosti viljum vér á braut þangat, sem vér fáam oss mat. Konungr svaraði: Hér segir þú 5 nú mjök vilja allra liðsmanna; en svá ilt sem yðr þykkir hér at liggja, þá þykkir þeim engum mun betra, er hér liggja fyrir innan hjá oss. Konungr lét þá flytja lík manna sinna til kirkju í Salteyjarsundi. Eptir þat fór hann norðr til Björgynjar með öllu liðinu, ok gaf þá 10 mörgum heimleyfi. Konungr fór norðr um haustit til Þrándheims ok sat þar um vetrinn.

Frá Beglingum.

131 (132, 133). Baglar sóttu norðr í Víkina, létu þeir þá stefna Borgarþing. Var þar Ingi til konungs 15 tekinn. Lögðu þeir þá undir sik alla Víkina ok um Upplönd. Nikulás byskup var um vetrinn í Osló at stóli sínum, en stundum suðr í Danmörk. Þá var vígðr til byskups í Hamarkaupang Ívarr skjálgi. Þá kom til Bagla Hallvarðr af Sástöðum, Kolbeinn stránefr ok margir aðrir. 20 Þann vetr tóku þeir Nikulás byskup ok Sigurðr jarlsson mikit fé or Mariukirkju vegg, er Sverrir konungr átti, í Höfuðey, ok höfðu með sér. Um várit eptir fóru þeir Nikulás byskup ok Sigurðr upp á Heiðmörk. Þá gerðu þeir lið um fjall norðr, ok kom þat ofan í firði þeim er 25 heitir Áldi inn frá Rugsundi. Þar drápu þeir sýslumenn Sverris konungs Þóri dara ok Einar lygru ok sveit við þeim. Fóru Baglar aptr síðan til Upplanda ok þóttust hafa vel gengit.

Útboð Sverris konungs.

30 132 (133, 134). Um vetrinn eptir jól átti konungr þing við bændr ok bauð út leiðangri um allan Þrándheim, Hálogaland ok Mæri hváratveggju. Hann stefndi snemma saman öllu liðinu. At Hallvarðsmessu var hann kominn

við öllu liðinu suðr til Björgynjar, hafði hann þá nær 30 hundraða. Hann sat um sumarit í Björgyn fram til Margrétarmessu, dreif þá til hans lið mikit, mundi hann þá hafa á fimta tigi hundraða. Sigldi hann þá liðinu suðr í Gröningasund, ok þótti mörgum kynligt, er hann fór eigi leið sína. Konungr hafði jafnan þing við lið sitt. Hann hafði fjölda leiðangrsfólks, var þat lið úspakt ok lítt stilt. Konungr talaði fyrir fólkinu á einu þingi ok mælti svá: Úfallit er þat góðum bóndasonum at fara til þess or Þrándheimi eða Hálogalandi, eða þótt skemra sé at komnir, at berjast við búgögn bónda, keröld eða bús búhluti, er yðr þat engi snild, en hinum mein, er eigu; ræð ek yðr þat at gera þetta eigi lengr. Nú má ek eigi heita stjórnari lands þessa, nema ek taka af þessa úsiðu eða aðra; bið ek yðr til vinsamligum orðum, at þér látið af þessum úspektum, fyrir því at mér þykkir mikit fyrir at refsa yðr, en þat verðr þó at gera, ef eigi batnar við þetta. Svá þykkjumst ek ok fullkominn til vera ríkisstjórnar lands þessa, þó at Nikulás byskup segi þat eigi. En þat þykkjumst ek eigi víta, hvat Nikulás byskup finnr mér, er hann segir þaf, at ek mega eigi konungr vera yfir Noregi. Þeir hafa margir borit konunga nöfn, er verit hafa ambáttar synir, en ek em sannr son Sigurðar konungs ok Gunnhildar. Er þat nökkurum mönnum kunnigt, hver ætt hennar er, en ek má þat þó gera enn kunnara alþýðunni. Þá taldi konungr allar kynkvíslir hennar öllum þingmönnum áheyranda, ok könnuðust þá margir menn við sína frændr, þeir er eigi vissu áðr skil á. Lauk hann svá sínu máli, at engan kvezt hann víta betr til fallinn þá í Noregi, hvárki fyrir guði né mönnum, at bera konungsnafn en sik, en þó at Nikulás byskup vili heldr annan hafa en mik, þá munu vér Birkibeinar lítt at því fara nú heldr en fyrr. Konungr þarf at vera harðr ok ráðvandr, en oss sýnist Nikulás, þótt hann sé tungumjúkr maðr, hafa hera hjarta en trygd sem refrinn, ok þótt vér

telim upp allan afspring Ingiríðar, þá mun fár vera tryggr; eigi var Magnús trúr eða Buriz, sem merki hafa á orðit. Nú látum þat vera kyrtr, þviat alt mun reynast um síðir, hverr hvergi er, munum vér nú fyrst sækja á fund Bagla, 5 ok mun þá vita, hversu hvatr hvergi er, eða hversu fast skaufhali stendr þá fyrir oss Birkibeinum. Eptir þat var slitit þinginu, var þá ok skamt at biða þess, er byrr rann á. Tóku þeir þá til segls ok létu eigi fyrr, en þeir kómu austr til Oslóar, ok var þar fyrir Bagla herr 10 mikill í bönum.

Sverrir konungr skipaði atlögu.

133 (134). Jakobsmessu aptan lagði Sverrir konungr við Höfuðey. Gékk hann upp um myrgininn ok hlýddi tíðum. Eptir messu átti konungr húsping ok 15 mælti: Baglar eru í bönum með allmikil lið ok ætla at taka við oss; hugsit þér nú um vandliga, hvernin ek skipa til. Hákon son minn með allar sínar skútur skal róa út á leiruna fyrir innan Nunnusetr, ganga þar upp ok svá í bæinn, veita þeim hakslettu, er á bryggjunum 20 eru; en lendir menn mínir, Gregorius Jónsson, Sigurðr af Móðastöðum, Eysteinn Rögnvaldsson ok með þeim Mærirnir, skulu leggja út at eyrunum við Mariúkirkjugarð ok ganga þar upp um Mariúkirkjugarð hjá syðra stræti; en alt annat lið skal fara með mínu merki utan at bryggjum, 25 þar mun vera meginlið þeira fyrir. Var þá blásit þegar liðinu til brautlögu, greindust þá skipin hver, þannin sem konungrinn hafði fyrir mælt.

Tala Nikulás byskups fyrir Böglum.

134 (135). Nikulás byskup talaði fyrir her þeira Bagla 30 ok mælti svá: Sigurðr jarlsson með sína sveit ok Hallvarðr af Sástöðum með Upplendinga skulu hafa eina fylking fyrir innan Nunnusetr ok gæta, at þeir komist eigi þar í bæinn, en þeir synir Önundar hlyns ok Kolbeinn

stránefr skulu gæta til brúarinnar, at þeir komist eigi þar í bæinn, en konungsmerkit ok mitt lið ok bæjarmenn skulum verja bryggjurnar. Hefir Sverrir miklu minna her en þér hyggit, er víða einn maðr í hverju hálfrymi, hafa þeir sett upp húðföt sín víða í rúmunum, eru Birkibeinar svá bannsettir, at sverð þeira bíta eigi, ok eigi munu þeir þora at leggja. Verðit nú við vel, feigr mun hann Sverrir, ef hann leggir at, kann vera, at hér fari hann sem í Seimsfirði. Byskup var á hesti ok klerkar nökkurir með honum, ok var hann uppi á strætinu fyrir garði sínum, þá er atlagan tókst. Æptu þá hváirtveggju heróp.

Um atlögu.

135. Sverrir konungr lagði at svá fast, at byrðingar, þeir er fyrir lágu, brotnuðu. Baglar höfðu sökt nökkurum skipum, fyrir bryggjum, máttu Birkibeinar því eigi vel ná atlögunni, skutu þá hváirtveggju. Birkibeinar sóttu þá yfir byrðingana. Bengeirr langi ok Bótólfr kómu fyrstir upp á bryggjurnar. Einn enskr maðr hjó þegar til Bengeirs ok mælti, at eigi skyldu þeir þar upp ganga. Bengeirr skelfði sverðit, hann kunni manna bezt við sverð ok buklara, hann sló undir skjöldinn ok kom á fyrir neðan nefit, ok tók þat í sundr andlitit. Birkibeinar sóttu þá margir upp á bryggjurnar, en Baglar tóku vel á móti, var þá hörð svipan. Einn maðr mælti til byskups: Herra, ríðit nú fram hart, þvíat nú þurfu várir menn, at þér treystit þá, þvíat svá lízt mér nú, sem Birkibeinum bíti sverðin. Þá mælti byskup: Ríðum undan, lauss er nú orðinn djöfullinn. Hleyptu þeir upp or bænum ok námu eigi fyrr stað, en þeir kómu upp á Gjöllurásinn, ok biðu þar liðsins. Þeir Gregorius lögðu út við árosinn, ok var þar útgrunt, en er skipin kendu niðr, hljópu þeir fyrir borð ok óðu til lands ok géngu upp allhraustliga. Baglar váru uppi við Geitabrá, ok veita þeir svá harða árás Birkibeinum, at þeir snúa undan

til skipanna, féllu sumir, en sumir hljópu á kaf. En er þeir koma á skipin, þá leggja þeir út til Þrælabergs, ganga þar á land ok sækja inn eptir völlum. En er Baglar sá þat, sækja þeir á móti, ok varð þar orrosta
 5 hörð með þeim í annat sinn.

Frá Hákon konungi unga.

136 (135). Hákon konungsson lagði at inn á leir-
 unni svá fast, at skúturnar allar rendu upp á þurt land,
 hljópu þeir þegar á fylking Bagla. Þeir höfðu sik skamma
 10 stund við ok flýðu upp fyrir norðan bæinn. Birkibeinar
 fylgðu ok drápu af þeim slíkt, er þeir máttu; sumir sneru
 í bæinn ok veittu þeim bakslettu, er á bryggjunum váru.
 Var þá ok uppkomin á bryggjurnar Sigrflugan merki
 Sverris konungs, ok í því flýðu Baglar ok bæjarmenn,
 15 sumir upp or bænum, sumir í garðana. Sverrir konungr
 gékk upp eptir langstræti, ok er hann kom upp í göturnar,
 sá hann, hvar þeir börðust út á völlum. Sneri hann
 þá út þannig, féngu Baglar þá hart slag, féllu þeir nær
 allir. Birkibeinar rannsökuðu þá bæinn ok brutu hús
 20 til Bagla, ok drápu þá enn mart manna, en þó drógust
 undan þessu sinni flestir höfðingjar Bagla, en fjöldi féll.

Frá Sverri konungi.

137 (136). Eptir þat lét Sverrir konungr blása
 öllu liðinu upp á Mörtustokka, ok átti þar tal við þá ok
 25 mælti svá: Guð sé þess lofaðr, er hann hefir eigi gert
 horfinheilla við oss Birkibeina um sigrinn nú heldr en
 fyrr; er mér þess ván, at varla muni Nikulás skaufhali
 með úhræddu hjarta nú hafa undan sótt. En ek vil þó
 þat segja yðr öllum saman, at skipum skal leggja öllum
 30 til Höfuðeyjar. Vil ek, at vér fáim enga flögu af þeim
 eða skræmihlaupum þeira, þvíat eigi er úvænna, at nökk-
 urir víki aptr til bæjarins, er náttar, ann ek þeim ekki
 þess, at þeir komist þegar á veðr mínu liði. Þá fóru

menn til skipa ok gerðu sem konungr mælti. Upp var tekit í bœnum fé alt, áðr þeir fœri braut, fyrir því at bœndr ok kaupmenn höfðu barzt móti konunginum. Langskip, þau er til váru, tóku þeir ok brendu flest, en höfðu með sér Bókaskreppuna, er Nikulás byskup hafði haft. 5 Tók Hiði þá við Bókaskreppunni en brendi Viðsjána, er áðr hafði hann. Ok er konungr lá við Höfuðey, lét hann menn bera upp hlutskipti á völl sunnan á eyna, síðan lét hann skipta í fjóra staði herfanginu. Eptir þat var blásit til húspings, ok átti hann tal við lið sitt ok lét 10 menn ganga undir stöng, ok var liðit skorat, ok váru þá á fimta tigi hundraða. Þá kom maðr með bréfi frá Nikulási byskupi til konungs, ok var þat á, at byskup vildi sættast við konung. Hann kvað hafa hann þat gert fyrr, ok efnt þó lítit af, en engi kvezt konungi þykkja 15 fremd í at láta drepa Nikulás, ok unna mun ek Nikulási gríða, ef hann sjálfr kemr á minn fund, en hann kemr, ef honum sýnist. Þá beiddi konungr liðsmenn ok leiðangrslíð, at hann vill hafa skip ok skipreiða allan saman, er fenginn var, at kaupi fyrir 15 merkr gulls. En mönnum 20 sýndist svá, sem þetta mundi eigi vera þriðjungr til verðs þess, sem til mundi koma. Géngu þeir þá til Sigvaldi karl ok Sigurðr af Móðastöðum, Eysteinn Rögnvaldsson ok margir aðrir, ok drógu í sundr reiðann ok seglin sem annat fé. Ok er konungr vissi þat, hljóp hann til með 25 sviga ok lét ganga. Flestir köstuðu niðr því, er á héldu, ok stukku undan, þvíat þeir sá, at konungr var reiðr. Sigvaldi beið ok gékk eigi undan. Konungr laust tvau högg um herðar honum. Sigvaldi vildi eigi á mót taka. Konungr hætti ok sagði þá illa gera, er þeir brutu ráð 30 hans, sagði, at hann vill hafa landvarnir, ok svá var. Var þá skipt síðan fénu með mönnum, sem tala rennr til, var þat eigi minna fé, er hverr maðr hlaut þar, en til tveggja marka veginna. Lá konungr þar lítit skort hálfan mánuð.

Frá Böglum.

- 138 (137). Nú er at segja frá Böglum, er þeir hafa flýit, at þeir fara hit efra um Upplönd ok svá norðr til Þrándheims ok svá í Niðarós. Ok er þeir kómu til borg-
 5 arinnar á Steinbjörg, settu þeir lið sitt umhverfum borgina. Þar var fyrir í borginni Þorsteinn kúgaðr ok Bjálfi skinn-
 stakkr ok Ásgautr, ok höfðu vel 80 manna. Baglar lögðu vistagjald á bæinn ok kröfðu bændr leiðangra í
 heraði. Þeir létu menn ok sverja sér trúnaðareiða ok.
 10 konungi sínum, at menn skyldu eigi vera mótstöðumenn
 þeira, þeir gerðu ok jafnan harða skothríð borgarmönnum.
 Einn dag kallaði Nikulás byskup á Þorstein í borgina
 ok mælti: Úráðligt er þér, Þorsteinn, at halda borgina
 ok vera í banni, ok láta muntu meira í öðrum stað.
 15 Vér munum gera lið til búa þinna ok ræna þar hvívetna
 en brenna bæina. Þorsteinn kallaði Bjálfa til sín ok sagði,
 at úráðligt mundi at halda borgina lengr, ef þeir sæti þrálíga
 um. Lauk svá þeira viðrtali, at þeir urðu á þat sáttir, at
 upp skyldi gefa borgina. Ekki vissu aðrir borgarmenn
 20 til þessa. Laundryr vóru á borginni, þar gékk Þorsteinn
 til, svá at hann mátti tala við Bagla. Guðbrandr ungi
 gékk til móts við hann, ok gerðu þeir ráð millum sín,
 bað Þorsteinn þá ganga inn um nóttina þær sömu dyrr,
 en Guðbrandr hét á mót borgarmönnum öllum lífsgriðum,
 25 vápna ok klæða. Um nóttina géngu Baglar í borgina
 um þær sömu dyrr, sem Þorsteinn hafði þeim heitit, at
 opnar skyldu vera. Fundu borgarmenn eigi fyrr, en
 Baglar höfðu fyllt borgina af mönnum. Féngu menn þar
 lífsgrið ok höfðu ígangsklæði sín, fáir einir vápn, en
 30 engir fé. Sneri Ásgautr ok Bjálfi út til heraðs, en
 Kúgaðr gerðist handgenginn þeim Böglum ok fór með
 þeim. Baglar tóku fé þat alt, er í borginni var, síðan
 brendu þeir hvert hús, er þar var. Þeir tóku einn dauðan
 mann, er þar var, ok steypu í brunninn, báru síðan í
 35 grjót, þar til er fult var. Þeir stefndu til borgarmönnum

at brjóta alla steinveggina, áðr þeir skildist við; þeir brendu ok öll langskip konungs, áðr þeir færi á braut. Snerust þá síðan til **Upplanda** ok þóttust hafa unnit vel til fjár.

Frá Sverri konungi.

5

139 (138, 139). Þat er at segja frá Sverri konungi, at hann sneri til Goðmars ok lagðist við suðrlandit, þar sem heitir Fyrileif, ok stefndi þar þing við bændr. Bar konungr þat at þeim, at þeir hefði verit móti honum í Seimsfirði ok hefði tekit konung annan í höfuð honum. 10 Helgi hét maðr, er svaraði ræðu konungs ok mælti svá: Fáir menn í várum heruðum váru í þeim flokki, ok þó með litlu ráði þeir er váru; erum vér ok svá gamlir ok runnir bitar upp, at fyrr kunnum vér við at sjá, en vér komum í úfæruna; eru oss ok svá kunnig lög í Noregi 15 ok ríkra manna rétttr, at vér vitum, hvar lögkonung á at taka. Nú megut þér þat sjá, herra, at vér mundum eigi svá heimskir vera, at fylla með álitaleysi þann flokk, er eigi var réttlígar til kominn ok þó gagnstaðligr yðr, herra. Fór hann svá orðum um, at konungi hugnaði vel. 20

Konungr fór þaðan alt austr til Elfar, ok lá þar allr landsmúgr úti á skógum. Konungr sendi bøndum orð, at þeir kæmi til hans í griðum, ok stefndi við þá þing. En er þeir vissu sik sakafulla við konung, þá frestuðu þeir stefnulaginu ok dvöldu langa hríð. Kon- 25 ungs mönnum þótti ill dvöl þessi ok réðu um at rjúfa leiðangrinn. Ólafr beitstokkr hét maðr, er þetta talaði mest fyrir liðinu, ok þegar er konungr varð þessa varr, lét hann drepa Ólaf. Konungr stefndi enn þing bøndum, en ef þeir kæmi eigi, lézt hann mundu brenna bygðir 30 þeira. Kómu bændr þá ofan ok áttu þing við konung, festu þeir þá gjald í konungs vald, ok annan dag eptir kom ofan leiðangr ok liðagjald ok sakeyrir; váru þat mörg hundruð nauta ok mikit fé annat.

Fór konungur þá til Oslóar, þvíat honum var sagt, at Baglar ætlaði þannin, en þeir höfðu snúið norðr aptr til Þrándheims, þegar þeir spurðu at konungur var í bænum. Konungur fór þá út til Túnsbergs. Konungur 5 sendi upp í Mjørs Philippus jarl son Birgis brosu, skyldi hann þar sitja fyrir Böglum. Híði bróðir hans skyldi ok þangat fara, ok var hann eigi búinn. Konungur fór or Túnsbergi ok ætlaði til Björgynjar, góðan byr hafði hann, er hann sigldi frá bænum, en Híði var eptir með 10 sína sveit. Konungur sigldi norðr í Helgasund, þá spurði hann, at Sigurðr jarlsson hafði norðan siglt, þótti honum Híði þá vera kominn háskasamliga. Lét konungur blása til húspings um myrgininn ok sagði, at honum þótti horfa úvænt um þeira menn, mun Híða bróður mínum 15 þykkja njósna sjá trú, er ek fer með allan her minn, ok munu þeir nú ekki varast. Tók þá konungrinn öll léttiskip, ok sté þar á sjálfr ok ætlaði at leita Sigurðar.

Slagið í bænum.

140. Sigurðr hafði haft ráð fyrir sér ok lagt út af 20 leið. Fór Sigurðr um nóttina inn til bæjarins, ok kómu alt á úvart þeim Híða. Baglar hljópu þegar í bæinn ok urðu varir við, hvar Birkibeinar váru; þeir váru í Ásleifsgarði ok drukku þar í einni stofu, hljópu þeir út flestir vápnlausir. Híði hljóp suðr or stofunni ok upp 25 undir skúrfjalarnar millum húsanna. Baglar vöktu um nóttina ok gættu bæjarins, en um myrgininn rannsökuðu þeir bæinn ok drápu Birkibeina, hvar sem fundu. Hvít- ingr hét einn umrenningr Bagla, hann fann Híða, ok bað Híði hann leyna sér ok gaf honum til gullhring. Sveinninn 30 hét góðu, en sagði þó þegar Böglum. Var þá Híði tekinn ok drepinn. Sigurðr fór þegar braut þann sama dag or bænum. Þar féll með Híða 50 manna, ok váru mart hirðmenn.

Frá Sverri konungi.

141. Sverrir konungr kom fyrst til Túsbergs, ok varð þá sannfróðr at þeim tíðindum, sem þar höfðu gerzt. Hann segir þá liðinu, at hann vill leita á fund Sigurðar. Heldr konungr þegar austr yfir Foldina, spyr konungr 5 þá, at Sigurðr ferr austr undan. Verðr Sigurðr þá ok varr við ferðir konungs, lagði Sigurðr þá upp í Befju. Konungr kom þar litlu síðar. Þeir Sigurðr hljópu á land upp ok yfir brú, er var á ánni, ok hljópu þar saman. Birkibeinar hljópu þegar af skipunum, ok gerðu hvárir- 10 tveggju skothríð. Birkibeinar brutu af brúna. Hljópu þeir Sigurðr þá á land upp, þar féllu nökkurir menn af Böglum. Birkibeinar tóku skipin ok alt þat er á var, höfðu þeir sum með sér, en sum brendu þeir. Sneri þá konungrinn norðr til Björgynjar ok sat þar um vetrinn. 15

Frá mönnum Sverris konungs.

142. Um haustit þá er konungr hafði skilit við lið sitt í Helgasundi, þá fóru þeir með stórskipunum norðr hit beinsta til Þrándheims. Þeir kómu fyrstir norðr á þrim skipum, Eiríkr af Há, Eyjólftr Aflason ok Arni 20 skaðareðr. Þeir spurðu, at Baglar váru í bænum ok höfðu gert mörgum mönnum skaða. Birkibeinar kómu til Hólms um lýsingar skeið. Reru þeir Eiríkr í ána tveim skipum, en Eyjólftr lagði at sandinum fyrir innan borg, ok stefndu þeir fyrir utan bæinn upp til brúar. Baglar 25 urðu ekki varir við Birkibeina, fyrr en þeir kómu í bæinn, ok lúðrarnir géngu. Hljópu þá Baglar sumir í kirkjur, sumir til brúar upp. Váru þeir nær allir drepnir, sumir féngu grið. Þetta var tveim nóttum fyrir Andresmessu. Birkibeinar létu upp setja skipin út á Eyrum, höfðu þeir 30 þá bæinn til varðveislu ok svá sýslur í heraði.

Dráp Jóns magra.

143 (142). Um vetrinn eptir jól drápu Baglar Jón magra með þeim hætti, at þeir veittu honum heimsókn,

gékk sá maðr til dyra, er Sölvi hét, hann krafði dyra ok bað Jón út ganga, ok kvezt hafa tíðindi at segja honum. Góð skyldu þau vera, sagði Jón, ok spretti lokunni frá ok lauk upp hurðunni. Sölvi lagði þegar
 5 sverðinu í gegnum hann, svá at yddi út um bakit. Í því greip Jón um hálsinn Sólva ok greyfði honum undir sik, rann þá úmegin á Jón, ok dó hann þegar.

Hallvarðr af Sástöðum var þá á Upplöndum, hafði hann þá at varðveita konungsefni þeira Bagla, fóru norðr
 10 um fjall eptir jól. Þeir fóru ofan um Rennabú ok drápu þar Ívar ármann ok Þorleif styrju. Þá fóru þeir í Orkadal ok drápu þar Einar skitinbeina ok Skeggja á Eggju, fóru síðan til bæjarins. Gunnarr galinn ok Eindriði rakki báru njósni til bæjarins. Gunnarr for út á Eyrar ok
 15 lagði eld í langskipin, ok vildi heldr brenna upp, en Baglar nyti. Ok er hann var þar at, kómu Baglar at honum ok drápu hann. Baglar tóku þá bæinn, ok varð engi viðtaka, höfðu Birkibeinar farit braut, þegar þeir spurðu til Bagla. Sátu þeir þar um vetrinn. Þeir buðu út leið-
 20 angri um allan Þrándheim ok hrundu skipum á vatn ok bjoggust til varnar. Birkibeinar lágu úti á mörkum ok skógum opt í illum búðum, sem ván mun á þykkja, væntu æ, at Sverrir konungr mundi koma ok frelsa sína menn or ánað. Þá var Inga gefit þar konungsnafn.
 25 Bárðr hét sá maðr, er þat gerði. Baglar höfðu þá her mikinn ok allvel búinn. Um vórit lögðu þeir liðinu út til Rauðabjarga nökkuru fyrir Hallvarðsmessu.

Dráp Bagla.

144 (143). Sverrir konungr fór or Björgyn með
 30 skútur ok léttiskip, ok fór skyndiliga ok ætlaði at koma á úvart Böglum, sem hann hafði jafnan fyrr gert. Ok er hann kom inn um Agðanes, þá mætti hann þar einu skipi Bagla, ok drápu þeir þar af mjök mart manna, en sumir kómust á land undan. Inn hjá Hornbora mættu

þeir Baglaskútu einni; sneru Baglar at landi ok hljópu upp, en sumir váru drepnir. Inn fyrir Reinsvík fundu þeir Bagla með mikit langskip, ok drápu þeir þar af nær hvert mannsbarn. Vildu liðsmenn hafa skipit, en konungi þótti þat ekki samfært í róðri við skúturnar, ok létu þeir 5 eptir skipit ok iðruðust litlu síðar.

Upphaf orrostu.

145 (143). En er Baglar sá róðr Birkibeina, ráku þeir af sér tjöldin ok lögðu saman skipin ok tengðu. Þeir höfðu sjau skip ok öll stór. Þeir lágu við Þórs- 10 björg. Landnyrðingr var á léttr sá innan orfirðinum, rendu skip Bagla at viðum fyrir vindi. Birkibeinar reru at, ok skutu hváirtveggju, reru Birkibeinar um hit ytra ok máttu vera, hvar sem þeir vildu. Birkibeinum þótti vera borðamunr mikill. Var þessi skothríð allhörð ok 15 löng, féllu menn af hvárumtveggjum, ok mart var sárt. En er konungr sá, at þeir sýsluðu ekki til frama, þá bað hann Birkibeina frá leggja. Gerðu þeir svá, lögðu saman skipunum. Þá mælti konungr: Eigi eru Birkibeinar sem fyrrum, ekki lögðu þeir svá at sem þér með drag- 20 kyrtlana, höfðu þeir kyrtla styttri ok snæfrari ok hjörtu betri. En hvat er nú hér at liggja? róm inn til bæjar, en at öðrum kosti verit drengir ok menn nokkurir, ok róit svá at, at þeir viti, hvárum sverðin bíti betr. Birkibeinar ceptu þá, ok eggjaði hverr annan, reru svá at í 25 fyrstunni, at langskipin tóku við skútunum. Veittu Birkibeinar þá svá harða atsókn með spjótalögum ok sverðshöggum, at Baglar hrökkva undan. svá at Sölmundr systrungr ok þeir 5 saman váru komnir upp á skip Guðbrands unga. Þá hét Guðbrandr á sína menn, at þeir 30 skyldi reka þá ofan. Gerðu Baglar þá atgöngu svá harða, at Birkibeinar hrukku ofan, en sumir féllu. Neyttu Baglar þá borðamunarins ok létu ganga á þá vápn ok grjót svá stórt, at ekki hélzt við, féll þá mart af Birk-

ibeinum. Baglar færðu stafnljá á skip Birkibeina ok héldu þeim. Birkibeinar tóku þá allir eitt ráð, ok þurfti engi at öðrum at nema, ~~at þeir ráku forka við stórskipunum ok leystust frá braut, þeir kómu af stafnljánunum~~ af skipum sínum. Þar féll Sölmundr systrungr ok nær alt af skútu hans; hroðin var önnur skúta af Birkibeinum, ok náðu þeir hvárutveggja skipinu. Nikulás af Vestnesi varð sárr, ok var skotinn framan í stálhúfuna, ok gékk í gegnum, ok þótti þat lítit sár at sjá.

10 *Konungr stöðvaði orrostu.*

146 (144). Þá mælti konungr: Eigi skulum vér nú berjast við þá lengr at sinni, skulum vér nú leggja inn til bæjar. Sá maðr hafði verit sýslumaðr Bagla, er Ögmundr hét vágapungr, ættaðr af Upplöndum, hann
15 hafði þá sýslu út í Orkadal, hann stýrði þá skipi því, er Eyjólfir hafði þangat haft um haustit. Hann hafði lagt út við Ingardal undir bergit, ok sá þaðan, er þeir áttust við Birkibeinar ok Baglar. Sló þar í þrætu með þeim, vildu sumir til ok duga sínum mönnum, en sumir vildu
20 heldr á land upp. Kom þat skip Böglum at engu gagni.

Sverrir konungr stýrði inn eptir firði, ok fyrir innan Þinarós elti hann Bagla upp af tveim skipum, en síðan sneri hann inn til bæjarins. Baglar sneru inn þannin, ok hugðu sér lítit mundu fyrir at veiða Sverri konung
25 í bænum, þar sem hann hafði lið lítit ok sárt nær alt, hafði ok mart fallit af hans mönnum fyrir Þórshjörgum. Baglar lágu út við Hólm, þvíat þeim hugðist svá at, at leiðangrslíð þat sem þeir höfðu haft or Þrændalögum, at þat fólk mundi þeim ekki stöðugt, þegar þeir kæmi á
30 land, ok varð af því ekki af atlögunni þeira. Sverrir konungr var út á Eyrum, búinn viðrtöku, ef þeir legði at.

Ráðagerð Bagla.

147 (144). Baglar gera nú ráð sitt, sýnist þeim þat nú líkast at fara suðr til Björgynjar ok leggja nú

land alt undir sik, þykkir þeim sik engu skipta, hvar Sverrir konungr ferr með skútur sínar. Nikulás af Vestnesi lét ekki varðveita sár sitt, þótti lítils um vert, fór í bað, þá laust verk í höfuðit, ok lá hann litla hríð, áðr hann andaðist, ok var þat mikill mannskaði. Baglar 5 fóru þá suðr með landi öllu liðinu ok héldu vel saman, var æ ótti at Sverri, ok meiri at ráðum hans en skipafjölda, ok hugðu, at þeir mundu fá af honum nökkutilt. Baglar lágu nökkura hríð í Angri. Sverrir konungr fór or kaupangi suðr eptir þeim. Baglar sá þat ok létu, 10 sem þeir mundu róa fyrir hann, en þat varð ekki. Konungr gaf þeim engan gaum ok fór leiðar sinnar, en þeir muni síðar.

Frá Sigurði Jarlssyni.

148 (145). Sigurðr jarlsson hafði farit austan or 15 Víkinni ok spurði, at Sverrir konungr hafði farit norðr or Björgyn. Hélt hann þá til Björgynjar, ok varð þar engi viðtaka; þar brendi hann skip Sverris konungs Sygnabrandinn ok öll þau, er hann fékk. Hann tók í böenum hús nökkur ok færði upp til borgar, ok gerði bál mikit 20 áviðris borginni. Ok er borgarmenn sá þetta, segja þeir dróttningunni Margrétu. Hon var þar í borginni, ok með henni til forráða Aurapáll. Henni var mikill ótti at þessu ok mörgum öðrum konum, er í vóru borginni. Aurapáll fékk þat ráð, at þeir tóku tunnu eina ok báru í spánu 25 ok næfrar, ok lögðu í eld ok slöngðu í bálit fyrir þeim Böglum, fyrr en þeir hefði algert. En þar varð svá mikill logi af, at þeir féngu eigi fyrr slókt, en þat var alt uppbrunnit, er þeir höfðu áðr til ætlat. Var þat mikil dvöl. En þó réðu þeir til í annat sinn ok báru 30 enn saman. Dróttningin bað þá heldr fyrir guðs sakir gefa upp borgina, ok næði menn út at ganga heldr, en þar léki yfir eldr, kvað verra at láta alt saman, menn ok fé. Þá gerði Páll þat ráð, at konur allar skyldu

ganga út í hús þat, er var yfir borgarhliðinu ok fyrr hafði verit myrkvastofa, ok sagði þeim mundu skamt til þá at ganga or borginni. Þær géngu þangat ok urðu fegnar, ef þess væri ván, ok er þær kómu í húsit, lét hann aptr skella hurðunni, setti fjötur fyrir utan. Ekki skorti þar til atvinnu þeim.

Ásgautr féhirðir fékk einn smörhlaup tóman, ok skar allan utan gluggum, bar í næfrar ok strý ok brennustein, ok lagði þar í eld ok slöngði í bálit. Bálit var
10 svá gert, at holt var innan, ok þá er eldrinn kom þar í, laust í loga svá miklum, at eigi varð slöktr, ok brann upp þegar alt at köldum kolum. Þá fóru þeir í bæ ofan. En Páll gékk til dróttningar ok spurði, hvat hon mundi vilja gefa honum til, at þeir Baglar hyrfi frá borginni. Hon
15 kvezt þar mundu mikit til vinna í fémunum. Páll bað hana fá sér innsigli sitt, ok svá gerði hon. Síðan gerði hann bréf ok setti þar fyrir innsigli dróttningar. Þat var ritat til Auta prests ok Jórdanar skinnpeitu, þat mælti svá: Þess væntum vér, at þér munit þat virða mest,
20 er til konungsins tekr, þótt þér sét nú vinhallir til Bagla. En vér höfum leyndarmál yðr at segja, ok þó mikil tíðindi, er konungrinn hefir oss vita látit, at hann hefir fundit úvini sína norðr í Þrándheimi, ok er því betr, at nú hefir farit sem fyrr, at konungrinn hefir sigrazt,
25 en þó hefir hann látit góða menn, Nikulás af Vestnesi, Sölmund systrung ok marga aðra. Nú biðr konungr yðr í trúnaði, at þér mundit dvelja ferð Bagla hér í boenum, en hann sjálfr mun koma á myrgin annathvárt snemma eða síð. Þar var sveinn einn víkverskr í borginni ok kunningi Bagla, Páll réð hann til at koma bréfunum í hendr prestunum. Honum var fylgt or borginni, ok skildust þeir við hann undir steini einum. Þat
sá Baglar, þeir er vörð héldu, ok stiltu at sveininum ok tóku hann höndum, en fyrir því at þeir kendu hann,
35 þá gáfu þeir honum grið ok spurðu, hvert hann ætlaði

at fara. Hann svaraði: Ek fer með bréf til Auta ok Jórdanar prestanna, ok veit ek eigi, hvat á er. Baglar tóku bréfit ok færdi. Sigurð jarlssyni, létu hann lesa upp bréfit, ok er hann sá, hvat á var, þá vætti hann skjótt úfriðar, lét hann um myrgininn í lýsing blása til 5 brautlögu. Tóku þeir fé mikit af prestunum, ok þótti sem þeir hefði útryggvir verit. Eptir þat fóru Baglar á braut. Þá sagði Páll dróttningunni, at Baglar reru út or váginum. Dróttningin gékk út at sjá ok þakkaði vel Páli sína tiltekju. 10

Frá Sverri konungi.

149 (146). Sverrir konungr kom til bæjarins um myrgininn ok gékk þegar upp til borgar, ok hitti þar þá, er fyrir réðu, Sigurð borgarklett ok Aurapál, ok sagði þeim frá sínum ferðum. Konungr kvezt þar ekki mundu 15 dveljast at sinni, en bað Sigurð krefja liðs af bæjarmönnum, ok tak til þín þat er þú fær, þvíat vera kann, at vér þurfim næst, er vér komum til bæjarins. Konungr hélt þegar suðr til Siggjarvágs. Þann sama dag kómu Baglar með stórskipin til bæjarins, lögðu þegar 20 braut or bönum at leita Sverris. Baglar sigldu um þá suðr, ok gáðu þeir eigi, hvar Birkibeinar váru. Konungr snýr þá aptr norðr sem skjótast til Björgynjar ok upp til borgar, ok spyrr hve liðdrjúgr Sigurðr hafi orðit. Sigurðr kvað bæendr engan gaum vildu gefa at sínum 25 orðum. Var þá stefnt þing í bönum, ok talaði konungr þá reiðr mjök ok mælti svá: Enn geri þér bæjarmenn sem fyrr úvingan til mín, ok er hér upphaf alls úfriðar við mik, ok hefir svá jafnan verit, síz ek hóf ríkit, þá hafi þér verit í öllum fjándskap til vár. Var þat nokkur 30 várkunn, meðan þeir lifðu Magnús ok Erlingr, en nú er ekki annat en fullr fjándskapr ok sannr illvili at efla víkinga móti réttum konungi. Ok mun enn fara sem fyrr, at yðarr hlutr mun því verri, sem þér gerit vára

svírðing meiri. Vitið ok allir vísa ván, at þér skulut láta féit ok svá limarnar, ok líkara at þar fylgi lífit með, nema þér jáð mér öllu því, sem ek vil at sé. Þá svaraði Finn forræði konunginum, ok kom í sama stað 5 niðr, at undandráttr var í máli hans, en þó lauk svá, at þeir féngu honum hundrað manna, vátu þat bændr ok kaupmenn.

Frá Sverri konungi.

150 (146). Sverrir konungr hafði or bönum 30
 10 skútna, ok er hann kom suðr í Salbirni, þá kómu Baglar þar mót þeim. Konungr lagði áviðris þeim. Varð þar bardagi nökkurr af skotum ok grjóti. Konungr átti nú sem fyrr við mikinn borðamun. Lagði konungr frá at sinni ok fór norðr til Björgynjar, ok settu Birkibeinar
 15 skip sín upp undir borgina norðan. Þann sama dag kómu Baglar í bæinn um miðs dags skeið. Þeir leituðu uppgöngu ok kómust eigi, þvíat Birkibeinar vörðu. Konungr setti lið umhverfum borgina. Baglar lágu nökkurar nætr við Norðnes, síðan fóru þeir inn í Sogn ok drógu
 20 at sér vistir. Þeir tóku Jón trín sýslumann Sverris konungs ok gáfu honum grið, ok gerðist hann þeira maðr, ok enn fleiri Birkibeinar fóru til Bagla. Baglar fóru aptr til Björgynjar, ok lögðu sunnan at Norðnesi ok géngu þar upp, ok óttuðust ekki Birkibeina, ok þóttust
 25 hafa ráð þeira í hendi ok glettust við þá, ok skutu hvárir at öðrum, svá sem við kómust. Birkibeinar vátu jafnan í bönum, ok urðu mörg erendi þeira þannin. Baglar þorðu ekki at vera í bönum, en jafnan géngu þeir upp á Jónsvöllu ok fylktu þar, ok sýndu Birkibeinum lið sitt
 30 ok frýðu þeim hugar; ok er þeir slitu fylkingina, þá géngu margir í leika ok sýndu, at þeim þótti lítils vert um Birkibeina. Höfðu Baglar þá allmikinn her ok vel búinn at vápnnum.

Um húsping.

151 (147). Sverrir konungr hafði húsping á Bökkunum upp frá Nikuláskirkju, þá er Baglar váru á Jónsvöllum í leikunum. Konungrinn talaði ok mælti svá: Þannin vill vera um oss Birkibeina, at nökkurr ótti er 5 yfir oss, ok verðr skamt í milli. Væntum vér enn af yðr sem fyrr góðrar fylgðar ok drengiligrar, sem ek veit fá dæmi munu til finnast, at menn hafi betr fylgt sínum konungi. Er yðr Birkibeinum við þat bezt at una, at þér erut yfir öðrum mönnum at hvatleik. Þeir Baglar 10 þykkjast nú hafa ráð yðart alt í hendi, en mik væntir, at öðruvís mun gefast, ok eigi trúi ek, at vér hafim þeira minni völd skamms bragðs. Nú ætla ek eigi lengr at þola þeim spott ok háð, ef þér vilit sem ek, en hyggjum þó at allir saman, hvat ráðligast er. Kostr er at berjast 15 við Bagla, þegar er vill; segi nú hverr sinn vilja! En allir þögðu. Þá mælti konungr: Eigi geri þér mér nú rétt, er þér þegit við, þá þjónostu eigit þér at veita konungi yðrum, at svara ræðum hans ok segja honum hverr sinn vilja. Þá báðu allir konung fyrir ráða. Hann svaraði: 20 Þetta var vel mælt, sem mér var ván. Ok enn mælti hann: Sá er kostr várr at setjast í borgina, ok er þat örugt vígi, meðan oss vinnst vist; en er þat þrýtr, þá mun ilt til viðrfanga. Annarr er sá at flýja á fjöll upp, ok munu Baglar reka oss ok henda af slíkt, er þeir 25 vilja, ok fá þeir menn aldri orðstír, er í flótta falla. Er ok sá til, er fyrr var tíðr Birkibeinum: veita þeim árás ok láta skipta odd ok egg, ok lízt mér enn várr kostr eigi úvænni, þegar vér stöndum allir jafnhátt. Þeir svöruðu allir, at heldr vildu berjast en flýja. Þá mælti 30 konungr: Baglar munu sjá málstefnu vára, en vita eigi, hvat vér berumst fyrir. Skulum vér nú fyrst ganga upp til borgar, þá skulu ganga í bæinn niðr tveir ok tveir, stundum fjórir eða fim, sjau eða átta, ok finnast allir inn við

Ólafskirkju. Þeir gera nú svá. Ekki hugsuðu Baglar til þessa, þvíat Birkibeinar fóru jafnan þannin.

www.libtool.com.cn

Um orrostu Birkibeina ok Bagla.

152 (147, 148). Þá er liðit var saman komit inn
5 við Ólafskirkju, lét konungrinn setja upp merki sitt ok
mælti: Ekki munum vér fylkja, rennum á þá sem harð-
ast, ok hafi nú engi annan fyrir sér, ok dugi hverr sem
bezt, ok mun litla hríð þurfa, þvíat Baglar munu nú
sem fyrr eigi fast standa, þegar þeir sjá mannfallit hjá
10 sér; ok eru þeir í málum mestir sem refr í halanum.
Illa munu þeir kunna hnögginum, er heiman eru hlaupnir
frá kirnuaskinum, ok sét aldri fyrr, hve Birkibeinum bíta
sverðin, þá er þeir berjast. Hlaupit nú fram, góðir hálsar,
ok gæti guð til! Birkibeinar hlaupa þá út á völlum;
15 ok brá leiðangrsmönnum vá fyrir grön, er þeir sá Birk-
ibeina; sá þeir at sverðin glituðu á lopti, flugu ok þegar
kesjurnar, er ván þœtti, at taka mundu til þeira. Baglar
þyrptust ok saman ok skutu á fylking, var Sigurðr
jarlsson þar undir merkjum. Gafst þat lið, sem kon-
20 ungrinn gat til, at Baglar flýðu brátt, þeir er fremstir
stöðu, ok eigi síðr hinir, er sá til. Féll þar mart manna,
sem þeir kómu saman. Birkibeinar fylgðu þá fullvel út
um völlum. En er Baglar váru þar komnir, þá snerust
þeir við ok horfðu þá við um hríð. En er Birkibeinar
25 beittu sverðunum, snerust Baglar undan, ok varð þeim
þessi viðrtaka at miklu mannsPELLI. Birkibeinar ráku þá
alt út til skipanna ok feldu þá mikinn fjölda. Baglar
hljópu þá á kaf, en flestir náðu þá skipunum. Narfi son
Hallvarðar af Sástöðum stýrði einu miklu skipi, á þat skip
30 hljóp svá mikill mannfjöldi, at skipit sé niðr á grunn
ok festi. Ok kómu þar at Birkibeinar, ok héldu sumir
skipinu, en sumir veittu þeim atsókn, ok svá lauk, at
Birkibeinar hruðu skipit. Féll þar Narfi ok fjöldi manns
með honum, en sumt hljóp á kaf.

Frá Sverri konungi ok Beglingi.

153 (148). Sverrir konungr reið hjá liðinu, þá er flóttinn var rekinn, ok var kesja hans blóðug öll upp á skaptit, svá at blóðit rann upp á hendr honum. Fyrir innan Jónskirkju snerist Beglingr einn á mót honum, ok 5 reið sá með tvær kesjur ok skaut báðum senn at konunginum. Konungr lét síga skjöldinn niðr fyrir hestinn, kom önnur keejan í skjöldinn, en önnur fló undir kvið hestinum. En með því at hann sá, at eigi tók konunginn, þá fleygði hann sverðinu eptir því spjótinu, er undir 10 kviðinn flaug, hann kastaði sér ok niðr ok greip spjótit or vellinum. Konungr lagði til hans í öxlina, ok skar kesjan upp or þat er tekit hafði. Konungr reið á hann fram, svá at hann féll fyrir, hélt konungr hestinum ok ætlar at troða hann undir fótum, en hann laust upp 15 liggjandi spjótskaptinu ok nam þat konunginn, en hestrinn æddist. Maðrinn hljóp upp ok stefndi at kirkjugarðinum. Konungr rendi eptir honum hestinum ok lagði í gegnum hann kesjunni, féll hann þar. Birkibeinar sóttu þá aptr í bæinn ok fóru til borgar upp, en Baglar höfðust miðr 20 á landi síðan, váru þeim útíðari leikarnir. Nikulás byskup lagði sínu liði út við Töluhólm ok lét ryðja hólminn, ok setti þar landtjald ok söng þar messu, hann sagði þar skyldu reisa höfuðstað ok gera kirkju. Sumt lið þeira lá við Norðnes, en sumt sunnar meir. 25

Frá Birkibeinum.

154 (148). Birkibeinar váru nú löngum í bænum ok fóru á land upp at föngum, þótti þá Sunnhörðum ok Harðengrum Birkibeinar sópa um tún ekki hagliga, er þeir fóru sér at matföngum; en bæendr höfðu áðr gert 30 lið ok leiðangr Böglum. Bæendr sendu nú orð Böglum, at þeir skyldu vera vernd fyrir eigum þeira ok bóm. Baglar báðu þá reka búin til sín, ok sögðust þá mundu gæta. Ráku bæendr fjölda nauta þangat, ok höfðu í

Laxavági. Á einni nótt stefndi Sverrir konungr at sér liði sínu, ok gékk or borginni hit efra fyrir ofan fjall, ok kringir svá inn til Álrekstaða ok út aptr með Álrekstaðavági til Laxavágs, sem Baglaherrinn var; þeir héldu 5 á sér vörðu. Sverrir konungr vissi, hvar vörðrinn var, hann sendi fyrir 6 menn, skyldu þeir vita, ef þeir næði verðinum. Þeir fundu tvá menn á verði, svaf annarr, en annarr vakti, ok kvað sá við í því, er keajan stóð á honum ok í gegnum hann, drápu þeir hvártveggja. 10 Baglar heyrðu viðkveð mannsins ok spurðu, hvat verðinum væri, er hann lét svá. Einn Birkibeinn svaraði ok kvað vera leik þeira. Þeir fóru þá aptr ok sögðu konungi, at vörðrinn var dauðr. Konungr sagði þá vera vel sýslat. Síðan fór konungr með liðinu at þeim, ok svá 15 hljóðliga, at þeir vöknauðu eigi fyrr, en Birkibeinar drógu upp skipin undir þeim ok drápu þar mært manna af Böglum. En þessa rostu ok vápnabrák heyrðu Baglar, þeir er firr lágu, ok grunaði, at úfriðrinn mundi vera, þá hljópu þeir á land ok ætluðu til atgöngu. En Birkibeinar biðu þeira ekki or stað, ok runnu á mót þeim 20 ok veittu þeim þá hrið, at Baglar tóku undan til skipanna, ok lágu þó margir eptir áðr; margir hljópu á kaf. Baglar leystu öll skip sín or landfestum. Birkibeinar keyrðu búit alt á braut ok inn til Álrekstaða.

25

Frá Böglum.

155 (148). Baglar könnuðu skaða sinn ok fundu, at þeir höfðu látit mikit, ok þótti þetta vera skömm mikil, ok eggjuðust á at hefnað. Þeir vissu þat, at konungrinn hafði ríðul einn manna, taka þeir þá róðr ok 30 stefna inn í fjörðinn ok upp í Álrekstaðavág, ok leggja at í vágsbotninum, hlaupa þar upp ok fylkja liði sínu. Var þá ljóss dagr.

Frá Birkibeinum.

156 (148, 149). Sverrir konungr sá her Bagla ok fann, at þeir ~~váru enn eigi afhörfnir~~ at veita honum atsókn. Konungr mælti þá: Enn vænti ek, at verði fundr várr Bagla, göngum nú upp í brekkuna, ok hlaupum þaðan 5 á þá, ok mun enn sem fyrr, at þeir munu vikna fyrir oss Birkibeinum; gerum enn at vanda, rennum á djarfliga. Eindriði ljoxa hét sá maðr, er bar merki þeira Bagla, hann var þrænzkr at ætt, mikill ok sterkr. Hann bar merkit vel fram, svá at á móti honum kom Bergsveinn 10 langi með merki Sverris konungs, gængust þeir svá nær, at þeir skiptust höggum við, ok lauk svá, at Bergsveinn varð sárr, en Eindriði féll. Baglar flýðu þá, en Birkibeinar fylgðu. Þá í þeiri svipan féll mart af Böglum, ok þó flest af leiðangrsmönnum. Sverrir konungr fór þá 15 til borgar sinnar með búit ok þakkaði guði sigr. Var nú ráðit. vel til búðarvarðar. skorti eigi vist, ok var drengiliga eptir sótt. Baglar firðust nú borgina ok bæinn, ok þótti eigi svá laust fyrir, sem þeir hugðu. Opt var þat, at þeir gengu á land Baglar 50 manna eða fleiri, 20 ok sæi þeir Birkibeina 10 eða 20, ok væri konungr sjálfr í liðinu, þá flýðu þeir til skipanna. Þat var ok stundum, at þeir Birkibeinar kómu at þeim úvörum, ok féngu Baglar þá ilt af ok fóru þá hrapalliga til skipa sinna með lítilli virðingu eða orðstír af mönnum. 25

Frá brögðum Birkibeina.

157 (149). Jónsvöku nótt fór Sverrir konungr með hundrað manna ofan í bæinn. Þeir tóku kórkápur or kirkjum ok fóru í, ok gengu saman 5 eða 6 eða færi, ok heimtust svá saman yfir til munklífis, ok fóru í hlöðu 30 nökkura ok heldr leyniliga, þvíat konungr vætti, at Nikulás byskup mundi ganga á land ok aðrir höfðingjar til messu um daginn. Nökkurir menn, þeir er á njósn váru, tóku munkakápur, ok höfðust þeir við úti í kirkjugarð-

inum. Sveinar Bagla fóru til lands á bátum ok géngu upp at taka sér eldivið. Birkibeinar tóku hvern, er upp kom, drápu suma, ~~en suma hömluðu~~ þeir. Prestr einn gekk upp, en Birkibeinar spentu hann, þeir spurðu, 5 hvárt byskup mundi nokkut upp til messu. Prestrinn sagði hann fara, þá er hann væri búinn. Litlu síðar gekk upp maðr vel búinn. Þeir réðust á mót honum. Þessum manni þótti undarligt, er munkar höfðu lága skúa ok rauðar hosur, ok þveraðist við. Munkar spurðu, hve brátt 10 byskup mundi ganga til messu. Beglingr svaraði: Hann gengr, þegar hann er búinn, eða hvi hafa munkar spézskúa? Þeir svöruðu: Ýmist tíðist nú. Þeir hlaupa at honum ok grípa hann ok fletta hann af kyrtli góðum, ok vildu eigi spilla honum í blóði, en er ermarnar skruppu af höndunum 15 fram, brást hann við sem harðast ok skaut fótum undir sik, ok hljóp svá til skipa, sem hann væri örr. Sagði hann byskupi þá sögu, at hann var af tíðaferðinni. Hafði þessi maðr þat til jartegna, at hann hafði broddskot í fæti, ok sagði, at honum þótti þat líkara sending Birkibeina 20 en munka. Byskup var þá búinn til landgöngu ok margir aðrir. Sverrir konungr fór aptr til borgar, þegar hann fann, at Böglum var komin njósnin. Baglar váru nú enn varari um sik héðan frá. Margar árásir höfðu þar hvárir á öðrum, en þó fær þat eigi alt ritat á einni bók. Fjöldi 25 manna hljóp til Bagla or heruðum, þeira sem áðr höfðu verit með Birkibeinum, sumir at vilja sínum, en sumir váru teknir nauðgir. Þat kölluðu þeir Björgynjar sumar.

Baglar brendu kaupstaðinn í Björgyn.

158 (150). Lafranzvöku nótt varð þat ráð at fram- 30 kvæmd, er áðr höfðu Baglar heitazt. Þeir kölluðu Björgynjarmenn vera stoð ok styrk til þess, at Sverrir mætti haldast í borginni. Var þat ráð kent at upphafi Nikulási byskupi, kom þat ásamt með þeim, at eyða skyldi kaupstaðinn í Björgyn ok setja nökkur annars staðar á

Hörðalandi, ok sjá þá, fyrir hvat Sverri kæmi borgin. Byskup kallaði Birkibeina hafa saurgat kirkjur, svá at þær væri eigi helgari en porthús önnur. Baglar reru um nóttina inn fyrir bryggjur með tvær skútur hlaðnar af viði. Þeir lögðu eld í hús í einum stað inn við 5 Krosskirkju, í öðrum stað gegnt fiskabryggjum, í þriðja stað við Mariúkirkju. Engi varð vörn af bæjarmönnum. Birkibeinar urðu eigi fyrir varir við, en bærinn tók at loga, sá þeir þá, at ekki mátti at gera at hjálpa böenum. Hræddust þeir þá um borgina, at hon mundi brenna, ok 10 báru út segl ok vættu á mót eldinum. Bærinn brann alt innan frá Krosskirkju ok til Sandbrúar út alt fyrir neðan stræti, en fyrir ofan stræti utan frá Sandbrú ok inn til Nikuláskirkju. Þá var róðan helga borin á mót eldinum frá Steinkirkju, ok staðnaði þá eldrinn. Sunnifu skrin var 15 borit utan til Sandbrúar ok sett þar, ok gékk eldrinn eigi lengra, ok var þat allbjört jartein. Baglar lágu með skúturnar á vágnum út, ok skutu upp í eldinn at þeim mönnum, ef nökkurir vildi bjarga húsunum eða slökkva eldinn. Bæjarmenn höfðu margir áðr braut flutt fé sín 20 öll í ymsa staði, þá er þeir heyrðu áðr Bagla berast þetta úráð fyrir, sem nú kom fram.

Frá viðskiptum Birkibeina ok Bagla.

159 (150, 151). Nikulás byskup var á skútunni þeiri, er með eldinn fór til bæjarins, ok sagði fyrir, hvar 25 eldinum skyldi í skjóta. Varð hann af þessu verki allmjök úþokkaðr, ok var þess ván, gékk sá margr snauðr á braut, er áðr var fullríkr. Mintust Björgynjarmenn þessa jafnan við Nikulás byskup. Þar brann Mariúkirkja ok 5 aðrar. Litlu síðar fór Sverrir konungr or böenum 30 með hundrað manna, þangat sem hann frá, at hans menn höfðu samnat saman stórflokkum nauta. Ok er Baglar spurðu þat, at konungr var á brautu, þá gengu þeir á land með liði sínu, ok kómu ofan at Ólafskirkju á Bökkum.

Birkibeinar hljópu á móti þeim or borginni, nema 30 manna váru út í Hólmi, at engir legði þar at. Baglar fylktu liði sínu. Birkibeinar runnu á riðlum, sem þeir váru vanir; hljópu þeir svá fast á annan fylkingararminn í fyrstu, at Baglar viku undan; veik þá annarr fylkingararmrinn Bagla eptir, ok urðu Birkibeinar þá innan í hringnum. Var nú allmikill liðsmunr. Birkibeinar sá nú eigi föng sín til varnar lengr at sinni ok leita undan til borgarinnar, en Baglar sækja eptir þeim hart. Þar féllu 10 margir góðir drengir, Sigurðr borgarklettr, Finnur fær-
eyski, Þórðr loki ok Ritakári, Einarr Bjarnason, Bengeirr langi, Eindríði peini son Hallkels af Lói, merkismaðr Philip-
pus jarls. Hann réð fyrir liði jarlsins ok var svá mikill hreystimaðr, at þá er hann var svá sárr orðinn, at hann vænti 15 sér engrar brautkvámu, þá stakk hann niðr merkinu í jörðina, en hann spenti sverðit báðum höndum ok hjó á tvær hendr, ok féll þar með hreysti mikilli. Baglar fylgðu þeim alt undir borgina, ok einn maun féngu Baglar at fótum, er inn vildi í borgina, en Birkibeinar 20 tóku í hendrnar ok vildu hjálpa honum, ok togudust um. Þenna mann tvískiptu Baglar í sundr í miðju. Þat var Maríumessu aptan. Baglar höfðu at lagt skúturnar út í Hólmi, ok feldu þá Birkibeina alla, er þar váru. Eptir þat lögðu Baglar eld í skipin, þau sem þar váru undir 25 borginni, fóru síðan aptr til skipa sinna, þóttust nú hafa vel árnat. Þá kváðu þeir vísu þessa:

Mánadag kvaddi mildingr sína,
menn drifu hart til vápna sennu
Inga, hirð, en upp réð ganga
30 ár morgin til Sverris borgar.

Ýtar reistu merki á móti
margar stengr, en börðusk lengi.
Baglar stóðu í brodda hagli,
brunnu skip, þá er kappar runnu.

En Birkibeinar kváðu þessa:

Mánadag kvaddi níðingr sína,
menn drifu hart til vápna sennu,
þúfuskítr þrífisk eigi,
35 þann morgin til Sverris borgar.

Ýtar reistu merki á móti
margar stengr ok börðusk lengi.
Baglar standa í banni allir,
brunnu skip, þá er kappar runnu.

En er konungr kom aptr, þótti honum þetta orðit allmikit forsjáleysi.

www.libtool.com.cn

Konungr fór norðr um Rauðafjall.

160 (152). Litlu síðar fór konungr upp á Vörs, en setti eptir lið mikit í borginni. Konungr gékk þá 5 annat sinn norðr um Rauðafjall ok enn með miklu erviði, ok kom ofan í Sogn ok svá í kaupang. Spurði hann þar þau tíðindi, er litlu áðr höfðu gerzt, at Baglar höfðu þar komit með þrim skútum, Kinnaðr Eldríðarson, Þorsteinn kúgaðr, Eiríkr þrænzki. Þar hafði áðr verit í 10 bœnum Karl Sörkvissón, er þá átti Jngibjörgu dóttur Sverris konunga. Herra Karl hafði fengit af nökkurn spraka af Böglum, ok fór um kveldit or bœnum upp um brú ok var á bæ þeim um nóttina, er Berg heitir. Baglar kómu um nóttina í bæinn ok féngu njósn af ferðum herra 15 Karls, koma þeir þar um nóttina ok drepa Karl ok alla hans menn. Eptir þat höfðu þeir þing út á Eyrum, talaði Þorsteinn kúgaðr ok mætti svá: Þat skulut þér vita, bæjarmenn, at Sverrir konungr mun yðr nú verða seinn til landvarnar hér í Þrándheimi, sagði hann eigi 20 eiga svá mikit í skipum, at hann ætti einn bát, höfum vér nú skipin ok mart annat, þat er Birkibeinar hafa um hríð með farit. Þeir hafa nú ok svá látit um hríð, at eigi væri úgildari einn Birkibeinn en sex Baglar. Þat skulu þér nú ok vita, at nú hefir svá umskipt í sumar, 25 at litlu höfum vér nú færi Birkibeina fengit, en þeir hafa sjálfir eptir, ok munu þeir nú eigi veita yðr hjálp, eru þeir nú engum mun verr staddir, þvíat nú þykkjast þeir sjá, með hverju falsi Sverrir prestur hefir farit um hríð. Baglar váru braut or firðinum, áðr konungr kom. 30

Frá Sverri konungi.

161 (153). Sverrir konungr spurði vandliga allar þessar ræður. Honum þótti mikill skaði at um Karl mág

sinn. Baglar fóru nú sunnan með allan herinn. Þeir lágu nú við Fólaskn um hríð. Þeim varð ilt til matkaupa, fyrir því at þeir höfðu lið mikit dreifðu þeir þá flokkinum í bygðir, fór sumt liðit á Mæri suðr. En er þeir sigldu fyrir Hefnarmynni, þá sigldi Þorsteinn kúgaðr skipi sínu á sker eitt fyrir annkost ok vildi brjóta, sem var. Fluttust þar inn til lands, hljóp hann á brot frá Böglum við þriðja mann um nótt ok yfir fjallit ok kom fram í Orkadæl. Margir menn hljópu frá Böglum, 10 þeir er heima áttu í Þrándheimi ok eigi vildu vera með þeim.

Frá Þorsteini kúgað.

162 (153). Þorsteinn kúgaðr var nú heima á laun at búi sínu. Hann gerði mann inn til bæjar til Gunnars grjónbaks, at hann skyldi leita honum griða við konung. 15 Gunnarr talaði eitthvert sinn til konungs ok mælti: Herra, allsnjallan mann höfum vér látit, þar er Þorsteinn kúgaðr er með Böglum, ok gjarna vildim vér hann lokka til vár. Konungr svaraði: Ekki ætla ek Þorstein þess minna, at hann hafi oss þjónat, mun oss þat ok vera lítill skaði. 20 Gunnarr mælti: Veit ek, at Þorsteinn mun grið fá af yðr, ef vér nám honum. Þá mælti konungr ok hló við: Hvat er nú, Gunnarr? er Þorsteinn nú á varnaði þínum? Grið mun hann hafa af mér, en eigi veit ek, ef Birkibeinar mæta honum á strætum úti, hvernug þá ferr hans 25 mál. Gunnarr lætr nú segja Þorsteini, hvar komit var hans máli. Þorsteinn kom til bæjarins ok þó mjök af launungu. Eptir um daginn gengu þeir Gunnarr ok Þorsteinn til konungs, er hann var á stefnu. Þorsteinn hafði djúpan hatt á höfði, ok kendu menn hann ekki, 30 fyrr en hann kom fyrir konunginn. Hann féll fram fyrir konunginum ok greip um fót honum ok kysti á ok mælti: Sæll em ek, herra minn, er ek em svá nær yðr kominn, at ek má taka á yðr, ok þess annars, er ek em kominn or höndum þeim djöfulsmönnum Böglum, er

bannsettir eru, þvíat þeir eru bæði ránsmenn ok illgerð-
 amenn, hatast þeir ok við þann manninn, er beztr er, sem
 þér erut, herra! kórónaðr konungr, er allir ætti til at
 lúta, ef rétt gerði. Tak við mér, herra minn, ok lát mik
 aldri við yðr skiljast; ok ek veit eigi, hví sá villubyskup 5
 hefir mik svá blindat, at ek skylda eigi sjá, með
 hverju falsi þeir fóru. Hví mundu þeir mér góðir, er
 níddust á konungi sínum? Birkibeinar kölluðu engan
 meira níðing en hann, sumir vildu, at hann færi út á
 Eyrar ok væri þegar hengdr. Þá mælti konungr: Statt 10
 upp, Þorsteinn, þú skalt grið hafa ok segja oss frá síðum
 þeira Bagla. Þá mælti Þorsteinn: Sæll var ek þess,
 herra minn, er ek sá augun yður, ok skal ek aldri
 skjoplast í einurð við yðr; en frá Bögllum má mart úfagrt
 segja, ok þó yfrit satt. Váru þá Þorsteini grið gefin. 15
 Lét konungr hann jafnan tala á hirðstefnum ok segja
 frá háttum ok síðum Bagla, ok svá talaði hann jafnan
 á þingum.

Frá Bögllum.

163 (154). Baglar tóku leiðangra ok allar útvinnur 20
 um Mæri hváratveggju ok um Raumsdal, en ræntu í
 stöðum. Þá rákust þeir alt norðr á Hálogaland, fóru
 þar í hvern fjörð ok gerðu marga úspekt, ræntu þar
 úgryn timer fjár ok höfðu í flokk með sér alla hina beztu
 menn, þá er til váru, Þóri knapp, Guthorm í Mjólu, Bryn- 25
 jólf bróður hans, Bjarna Marðarson, Halldór í Hjörleifsvík
 ok sonu hans, Ívar nef, Gregorius kíkr, Erling í Þjóttu,
 Guzalín prest, ok fjölda annarra manna. Þat haust féll
 Ríkarðr Englakonungr; þá tók konungdóm á Englandi
 bróðir hans Jón, er kallaðr var síné terra, en Sverrir kon- 30
 ungr sat í kaupangi.

Konungr beiddi bændr skipagerðar.

164 (154). Þat var eitt sinn, er konungr hafði þing
 við bændr eptir jól, hann beiddi þá þess, at þeir mundu

gera honum skip nökkur, ok mætti hann frelsa nökkut land sitt af hernaði Bagla, er mér þess vís ván, sagði konungr, þegar várað, at þeir munu stefna hingat í fjörðinn. munu þeir gera yðr illar refjur, en vér Birk-
 5 ibeinar erum nú skiplausir ok ekki vel viðláttnir at verja fé yðart ok fjör, megum vér ekki svá skjótt renna um landit hit efra, sem þeir sigla hit ytra; nú þótt yðr þykki þetta nökkurr kostnaðr, þá mun þat þó meira ilt, er Baglar gera yðr. Bændr svöruðu hér vel um ok spurðu
 10 konung, hversu mörg skip eða stór hann vildi at yrði. Konungr svaraði: Þat vilda ek, at bændr í Þrændalögum í hverju fylki gegndi búnaði til eins skips, en bæjarmenn ok vér Birkibeinar gerum at hér umfram slíkt, er vér megum; engi skulu skip smæri en hálfprítug ok þaðan
 15 af stærri; leiddist mér fyrir Þórsbjörgum, er brandarnir á skipum Bagla stóðu í augum mér; mætti nú verða svá, at vér ættim nú þvilíkan borðamun við þá. Um myrgininn höfðu bændr stefnu sín í milli í Ólafskirkju ok hugsuðu um kostnað sinn, ok leizt þeim svá á, at ekki mikit mundi
 20 koma á hvers hlut, taka þat ráð at já konungi með blíðu at láta gera skipin. Lét konungr þá til ráða. Eftir páska váru reist sex skip út á Eyrum, ok öll stór; þá var ok reist skip í konungsgarði, þat var 30 rúmum, þat kölluðu þeir Ógnarbrandinn. Öll váru þessi skip
 25 borðmikil, at því sem þau váru róin til. Konungr lét ok taka byrðinga nökkura ok höggva í sundr ok auka at kili ok róa at endlöngum borðum; búin váru þá öll skip í bœnum, þau er herfær þóttu vera, ok mjök af skyndingu.

30

Frá Bögllum ok Þrændum.

165 (155, 156, 157). Um várit bjoggust Baglar norðan af Hálogalandi með öllu liði sínu, ok sóttu suðr til Þrándheimsmýnnis ok viku inn í fjörðinn. Þat var á hvítadögum. Þeir sigldu inn undir Hólm, ok leizt þar ekki

auðsóttligt, fóru síðan inn í Þrándheim ok herjuðu, fóru allan fjörðinn innan ok féngu sér fjár.. Bændr lágu fyrir í samnaði ok hendu af Böglum slíkt, er þeir féngu. Nikulás byskup talaði jafnan fyrir liðinu ok mælti svá: Sverrir hefir nú eigi meira af Noregi en nes eitt, ok 5 væri þat hófliga mikit, ef hann réði því af Eyrnum, er fyrir utan er krakana, ok væri hann þar hengdr á gálganum. En allitt ætla ek, at vér Baglar hirðim um, hvar hann ferr með hafhrúta sína, er hann lætr saman reka í bœnum; væntir mik, at Þrændir hafi fyrr kol allra húsa 10 sinna, en þeim komi þat at gagni; munum vér sveima um fjörðinn, sem oss sýnist, af þessum sökum ok hræðast lítt, þvíat engan hafa þeir liðkost við oss. Baglar snerust nú innan með herinn or firðinum, þeir lögðu at fyrir innan Hlaðhamra við Depil. Þeir gera þá ráð 15 fyrir sér, at lið, þat er á stórskipum var, skal ganga upp hit efra til brúar ok leita þar til bæjarins, en skútuherrinn skal hit ytra til árinna ok leita svá þar til uppgöngu.

En Sverrir konungr hafði viðrbúnað í bœnum. Val- 20 slöngva var á Eyrum, en um var búizt á húsum uppi með endilöngum bœnum. Konungr var sjálfr á Eyrum út ok hafði þar ekki mikit lið, en uppi við brúna var mestr hluti hirðarinnar. Var fyrir því liði Hákon galinn ok Petr steypir. Skútur Bagla lögðu at uppi við Skell- 25 ingarhellu, ok réðu eigi til landgöngunnar, þvíat þeim þótti úhreint í höfninni, er þeir sá merkit Sigrfluguna á lopti. Þeir skutu á bæjarmenn, en máttu hvergi nær koma fyrir grjóthrið þeiri, er ger var af húsunum. Baglar sóttu nú hit efra til brúarinnar, vátu þeir þar höfðingjar 30 fyrir Ingi konungsefni, Nikulás byskup, Hallvarðr af Sástöðum; þeir veittu atgöngu þegar á brúna. Birkibeinar réðu þegar á mót þeim, ok mœttust á brúnni; varð þar hörð svipan, féllu menn af hvárumtveggjum; óku Birkibeinar undan af brúnni, en Baglar sóttu eptir 35

- fast. Nökkurir Birkibeinar váru í kastalanum yfir brúar-
sporðinum, þeir báru ofan stórt grjót á Bagla, ok þá
völdust enn framw Birkibeinar. Baglar vildu þá eigi
bíða, varð þá þröng mikil á brúnni, svá at út géngu af
5 handriðin, féllu Baglar þá margir á brúnni, en sumir
stukku af út. Baglar réðu eigi optar á brúna. Eptir
þat géngu Baglar or skotmáli. Byskup bað þá leggja
eld í brúna ok brenna hana, ok svá var gert þá, sagði
hann, er Magnús konungr sat um bæinn, er þeim þá
10 engi utvegr annarr or bænum nema út um borgina, ok
skulum vér því skjótt fyrir setjast, skulu þeir þá svelta
í bænum, en at öðrum kosti ganga út undir vápn vár.
Svá var gert, at þeir brendu brúna, en Birkibeinar vörðu
eldinum ok féngu slökt, ok hélzt eitt lag við hit syðra
15 landit. Síðan fóru þeir byskup til Helgisetr's ok neyddu
til prior ok aðra kanoka at berjast með sér, eða hann
mundi ella brenna staðinn. Þeir fara síðan á braut með
honum ok váru á hans skipi. Skútnamenninir kómust
ekki við orrostu, ok varð þeim bærinn torsótt, létu þeir
20 svífa skúturnar ofan fyrir Bakka. Sverrir konungr gékk
upp af Eyrum til Smiðjubúða ok gaf Böglum kost á at
ganga upp á Bröttueyri, en Baglar æðruðust ok réðu eigi
til. En er konungr fann þat, þá þeysti hann lið sitt sem
harðast fram, ok skutu á þá bæði örum ok spjótum.
25 Baglar brugðu þá hart við ok sneru undan, ok varð fast
eitt skip þeira á grunni, ok var við sjálft, at þeir mundu
eigi af koma. Féll þar mart af Böglum. Reru þeir þá
út til stórskipanna; váru þeir þá ok þar komnir, er til
brúarinnar höfðu farit, ok lágu þar um nóttina.
- 30 Eptir um myrgininn reru Baglar skútunum fram um
Hlaðhamra ok lögðust þaðan við, sem at veit bænum.
Byskup reri yfir á Íluvík; þá hafði hann Rauðsíbuna, er
allra skipa var skjótast. Hann hugði at, hvar honum
þótti bezt at at leggja, ef upp skyldi ganga. Sverrir kon-
35 ungr kendi ferð hans ok tekr karfa einn, er Önundr átti,

lætr draga út um Eyrarnar þvers. Gékk mannfólkit svá þykt umhverfum, at ekki mátti sjá til skipsins; ok þegar þat kom at sjánum, sá Nikulás byskup skipit ok bað sína menn róa undan sem mest, ek gef yðr kyrtilsklæðin græn ok rauð, ef þér róit vel. En ekki rói þér, sé þér eigi, at fjáðrnir hlaupa galnir eptir oss, ok er sem skútan vár standi kyrr hjá. Þá fleygði hann sér or lyptingunni ok fram eptir skipinu, fauk þá kveifin af höfði honum utan borðs. Hann hét enn á þá: dugit nú! sagði hann, minn fund vilja þeir hafa. I fyrstu er Baglar sneru Rauðsiðunni, dró saman með þeim, en eigi þurfti byskup svá mjök at eggja sína menn róðrarins, þvíat öllum var þeim ærinn hugr á at róa undan. En er Baglar sá þetta af öðrum skipunum, reru þeir til öðrum skútum ok vildu koma millum lands ok Önundar. Önundr sá nú, at eigi mundi honum hlýða svá búit, sneru þeir nú aptr ok féngu ekki fleira af byskupi en kveif hans, ok höfðu þat til jartegna.

Eptir þat kom á landnyrðingr hvass, ok lágu skipin Bagla þau hin stóru áviðris. Sverrir konungr þóttist þat vita, at þeim mundi þar eigi gott við at haldast, ok lét flytja yfir ána átta hesta. Þangat fór hann sjálf, hann reið inn fyrir ofan Hlaðir. Hann kom svá þar, at þeir höfðu gert báta sína til lands at slá festum sínum, en þeir höfðu akkeri út fyrir skipunum ok heimtu sik út undir strengina. Þeir konungr riðu at ok drápu þar níu menn, suma ráku þeir á kaf, sumir kómust út aptr til skipanna. Baglar hjoggu landfestarnar ok sigldu út undir Rauðabjörg ok lágu þar tvær nætr.

Um skipabúnað.

30

166 (157). Sverrir konungr gerði menn frá sér út í Orkadal, Eyjólf Aflason, Bjálfa skinnstakk ok sveit með þeim. Baglar sigla á einum degi út til Orkadals ok, lögðu at við Róaberg, ok jafnakjótt sem þeir kómu á

land, hljópu þeir í mörkina ok leituðu sér at mat ok fé bæði til sætra ok í byggðina. Birkibeinar gerðu sát fyrir þeim við bæinn Holtar. Váru þar Baglar drepnir í túninu ok á leið til árinna Orknar. Margir gengu þar á kaf, svámu sumir yfir ána, sumir druknuðu; héldu Baglar aptr til skipanna. Baglar höfðu þá frétt af, hvar fyrir váru bú Birkibeina, ok gerðu til þrjú hundruð manna, fóru eptir búinu ok ráku til strandar ok hjoggu á skip sín hverja klauf. Þeir tóku einn Birkibein höndum við bæinn Roðar; hann duldist fyrir þeim ok lézt vera leiðangrsmáðr. Þeir hjoggu af honum fót. Þar lágu þeir viku ok veittu ekki upprásir fleiri, þeir fóru þaðan inn til Hólms. Eptir þat gerðu þeir ráð sitt at fara enn inn í herað at féföngum heldr en leita til bæjarins. Fóru þeir þá inn í Ásfjörð í Hundeyjar, þar lágu þeir nætr nökkurar. Þá leið mjök at skipabúnaðinum Sverris konungs, váru þá öll skip borin borði, en eigi váru innan búin. Menn eggjuðu, at þegar skyldi flota, er ván þætti, at þau þýldi mannfarminum. Var þá at öllu flýtt sem mátti um skipabúnaðinn ok þegar flotat, er svá þótti vera mega, var þá ok búit lið konungs, slíkt sem til var.

Frá Böglum.

167 (158). Þat var á frjádegi næsta fyrir Bótólfs-
 25 vöku snemma um myrgininn, at Sverrir konungr fór út or ánni með her sinn, ok er alt kom liðit saman, þá stóð konungr upp á viðuna ok bað menn gefa gaum vandliga, hvat hann sagði. Konungr mælti svá: Hér er mikill herr saman kominn, ok er þess ván, ef svá ferr,
 30 sem vér ætlum, at fund várn Bagla beri saman, at eigi munu þessir menn allir með lífi aptr koma, ok er þat nú öllum jafnær, ok vari hverr sjálfan sik. Þat er bæn mín ok vili, at menn gangi til skripta, allir þeir er eigi hafa þat áðr nýliga gert; þat er ok mitt ráð, at

menn snæði nökkut ok drekki sér kyrningshjarta; megu menn vel skiptast við um róðr. En ef vér finnum Bagla, ok vili þeir undan oss, þóat þeir hafi eigi þat látit, þá förum dreift með skip vár, látum milli ördrag eða lengra, ok látum skútur várar fylgja vel langskipunum. Þetta mundi vera um dagmála skeið, ok var sólskin veðrs ok lítit vindgol utan á fjörðinn, svá at hóf merkit frá stönginni. Róa Birkibeinar þá inn á fjörðinn. Var þat annan veg, en Baglar hugðu, þvíat skip þeira váru stórum árfjót, váru þau spánósa ok nýbrædd, en ekki á nema menn. Sverrir konungr steig á skútu ok hleypti inn ok vildi njósna til Bagla. Þeir sá mann einn uppi á landit, þeir lögðu at ok spurðu bónda, ef hann vissi nökkut til Bagla. Hann svaraði: Sé þér inn til Horna, þar liggr herr þeira allr við. Ok síðan bað hann konunginn vel fara. Fór konungr aptr til liðs síns ok sagði, hversu stefna skyldi. Ok er þeir höfðu nær hálfróit, þá fóru Baglar innan undan Horna ok út til Tautru ok stefndu fyrir norðan eyrna á fjörðinn. En er Baglar sá skip Birkibeina, þá var þat ráð ok vili Nikulás byskups ok Sigurðar jarls ok Hreiðars at róa út eptir firði ok eiga ekki við Sverri, sögðu hann ekki mundu róa eptir þeim með stórskipin. En Hallvarðr af Sástöðum ok Philippus af Veigini vildu biða Sverris konungs, en byskup réð, at út var róit. Þá skiptust menn við stýrihömlurnar, steig byskup á Rauðsíðuna. Nú sá Birkibeinar, hvar Baglar reru, ok stefna fyrir þá fyrir vestan Tautru á fjörðinn, ok seekir þá saman með þeim, ok var þat fyrir innan Ömburnes. Þá er stund var til þeira, meir en örskot, skutu Baglar upp árum sínum, ok æptu Baglar upp heróp ok sneru svá skipum sínum, sem þeir vildi berjast, en Birkibeinar váru ekki herklæddir, en þó skutu þeir upp árum sínum ok hljópu í herklæði sín, ok hugðu at Baglar mundu vilja berjast, en þeir vildu eigi berjast ok viku undan. Þá mælti konungr: Þat óttumst ek nú, at þeir vili í

bœinn, ok munu þeir gera illan bakeld bøjarmönnum, áðr vér komum, ef þeir taka þat ráð. Þá spentu þeir árar hváirtveggju, fjórir á konungsskipinu hverja, ok flaug svá fram sem fugl, ok hver ár var svá dregin, sem 5 menn hugðu at hlýða mundi, en skip Bagla váru þung mjök, er legit höfðu á sjó allan vetrinn.

Frá Birkibeinum.

168 (159). Hallvarðr af Sástöðum sá nú, at Birkibeinar mundu ná öllum hinum stærstum skipum Bagla, 10 ok bað víkja aptr öll skipin hjá Birkibeinum ok taka þau fyrst, er síðast færi. En því stýrði Hákon konungsson, er síðast fór, hafði hann alllitt skipat. Viku þeir þá aptr á smáskipunum öllum, en hin stóru skipin Bagla urðu ekki mjúkræs hjá þeim, er Birkibeinar höfðu. Þá 15 mælti konungr við Þórð Finngeirsbróður, hann stýrði þá konungsskipinu: Sér þú skip Hallvarðs? Hví mun ek eigi sjá, herra? sagði hann. Konungsskipit fór fyrst, ok eigi skemra frá öðrum en ördrag. Þar skal nú, sagði konungr, þrifnaðrinn þinn við liggja, at þú hæfir 20 skip Hallvarðs, þar skulum vér við leggja í dag, þat er vart færi. Hann svaraði: Eigi er vandi á, herra, svá svífr, sem vill. Þetta skip, er konungr var á, kallaði hann Hugró, Hallvarðr hafði Skálpinn, Pétur steypir ok Eyvindr prestsmágr höfðu Ógnarbrandinn, Hákon kon- 25 ungsson Viðsjána.

Frá orrostu Birkibeina ok Bagla.

169 (159). Síðan sveif saman konungsskipinu ok Hallvarðs, lá konungsskipit á bakborða, en skúta Eiríks af Hæ hafði rent aptr milli skipanna ok lá því eigi alla 30 leið síbyrðis við. Skip Philippus jarls fór nökkuru síðar ok gat varla vikit svá skjótt, at hann gæti á stefnt á skipit Hallvarðs, ok kröktu stafnbúar jarls til ljá, ok kom á höfuðit, ok gékk þat af skipi Hallvarðs, ok þótti

skipit hrakligt eptir verða. Þá gátu þeir vikit á jarls-
skipinu, ok lögðu at á stjórnborða aptan til austrúms,
lagði þá hvert at, sem eptir kom. Ok urðu þá sex stór-
skipin Bagla kringð innan í, en Birkibeinar lögðu utan
um. Öll hin smæri skip Bagla lögðu litt at skipum Birk- 5
ibeina, þvíat þeir vildu eigi verða inni kringðir. Ógnar-
brandrinn, er þeir Pétr steypir stýrðu, varð eigi við í
öndverðum bardaganum, þvíat þeir gátu honum eigi svá
brátt vikit, þóat allir reri á annat borð, en allir hamlaði
á annat, ok reist svá rúman krókinn, at þeir féngu eigi 10
at vikit. En skútur Bagla firðust æ Ógnarbrandinn.

Þessi orrosta var bæði hörð ok löng, hófst at miðjum
degi, en vannst til miðs aptans. Sverrir konungr hafði
sagt sínum mönnum fyrir orrostuna: Ef svá ferr, sem
mik væntir, at vér sigrimst, þá minnizt nú þess, er Baglar 15
sveltu yðr í fyrra sumar í borginni, ok gefit engum manni
grið nema þeim, er á minn fund kemr, þvíat með engu
fá vér nú eytt fjáðmönnum várum en oddi ok eggju.
Margan munut þér finna í dag með Böglum eiðrofann
ok konungsníðinginn, ok skulu þeir nú þess gjalda. Skip 20
byskups hafði eigi at lagt, hafði straumr dregit sundr
skipin, ok reru þeir at landi, ok hljópu á land allir
menn, þeir er færir váru. Sverrir konungr skaut um
daginn af lásboga af skipi sínu, ok svá Philippus jarl,
ok var jarl skotinn undir brynstúkuna í arminn, ok kipti 25
eigi or örinni fyrr en um kveldit. Rauðsíðan, er byskup
var á ok konungsefnit, lá eigi nærr bardaganum en svá,
at þeir máttu sjá, hvárir sigraðist, ok þegar þeir sá, at
Birkibeinum horfði vænna, þá reru þeir út eptir firði,
sem mest máttu þeir. 30

En er liðit tók at falla á skipi Hallvarðs, þá gengu
Birkibeinar upp af konungsskipinu ok af jarlsskipi,
var þat fyrst hroðit. Hallvarðr féll á skipi sínu fyrir
aptan siglu. Sá maðr var aptr á skipi Hallvarðs fríðr
sýnum, er hafði stálhúfu ok panzara, ok hvártveggja á 35

gauzku, hann hafði fengit slag af flettiskeptu snemma orrostu, svá at nefit var lamit, þessi maðr var kominn upp á viðuna hjá siglu. Sá hirðmaðr gerist til, er Áskell hét, sterkr maðr ok í spangabrynju, hann fór upp at honum, ok sóttust þeir. Sá hafði ekki vápn, er fyrir var, nema skjöld ok stein, Áskell hafði sverð ok skjöld. Eitt tjald stóð millum þeira, ok munduðust þeir at um stund. Áskell hjó hart, ok kom í tjaldstuðilinn sverðit, svá at fast stóð i. Hinn neytti þess, ok sló hann með steininum, er hann hélt á. Rauk Áskell af viðunni ofan. Mæltu margir, at sá mundi vel verja rúm sitt, ef hann væri með þeim. Konungr lét, sem hann heyrði eigi. Því næst var hann lostinn með pálstaf af konungsskipinu, hrapaði hann þá ofan. Áskell var þá uppstaðinn ok hafði þá öxi eina. Réðust þeir þá til, ok lauk svá, at Áskell varð sárr, en Beglingrinn féll. Hallvarðs skip var fyrst hroðit, en síðan var hvert hroðit at öðru þeira fim, er þar lágu. Baglar tóku þá undan öllum herinum, hleyptu sumir at landi ok hljópu þar upp, en flest öll léttskipin tóku út eptir firði. Birkibeinar tóku öll þau skip, er til lands leituðu. Þar féll fjöldi af Böglum. Reru Birkibeinar þá aptr til bæjarins, ok í ána at flóði um nóttina.

En er liðit kom í bæinn, þá reyndist þat, at sveit-
 25 arhöfðingjar höfðu grið gefit Böglum, frændum sínum ok vinum. Sumir Birkibeinar mintust, hvat konungrinn hafði mælt, ok drápu Bagla marga í stofu einni, en frændr þeira, er grið höfðu gefit, géngu til konungs ok kærðu fyrir honum. Konungr lézt sjá til gott ráð, ef
 30 þessir menn, er drepit höfðu frændr þeira, hefði grið gefit nökkurum sínum frændum, ok bað þá þar hefna. Eptir þat géngu sveitirnar um bæinn, ok hendu þá hvárir annarra frændr, þar til er allir váru drepnir. Annan dag eptir hafði konungr þing út á Eyrum ok sagði þá sínum
 35 mönnum, hvernin menn skyldu fjárskipti hátta: alt

skyldi bera í postolakirkjugarð, lézt hann þar mundu fá gæzlumenn til. Þá sendi hann menn sína norðr á Hálogaland eptir þeim, er þangat höfðu snúit. Birkibeinar tóku Bjarna Marðarson ok Brynjólf í Mjólu ok marga aðra góða drengi, ok runsuðu bóm þeira fast ok féhirðslum. 5

Frá Erlendi prest ok jarli.

170 (160). Erlendr hét maðr, hann var prestur ok söng at Krosskirkju, hann var maðr vitúgr ok snjallr ok var ráðamaðr mikill í bönum. Prestrinn átti konu unga ok fagra, þá konu glapti Philippus jarl. En er konungurinn 10 varð varr við, bað hann jarlinn fögrum orðum, at hann skyldi af því láta. Jarlinn svarar um vel, en alt var samt. En er Erlendr varð þessa varr, þá fylldist hann upp reiði mikillar bæði við konung ok jarl, ok bjó um svikræði við þá alla Birkibeina. Þeir Sverrir konungur ok 15 Erlendr prestur höfðu opt fyrr fast á benzt um mál Eiríks erkibyskups ok konungs.

Konungr elti Bagla.

171 (160). Þegar eptir bardagann fór konungr við liði sínu eptir Böglum, en þeir rákust æ undan, unz þeir 20 kómu austr í Vík, ok þaðan héldu Baglar suðr til Danmerkr. Konungr hafðist við í Víkinni um sumarit ok heimti gjöld af bóndum fyrir landráð, tók leiðangra ok settist um haustit í Osló ok bjó þar til vetrsetu. Um haustit kom norðan frilla jarlsins prestskonan, ok tók 25 jarl þegar við henni. Konungr bannaði þat. Jarl lét hana þá fara skamt á braut á þann bœ, er Akr heitir, fór hann þangat jafnan leyniliga um nætr ok svaf þar. Konungr ræddi opt fyrir jarli, at hann færi úvarliga: uggi ek, frændi! sagði hann, at þat muni oss draga til 30 mikils skaða.

Fall jarls.

172 (160). Baglar sigldu sunnan or Danmörk á öndverðum jólum með skútnaher, ok týndu þeir í siglingu

einni skútunni, ok stýrði þeir Auðun býleistr, ok komst þar ekki mannsbarn af. En er þeir kómu fyrir Oslóarfjörð, viku þeir inn í fjörðinn. 15 skútum, réð þar fyrir Hreiðarr ok konungsefni, en er þeir kómu undir Höfuðey, þá mælti Hreiðarr: Þat veit ek, at Birkibeinar hafa nú engu frétt af oss, en sægr mikill er í bönum ok lið alt ölótt. Nú er þat snjallræði at veita þeim áhlaup, mundi Sverrir svá gera, ef hann ætti várn hlut. Nú skulum vér róa hljóðliga inn at bryggjum; veit ek ok ván til 10 veiðar nökkurrar, Philippus jarl sefr yfir á Akri við fá menn. Allir létust þess fúsir vera. Reru þá þannin 5 skútur, en aðrir reru inn at bryggjum, ok hlýddust um, ok var alt hljótt í bönum, ok þó þorðu þeir eigi upp at ganga, ok reru frá. En þeir er lent höfðu í Akrshaganum, 15 géngu upp til bæjarins. Varð jarl eigi fyrr varr við, en húsin váru tekin á honum. Hann komst út um laundyrir einar, hann var berfættir ok í línklæðum einum. Þeyr var ok snælaust á jörðunni ok svað á þelanum. Jarl var manna fóthvatastr. Baglar þeir er upp váru 20 á húsunum, sá í myrkrinu, at maðrinn hljóp út. Hljópu þeir þá eptir honum, ok í því skruppu honum fætr, ok féll hann. Þá var hann skotinn spjóti, var þat hans banasár. Hann féll í gerðum nökkurum skamt frá bönum, féllu þar ok tveir menn aðrir. Sveinn hans er nefndr 25 Eiríkr svagi, hann komst undan ok bar boð til bæjarins, hann kom í konungsgarð ok var svá móðr, at hann fékk ekki mælt annat, en cepti á þá ok bað þá upp standa. Konungrinn varð skjótastr í klæðin ok út í garðinn. Hann spurði, hvat tíðinda væri. Sveinninn sagði jarl 30 fallinn, ok hafa Baglar drepit hann. Ofnær oss, sagði konungrinn, hann hugði jarlinn mundu hafa sofit í bönum. Konungr bað lúðrsveininn blása. Hleypr þá upp hvern í sínu rúmi, ok væpnast. Þá var konunginum sagt, at jarl hefði fallit yfir á Akri. Vakti þá liðit alt með vápnum 35 til dags. Þetta var um nóttina fyrir ellifta dag í jólum.

Baglar fóru norðr í Þrándheim.

173 (161). Baglar sóttu út eptir firði ok fóru alla leið norðr til Þrándheims. Í kaupangi var fyrir Hallvarðr skygna með sveit sína, hann var bróðir Guthorms erki-byskups. Þeir váru drepnir nær allir sveitungar. Baglar settust í bæinn ok höfðu hálf setta hundrað manna. Þá váru frost mikil ok íslög. Þá gerðu sýslumenn Sverris konungs ok bæendr í heraði þat ráð at fara at Böglum. Var fyrir Gauldælum Dýri af Gimsum, en fyrir Orkdælum Eyjólfur Aflaston. Þeir höfðu 15 hundruð manna. Baglar urðu eigi fyrr varir við, en þeir váru mjök komnir at bænum, ok héldu út til borgar á móti ok vörðu borgina. Annan daginn áðr höfðu Baglar látit höggva ísinn alt frá borginni ok ofan um brú. Þeir skutust á um daginn, ok urðu margir menn sárir af hvárumtveggjum. Philippus af Veigini var lostinn með öru. Fóru bæendr heim við svá búit ok féngu ekki at gert. Fám nóttum síðar fóru bæendr aðra för inn til bæjar; þá vildu Baglar eigi bíða ok héldu á braut. Baglar fóru þá suðr á Mæri til Borgundar, en sumir til Þingvallar, höfðust þar við um 20 vart fram til páska.

Um álögur Sverris konungs.

174 (162). Sverrir konungr lagði á bæendr um vetrinn leiðangr, at or hverjum liða skyldi gera mann, ok umfram pund ok naut. Konungr gaf þá heimleyfi Þrændum, en hann tók lið þar or heruðum. Gerðist af þessum leiðangri kurr mikill í Víkinni. Þeir gerðu svikræði við konunginn, fór þat svá undarlíga leynt, at allir váru í einu úráði austan frá Svínasundi ok allir Vestrfylkir ok um alt Raumaríki. Hófust þeir allir upp með múgina at ákveðinni stundu ok höfðu uppi þegn ok þræl, þeir drápu alla sýslumennina, hverja þar sem staddir váru. Þeir váru fyrir bóndum, Símun lögmaðr á Þufu, Ámundi burst, Þorviðr blindi, Þórðr Úlfgestsson, Þorlákr drafi,

Jón kúla, Grímr or Grettisvík, Hallkell or Angri. Þeir hófu ráðagerð þessa í Osló, ok áttu stefnu í Hallvarðs-kirkju ok bundu þar ráð sín saman fyrir álögur þær, er konungr hafði við þá.

Um dráp margra Birkibeina.

175 (162). Miðvikudag í imbrudögum í langaföstu drápu þeir Benedikt sýslumann í Túnsbergi ok alla hans sveit, Ólaf smjörkoll ok alla hans menn, Pétr Lucasbróður í Aumorð ok þá níu saman, ok þar hverja, sem staddir 10 váru. Þeir settu varðmenn á vegu alla, þá er lágu til bæjarins. Frjádaginn kom kurr nökkurr á konunginn, at bændr mundi hafa samnað. Konungr lét þá rannsaka leiðangrslíðit, þat er með honum skyldi vera, ok var nær alt á brautu. Konungr lét gera orð eptir þeim, ok kómu 15 engir á laugardaginn né sunnudaginn. Dróttinskveldit kom til konungs einn bóndi ok sagði honum, at herr samnaðist á hendr honum ok mundi skjótt koma, annat-hvært, herra! í nótt eða snemma á myrgin. Konungr lét þá blása saman öllu liði sínu, bæjarfólki ok kaup- 20 mönnum. Hann sagði þá þessi tíðindi alþýðu, bað bæjar-menn ok kaupmenn liðsinnis, kvað þá mundu eiga at verja fé sitt ok frelsi. Gerðu menn at góðan róm at máli hans. Var þá skipt í sveitir öllu liði hans, bað konungr menn þá snæða at náttverði, en síðan kvezt hann mundu 25 blása saman öllu liðinu. Ok svá var gert. Þá fluttu bæjarmenn ok kaupmenn fé sitt alt í kirkjur. Konungr gerði hestvörð frá sér alla vega. Um kveldit lét konungr blása öllu liðinu út á ísinn, er lá fyrir bönum, ok alt út um Höfuðey lá íssinn. Stefndi konungr liðinu yfir í 30 Akreshagann, ok lágu þar um nóttina. Konungr reið við nökkura menn til Sólangrs ok lét standa hestana á brekk-unni, en hann gékk ofan til vatnsins. Á vatnsísinum lá mikill bóndaherr, ok réðu ráðum sínum. Konungr hlýddi til, hvat þeir sögðu, ok gékk á brott síðan ok til

hesta sinna ok ríðr ofan á ísinn ok fyrir utan hagann ok inn til skipa sinna; dvaldist þar um hríð, ok fór þá enn aptr til liðsins, var þá ok komit at degi. Lét hann þá blása liðinu ofan á ísinn milli Snældu ok meginlands. Konungr kvaddi hljóðs ok mælti svá: Hér er nú mikit 5 lið saman komit, ok þurfum vér skyldliga, at guð gæti vár. Flokkir hefir samnast á hendr oss, Þilir ok Markamenn, ok vænir mik nú, at þeir hafi aptr snúit; eða hvárt eru þetta alt várir menn, eða eru nökkurir viðkomnir af bóndum? Honum var sagt, at þetta var þeira 10 lið. Þá skulum vér, sagði konungr, gæta skipa várra, skal skipta til liði at höggva út ísinn fyrir skipunum. Ok í því kom maðr ok sagði, at lið var komit austan af Langamosa ok þá fram á Ryginaberg, váru þar Skeynir ok Eynir, Foldungar ok Heggvir. Þá svaraði konungr: 15 Þá mun vera önnur vár ráðagerð. Hann var á hesti ok reið þannin, sem var lið bæjarmanna, ok mælti, svá at hvárirtveggju heyrðu: Tvenn eru ráð fyrir höndum, annat hvárt at flýja fyrir bóndum eða taka á móti, ilt mun bændr griða at biðja, munu þeir smæri fá móthögginn en 20 bakslögin. Þeir báðu hann ráða, sögðu nú sem fyrr þat mundu bezst gegna enn sem fyrr. Þá spurði hann bæjarmenn, hvárt þeir vildi honum nökkut lið veita, eða vildi þeir, at hvárir véldi um sína kósti. Svá segjum vér Birkibeinar nú til yðar, sem fornt orðtak er, at í þörf 25 skal vinar neyta. Bændr ok bæjarmenn svöruðu, at þeir vilja vinna konungi til liðs slíkt, er þeir megu, ok svá gerðu þeir.

Bardagi á berginu.

176 (163). Sverrir konungr talar nú fyrir liðinu 30 ok mælti svá: Þat er mitt ráð, at áðr en bóndamúgrinn gangi at oss öllum megin, þá leitum á fund þessa liðs, er hér liggir hjá oss uppi á Ryginabergi; göngum upp fyrir norðan Nunnusetr, ok komi engi maðr í bæinn.

Þá mælti konungr enn: Páll belti ok yður sveit Upp-
lendinga, takit skíð ok skíðfæri ok stígit á ok farit upp á
bergit fyrir ofan þá, ok sét, hversu mikill lið þeir hafa. Þeir
gerðu svá, fóru upp á bergit fyrir austan hjá þeim bóndum.
5 Snjór var fallinn mikill, ok var gott skreiðfæri, en svá
ilt at ganga, at nær var kafhlaup, þegar út fór af veg-
inum. Þeir Páll sá þau tíðindi, er þeir kómu upp á
bergit, at alt at sjá ofan frá Gjöllurási ok alt hit nyrðra
með Frysju ok svá alt út til Akreshaga flaut land alt af
10 mönnum. Fóru þeir Páll aptr sem skyndiligast ok sögðu
konungi þessi tíðindi. Konungr var þá kominn upp á
Mörtustokka ok gaf staðar ok hlýddi til frásagnar þeira.
En merki hans ok ferðarbroddrinn sótti þá upp yfir
dalinn ok þá næst upp í bergit; sóttu sumir upp eptir
15 akbrautinni, en sumir klifu upp svá bratta brekku, at
hægt var at standa öðrum fæti á kné, þá er annarr var
rétt. Bændr lustu upp herópi ok hljópu fram á bergit,
létu þá ganga skotvápn; var þeim hægt at bera vápn undir
fætr sér niðr, ok þeir er stóðu vestr á bergit á hægri hlið
20 Birkibeinum, skutu í opna skjöldu þeim. Vegrinn var
eigi breiðari en fim máttu ganga jafnfram. Birkibeinar
urðu mjök sárir, en sumir féllu, greiddist þeim eigi upp-
gangen, ok féll þá sá, er merkit bar, ok varð þá hörð
svipan í, áðr Birkibeinar næði merkinu. Þá sá Birkibeinar,
25 at þeir höfðu eigi viðstöðu ok flýðu; þá runnu þeir, er
fremstir stóðu, ofan á þá er neðar stóðu, ok fóru svá
ofan á jöfnu, at hverr féll á annan; en bændr sóttu
ekki eptir þeim, þvíat þeir sá, at meginherrinn Birk-
ibeina sótti þá upp at berginu. Sverrir konungr kom
30 þá at ok mælti: Sví verði yðr æ svá rennandi! liggir
hverr yðarr um þveran annan. Sé þér eigi, at engi maðr
ferr eptir yðr? Þá lét hann blása liðinu aptr á Mörtu-
stokka. Í Ryginabergi féllu 17 menn af Birkibeinum,
ok alt hirðmenn einir, margir urðu sárir. Þá mælti
35 konungr: Hafizt nú vel við, góðir hálsar, þó at vér

hafim fengit slag nökkut, opt verðr slíkt á sæ, kvað selr, var skotinn í auga. Fengit hafa bændr sigr á oss, þann sem þeir munu. Hér kom fram draumur, sá er mér birtist, at ek setta bók, ok var laus öll ok mikil, svá at hon tók mikit af landinu, ok var stolit or einu kverinu, þar hafa bændr tekit menn vára. Hræðizt því eigi her bónda, þvíat þeir fara því verrum förum, sem þeir eru fleiri. 5

Tala Sverris konungs.

177 (163). „Sverrir konungr mælti þá enn: Snúim vér hér upp eptir vegnum ok þar á bergit, sem lægra 10 er, fyrir austan þá. Ok var svá gert. En er þeir kómu skamt upp, þá sá þeir yfir her bónda, ok var alt norðan ok út at sjá sem í skóg sæi. Þá mælti konungr: Þú Lávarðr ok Hákon son minn ok ykrar sveitir, setit upp merki ok verit hér á Mörtustokkum ok gegnit þeim, er uppi eru á berginu, at þeir veiti oss eigi bakslettu, en ek mun snúa norðr á mót því liðinu, er þaðan ferr. Þá viku þeir konungr norðr til Frysjubrúar, var þar fyrir bónda herr. Þeir skutust á yfir brúna ok máttu ekki nærr gangast, ok urðu þar sárir menn nökkurir. Þá sneri konungr út til íssins, þvíat þá váru Vestrfylðir þar komnir, ok Þilir ok Raumar. Drógust þeir þá saman, er áðr höfðu verit við brúna, ok var þar samankominn allr meginherrinn, ok var furðuliga mikill, svá at úfært mundi þykkja á mót at ganga þeim, er eigi væri fullir hreystimenn. Áli hét maðr, hann var Hallvarðs son ok var lendr maðr konungs, hann mælti svá: Skulum vér eigi fylkja, herra? Konungr svaraði: Þann sið höfum vér Birkibeinar upptekit, at fylkja ekki, þá er vér berjumst á landi, ok rennum at riðlum saman, ok gerum dyninn sem mestan, þá má hverr vera svá frammi, sem vill; gerum harða árásina, ok munu bændr bogna við, hefir oss nú farit, sem mælt er, at fall er farar heill. Þá bað hann blása ok mælti: Nú fram allir Kristsmenn, krossmenn ok hins helga Ólafs konungs menn, ok förum dreift! 35

Frá Birkibeinum.

178 (163). Konungr sat á brúnum hesti, hann hafði góða brynju ok styrkan panzara um utan, ok yztan rauðan hjúp, víða stálhúfu, svá sem Suðrmenn hafa, ok bryn-
 5 kollu ok panzarahúfu, sverð á hlið ok kesju í hendi; hann reið í öndverðu liðinu, ok svá at hestrinn tók brjosti við skjöldum bónda. Birkibeinar þustu fram á tvær hliðar honum með brugðnum sverðum ok veittu bóndum svá harða atsókn, at þeir er fremstir stóðu,
 10 vildu nú gjarna vera firr Birkibeinum, ok leituðu aptr millum mannanna. Birkibeinar neyttu þess, er þeir sá beran vápnastað á bóndum, ok því næst kom hlaup í allan herinn, ok stefndu inn í Akrshaga. Birkibeinar slógu þeim úþarfliga herðadrengi ok fylgðu þeim at landi
 15 inn; féll þar mart af bóndum. Túnsbergsmenn ok allir sjábyggvar fóru á skipum inn þangat ok lendu utan við ísbrúnina ok géngu þar upp, ok var þat allmikill herr ok vel búinn, váru þat bæendr or Túnsbergi ok kaupmenn. Þeir sækja inn eptir ísinum, ok er Birkibeinar sá lið
 20 þeira, þá snúa þeir þangat á móti. Þá mælti konungr: Enn mun oss fást nýtt starf, ok verðr nú skamt á milli, munu þessir fara slíkum förum sem hinir eða verrum. Bað konungr lúðrsveininn blása. Tók þá herrinn út eptir ísinum. Túnsbergsmenn þyrptust saman, er þeir
 25 sá, hvar Birkibeinar fóru, urðu þar skjótir atburðir, runnu Birkibeinar at þeim ok gáfu högginn, svá sem þeir váru vanir. Lágu Túnsbergsmenn, þar sem þeir fundust, svá þykt sem unnvörp væri, en þeir tóku á rás, er eptir lifðu; var þessi skömm viðtaka. Birkibeinar ráku flóttann
 30 út eptir ísinum, féll þá fjöldi, þvíat Birkibeinar váru á skóbroddum, en flóttamenn váru á berum sólum. Konungr reið nær þeim, ok váru þat hans handaverk, at hann veitti eitt spjótlag hverjum, en Birkibeinar veittu þeim þá embætti eptir til dauða. Þar féllu margir góðir
 35 drengir, Sigurðr tálgi ok margir aðrir. Þeir flýðu til

skipa sinna, en sumir upp í hagann, dróst þar enn saman múgr manns.

Frá konungi.

179 (163). Konungr hafði í fyrstu hálfan þriðja tug hundraða, en þá er hann kom til móts við bændr, þótti 5 þat sem böllr einn væri. Riðlaðist þá mjök liðit hvarra-tveggju, ok gégust at sveitum. Váru þar víða miklir bardagar, svá at mikillar frásagnar mundi vert þykkja, en því látum vér þat liða, at eigi verðr alt ritat, ok er mest frá því sagt, hvat þar varð til tíðinda, er konungs- 10 merkit fór ok hann sjálfr varð við staddr.

Frá konungssonum ok bóndum.

180 (164). Nú er at segja frá konungssonum ok bóndum, þeim er lágu á Ryginabergi. Þeir sá, at Sverrir konungr átti eltur miklar á ísinum, ráðast þeir ofan af 15 berginu ok ætla til móts við sína menn. Sigurðr lávarðr snýr nú á mót þeim við sína sveit. Var fyrst á milli þeira dalverpi nökkut, ok fundust þar í dalnum. Varð þar hörð orrosta, Birkibeinar höfðu fjögur hundruð manna, en bændr nær 20 hundruð. Verða Birkibeinar bornir 20 ofrliði, ok flýja þeir ofan í göturnar. Lávarðr hleypti til þess, er hann kom inn í Hallvarðskirkju. Mart manna fór þannin með honum, en Hákon ok Svínapétr ok sumt liðit stefndi fyrir ofan Nunnusetr ok svá á ísinn til móts við konunginn. Bóndum fór ekki fimt at reka flóttann, 25 gengu þeir ofan í bæinn með fylktu ok dreifðust þegar ok skipuðu til skytninga, hvar hverir skyldu drekka um kveldit. Þeir gengu ok ofan til skipa konungs, þar sem upp váru sett, vildu sumir brenna, en sumir mæltu á mót ok kváðust eigi vildu spilla gersimum sínum, sneru 30 síðan upp um Nunnusetr ok slógu fylking.

Bardagi á Valkabergi.

181 (164). Sverrir konungr sá fylking bónda, hét hann þá enn á sína menn ok bað þá enn vel við hafast,

þvíat alt mun spyrjast, sagði hann, hverir hraustastir eru. Mér lízt, sem bændr, þeir er vér fundum í myrgin, vili enn finna oss, er þat ok vel, at vér minnimst við þá þeira svaðilfara, er þeir veittu oss, munu vér nú standa allir jafnhátt ok þurfa eigi at klífa í berg upp at þeim. Sneri þá konungrinn at þeim við sínu liði, tókst þar hörð orrosta, ok valt til vanda, svá at þeir flýðu upp fyrir norðan bæinn. Hákon konungsson fylgði þeim ok drap af þeim mart manna. Sverrir konungr sneri suðr um geilarnar hjá sútarabúðum ok svá fram til Hallvarðs-kirkju; þá hlaupa þeir Lávarðr út or kirkjunni. Konungr mælti til hans: Þínar verða flestar jafnastar, litla ván eiga Birkibeinar þar góðs höfðingja, er þú ert, ok er sem kveðit var:

15 Úlíkr ertu þeim er framráðir
 yðrum niðjum, fyrri váru.

Ok enn mælti hann til þeira Birkibeina, er í kirkjunni váru: Úlíkir eru þér þeim Birkibeinum, er géngu til lands með mér móti Magnúsi konungi; þeim þóttu ek 20 eigi nýtr til at vera í orrostum með þeim, ok sögðu þeir þó, at varygð géngi til, en allir aðrir sögðu mér bleyði til ganga, en

 Fár er hvatr
 er hrörask tekr,
25 ef hann er í bernsku til blauðr.

En nú í hvert sinn, er vér herjumst, þá em ek fyrstr, ok þykkja þeir nú snillingar, er jafnfram fara mér, ok vel vil ek þeim þakka sína fylgd, en þér erut þeim úlíkir, sigrazt hafa þeir í dag, en þér hafit eltir verit; farit nú 30 eptir bóndum ok gjaldit þeim bakslettu, ok hafa betri drengir, en þér erut, rekit þá á flóttann. Sneri konungr þá upp or kirkjugarðinum, en margir menn mintust til kirknanna. Þá mælti konungr: Miklu eru þér nú Birkibeinar trúrœknari en fyrr, þér látit nú, sem þér skulit 35 hverri kirkju sleikja, er þér komit til, en þat er lengstum,

at þér rækit lítt kirkjurnar. Reið konungr þá upp um göturnar, ok fylgði honum mikit lið, hendu þeir drjúgt af bóndum. Þá sá þeir norðr á Valkaberg, at þar riðu vápn á lopti. Sneri þá konungr þann veg, varð þar brátt mikit mannfall. Bændr snúa þá enn undan ok renna, sem mest megu þeir, sumir eptir vegunum, sumir annan veg. Var svá optast um daginn, at þegar bændr tóku undan með hrakhlaupinu, þá drógu þeir optast í braut, var þat mestr þori múgsins, er undan setti, en þó féll svá mart, at þat var tortalt, þvíat mart fannst líkanna eigi fyrr en um várit. 5 10

Enn um bardaga.

182 (165). Sverrir konungr lét blása öllu liðinu ofan á Mörtustokka, ok er hann kom þar, mælti hann : Setist menn nú niðr ok hvíli sik, ok þjónostusveinar fari ofan í bæinn ok taki mönnum snáð ok drykk. Ok svá var gert. Bundu þá margir menn sár sín, var þat um nónskeið. Þá sá þeir yfir í Akrshagann, at þar dróst saman lið mikit ok kom hvaðanæfa til. Var þat enn bóndaherrinn. Bændr flyktust saman á austanverðum Akrshaga við ísinn ok höfðu þar ráðagerðir sínar, vildu sumir heim snúast, en þeir er þrástir váru á sitt mál, vildu enn berjast, sögðu Birkibeina nú mundu vera svá sára ok vígmóða en marga fallna, at nú mundi engi dugr í þeim vera, eða hví varð engum þat fyrir at drepa konunginn, er hann reið í hendr oss? Þat veit guð, ef hann ferr svá optar, at hann skal aldri braut komast, þvíat eigi munum vér komast í betra færi en nú; yerðum við vel, ok gæti hverr annars. Sveitarhöfðingjar bónda taka nú allir samband ok handfestu með sér, at engi skal renna frá öðrum. Standa nú upp ok fylkja liðinu, skipa alt til, hverir hlífa skulu eða hverir höggva skulu eða leggja, skipa ok saman bogmönnum sínum ok þykkjast nú öruggir. 15 20 25 30

Bardagi á ísinum.

- 183 (165). Þetta alt sér Sverrir konungr, ok stendr nú upp ok mælti: Þat mun hér sannast um bœndr þessa, at seint þrýtr þann, er verr hefir. Mér lízt svá, sem þeir muni enn vera búnir til bardaga, skulu vér þá láta enn engan bilbug finna á oss, ok gerum þeim nú þá hrið, at þá fýsi heimleiðis. Er þat ráð at kasta klínungunum ok svá könnunni, látum nú sem vér sém spányir. Lét hann þá blása herblástrinn ok snýr ofan með liðinu til íssins. Birkibeinar gera þá harða árás. Bóndum varð þar þá mikill bardagi. Konungr sjálf var jafnan fremstr sinna manna. Bœndr kendu hann fullgerla, ok mælti hverr til annars: Drepi hann, höggvi hann, leggi hann, drepi hestinn undir honum. Þetta var mælt en eigi gert. En er orrostan hafði staðit um hrið, þá raufst fylking bónda, lugu þá lindiskildirnir at þeim ok dugðu eigi fyrir kesjum Birkibeina. Bœndr höfðu troðit gadd, þar er þeir höfðu fylkt, en er Birkibeinar kómu upp á gaddit hjá þeim, þá endist bóndum eigi sambandit, þat er þeir mundi aldri skiljast, þvíat þá flýði sinn veg hverr, ok er allr bóndamúgrinn flýði, þá endust þeim eigi vegirnir, ok dreifðist liðit alla vega á brant. Birkibeinar sóttu þá ok fast eptir. Var fram í hagana kjarrskógr nökkurr. Áli Hallvarðsson hafði allan búnað með sama móti ok konungrinn, hann reið fram í kjörrin við fátt manna, bœndr koma at honum svífandi ok drepa hann, fékk hann slag utan undir hífuna á hálsinn, var þat hans banasár. Þá fletta þeir af honum vápnin, slá upp ópi miklu ok segja konunginn fallinn. Birkibeinum varð nú þegar úbráðara um eptirfórna. Fór nú þessi kurr um allan herinn, drógust þá saman sveitir hvárratveggju. Ok er konungr heyrði þetta, reið hann fram ok lét blása. Fundu þá bœndr, at þeir mundu smæra steikt hafa en haft konunginn á teininum. Sóttu Birkibeinar þá hart fram við berg nökkut, fundu þeir

mikinn samnað bónda, varð þar allmikit mannfall, leiddist
 bóndum þar staðan þá, ok runnu þá á sína sundrung,
 hverr sem mest mátti. Birkibeinar fylgðu þeim alt til
 nætr ok drápu fjölda af þeim. Sverrir konungr gaf grið
 um daginn hverjum, er beiddi. Þar var tekinn Þorviðr 5
 blindi, ok gaf konungr honum grið. Einn bóndi var sá,
 er þrim sinnum var tekinn um daginn, ok gaf konungr
 honum grið hvert sinn, en hann hljóp til bónda hvert
 sinn, ok hit fjórða sinn var hann tekinn ok drepinn.
 Konungr fór um kveldit aptr í bæinn, hann setti vörðu 10
 um nóttina alla vega. Um myrgininn eptir hafði kon-
 ungr þing ok þakkaði bæjarmönnum liðveizlu sína ok
 sínum mönnum fylgð ok föruneysi, talaði þar um mörgum
 fagrligum orðum ok tók þeim góð dæmi. En þat er vili
 minn, sagði konungr, at íss sé höggvinn, svá at skipum 15
 várum megi flota; skulu fjórir menn höggva faðm á langann
 ok fjórir á breiðann, ok fægja vökina eptir sér; svá skal
 höggva dag eptir dag, þar til er út kemr. Lét konungr
 bera taum á ísinn, en skora liðit. Váru at þessu verki
 bæði liðsmenn ok kaupmenn ok bæjarmenn. Var þetta 20
 gert á fám dögum. Lét konungr flota skipunum, þegar er
 mátti, ok hélt á braut or firðinum, þegar hann var búinn.
 Hann kom páskaaptan til Björgynjar. Þá var þat annat
 sinni, er allir Björgynjarmenn urðu konunginum fegnir
 ok mest fyrir þá skyld, at þeim var sagt, at Baglar 25
 mundi koma at finna þá.

Birkibeinar eltu Bagla.

184 (166). Páskadaginn þá er sól var skamt farin,
 sá varðmenn skútur Bagla, er reru norðan fyrir Hegrans
 ok stefndu til bæjarins. Varðmenn blésu ok vöktu her- 30
 inn, ráku Birkibeinar þegar af sér tjöldin. Konungr bað
 þá eigi vera of veiðibráða ok láta Bagla róa inn á Váginn.
 Eigi váru viðurnar lagðar á konungs skipum, ok hugðu
 Baglar, at kaupskip væri. En er þeir reru á Váginn,

þá brá þeim öðru fyrir grön, þvíat þá þeystu Birkibeinar sem fastast út at þeim öll skipin; kendu Baglar þá ok merkit ok svá lúðrinn Andvöku. Tóku þá allir eitt ráð, létu rista árar á annat borð ok reru á annat, ok sneru 5 svá undan suðr. En áðr Baglar féngi snúit öllum skipum sínum, þá reru Birkibeinar á tvær skútur, svá at þegar vissi kjölrinn upp á háðum. Reru þá hvarirtveggju sem mest. Baglar hleyptu at, sumir í Grafdal, sumir í Gygisvík. Birkibeinar feldu af þeim mart manna, en 10 höfðingjar þeira drógust undan. Fór konungr aptr til bæjarins, en Baglar heimtust enn saman ok rákust austr í Vík. Tóku bændr vel við þeim, ok bundu þeir saman enn sín vandræði.

Baglar váru á berginu.

15 185 (167). Sverrir konungr dvaldist um hrið í bænum ok stefndi at sér or heruðum mörgu liði, hann hafði ok mörg skip ok stór; þá hafði konungr Höfðabuzuna. Hann fór þá suðr með landi ok svá austr til Víkr; en er hann kom til Túnsbergs, þá váru þar Baglar 20 fyrir, þar var Hreiðarr sendimaðr með mikla sveit. Þeir höfðu sezt upp á Túnsberg ok gert þar til varna tvá kastala, annan norðr á bergit, en annan suðr yfir götunni, er upp liggir frá Lafranzkirkju. Sverrir konungr mælti, er þeir reru or bænum: Svá gott sem yðr Böglum þykkir 25 bergit, svá ilt skal yðr þat þykkja eitthvert sinn. Fór þá konungr austr í Víkina. Bændr höfðu alt samnað fyrir, var þar kominn þegn ok þræll, mátti konungr hvergi komast á meginland. Þar var þá með bóndum Sigurðr jarlsson, Hallvarðr bratti, Loðinn Pálsson, Ámundi 30 burst, ok margir aðrir sveitarhöfðingjar. Sverrir konungr fór austr til Konungahellu, stefndi hann þar þing við bændr; ok með því at konungr var fjölmennr, en bændr þeir engir þar, er til Oslóar hefði farit, þá kómu bændr til þings ok gengu undir öll álög konunga. Veik þá

konungr aptr ok hafði þing í Orðost við bændr ok krafsi þar alls hins sama, ok enn mælti hann: Ek vil biðja yðr bændr um hesta þá alla, er hér eru í eygni, en þér fáit menn til, ef þér vilit, at hafa aptr. Nú skulut þér hafa þökk fyrir, ef þér gerit þetta með góðum greiðskap, en hvárt sem er, þá verðum vér at hafa. Bændr létu til hestana, ok svá or Þjörn ok öðrum eyjum, ok Birkibeinar fluttu æ eptir sér norðr í Víkina, en bóndasamnaðrinn fór æ gegnt þeim á landi.

Frá Sverri konungi.

10

186 (167). Þá er Sverrir konungr kom norðr til Sótaness, veik hann inn af leið. Þar var fyrir samnaðr Bagla. Baglar sóttu upp á land til móts við bóndasamnað, höfðu þeir þing uppi við Fors kirkju ok réðu þar ráðum sínum. Eggjuðu bændr at fara á mót konungi ok berjast við hann, sögðu hann mundu brenna ella bygðir, ok tóku þat ráð með sér. Snúast þeir þá allir samt til ferðar, reisti Sigurðr þar merki upp.

Bændr flýðu fyrir Birkibeinum.

187 (168). Sverrir konungr gékk á land af skipum sínum ok sagði þá liðinu, at hann mundi leita á fund Bagla eða bónda, hvárir sem fyrir yrði, lézt þá yfrit lengi hafa rekit fyrir land fram ok fengit ekki af bóndum, þat er hann setti; eptir lét hann sumt liðit at gæta skipanna. Váru þá hafðir hestar, þeir sem til váru, en þorinn gékk, fóru um daginn, ok höfðu bændr eytt bygðina alla. Þat var um nónskeið, at konungr var kominn á berg nökkut, ok þá mælti hann: Nú munu vér snúa ofan aptr, skal nú brenna bygðina. Ok í þessu kom maðr til hans ok sagði, at bændr færi ofan fyrir norðan bergit. Konungr mælti: Þá munum vér fyrst snúa til móts við þá. Ok bað lúðrsvéinn blása. Sótti þá liðit undir merkit; sneri hann þá norðr í dalinn, fór hans sveit

fyrst. En er bændr sá þetta, köstuðu þeir kössunum ok tóku til vápna sinna, fórust á mót, fundust þar, er til annarrar handar var skógr nökkurr, en á aðra leirubekkr lítill. Konungr réð þegar á, er hann kom at. Váru þar 5 fyrir sveitungar Sigurðar jarlssonar ok höfðu þar merki hans, en hann var þar hvergi í nánd. Varð þar hörð svipan, féll þar nær öll sveit Sigurðar, var þá ok merkit niðr höggvit. Váru bændr þá ok allir fullráða at firrast Birkibeina. Slóst þá á flóttu allr herr bónda, en Birk- 10 ibeinar fylgðu þeim ok drápu af þeim mikinn móg, sneru aptr til skipanna um kveldit. Bardaginn var við bæinn á Skarfstöðum. Eptir um daginn kómu bændr ofan ok leituðu sér griða. Konungr gaf öllum grið, þeim er þess beiddust. Kómu bændr þá margir ofan ok fluttu stór- 15 gjöld konungi.

Frá Sverri konungi ok mönnum hans.

188 (169, 170). Konungr snýr þá norðr í Víkina ok upp í fjörð þann, er heitir Hornesfjörðr, ok gerði bóndum boð, at þeir kæmi at sættast við hann. Kómu 20 sumir, en sumir eigi, váru þeir miklu fleiri, er eigi kómu. En er konungr hafði þar legit nökkurar nætr, þá gékk hann upp í bygðina á norðrlandit, ok var þar alt fólk flýit or húsunum. Ok er þeir höfðu farit langa hrið ok á leið daginn, þá bað konungr þá snúa aptr, skal Hákon 25 son minn fara ofan öðrum megin með bygðinni með sumu liðinu, en vér hér stefna ofan, ok skulu hváirtveggju brenna bygðina. Var þá skotið eldi í hús ok brent, hvar sem þeir fóru. Brundu þar margir stórbœir, þeir brendu þar Dalinn mikla, er Hávarðr bóndi átti. Um kveldit 30 hljóp sveinn einn or skóginum til konungs ok mælti: Herra, fyrir guðs sakir lát eigi brenna bœ föður míns hér fram. Konungr svaraði: Skal brenna víst eigi, fyrir því er þú biðr, ok engi mundi brendr hafa verit, ef bændr hefði heima verit ok beizt griða, ok seg þeim svá,

at nú skal engan brenna. Héðan af fór þá konungr til skipa sinna. Um myrgininn kómu böendr ofan ok festu gjald konungi. Gókk þar þá undir hann alt fólk. Eptir þat siglir konungr norðr yfir Foldina ok lá í Hafsteinsundum ok þaðan inn í Grindhólmásund. Um kveldit spyr 5 konungr, at Baglar eru komnir út í Hafsteinssund ok ráðit sér til skipa í Túsbergi. Konungr reri þá at leita þeira fyrir norðan Tunnu, ok tók þá at myrkva. Lá konungr um nóttina í Hrafnsvági, en Baglar litlu sunnar við ströndina. Þegar í dagan reri konungr at leita með 10 skútum. Baglar sigldu fyrir dag á haf út, en konungr eptir, þegar þeir sá þá. En er Baglar sá, at meira gengu skip Birkibeina, sneru þeir til lands. Þá fór karfi einn utan at Tunnuskögum, er stýrði Sæbjörn limr. Birkibeinar reru eptir þeim, Sæbjörn komst undan við 15 annan mann. Birkibeinar tóku karfann ok alt, þat er á var. Baglar sneru inn sjau skútum fyrir norðan Yxneyna ok inn í Sandafjörð ok á norðrlandit, þar sem heitir Hellisvíkr, lögðu þar at ok hljópu upp. Sverrir konungr lagði at þeim ok drápu af þeim mjök mart, en 20 tóku skipin ok alt, þat er á var. Baglar flýðu á land upp, en konungr sneri aptr til Túsbergs.

Síðan fór hann leið sína norðr, en er hann kom norðr í Portyrju, þá sneri hann inn aptr í Víkina með skútur nökkurar ok ætlaði at taka af Böglum enn nökkut, 25 ef hann féngi; fór nótt ok dag, ok er hann kom til Túsbergs, drápu þeir þar sjau menn af Böglum. Þá fór hann inn til Oslóar ok drap þar enn nökkura menn. Fór þá enn aptr til liðsins ok hittu þá með stórskipin í Askeyjarsundi norðr á Limgarðssíðu, urðu Birkibeinar 30 honum allfegnir.

Um leiðangr Sverris konungs.

189 (170, 171). Sverrir konungr ferr nú norðr til Björgynjar með öllu liðinu, sat konungr þar um vetrinn.

Baglar sátu í Víkinni ok höfðu þar skatta ok skyldir. Eptir um vórit hafði Sverrir konungr úti leiðangr alt norðan or landi, ok fór með mikit lið austr til Víkr. Hreiðarr sat á berginu í Túnsbergi ok hafði tvau hundruð
 5 manna. Þar var Hallvarðr bratti ok mjök margir sveitarhöfðingjar, en konungsefni ok Sigurðr vóru á landi uppi við sumu liðinu. Konungr sigldi austr yfir Foldina, ok var þar um sumarit ok tók gjöld af bóndum. Gékk þar alt fólk undir hann nema Skeynir. Þá fór konungr
 10 upp til Borgar ok lét draga skútur upp um forsinn Sarp, reru síðan upp eptir ánni, géngu þá upp á Skaun ok brendu þar alla bygðina. Géngu þá bændr til sætta ok guldu gjöld. Fór þá konungr aptr til skipa sinna ok siglir til Túnsbergs. Þat var um Maríumessu síðari.
 15 Sverrir konungr settist um bergit ok bannaði Böglum af at ganga; hann setti fyrir austan tjaldbúðir sínar bergit millum bæjarins ok norðrsjóvarins. Hann lét skera diki fyrir utan herbúðirnar alt norðan frá váginum ok suðr til Skeljasteinssunds, settu þar kraka alt fyrir
 20 innan dikit. Konungr lét upp setja skip sín ok um búa; hann skipti liðinu í umsátir, vóru gestir norðr við götuna, er ofan liggr or Fróðási, var Pétr steypir fyrir þeim. Tóku þeir hús í bænum ok fluttu upp þannug, ok er þat síðan kallat Gestabakki. Konungr svaf optast í bænum, ok
 25 þar mart hans manna með honum.

Sverrir konungr sat um bergit.

190 (172). Sverrir konungr skipar nú sínum mönnum til atsóknar at berginu. Ferr konungsmerkit upp sunnan í kleifina, en gestir sóttu at hinum nyrðra kastalanum.
 30 En er Birkibeinar sóttu upp at berginu, þá báru Baglar á þá bæði skot ok grjót svá stórt, at ekki hélzt við, meiddust fyrir bæði skildir ok stálhúfur. Hrukku Birkibeinar ofan í kleifina sárir ok barðir. Sá þá konungrinn, at þar var svá mikill vígismunr, at þar mundi ekki þannin

mega vinna bergit. Baglar váru kátir ok stórorðir. Konungr sendi sína menn alt í heruð at flytja til sín leiðangra ok vistir, ok greiddist þat alt vel, meðan Birkibeinum var hægt at fara á skipum fyrir ísum.

Ráðagerð Sverris konungs.

5

191 (172). Þat þótti konungi mein mikit, er hann vissi eigi umbúnað þeira á berginu. Hann gerði þat ráð, at teknir váru allir kirkjustigar í bænum, ok bundinn hverr við annan ok settir sunnan við stöpulinn í Lafranzkirkju; fór maðr þar upp eptir ok á ráfit, þat er frá 10 vissi berginu, ok spenti höndunum um knappinn, ok sá hann þá öll tíðindi á bergit. Baglar sá hann, ok þá skaut Hreiðarr at honum, ok hina fyrsta ör setti hann í knappinn, ok þegar aðra milli handa honum, í því er hann lét laust, en ráfit hlífði honum við fleirum örum. 15 Fór hann þá ofan ok sagði konungi þat, sem hann hafði sét. Baglar höfðu dregit skútur nökkurar upp á bergit; skamt niðr frá hinum nyrðra kastalanum var brunnr þeira, ok höfðu þeir hvelft yfir skútu nökkurri, svá at þeir máttu ganga til af berginu. Kastalarnir váru svá 20 gervir, at stafir fjórir stóðu upp ok syllr uppi á milli, ok þar arinn á, en niðri hurðir milli stafanna.

Þat var á einni nótt, at konungr gerði mann einn upp á bergit um haustit, ok var á niðamykr. Sá hét Sveinn munki, hann hafði með sér einn kaðal ok tvau 25 spjót; ok er hann kom á bergit, þar hann kaðalinn um einn kastalastafinn, en öðrum enda kaðalsins fylgðu meir en hundrað manna. Sveinn laust á kaðalinn ok bendi þeim, at þá var annarr endir fastr. Hljópu þeir þá á kaðalinn ok drógu fast. Tók þá kastalinn at ríða; 30 en Baglar, þeir er í váru, urðu mjök óttafullir. Í því brast kaðallinn í sundr. Sveinn munki fann austr á berginu tvá varðmenn, ok sváfu báðir, setti hann spjótit í gegnum annan, en annarr hljóp upp, lagði Sveinn þann standanda ok drap báða, fór síðan aptr til sinna manna. 35

Frá Sverri.

192 (172). Sverrir konungur lét gera flaka af viðum ok undir digra stafl, ok lét þat bera undir bergit. Var því úhægt við at koma, varð þeim þat ok at engu ráði. 5 Jafnan géngu Birkibeinar í skotmál við Bagla, ok skutust þeir á jafnan, ok veitti Böglum jafnan betr.

Frá Inga ok Böglum.

193 (173). Ingi höfðingi Bagla ok Sigurðr jarlsson, Árni byskupsfrændi ok margir aðrir sveitarhöfðingjar 10 vóru á Upplöndum ok stundum í Víkinni. Höfðu þeir Hreiðarr þat við mælt, at hvárir skyldi öðrum at liði koma. En við umsátir þær sem Birkibeinar höfðu, þá þótti Hreiðari sein liðveizla af sínum mönnum, en þóttist sitja í miklum háska, ok gerði þat ráð at senda menn 15 til þeira Inga, ok með þessu tilstilli, at á einni nótt tóku þeir skútu eina litla, er átta menn reru á borð, ok drógu vestr á bergit, lögðu í árar ok báru festar á, höfðu til vægr ok vágú fram af berginu, ok géngu þar á menn tíu, Þorðr dokka var fyrir þeim, létu síga í reipum skútuna 20 ofan á sjó. Var þat þó hætting mikil, þvíat Birkibeinar lágu á skipum fyrir berginu ok héldu þar vörð hverja nótt. Baglar ljósta í árum ok róa inn drifanda um sundin hjá þeim; hljópu á land fyrir innan Smjörberg. Birkibeinar reru eptir þeim ok féngu skútuna tóma. Baglar 25 fóru til þess, er þeir fundu Inga ok Sigurð ok sögðu þeim orðsending Hreiðars. Baglar þóttust þat eina spyrja til Sverris konungs, at þá langaði ekki til móts við Birkibeina, sögðu hann mundu frá hverfa, þegar er snjófa tæki ok frysta.

30

Frá ribböldum.

194 (173, 174). Sverrir konungur varð þessa víss um myrgininn eptir, sem Baglar höfðu hlaupit af berginu. Hann mælti: Svá leitt sem yðr er nú orðit at sitja um bergit, þá er hinum þó miklu leiðara þar at vera.

Jón Englakonungr hafði áðr um sumarit sent Sverri konungi tvau hundruð hermanna, þeira er ribbaldar váru kallaðir, þeir váru skjóttir á fæti sem dýr ok váru bogmenn miklir ok spörðu eigi ilt at gera. Konungr gerði þá á Upplönd ok setti þann mann til höfðingja, er Híði 5 hét ok var bróðir Sigurðar skjálga. Ribbaldar kómu ofan í Haddingjadal ok fóru hit efra um Sóknadal ok ofan á Pelamörk, en hvar sem þeir kómu, drápu þeir menn alla, unga ok gamla, konur sem karla, ok búfé alt; þeir drápu ok hunda ok köttu ok alt, þat er kvikt var 10 fyrir þeim; þeir brendu ok bygðir allar, þar sem þeir fóru. En ef menn fóru at þeim, þá hljópu þeir á fjöll eða eyðimerkr, enda kómu þá þar fram, sem sízt varði. Þeir kómu til Sverris konungs, þá er hann sat um bergit, ok gengu opt djarfliga til móts við Bagla, ok skutu hvárir 15 at öðrum. Einn dag lustu Baglar einn ribbalda með öru, svá at hann fékk bana af. Ribbaldar skræktu hátt, er þeir sá þetta, hljópu stundum til, stundum frá, ok skutu at Böglum, ok litlu síðar skaut einn þeira Víking nefju í hóstinn til bana, hann hafði verit hinn mesti hermaðr. 20

Ráðagerð Sverris konungs.

195 (175). Böglum þykkir nú seinkast liðveizlan þeira Inga ok Sigurðar, ok er Sverrir konungr verðr þess varr, þá mælti konungr við sína menn: Nú skulum vér gera einn prett við þá í nótt; nú skulu várir menn fara 25 í nótt upp um Fróðaás með miklu liði ok gæta, at hvárigir verði varir við Baglar né bæjarmenn; en þeir Birkibeinar sem eptir væri, skyldu hlýða til, er konungr léti blása, ok hlaupa til vápna; síðan skulu hváirtveggju fylkja liðinu ok láta, sem þeir berist, ok þyrmit þó raunar, sem skylt 30 er; en þeir er or böenum koma at, skulu falla fyrir hinum, er til sækja, ok gerit mikinn ysinn, ok at lyktum snúist þér allir á flóttu. Þá munda ek eigi vita, nema Baglar gengi af berginu. En ef þat væri, þá skulu vér leyna

liði váru sumu sem næst berginu, ok mætti þeir koma milli húss ok bónda. Þessi ráðagerð fór fram.

www.libtool.com.cn

Frá þeim á berginu.

- 196 (175). Um myrgininn er ljóst var orðit, sá
 5 varðmenn Bagla, at lið mikit fór ofan frá Fróðaási. Þeir sögðu þegar Hreiðari, at þar mundu fara þeira menn. Stóð Hreiðarr upp ok bað menn væpnast, ok géngu norðr til kastala. Þá sá þeir merki í hvárutveggja liðinu, því er ofan fór or Fróðaási, ok svá því, er or bœnum kom,
 10 ok svá heyrðu þeir lúðra ganga, ok því næst féllu Birkibeinar, en sumir flýðu. Þá vildu Baglar af berginu ok veita sínum mönnum, ok láta Birkibeina eigi komast inn aptr yfir díkit. Hreiðarr mælti: Sjám vér fyrst, hvernin þeir skiptast við; ef Birkibeinar rekast fram at díkinu,
 15 þá mun þeim seint verða at klífa upp á krakana, ok munu þá várir menn drepa af þeim slíkt, er þeir vilja. En undarliga ferr flótti þessi, mér sýnist, sem þetta sé leikr nökkurr; sé þér, at þeir leita sér fallstaða, þar sem þurt er undir, ella ofan á skjöldu sína, eða sjái þér
 20 nökkur blóðug vápn þeira eða klæði? Mun þetta vera prettr Sverris. Ok er konungr sá, at Baglar vöruðust þetta, sneri hann aptr til herbúða sinna, ok allir hans menn.

Um harðrétti.

- 197 (176). Nú líðr á vetrinn, lagði nú á frost ok
 25 ísa. Gerðist Birkibeinum þá verra at sópast at vistunum, gerðist þá kurr mikill í liðinu, vildu þá gjarna heim leiðangrsmenninir. Konungr hafði þá húsþing, hann mælti svá: Þat heyri ek nú af mínum mönnum, at þessi seta þykki mjök úsynju, ok nú væri gott heima. Úhermannligt
 30 mál at kurra slíkt at konungi sínum, þótt þér þenit eigi svá vömbina sem verkmenn við þúst. Úlíkir eru þér þeim, er í forneskju eru sögur af gervar, er veittu umsátir svá þrátt at eyða fjándmönnum sínum, ok svá
 13*

mikinn hug lögðu þeir á, at fúnuðu af þeim klæðin, en þeir átu skálpana af sverðum sínum ok yfirleðr af skóm sínum, ok létu aldri fyrr en þeir sigruðust. En þótt ek taka þessi dæmi, þá eigum mér skemra til at seilast, meira þrályndi sýna Baglar á berginu, er þeir gefast eigi upp. Nú látit mik eigi lengr heyra þenna kurr, þvíat hér skal nú sitja, hvárt er yðr þykkir ljúft eða leitt, bjúgt eða bratt, þar til er vér höfum vald yfir Böglum.

Brögð þeira Bagla á berginu.

198 (176, 177). Nú minkaðist mjök vist á berginu, sá Hreiðarr, at nú mundi verða at leita í nökkurra bragða, þvíat þeim kómu engi andsvör frá Böglum, nema þat er Birkibeinar sögðu þeim hvern dag, at Ingi konungr þeira mundi brátt koma við allmiklu liði at frelsa þá. En Böglum þótti þetta vera spotttr einn, sem var. Þá lét Hreiðarr gera bréf til Inga ok Sigurðar, ok var þat sagt á, at þeir mundu haldast á berginu ok þó með hörðum kosti til Nikulásmessu, ok beðit með fögrum orðum, at þeir mundu til koma at hjálpa þeim. Eptir um nóttina gerði Hreiðarr einn mann með þessum bréfum norðr af berginu. Hann hafði tvau skíð, hann skreiddist fram með landinu um díkit. Urðu Birkibeinar eigi fyrr varir við, en þessi maðr var allr á bvautu; fór hann leið sína ok kom til Inga með bréfum í Hamarkaupangi. Ingi átti stefnu við sveitarhöfðingja ok lét bréfit upp lesa. Sigurðr jarlsson svaraði svá: Vér höfum nú vafizt í flokkum um hrið, ok nú munum vér eigi rasa í helina opna, þó at Hreiðarr vili þat. Munum vér gera annat ráð, förum vér norðr í fjörðu ok fám oss skip, ok mun Sverrir konungr þat til vár spyrja, at honum mun þykkja þat meiri þörf at verja þar landit, en sitja þar um fá menn á berginu. Þetta lézt öllum þykkja höfuðráð.

Frá Jóni ok Böglum.

199 (177, 178). Baglar snerust þá til ferðar norðr í Dala ok kómu ofan í Raumsdal, ok fá sér þar skútur

ok rekast suðr með landi. En er þeir koma suðr fyrir Sognsæ, víkja þeir þar inn ok tóku mikinn andróða. Þeir kómu um nóttina inn í Vík ok tóku skútu undan Jóni stál, ok alt þat er á var; hann komst á land upp ok í skóg
 5 ok allir hans menn. Um daginn eptir fóru Baglar til Hofs 50 manna. Þat sá Jón stál, hann var uppi í fjallinu við átjanda mann. Jón hljóp heim á bæinn, en Baglar tóku undan, Jón fylgði þeim ofan til Aldinhaga ok drap þar einn mann. Annan dag snerist Jón suðr
 10 til Björgynjar á ferð hit efra. Hann fann í borginni Einar konungsmág ok Dagfinn, réðu þeir þá til skipa ok fara norðr til Sogns. Baglar höfðu þá sezt inn í Lúsakaupangi ok átt þar þing við Sygni. Var þar Ingi til konungs tekinn, Gunnþjófr hét búandi, sá er honum gaf konungsnafn.

15 *Birkibeinar eltu Bagla.*

200 (178). Birkibeinar kómu um myrgininn snemma til Kaupangs ok lögðu við bryggjur; létu þá kveða við lúðra ok gengu upp alldjarfliga. Baglar sneru á flótta. Þar féllu nökkurir menn af þeim. Björn furulangr hét
 20 maðr, hann var umrenningr einn, hann hitti í selsætri einu í fjallinu Árna byskupsfrænda, hann var sárr mjök ok hafði eigi komizt lengra. Björn drap hann til klæða ok fjár ok myrði hann; fundust hræ hans um vário. Birkibeinar tóku skip þeira ok mikinn þora vápna ok
 25 alt fé þeira. Baglar heimtust saman inn í Lystr ok sneru þar yfir fjallit ok ofan í Árdal. Þá spurði Jón stál til þeira ok fór inn at þeim. Baglar váru þá komnir upp um vatnit, ok um myrgininn eptir sneru þeir á fjallit upp á Valdres ok þaðan til Upplanda.

30 *Sverrir sat um bergit.*

201 (179). Sverrir konungr sitr um bergit, ok er nú liðin sú stund, er Hreiðarr hafði á kveðit á bréfum, at hann mundi haldast á berginu. Gerðist þá nú svá

hörð reiðan þeira á berginu, at þá var ekki annat til matarins, en þeir hjoggu svarðreiða sinn ok bjoggu þat til matar, ok var um þvilíkt at véla til jólavistar, ok þó eigi hálfærit.

Beglingar gáfu upp bergit.

5

202 (179). Á ofanverðum jólum á einni nótt hljóp Hallvarðr bratti af berginu með annan mann, ok kómust þeir á fund konungs, ok gaf hann þeim grið. Birkibeinar urðu þessa vísir um myrgininn, ok þótti þeim allþungt, er Baglar höfðu fengið grið. Baglar urðu þessa vísir, ok 10 þótti þeim þá nokkur ván sér griða. Hljópu þá margir af berginu til konungs, ok féngu allir grið. Konungr varð þá viss hins sanna, at Baglar höfðu þá enga lífsván á berginu, ok þeir váru þá allir at þrotum komnir af matleysi; hafði þá ok Hreiðarr látit segja konungi, at 15 annan dag eptir mundi hann ganga af berginu, ok þola heldr dauða af vápnum en af sulti, en þiggja grið, ef þeira væri kostur, sér ok öllum félögum sínum. Sverrir konungr lét þá blása til húspings; hann talaði ok mælti svá: Ek vil nú leita ráða af yðr, hvernin skipa skal við 20 Hreiðar ok hans menn, ef vér fáum vald yfir þeim; ok ef svá verðr, þá munu því allir fegnir verða várir menn, at slíti þessa þrasetu, ok þeir fegnastir, er verst létu í haust, er eigi skyldu þá í brott hverfa; eða skulum vér nokkurum mönnum grið gefa eða engum? Þá svara 25 margir: Svá lízt oss, sem þeir einir muni hér saman komnir á berginu, er flest ilt hafa gert; mun oss sá þykkja hinn harðasti kostur, at hafa soltit í vetr fyrir þeira skyld, ok haft marga vásbúð, en nú skyli vér hér taka föðurbana vára eða bróður ok gefa grið ok skipa 30 síðan í hálfrymi með oss. Konungr mælti: Séð, góðir menn, hverr yðarr er sá, er mér þykkist ofstórr ok eigi vill þola at jafnast við mik; minnizt á, hvárt nokkurum mun þat vera brigzlat síðan, at hafa hér minn dóm.

Hér í Túnsbergi feldu Baglar Híða bróður minn, en í Osló Filippus jarl frænda minn ok marga aðra; í vetr munu þér heyrt hafa, at þeir hafa kallat Sverri bikkju ok mörgum öðrum illum nöfnum. Nú vil ek þat alt 5 fyrirgefa þeim fyrir guðs sakir, ok vænta þar á mót af honum fyrirgefningar þess, er ek hefi mót honum gert; eigu þér ok eigi síðr sál en ek, ok skulu þér þess minnast; ok engi maðr mun yðr kalla fyrir þetta bleyðimenn. Jáðu nú allir þessu, at konungr réði. Lét þá 10 konungr gera orð til Hreiðars, at þeir skyldu allir grið hafa; géngu þeir Hreiðarr þá af berginu um myrginiinn eptir at dagverðarmáli allir.

Baglar svörðu eiða Sverri konungi.

203 (179). Sverrir konungr lét leiða þá fyrir sik, 15 svörðu þeir honum allir eiða. Síðan lét hann skipta þeim í sveitir, tók hann Hreiðar í sína sveit; hann bað menn mikinn hug á leggja at næra þá, en svá var gert; bað hann þá ok fyrst taka varliga mat ok drykk, en þeir gerðu þat allmisjafnt. En svá nær váru þeir komnir 20 dauða, at allir féngu sjúkleik, ok margir önduðust; margir krömdust lengi, þeir er lifðu. Hreiðarr var lengi sjúkr, ok lagði konungr þar til mörg lækningarbrögð. Konungr sat um Túnsberg 20 vikur; en litlu síðarr bjóst hann á braut, en bergit var unnit.

25 *Um krankleik Sverris konungs.*

204 (180). Konungr tók sjúkleik þar í Túnsbergi, ok fór sú sótt ekki æst. Konungr fór norðr til Björgynjar ok kom þar á föstu; hann lá lengstum um daga aptr á skipi sínu uppi í lyptingunni. Hreiðarr lá þá 30 ok, var honum rúm gert við lyptingina á hásetiskistunni; lét konungr veita honum alla athjúkan sem sér, ok talaði við hann jafnan, þvíat Hreiðarr var vitr maðr. Sverrir konungr fór upp til borgar í Björgyn, ok var í höllinni;

var honum þar veittr umbúnaðr. Þat var þriðjadags myrgin í annarri viku langaföstu, at konungrinn hafði fengit sveita, ok þóttist þá verklauss; kómu þá til hans margir menn, en optast var fátt hjá honum. Ok er flestir menn váru braut gengnir, talaði við hann Pétr 5 svarti; sagði konungr honum draum sinn: Maðr kom at mér, sagði hann, hinn sami er mér hefir opt sýnzt fyrr, ok aldri vilt borit fyrir mik; en ek þóttumst vita, at ek var sjúkr ok mjök máttfarinn; ek þóttumst spyrja, hvernin sú sótt mundi lúkast; en mér þótti hann þá 10 þegar snúa braut frá mér, ok svaraði á þessa leið: Búst þú við upprisunni einni, Sverrir! sagði hann. Nú sýnist mér þessi draumr mjök tvíslægr; en þó væntir mik nú eptir sveita þenna, at aðrahvára skipan taki brátt. Var ok svá, at honum tók þá at þyngjast, sem á leið 15 daginn. Eptir um myrginininn lét konungr sækja kennimenn ofan í bæinn, ok var þá búizt til at olia hann; lét hann þá upplesa bréf, þau er hann sendi Hákonni syni sínum um skipan ríkisins, ok lét þau bréf innsigla. Hann talaði þá ok fyrir öllum þeim, er hjá váru, ok sagði 20 svá: At allra yðar vitni þá veit ek mik engan son eiga á lífi nema Hákon einn, þó at þeir menn komi síðar upp, er svá kallist, ok vili fyrir því gera úfrið í landi hér. Nú vil ek, áðr en ek sjá oliaðr, láta mik hefja upp í hásetit, ok vil ek þar annathvært biða bót eða bana; ok 25 mun þetta annan veg fara eða til spyrja Nikulás Árnason, en hann mun vænta, ef ek öndumst hér í hásetinu, ok standa yfir mér vinir einir; en hann hefir sagt, at ek munda vera höggvinn niðr fyrir hund ok hrafn. En guð sé þess lofaðr, er hann hefir gætt mín í mörgum þrautum 30 fyrir vápnum úvina minna. Var þá konunginum veitt olean, eptir þat minkaðist megn hans. Ok er hann fann, at nær dró at andláti hans, þá mælti hann: Við dauða minn látit bert andlit mitt ok látit þá sjá bæði vini ok úvini, hvárt þá birtist þat nökkut á líkama mínum, er 35

úvinir mínir hafa bannat mér eða bölvat; nú mun ek þá ekki mega því leynd, ef eigi eru betri efni í, en þeir hafa sagt. Hefi ek meira starf ok úfrið ok vandræði haft í ríkinu en hóglífi. Er svá at minni virðing, sem margir hafi verit öfundarmenn mínir, þeir er þat hafa látit ganga fyrir fullan fjándskap við mik, sem nú fyrirgefi guð þeim öllum; ok dæmi nú dróttinn minn vár í milli ok alt mitt mál.

Andlát Sverris konungs.

10 205 (181). Sverrir konungr andaðist laugardaginn í sæludögum, ok var um lík hans búit vegliga, sem ván var. Var svá gert, sem konungr hafði beðit, at berat var andlit hans; sá allir, þeir er hjá váru, ok báru síðan þar allir eitt vitni, at engi þættist sét hafa fegra líkama
 15 dauðs manns en hans; var hann ok, meðan hann lifði, allra manna fegrstr á hörund. Sverrir konungr var maðr lágur á vöxt, þykkur, sterkr at afli, breiðleitr ok vel farit andlitinu; optast skapat skegg, rauðlituð augu, ok lágu fagrt ok fast. Hann var kyrrlátr ok hugaðsamr, manna
 20 var hann snjallastr, stórráðr, skýrt orðtakit, ok rómrinn svá mikill yfir málinu, þó at hann þætti eigi hátt tala, þá skildu þó allir, þó at fjarri væri; hann var sœmiligr höfðingi, þar sem hann sat í háseti með vegligum búnaði; hann var hár í setunni, en fótleggrinn skammr; aldregi
 25 drakk hann áfenginn drykk, svá at hann spilti viti sínu at heldr. Hann mataðist jafnan einmælt; hann var djarfr ok frœkn, eljunarmaðr mikill við vás ok vökur.

Um grœpt Sverris konungs.

206 (182). Lík Sverris konungs var borit ofan
 30 til Kristskirkju; var sú líkferð ger með mikilli prýði. Í Kristskirkju utar frá kóri ok innar frá suðrdyrunum var opnaðr steinveggrinn, ok lagt þar í lík konungsins, ok var síðan látinn aptr veggrinn, ok fest þar í tabula af

eiri, ok þar ritat á með gullstöfum vers nökkur. Þar var fest á utan pell eitt, ok þar hjá merki hans, skjöldr ok sverð ok stálhúfa. Sverrir konungr andaðist octava idus martii, anno ab incarnatione domini millesimo ducentesimo secundo, þá hafði hann konungr verit 25 vetr. Þá 5 vóru liðnir 18 vetr frá falli Magnús konungs Erlingssonar. Á sama ári andaðist Knútr Danakonungr, ok kom þar til ríkis Valdimarr bróðir hans. Þá andaðist ok Birgir jarl brosa, ok tóku þá Svíar til konungs Jón, son Sörkvis konungs, var hann þá vetrgamall; höfðu þá Svíar kon- 10 ung bróklausan.

SAGA HAKONAR SVERRISSONAR, GUTHORMS SIGURDARSONAR OK INGA BARDARSONAR.

Upphaf Hákonar Sverrissonar, er hann var til konungs tekinn.

5 Þat sama sumar er Sverrir konungr andaðist um várit, var Hákon son hans til konungs tekinn norðr í Þrándheimi á Eyraþingi; hurfu at því ráði allir höfðingjar, þeir sem áðr höfðu þjónat Sverri konungi föður hans. Litlu áðr hafði andazt Sigurðr lávarðr son Sverris konungs, 10 hann átti son eptir, er Guthormr hét. En er Ingi konungr spurði, at Sverrir konungr var braut farinn or Víkinni, er hann hafði setit um bergit, sem fyrr er ritat, fór hann út í Víkina, ok dvaldist þar til þess er hann spurði andlát Sverris konungs. Réðu Baglar þá enn til 15 skipa ok féngu enn lið mikit, þeir ætluðu þá enn norðr til Björgynjar. En er þangat kom fréttin, var þar fyrir Sigurðr konungsfrændi; ok er hann spurði til Bagla, fór hann móti þeim með miklu liði. Hann fann Bagla suðr á Jaðri, ok elti þá þar upp af skipum, ok tók öll skip 20 þeira ok fé þat alt er þeir höfðu; en Ingi flýði til Víkr austr ok þaðan til Upplanda, ok lá um sumarit uppi í Mjörs; þá var hann svikinn af mönnum sínum sjálfs. Gunnarr lest hét maðr, hann hafði Ingi áðr settan næstan sér ok gert marga hluti vel til hans. Ingi var drepinn af 25 bóndum í Eynni helgu í Mjörs; eyddist þá allr flokkinn,

ok stukku margir or landi, sumir suðr til Danmerkr, en sumir lengra á braut. Margrét dróttning, er átt hafði Sverrir konung, fór eptir andlát hans austr í Gautland, ok hafði með sér Kristínu dóttur þeira Sverris konungs, ok margar gersimar er konungr hafði átt. Þetta sama 5 vár fór Hákon konungr austr til Víkr, ok sat þar um sumarit lengi; hann sendi orð byskupum öllum, þeim sem verit höfðu í missætti við Sverri konung, at þeir kæmi á hans fund ok gerði sætt við hann, eptir því sem Sverrir konungr hafði ráð til gefit, áðr hann létist. Hann 10 sendi ok orð eptir Kristínu systir sinni, ok tóku hana af nauðigri dróttninginni. Byskupar fóru heim til stóla sinna um sumarit ok gerðust ástvinir konungs. Hákon konungr fór um haustit til Björgynjar ok sat þar um vetrinn, var hann orðinn allvinsæll. Þat haust kom utan 15 af Íslandi Guðmundr Arason, ok var kosinn til byskups yfir Norðlendinga fjórðung, tók konungr allvel við honum. Var byskupsefni með honum um hríð, var hann hinn mesti vin konungs jafnan síðan. Einarr prestur átti systur Hákonar konungs, aðra dóttur Sverris konungs, ok hafði 20 sýslu suðr á Rogalandi, hann var hinn mesti höfðingi, hann var allkærr Hákonni konungi. Margir aðrir váru þá höfðingjar með Birkibeinum: Hákon galinn, Pétur steypir, Sigurðr konungsfrændi, Hróarr konungsfrændi, Eyvindr prestsmágr, ok margir aðrir ágætir menn bæði 25 at ættum ok mannvirðingu.

Frá Erlingi steinvegg.

2. Maðr hét Erlingr steinveggr, er kallaðr var son Magnús konungs Erlingssonar, hann var í gæzlu á Vindlandi ok haldinn þar í turn einum. Margrét hét 30 kona vindversk, hon kom honum þaðan með þeim hætti, at þau ristu í sundr klæði sín ok lögðu í streng, fór hann út um glugg einn ok ofan fyrir steinvegginn með festinni, en festrin vannst eigi til jarðar, ok féll hann

þá ok lamdist mjöðmin; en með því at nótt var myrk, þá komst hann á braut, ok kom fram í Danmörk; síðan var hann kallaðr Erlingr steinveggr. Sumar þat er Hákon konungr var í Víkinni, kom Erlingr steinveggr á 5 Skáneyri, ok birti fyrir Norðmönnum ætt sína; buðust honum þar menn til fylgðar, en hann kvezt eigi vildu reisa flokk á móti Hákonu konungi eða gera úróa í landi, meðan hann væri konungr yfir Noregi. Fór Erlingr þá til Kaupmannahafnar ok var þar um vetrinn.

10 *Andlát Hákonar konungs Sverrissonar.*

3. Hákon konungr fór um haustit til Björgynjar, ok sat þar um vetrinn, en um sumarit fór hann til Víkr austr, en fór aptr til Björgynjar um haustit, ok efnaði þar til vetrsetu. Þat haust kom Erlingr á Skán- 15 eyri, ok þá kom Margrét dróttning austan af Gautlandi til Björgynjar, ok sat þar um vetrinn, ok lagðist heldr þungt á með þeim Hákonu konungi. Um vetrinn á jólum fékk Hákon konungr sótt, ok tók þegar svá hart, at hann fékk eigi stýrt sér, lét hann þá færa sik upp til 20 borgar, ok lá þar litla stund, áðr hann andaðist; þat var hinn átta dag jóla. Hann var jarðaðr í Kristskirkju, ok stóðu menn mjök hryggvir yfir grefti hans, þvíat hann var manna vinsælastr; létillátr var hann ok lítillátr, hirð- 25 prúðr ok háttagóðr, hraustr ok sigrsæll í mannraunum, sem fyrr er ritat, at hann þótti jafnan vera traust Birkibeinum. Þat var kent Margrétu dróttningu, at hon hefði ráðit mann til at svíkja konunginn í drykk; þann mann tóku Birkibeinar ok höfðu þessi kensl á honum, en hann setti þar syn fyrir ok bauð skírslur, ok kom 30 því svá, at hann fastaði til járns, ok bar járnit allsköruliga, en er höndin var leyst, þa var hon mjök brunnin; eptir þat var hann fluttr út fyrir Björgynjarvág ok drekt þar.

Guthormr til konungs tekinn Sigurðarson.

4. Þat sama vár tóku Birkibeinar sér konung, Guthormson Sigurðar lávarðar, hann var þá barn at aldri; en fyrir flokkinn bundust Hákon galinn systurson Sverris konungs ok Pétr steypir annarr systurson Sverris konungs, hann átti þá Ingibjörgu dóttur Magnús konungs. Þessir váru ok með flokkinum, Sigurðr konungsfrændi, Eyvindr prestsmágr, Einarr konungsmágr, Hróarr konungsfrændi ok mart annarra göfugra manna. En er þetta spurðu þeir menn, er verit höfðu fyrrum með Böglum, þótti þeim sér ekki mjök friðvænt með Birkibeinum, ok fóru or landi til Danmerkr. Þorleifr skálpr ok þeir synir Önundar hlyns, Oddr tanr ok Arnbjörn tröll kómu til Erlings steinveggs í Kaupmannahöfn. Þá hófst þar flokkrinn; dreif þar mart manna til þeira, er áðr höfðu verit með Böglum. Þeir sendu þá boð norðr í Víkina til vîna sinna ok stefndu þeim til Álaborgar um föstu. Þar kom þá af Noregi Hreiðarr sendimaðr, Sölvi Dísarson, Philippus af Veigini, þeir höfðu þá mikinn skútnaher. En er þeir kómu í Víkina, þá gékk alt fólk undir þá, ok fóru svá austan til Oslóar; þar var þá fyrir Nikulás byskup. Þá bað Erlingr byskup gera sér skírslur til faðernis, en byskup vildi þat eigi, ok bað hann bera járn í Borg; fór þá Erlingr til Borgar, ok fastaði þar. Kom þar þá Nikulás byskup, ok er Erlingr skyldi taka undir járnit, þá sagði byskup hann skyldu bera ekki járn: Farðu til Túnssbergs, ok ber þar járn, þvíat þar mun koma Danakonungr, ok skal hann sjá járnburðinn. Fór þá Erlingr til Túnssbergs, ok beið þar Danakonungs. Nikulás byskup ok Danakonungr höfðu þat ráð gert með sér, at hann skyldi fara til Noregs ok hafa með sér Philippus son Símunar Kárasonar, systurson Inga konungs Haraldssonar ok frænda Nikulás byskups. Þat var um várit fyrir Bótólfsvöku, er Valdimarr Danakonungr kom til Túnssbergs, ok hafði meir en þrjú hundruð skipa, ok fór allspakliga. Þá fastaði

Erlingr til járn's annat sinn, ok bar járnit vel ok skör-
 uliga; sá þá skírslu byskup ok konungr, en er höndina
 skyldi leysa, þá setti Danakonungr menn vápnaða um-
 hverfis kirkjuna, ok ef Erlingr yrði eigi skírr, þá var
 5 auðsær hans kostur. Var hann í boði Danakonungs um
 daginn; konungr gaf honum hálfan fjórða tug skipa með
 öllum reiða. Eptir um myrgininn var blásit til húsbings.
 En áðr þingit væri, hafði Nikulás byskup því til leiðar
 komit af fulltingi vinnu sinna ok sjálfs síns framkvæmð,
 10 at Philippus frændi hans var tekinn til jarls; hét byskup
 því, at hann skyldi veita þeim með allan sinn styrk; var
 þá Erlingr til konungs tekinn. Fór þá Danakonungr suðr
 til Danmerkr. Þá gékk til handa Erlingi Arnbjörn, son
 Jóns Gautssonar, ok Helgi Birgisson, Ásbjörn koppr,
 15 Gyrðr Benteinsson, Guthormr þvari, Ormr langi, Þórðr
 dokka, Benedikt af Gumanesi, Símun kýr, Kolbjörn rauði,
 Gyrðr skjálgi, ok höfðu allmikit lið. Á bak Jónsvöku
 höfðu þeir Borgarþing; var þar Erlingr til konungs tekinn,
 en Philippus til jarls. Birkibeinar stukku allir or Víkinni,
 20 ok fóru norðr til Þrándheims, en sumir til Björgynjar.
 Þetta sumar andaðist Guthormr konungr þar í Þránd-
 heimi. Birkibeinar stefndu þá Eyraþing, var þar þá
 Þórir erkibyskup ok allr fjöldi hinna vitrustu manna í
 Þrændalögum; var þar þá rætt um konungstekju. Hákon
 25 galinn hafði þá fengit frú Kristínar, en erkibyskup hafði
 talit at því; vildu flestir bændr taka hann til konungs,
 en erkibyskup mælti á móti; var þá tilnefndr Sigurðr
 konungsfrændi, dótturson Sigurðar konungs Haraldssonar,
 ok Pétr steypir, systurson Sverris konungs. Ingi hét
 30 son Ceciliu konungsdóttur, bróðir Hákonar galins ok son
 Bárðar Guthormssonar, hann var þar þá í kaupangi; en
 fyrir því at hann var þrænzkr at sett, þá vildi alþýðan
 hann til konungs; var ok þat erkibyskups vili; hafði ok
 Ingi áðr verit með honum. Var þá Ingi til konungs tekinn,
 35 en fyrir því at hann var æskumaðr ok ekki reyndr í

herstjórn, en var vandi mikill fyrir at sjá, þá var þat
 ráð liðsmanna, at Ingi gæfi Hákonu jarls nafn, ok svá
 var gert. ~~Wættir Ólafsvöku for Erlingr~~ Erlingr or Túnsbergi með
 öllum her sínum, ok sneri norðr með landi, ok höfðu
 hálfan fjórða tug skipa; tóku leiðangra ok allar konungs 5
 skyldir, fóru heldr tómlika. En er þeir kómu til Björg-
 ynjar, þá váru í borginni Birkibeinar: Dagfinnr, Þorgrímr
 af Ljánesi, Þórðr brasi ok nær tvau hundruð manna.
 Géngu Baglar upp í bæinn ok sóttu upp til borgar, ok
 skutust á um hríð, þá mælti Erlingr steinveggr við sína 10
 menn: Skjótit eigi á þá, þvíat þeir eru allir várir menn.
 Baglar sváfu jafnan á skipum um nætr, sumir við akkeri,
 en sumir yfir við Munkabryggju, en váru jafnan í bönum
 um daga; þeir fóru jafnan upp til borgar, ok skutu
 hvárir á aðra, urðu margir menn sárir, en fáir féllu. 15
 Einn dag reru þeir Erlingr konungr á nökkurum skútum
 at Hólmi, ok lændu við Byskupsbryggjur ok géngu upp
 til Kristskirkju. En er þat sá Birkibeinar, géngu þeir
 á mót þeim ok veittu þeim svá harða árás, at Baglar
 hrökkva undan; hljóp Erlingr á kaf ok sumt liðit, en 20
 sumt féll, sumir náðu skipum. Ok er þeir náðu skipunum,
 spurðu þeir Erling, hvárt þeir væri enn þeira menn?
 Konungr sagði, at svá var. Litlu síðarr fóru Baglar or
 bönum ok norðr með landi, settu sýslumenn í heruð, ok
 fóru þá norðr í Rugsund, ok lágu þar nær þrjár vikur. 25
 Þá tók Nikulás byskup landskyldir sínar, ok þá kom at
 þeim leiðangr mikill; þá kom til þeira Loðinn búandi af
 Leykin ok Nikulás Bótólfsson ok Körlungr bróðir hans,
 Eindriði hegri, Kálfr af Hornyn. Þá spyrrja þeir, at Birk-
 ibeinar hafa tekit sér konung ok jarl, ok búast nú norðan 30
 með her mikinn; snúa Baglar þá aptr til Björgynjar, ok
 lögðu skipum sínum inn í Laxaváginn. Byskup hafði
 þar suðrmann einn, er gera kunni möngu, ok kvezt
 hann þar hafa brotit með marga borg: ok ef eigi brýt
 ek þessa, sagði hann, leggit mik í slönguna ok slöngvit 35

mér at borginni. Þá váru fluttir til viðir til borgarinnar, ok tekit at búa mönguna, þetta var kallat mönguhaust. Þá kom sú njós til þegarinnar, at sém væri sigling Birkibeina norðan um Stafafjörð; var þá blásit til stýrimanna
 5 stefnu ok leitat eptir, hvat mönnum þœtti ráð til at taka. Konungr vildi, at þeir biði ok héldi orrostu við Birkibeina. Byskup svaraði: Ef þú vill, konungr, berjast hér við Birkibeina, þá muntu eigi þurfa at gera ráð fyrir þessum mönnum optar, er nú fylgja þér; er þat mitt
 10 ráð, at vér búimst sem skjótast ok setim upp segl vár, ok siglum í Vík austr; berjumst þar við Birkibeina, ef þeir sækja þangat eptir. Var þat ráðs tekit; lét byskup þegar fara tjöld af skipi sínu, ok sneri út or váginum, ok síðan svá hverir sem búnir urðu; fóru bæði nætr ok
 15 daga, þar til er þeir kómu til Túnsbergs, fór þá byskup inn til Oslóar. Birkibeinar kómu til Björgynjar litlu síðar, en Baglar váru á brautu, dvöldust þeir í Björgyn um hríð, sneru síðan aptr norðr til Þrándheims, ok sátu þar um vetrinn, en Baglar í Víkinni; á Upplöndum váru
 20 hváirtveggju.

Um manntal.

5. Á Upplöndum var af Birkibeinum Úlfr hani, Haraldr kesja, Guðleikr flotbytta, ok enn fleiri sveitarhöfðingjar; en af Böglum var Þóraldi Auguson, Guðleikr
 25 skreiðungr, en á Hringaríki Benedikt af Gumanesi; á Valdresi var Jón griðmaðr; þeirfeldu um vetrinn Narfa spjót ok mart manna með honum, en sumir kómust undan. Um várit eptir páska sendi Erlingr frá sér skútur ok öll léttiskip, var þar fyrir Arnbjörn Jónsson,
 30 Nikulás Bótólfsson, Loðinn stallari, Gyrðr Benteinsson, Atli griðkona; þeir höfðu 18 skip ok ætluðu til Björgynjar, ok fóru skjótliga. En er þeir kómu til Fjölbyrju, spurðu þeir, at Einarr konungsmágr var með sveit manna í Stafangri ok hafði ekki spurt um þeira ferð; sneru

þeir þá þangat, ok sigldu um daginn fyrir Jaðar ok um miðs dags skeið til staðarins. En er Einarr fékk njón af ferð þeira, var hann á sættarstefnu, ætlaði hann, at eigi mundi svá skjótt at bera; en er þeir Einarr sá skipin, þá hljópu þeir í Svithunskirkju ok upp í stöpulinn. 5 Baglar brutu upp kirkjuna, ok buðu Einari grið; géngu þeir þá innar í kirkjuna, vann Einarr þá eið at Svithuns skríni, at vera aldri á mót Erlingi konungi. Eptir þat fóru þeir með hann út or kirkjunni, vildu þá höfðingjar halda grið við hann, en liðsmenn réðu ok drápu hann; 10 fjórir menn aðrir váru drepnir í kirkjunni. Þar tóku Baglar leiðangr mikinn, er Einarr hafði saman dregit áðr um Rogaland; sneru Baglar þá aptr til Túsbergs.

Frá Birkibeinum ok Böglum.

6. Birkibeinar buðu út leiðangri alt norðan or landi, 15 ok fóru um vórit suðr til Björgynjar ok höfðu allmikil lið; fóru síðan austr til Víkr. Pétr steypir tók sýslu, þá er Einarr hafði haft, ok setti þar í Ána systurson sinn ok Þorkel dreka, en Pétr fór austr með konungi. Baglar váru í Túsbergi ok höfðu búit skip sín, ok 20 ætluðu norðr í land; en er þeir spurðu til Birkibeina, þá vill Nikulás byskup, at þeir fari undan suðr til Danmerkr; ok var þat ráðs tekit, sigla suðr til Hallands, ok lágu í Visk um hríð. Birkibeinar kómu til Túsbergs, ok áttu þar Haugapíng, var þar Ingi til konungs tekinn, 25 en Hákon til jarls. Lögðu þeir þá undir sík Víkina, ok settu menn í sýslur, þá fóru þeir yfir til Borgar, ok áttu Borgarpíng; var þar enn Ingi til konungs tekinn, en Hákon til jarls, fóru síðan aptr til Túsbergs. En er Baglar spyrja þetta, þá fór Philippus jarl norðr í 30 Víkina, ok með honum Arnbjörn, Philippus af Veigini, Hreiðarr, Nikulás Bótólfsson, Atli griðkona, Helgi görn; þeir höfðu 20 skip. Konungur var eptir við sumu liðinu. Nikulás byskup var farinn suðr til Kaupmannahafnar.

Baglar fóru norðr sem skjótast ok ætluðu at koma á úvart, en er þeir kómu í Hafsteinssund, kom þar kuggr einn eptir ok sigldi þegar fram or sundinu. Baglar brugðu þá við þegar, ok sá þá, at njón mundi komin fyrir þá til Túnshergs, sneru 5 þeir þá aptr til Hafsteinssunda; fóru þeir þá öllu liðinu til Limafjarðar, ok váru þar lengi um sumarit í Álaborg. Þá kom þar Nikulás byskup; sigldu þeir þá norðr í Augusund frá Konungahellu, ok gengu þar á land, en sendu, aptr skipin suðr til Hallands, ok þar með Loðin 10 stallara, Arnbjörn tröll ok nær tvau hundruð manna, sigldu þeir suðr í Nizi, ok settu þar upp skipin, kom þar þá ok Nikulás byskup ok gékk þar af Bókaskreppunni; fór hann landveg austan í Víkina. Baglar fóru margir með honum, en sumir fluttust hit ytra á smá- 15 skútum; fundust þeir í Borg um haustit. Þeir fluttu skip sín alt upp í Mjörð, ok svá norðr á Heiðmörk; en er þeir kómu norðr at Hamrinum litla, var drepinn Oddr tanr; þat gerði Guðleikr flóthytta. Baglar fóru norðr til fjalls ok ofan í Uppdal ok svá til Orkadals, ok þaðan 20 inn til kaupangs. Sumar sveitir Bagla fóru af Upplöndum, ok kómu ofan í Harðangr; váru þar þessir sveitarhöfðingjar: Sörkvir snápr, Símun uxi, Erlingr skamhåls, Halli lauð, Ögmundr eikiland; þeir höfðu 30 manna. Þeir drápu Erling birkibein, ok þá drápu þeir Þorkel dreka 25 við Ögvaldsnes við sex menn ok 20, fóru síðan aptr á Upplönd. En Baglar, þeir er kómu til kaupangs, féngu enga mótstöðu, ok dvöldust þar um hríð. Þá stefndu þeir Eyraþing, ok kom fátt manna til þeira, var þar Erlingr til konungs tekinn, en Philippus til jarls. Váru 30 þá menn sendir í sýslur, ok fékkst lítit af fé or heruðum. En er Birkibeinar spurðu, at Baglar höfðu farit norðr um fjall, þá skipta þeir liðinu, fór Ingi konungr norðr með sumu liðinu, en Hákon jarl fór suðr með sumu til Hallands, ok kom at þeim, er skipauna gættu í Nizi; 35 féll þar af Böglum nær 30 manna, en alt annat flýði á

land upp. Þar féll Arnbjörn tröll. Hákon jarl tók þar öll skip þeira ok svá Bókaskreppuna, er Níkulás byskup átti; þeir brendu sum, en sum höfðu þeir með sér; fóru þeir þá aptr í Víkina. Um haustit fór hann norðr til Björgynjar, en Ingi konungr fór norðr til Þrándheims. 5 Baglar höfðu á njósn suðr á Mæri Ásbjörn kopp ok Þóralda skinhring með tveim skútum. Þeir sá, er Birkibeinar sigldu fyrir Stim, reru þeir þá norðr. Birkibeinar sá þá ok herðu eptir þeim ok eltu þá allan dag. Sumir reru inn til Þingvallar; þar var Guthormr þvari, hann 10 hafði haft sýslu. Birkibeinar eltu þá þar upp, þar féll Guthormr við sínum mönnum. Síð um kveldit lögðu þeir at í Sólskel þeir Ásbjörn koppr. Birkibeinar kómu at þeim um nóttina ok eltu þá upp, ok gættu eyjarinnar; en um myrgininu rannsökuðu þeir eyrna ok drápu flest 15 alt manna. Ásbjörn komst undan við nökkura menn. Þá fóru Birkibeinar norðr ok tóku eina skútu af Böglum norðr við Agðanes, fóru þá inn til bæjar. Baglar fóru þegar or bænum upp um brú, ok svá austr um Skán-eyjafjall til Eystridala, ok létu eigi fyrr, en þeir kómu 20 til Oslóar, en sumir sátu í Eynni miklu. Ingi konungr var þann vetr í kaupangi, en Hákon jarl í Björgyn. Áðr um haustit er Baglar váru upp eltir í Nizi, þá fóru þeir sunnan um Halland allmœðiliga. Þeir kómu fram í Ljóðhúsum síðla kvelda. Þar váru fyrir á tveim skútum Birk- 25 ibeinar; Hallvarðr hlíðarfaxi var fyrir þeim. Urðu þeir eigi fyrr varir við, en Baglar kómu at þeim ok drápu þá nær alla. Baglar tóku skipin ok reru upp eptir ánni alt til Naustdalsfors, settu þar upp skúturnar ok brendu, fóru síðan upp á Markir, ok svá norðr til Eiðaskógs til 30 Upplanda; hittu konunginn í Mjörs. Hallvarðr hlíðarfaxi komst undan, þvíat hann hafði verit uppi í bænum.

Frá sýslumönnum.

7. Þegar á bak jólum fóru sýslumenn í sýslur. Philippus af Veigini hafði Borgarsýslu; hann lét gera tvær 35

skútur, Ásbjörn koppr eina skútu, Þórálði Augúson eina skútu, Ormr langi í Óðinsey eina skútu, Þorsteinn Þjófr eina skútu, Jón dróttning tvær skútur við Elfi, Guðólfur á Blakkastöðum ok Gunnarr Ásúson tvær skútur, Hreiðarr
 5 eina skútu, Philippus jarl tvær skútur, Þórðr dokka eina skútu, Gunni langi tvær skútur í Skíðunni, Gyrðr eina skútu. Alls váru gervar tvær skútur ok 20. Þeir fóru suðr eptir Víkinni alt til Konungahellu, kómu þar nær miðföstu, snúa þá norðr til Túsbergs. Þriðja dag í
 10 efstu viku spurðu Birkibeinar skipagerðina. Baglar fóru langafriðadag of bönum, annan dag páska fóru þeir í Grindhólmásund, laugardaginn sigldu þeir í Portyrju, dróttinsdaginn í Esjuneseyjar. Var þá saman komit alt liðit; segir konungr, at hann vill þá norðr í land; þessi
 15 ætlun þótti mönnum misjöfn. Þriðja daginn fór konungr þaðan í Randarsund; en eptir lágu í Esjuneseyjum, ok vildu eigi fara, Ormr langi ok Ragnarr Gamalsson ok Gunnarr Ásúson, Benedikt af Gumanesi með fjórum skipum. Þá spurðu þeir, at Þorgíls fuðendr hafði dregit saman
 20 leiðangr mikinn inn í Hvinisdal. Var þá siglt fyrir dag, ok kómu snemma norðr í Hítr; var Þorgíls norðr farinn. Reru þeir þá norðr eptir þeim, en er þeir kómu at Foksteinum, þá sá þeir, hvar byrðingarnir fóru. En er byrðingsmenn sá skúturnar, sneru þeir inn Rekuvág ok hljópu
 25 þar upp, en Baglar tóku leiðangrinn ok fóru um kveldit í Eikundasund.

Drepinn Jón dróttning.

8. Þat var þá er Baglar gerðu skúturnar, þá hafði Jón dróttning sýslu austr við Elfi. Fór hann við sveit
 30 mikla at veizlum, hann kom til þess búanda, er Þrándr hét, hann átti konu fríða. Jón kallaði þau á tal í lopt eitt, gékk húsfreyja fyrri, ok er hon kom í loptit, þá snerist hann við bónda ok hratt honum út, en lét apr loptit. En er búandi taldi at þessu, þá hœtti Jón honum

sökum, ok lét taka hann ok binda við hrosshala, fluttu hann svá til skips. Hann leysti sik hálfri mörk gulls, ok varð því feginn. Sjaunóttum síðar þá Jón veizlu þar, sem heitir at Forsælu, gékk hann upp til kirkju snemma einn myrgin, ok annarr maðr með honum. En 5 Þrándr ok þeir átta saman lágu þar skamt frá ok sá til ferða hans; þá hljópu þeir til kirkjunnar. Jón hljóp innar í sönghúsit. Þrándr skaut spjóti at Jóni, hljóp Jón þá út um sönghúsit, en Þrándr eptir honum, ok feldu hann á akrinum, hjó Þrándr þá höfuð af honum. 10 Jón var fluttr til Konungahellu ok jarðaðr þar at munklífi, en Þrándr fór síðan til Birkibeina. Gunnbjörn bróðir hans ok Sölvi Dísarson hefndu hans, ok drápu níu menn en fóthjoggu sjau.

Frá Böglum.

15

9. Þá er Baglar höfðu legit í Eikundasundi, þá sigla þeir þaðan fimtadaginn norðr fyrir Jaðar í Hvít-
ingseyjar, ok svá norðr um Karmtsund, þaðan norðr í
Siggjarvág, ok áttu þá stýrimannastefnu ok töluðu um,
hvárt þeir skyldu snúa til Björgynjar eða norðr þaðan. 20
Spurðu þeir þá, at Hákon jarl var í böenum ok hafði
ekki til þeira spurt; váru þess flestir fúsari. Hreiðarr
mælti því á móti ok vildi heldr, at þeir héldi at kon-
unginum, ok svá var gert. Lögðu þeir at um daginn í
Skálavík. Þá gerðu þeir tvær skútur inn í Grafdal, ok 25
tóku þeir þar mylnumenn tvá ok fluttu út til liðsins;
sögðu þeir at jarli var komin njósni, ok allir bæjarmenn
væri þar í viðrbúnaði í Kristskirkjugarði. Váru þá þegar
dregin upp segl ok snúit út um Völunes ok svá fyrir
utan Fenhring. Þrjá byrðinga hittu þeir í Víkingavági, 30
váru þar á Birkibeinar, ok drápu þeir þar af nokkura
menn, en sumir hljópu upp í eyrna. Mánadag at kveldi
lögðu þeir at í Skútusundi, géngu upp til bæjarins ok
spurðu tíðinda, ok kváðust vera Birkibeinar. Búandi

sagði, at hann kvezt flutt hafa bréfamenn Inga konungs um daginn, ok sagði, hvar þeir mundu vera um nóttina. Baglar náðu bréfunum ok fluttu Erlingi konungi. Var þat þar á, at Hákon jarl sendi kveðju Inga konungi 5 bróður sínum, ok bað hann varast, at Baglar væru sunnan á leið, ok veit ek eigi, segir hann, hvárt þeir snúa at yðr, þvíat þeir hafa lið lítit. Þriðjaginninn róa þeir norðr í Angrgerði; þá var andviðri, svá at byrðingar sigldu á mót þeim við tvau rif. Baglar spurðu, at leið- 10 angr mikill var samandreginn í Borgund, ok þar var langskip gert. Miðvikudaginn réðu þeir til, ok rak aptr öll skipin, nema Philippus jarl á fjórum skútum, ok kómu um nóttina til Borgundar, ok drápu þar 18 menn, en tóku allan leiðangrinn ok brendu langskipin. Fimmta- 15 daginn reri konungr norðr í Yxney, ok lágu þar um nóttina. Spurðu þeir þá norðan or kaupangi, at Ingi konungr skyldi gipta Sigríði systur sína Þorgrími af Ljánesi, ok skyldi þá efla at brullaupinu frjádaginn, ok svá þat, at Birkibeinar höfðu gert langskip í Raumsdal. 20 Þá sendu þeir þangat Philippus af Veigini ok Þorð dokku með tveim skútum. Frjádaginn reru þeir norðr í Lyngver. Þeir Philippus kómu um kveldit í Véeyjar ok lögðu í hinn ytra váginn; Birkibeinar áttu skútu í hinum iðra váginum. Féngu Baglar þar fátt af mönnum, en tóku 25 þar leiðangr mikinn, en brendu skipin. Frjádaginn at kveldi rann á byrjargol. Drógu Baglar þá segl sín ok sigldu norðr um nóttina, ok er þeir kómu norðr í Sveggjaðarsund, hvesti veðrit, ok sviptu þá til eins rifs; lögðu at um daginn í Veddey, ok mötuðust þar, ok gerðu ráð 30 sín. Þá mælti Arnbjörn Jónsson ok svá Hreiðarr, at þat væri ráð at biða liðsins, þvíat þeir Philippus væru eigi eptir komnir. Konungr svaraði: Betra þykki mér at hafa í nótt 14 skútur til bæjarins en hálfu fleiri á myrgin. Vinda þeir nú segl sín ok sigla norðr ok innan 35 undir Agðanes um kveldit. Var þá skipat til atlögu. Þá

mælti Loðinn stallari: Veri menn nú öruggir! er vér komum í bæinn, skulum vér leggja utan at Eyrum; er nú betra at falla með drengskap, en rekast hér með landi lengr. Munu þeir hafa enga njón af oss ok liggja fyrir dauðadruknir, sem líkligt er, at margr hafi eigi sparat at gera sik drukinn af miði ok víni. Konungs sveit ok hans merki skal fara upp um vestra stræti, en jarl ok Arnbjörn um nyrðra stræti, en Arnþórr foka ok Símun uxi þeir skulu róa til árinna ok gegna þeim, er á sund hlaupa. Var nú tekit til segla ok siglt inn eftir firði, svá sem vera vildi, var þá myrkt af nótt.

Um bréfasending.

10. Hákon jarl hafði látit gera þrenn bréf í Björgyn, ok eitt á öllum. Ein bréfin tóku Baglar, sem fyrr var ritat, en önnur kómu til konungs, hin þriðju urðu seinni. Laugardaginn at kveldi kómu bréfin til Inga konungs, ok las hann ok sýndi höfðingjum, ok réðu menn þat af at blása öllu liðinu um kveldit út til Gildaskála með vápnum. Ok er Þorgrímr vissi þat, þá bað hann konung, at eigi skyldi spilla veizlunni, sagðist hann mundu fá útvörðu um nóttina, en lézt ætla, at Baglar mundu eigi þora at halda til bæjarins, at slíku fjölmenni sem þar var fyrir. Liðit var mjök drukkit, varð skjótt af talit, at blása liðinu í samnaðinn. En þeir, er vörðrinn var boðinn, kölluðust ekki skyldir heldr vöku en aðrir menn, ok drukku sik úfæra; var engi vörð greiddr. Konungr svaf í garði Sigurðar swardaga.

Frá Böglum, bardagi í bænum.

11. Baglar sigldu inn eftir firði um nóttina, þeir lögðu seglin við Ílu. Kom þá drífuél mikit ok var allmyrkt; þat var hinn efra hlut nætr. Þá skildu þeir skipin. Reru þeir Arnþórr til árinna; en er þeir kómu í ósinn, vildi Arnþórr eigi uppleggja, en Símun ok sum

sveitin vildu uppleggja; ok var þar búit við atgöngu, en þó réð Arnþórr. Annat liðit lendi utan at Eyrum, ok fóru svá upp í bæinn. Var þá blásinn herblástr. Alt var kyrt ok hljótt í bönum. Fóru þeir þá upp um stræti 5 með óp ok brak, ok brutu húsin; var þá ekki fallit mannanna. Þá svifu þeir út um aptr um akra fyrir utan bæinn, féllu þá við menninir, er á rás vátu komnir. Fóru þá Baglar annat sinn utan um stræti, féll þá mart manna í þeiri svipan. Þórr Finngeirsbróðir féll fyrir 10 garði sínum. Þórgímr af Ljánesi féll á efra stræti, ok þeir sex saman, en er Baglar hljópu fram yfir þá, þá komst Þórgímr á braut ok allmjök sárr. Ingi konungr svaf hjá frilla sinni, ok fátt manna hjá honum. En er hit fyrsta kom herópit, þá vöktu konurnar hann, ok 15 vaknaði hann alltrautt, ok mælti nær í úvitinu: Hvat, hvat? Herra, segja þær, úfriðr er kominn í bæinn! Þá hljóp hann upp ok til dyranna ok heyrði út brakit. Hljóp hann þá at húsamótinu, meðan Baglar fóru út um garðinn. En er kyrðist á strætinu, þá hljóp hann ofan 20 á bryggjurnar ok út á ána. Þar lágu skip nökkur við akkeri, ok sveif honum þar at, ok tók um strenginn, ok réð um at fara upp í skipit; þá losnaði línbrók hans, ok sveif henni um strenginn. Maðr var á skipinu, ok mælti til hans: Halt eigi strenginum, maðr, far heldr 25 leið þína! Konungr þagði við. Kaupmaðrinn tók upp fork einn ok skaut við honum, svá at þá varð konungrinn lauss við strenginn; tók konungrinn þá til sunds. Í þessu bruni hljóp fjöldi manns á ána, sumt fyrr en konungrinn, sumt síðar. Konungr komst yfir ána ok gékk 30 upp í bakka einn; þá féll hann ok mátti eigi ganga lengra, leið þá bæði at kuldi ok meði. Þá sá hann upp fara Ívar fljóðakoll, ok mælti til hans: Ívarr, segir hann, hjálp mér! Ívarr svaraði: Mér mun ek nú fyrst hjálpa, ok gékk á braut. Nökkuru síðar kómu menn 35 upp af ánni, ok var þar fyrir Reidúlfr Bárðarbróðir.

Hann gékk upp hjá konunginum ok mælti: Erut þér þar, herra? Hann svaraði: Svá kölluðut þér mik í gær. Reiðúlfr mælti: Svá ertu enn, ok svá skaltu, meðan við lifum báðir. Hann tók af sér höfnina ok sveipaði um konunginn, tók hann upp ok bar hann upp á völlinn. 5 Þeir fluttust svá upp á Skúsás. Þar fékk konungurinn eyk ok sleða ok klæði, sem þeir þurftu, þvíat Reiðúlfr hafði áðr eigi fleiri en skyrtu ok hosur.

Sigvaldi karl ok þeir níu saman vörðust í lopti einu, ok féllu þar allir. Bergsveinn langi var feldr, merkismaðr 10 Inga konungs, en er Baglar géngu frá honum, þá tóku konur nökkurar merkit af belti hans. Kolbeinn berir féll við Gregoriuskirkju, ok þeir sex saman; Eyvindr feykir féll á akrinum, ok þeir átta saman; Kolbeinn stránefr féll á strætinu nyrðra, ok þeir fim saman; Hall- 15 varðr hlíðarfaxi féll við þriðja mann við Krosskirkju. Birkibeinar höfðu saman samnast á akrinum 40 manna, var þar fyrir Sigurðr skjálgi, Örnólf hrökkull, Þorgils sokkr, Þorfinnr lúðrsveinn. Þeirfeldu mann í geilunum af Böglum, er Styrr hét, annan á strætinu íslenzkan, er 20 Kolskeggr hét. Þá hljópu Birkibeinar at garðshlíðinu, var garðrinn fullr af Böglum. Guðólf af Blakkastöðum snerist við Birkibeinum, ok skaut skildi fyrir sik, en lagði með sverði; kom lagit á Örnólf í ennit fyrir neðan stálhúfuna. Stukku Birkibeinar þá á braut, ok kómust 25 flestir í Kristskirkju. Örnólf hafði hlaupit á ána, ok fannst hann dauðr. Konur nökkurar sögðu Böglum, at Ingi konungr væri í Maríukirkju. Þá hljópu þeir til ok hjoggu sönghússyllrnar. Var þá upp látin kirkjan. Þar 30 vóru inni sýslumenn tveir, Ólafr af Ljáröndum ok Ívarr dýnulauss, ok þeir níu saman. Ólafr var skotiinn í augat inn í kirkjuna, en allir vóru drepnir. Í Andreskirkju var Bárðr stálpi, ok þeir fjórir; var Bárðr drepinn, ok varð við hinn hraustasti.

Dróttinsdaginn er ljóst var orðit, skiptu Baglar 35

bœnum með sér í fjóra staði ok svá liðinu til rannsókunar. Hafði konungr eina sveit, aðra Philippus jarl, Arnbjörn ok Guðólfur hina þriðju, Hreiðarr ok Philippus af Veigini hina fjórðu. Höfðu þeir Þórðr ok Philippus komit sunnan
 5 um myrgininn til bæjar. Var þá rannsakaðr allr bœrinn, fannst þá mart manna, ok váru nær allir drepnir; þar var ok tekit stórmikit fé. Annan dag vikunnar váru útsett skipin, þau er þeir vildu með sér hafa, hafði konungrinn Gullbringuna, en jarl Gestaskálpinn, Arnbjörn
 10 Darrhettuna, Hreiðarr Lyrtuna, Philippus Ógnarbrandinn. Þeir brendu Kládann ok Elftrina ok enn hit þriðja. Baglar lágu hverja nótt út við Borg, en um daga bjoggu þeir skipin. Miðvikudaginn var borit hlutskipti út í Gildaskála, en fimtadaginn ok frjádaginn ok laugardaginn var
 15 skipt. Þar váru þrjú hundruð hringabrynja ok bryn-hosur at fornaði; í öllu var þar mikit fé, svá at engi hlaut minna fé en þrjár merkr eða fjórar.

Frá Inga konungi.

12. Ingi konungr fór á Strind ok hit efra til Gaul-
 20 ardals. Dreif þá lið til hans, þat er undan hafði komizt, ok svá bœndr; hafði hann þá meir en 20 hundruð manna. Fór hann þá til bæjarins. Annan dag vikunnar fóru Baglar út til Hólms, en þriðja daginn lögðu þeir út til Agðaness. Þeir höfðu haft lið or bœnum, alt þat
 25 er þeir féngu, ok fóru suðr með landi, var þá boðit út leiðangri, ok tóku hvern mann, er þeir féngu. Hákon jarl bjóst þegar sunnan, er hann frá tíðindin, ok fór norðr fyrir Staði, reri hann á sker ok braut skipit. Þar týndust 15 menn. Önnur skipin reru at ok tóku menn
 30 af kafi. En er jarl kom norðr fyrir Stim, sigldi hann þjóðleið. Þá lá við Markarhólmiinn Baglaherrinn; en er þeir sá siglingina, reru þeir norðr ok stefndu fyrir þá fyrir innan Langeyjarsund. Jarlinn lagði at í Sveggjaðarsundi; þá sá þeir skip Bagla, ok þóttust eigi lið til

hafa at berjast við þá, ok reru norðr á fjörðinn alt at Hamrasundi. En Baglar reru eptir þeim. Þá stefndu Birkibeinar út til Aðeyjar, gekk þá veðrit á vestr, kómu þeir þá seglum við, en Baglar sneru aptr. Fór jarl norðr, en Baglar suðr til Björgynjar. Þá sat í borginni 5 Svertingr ok Þórðr brasi, Ívarr gusi, Eiríkr maxi. Baglar váru í bönum um daga, en sváfu á skipum um nætr, ok höfðu allmiklit lið. Ormr langi kom austan til Björgynjar með Margrétu konungsdóttur, konu Philippus af Veigini. Ok litlu síðar átti hann vörð ok sveitungar 10 Benedikts af Gumanesi; hann var þá ok austan kominn. Þeir gengu upp á Bakka með sveitirnar, ok héldu þar vörðinn. En er borgarmenn sá þá, hlaupa þeir ofan á þá, en Baglar óku undan. Þar féll Ormr langi. Opt var þat á síðkveldum, at Baglar hljópu upp til borgar; 15 váru þá sumir særðir, en sumir barðir eða drepnir.

Frá Hákoní jarli.

13. Hákon jarl bjóst norðan um vaknaskeið, en þá váru reist stórskip í kaupangi. Jarl fór, þegar hann var búinn, ok hafði fim langskip ok skútur 13. En er 20 hann kom suðr um Stað í Hindeyjar, þá lét hann þar eptir öll stórskipin, en hafði með sér þat lið, er hraustast var. Andres dritljóð sendi hann aptr með stórskipunum til Þrándheims, en jarl fór suðr með skúturnar. Tvær skútur, er Baglar áttu, lágu í Mjadmarsundi; þeim stýrðu 25 þeir Marteinn soddi ok Kolbeinn smjörreðr. Þeir jarl reru norðan á Sognsjá, reru Baglar þá suðr. Birkibeinar reru eptir hart í Keilustraumi. Reri Kolbeinn upp á sker; tóku þeir jarl skútuna, ok drápu þá flesta; þeir Marteinn báru njón til bæjarins. Jarl lagði at Háeynni, þeir 30 reru um nóttina inn í Arnarfjörð, báru reiðann upp í skóg ok fálu, gengu síðan suðr yfir fjallit, ok kómu aðra nóttina til Björgynjar.

Baglar höfðu alt skipat fyrir sínum mönnum. Var

konungriinn uppi í Mariukirkjugarði. Uppi í Kopri váru gervir flakar, alt fyrir ofan þar sem misti húsanna; var þar lið mikit fyrir innan. Jarl ok Philippus af Veigini váru fyrir ofan Nikuláskirkju við mikla fylking. Um myrgininn töluðust þeir við, buðu Baglar Birkibeinum ofan at ganga; þeir sögðu á móti, at dögurðr þeira var í bœnum, ok þeir mundu ofan ganga. Baglar höfðu meir en 20 hundruð manna, ok allvel búit, en Birkibeinar sex hundruð manna. Þeir höfðu tvau merki, fór Pétur steypir með öðru, sneri hann hit efra móti jarlinum. Hákon jarl gékk hit efra at Kopri. Philippus jarl flýði þegar, er saman kom liðit, ofan í bœinn ok svá út eptir stræti. Þeir Hákon jarl brutu flakana; hrukku Baglar þá undan. Baglar höfðu tekit í kaupangi Þorfinn lúðr-
 15 svein ok lúðrinn Andvöku, er átt hafði Sverrir konung. Erlingr konungr bað, at Þorfinnr lúðrsveinn skyldi blása, þegar er jarlinn gengi ofan. Þorfinnr kom engu hljóði í lúðrinn, ok komst ekki upp blástrinn. Birkibeinar sóttu nú ofan um garðana, varð þá ekki af viðtökunni, flýði þá hverr um annan. En er Erlingr kom ofan at
 20 Mariukirkju, þá mælti við hann Þorfinnr lúðrsveinn: Herra, segir hann, hlaupum inn í kirkjuna! Konungr þagði, ok sneri eigi inn. Þorfinnr hljóp í kirkjuna, ok margir Birkibeinar. En er jarlinn kom ofan í garðinn, þá hljópu Birkibeinar út or kirkjunni til hans; blés
 25 Þorfinnr þá svá Andvöku, at gall við í hverjum steinvegg. Þá fór flóttinn ofan um Lafranzkirkju, varð þá þröng mikil um garðshliðit, ok lá þar hverr um þveran annan, gerðist þar valköstr mikill. Uppi við Lafranzkirkju féll
 30 Þórðr dokka ok Benedikt af Gumanesi, Gunni langi. Þá réðu Birkibeinar til at höggva valköstinn. Þá mælti einn maðr: Höggum eigi, sagði hann, várir menn eru. Nú létu þeir af at höggva. Baglar hljópu þá á fœtr, hverr sem mátti, ok komst þá mart undan, ok mart féll.
 35 Baglar hljópu þá á skipin, en Birkibeinar á bryggjurnar,

ok tóku festarnar ok drógu at sér skipin, en Baglar vörðust; létu þá hváirtveggju ganga alt þat, er til vápna höfðu. Baglar hjöggu festarnar ok kómust með því út. Tóku þeir marga sína menn af sundi, ok lögðu þegar út á váginn, en sumir yfir til Munkabryggju ok tóku 5 sína menn, er hlaupit höfðu or bönum.

Reru Baglar þá norðr með landi ok inn í Arnarfjörð. En Birkibeinar, þeir er jarl hafði þar sett til geymslu, hljópu þegar upp í skóginn, er þeir sá sigling Bagla, tóku þeir skipin, ok fundu nær allan reiðann. Reru 10 þeir þegar norðr um nóttina, var þar fyrir Philippus af Veigini. Birkibeinar, þeir er norðr skyldu hafa farit með stórskipin, nentu eigi at róa norðr fyrir Stað, ok lágu í Síld ok biðu byrjar, en höfðu sexæring einn á njósn suðr í Úlfasundum. En er þeir sá, at liðit fór sunnan, 15 þá reru þeir norðr ok sögðu sínum mönnum, at 14 skúturn reru sunnan, ok kendu, at jarlinn hafði þær suðr haft. Þeir reka af sér tjöldin ok róa inn á fjörðinn; sá þeir þá, at úfriðr var, ok róa inn til Moldafjarðar. Skúturnar sækja nú fast eptir; en er Birkibeinar kómu at landi, 20 hlaupa þeir upp, sumir hljópu á kaf. Bagla bar þá at. Þar féll Andres dritljóð ok nær tvau hundruð manna. Tóku Baglar skipin ok alt þat er á var, fékkst þar mikit hlutskipti. Fóru þá Baglar suðr aptr ok hittu konunginn í Víkingavági.

25

Frá Hákon jarli.

14. Hákon jarl fór þegar or Björgyn, er hann spurði, at Baglar höfðu norðr snúið. Fór jarl upp um Borgarskarð, ok ofan í Ostrarfjörð, ok svá norðr um Rauðafjall, ok létti eigi fyrr, en hann kom norðr til Þránd- 30 heims, ok hitti þar Inga konung. Baglar fóru þá til Björgynjar, ok dvöldust þar um hrið. Baglar skiptu þá liðinu; fór Philippus austr með stórskipin, en konungurinn hafði tvítugsessur ok mörg hin smæri; fór hann norðr

til Stims ok lá í Frekeyjarsundi, ok sendi skútur norðr á Mæri, ok bauð út leiðangri at mönnum ok vistum, ok tók af liðinu slíkt, er honum syndist. Tók hann þá land-skyldir með endilöngu landi. Þá fór hann um Sauð-
5 ungssund hin nyrðri, er kallat var at engum konungi hlýddi at fara. Fór hann þá til Túsbergs, ok kom þar litlu fyrir jól, var þá þar veitt um jólin. Eptir jól fór Philippus jarl norðr í land með tvítugsessur ok mörg smáskip, ok kom til Björgynjar. Erlingr konungr lét
10 þá reisa langskip, annat Hreiðarr, þriðja Philippus. Þau váru miklu meiri, en fyrr hefði ger verit í Noregi; þau váru með tvennum háborum milli austrúma, enar efri árarnar váru 20 álna langar; tjaldit þyrfti yfir hálfþritugt; átta menn váru skráðir í hálfþrími; þá er maðr stóð niðri
15 á innviðunum, þá náðu þeir einir, er hæstir váru, breiððöxi upp á þilfarit. Stundu eptir jól tók Erlingr konungr sótt ok andaðist. Leynt var andláti hans um hrið; var fyrst varðveitt líkit í herberginu sjau nætr, var þá fært líkit til Ólafskirkju, ok var þar. Var þá send skúta
20 norðr til jarls, var þar fyrir Ólafr Þóruson, hitti hann jarlinn í Björgyn, ok sagði honum tíðindin, en alþýðunnr var sagt, at Danakonungr vildi finna hann. Kom jarl til Túsbergs at föstunni; var þá lýst andláti konungsins. Var þá jarðat líkit at Ólafskirkju. Konungrinn var
25 lagðr í steinvegginn nyrðra utar frá altarinu. Þá tók Philippus jarl við forræði flokksins ok hélt saman liðinu; váru þá í Túsbergi um föstuna. Erlingr steinveggr átti eptir tvá sonu, Magnús ok Sigurð. Sigurðr var þá fjögurra vetra, ok hafði Erlingr gengit við frændsemi
30 hans. Magnús var þá átta vetra, ok festi Erlingr járnburð til hans faðernis; var hann þá hans son kallaðr. Sagði jarl, at þeir hefði góð konungsefni, þar sem váru synir Erlings; líkaði þat vel liðinu. Jafnan fóru bréf milli þeira Nikulás byskups ok Philippus jarls; hafði
35 hann ok löngum launstefnur við bændr ok þá mest, er

ríkastir váru. Hálfum mánaði eptir páska fóru Baglar
 öllu liðinu yfir til Borgar, höfðu þeir með sér sonð
 Steinveggs. Var þá steint Borgarþing; þar kom Nikulás
 byskup. Þingit var í Mariukirkjugarði, byskup var í
 kirkjunni, ok allir bændr með honum, þeir er ríkastir 5
 váru ok mestu skyldu ráða. Talaði hann þar fyrir þeim
 ok kom þeim öllum í samþykki með sér um konungs
 tekju. Á þinginu talaði Hreiðarr, sagði þeim nauðsyn
 á vera at taka höfðingja yfir flokkinn, höfum vér þar til
 góð föng, þvíat hér eru tveir synir Erlings steinveggs, 10
 má þann til taka, er liðinu er skapfeldra. Menn gerðu
 at þessu góðan róm. Þeir váru bændr í kirkjunni, er
 ríkastir váru ok mestu skyldu ráða. Var þá farit eptir
 þeim í kirkjuna, ok kómu þeir á þingit. Tók þá einn til
 orða, ok mælti svá: Rétt er þat, sagði hann, at yfrin er 15
 nauðsyn til, at vér takim oss höfðingja allir samt. Höfum
 vér nú gert vart ráð bændrnrir, sýnist oss sem þat muni
 ekki vera barnsverk at taka við þessum vanda; lízt oss
 svá sem þess manns muni við þurfa, er bæði sé vel viti
 borinn ok hafi til vanda at kunna herstjórnina, ok svá 20
 at skipa búandaréttinum. Viljum vér þann konung hafa,
 er oss sé nokkur vörn í. Nú er hér vel til borit, þvíat
 vér sjám góð föng til höfðingja, þar sem jarlinn er,
 systurson Inga konungs Haraldssonar, þess er beztr kon-
 ungr hefir verit í manna minnum. Er hann reyndr at 25
 góðum síðum, munum vér gefa honum konungsnafn, ef
 þér vilit. Þá svaraði Loðinn stallari: Þér bændr eigut
 at ráða konungstekjunni, en þat vildu liðsmenn, at son
 Erlings væri helzt til konungs tekinn, annarrhvárr, sá
 sem mönnum væri meira um. Þá svöruðu bændr: Ef 30
 þér vilit eigi hafa þann konung, sem vér viljum, þá
 munum vér engan taka ok vera þá í engu yðr lýð-
 skyldir. Ok er svá var komit, þá sá liðsmenn, at þat
 máttu þeir eigi; var þat þá ráðit at allra samþykki at
 láta bændr ráða. Erlendr af Húsabæ or Heggini gaf 35

Philippe konungsnafn; stóð þá upp annarr búandi ok dæmði leiðangr, róð ok reiðu. Var þá farit til skipa. Eptir um myrgininn fóru þeir aptur til Túnshbergs; þá gerðu þeir norðr 16 skútur, réð þar fyrir Arnþjórn Jónsson, Eindriði hegri, Nikulás Botólfsson, Arnþórr foka, Gyrðr Benteinsson. Í þenna tíma andaðist Philippus af Veigini, kom á hann drep, ok lá litla hrið, ok var hann jarðaðr at Ólafskirkju.

Frá Birkibeinum ok Böglum.

10 15. Þat sama vár þjogguð Birkibeinar norðan ok höfðu allstór skip, er þeir höfðu gera látit í kaupangi; váru þau þrjú, er meir váru en þrítug, ok margar tvítug-
 15 þessur. Höfðu þeir allmikinn her ok fóru suðr til Björg-
 ynjar. Þá gerðu þeir frá sér suðr njón, 14 skútur, réð
 20 þar fyrir Þorsteinn gemsir ok Sveinn næpa, en þeir kon-
 ungr ok jarl fóru seinna með stórskipin alt í Hvítungs-
 eyjar. Baglar fóru austan í Seleyjar, þá spurðu þeir,
 at Þorgils fuðendr var á Veggjum ok hafði dregit
 saman leiðangr. Þá var á norðanveðr lítit. Þeir reru
 25 norðr um myrgininn við sól, skyldu öll skipin finnast
 í Hítrum; kómu þeir þar um miðs morgins skeið. En
 Arnþórr reri norðr um; en er Arnþórr kom fyrir árósin, þá
 hleyptu Birkibeinar út at þeim tveim skútum. Arnþórr
 sneri þá undan, ok kom við segli. Viku Birkibeinar
 30 þá norðr fyrir Háðýri. Baglar reru inn til Sóknar ok
 lögðu inn í ána öllu liðinu. Þeir sendu þrjár skútur
 norðr á njón; en er þeir kómu í Selvága, þá spurðu
 þeir, at Birkibeinar lágu á 12 skútum í Eikundasundi.
 Róa Baglar þá norðr fyrir Háðýri; þá sá þeir Birkibeina
 35 róa norðan 14 skútum, snúa þeir þá undan, en Birk-
 ibeinar elta þá. Sá þeir menn, er vörðinn héldu, hvar
 Baglar reru; snúa þeir Arnþjórn þá út or ánni, ok setti
 hann þá upp merki sitt. En er þat sá Birkibeinar, þá
 hugðu þeir, at vera mundi meginherrinn Bagla, snúa þá

undan ok róa norðr, en Baglar eltu þá. Snúa Birkibeinar þá undan, ok hlaupa á land upp í Sváfuvík, en Baglar eptir þeim ok elta þá. Með Birkibeinum var mart leiðangrslíð, féll þar mart manna af þeim, þar féll Sveinn næpa ok Erlendr þjófakappi, en sumt fékk grið. Baglar tóku skipin öll, ok snúa þegar austr aptr, var þeim þá sagt, at herra Birkibeina lá í Hvítungseyjum. Fóru Baglar þá dag ok nótt austr til Túsbergs, en Birkibeinar fóru norðr ok fundu konunginn í Hvítungseyjum með stórskipin.

Frá Bögllum, er þeir leiðu skipin.

10

16. Litlu síðar búa Baglar austan skútnaherinn, ok hafa hálfan fjórða tug skútna; var þar fyrir Nikulás af Ljsta, Erlingr vikr, Ormr skutilsveinn, Knörr hattspjör. Ok er þeir kómu norðr í Helgasund, þá kom njós norðan; var þá sagt, at Birkibeinar hefði siglt norðan fyrir Jaðar; vildi Nikulás þá austr sigla, en Ormr mælti á móti, var þá beðit allan dag til kvelds. Um nóttina sigldu þeir austr ok lögðu at um myrgininn í Portyrju. Þá var á mjörkvi mikill, ok sá þeir eigi, fyrr en Birkibeinar sigldu fyrir höfnina. Brugðu Baglar þá við skjótt, ok ráku af sér tjöldin, ok snúa austr or höfninni, draga þá upp segl sín, ok stefndu fyrir innan Aur ok þar á fjörðinn. Birkibeinar váru þá komnir austr yfir fjörðinn. Baglar sigldu þá eptir ok lögðu í Staferni. Birkibeinar sigldu inn til sunda, en skútur þrjár, er Baglar áttu, sigldu undan þeim. Björgólfr. bátur ok Eiríkr, Bergr ok Skæringr, þeir báru njós til konungs. Lét hann þegar blása öllu liðinu upp á Hauga, spurði hann þá, hvert ráð þeir vildi upptaka, hvárt menn vildi ganga á skipin ok berjast við Birkibeina, eða vildi þeir báða þar í bænum, sagði þá mundu eiga við liðsmun at etja, er ok sá til at snúa á land upp, ætla ek oss vera þann bestan. Þá svaraði Arnbjörn Jónsson: Göngum á skipin þau hin stóru, ok tökum við sem drengiligast, ok munu þau seint sótt verða, þótt vér hafim lið minna. Þetta ráð líkaði

35

mönnum vel; var þá gengit til skipanna; var þá gengit á hit mikla skipit, þat er Philippus hafði gera látit, þat var mest af öllum; var Arnbjörn fram á skipinu við sína sveit. Birkibeinar lögðu at við Hrossanes, ok herklæddust, 5 ok er menn váru búnir, greiddu þeir atróðrinn. En þegar er þeir kómu í skotfæri, flýðu Baglar ok sóttu upp or bænum, ok svá upp um Fróðaás, ok létu þar enga menn nema einn, er hét Þorbjörn skeifr. Birkibeinar tóku öll skipin, ok mikit fé tóku þeir annat, þvíat Baglar bjoggust 10 skjótt á brant. Dvöldust Birkibeinar þar um hríð.

Áðr Birkibeinar fóru or Björgyn, var þat ætlat, at Dagfinnar skyldi sitja í borginni; vildi hann hafa tvau hundruð manna; menn sögðu hann eigi þurfa at sitja þar við svá mikit fjölmenni; þá bauð Svertingr at halda borgina við 15 hundruð manna. Var sá kostur tekinn, at þeir Ívarr bodði ok Erlendr sliðri sátu þar allir. Baglar, þeir er fóru með skútnahernum, stefndu norðr með landi; þeir spurðu, at Birkibeinar fóru norðan tveim skútum, Ólafr Jörundarbróðir ok Ólafr smjörmagi, þeir höfðu sýslu á Vestr- 20 ögðum. Baglar hittu þá, ok eltu aðra upp í Þrymlingum, en aðra við Flostrgafi, ok drápu þá flesta. Nikulás af Lista gaf grið hvárumtveggja Ólafi; en er liðsmenn urðu þess varir, þá veittu þeir þeim atgöngu ok drápu þá. Fóru Baglar þá norðr, ok er þeir kómu fyrir Jaðar, hittu 25 þeir þar Englandsfar eitt ok ræntu, ok féngu þar mikit fé. Annat skip tóku þeir í Körmt, þat var ok Englandsfar. Þá fóru þeir norðr til Björgynjar, ok er þeir reru at bænum, skiptu þeir liðinu, reru sumir at í Töluvík, en sumir lögðu utan undir borg. Géngu þá upp hvárir- 30 tveggju at borginni. Birkibeinar géngu á móti út; sóttu Baglar þá at; var þunt skipat fyrir. Hrukku Birkibeinar inn af veggjunum ok hljópu inn í meginborgina, Baglar kómust upp á útveggina, ok unnu hana; en er þeir sá, at þeir megu eigi vinna at svá búnu meginborgina, þá 35 brendu þeir útborgina ok skipuðu sínum mönnum í

kastalann. Birkibeinar höfðu drykk lítinn í borginni; Baglar geymdu þess, at þeir næði eigi á braut at komast. Sátu nú svá hvarirtveggju um hrið.

Philippus konungr ok þat liðit, er upp var elt í Túnssbergi, fóru hit efra um Upplönd, ok kómu ofan í Sogn; þá spurðu þeir til sinna manna í Björgyn. Þeir réðu þá til skipa, ok fóru suðr til Björgynjar. En er Birkibeinar váru þrotnir at drykknum, þá báðu þeir sér griða, ok buðu at gefa upp borgina. Philippus konungr gaf þeim grið, ok svá, at hverr skyldi hafa þat, sem ætti í borginni, en þat sem konungr ætti, skyldi skipta með liðinu. Þá er borgin var uppgefin, ok menn gengu út, þá unnu allir eiða, at engi bæri meira út en hann ætti. Þar var í borginni Kristína, dóttir Sverris konungs, ok Skúli, bróðir Inga konungs; þar var ok Margrét, kona Dagfinns, ok Guðríðr, kona Þorsteins Heimness; alls váru þar 40 kvenna. Baglar tóku þá borgina, ok féngu þar vist mikla en lítit fé annat. Þórsdaginn brendu þeir borgina, en frjádaginn at kveldi tóku þeir at brjóta borgina, ok allan laugardaginn; þá kom þeim njósn, at Hákon jarl fór austan, lögðu þeir þá út öllu liðinu í Flóruvága.

Birkibeinar brendu öll stórskipin í Túnssbergi; þeir höfðu Gullbringuna með sér. En er þeir spurðu, at Baglar höfðu norðr farit, þá skiptu þeir liðinu; var konungrinn eptir með hin stærri skipin, en jarlinn fór norðr með tvítugsessur ok smáskútur. Þá var á norðrænt; þóttust Baglar þá vita, at jarli var þat andviðri. Annan dag vikunnar fóru Baglar inn til borgar, létu þeir þá blása öllum bœjarlýð til at brjóta borgina; týsdaginn lögðu þeir or bœnum suðr í Sundsvág. Miðvikudaginn var á suðrænt, þá sigldi jarl sunnan, en hann kom á Harðsæ, þá sá Baglar ok reru suðr í móti. Hugði jarlinn, at þeir mundu vilja berjast, ok hlóðu seglunum; en er Baglar kómu í skotmál, þá víkja þeir þvers út eptir firðinum. Birkibeinar reru út eptir þeim, en þó drógu Baglar undan. Birkibeinar sigldu norðr til Björg-

ynjar, en er þeir koma þar. þá vǫru veittar stórar átölur þeim, er borgina höfðu upp gefit. Dagfinnr eggjaði mjök, at borgina skyldi upp bæta; var þat ráðs tekit, at blásit var til bæjarfólkinu at setja borgarveggina, dag eptir 5 dag. Nú kemr jarli þat í hug, at konungr mundi þykkjast of fálíðr í Víkinni austr; býst hann þá norðan, en setr eptir Pétur steypi ok Dagfinn til at geyma borgarinnar, en hann fór á braut.

Frá Inga konungi ok Bögllum.

- 10 17. Ingi konungr fór or Túnsbergi ok inn til Oslóar, ok hafði fjögur skip, Ógnarbrandinn ok Gullbringuna ok tvau önnur. Hann dvaldist þar um hríð. Bögllum byrjaði vel norðan, en er þeir kómu í Þrymlinga, spurðu þeir, at Ingi konungr var í Osló, sigla þá inn ok liggja við 15 Ormeyna, ok ætla at at leggja konunginum; síðan sigla þeir inn til Höfuðeyjar. Þat var í þann tíma, er menn vǫru komnir í skytninga. Var þá blásit í böenum, hljópu Birkibeinar þá á skip sín, ok heimtust út undir akkerin. Þá lögðu Baglar at þeim ok hjoggu strengina. Veðr var á 20 hvast, þá rak stórskipin inn til Frysju, þar til er öll stóðu á Leirunni, var konungsskipit eitt sér. Baglar leggja þá at alldjarfliga; létu þá hváirtveggju ganga alt, þat er til vápna höfðu. Lagði Philippus konungr næst sína skútu; Birkibeinar kómu á hana stafnljám, ok drógu 25 hana at sér; þá steig konungrinn fyrir borð ok alt liðit. Þar féllu átta menn; var konungrinn tekinn af sundi við sínum mönnum. Baglar reru þá frá ok inn til bæjarins, ok tóku þar byrðinga fim, ok báru á við ok næfrar ok hálm, lustu þar í eldi, ok létu þat reka inn at skipunum. 30 Birkibeinar stungu forkum við eldinum ok rak þat inn á Leiruna. Baglar reru um kveldit út til Höfuðeyjar. Þá minkaði veðrit, en er flæða tók, flutu skip Birkibeina; reru þeir til bæjar, ok lágu við akkeri um nóttina. Um myrgininn gerðu Baglar þat ráð at fara til Túnsbergs,

taka þar kaupskip, ok stefna þá at Birkibeinum, ok standa nú engum mun lægra en þeir. Þeir tóku þar kugga tvá ok austfararskip sjau, tóku þar frá vígin ok háborðu ok þildu á bitum; báru þá á grjót, ok fluttust út á fjörðinn. Birkibeinar sigldu þá innan eptir firði, en Baglar utan 5 á móti. En er Birkibeinar koma í skotmál, þá snúa þeir þvers út á fjörðinn, bar þá brátt í sundr. Birkibeinar lögðu at út í Marfirðinum; þar lágu Birkibeinar við akkeri, en Baglar í bryggjulægi. Birkibeinar höfðu vatnfátt; um myrgininn létu þeir síga at skipin; þá kölluðu þeir ok 10 báðu Smjörkára frænda ryðja höfnina. Baglar lögðu þá or höfninni, ok stungu stöfnum at nesinu. Birkibeinar reru þá austr aptr, ok lögðu at í Stafern, lágu þeir enn um akkeri. Baglar fylgðu þeim, ok fór alt á sömu leið. Um myrgininn váru hvarirtveggju á landi; þá sá þeir, at 15 skip sigldu vestan um Grenmar, eigi færi en 30; var þá illr kurr í Böglum, þvíat þeim var jarlsins ván. Birkibeinar mæltu: Hvat er nú, Baglar! sjáit þér sigla nókkut? verum kyrrir, liggjum allir saman, þat er oss údauffigra. Baglar gáfu ekki at því gaum, drógu segl sín, ok sigldu 20 austr yfir Foldina, lögðu at í Astishólmum, ok lágu þar nökkurar nætr. Þat höfðu verit byrðinga segl. Fám dögum síðar kom jarlinn norðan, hitti hann þá konunginn; fóru nú með öllu liðinu til Túnsbergs, ok dvöldust þar um haustit.

Baglar gerðu sitt ráð, ok sigldu um myrgininn 25 snemma, ok kómu um kveldit í Þrymlinga, hittu þar byrðinga marga, er norðan váru komnir. Spurðu þeir þá, at jarlinn hafði austr siglt, svá þat, at Pétr steypir ok Dagfinnr sé í Björgyn, ok létu gera upp borginá. Lagði Dagfinnr á allan hug um borgargerðina, þvíat hann 30 hafði þá sýslu um Hörðaland, en Pétr gaf at engan gaum; var hann jafnan yfir at Jónskirkju, þvíat þar var Ingi-björg kona hans. Hákon jarli var ekki mikit um at brjótast við borgargerðina. Baglar fóru norðr ok heldr skyndiliga; þeir lágu í Eldeyjarsundi, reru þaðan um 35

kveldit ok um nóttina, ok kómu fyrir dag til bæjarins; hljópu nú af skipunum ok svá í bæinn ok upp eptir stræti, en sumir fyrir ofan bæinn. Dagfinnr var með sína sveit í borginni, ok urðu þeir þegar varir við, er
 5 þeir hljópu í bæinn; blésu þeir þegar herblástr. Birkibeinar vildu til borgarinnar, þeir er í bœnum váru. Baglar kómu á mót þeim, ok féllu þar ellifu menn. Pétr hljóp upp or bœnum við sína sveit. Baglar settust um borgina, ok biðu lýsingar; en er ljóst var orðit, sóttu
 10 þeir at borginni. Þeir buðu Dagfinni grið, en hann lézt engarra þurfa. Var þar nú hörð atsókn. Birkibeinar vörðust vel ok drengiliga, þá báru Baglar eld at borginni. Fórust Birkibeinar þá mjök af reyk ok mæði; þeir váru ok allir mjök sárir; þar var hálfr þriði tugar manna.
 15 Dagfinnr bað þeim griða; Baglar sögðu þá ekki þurfa griða heldr en um myrgininn. Þá tóku þeir kirkjustiga ofan í bæinn, ok váru þeir settir við borgina, ok gengu menn svá upp. Þá lét Dagfinnr fara ofan í festi sveininn Hákon, son Hákonar konungs, ok bað gefa honum
 20 grið, ok þar með lét hann fara sverð búið, er hann sendi Gyrði skjálga, mági sínum. Gyrðr tók við öllu samt, sveininum ok sverðinu. Gakk til konunga, sagði Dagfinnr, ok vit, ef þú fáið oss grið. Gyrðr gerði svá; hann bað konunginn gefa Dagfinni grið, bauð þar at veði alla eigu
 25 sína. Konungr lét þá blása til húspings, ok sagði, at Baglar skyldu ráða griðum; allir mæltu á móti. Gyrðr bað eigi at síðr. Gakktu, sagði konungrinn, ok bið Dagfinn ganga hingat einn, ok hafa grið. Gyrðr sagði þetta Dagfinni. Hann svaraði: Eigi vil ek grið hafa,
 30 nema vér hafim allir. Gyrðr sagði nú konungi. Konungr bað liðsmenn þá gefa þeim grið, sagði þeim engan frama at drepa fá menn ok þó áðr illa leikna. Váru þeim þá grið gefin; skyldu þeir ganga út vápnalausir ok yfirhafnalausir; Dagfinnr einn hafði stálhúfu. Gengu
 35 þeir þá ofan í byskupsgarð ok unnu þá konungi trúnaðareiða.

Annan dag var brotin öll borgin ok borinn sérhverr steinn.

Baglar dvöldust hálfan mánuð í bönum, þaðan fóru þeir norðr í Þrándheim; var þar Philippus til konungs tekinn á Eyraþingi. Þá var svá mikit hallæri í Þrándheimi, at þeir fóru braut eptir vetrnætr suðr með landi. Þá gerðu þeir skútur suðr á njósn, var þar fyrir Björgólfr bátur, Birgir af Stöngum, Brynjólfur nef, þeir höfðu spurt, at Pétr var í Stafangri. Baglar lögðu at í Mostr ok spurðu, at Pétr steypir var ekki í bönum um nætr, en sat þar 10 um dögum; þá róa þeir út í Herfili, ok tók þá þar andviðri, ok lágu þar fjórar nætr. Þá reru þeir suðr í Fjölbyrjusund ok inn iðra váginn. Pétr steypir hafði gengit til óttusöngs ok hlýddi formessu, ok sveit hans. Drífa var á svá myrk, at þeir urðu eigi fyrr varir við, 15 en Baglar gengu af skipum. Þá sá Birkibeinar ok sögðu Pétri. Hljóp hann þá þegar út, ok tók á rás upp or bönum, ok allir þeir. Baglar hljópu eptir, ok drápu þar níu menn. Pétri var svá nær komit, at hann kastaði kyrtlinum ok beltinu. Baglar fundu eigi beltit, en kyrt- 20 ilinn höfðu þeir heim til bæjarins. Konungsdóttir hugði, at Pétr mundi fallinn, áðr henni var sagt. Dvöldust Baglar þar um nóttina, fóru síðan til Björgynjar.

Frá konungi ok jarli.

18. Þeir konungr ok Hákon jarl fóru austan or 25 Víkinni, ok kómu norðr litlu fyrir jól. Þeir lágu lengi í Seleyjum. En er Baglar spurðu til Birkibeina, fóru þeir or bönum, ok lágu um nóttina í Bárðarsundi, reru um daginn í Hvísvíkr; þá var á sunnanveðr. Sigldu Birkibeinar þá ok lögðu at í Eldeyjarsundi. Þá spurðu þeir, 30 at Baglar væru fyrir sunnan Stórð, reri jarl þá suðr með öll léttiskipin. Jarl lagði at við Títólfanes um kveldit, spurði hann þá, at Baglar væru eigi um farnir. Baglar reru suðr um nóttina, ok hugðu Birkibeina mundu vera alla samt í Eldeyjarsundi, reru þeir þá um nóttina til 35

Títólfssness. Arnbjörn fór fyrstr með fjórum skátum. Þá varð vörðr Birkibeina varr við ok kallaði hátt: Af tjöldin, hér ferr úfriðr. Þeim Böglum þótti þetta undarligt. Rendu þá skúturnar fram fyrir höfnina, sá þeir þá elda 5 á landi ok skipin, er bar við eldsljósinu, ok hömluðu nú at um. Þá kallaði Björgólfr báttr á þá: Hvat liði er þetta? sagði hann. Birkibeinar höfðu þá starfsamt, tóku af sér tjöldin ok lögðu viðuna ok svöruðu engu. Björgólfr kallaði annat sinn ok þriðja. Þá svaraði maðr: Lát 10 eigi svá, lát eigi svá, maðr, sagði hann, þú verðr varr við. Nú þóttust Baglar vita, at Birkibeinar mundu vera, ljósta nú í árum ok róa út; var þá ok komit fyrir höfnina lið þeira alt. Birkibeinar róa þá eptir ok létu ganga lúðrana; Baglar reru þá engum mun at minna. Svá var 15 myrkt, at þeir kendust eigi, ok fóru nálíga skipin öll saman. Reru Baglar út með landi, en Birkibeinar stefndu á fjörðinn. Bar þá í sundr með þeim; vissu Birkibeinar ekki til, hvert Baglar sneru. Pétr kom þá til þeira or Eikundasundi, ok stýrði þá skútu; hann reri þá upp á 20 skip Hreiðars sendimanns. Þá kallaði einn maðr af skipi Pétrs: Hví róa djöflar yðrir fyrir oss í alla nótt? Ok tekr upp stein ok kastar ok kemr á þann, er sitr í fyrirrúminu á skipi Hreiðars. Róa þeir engum mun at minna. Þeir Pétr kendu þá eigi. Reru þeir Hreiðarr 25 fyrir innan Mostr ok Helgi Birgisson. Arnbórr foka sneri aptr norðr ok inn í Teknafjörð, ok hljópu þar á land. Birkibeinar lögðu inn í höfnina ok biðu þar dags. Um myrgininn eltu Birkibeinar upp í Vaðilsey Arnbjörn, bróður Sörkvis snáps; þar féll Arnbjörn við fimta mann. 30 Birkibeinar fóru leið sína norðr til Björgynjar. Baglar kómu um myrgininn í Haugasund með sínu liði, þá kómu þar til konungs bréfamenn Nikulás byskups. Lét konungr lesa upp bréfin; var þat þar á, at þeir skyldu sættast Birkibeinar ok Baglar, ok hvárigir skyldi öðrum mein 35 gera. Þá var skamt til jóla. Baglar skiptu liði sínu um

jólin á Agðir, eftir þat fara þeir austr til Túnsbergs, ok dvöldust þar um vetrinn.

Nikulás byskup hafði farit áðr um sumarit norðr til Þrándheims á fund Þóris erkibyskups. Kom þat ásamt með þeim, at þeir skyldu leggja á allan hug, at þeir sættist Birkibeinar ok Baglar. Fór Nikulás byskup þá austr aptr, hófust þá upp bréfsendingar millum manna. Um vart fór Nikulás byskup út til Túnsbergs á fund Philippus, áttu þeir þá stefnur sín á milli. Þá mælti konungr: Herra byskup! sagði hann, hvern stað á sættarumleitan þessi, er þér farit með? 10 Byskup svaraði: Herra, sagði hann, þat er upphaf at, at þér erut þrír höfðingjar, skal sinn þriðjung lands hafa hverr yðarr; skulut þér, herra, hafa Víkina ok Upplönd, ok er þat ekki jafnt eða Þrándheimr, er þar er nú sultr ok sæyra, en hér er árferð góð. Mér erkibyskup höfum 15 þat hugsat, at þér skulut fá Kristínar dóttur Sverris konungs, er af beztri ætt er komin í Noregi; mætti svá verða, at þit ættit sonu samt, mun mönnum þá þykkja lítils um vert ætt Bárðar Guthormssonar eða Fólkvíðar lögmanns. Hefir oss lengi verit þungt at eiga við Birk- 20 ibeina, en ef þér vilit þetta fyrst miðla, kann vera, at svá búim vér um, at þeir miðli meira annat sinn. Konungi þótti þetta áheyriligt. Byskup ferr nú norðr til Björgynjar með góðu föruneysi, hann kom sér í tal við Inga konung ok Hákon jarl, bar þetta upp fyrir þá, ok sagði 25 svá: Philippus frændi várr vill nú uppgefa með minni fyrirtölu alla mótstöðu við yðr; fellst honum vel í skap at binda við yðr tengðir, ef þér vilit gipta honum Kristínu dóttur Sverris konungs. Nú má hann vera yðr, herra, styrksmaðr mikill, hvers sem þér kunnit krefja. Þeir 30 konungr ok jarl váru fátalaðir um þetta, sögðu, at ekki mundi sú sætt verða, at eigi væri Ingi einn konungr yfir landi. Byskup talaði hér um mjúkliga, las fyrst smám ok smám munina fyrir þeim. Kom þat helzt ásamt með þeim, at Philippus skyldi fá meyjarinnar, ef þat væri 35

hennar vili, ok hafa þvílíkt af landi, sem haft hafði Eiríkr jarl, bróðir Sverris konungs, ok þvílíka nafnbót, sem Ingi konungr vill gefa honum; þótti Birkibeinum byskup taka alt frekara en þeir jáðu. Kom svá, at þetta var talat á þingum, flutti Nikulás byskup málit. Birkibeinar skutu við orðum heldr úvingjarnligum, ok báðu niðinginn þegja, sögðu hann nú sem fyrr útryggjan. Byskup gaf engan gaum at, hvat þeir sögðu. Erkibyskup var þá ok norðan kominn, lagði hann ok mikinn hug á um sættargerðina; kom svá, at sættarfundr skyldi vera í Hvítungseyjum, skyldu þar til koma hvárirtveggju, svá ok erkibyskup ok Nikulás byskup. Hittust þeir þar um haustit. Lágu Birkibeinar við Hvítungsey, en Baglar við Nauteyna, fóru þá menn á millum, ok því næst fundust þeir sjálfir. Birkibeinar vátu miklu fjölmennari, töluðu þá byskupar ok sögðu upp, hver sætt ætluð var; var þá, sem opt kann verða, at hvárumtveggjum þótti nokkut dregin sín orð. Veittu Birkibeinar þá orskurð, at Philippus skyldi hafa land eigi lengra norðr en til Ryggjarbits ok eigi suðr lengra en til Svínasunds; hann skyldi ok niðr leggja konungs nafn, en hafa slíka nafnbót, sem Ingi konungr vildi gefa honum. Þessi sætt var swardögum bundin, svá ok um manna aftökur flokka á millum, þá skyldu hvárigir hefna né heimta gjöld fyrir, svá um fjár upptekt, hvárir sem tekit höfðu. Unnu þeir nú sættareidana, fyrst höfðingjarnir, Ingi konungr ok Hákon jarl ok Philippus, síðan lendir menn ok sýslumenn, tvennar tylftir af hvárum. Lauk svá þinginu, at grið vátu sett ok trygðir veittar, mælti þar fyrir Gunnarr grjónbakr. Annan dag eptir festi Philippus sér Kristín konungsdóttur.

Þá gerðist kurr í hvárutveggja liðinu af þeim mönnum, er félausir vátu ok höfðu þó nafnbætr. Var þá þat ráð gert, at eptir um várit skyldu þeir herja til Suðreyja ok afla sér fjár; ætluðust þá til menn af hvárutveggja liðinu. Þá gerðu þeir ok sitt ráð Pétur steypir ok Hreiðarr sendimaðr; hann

átti Margrétu dóttur Magnús konungs; sætluðu þeir at fara út í Jórslaheim. Skildust þá at svá mæltu; fóru Baglar austr, en Birkibeinar til Björgynjar. Baglar kölluðu Philippus þá konung sem áðr.

Eptir um várit gerði Philippus tvær skútur norðr til Björgynjar móti Kristín konungsdóttur, var þar fyrir Eysteinn Róason, Ámundi burst, Grundi féhirðir; fór konungsdóttir austr til Víkr. Philippus gerði brullaup sitt í Osló; þar kom þá austan af Gautlandi Margrét dróttning, er átt hafði Sverrir konung, hon var dóttir Eiríks konungs hins helga; hon var ok móðir Kristínar. Þat sumar fóru þeir í viking í Suðreyjar, Þormóðr þasramr ok Þormóðr fylbeinn, Úspakr suðreyski, þessir váru af Birkibeinum; en af Böglum var Eiríkr Tófason ok Eiríkr ok Erlendr píkr, Bergr maull, Nikulás gilli, þeir höfðu 12 skip. Einum vetri síðar fóru þeir af landi braut Pétur steypir ok Hreiðarr, ok höfðu tvau skip, ok kom hvárgi aptr.

Fall Styrkárs.

19. Þann vetr er Erlingr steinveggr andaðist, þá fóru Baglar litlu fyrir jól austr til Víkr; þá dvöldust eptir þeir menn, er skyld erendi þóttust eiga. Sörkvir snápr hafði farit inn í Harðangr; fór hann suðr þaðan á lítilli skútu, ok þeir 13 saman. Þá hafði lén á Rogalandi Styrkarr stagnál; hann spurði til fara Sörkvis, ok fór at leita hans. Þeir sást við Barðhólma; Styrkarr reri eptir ok elti þá suðr í Karmtsund. Tók þá at nátta, lagði Styrkarr at í Bø, settu upp skipit ok fóru til húss; þeir lágu í stofunni. Þeir Sörkvir viku aptr ok leita þeira, lögðu at í Bø ok kendu þar skip Styrkárs. Géngu síðan heim til bæjarins. Sörkvir gékk fyrst inn í stofuna, hann greip ofan kesjur tvær ok hljóp út með, ok bað þá at sækja, sagði ærit lið; tóku þá sleða ok ráku fyrir dyrrin. Þeir Styrkarr hljópu upp ok tóku vörn sín, hugðu þeir, at fjölmenni væri úti, varð því ekki af útgöng-

unni. Þeir settu borð við stofuglugginn, fóru þar út
nökkurir menn. Baglar rufu stofuna ok báru þar inn
grjót, þá tóku þeir næfrar, ok lustu þar í eldi ok báru
í gluggana, svá at ljóst var í stofunni. Váru þeir þá
5 sumir særðir, en margir drepnir. Þar féll Styrkár ok
þeir 17. Sörkvir varð sárr; níu mönnum gáfu þeir grið.

Frá smið ok Óðni.

20. Þann sama vetr eptir jól fyrir sættasumarit
þá bjó smiðr einn á Nesjum. Þat var eitt kveld, er þar
10 kom maðr einn riðandi, ok bað hann gistingar, ok bað
hann gera sér hestgang. Búandi kvað þat vel mega;
þeir stóðu upp, er langt var til dags, ok tóku til smíðar.
Búandi spurði: 'Hvar vartu í fyrri nótt?' Í Meðaldal,
sagði gestr. Þat var norðarlíga á Pelamörk. Smiðrinn
15 mælti: Þú munt vera hinn mesti lygimaðr, þvíat þetta
má engan veg vera. Þá tók hann ok smíðaði, ok smíð-
aðist ekki, sem hann vildi. Hann mælti: Aldri smíðaðist
mér svá fyrr, sagði hann. Gestrinn mælti: Smíðaðu sem
sjálft vill fara. Ok urðu meiri hestskúarnir, en hann hefði
20 fyrr séna, en er þeir báru til, þá var sem hæfði hest-
inum. Þá skúaðu þeir hann. Þá mælti gestrinn: Þú ert
úfróðr maðr, sagði hann, ok úvitr; hví spyrr þú enskis?
Smiðr mælti: Hvat manna ertu? eða hvaðan ertu kominn?
eða hvert skaltu fara? Hann svaraði: Norðan em ek at
25 kominn or landi, ok hér hefi ek nú lengi dvalzt í Noregi,
en ek ætla nú at fara austr í Svíaveldi, ok lengi hefi
ek nú á skipum verit, en nú mun ek verða at venjast
hestinum um hríð. Smiðrinn mælti: Hvert ætlar þú í
kveld? Austr í Sparmörk, sagði hann. Þat mun eigi
30 satt, sagði búandi, þvíat þat fær varla riðit á 7 dögum.
Hann steig þá á hestinn; búandi mælti: Hverr ertu? Hann
svaraði: Hefir þú heyrt getit Óðins? Heyrt hefi ek hann
nefndan, sagði búandi. Hér máttu nú hann sjá, sagði
gestrinn, en ef þú trúir eigi því, er ek hefi sagt þér, þá

sé nú, er ek hleypi hesti mínum yfir garðinn. Hestrinn
hopaði til; þá keyrði hann hestinn sporum ok rendi
honum at; hestrinn hljóp yfir garðinn, ok kom hvergi
við; sjau alna var garðstaurinn hár. En aldri sá hann
hann síðan. Fjórum nóttum börðust þeir síðar í Leinum, 5
Sörkvir konungr ok Eiríkr konungr. Þessa frásögn
sagði smiðrinn sjálfr Philippo jarli þann sama vetr í
Túnsbergi; en sá sagði oss, er þá heyrði á. Bærinn
heitir í Píslum, en búandinn, sá er hestskúana gerði,
hét Þórðr vettir. 10

HAKONAR SAGA HAKONARSONAR.

Hér hefr sögu Hákonar konungs Hákonarsonar hins krúnaða.

- A dögum Innocencii páva, þess er hinn þriði var með því nafni í postoligu sæti, gerðust þau tíðindi í
5 Norðrlöndum, er saman eru sett um ævi Hákonar konungs sonar Hákonar Sverrissonar. Þá var liðit frá holdgæ
várs herra Jesu Krists þúsund tvaug hundruð ok þrír vetr. Þá váru keisarar yfir Rómaborgar ríki Philippus af Sváva út á Púli, en Otto son Heinreks hertoga af
10 Brúnavík fyrir norðan fjall; þeir stríddu sín á millum, þar til er Philippus var veginn af Philippo hertoga sínum undirmanni. Þá var konungr yfir Danmörk Valdimarr Valdimarsson, yfir Svíum Sörkvir Karlsson, yfir Englandi Jón Heinreksson, Hákon Sverrisson yfir
15 Noregi; þat var einum vetri eptir andlát Sverris konunga. Þann vetr hafði Hákon konungr setit norðr í Þrándheimi. Konungr fór um várit austr til landsenda, váru þá með honum margir ágætir höfðingjar, sem fyrr segir. Dvaldist konungr lengi í Borg um haustit, er hann fór austan
20 frá Elfinni. Þar var þá hjá honum kona, sú er Inga hét, vel ment ok trúlynd, hon var frændkona Auðunar í Borg, ok marga átti hon góða frændr í Borgarsýslu, er kallaðir váru Varteigsmenn. Inga var í herbergjum Hákonar konungs ok samrekti hjá konunginum, svá at
25 þat vissi Hákon galinn ok enn fleiri trúnaðarmenn konungs. Konungr fór eptir þat norðr í land. Þá fór við honum

Margrét dróttning, er átt hafði Sverrir konung, ok frú Kristín dóttir þeira. Konungr kom til Björgynjar fyrir jólaföstu ok bjó þar til jólaveizlu. Þann vetr andaðist Hákon konungr átta dag jóla.

Guthormr til konungs tekinn.

5

2. Tíunda dag jóla tóku Birkibeinar sér konung Guthorm son Sigurðar lávarðar; hann gaf Hákonni galni jarls nafn frænda sínum; bzt hann þá fyrir herstjórninni. Um vart fóru Birkibeinar norðr til Þrándheims; var þá Guthormr til konungs tekinn á Eyraþingi, sem lög stóðu 10 til. Ok þat sama sumar andast Guthormr konungr þar í Niðarósi. Höfðu Birkibeinar þá Eyraþing, vildu þá margir taka Hákon jarl galinn til konungs; en Þrændir mæltu á móti, ok vildu þeir taka til konungs Inga Bárðarson ok Ceciliu konungsdóttur, bróður jarlsins sammæðra, 15 sögðu hann eigi firr konungdóminum í móðurætt, ok sögðu jarlinn vera útlendan at föðurkyni, en Inga norrœnan ok þrœnzkan ok kominn af hinum beztum ættum. Liðsinnaði erkibyskup Þrændum. Kom þar engu öðru við, en þeir réðu. Var þá Inga gefit konungs nafn en Hákonni 20 jarls nafn, ok skyldi hvárr þeira hafa hálftríki við annan, en Hákon skyldi bindast fyrir herstjórninni, þvíat hann var meir reyndr at harðfengi.

Fæddr Hákon Hákonarson Sverrissonar.

3. Eptir um sumarit var Inga austr í Borgarsýslu, 25 er fyrr var nefnd, í bygd þeiri, er Hegginn heitir, á þeim bæ, er Folkisberg heitir. Þar söng prestur, sá er Þrándr hét. Þar fékk Inga sótt ok fœddi sveinbarn. Þrándr prestur vissi, at Hákon konungr Sverrisson var faðir sveinsins, hann skirði hann ok fór með leyniliga, ok trúði 30 engum til á at halda nema sér ok sonum sínum. Erlendr hét maðr á Húsabœ, hann var frændi Sverris konungs kominn af ætt Guthorms grábarða. Þrándr prestur fann

- Erlend, ok gerðu þeir þat ráð um mál sveinsins, at fara með hann sem leyniligast. Var hann með Þrándi prest. Á öðrum vetri fyrir jól fóru þeir austan or Borgarsýslu Þrándr ok Erlendr, þeir höfðu við sér þau mæðgin, þeir
- 5 fóru til Upplanda ok kómu jólaaþtan í Hamarkaupang. Þar váru fyrir sýslumenn Birkibeina tveir Friðrekr slafsi ok Gjafvaldr gauti. Þeir höfðu miklar sveitir ok sátu við miklum ótta, þvíat Baglar váru um öll Upplönd. Ívarr byskup var þá í Hamri, var hann þá sem jafnan
- 10 mikill úvin ættar Sverris konungs. Byskup varð nú varr við ferð konungssonar, bauð hann þeim mæðginum til sín um jólin ok taldi frændsemi við sveininn, sem var. Birkibeinum var engi trúnaðr á því, sögðu sveininn skyldu fara til byskups eptir jólin, ok sögðu konungsson vera
- 15 nú farmóðan ok mega eigi vera fyrst í fjölmenni. Annan dag jóla fóru þeir braut með sveininn leyniliga, ok hvíldust eigi fyrr en norðr við litla Hamar; váru þau mæðgin þar á litlum bæ leyniliga. At nú vikna föstu fóru Birkibeinar við þau mæðgin* til Eystridala. Í þessi ferð féngu þau
- 20 mikit vás af illviðrum; þeir váru stundum úti um nætr á skógum ok úbygðum. Eitt kveld gerði svá ilt veðr at þeim, at þeir vissu eigi, hvar þeir fóru. Tóku þeir þá tvá menn vel skiðfæra, hét annarr Þorsteinnr skefla, en annarr Skervaldr skrukka; bændr tveir váru til leiðsagnar. Þeir
- 25 fundu úthlöður nökkurar ok slógu þar eld ok bjoggu þar um sveininn. Fóru síðan aptr á mót liðinu, kómu til þessa herbergja at miðri nótt. Var þar hörð búð, þvíat öll hlaðan draup, þegar sem snjórinn bráðnaði af eldinum. Engi var önnur fæða sveinsins, en þeir bræddu snjó
- 30 í munn honum. Þeir váru þá komnir í Nafardal. Þeir höfðu þar hinar mestu úferðir af snjófum. Vel tóku bændr við þeim í Eystridölum ok gerðu þeim fararbeina, þann sem þeir þurftu.

Um vás ok erviði Birkibeina.

4 (3). Svá hafa vitrir menn sagt, at þat hafi líkast verit vás þat ok erviði, er Birkibeinar höfðu í þessarri ferð, með ótta þeim, er þeir höfðu af sínum úvinum, áðr þeir kómu með konungsson norðr til Þrándheims, þeim nauðum, sem þoldi Ólafr Tryggvason ok Ástriðr móðir hans, þá er þau flýðu or Noregi fyrir ofríki Gunnhildar konungamóður ok sona hennar. Svá segir Sturla Þórðarson:

Þá hefir í sett	er framráðs	10
öðlingr drepit	flýja þurfti	
Tryggva niðs	ynglings barn	
tírar höfði,	fyr úfriði.	

Erlingr steinveggr ok Philippus jarl ok höfðingjar Bagla, þeir sem sátu í Túnsbergi, féngu njósn af Nikulási byskupi, er þeir Erlendr ok Þrándr prestur fóru til Upplanda, ok fóru með son Hákonar konungs. Sem þeir spurðu þessi tíðindi, þá sendu þeir átta sveitarhöfðingja til Upplanda með miklu liði at leita eftir sveininum, ok mætti þeir ná honum. Ok er þeir kómu á Heiðmörk, váru Birkibeinar komnir í Eystridali. Þeir spurðu, at til þeira dreif lið mikit; vildu Baglar þá eigi fara lengra, sneru þeir þá aptr á Heiðmörk. Svá segir Sturla:

En lofðungs	Hafði Krístr	
leita fóru	of konungsefni	25
á Upplönd	huliðs hjálm	
átta sveitir	heilli góðu,	
Bagla liðs	þá er allvalds	
búnir rómu,	or úfriði	
ef fólkvörð	frægðar son	30
finna mætti.	fagnandi kom.	

Fjöldi manns kom í för með konungssyni, ok er þeir kómu norðr af fjallinu, þóttust þeir hirðir or öllum mannháska at sinni. Eigi megu menn nú undrast, þó at allsvaldandi guð hafi framar veitt sína miskunn þessum 35

konungasonum Ólafi Tryggvasyni ok Hákon, er hér er nú af sagt, ok frelsta þá af valdi sinna úvina til svá mikillar frægðar, sem hann hafði hvarntveggja skipat, annan til þess at hefja at upphafi kristnina í Noregi, en annan til þess at styrkja hana frammar en engi annarr Noregs konunga með hinum helga Ólafi konungi í kirknagerðum ok lagaskipan ok mörgu öðru uppheldi guðs kristni, sem þeim mönnum var kunnigt, er honum váru samtíða í Noregi.

Andlát Erlings steinvegs.

10 5 (4). Ingi konungr var þá í Niðarósi, fékk hann njón af því, at lið mikit var komit austan um fjall. Birkibeinar fóru tómliga ofan eptir bygðinni, þvíat þeir váru mjök farmóðir. Sá kvittr fló ok með, at konungsson væri í þessu liði, en þat kunnu engir at segja, hvers 15 konungs son hann var; hugðu þat margir, at úfriðr mundi vera, þvíat þann tíma hófust margir úaldarflokkar. Ok er konungr fréttir þetta alt jafnsaman, þá lét hann blása öllu liðinu út til litlu borgar, sendi síðan hirðmenn tvá upp á ásin Gunnar tind ok Eyvind Sámsson. Ok er 20 þeir kómu upp á ásin, þá mættu þeir þeim mönnum, er Birkibeinar höfðu sent fyrir til konungs; fóru þeir þá allir saman á konungs fund ok sögðu honum alt frá ferðum sínum. Konungr þakkaði þat guði, er konungsson frændi hans kom með heilu á hans fund. Konungr beið 25 þar, til þess er þeir kómu með sveininn, hann tók við honum af hesti ok bað frænda sinn velkominn sér ok allri hirðinni. Váru þau mæðgin nú með konungi í góðu yfirlæti. Allir fornir Birkibeinar urðu mjök fegnir sveininum ok gengu jafnan at finna barnit fyrir ástar sakir 30 við forellrit. Um várit eptir veittu Baglar slag í Þrándheimi. Þenna vetr sátu þeir konungr ok jarl í Þrándheimi; tók þá Hákon jarl þau mæðgin til sín. Var þá við honum frú Kristín. Jarl unni mikit sveininum ok var til hans ástsamliga, ok lýsti því jafnan fyrir mönnum, at þeir Ingi

konungr báðir sæti í hans föðurarfi. Þenna vetr and-
aðist Erlingr steinveggr, tóku þá Baglar til konungs
Philippus jarl. Um vetrinn er Hákon var þrevetr, fóru
þeir Ingi konungr ok Hákon jarl norðan or Þrándheimi
við miklu liði suðr til Björgynjar. Jarl lét eptir þau mæðgin; 5
þau váru í borginni um sumarit, þar til er Baglar kómu ok
borgin var uppgefin. Þá tók Philippus Baglakonungr
konungsson til sín, ok var hann með honum þrjá mánuðr.
Þat var einn dag, er Baglar báru sveininn í loptsvalir,
þar sem langskip lágu fyrir bryggjum, þá mæltu þeir: 10
Sé langskipin, konungsson! Sé ek, sagði hann. Hverr
á? sögðu þeir. Minn herra, kvað sveinninn. Þinn herra
er Philippus konungr, sögðu þeir. Ekki er hann minn
herra, kvað sveinninn, Hákon jarl er minn herra, ok hann
á skipin. Þeir hlógu at ok mæltu: Eigi mun þessi sveinn 15
oss tryggj vera Böglum.

Reiðarr var þá enn með Böglum ok mikils metinn,
hann mælti einn dag við nökkura Bagla, er hjá honum
váru, ok mælti svá: Ef vér skyldim stórræði með höndum
hafa, þá væri nú þat efni í váru máli, er aldri var fyrr, 20
ok vér mættim skjótt allan styrk undan hafa Birkibeinum,
ok alt landit mundi með oss. Þeir spurðu, hvert efni
þat væri. Hann svaraði: Vér höfum nú hér við oss son
Hákonar konungs, þess höfðingja er alt fólk unni hér í
landi; munu allir Birkibeinar gjarna vilja þjóna hans 25
syni. Nú ef vér tökum hann til konungs en gefum jarls
nafn þeim, er vér þjónum áðr? Erum vér svá viti bornir,
at vér vitum lög hins helga Ólafs konungs at því, at
sá er réttir konungr í Noregi, er konungsson er, en eigi
dótturson eða systurson konunga, sem nú þjóna Noregs- 30
menn. Væri þat Philippo mest sæmd, at hann hefði
bæði gæzlu yfir ríkinu ok konunginum, þvíat þá væri hann
bæði konungr ok jarl yfir Noregi. Þetta ráð lézt Böglum
vel hugna, en sumir mæltu á móti ok sögðust eigi vilja
þjóna öðrum konungi en þeim, er þeir höfðu sjálfir gefit 35

konungsnafn. Varð ok ekki af þessi ráðagerð, hugðu þeir, at konungr mundi þeim reiðr verða, ef hann yrði varr við. Litlu síðar kom þeim njósn, at Hákon jarl væri sunnan á leið, vildu þeir með engu móti bíða hans í bœnum. Þá bað Þórir erkibyskup Philippus konung, at hann féngi honum konungsson, ok hann gerði þat optir bœn erkibyskups. Var þá konungsson með honum, til þess er jarl kom. Tók Hákon jarl báðum höndum við Hákonni ok þakkaði þat guði, er hann var braut frá Bøglum, ok sagði hann eigi skulu við sik skilja. Var hann þá jafnan með Hákonni jarli.

Frá Hákonni konungssyni.

6 (4). Þenna vetr hinn næsta var sveinninn á fjórða vetr, þann kölluðu menn hinn illa vetr, en Birk-
 15 ibeinar kölluðu Seleyja vetr, þeir lágu lengi í Seleyjum. Var þá konungsson við jarlinum. Þá váru svá mikil frost, at fraus fyrir þeim allan drykkinn, ok svá var smjörít hart, at eigi mátti klína á brauðit fyrir konungsson; en hann vildi jafnan í frammi vera með hirðinni, þvíat allir
 20 váru vel til hans. Jarl gaf konungssyni flúrbrauð bakat svá blautt, at vefja mátti saman. Konungsson stóð fyrir hirðinni, ok var mjök kalt. Hann sá, at sumir bitu annan bita af brauðinu, en annan af smjörinu. Sveinninn tók smjörít ok vafði innan í brauðinu, ok mælti: Bindim
 25 vér nú smjörít, Birkibeinar! Allir hlógu at, er heyrðu. Var þat orð svá frægt með öllu liðinu, at allir höfðu þat orðtak: Bindum vér nú smjörít, Birkibeinar! svá býðr konungsson. Sveinninn var mjök sprækr, þótt vöxtrinn væri lítill; hann var mjök hlægimálugr, varð at því
 30 mörgum mikit gaman. Jafnan tóku Birkibeinar hann tveir senn, annarr í höfuðit, en annarr í fœtrna, ok toguðu hann millum sín til gamans ok kváðust draga hann til munar. Því mæltu þeir svá, at þeim þótti hann ofseint vara.

Um einkamál konungs ok jarls.

7 (5). Þá er Hákon var sjau vetra, lét jarl setja hann til bókr. En er hann hafði numit um stund, spurði jarl: Hvat nemr þú, Hákon? Söng, minn herra, sagði hann. Jarl svaraði: Ekki skaltu söng nema, þvíat 5 hvárki skaltu vera prestur né byskup. Mikla elsku hafði jarl á sveininum, ok svá frú Kristín, en þó var hennar skaplyndi sem margra kvenna, at stundum var hon mjök stuttmælt við sveininn ok lézt eigi vita, hverr hann var. Ok er jarl heyrði þat, mælti hann: Eigi skaltu svá tala, 10 þat vitu menn allir, at vit Ingi sitjum í hans föðurarfi. Þetta mælti hann jafnan öllum mönnum áheyrenda.

Birkibeinar ok Baglar sættust í Hvítungseyjum, sem fyrr segir. Litlu síðar hafði Hákon jarl þá umleitan, at hann vildi láta gefa sér konungsnafn, en Ingi setti þar fyrir þvert 15 nei. Jarl hóf þá annan útveg; hann átti skilgetinn son, er hét junkherra Knútr, en Ingi átti frilluson, er Guthormr hét. Jarl bað þá konung gera þau einkamál sín á milli, at sá þeira, sem lengr lifði, tæki alt ríki eptir annan, ef konungr ætti eigi skilgetinn son, en sá skilfenginn arfi þeira, er lengr lifði 20 eptir þá báða, skyldi sá eiga allan Noreg ok allan arf annan. Þessum einkamálum var lýst á Eyráping, svá at við var Þórir erkibyskup ok Eiríkr erkibyskup, Marteinn byskup ok fjöldi annarra manna. Váru þessi einkamál staðfest með innsiglum konungs ok jarls ok byskupanna. 25

Frá konungssyni ok Helga.

8 (6). Þann dag er þingit var átt, fékk konungsson leyfi at fara yfir á Bakka til Ástriðar sifkonu sinnar; hann kom heim um kveldit eptir mat. Sá maðr var með Háconi jarli, er Helgi hvassi hét, forn Birkibeinn. 30 Helgi elskaði mjök sveininn, ok rann hann jafnan at honum. Hann kom enn til Helga, en hann hratt sveininum frá sér ok bað hann braut fara. Sveinninn mælti: Hví ertu mér reiðr, Helgi minn? Hann veik honum frá sér annat sinn. Sveinninn mælti annat sinn hin sömu 35

orð. Þá svaraði Helgi: Brauttu nú, sagði hann, þvíat í dag var dæmdr af þér föðurarfr þinn; hirði ek nú ekki um þik. Sveinninn svaraði: Hvar var þat gert, eða hverir gerðu þat? Helgi svaraði: Þat var gert á Eyraþingi, en þat gerðu þeir Ingi konungr ok Hákon jarl. Sveinninn svaraði sem vitr vaxinn maðr: Ver eigi mér reiðr, sagði hann, ok gef eigi gaum at þessu, þvíat vant er at sjá, at sá dómr haldist, þvíat þar var engi minn umboðsmaðr at svara af minni hendi. Helgi mælti: Hverr er þinn umboðsmaðr? Hann svaraði: Guð ok hinn helgi Ólafr konungr, þeim hefi ek fengit mitt umboð, ok þeir skulu sjá hlut mér til handa um landskipti ok aðra hamingju. Þetta heyrðu allir, þeir er við váru, ok fannst mönnum mikit um. Helgi tók sveinninn í fang sér ok kysti hann ok mælti: Tala heill, konungsson! betra er þetta mælt en eigi. Þetta var sagt jarli, ok fátt hafði hann um, en frú Kristín var mjök reið ok mælti hart við sveinninn. Jarl fór eftir þingit suðr til Björgynjar, ok konungsson við honum. Allir fornir Birkibeinar elskuðu mjök sveinninn, ok því meir, sem þeir sá, at vit hans óx ok eljun.

Frá Híða, er nðast vildi á konungssyni Hákon.

9 (7). Híði hét maðr, hann var bróðir Sigurðar skjálga, þeir þjónuðu báðir lengi Sverri konungi. Híði var nú við jarli. Hann vissi, at frú Kristín var nökkut á mót konungssyni, hugði hann, at jarli mundi svá umgefit. Hann mælti einn dag við jarl: Hér er sveinn sá með yðr, er kallaðr er konungs son, kann vera, ef hann vex hér upp, at margir menn elski hann fyrir sakir föður ok föðurföður, ok mun yðrum syni eigi hægt til lands at ganga, ef þessi sveinn stendr á móti. Nú ef svá væri til háttat í öðrum löndum, þá mundi þat ráð fyrir gert, at eigi þurfti landshöfðingi at óttast um sitt afkræmi, mundi sveinn þessi sendr í önnur lönd til þeira

höfðingja, er enga vináttu setti honum at gjalda, mundi hann þá vera meiddr eða innsettr, ok ef þér vilit, þá mun ek fara braut með hann. Jarl svaraði: Vili guð þat, sagði hann, at eigi kaupa ek með því móti ríki syni minum, at ek fyrirkoma þess manns syni eða sonarsyni, 5 er ek setta best at launa. Jarl var aldri jafnvel við Hiða sem áðr.

Andlát Hákonar jarls.

10 (8). Þá er konungsson var tíu vetra, fékk Hákon jarl sótt, þá sem hann leiddi til bana. Sveinninn var 10 hjá honum, ok fá menn kendi jarl lengr en konungsson. Ok er Hákon jarl var andaðr, fór konungsson til Inga konungs, ok var með honum jafnan síðan. Þeir váru báðir saman í skóla Hákon ok Guthormr son Inga konungs, ok urðu þar margir ymisligir atburðir um þeira 15 athæfi, þeir er minniligir mundu þykkja, ef ritaðir væri. Guthormr var miklu bráðari í sínu skaplyndi, Hákon var hugaflátr, hann var þokkasæll hverjum manni. Konungr hélt þá jafnt at öllum hlutum.

Um konungstekju.

20

11 (9). Þat var eitt sinn er Ingi konungr var krankr, þá var við honum Skúli bróðir hans ok margir aðrir ágætir menn. Hirðin öll var þá á stefnu, ok þá mælti Skúli: Ef guð kallar frá oss konunginn, þá þurfum vér heilla ráða, hvern vér skulum til konungs taka eptir 25 hann. Þá svaraði Dagfinnr búandi: Hver efni eru þar til? Skúli mælti: Hér er fyrst Guthormr son Inga konungs, er vel er tilfallinn, þá erum við samfeðri bræðr, sem þér vituð, þá er Hákon son Hákonar konungs, austr í Gautlandi er Knútr son Hákonar jarls, megut þér ok vita, 30 hversu hann er tilkominn. Hér töludu þeir um lengi, ok lagði hverr til slíkt, sem sýndist. Þá svaraði Eyvindr prestsmágr: Þat þykki mér undarligt, er þér vefit þetta

svá mjök, vitrir menn, er ljóst liggr fyrir angum öllum
 mönnum, ef rétt vilja um tala, at son Hákonar konungs
 Sverrissonar er réttkominn til alls Noregs eptir föður
 sinn, en eigi þú, Skúli, né bróðurson þinn, ok eigi son
 5 Hákonar jarls, ok ef þeir bræðr báðir lifði Hákon ok Ingi,
 ok þann dag er Hákon vildi ok væri hann fulltíða, þá
 mætti hann krefja yðr báða or sínum föðurarfi ok setjast
 sjálfir í staðinn. Ok er Eyvindr hafði veittan þenna
 orskurð, þá urðu engir til mótmæla, þeir sem þar váru,
 10 ok féll þessi ræða niðr, en konunginum bættist.

Vágsbrúar sumar.

12 (10). Ingi konungr varð missáttir við Þrændi
 fyrir þat, er þeir héldu leiðöngurum fyrir honum. Kon-
 ungr barðist við þá á Raumaþingi, sem segir í sögu hans.
 15 Ingi konungr fór um sumarit norðr til Þrándheims við
 miklu liði. Váru þá með honum margir sveitarhöfðingjar.
 Hélt hann her þeim á hendr Innþrændum ok fann þá inn
 við Vágsbrú; þá sættust þeir. Var þat kallat Vágsbrúar
 sumar. En er konungr kom út aptr til Niðaróss, þá
 20 beiddu frændr konungssonar Inga konung, at hann mundi
 fá Hákonni lén nökkut at halda sik við ok frændr sína.
 Konungr spurði, hvers þeir beiddist um. Þeir beiddust
 Jämtalands, þvíat þat vann Sverrir konungr föðurfaðir
 hans undir Noregs veldi. Konungr svaraði stutt ok mælti:
 25 Svá stórum er nú Noregr áðr brytjaðr austan af Böglum,
 at eigi munum vér fá honum svá stór lén, ok engu landi
 munum vér nú skipta; er hann ok svá vel haldinn at
 svá búnu, at hann vantar ekki. Géngu þeir á braut ok
 undu illa við. Fám dögum síðar höfðu frændr konungs-
 30 sonar stefnu við Hákon fyrir sunnan Krosskirkju. Þeir
 mæltu svá: Lítit þykkir oss, konungsson, sem Ingi vili
 miðla þér af föðurarfi þínum. Svima þeir nú margir í
 fullsælu, þeirri er þú átt, er til enskis eru um komnir,
 en vér frændr þínir fara útlaga af öllu váru góðs. Nú

er þat.várt ráð, at vér hlaupim á braut við yðr ok samnim liði, þvíat vér heyrum nú marga Birkibeina um ræða, at minna gott þykkist uppl. taka en til hafa þjónat. Segist ok slíkt austan frá Böglum, at þeir mundi gjarna til móts við yðr, ef þeir næði. Konungsson svaraði engu. 5 Þá mælti Andres skjaldarband: Nú viljum vér, konungsson, at þú farir braut við oss, ok mun skamt at bíða, at þeir munu hinir sömu biðja yðr sœmdarinnar, er nú varna yðr. Slíkt sama mælti þá hverr at öðrum. Þá svaraði konungsson: Mjök em ek bernskr undir slík 10 stórræði at ganga, væri þat úsannligt, at ek berðumst á mót Birkibeinum, eða ek etta þeim saman, er allir ætti einskjaldar at vera. Vil ek heldr þess guð biðja, at hann gefi mér slíkt af mínum föðurarfi, sem hans er mildi til, hvern tíma sem þat kemr fram. Mun ek engan 15 flokk reisa í Noregi, at svá tilkomnu sem enn er. Var þessi ræða eigi lengri at sinni.

Andlát Inga konungs.

13 (11). Þá er liðnir váru tveir vetr frá andláti Hákonar jarls ok kominn var hinn þriðji, fékk Ingi kon- 20 ungr sótt. Hann lét jafnan vera hjá sér konungsson, þvíat honum var jafnan gaman at hans orðum. Nikulás hét dróttseti konungs, hann var kátr ok gamansamr. Váru þeir jafnan hjá konungi. Skúli bróðir hans sat yfir honum, ok er konungr fann, at minkaðist megn hans, 25 þá leiddi hann Skúla bróður sinn til sætis ok gaf honum jarls nafn at þoen vina sinna. Tók hann þá við allri hirðstjórn, ok litlu síðar andaðist Ingi konungr. Þat var hinn 9di kal. Maji.

Um konungskosning.

30

14 (12). Þá var Hákon konungsson 13 vetra, er Ingi konungr andaðist, en Guthormr son hans 9 vetra. Þá váru áttar hirðstefnur ok talat um konungstekju.

Snerust þeir ment þá saman, er þjónat höfðu Sverri konungi, ok þar með allir fornir Birkibeinar, kom þat ásamt með þeim, at þeir vildu taka til konungs Hákon son Hákonar konungs; en Skúli vildi ok hans vinir, at

5 Guthormr væri til konungs tekinn. Sumir váru þeir vinir jarls, at þat mæltu, at hann væri nærkomnastr konungdóminum, þar sem hann var arfi Inga konungs. En þótt þetta væri eigi hátt talat í fyrstu, þá kom þó þetta í fjölmæli um síðir, svá at hér varð um hinn mesti sveit-

10 ardrátt. Jarl vildi lítt vera á stefnum, þvíat hann vissi vilja Birkibeina hér um. Þá kómu til bændr af heruðum, ok sögðu svá flestir hinir ellri menn, at þeir vildu þann til konungs, er af konungætt væri kominn, svá at aldri hefði kvenkné á millum komit. Margir af bóndum fylgðu

15 ok Skúla. Guthormr erkibyskup var farinn norðr á Hálogaland, vildi jarl, at biði erkibyskups, ok höfðu Birkibeinar þat fyrir satt, at Skúli jarl vildi, at erkibyskup yrði berr at því, er hann vildi, at væri. Þeir váru enn nokkurir af kennimönnum, er gjarna vildu fyrirkoma ætt

20 Sverris. Jarl lét sem hann vildi gjarna gera ráð með hirðinni, en þó dró hann þat undan. Sem Birkibeinar sá, hversu jarl dró þetta undan, létu þeir einn dag blása til hirðstefnu í höllina, géngu síðan til jarls ok báðu hann ganga á stefnum. Ok er jarl kom, stóð upp Ve-

25 garðr veradalr ok mælti: Herra jarl, sagði hann, vér viljum eigi lengr hafa drátt í þessu máli um konungstekjuna, viljum vér hafa þing þenna myrgin í konungsgarði, viljum vér, jarl, at þú takir við Hákon konungsyni ok setir hann í háseti hjá yðr, ok kalli allir hann,

30 konungsefni, þar til er Eyraþing er; en ef þér vilit eigi þetta, þá munu vér setja fram skip vár, ok munum fara suðr til Björgynjar til hirðar þeirar, er þar er. Munum vér þar hafa Gulaping, ok tökum Hákon þar til konungs, leggjum vér hans mál ok vart á guðs vald ok hins helga

35 Ólafs konungs. Jarl kvað svá vera skyldu, sem hirðin

vildi. Eptir þessa hirðstefnu kallaði jarl saman alla sína vini, bæði leikmenn ok lærða menn. Vissu menn fátt af þeira tali. Eptir liðum myrgininn létu hirðstjórar blása til þings öllu fólki í konungsgarð, lét þar jarl gera háseti fyrir sunnan Nikuláskirkju. Stóð þá enn Vegarðr upp ok talaði af því sama efni sem fyrra dag. Eptir þat talaði Gregorius Jónsson lendr maðr ok mælti: Vér hugðum, at þetta skyldi eigi gera með svá bráðum áhlaupum, væri þat ráð, at vér biðim erkibyskups ok annarra byskupa, ok svá allra hinna vitrustu manna í landinu, ok hefði menn þeira ráð við slík stórmæli. Þá svaraði Önundr merkismaðr: Eigi mun oss Birkibeinum hœfa at biða langræðu byskupanna at þessu máli, þvíat lítt munu þeir fylgja lögum hins helga Ólafs konungs, þegar nökkurr á í hlut af ætt Sverris konungs, erum vér þá ok eigi vel við búnir Böglum, ef þeir koma á hendr oss, ef vér erum höfuðlausir fyrir eða eigi sjálfir vel samlyndir. Er því engi annarra til, en vér fylgim konungaættinni, meðan guð vill oss fylgja.

Hákon konungsson leiddr á þing.

20

15 (13). Eptir þat nefndu þeir 12 menn á þinginu at ganga eptir konungssyni, hann var uppi við Kristskirkju. Þeir géngu inn í skólann, ok þá mælti sá, er fyrir þeim var: Allir fornir Birkibeinar ok bæjarmenn ok öll alþýða heilsa yðr, konungsson! Sitja þeir nú í konungsgarði ok biða yðar. Tóku síðan í hönd honum ok leiddu hann við sér. Ok er þeir kómu þar, sem jarl sat á stólinum, þá mælti Skúli: Eigi munum vér at svá búnu setja Hákon í hásetit, þvíat þeir eru margir várir menn, at eigi þykkjast sannfróðir um hans faðerni. Þá svöruðu Birkibeinar: Þat megut þér vita, Skúli jarl, at þann fyrsta vetr er Hákon kom til móts við Inga konung bróður yðarn, at hann tók svá við honum sem sönnuð sínum frænda, hafði hann aldri efa á því, at hann væri

son Hákonar konungs; ok slíkt sama gerði Hákon jarl. Mun þetta vera komit af rótum ok ráðum þeim, sem nú hafa verit um hrið, ok af fornum fjándskap þeira, er fyrirkoma vildu Noregs konungaætt hér í Noregi, en þá fram draga, sem ekki eru til komnir. Frændr sveinsins sögðust glaðliga vildu ganga til skírslu, heldr en hann misti sinnar föðurleifðar.

Inga konungsmóðir fastaði til járns.

16 (14). Þeir géngu nú af þinginu, en Inga konungsmóðir fór til Péturskirkju ok fastaði þar til járns. En meðan þetta var, skorti eigi náttstefnur af jarli ok nökkurum kórsbræðrum ok enn fleirum lærðum mönnum, þeim sem móti váru konungssyni. En þá er járnit skyldi bera, var því brautu skotit, ok vissi engi, hvar þat var komit. Sumir kórsbræðr kváðu ekki járn skyldu bera, meðan erkibyskup væri eigi við. Sem Birkibeinar sá, hversu fór, þá héldu þeir fram eigi at síðr sínu máli, ok sendu menn um öll Þrændalög ok stefndu Eyráþing á mánaðar fresti. Þeir féngu ok menn til at fylgja konungssyni dag ok nótt, ok kölluðu hann æ konungsefni ok létu hann sitja hjá jarli, þótt honum væri þat eigi mjök at skapi.

Frá Dagfinni bónda.

17 (15). Þá er þetta var tíðinda, kom sunnan orlandi Dagfinnr bóndi, lögmaðr ok stallari. Hann hafði bréf frá Hávarði, er þá var byskupsefni í Björgyn, ok frá lendum mönnum or Gulapingslögum. Var þá blásit til hirðstefnu ok bréf upplesin, þau er þetta stóð á: Vér höfum spurt fráfall várs herra Inga konungs, var þat miklum mun fyrr, en várr vili stóð til. Vér höfum ok frétt, at nökkut leikr á tveim tungum; hverr í konungs stað skal koma, ok er þat undarligt, er svá vitrir menn skulu vera tvídrægir um þat, er öllum mönnum er

svá auðsætt, þvíat engan vitum vér annan réttkominn til en Hákon son Hákonar konungs Sverrissonar, þvíat hans ættmenn hafa jafnan fyrir Noregi ráðit. Þér skulut nú ok vita hér várn vilja um, at vér munum engum konungi þjóna nema honum, en hvern annarra, sem þér takit til, þá skulu vér móti falla. Ok ef þér þrændir vilit nokkut fram draga þá, sem eru yðrir frændr eða fóstbræðr, þótt þeir sé í ættartölu við konunga, ok ef svá skulu hverir sínum frændum fylgja eða fóstbræðrum, þá kann vera, at brátt verði margir neskonungarnir. Skyldum vér vera 10 um slíka hluti einarðir, ok svá væntum vér, at þér sét, hvat sem hverigir segja. Dagfinnr bóndi ok Hróarr konungsfrændi kunnu at segja yðr allan várn vilja um þetta mál.

Tala Dagfinns.

15

18 (16). Sem bréfin váru lesin, talaði Dagfinnr hér um mörgum orðum, ok lauk svá: Ef Hákon verðr hér eigi til konungs tekinn, þá viljum vér Birkibeinar fylgja honum suðr til Björgynjar, er þat sannr vili allra Gulaþingsmanna. Þá varð rómr mikill, ok sögðu þetta skyldu 20 fram ganga, hversu sem hverigum þótti. Ok lauk svá þeirri stefnu. Ok er þetta var tíðinda, fór þingboðit um heruðin.

Upphaf konungdóms Hákonar konungs.

19 (17). Dag þann er Eyraþing var stefnt, kom til bæjarins fjölmenni mikit, svá sem siðvani er til, er konung skal taka. Var þá blásit öllu fólki út á Eyrar. Þá 25 váru menn sendir til kórsbræðra eptir skríni hins helga Ólafs konungs. Ok er þeir kómu til kirkjunnar, var hon í lási, en klokkarar sögðu, at kórsbræðr lögðu hverjum manni bann við, er bryti upp kirkjuna eða tæki út skrínit. 30 Ok er þetta spurðist á þingit, þá var eigi því síðr gefit Hákon konungsnafn eptir réttum siðum ok fornum mál-dögum; þat gerði sá maðr, er Skervaldr hét or Gaulardal. Var honum þá dæmt land ok þegnar ok ját allri réttri

hlýðni ok þegnskyldu svá fullkomliga, sem bæði hefði hann svarið þeim eið, ok þeir konum. Annan dag eptir var blásit til hirðsteina, söru menn þá eiða þeim Hákon konungi ok Skúla jarli, hverr með slíkum nafnbótum, 5 sem þeir höfðu haft með Inga konungi.

Frá konungi ok jarli.

20 (18). Brátt eptir þingit þjoggust þeir konungr ok jarl suðr til Björgynjar, ok höfðu eitt skip báðir. Jarl var eptir í bænum, en konungr fór með skipinu. Veðr 10 var lítit, lögðu þeir at við Hattarhamar. Þá deildu þeir um lægi Eilífr ok Ásólfr, þvíat þá var hvárrtveggi skipstjórnarmaðr. Gestir vildu þröngva Ásólfi or læginu. Géngu þá árar ok forkar, ok síðan tóku hvárrtveggju til vápna. Var þá hörð svipan, þvíat skipin lágu jafn- 15 fram. Í þessu kom konungsskipit at, ok er hann sér vápn á lopti, þá bað hann sína menn stýra fram millum skipanna. Ok er konungsskipit rendi á millum fram, máttu þá hvárigir gera öðrum mein. Þá urðu hvárrtveggju sárir. Konungr gékk þá á land upp ok sætti 20 þá. Kom þá jarl innan or bænum; byrjaði þeim vel suðr til Björgynjar, ok lögðu at við Hegrænes. Um myrgininn kom til þeira Dagfinnr bóndi ok sagði, at bréf hefði komit norðan frá kórsbræðrum til hyskupsefnis, ok stœði þat á, at hann skyldi enga tign veita konungi. Sagði 25 Dagfinnr, at þeir þœttist við vant um komnir. Jarl svaraði hér fá um. Þá mælti Dagfinnr: Ef þeir fara með slíku hér fram, sem þeir hófu í Þrándheimi, þá mun brátt af þvást öll sú sæmd, er konunginum heyrir til. Þá mælti konungr: Dagfinnr bóndi, far inn til bæjar ok seg svá 30 kórsbræðrum, at ek vænti bezt af þeim einna manna í landinu, en ef þeir gera öðruvís, þá skal eigi langt til, at þeir skulu vita, hvárt oss hugnar vel eða illa. Fór Dagfinnr þá til bæjar ok sagði kórsbræðrum orð konungs.

Frá konungi ok kórbræðrum.

21 (19). Þeir kváðust gjarna vilja gera konungi alla sœmd, sem þeir kunnu, hversu sem erkibyskupi þætti. Reri þá konungr inn til bæjar, var þá hringt á mót honum um allan bæinn, géngu lærðir menn á mót honum sem sœmiligast. Var þá stefnt þing öllum lendum mönnum ok hirðstjórum, þeim er í Gulapingslögum váru, var þingit sett á Seljumanna vöku. En meðan þessi biðvangr var, hafði jarl stefnur við sína menn ok sendi bréf bæði norðr ok suðr í landit; var þat flestum mönnum úkunnigt, hvat á þeim var, ok fá váru konunginum sýnd. Þá váru menn sendir austr í Vík til Philippus Baglakonungs. Birkibeinar kærðu slíkt fyrir konunginum, at slík umleitan væri kynlig. Konungr svaraði ok sagði, at Skúli jarl var svá vitr maðr, at hann mundi kunna at sjá vini sér til handa, mun mér þat meinlaust, at hann eigi sér marga vini, þvíat hann mun vel halda vár einkamál af sinni hendi.

Bréfagerðir Skúla jarls.

22 (20). Skúli jarl lét gera bréf vestr um haf til 20 Jóns jarls í Orkneyjar, ok váru þar fyrir konungs innsigli. Með bréfunum fór Jósteinn þömb. Ok er þessi bréf kómu til hafs, urðu menn varir við á skipinu ok gerðu orð inn til Ívars bodda ok Dagfinns, ok sögðu konungs innsigli fyrir þessum bréfum. Ívarr gékk þá til konungs ok spurði, ef hana vissi nökkut til þessarra bréfa. Hann kvezt eigi vita. Ívarr kvað betr, at hann sæi þau bréf, er með konungs innsigli váru send í önnur lönd. Konungr sendi þá menn eptir bréfunum. Jarl varð þessa varr, sendi hann þá sína menn á öðru skipi, ok urðu 30 þeir skjótari, ok náðu þeir bréfunum, áðr konungs menn kómu. Ok þegar sem þeir kómu til bæjarins, lét jarl blása til hirðstefnu, hafði hann miklar kærslur á Ívari bodda ok öðru ráðuneytinu, sagði þá vildu koma sundrþykki millum þeira konungs, er mistrygðu hann í sínum ráðum. 35

Frá konungemönnum.

23 (20). Þá mælti Gregorius Jónsson frændi jarls: Ek var í tali með þeim mönnum, er fyrst sóru eidda konungi ok jarli til trúnaðar, ok hugðu vér, at alt skyldi 5 eitt vera, en nú vill einn prestur spilla váru samþykki; skal honum þat aldri hlýða, tökum hann ok refsum honum, svá at aðrir sjái við síðan. Eptir þat hljópu upp frændr jarls ok vinir, þeir sem inni váru, ok sögbust skyldu rífa hann í sundr kvikan. Ívarr stóð þá upp ok vildi tala, ok fékk 10 eigi. Var þá við því búit, at Ívari mundi veitt atganga. Þá stóð konungr upp ok mælti: Ek kann fátt tala, en þó vil ek, at þér hlýðit Ívari fóstrofður mínum, ok svarit síðan, sem yðr líkar. Hróarr konungsfrændi kvað svá vera skyldu.

Frá Ivari boddá.

24 (21). Þá mælti Ívarr: Þat er fornum Birkibeinum 15 kunnigt, at ek kom þat vár til Sverris konungs, áðr hann barðist á Strindsjó, hafða ek af honum gott yfirlát, svá at um síðir vissu ek öll leyndarmál með honum; mundi hann eigi hafa svá gert, ef hann hefði fundit mik at údygdarmanni. Slíkt sama gerði ok Hákon konungr son 25 hans, ok hinn sama hátt hafði Guthormr konungr, en síðan þeir tóku ríkit Ingi konungr ok jarlinn Hákon, þá gerðu þeir enn með sama hætti, ok þat framar, at mér var mjök móti skapi, at þeir hlíttu mér til sinna bréfa-gerða, ok var ek jafnan um þat hræddr, at mínir úvinir 20 mætti þar nokkut at finna, þvíat þá var sem nú, at mik skorti eigi öfundarmenn, þeir er mér vildu fyrirkoma. Ok því vil ek skjóta til allra manna vitnis, at aldri varð því á mik sannat, er til fals eða flærðar væri við minn herra. En þessi ungi konungr er bernskr ok þarf heilla 30 ráða ok tryggva návistarmenn, þvíat þeir sitja yfrit nærri, er þá vildi frá honum spenja, sem honum væri heilráðir. Nú ef þessi mín sök er svá mikil, at ek sjá þess verðr at vera rifinn í sundr kvíkr, sem þú sagðir, Gregorius Jónsson, ok þú, Páll fiðr, þá skal þess eigi optar við

þurfa, þvíat ek skal mik or konungsgarði skilja ok eigi spilla samþykki með konungi ok jarli. Gefi guð, at þeir einir sé eptir, at báðum þeim sé hollir ok heilráðir, ok þat ráði þeim, at hverr hafi slíkt, sem hann er til borinn. Svá lauk þessi stefnu, at konungsmenn váru úglaðir, en öfundarmenn kátir.

Um þat, hvat Hákon konungr erjði.

25 (22). Hákon konungr kom svá til ríkis, at hann fékk eigi meira af föðurarfi sínum en eina sylgju ok fingrgull af lausafé. Skúli jarl hafði nátt öllu því fé, sem átt hafði Ingi konungr. Hinn næsta dag fyrir Gulapíng fundust þeir konungr ok jarl ok ráðgjafar þeira. Sögðu svá konungsmenn, at þeir vildu, at jarl sverði konungi trúnaðareiða eptir fornum vana. Jarl kvezt eigi þat mundu fyrri gera, en hann vissi, hvat hann skyldi á mót hafa, ok beiddist hálfis alls ríkisins. Konungsmenn buðu þriðjung af Noregi, en ekki af skattlöndum. Gregorius ok Páll fliða sögðu hann skyldu hafa hit minsta þriðjung af öllu, ella mundi hann braut leita við öllum sínum styrk, ok þangat, sem hann féngi þat, er honum hugnaði. Birkibeinar sá, at þat var konunginum váðvænt, ef þeir jarl ok Philippus snerust at einu ráði, ok því tóku þeir þat ráð, at þeir jáðu Skúla jarli þriðjungi af Noregi ok öllum skattlöndum. Lauk með því þessarri stefnu.

Tala Dagfinns.

25

26 (23). Annan dag eptir var blásit til þings út í Kristskirkjugarði, var þá útborit skrin hinnar helgu Sunnifu ok margir aðrir helgir dómar. Þá stóð upp Sigurðr af Ónarheimi af hendi allra Gulapíngsmanna ok fagnaði konungi ok jarli, ok fór þar um fögrum orðum. Eptir þat talaði Dagfinnr ok sagði, at þrændir hefði læst inni skrin hins helga Ólafs konungs, var þat eigi vili bónda, sagði hann, eða ráð Gulapíngsmanna, þvíat vér viljum gjarna gera konunginum alla sœmd, sem vér kunnum, bæði leikmenn ok lærðir menn.

35

Um eið konungs.

27 (24). Eptir þat stóð upp Steingrímur stryllr, vitr
maðr, ok gaf Hákon konungsnafn. Síðan sór konungurinn
at halda lands rétt. Jarl hafði áðr skipat eiðnum, ok
5 var svá eiðrinn, at konungr skyldi halda öll einkamál við
jarl, þau sem millum þeira váru ger. Jarl sór, at hann
skyldi halda landslög við fólkit, hann skyldi ok vera
hollr ok trúr Hákon konungi, svá lengi sem hann héldi
þau einkamál, er millum þeira váru mælt. Síðan sóru
10 lendir menn, þá hirðstjórar, þá handgengnir menn, þá
gestir, þá böendr.

Um ár í landinu.

28 (25). Þá er Hákon var til konungs tekinn, var
svá mikit ár í landinu, at þat var víða, at aldinviðrinn
15 bar tvennan ávöxt ok útifuglar urpu tysvar. Svá segir
Ólafr hvítaskáld:

Mærir glöddusk miklu ári
menn, báru þá ávöxt tvennan,
veglig sýndisk, viðr ok fuglar,
20 vísa grein, á sumri einu.

Svá segir Sturla:

Bar tállaust	Þá er allvaldr
tvinnan blóma	við jöfurs nafni
aldinviðr	tírar gjarn
25 einu sumri,	of tekit hafði,
ok úkalt	ok hans gipt,
útifuglar	hæstrar tíðar
öndvert ár	veg valið,
urpu tysvar.	vaxa náði.

30 Sá hverr maðr,
at höfuðskepnur
fylkis tign
fagna vildu
göfugláts
gjálfri kringðum
35 á vindkers
viðum botni.

Um bréf Baglakonungs.

29 (26). Litlu eptir þingit kómu menn austan frá Philippo Baglakonungi með bréfum til Skúla jarls, ok var þat á, at Philippus beiddist helmingsskiptis af Noregi, ella kvezt hann mundu reisa úfrið á mót Birkibeinum. 5 Ekki var konungs getit í þessum bréfum. Jarl gaf þau andsvör þessum mönnum, at Philippus skyldi hafa þann hluta lands þá 12 mánaði, sem hann hélt áðr, en þeir skyldu finnast at sumri, ok allir hinir beztu menn í landinu, ok skipa þá millum sín. Fóru sendimenn með 10 þessum bréfum austr apr.

Frá Sigurði konungsfrænda.

30 (27). Sigurðr konungsfrændi var settr til gæzlu í Víkinni af hendi Birkibeina, fór hann þetta sumar til Jórsala. En áðr sendimenn Philippus kómu austr í 15 Víkina, fékk Philippus sótt í Túnsbergi. Síðan var hann fluttr til Laufeyja, hann lá litla hrið, áðr hann andaðist. Baglar leyndu andláti hans. Loðinn Pálsson varð varr við ok sendi norðr á skútu Gunnar banamann. Var hann eigi lengr á leið til Björgynjar en þrjár nætr, ok er hann 20 fann konung ok jarl, sagði hann andlát Philippus, ok báðu Birkibeinar, þeir sem í Víkinni váru, þá konung ok jarl skunda austr þannig, þvíat Baglar leituðu sér um konungsefni. Baglar sendu menn suðr til Danmerkr ok kváðust spurt hafa, at þar væri sá maðr, er hétí Sigurðr 25 ok væri son Erlings steinveggs.

Um ferðir konungs ok jarls.

31 (28). Þegar sem þeir konungr ok jarl höfðu frétt þessi tíðindi, bjoggust þeir austr sem skjótast, ok höfðu eitt skip báðir, er hét Ógnarbrandrinn. Þeir fóru 30 austr eptir Maríumessu fyrri. Baglar váru allir austan fjarðar. Þessir váru þá formenn Bagla, herra Andres bróðir Philippus konungs, Rögnvaldr Hallkelsson, systurson

Magnús konungs, Arnbjörn Jónsson, ok margir aðrir góðir menn. En er þeir konungr ok jarl kómu í Víkina, þá kom Nikulás byskup á mót þeim við Hrossanes. Váru þá sett grið. Kómu Baglar þá austan um fjörðinn, þeir
 5 fundust í Mariukirkju í Túnssbergi. Váru þar margir hlutir talaðir. Bauð konungr ok jarl Böglum at gera st sér handgengnir ok hafa slíkar nafnbætr, sem áðr. Baglar vildu hafa slíkt af landi sem áðr. en svá lauk, at þeir skyldu hafa hálf alt, þat sem Philippus hafði haft, en
 10 hvártveggju senda menn norðr til erkibyskups, ok skyldi hann staðfesta ok semja á millum þeira um sumarit eptir. Fór af hendi Birkibeina Gregorius Jónsson ok Dagfinnr bóndi, en af hendi Bagla Eindriði bekill ok Grundi féhirðir. Þeir konungr ok jarl skipuðu nú sýslur þær,
 15 sem þeir höfðu hlotit í Víkinni. Síðan áttu þeir Haugaping, var þar Hákon til konungs tekinn. Ok þá fóru þeir austr yfir Foldina ok áttu Borgarþing, þaðan í Vettaherað, ok svá austr til Elfarbakka. Var Hákon gefit konungsnafn á öllum þessum þingum, ok gerðu
 20 menn út allan almenning. Þeir sátu langa hríð í Konungahellu um haustit.

Áskell lögmaðr fékk frú Kristínar.

32 (29). Sumar þat er þeir váru í Víkinni, var gipt frú Kristín, er átt hafði Hákon jarl galinn, austr í
 25 Gautland, fékk hennar Áskell lögmaðr, son Magnús minni-skjaldar, bróðurson Birgis jarls. Þar fæddist upp með þeim junkherra Knútr son Hákonar jarls. Um haustit er þeir konungr ok jarl sátu í Konungahellu, sendu þeir bréf upp í Gautland til lögmanssins, at hann skyldi
 30 senda þeim Knút, ok lögðu stefnu við lögmann, ok kom jarl í ákveðinn stað, en lögmaðr eigi. Eptir þat fóru þeir norðr í land.

Frá lendum mönnum.

33 (30, 31, 32). Sumar þat er þeir konungr váru í Víkinni, fór Hróarr konungsfrændi út í Jórsalaheim. Erlendr Þorbergsson stýrði öðru skipi. Hróarr kom til Akrsborgar í þeiri ferð, en Erlendr til Darmatan. Þeir konungr ok jarl kómu sjau nóttum fyrir jól til Björgynjar ok sátu þar um vetrinn. Þann vetr gerðust þeir lendir menn Jón stál ok Ívarr nef. Féll þá vel með konungi ok jarli. Baglar skiptu nú sýslum með sér. Rögnvaldr hlaut sýslu á Foldinni ok um Osló, en hann hafði áðr haft uppi á Raumaríki. Raumum þótti hann hafa verit harðr í sýslunni, en er Foldungar spurðu þetta, kurrðu þeir illa, ok sögðu hann eigi þeim mundu góðan. Rögnvaldr fór út til Haugsvíkr ok stefndi Foldungum þing. En er þingboðit kom í bygðina, þá sneru bændr því í herör, ok stefndu saman múga manns ok sóttu þingit með alvæpni. Rögnvaldr sótti þingit við fá menn, ok þegar hann vildi nökkut tala, æptu bændr ok báðu hann þegja, en sumir brugðu vápnum ok unnu á Rögnvaldi. Sneri hann þá undan, en bændr héldu eptir ok drápu hann. Lík Rögnvalds var flútt til Oslóar ok jarðat þar.

Frá Bena skinnkníf.

34 (33). Um sumarit er þeir konungr ok jarl váru í Víkinni, þá var prestur sá með Rögnvaldi, er hét Beni skinnknífr. Hann var settaðr austan af Mörkum, hann fór með leika, hann lézt vera son Magnús Erlingssonar. Rögnvaldr hélt hann meir fyrir dára en frænda. En þá er Rögnvaldr var drepinn, fór Beni austr á Markir, ok samnaði hann liði ok lézt þá Magnús heita eptir föður sínum. Dreif þá lið mikit til hans. Sá maðr styrkti hann mest at öndverðu, er Haraldr hét af Rakkastöðum; Beni hafði verit leiguprestur hans. Fólk Bena var fátækt mjök bæði at vápnum ok klæðum, þeir váru Slittungar kallaðir. Þeir váru úspakir í ránum ok launstuldum. Um

vetrinn kómu til Slittunga Þorbjörn af Lumalöndum ok Helgi bróðir hans, þeir váru menn settstórir ok férikir. Kom þá mart í flokkinn til þeira. Margir hugðu, at Beni væri sannr sonr Magnús konungs. Þeir gerðu mart ilt um vetrinn ok ræntu mörgu ok lágu jafnan úti á mörkum.

Orrosta mikil.

35 (34). A föstu féngu Baglar njósn, at Slittungar váru á skip komnir ok ætluðu til bæjarins, þeir bjoggust við. Slittungar lögðu at við Gunnarsbœ. Baglar létu 10 þá blása öllu liðinu upp á Hauga. Beni sendi menn á fund Arnbjarnar Jónssonar ok sagði svá, at hann mundi eigi þess vara, at hann vildi berjast á mót bróður Erlings steinveggs. Arnbjörn svaraði: Rétt segir Beni þat, at eigi mun ek berjast á mót bróður Erlings, en þat hygg 15 ek, at Beni sé í annarri settartölu, ok því skulu vér öndverðir við horfa Baglar, ef þeir vitja vár. Fór sendimaðr aptr við þessum orðum. Slittungar ok Baglar fundust á akrinum við Gunnarsbœ. Þar varð hörd orrosta, ok féll mart ok miklu fleira af Slittungum. Arnbjörn 20 var skotinn í hálsinn. Herra Andres varð ok sárr í kinninni, ok er hann fékk sárit, kastaði hann skildinum. Hann var manna sterkast, hann tók vinstri hendi skjölduna, en hjó hægri hendi hvern mann til bana við sverði því, er Skarði hét, allra sverða bezt. Arnbjörn sótti þá ok 25 hart fram. Þar féll Þorbjörn af Lumalöndum ok Helgi bróðir hans; þar féllu 15 tigur manna. Beni komst undan við lítinn orðstír. Lík Þorbjarnar ok Helga váru flutt til kirkju, en engir aðrir af Slittungum. Beni snýr nú austr á Markir ok dró at sér mart illþýði.

30

Frá Slittungum ok lögmanni.

36 (35). Um vórit eptir páskir kómu Slittungar ofan til Oslóar. Ívarr hafði þá Oslóarsýslu. Birkibeinar fóru á mót Slittungum, ok hittust þeir við Frysju ok

skutust á yfir ána. Þar féll meistari Stefnir. Birkibeinar flýðu í bæinn. Slittungar ræntu þar mörgu ok tóku langskip, er byskup átti, ok nokkur skip önnur, fóru síðan út eptir firði, ok svá suðr í Víkina, ok ræntu víða. En er þeir kómu fyrir Elfarbakka, þá lögðu þeir í hina 5 eystri kvíslina. Áskell var þá í Ljóðhúsum, hann skipaði nokkurar skútur ok sætlaði at Slittungum. Þá var við honum junkherra Knútr, ok er þeir lögmaðr fóru út eptir ánni, þá lét Áskell junkherra Knút á land, ok rann hann í skóginn. Ok litlu síðar rendu þar at þeim skútur 10 Slittunga. Tók lögmaðr á land upp við öllum sínum mönnum, en Slittungar tóku skúturnar ok alt þat, er á var, þar tóku þeir landtjald ok messuföt ok mart annat. Menn Áskels tóku junkherra Knút. Slittungar fóru út til sjófar ok svá suðr á Halland, ok ræntu, hvar sem 15 þeir kómu.

Frá Böglum ok Slittungum.

37 (36, 37). Birkibeinar, þeir sem í Víkinni váru, stigu á skip ok fóru at leita Slittunga. Þar váru þessir formenn, Guthormr Gunnason, Loðinn Pálsson, Loðinn 20 Gunnason, Hallvarðr bratti, Ívarr útvík. Þar var af Böglum Andres ok Arnbjörn. Þeir hittu Slittunga í Barðafirði. Fundu þeir eigi fyrr, en Birkibeinar kómu fyrir höfnina. Tóku þeir allir á land upp ok flýðu undan, en Birkibeinar ok Baglar tóku skipin ok alt þat, er á 25 var. Herra Andres lagðist sjúkr litlu síðar, ok opnaðist sár þat, er hann hafði fengit á Gunnarsbæ. Ok er megn hans minkaðist, lét hann gera bréf, ok sendi Skúla jarli. Váru þar á vinsamlig orð, sem þeir höfðu áðr við ræzt, hann sendi jarli sverðit Skarðann ok gullagðan skjöld. 30 Litlu síðar andaðist Andres, var hann jarðaðr í Hallvarðs-kirkjugarði. Var hann mörgum mönnum mjök harmdauði í Víkinni.

Frá Sæmundi um rán við austmenn.

38. Þenna vetr sat Hákon konungr í Björgyn. Var þessi hinn fyrsti vetr ríkis hans. Þat var um sumarit áðr til tíðinda á Íslandi, at Sæmundr í Odda gerði úfrið norrœnum mönnum á Eyrum, fór at þeim við fim hundruð manna, ok tók upp fyrir þeim þrjú hundruð hundraða váðmála, ok fann þat til saka, at Páll son hans hefði týnt áðr um vetrinn fyrir Staði; þá týndist ok Áslákr Hauksson ok nökkur sex skip. Sæmundr þóttist þat spurt hafa, at Björgynjarmenn hefði gert honum áðr únáðir, ok hefði hann því norðr farit. Margan úfrið gerðu Oddaverjar norrœnum mönnum annan en þenna.

Frá konungi ok erkibyskupi ok stórmenni.

39. Hákon konungr ok Skúli jarl fóru um várit 15 norðr til Þrándheims ok kómu til bæjarins hálfum mánaði fyrir páskir. Ekki var hringt á mót þeim, ok engi processia var ger, ok þó at þeir erkibyskup mættist ok konungr, þá veitti erkibyskup konungi enga blíðu. Þeir erkibyskup ok jarl fundust jafnan, ok var þar hinn mesti blíðskapr. 20 Palmsunnudag váru þeir báðir í Kristskirkju konungr ok jarl, ok var konungi engi tign veitt, ok er þeir váru leiddir til altaris at ofra, þá snerist erkibyskup eigi á mót konunginum, ok eigi vildi hann við hans ofri taka. Lét konungr þat á altarit ok gékk síðan til sætis 25 síns. Birkibeinum þótti ger til konungs mikil svírðing. Litlu síðar fundust þeir konungr ok erkibyskup, ok þá spurði konungrinn erkibyskup, hverja sök hann gæfi honum, er hann vildi eigi veita honum konungliga tign. Erkibyskup svaraði: Þetta eru eigi mín eins ráð, þvíat 30 allir vér byskupar erum í þessu ráði, ok sumir þeir sem eru innan hirðar; finnum mér þat til, at vér höfum heyrt nákkurn ifa á, hvárt þér erut son Hákonar konungs. Konungr svaraði: Eigi er þetta öllum byskupum at kenna, ok fám mönnum innan hirðar, þetta er komit af þeim

mönnum, er mér vildu fyrirkoma, en sjálfa sik til míns föðnrarís fram draga. Erkibyskup svaraði: Þegar mér erum sannfróðir um þetta, þá skulum vér veita yör alla tign, þá sem vér kunnum framast. Með því lyktaðist, at þeir skyldu koma eptir um sumarit suðr til Björgynjar, 5 konungr ok jarl ok allir byskupar ok lendir menn ok lögmenn, skyldi þá þetta mál fœra til vegar. Dagfinnr var þá með konunginum. Erkibyskup lét kalla Dagfinn bónda leyniliga á sinn fund, ok er hann kom, mælti erkibyskup: Guði mínum er þat kunnigt, at ek vil gjarna 10 vera vin konungs, ok eigi væri þessir hlutir talaðir, ef ek róði; en þó biði þér nú hafa konung við gott þol, þvíat svá segir mér hugr um, at þetta verði honum mest til sœmdar, er nú er honum til vanvirðu gert.

Um greinir með konungi ok jarli.

15

40. Þeir konungr ok jarl fóru um sumarit suðr til Björgynjar. Urðu þá í nökkurar greinir með þeim konungi ok jarli. Váru þeir þá flestir, er fylgðu öðrumhvárum. Andres skjaldarband ok Vegarðr veradalr létu hvern dag fylgja konunginum tólf menn alvápnaða umfram þá, er 20 fylgð héldu. Sem á leið um sumarit, kómu byskupar til Björgynjar, Guthormr erkibyskup, Nikulás byskup, Heinrekr byskup, Ívarr byskup, Bjarni byskup af Orkneyjum ok margir aðrir lærðir menn ok lögmenn, ok hinir beztu bæendr. Skúli jarl var jafnan á tali við byskupa. 25

Beitt járnburðar.

41. Einn dag er konungr var á stefnu við sína menn, kómu þar menn frá erkibyskupi ok jarli, Hávarðr byskup af Björgyn ok meistari Bjarni. Byskup mælti: Herra, sagði hann, erkibyskup ok jarl vildu, at járnburðr, 30 sá er beðinn var af yðarri hendi þat vár, er þér várat kosnir til ríkis, vildu þeir, at nú kæmi fram, til þess at þeira manna sögn væri únýtt, er áðr hafa nökkurn

efa á um yðart faðerni. Konungr svaraði: Ek veit eigi, hvárt mönnum þykkir því kaupandi tign yður at ganga undir slíka afarkosti. Eptir um myrgininn fundust þeir í skráðhúsinu konungr ok jarl ok allir byskupar, ok er þeir fundust, talaði erkibyskup mjök sömum orðum sem fyrra dag. Þá svaraði Dagfinnr bóndi: Varla munu dæmi til finnast, at nökkurir kotkarla synir geri slíka afarkosti konungi sínum úfriðarlaust, at þröngva honum til járnburðar, síðan hann var orðinn konungr. Ætla ek oss 10 þykkja litlu verra at bera ekki járn nema þeim kalt, er honum vilja fyrirkoma, ok láta allevaldanda guð skipta millum vár, eptir því sem hann skipti millum Sverris konungs ok hans mótstöðumanna.

Tala Hákonar konungs.

15 42. Þá mælti Hákon konungr: Þat er víst satt, Dagfinnr bóndi, at þetta munu þykkja miklir afarkostir mörgum konungi, at taka járnburð á hendr sér eptir staðfest ríki. En þá er ek þauð þetta af minni hendi ok móðir mín, var því öllu niðr drepit, ok váru þeir 20 hinir sömu, er því völdu ok nú þessu. Var þat öllum mönnum kunnigt, þá er við móðir mín kómum fyrsta sinn til Inga konungs ok Hákonar jarls, bauð hon þessar sömu skírslur af sinni hendi, ef þeim væri nökkurr grunr á váru efni, en þeir vildu þat með engu móti heyra, ok 25 Hákon jarl kvað sér slíkt alt áðr vera kunnigt, þeir sögðu ok svá jafnan fyrir mörgum mönnum, at þeir sæti í mínum arfi. Nú skulum vér þetta eigi illa virða, þvíat þenna járnburð vil ek gjarna láta fram koma þegnum mínum til sæmdar. Sá hlutr er ok annarr til, at vera 30 kann, at því þykki, sem vér dragim undan, at vér sjálfir hafim nökkurn efa á váru máli; sá er hinn þriði hlutr, er ek em öruggur um þann dómarann, er þetta mál er undir skotit, at engum brást til réttinda, óttast hann ok engan satt at segja. Þetta rómuðu allir menn vel, þeir sem við váru.

Konungsmóðir fastaði til járns.

43 (43, 44). Eptir þessa stefnu gékk konungsmóðir í kirkju at fasta til járns. Þessir menn föstuðu með henni, Sigurðr konungsfrendi, Dagfinnr bóndi, Andres skjaldarband. Tólf menn váru tilfengnir at gæta utan 5 kirkju bæði nætr ok daga, at engir spillendr kæmi til. Jarl var miklu blíðari þessa daga til konungs en fyrr. Sá maðr var með jarli, er Sigarr hét, margra hluta vel kunnandi, hann lézt vera vin mikill konungs. Hann kom einn myrgin snemma til Dagfinns bónda ok kallaði hann 10 á eintal - þat var óðinsdag, áðr bera skyldi járnit - hann mælti svá: Veit ek, at þér erut nú hugsjúkir mjök um yðart mál, en fyrir því at ek vil konunginum gott, þá vil ek fá til eina list, þá er ekki mun til saka. Ek hefi þat eitt gras, ef ek ríð því á hönd konungsmóður, 15 at hon má öruggliga bera þetta járn ok skír verða. Dagfinnr svaraði: Guð þakki þér sannan góðvilja, þú munt vera skynsamr maðr! Eða hvar vex þetta gras, er svá mikinn krapt hefir með sér? Sigarr svaraði: Þat vex á þínum húsum ok hvers manns hér í Björgyn. 20 Dagfinnr svaraði: Enga lækning skulu mér við þetta hafa, nema þat sem Jesus Kristr vill gera við sinni miskunn ok árnaðarorði hinnar helgu Maríu ok hins helga Ólafs konungs ok allra guðs heilagra manna. En þú far braut með skrum þitt, vándr falsari! ok vit þat, ef þú mælir 25 þetta optar, at þú ferr vanda ferð. Dagfinnr fór þá til konungsmóður ok mælti við hana leyniliga: Ef Sigarr kemr hér, ok býðr hann yðr nökkur lyf, þá varizt þér þat, þvíat þat er ekki nema fals ok hégómi ok opinber svik, skulu vér þar við sjá, sem vér megum. 30

Inga konungsmóðir bar járn.

44 (45). Um daginn eptir þríamál bar konungsmóðir járn eptir réttum tíma, ok greiddist þat hit bezta af hennar hendi. Var þar við konungr ok erkibyskup

ok aðrir landshöfðingjar. En þann dag er höndina skyldi leysa, var konungi sagt, at jarlsmenn ætlaði at bera vápn um daginn, ok því bauð konungr Jóni stál ok Vegarði veradal, at þeir léti vápnast sveitir sínar allar. Um 5 daginn at réttum tíma kom konungr ok allir byskupar ok allir aðrir höfðingjar út til Kristskirkju. Ok sem leyst var hönd konungsmóður, þá gerði guð þar miklar jarteinir með sinni miskunn, at hon var skír. Sögðu þat allir, þeir er sá, at miklu var þá fegri hönd hennar, en 10 áðr hon tók undir járnit. Sönnuðu þat þá bæði vinir ok úvinir.

Frá Jófrey prófast.

45 (46). Eptir þat váru á nýja leið gervar sættir millum konungs ok jarls. Var þá þing átt í Kristskirk- 15 jugarði, lýsti erkibyskup skírslu konungs ok lagði þar bann við hverjum manni, er nökkurn mistrúnað drægi þar á. Eptir þat bjoggu þeir konungr ok jarl ferð sína, þvíat þá höfðu komit bréf til þeira austan frá Birkibeinum ok Böglum, at Slittungar styrktust mjök. Sem þeir 20 kómu til Túnsbergs, váru Slittungar í Osló, var þá blásit öllu fólki til brautlögu. Jófreyr hét prófastr, sá er þá var í Túnsbergi, hann gékk til konungs ok jarls ok hafði við sér svein einn, ok sagði, at Nikulás byskup hafði sent hann út til Túnsbergs með þeim erendum, at segja, 25 at Slittungar ætluðu þannin. Birkibeinar sögðu þetta mundu vera prett byskups. Bøjarmenn báðu konunginn biða ok fara eigi or bönum um daginn, ok svá gerði hann.

Frá Ívari.

46 (47). Ívarr útvík ok Ásbjörn koppr lágu við 30 Höfuðey, þeir höfðu Oslóarsýslu, urðu þeir allfegnir konunginum, ok sögðu Slittunga vera í Osló. Konungr sigldi nú inn eptir firðinum jafnfram öllum flotantum. Slittungar höfðu vörð uppi í Hallvarðskirkju stöpli, ok sá þeir skipin, þegar utan fóru fyrir Nesodda. Skundaði þá

Beni sem mest or þœnum. Birkibeinar lögðu at bryggjum ok hljópu svá upp í bæinn. Slittungar váru allir braut, ok féngu Birkibeinar ekki af þeim í því sinni.

Baglar sátu í kastala.

47 (48). Baglar sátu margir í kastala byskups, ok 5
gættu sín ok váru hvárki með Slittungum né móti. Þeir kómu þá til móts við konung ok buðu honum sína þjónustu. Um myrgininn eptir gerði Nikulás byskup processionem á mót konungi við allri sæmd. Eptir þat váru bréf ger til Arnbjarnar Jónssonar ok allra Bagla, kómu þeir 10
þá til bæjarins ok gerðust handgengnir Hákonni konungi ok Skúla jarli, ok gáfust í vald með öllu. Var þá fyrir Böglum Arnbjörn Jónsson, Símun kír, Eysteinn Hróason, Guðólf af Blakkastöðum, Eindriði bekill, Sigurðr sepill, 15
ok margir aðrir sveitarhöfðingjar.

Frá konungi ok Slittungum.

48 (49, 50). Konungr spyrr nú til Slittunga uppi í Eyjavatni. Lét hann þá draga upp þannin 14 skip, var fyrir Guthormr ok Ólafr mokr. Slittungar féngu njósn ok flýðu undan austr á Markir. Birkibeinar fóru 20
þá aptr til konungs. Váru þá drykkjur miklar í Osló, ok gerðist þar af mart hark. Konungr átti móðurbróður, er Gunnólf hét, hann var úvittr maðr við drykk, hann mœtti eitt kveld góðum manni, er sira Eilífr hét, hann var hinn mesti vin jarls. Gunnólf brá sverði ok hjó 25
mjök svá höndina hina hægri af Eilífi. Þetta var sagt jarli, þeir höfðu eitt skip konungr ok jarl. Jarl bað sína menn vápnast. Gunnólf var miðskipa með hirðmönnum, ok skutu þeir yfir hann skjaldborg. Jarl vildi ganga at Gunnólfi, ok náði hann eigi fyrir hirðinni. Snýr 30
jarl þá aptr eptir skipinu við sína menn. Sem hirðin sá þat, hugðu þeir, at hann mundi vilja at konunginum, hljópu þá allir aptr til hans. Jarl sneri þá upp eptir

skutbryggjunni við sínum mönnum. Þar lá næst skip Ásólfsson konungsfrænda ok Þorfinns illa. Þá mælti Reiðúlfr, sá hjálp Inga konungi, er hann svam yfir ána Nið, hann mælti til jarls: Vér munum slíkar fara fleiri, ok
 5 því næst þér herra, ok er þat ráð, at vér verðim fyrri at bragði, ok drögum upp skipin undir þeim, ok drepum konunginn ok alla þá, er fyrir honum standa. Þá svaraði Ásólfur jarlsfrænda: Ofhefnt mun þá einnar handar, er þú vill, at vér niðimst á konunginum.

10 *Frá Birkibeinum; áverki við Vegarð.*

49 (51). Nú kom upp á bryggjurnar Dagfinnr ok Guthormr, Andres skjaldarband, Vegarðr veradalr við miklum sveitum, sneru þeir þegar at konungsskipinu. Jarl sneri á mót þeim ok lagði sverði til Vegarðar, ok
 15 kom í kinnina. Vegarðr bar af sér, ok skar út or kinninni. Dagfinnr gékk þá út á konungsskipit við sínum mönnum. Jarl kom þá út reiðr mjök. Konungr stóð upp á mót honum ok bauð boð fyrir Gunnólf. Jarl æmti því nær ekki. Dagfinnr mælti við jarl: Ef þér vilit eigi,
 20 herra, láta standa grið á þessu máli í nótt til allra manna, þá viljum vér hafa konunginn með oss. Konungr svaraði: Fyrir engan mun vil ek flýja skip mitt í nátt né mína sveitunga. Jarl kvað þá standa skyldu með griðum um nóttina til myrgins. Höfðu þá hvárirtveggju vörðu
 25 sterkja yfir sér.

Frá Vegarði.

50 (52). Um myrginninn er sungnar váru formessur, gékk konungr til Eilífs ok bauð honum boð fyrir Gunnólf. Eilífr seldi grið, til þess er sæi, hversu mál hans skip-
 30 aðist. Eptir þat var blásit til hirðstefnu. Þá stóð upp Vegarðr veradalr ok birti fyrir hirðmönnum, hverja vanvirðing hann hafði fengit saklauss. Hirðin vildi þat með engu móti þola bótalaust. Festi þá jarl í dóm. Var

Vegarði dømt bæði fé ok eiðar, ok gaf hann jarli upp hvárttveggja. Ok undi jarl þó miklu verr sínum hlut, sem enn mun sagt verða.

Frá konungi ok jarli.

51 (53). Hákon konungr ok jarl skipuðu sýslur allar á Upplöndum. Þeir skipuðu yfir Haðaland Gunnbirni Jónsbróður ok Þorgeiri byskupsmanni, en yfir Raumaríki Haraldi stangarfylju ok Þoraldi Augusyni, yfir Heiðmörk Ólafi mok ok Friðreki slafa, yfir Guðbrandsdölum var Eindriði bekill ok Bárðr hali. Konungr ok jarl fóru til Túnssbergs, en sendu sumt liðit til Björgynjar, ætluðu þeir at sitja í Túnssbergi um vetrinn. Þat sama haust varð Gautr Jónsson aptreka or Jórsalaferð, fékk konungr honum hálfa Elfarsýslu um vetrinn. Þessi var annarr vetr ríkis Hákonar konungs.

15

Gervir lendir menn.

52 (54). Þá gerði konungr lenda menn um vetrinn Guthorm Gunnason, Pál vágaskalm. Þenna vetr brann bærinn í Niðarósi. Þessir váru þá ráðgjafar konungs, Dagfinnr, Marteinn konungsfrændi, Guani Loðinsson, Guthormr son hans, Bárðr bristeinn. Þessir sömu ráðgjafar konungs rituðu til þeira Arnbjarnar Jónssonar ok Páls vágaskalms, þeir mæltu á þessa lund: Oss þykkir mál konungsins vera mjök hættligt, þar sem jarl hefir bæði forsjá fyrir honum ok ríkinu, en margir eru um spillendr þeira á millum. Vildim vér gjarna fá svá komit þeira vináttu, at hon væri með öllu örugg. Nú sjám vér þat vænst til, ef konungr féngi frú Margrétar dóttur jarls, sögðu þá jarlinn mundu unna honum sem sínum syni. Þeir ræddu þetta fyrir konunginum, ok lézt hann þat gjarna vilja, ef þá væri alt trútt, en um þat em ek hræddr, at alt komi til eins, en þat líkar mér vel, sem þér vilit fyrir sjá. Síðan báru þeir þetta fyrir jarl, ok tók hann

25

30

því vel, ok skaut þó til móður hennar ok til hennar sjálfrar. En þær féllu lyktir á, at konungrinn festi sér frú Margrétu. Söguðu þá bæði vinir ok úvinir, at þá mundi engan veg mega skilja þeira vináttu.

5

Getit Snorra Sturlusonar.

53 (55). Um haustit áðr kom utan af Íslandi Snorri Sturluson ok þeir Sörli ok Grímarr með knörr þann hinn mikla, er þeir höfðu haft í Vestmannaeyjum. Þeir höfðu drepit göfgan mann Orm Jónsson bróður Sæmundar í Odda fyrir þann újafnað, er Sæmundr hafði gert kaupmönnum; var þó Ormr þess úvaldr, þvíat hann hafði jafnan bœtt meðr þeim.

Frú Margrét púsud Hákoní konungi.

54 (56). Konungr ok jarl fóru um várit suðr til Björgynjar. Þá kom þar Jón stál við skip þat, sem hann hafði gera látit konunginum, þat var hálfþritugt at rúmatali. Um Maríumessu skeið fóru þeir norðr til Þrándheims ok höfðu hit bezta mannval or Gulaþingslögum. Mikjálmessudag var jungfrú púsud konunginum, ok var veitt í höllinni. Sátu þeir þann vetr í Þrándheimi, fóru þá allir hlutir vel með þeim. Þessi var hinn þriði konungdóms hans. Þá var þeim skipuð sýsla hin nyrðsta Vegarði veradal ok Andresi skjaldarband, váru þeir báðir kærir konungi.

25

Upphaf Ríðbunga.

55 (57). Eptir þat er Baglar höfðu gengit til handa konungi, var engi sýsla fengin Guðólfi af Blakkastöðum. Ok er hann fékk engar sæmdir af Birkibeinum, þá sendi hann son sinn Eilíf krúnu suðr á Halland við sveit manna at leita sveins þess, er Sigurðr hét, hann var kallaðr son Erlings steinveggs. Þeir fundu hann. Dreif þá mart manna til þeira. Guðólfr var formaðr ok Erlingr rúmstafr, Sundólfr Hauksson, Þorleifr bróðr, Erlingr hringr, Helgi

á Sólbjörgum, Gauti gott smjör, Gási undan fjallinu, Grimarr svangi. Þeir höfðu mikit lið ok frítt ok váru kallaðir Ribbungar.

Frá Ívari útvík ok Guðólfi.

56 (58, 59). Nökkuru áðr höfðu þeir gerzt eiðbræðr 5
Ívarr útvík ok Guðólfr blakkr. Ívarr hafði hinn vestra hlut Oslóarsýslu. Guðólfr samnaði sér mönnum ok fór at Ívari útvík til Höfuðeyjar, ok kom um nótt á úvart ok elti Ivar af skipi sínu. Þar féllu margir fornir Birkibeinar. Ívarr komst undan á einum báti, en Guðólfr 10 tók skipit ok alt, þat er á var.

Um várit fóru þeir konungr ok jarl suðr til Björgynjar. Jarl gerði þá orð á því, at hann mundi gera her til Íslands. Þá hafði Björn Þorvaldsson dregit mann norrænan or kirkju í Miðfirði ok látit drepa í hefnd Orms 15 Jónssonar, hann átti Hallveigu dóttur hans. Jarl ætlaði mörg skip til ferðarinnar. Svá kvað Guðmundr Oddsson:

Hvat skal ek fyrir mik hyrjar	Byrjar, hafa, at herja,	
hreggmíldr jöfurr leggja,	hyrsveigir! mér eigi,	
gram fregn at því gegnan,	sárs vinnr jarl, á órar	20
geirnets sumar þetta?	ættleifðir, svan reifðan.	

Snorri Sturluson bað Dagfinn flytja við jarl, at eigi tækist herferðin. Var þá átt stefna. Mælti Hákon konungr, at Skúli jarl mundi eyða þessi fyrirætlan, hefir land þat, herra, héðan bygzt, hafa ok várir frændr 25 kristnat þat, eru þar ok flestir menn saklausir við oss, þótt sumir hafi illa gert til várra manna, en haf langt ok torsótt, ok mun þat verða margra manna skaði. Þetta fluttu margir með konunginum. Gaf þá jarl upp þessa ætlan. Skyldi þá fara út Snorri ok friða fyrir kaup- 30 mönnum. Gaf þá konungr Snorra lends manns nafn, skyldi Snorri þá koma landi undir konung. En um haustit er Snorri kom út, urðu þeir missáttir sjálfir Íslendingar, ok um várit féll Björn Þorvaldsson. Þat sumar fór utan

Jón son Snorra. Kom Snorri engu á leið við Íslendinga, flutti hann ok lítt, en frið höfðu kaupmenn góðan í þann tíma á Íslandi. www.libtool.com.cn

Bréfsending til konungs ok jarls or Vík.

5 57 (60). Um sumarit kom bréf austan or Vík frá lendum mönnum, at þeir konungr ok jarl kæmi austr, ok Ribbungar styrktist mjök. Fóru þeir austr um haustit á mót Mikjálmessu ok höfðu nær 30 skipa. Þeir lágu lengi í Lygri, kurrðu bændr þá illa. Var þá þat ráðs
10 tekit, at konungr sneri til Björgynjar með stórskipunum, en jarl fór austr í Víkina. Skyldi jarl þá taka leiðangra um alla Víkina ok flytja norðr til jólaveizlu ok málagiptar. En er konungr kom í Eikundasund, fann hann þar Heinrek byskup, ok töluðu þeir marga hluti ok staðfestu sína
15 vináttu, sagði byskup, at konungr hefði átt engan meira úvin í litlum manni en mik, en héðan af skal yðr engi öruggri af oss byskupum en ek, þótt yðr vegi þat lítit. Konunginum byrjaði vel til Björgynjar, hann hafði lítit fé við sér, en með engu móti var neitt fyrir. Lét þá
20 konungr Dagfinn búa til jólaveizlu. Váru þá tekin stór lán til borðhalds ok jólabúnaðar, þá var ok gert útboð-abréf til sýslumanna, ok kom þat til lítills at sinni.

Frá konungi ok jarli.

58 (61). Nú er at segja frá jarli. Þegar hann kom
25 í Víkina, bauð hann út leiðangri ok tók landskyldir konungs um alla Víkina, sneri síðan til Björgynjar, ok kom þar fjórða kveld jóla. Sátu þeir konungr þá báðir saman um jólin. Var þessi hinn fjórði vetr konungdóms hans. En er á leið vetrinn, kómu þeim orð or Víkinni, at
30 Ribbungar styrktust mjök, ok Slittungar váru þá tilkomnir með Ribbungum. Var Beni einn sveitarhöfðingi, ok vildi Sigurðr hann ekki meir tigna.

Ráðagerð konungs ok jarls.

59 (62). Þegar er vðrast tók, gerðu þeir konungr þat ráð, at jarl skyldi fara norðr til Þrándheims ok koma landveg í Víkina, en konungr skyldi fara meðr skipunum, ok finnast í Víkinni. Ok þegar jarl kom í Þrándheim, 5 stefndi hann til sín lendum mönnum ok fór á land upp, ok er hann kom á Heiðmörk, þá kómu þar á mót honum allir sýslumenn Birkibeina, þeir er á Upplöndum vðru. Hafði jarl þá fréttir or Víkinni, at Ribbungar vðru í Osló ok ætluðu út til Túnsbergs at Arnbirni Jónssyni ok þeim 10 lendum mönnum, er þar vðru. Þeir Arnbjörn gættu sín á berginu. Skundaði jarl nú sinni ferð ok allir sýslumenn við honum til Oslóar.

Frá konungi ok Ribbungum.

60 (63, 64). Nú er at segja frá Hákonu konungi, 15 at hann siglir austr til Víkr, ok lagði konungr at í Grindhólmasundi. Ribbungar lágu þá við Vögnu ok höfðu mörg skip. Arnbjörn fór þá or Túnsbergi við miklu liði, ætlaði hann þá at Ribbungum. Ok er þeir kómu út um Skeljasteinsgrunn, sigldi þar at þeim byrðingr einn, 20 sögðu þeir, at konungr lá í Grindhólmasundi við miklu liði. Sneru þeir Arnbjörn þá til móts við konunginn, ok urðu þar hvðrir öðrum fegnir. Sneri konungr þá til Jarlseyjar. Þessa sömu nótt kom austan skúta, ok vðru á sveitungar Hallvarðar bratta, ok sögðu Ribbunga hafa 25 elta þá, reru þeir þá austan at Rugey, er mér skildum, höfðu þeir 60 skipa ok nær öll smá. Dagfinnr bað menn liggja við öllum vðpnum sínum um nóttina ok vera við-búnir, ef Ribbungar kæmi at.

Konungr elti Ribbunga.

30

61 (65, 66). Loðinn Gunnason fór á njósn um nóttina með þrim skútum. Loðinn kom aptr í lýsing ok hafði tekit skútu af Ribbungum, en þeir ætluðu til Túns-

bergs, þvíat nú höfðu þeir spurt, at jarl var kominn til Oslóar við sínum mönnum. Konungr bað nú fara fyrir smáskipin, en þeir reru seinna með langskipin. Ok er þeir kómu skamt suðr um eyjarnar, sá þeir, at Ribbungar 5 reru á mót þeim. Logn var veðrs ok sólskin fagrt, géngu skúturnar lítt undan. Konungr bað þá róa undan betr, ok sagði, at sjaldan reru svá slæliga fornu Birkibeinar, þá er slíkt lá við. Skúturnar géngu nú betr undan fram. Ribbungar hugðu, at byrðingar mundu vera í ferðinni, ok 10 er saman dró með þeim, sá þeir, at skein á gylta veðrvita; þóttust þeir þá vita, at fleira var innan borðs en lendir menn einir, viku þeir þá inn eptir firðinum. Konungrinn stefndi þá fyrir þá. Sneru Ribbungar þá at landi ok hljópu upp, þar sem Jölund heitir. Birkibeinar 15 hljópu ok á land ok eltu þá. Þar féllu nökkurir af Ribbungum. Svá kvað Sturla:

	Ern lét austr til Vörnu	ok ústilta elti
	allvaldr skipum haldit,	örþingaðr víkinga,
	rínfura vann rýrir	rönd klauf ræsir steinda,
20	Ribbunga hlut þungan;	reiðr á land af skeiðum.

Frá Skúla jarli ok Nikulási byskupi.

62 (67). Skúli jarl var í Osló; hann bað Nikulás byskup ljá sér Skeggjann skip sitt. Byskup vildi þat eigi, ok hét þeim stórmælum, ef þeir rænti staðinn. Jarl 25 mælti: Skamt hefir verit, síz Sigurðr ribbungr tók skip þín tvau, ok bannsöngt þú hann eigi. Byskup léti þá skipit með öllum reiða. Mörg önnur skip höfðu þeir orbönum. Fóru þeir síðan út eptir firðinum, ok er þeir kómu til Jölundar, féngu þeir af spraka nökkurn, at 30 Ribbungar mundu farnir at lendum mönnum. Ekki hafði jarl þá enn spurt til konungs. Jarlsmenn spentu þá hverja ár, sem þoldi. Var þá alt senn, at þeir reru fyrir Stallinn ok þeir sá, at Ribbungar váru eltir af skipunum. Sendi konungr þá skútu á mót jarli ok lét segja honum,

hvat fram fór. Konungsmenn tóku öll skip Ribbunga ok mikit herfang. Fundust þeir þá konungr ok jarl, fagnaði þá hvárr öðrum blíðliga.

Frá konungi ok jarli.

63 (68). Þeir konungr ok jarl snúa nú inn eptir 5
firðinum ok lögðu at við Höfuðey, en sumir lögðu alt inn
til bæjarins. Um kveldit kom konungi njósn, at Ribb-
ungar mundu leita til bæjarins um nóttina. Konungr
sendi inn lúðrsvain sinn ok lét blása öllum mönnum or
bænum um nóttina. Þeir gáfu lítinn gaum at því. Um 10
myrgininn kom Sigurðr í bæinn við sínun mönnum, hljópu
þeir fyrst á bryggjurnar ok særðu þar nökkura menn,
Hákon káviðs var skotinn í fótinn. Þar féllu fjórir menn
af Birkibeinum. Þeir herklæddust, er á skipunum váru,
ok lögðu at bryggjum. Ribbungar sneru þá undan upp 15
or bænum.

Frá konungi ok jarli.

64 (69). Hákon konungr ok jarl lágu um nóttina
undir Höfuðey, ok er þeir heyrðu, at blés í bænum, her-
klæddist allr herrinn, ok lögðu inn at bænum. Ok er 20
þeir reru at bryggjum, mælti Ögmundr merkismaðr til
konungs: Herra, nú megum vér sjá, hvar Ribbungar hlaupa
norðr or bænum, höfum mér þeira nú ekki at sinni. Í
þessu bili kómu þrjár sveitir í bæinn af Ribbungum,
þvíat þeir hugðu, at Sigurðr væri þar fyrir, ok er þeir kendu 25
Birkibeina, hljópu sumir norðr eptir strätinu, sumir yfir
á akrana. Þar féllu 80 manna af Ribbungum. Svá
segir Sturla:

Lögðu til	ok þar stökk	
litlu síðar	fyrir stálhvötud	30
öðlings menn	á glapstíg	
Osló bæjar;	grýtlinga lið.	

Ok enn kvað hann þetta:

Hólmreyðar gékk hjálmi
Hörða valdr um faldinn
enn, sá er úthlaupsmönnum,
auðmíldr, sakar gildi.

Féllu fjándmenn stillis,
fékk tafn blám hrafni,
en sigrgæði síðan
sumir skunduðu undan.

Jarl brendi byggð.

65 (70). Þeir konungr ok jarl lögðu nú or bönum ok lágu við Haugsvík ok höfðu þar hirðmanna stefnu. Sagðist jarl vildu fara upp á land ok hefna Rögnvalds, er þeir drápu saklausan. Konungr svaraði: Engar hefndir
10 mun ek gera eptir Rögnvald, þvíat heldr hafa hans frændr niðrat mínum ættmönnum. Fór þá jarl upp ok Gregorius föðurbróðir Rögnvalds ok margir Birkibeinar, þeir brendu mikinn hluta af byggðinni. Fóru Birkibeinar eptir þat til skipa. Þá var þetta kveðit:

15 Rekit var Rögnvalds dauða,
þá er randviðir brendu,
þurru hús fyrir harra,
harða, austan fjarðar.

Vara tál, at skaut Skúli
skýprungnum Foldungum,
eldr lék hús fyrir höldum
hingat, skelk í bringu.

Frú konungi ok jarli.

20 66 (71). Síðan sigldu þeir konungr ok jarl út eptir firði. Loðinn Pálsson var eptir á berginu, Arnbjörn ok Loðinn Gunnason fóru með konungi. Þeir lágu nokkurar nætr í Hornborusundi, ok tóku þaðan út kveld eitt ok váru mjök druknir. Um nóttina kom hvast veðr á
25 mót þeim með regni, sigldu þeir þá inn til hafna, ok brutu margir stýri sín. Síðan fórst þeim vel til Björgynjar. Váru þær þá ok norðan komnar frú Margrét ok móðir hennar ok Sigríðr jarls systir, er síðan var abbadís á Reini. Litlu síðar fékk Loðinn Gunnason Ingibjargar
30 systur jarls, var þá gert brullaup í konungagarði.

Víg Vegarðar.

67 (72, 73). Í þenna tíma kómu norðan af Hálöga-landi sveitungar Vegarðar, ok sögðu konungi þau tíðindi,

at Andres skjaldarband hafði drepit Vegarð. Konungr spurði, hvat til saka væri. Þeir sögðu hann gefa honum enga sök, sögðu þá sitja norðr í Hinn, Andres, þar sem Höfn heitir, en Vegarð litlu ofar. Vegarðr kom til Hafnar ok bauð Andresi til borðs, ok hann jáði því. Vegarðr 5 sendi þá heim fyrir sveina sína. Andres bað Vegarð ganga til, þar sem Finnskattr var, ok hyggja at, at eigi spillist. Vegarðr gékk at húsinu. Þar var fjöl ein sigin ofan; hann tók ofan stálhúfuna ok sá inn, þá hljópu fram sveinar Andres tveir, Bótólfr limr ok Özurr gnit, 10 ok drápu hann. Þetta verk líkaði konunginum stórilla, þóttist hann í þessu verki hafa látit tvá vini sína, en vita þóttist hann, hvaðan þetta var at komit. Þat fannst í orðum jarls, at honum þótti eigi verr, at þessa væri hefnt á Andresi. Litlu síðar kom Andres til bæjarins, 15 iðraðist hann þá mjök þessa verks, þóttist hann þá sjá, í hverja snöru hann hafði gengit. Konungr tók af honum sýsluna, en gaf honum sætt með ráði vina sinna. Tók Ívarr útvík þessa sýslu. Skúli jarl fékk Andresi sýslu af sinni hendi.

20

Um styrk Ribbunga.

68 (74). Þá er á leið haustit, géngu þeir til konungs Arnbjörn Jónsson, Loðinn Gunnason, ok kváðust spurt hafa, at Ribbungar styrktust mjök í Víkinni. Sem þeir konungr ok jarl heyrðu þetta, bjoggu þeir ferð sína, 25 ok er þeir kómu austr fyrir Agðir, þá spurðu þeir þar til Ribbunga í bygdum. Þá sendu þeir Birkibeina á skútum at leita þeira. Þar féllu nokkurir menn af Ribbungum, en aðrir flýðu undan. Bú var upptekit fyrir sumum, ok hlóðu þeir af þrjá byrðinga. Þeir féngu hvast 30 veðr, ok sigldu þeir í boða, ok týndist þar einn byrðingrinn ok margir góðir menn. Slítandi hét forn Birkibeinn, er þar lézt, en þeir er lífit þágu, lögðust á nautabúkana dauða ok fluttust svá til lands. Þeir konungr

ok jarl lögðu at um kveldit við Áreyjar ok spurðu, at Sigurðr ok Beni váru á Raumaríki við miklu líði, en sumir Ribbungar váru suðr í Víkina. Þá gerðu þeir konungr þat ráð, at jarl skyldi fara suðr í Víkina ok
 5 leita Ribbunga, en konungr var eptir í Túnsbergi. Gunnarr Ásuson hét maðr, hann hafði verit forn Beglingr, hann hafði gengit til handa konungi, en litlu síðar hljóp hann til Ribbunga ok fékk þar mikla sveit, ok gerði engi meira ilt en hann. Jarl spurði til Gunnars í Vettaheraði,
 10 jarl fór at honum ok fann hann um nótt, þar sem heitir Apaldrsetr. Birkibeinar kringðu bœinn. Þeir Gunnarr bjoggust til varnar, hann hafði mikla sveit. Ámundi ákafr hét merkismaðr jarls, hann var lostinn öru í hóstinn ok fékk þegar bana. Þar varð hörð svipan, þvíat Ribb-
 15 ungar vörðust drengiliga. Þar féll Gunnarr Ásuson ok níu tígir manna með honum. Svá segir Snorri Sturluson:

Stála kendi stökkvilundum
 styrjar valdi rauðu falla,
 rekkar styrðu rétt til jarðar
 20 roðnu barði, austan fjarðar.
 Oddum rendi eljunstrandir
 ýta ferðar hringa skerðir,
 hilmir stærði hvössu sverði
 heila grundar meginundir.

Vafði lítt er virðum mœtti
 vegrækjandi fram at seekja,
 skerðir gékk í skúrum Hlakkar
 Sköglar serks fyrir Skúla merkjum
 Ruddisk land, en ræsir Þrœnda
 Ribbungum skóp bana þungan,
 Gunnarr skaut und gera fótár
 grimmsetta il hjarna kletti.

25 *Frá konungi ok jarli.*

69 (75). Nú sneri jarl norðr til Túnsbergs ok fann þar konunginn. Var þá jarl eptir í Víkinni, en konungr fór til Björgynjar ok kom þar fyrir jól. Var þessi hinn fimti vetr hans konungdóms. Litlu síðar en konungr
 30 var norðr farinn, spurði jarl, at Guðólfr var í Oslóarheraði. Jarl tók skútur ok fór at Ribbungum. Hann spurði, at Guðólfr var at Forsi. Jarl kom þar í dagan ok veitti þegar atgöngu. Þar féllu 70 manna af Ribbungum, en Guðólfr komst undan. Jafnan drap jarl menn
 35 af Ribbungum um vetrinn. Svá segir Snorri:

Eyddi úthlaupsmönnum
ítr hertogi svörtum,
sungu stál of stillis,
stóð ylgr í val, dögum.

Hal margan lét höfði
hoddgrimmr jöfurr skemra,
svá kann rán at refsa
reiðr oddviti þjóðum.

Gunnbjörn ok Þorgeirr byskupsmaðr höfðu þá sýslu á 5
Haðalandi ok um Þótn. Sigurðr ribbungr hafði fengit
Bergþóri ok Eysteini hring sýslu á Haðalandi. Ribbunar
drógu skip í Tyri ok svá upp í Rönd. En er þat spurðu
sýslumenn Birkibeina, fóru þeir á móti, ok mættust þeir
við Strönd. Þar féll tvau hundruð manna af Ribbungum, 10
en Sigurðr flýði, ok tóku Birkibeinar öll skip þeira.
Eptir þat dreifðust bændr ok höfðu engar gæzlur á
skipum sínum né bygðum. Litlu síðar fór Sigurðr ribbungr
at Jóni kúr ok drap hann við nökkura menn. Eptir þat
sættust bændr við Sigurð ok guldu stór gjöld. Tók þá 15
Sigurðr gisla af bóndum ok skipaði sínum mönnum um
Haðaland. Þilir géngu ok mjök undir Sigurð, ok svá
Verðelir. Heinir gættu því betr sinna bygða, sem Ribb-
ungar sátu meir um. Eptir kyndilmessu spurði jarl, at
Ribbunar váru í vestri bygð í Oslóarsýslu. Jarl sendi 20
til at fara at þeim Eirík ok Harald stangarfylju, þeir
fundust þar sem Svans heitir, ok börðust þar. Þeir
géngust svá nær, at merkismenninir mættust. Birkibeinar
tóku merkismann Ribbunga, er hét Björn. Þar féll Ásti
af Ribbungum ok mikil sveit manna. Eptir þat flýðu 25
Ribbunar, en Birkibeinar fóru út til jarls ok höfðu
Björn með sér, var hann síðan hirðmaðr Skúla jarls.

Um storm ok stórviðri.

70 (76). Um várit í föstu fór Hákon konungr norðr
til Þrándheims. Þá fór við honum Dagfinnr ok Hákon 30
káviss, þeir höfðu 7 skip. Konungr lá í Leirgula um
páskir. Þrim nóttum síðar sigldi hann inn um Agðanes
svá mikit veðr, at alt tók seglit frá þeim, ok skipin rak
hér ok hvar undir nesit. Konungr hélt inn at ánni, ok

var flóð, ok rak skipit upp á sandinn fyrir Bakka. Fór þá til fjöldi manns or bönum ok báru strengi á skipit, ok komu menn nauðuliga af grunninu.

Frá Guthorm erkibyskupi.

- 5 71 (77). Guthormr erkibyskup var í bönum, fagnaði hann þá konunginum í öllum hlutum sem sömiligast, áttu þeir þá jafnan tal sín í millum. Þat var eitt sinn, er konungr spurði erkibyskup, hví hann væri í svá mikilli úvináttu til hans, meðan hann var í bernsku. Byskup
10 kvað þar eigi miðr til bera annarra manna völd en sjálfs síns illvilja. Fór þá upp alt hit sanna fyrir konungi. Hét erkibyskup þá konungi fullum sínum trúnaði. Konungr skipaði Gregorius Jónssyni at gæta allra Þrændalaga, en konungr sigldi til Björgynjar ok sat þar um sumarit.

15

Frá Skúla jarli.

- 72 (78). Skúli jarl sat í Túnsbergi, Arnbjörn Jónsson sat austan fjarðar ok varði þar landit. Ribbungar váru á landi uppi ok höfðu mörg skip í vatninu Eyja. Birkibeinar lágu þá í Mjørs, var fyrir þeim Haraldr stang-
20 arfylja, Ólafr mokr, Friðrekr slafsi, Þorgeirr byskupsmaðr. Ribbungar komu í Mjørs skipum sínum ok leituðu Birkibeina; þeir fundust þar, sem heita Íkornahólmar, ok varð þar bardagi. Þar féllu tvau hundruð manna af Ribbungum ok þessir sveitarhöfðingjar, Styrr prestr,
25 Örnólfr af Folavelli, Auðun austansjór, Þorbjörn rigr. Sigurðr flýði upp á Þótn. Þetta sumar spurði Arnbjörn til Bena uppi á Raumaríki með sveit manna. Arnbjörn sendi til hans Helga fleskún, þeir fundust við vatnit Eyja. Hljóp Skinnknífr á skip. Þeir héldu skipunum.
30 Beni hljóp fyrir borð ok leyndist hér ok hvar undir skipunum, en þó fundu þeir hann um síðir. Var þá Beni drepinn ok allir hans menn.

Frá Hákonni konungi.

73 (79). Hákon konungr sat í Björgyn um sumarit við miklu líði, ok er hann spurði úfrið af Upplöndum, þá bjó hann ferð sína austr í Vík. Um Mariumessu kómu menn austan or Vík ok norðan or Þrándheimi ok báðu konunginn skunda norðr, sögðu Ribbunga komna norðr um fjall. Konungr bjóst norðr sem skjótast, hann hafði fjóra tugu skipa. Ok er konungr sigldi um Sognsæ, mætti hann knerri, er kominn var af Íslandi. Var þar á Guðmundr byskup, sagði hann konungi mörg tíðindi af Íslandi. Þat vár höfðu þeir barizt í Grímsey Sighvatr Sturluson ok byskupsmenn, en áðr um vetrinn var Tumi drepinn. Konungr ætlaði at sigla norðr um Áleyjarsund, þá kómu þar menn Gregorius Jónssonar ok sögðu Ribbunga hafa komit norðr um fjall ok gert mart ilt, en bændr hefði þá farit at þeim, sneru. Ribbunar þá austr um fjall, sögðu eigi minni ván, at þeir kæmi ofan í Raumsdal. Konungr sigldi þá norðr til Leirgula, spurði hann þá, at Ribbunar höfðu snúit í Eystridali.

Frá konungi ok Skúla jarli.

20

74 (80). Hákon konungr snýr nú aptr til Björgynjar, gaf hann þá lendum mönnum heimleyfi, en hann efnadi þar til vetrsetu. Konungr hafði látit út bjóða leiðangri um sumarit áðr í hvárumtveggja helmingi Egðafylkis, en jarl hafði látit taka nær allan. Konungi þótti jarl nú gera mikinn sinn þriðjung af Noregi, er hann hafði alla Víkina ok öll Upplönd ok alt norðr til Rygjafylkis, en hinir fyrri jarlar höfðu millum Svínasunds ok Rygjاربits. Konungr sendi þá menn með bréfum til jarls ok sagði, at honum mislíkaði þetta landaskipti, ok jarl mundi eigi við Ribbunga eina eiga úfrið, ef hann héldi þessu fram.

Herferð Andres ok Ívars.

75 (81). Sumar þetta fóru þeir herferð til Bjarmalands Andres skjaldarband ok Ívarr útvík, þeir höfðu fjögur 35

skip. En sú var sök til, at þeir höfðu farit kaupferð til Bjarmalands með öllum vetrum áðr, Andres af Sjaumælingum ok Sveinn Sigríðarson, Ögmundur af Spánheimi ok margir aðrir. Fóru þeir aptr um haustit Andres ok Sveinn, 5 en þeir sátu eptir með annat skipit Helgi Bograngsson ok Ögmundur af Spánheimi. Hann fór um haustit í Suðr-dalaríki við sveinum sínum ok varnaði. Háleygir urðu missáttir við Bjarma konung, fóru Bjarmar at þeim um vetrinn ok drápu alla skipsögnina. En Ögmundur fór 10 austr í Hólmgarða, ok létti eigi fyrr, en hann kom út til Jórsala, ok þaðan aptr í Noreg, ok varð hans ferð allfræg. Ívarr ok Andres fóru til Bjarmalands ok gerðu þar hit mesta hervirki í manndrápum ok ránum ok féngu stórfé í grávöru ok brendu silfri, ok er þeir fóru norðan, 15 sigldu þeir í röst norðr fyrir Straumneskinnum, ok bar or þrjú skipin, en þat skip sem Ívarr var á, bar sjóinn í seglit, ok því næst velti skipinu. Jógrímr hét maðr, er Ívari kom á kjöl; komst hinn þriði maðr á kjöl. Þeir skutu til báti af skipi Þorbergs, ok gékk or stafninn. 20 Jógrímr kom þeim þá í bátinn. Þá kvazt Jógrímr eigi sjá Þorstein féлага sinn, ok hljóp þá enn á sundit út í röstina, þá lézt Jógrímr. Allir menn létust af skipinu nema þeir Ívarr tveir. Þar týndist stórfé mikit. Andres fór um haustit til Hálogalands.

25

Frá Skúla jarli ok Ribbungum.

76 (82). Nú er at segja frá, at Skúla jarli kom njósn, at Ribbungar váru í vatninu Rönd. Jarl lét draga skip mikit í vatnið Dröfn, þat var sex rúm ok 20, ok mörg smáskip. Þá flýðu Ribbungar undan austr á Markir, en 30 jarl fór aptr til Túsbergs, ok litlu síðar fór jarl austr at leita þeira. Þeir Tobbusynir höfðu Elfarsýslu af hendi Ribbunga, jarl sendi til þeira Símun kú ok Þorð drafla ok Þorfinn illa, fundu þeir Tobbusonu við Hlésey ok drápu þá þar. Mikinn afla höfðu Ribbungar austan

fjarðar, svá at þat var eigi minna en 14 hundruð manna, er Sigurði var handgengit. Þessir váru í Borgasýslu af Ribbungum, Herjólfur dyntill Eiríkr dregill. Jarl dvaldist þrjá vetr í Víkinni, áttust þeir Birkibeinar ok Ribbungan mörg skipti við í ránum ok manndrápum, þótt eigi sé þau öll skrifuð. 5

Frá Skúla jarli.

77. (83). Skúli jarl sat lengatim í Túnshergi. Litlu síðar spurði hann til Ribbunga, sendi hann þá enn menn til þeira ok sagði, at þar sem húðfatsfélagar váru tveir, 10 skyldi annarr fara, ok þeir hluta með sér. Þeir váru rekkjufélagar Þórir flík ok Jatgeirr skáld, ok hlaut Jatgeirr at fara. Þeir fundu Ribbunga við Kýrfjall, féllu þar nokkurir menn, en allir aðrir flýðu. Birkibeinar fóru aprt til jarls. Þórir spurði Jatgeir, hversu farizt hefði. 15 Hann svaraði:

Rjóðr! sá ek hlækin þenna,
hjaldrdrífi, á Kýrfjalli,
stirðaurriða storðar,
stórfjarri mér Þóri.

Þat frá líkn, þá er lékum,
lungtorga, við Ribbunga,
dasinn lá at við dái
dvergrauks í Túnshergi. 20

Um haustit sendi jarl orð Nikulási byskupi, at hann legði ráð til at eyða flokki Ribbunga. Byskup fékk konu þá er Ása hét, hon var frilla Guðólfs, at eggja Ribbunga til at sættast við Skúla jarl.

Sigurðr ribbungr gekk á vald Skúla jarls.

25

78 (84). Um sumarit fékk Sigurðr ribbungr menn til at leita við jarl, hverra sætta hann mundi unna honum, ef hann vildi upp gefa alla mótstöðu við Birkibeina. Jarl lét spyrja, hvers hann beiddist. Fóru þá jafnan menn millum þeira. Sigurðr vildi hafa þriðjung af Noregi, 30 ok þat með, at jarl gipti honum dóttur sína. Jarl svaraði: Hákon konungr á vald á því, hvat hann vill miðla Sigurði af landi, en eigi mun ek gipta dóttur mína út í skóga,

ok engum manni mun ek miðla minn þriðjung. En ef Sigurðr kemr á mitt vald, skal hann hafa grið ok allir hans menn; ~~skal hann ok konung finna í griðum.~~ Má hann þá flytja sitt mál, ok hvergi skal ek á mót honum
 5 vera. En er þessi kóstr kom til Ribbunga, ok með því at þá þröngði mjök þeira kosti, þá tóku þeir þat ráð, at Sigurðr reið á vald Skúla jarls í griðum ok gaf upp konungsnafn, en flokkinn í vald jarls, ok skildi sér á mót vináttu Skúla ok flutning við konunginn. Jarl tók
 10 við honum sæmiliga. Þótti þetta hinn fegrsti sigr, er jarl hafði eytt orrostulaust svá styrkjum flokki, var þá ok orðinn friðr um allan Noreg. Þetta sama vár fór jarl til Danmerkr við 13 skipum, ok er hann kom til Kaupmannahafnar, þá hafði greifi Heinrekr fangat Valdimar
 15 konung. Fór jarl þá aptr í Noreg, er hann spurði þetta.

Stefndr höfðingja fundr.

79 (85). Hákon konungr sat í Björgyn, þá er þessi tíðindi urðu. Var þessi hinn sétti vetr hans konungdóms. Um vórit fóru menn í millum konungs ok jarls, ok var
 20 mælt, at höfðingjafundr mundi vera um sumarit í Björgyn, skyldu þar til koma allir hinir beztu menn í landinu. Var þá enn mikit ákall á föðurleifð Hákonar konungs af þeira manna hendi, er sik vildu fram draga til ríkisins, ok váru margir mjök tvídrægir um, hversu vera ætti, váru
 25 þeir sumir, er gjarna vildu fyrirkoma ætt Sverris konungs af fornum fjándskap, er þeir höfðu við hann haft, en flestir bændr í Noregi váru velviljaðir Hákonu konungi bæði norðr í land ok suðr.

Frá konungi ok byskupum ok lendum mönnum.

30 80 (86). Þessi stefna hófst at Ólafsvöku. Var konungr fyrir í Björgyn, ok Hávarðr byskup, Heinrekr byskup af Stafangri, Sörkvir byskup af Færeyjum, Sigurðr ábóti, Nikulás erkidjárn. Þessir váru lendir menn, Páll

fiða, Pétur son hans, Brynjólfur Knútsson, Jón stál, Gautr af Meli, Ívarr nef. Þar var ok Jón jarl af Orkneyjum ok Bjarni byskup, Gregorius kirk af Hjaltlandi; þar váru ok lögmenn or Gulapingi, Dagfinnr bóadi, Ámundi remba. Þar kómu ok hinir beztu bændr or hverju fylki, ok 5 ábótar ok allir sýslumenn or Þrándheimi, þar kom ok Guthormr erkibyskup, Ásgautr ábóti af Hólmi, meistari Bjarni, Pétur af Húsastöðum; þessir lendir menn, Gregorius Jónsson, Páll vágaskalm, Ásólfur af Austrátt; þessir lögmenn, Gunnarr grjónbakr, Bjarni Marðarson, Þorsteinn 10 Ásmundarson. Or Víkinni var Skúli jarl, Arnbjörn Jónsson, Loðinn Gunnason, Loðinn Pálsson, Símun kýr, Eysteinn lögmaðr, Þórðr skolli. Af Upplöndum váru þessir lögmenn, Saxi af Haugi, Þórðr Guðmundarson; þar kom ok Nikulás byskup af Osló, ok svá sýslumenn Ívarr gæslingr, Ámundi 15 af Grœnlandi, Ólafr af Konungahellu, Haraldr stangarfylja, Þorgeirr byskupsmaðr, Hávarðr í Sundbúi, Friðrekr slafsi, Eindriði bekill, Eilífr keikr.

Tala Hákonar konungs.

81 (86). Svá hafa vitrir menn mælt, þeir er þá 20 váru í Björgyn, at eigi hafi á þeira dögum betra mannav komit saman í Noregi. Höfðingjar finnast iðuliga, ok talar hverr við sína ráðgjafa. Lögðu nú allir höfðingjar stefnu millum sín á sunnudaginn eptir Maríumessu fyrri í tréhöllinni. Ok sem þeir kómu í höllina ok höfðu setit 25 um hrið, mælti Hákon konungr: Herra erkibyskup, sagði hann, yðr er kunnigt, ok svá öðrum byskupum ok flestum góðum mönnum, þeim sem hér eru komnir, at nú eru hér þeir menn, er kalla til Noregs, en ek hugða, at þat væri minn föðurarfr bæði at fornu ok at nýju. En með 30 því at þessi stefna var hingat lögð af öllum hinum vitrustum mönnum, þá bið ek, herra, at þér segit um, þat sem þér vituð sennast fyrir guði. Vitið þér nú ok allra manna tilkall, þeira sem til ríkis þessa kalla mér í hendr.

Tala erkibyskups.

82 (87). Þá svaraði erkibyskup: Þat er víst satt, herra, at vér erum skyldir til at leggja með öllum mönnum þat, sem vér vitum, at satt er, ok svá vili guð, at sé. Vitum vér ok flestra manna málefni, þeira sem hér veita ákall, ok þat bjóðum vér öllum mönnum, at hverr leggi til þat, sem hann veit sannast fyrir guði ok mönnum hér um. Nú sitit þér, Hákon konungr, í ríkinu, ok segit þér svá, at hverr yðarr langfeðga hafi ráðit fyrir

10 Noregi maðr eptir mann, vëntir mik, at flestir sanni þat. Skúli jarl er austan kominn, kallast hann erfingi Inga konungs bróður síns, höfum vér þat heyrt hans vini sanna með honum. Hér er ok Guthormr son Inga konungs, kallar hann til Noregs eptir föður sinn. Sigurðr

15 ribbungr kallast ok til kominn eptir Magnús föðurföður sinn; menn eru ok hér komnir austan or Gautlandi frá junkherra Knúts sonar Hákonar jarls, er hann skilgetinn arfi eptir jarl, kallar ok þat hafa komit í einkamál, sem satt var, á Eyraþingi, at hann erfði Noreg eptir Inga

20 konung. Nú er þat at mæla til allra þeira manna, sem hér eru, þá leggi nú hverr þat til, sem sannast er eptir sinni samvizku.

Tala Skúla jarls.

83 (88). Þá mælti Skúli jarl: Þat er víst satt, herra erkibyskup, at ek em bróðir Inga konungs samfeðri ok skilgetinn ok sannr hans erfingi at lögum hins helga Ólafs konungs. Þá svaraði Hákon konungr: Þú ert víst sannr arfi Inga konungs til alls þess, sem þit tókut réttliga, en eigi Noregs, þótt Ingi væri settr til geymslu

30 til handa réttum eptirkomanda. Jarl svaraði: Ek köllumst víst arfi hans til alls þess réttar, sem hann hafði. Konungr svaraði: Þat skaltu nú vita, hvárt hann erfði Noreg eptir föður minn, eða var hann settr at gæta með góðra manna skipan. Erkibyskup bað þá létta þess kyns

35 orðum, lögðu þá ok margir gott til.

Tala Jóns stáls.

84 (89). Þá mælti Jón stál: Þat hugðum vér fornir Birkibeinar, þá er vér heltum út váru blóði ok þoldum mest erviði með Sverri konungi, at eigi mundi þurfa þessa tals. En eigi er þat undarligt, þótt Skúli jarl fylgi þessu máli, þvíat mér höfum þat heyrt, at þeir lögmenn eru hér inni, er þat tjáðu jarli opinberliga, at hann væri réttkominn til Noregs eptir Inga konung. Er þetta mælt til ykkar, Ámundi remba ok Eysteinn Hróason, þar sem þit sitit á pallinum. Ámundi hljóp upp við ok mælti: Hvar vartu þá, Jón stál, er ek mælti þetta? Eysteinn duldi ok, at hann hefði svá mælt. Þá mælti Arnbjörn Jónsson: Vera kann, at lögmenn várir hafi þetta mælt, ok hafi meira verit í þeim af mjaðarlegi en lögum hins helga Ólafs konungs, má ok, at fylgt hafi mútugjafar.

Konungr beiddi Gunnar lögsagnar um konungdóm.

85 (90). Konungr mælti: Eigi skulum vér svá at fara um rannsak þetta, vér skulum fyrst láta segja þann lögmenn, er yfir býðr öll Þrændalög, sem konungssætir er með réttu, hann er ok elztr lögmanna í landinu, tók hann lögsögn um daga Sverris konungs, hafa menn ok hér til eigi fundit með honum fals eða rangindi, er hann því hinn vitrasti maðr í landinu. Nú ok með því, Gunnarr lögmaðr, at til þín er skotit, þá seg nú öllum áheyrundum þat, er þú veizt sannast fyrir guði um vart mál, er til Noregs köllum.

Tala Gunnars lögmanns.

86 (91). Gunnarr tók seint til orða ok mælti: Þér ánefndut mik til þessa, herra, at ek skylda segja millum yðar höfðingja; en þat er mikil byrðr einum kotkarlssyni at skipta svá miklum ríkdómi, at segja einum en af öðrum. Kenni ek á mér þat, sem fleirum mun vera, at

hræddr mun ek þat gera, þvíat þá er Sverrir konungr fékk mér þetta starf, bauð hann mér at segja lög millum kotkarla en eigi höfðingja. Heyrða ek nú ok, at lögmenninir duldu þess, er þeim var kent, ok með því at
 5 flestir eru hræddir fyrir valdinu, þá vil ek eigi þessa byrði á mik binda. En með því at vér kotkarlar kunnum litla skynsemi at tala eða skipa svá stórum málum, má ok, at sumir sé nökkut vinhallir, þá látum þann fram segja, er veit, hvat satt er, ok eigi mun ljúga, hvárt
 10 sem á heyrir ríkr eða úríkr, ok engan óttast, þóat einhverjum mislíki, þat er lögbók hins helga Ólafs konungs, er eptir hans skipan var ger um allan Noreg, ok allir menn í Noregi eigu at hafa. En ef ek skal gæta fyrir fram, hvat hon mun segja, svá sem framast hefi ek skyn
 15 til, þá segi ek svá, at Hákon konungr er einn réttkominn til Noregs af öllum þeim mönnum, er nú kalla til í dag; ok þó at þeir sæti í dag báðir í ríkinu Ingi konungr ok Hákon jarl, þá segi ek svá, at hann mætti at réttu kveða þá or ríkinu. Ok því segi ek, at hvárki Skúli jarl eptir
 20 Inga bróður sinn, ok eigi Knútr eptir Hákon jarl föður sinn, né Guthormr eptir sinn föður á at kalla til Noregs, meðan Hákon lifir. En Sigurði ribbung segi ek engi lög, segi Víkverir honum, þeir hófu hann. Mun ek nú fella hér mína ræðu at sinni.

25

Dagfinns orskurðr.

• 87 (92). Þá orti konungr á Dagfinn bónda, er næst hafði lögsögn, ok bað hann segja þat, sem hann vissi sannaast fyrir guði. Dagfinnr svaraði: Ek kom ungr til Sverris konungs, ok var ek í nökkurum bardögum með
 30 honum, ok áðr hann barðist í Flóruvágum við Eyjarskeggja, mælti hann svá: Guð gæti vár ok heilug María ok hinn helgi Ólafr konungr, ok gefi guð mér svá sigr í dag, sem ek hefi rétt at mæla ok at verja mína föðurleifð. Ok því segi ek þat lög, ok því vil ek guði svara, at Hákon er

réttkominn til Noregs, en engi annarra, sá er nú kallar til, ok þat legg ek til minnar lögsagnar, at ek vil við honum berjast ok við honum líft láta, ef þörf gerist.

Um þat er Ámundi remba rumar.

88 (93). Hákon konungr mælti þá til Ámunda 5 rembu: Þú, Ámundi lögmaðr, sagði hann, seg mér nú þat, sem þú veizt sannast um Noregs erfð fyrir guði. Ámundi svaraði: Margar fagrar gjafir á ek at launa Skúla jarli, en eigi hefi ek fyrir fénu látit manndóminn eða sannendin, þvíat þat veit ek fyrir guði, at Hákon 10 konungr er réttkominn arfi eptir föður sinn ok borinn til alls Noregs eptir sitt forellri, en þat hefi ek jafnan mælt, at Skáli jarl er réttir lögafri Inga konungs bróður síns til alls þess, er hann tók réttlaga. En sumir byskuparnir, ok eigi síðr lendir menn, gangit nú við þeim bermælum, 15 er þér hafit mælt, þá er vér höfum drukkit með jarli ok verit vel haldnir, látit þér nú eigi undan ganga sannendin, þvíat þér hafit jafnan eggjat jarl at kalla til Noregs, ok fyrir löngu mundi hann hafa úfrið hafit, ef þér hefðit ráðit. Ok þat vildi ek, at hverr maðr, sá er hér 20 hefir verra til lagit en Ámundi remba, hafi horn í höfði, ok eigi sem byskupsmítr.

Þá mælti Arnbjörn Jónsson: Eysteinn Hróason, sagði hann, vit erum fornir Baglar ok höfum lengi ásamt verið, látum uppi þat, sem vit höfum mælt. Eysteinn svaraði: 25 Ek vænti, at margir vér hafim þau orð mælt fyrir jarli, at eigi gangi nú allir við, en aldri hefi ek þat mælt, at eigi væri Hákon réttkominn til Noregs eptir föður sinn.

Hvat Þórðr skollí segir.

89 (94). Þá bað konungr Þórðr skolla segja hér 30 lög um. Hann svaraði: Ekki em ek því lögmaðr kallaðr, at ek kunna nökkut í lögum, en jafnan hefi ek skipat málum millum kotkarla, en eigi hugða ek, at þat væri

mín yfirseta at segja millum höfðingja. En þat sagði minn faðir mér, en hans faðir honum, at æ skyldu allir Noregs menn fylgja konungs syni, meðan hann væri til, ok þat létu þeir ok fylgja, at þeir mundu aldri þrífast, 5 er móti þeim væri.

Sögn Saxa lögmanns.

90 (95). Eptir þat bað konungr Saxa á Haugi segja hér lög um, hann var af Heiðmörk. Hann mælti: Ek var með Hákonni konungi feðr þessa konungs, ok heyrða ek 10 þat mæla alla alþýðu, at gjarna vildi þjóna hans syni, þá er konungrinn var allr, ok eigi segi ek önnur lög, en hann er réttkominn til alls Noregs eptir föður sinn.

Tillaga Þóris lögmanns.

91 (96). Þá bað konungr Þóri lögmann birta sína 15 lögsögn, hann var af Upplöndum. Hann svaraði: Þótt ek væra svá illviljaðr, at ek vildi annat segja, en þessir menn hafa áðr sagt, þá mundu mín orð enskis metin; en nú veit ek þat fyrir guði, at aldri hefi ek annat mælt hér til, en Hákon konungr eigi einn allan Noreg, ok þat 20 læt ek fylgja, at vér Noregs menn fylgim honum allir, þvíat ella gerum vér rangt allir.

Tala Guthorms erkibyskups.

92 (97). Þá mælti Guthormr erkibyskup: Nú höfum vér heyrt, hvat lögmenn várir hafa sagt, sem vér vissum 25 áðr, at satt var, ok því játum vér, at Hákon konungr er einn réttkominn til alls Noregs eptir föður sinn ok forellri af þeim öllum mönnum, er nú lifa. En þó viljum vér, at sú skipan standi öll millum konungs ok jarls, sem áðr var mælt um landaskipti, þvíat þat er líkast til friðar. 30 Þess biðjum vér ok, at konungrinn geri sem bezt til Guthorms frænda síns, en um Sigurð ribbung kunnum vér ekki at tala.

Um landskipti.

93 (98). Eptir þat töluðu þeir konungr ok jarl um þriðjungaskipti. Vildi jarl hinn synnsta þriðjung alt norðr til Saltsúru. Konungr sagði hann þó meira, en menn vissi dæmi til, þótt hann væri frá Rygjjarbiti til landsenda, en kvezt þat mundu sœma. Eptir þat báðu sýslumenn konung, at hann mundi hafa Víkina. Nikulás byskup bað ok þessa, ok hét þá enn konunginum fullum trúnaði. 5

Frá konungi ok jarli.

10

94 (98). Konungr sagði þá jarli, at hann vildi fara austr í land, en hann vildi, at jarl fœri norðr í Þrándheim. Ok er þessi boð kómu upp ok um þriðjunga-skipti var rœtt, þá vildi konungr, at hinn nyrzti þriðjungr væri norðan til Sunnmæris, en jarl vildi, at hann væri til Sognsæs. En er menn hugðu, at þá skildi eigi meira en 10 skipreiður, at konungr hefði meir en hálft landit, vildi konungr þetta með engu móti. Erkibyskup bað, at þat skyldi standa með þeim, sem skildi erkibyskups ríki ok Björgynjar byskups, ok með hans ráði var þat staðfest með bréfum ok innsiglum konungs ok allra byskupa ok jarls. Skúli jarl skyldi ok skyldr at fara austr í land sem norðr, þegar er konungr þyrfti. Ok at þessum hlutum skipuðum fóru heimleiðis lendir menn. Tók konungr sína vini norðan or landi, en jarl hafði sína vini norðr með sér. Konungr hafði þá Gullbringuna, er hann átti þá mest skipa, ok sendi hana austr fyrir sér, ok stýrði henni Björn móðurbróðir konungs ok Ólafr Inguson. 25

Frá Sigurði ribbung.

95 (99). Sigurðr ribbungr bað konunginn fylgja sér í Vík austr, ok konungr jár því. Ok er jarl vissi þat, taldi hann þat fyrir Sigurði, at eigi mundi alt trútt, ok síðan fór Sigurðr með jarli. Þá mælti konungr til jarls, áðr þeir skildu: Með því, herra, at þér hafit Sigurð 30

við yör, þá haldit hann sœmiliga, ok sjáit svá fyrir, at hann geri oss engan úmaka. Jarl kvað svá vera skyldu. Ferr nú jarl norðr í land með lendum mönnum sínum, en konungr fór austr í Víkina, ok kom þar, er upp hóf

5 Adventus Domini. Nikulás byskup var þá fyrir í Tún-bergi ok fagnaði vel konunginum ok gaf honum margar góðar gjafir, en konungr veitti honum hinn nyrðra hlut Oslóarsýslu ok gaf honum tvítugsessu við öllum reiða. Fór byskup inn til Oslóar at jólum. Konungr gerði

10 þessa lenda menn um jólin Hallvarð bratta ok Símun kú. Þessi var hinn sjaundi vetr konungdóms hans.

Grein um byskupskosning.

96 (100). Hákon konungr fór á mót páskum inn til Oslóar, ok var þar mjök lengi um várit. Þá kómu

15 menn með bréfum norðan or landi frá jarli ok kórsbræðrum ok sögðu andlát Guthorms erkibyskups, ok þat með, at þeir höfðu körit í stað hans Sigurð ábóta af Tantru, báðu þeir konunginn leggja þar til sitt samþykki ok rita við honum til páva. Konungr ræddi þetta

20 mál við Nikulás byskup, ok þar sem hann var því appellaðr, er áðr hafði hann, þótti þeim hann eigi til svá stórra hluta fallinn, var hann ok lítill vin konungs. Konungr ok byskup rituðu bréf til páva, þau er á mót mæltu Sigurði, en þeir báðu, at Pétr á Húsastöðum

25 skyldi vera byskup, er þá fór við bréfum jarls ok kórsbræðra til páva.

Um bréf konungs í Vermaland.

97 (101). Austr á Vermalandi hafði Sigurðr verit löngum, þá er hann stríddi við Birkibeina. Konungr

30 sendi bréf austr um várit ok stefndi austan á sinn fund vel 20 mönnum til umbótar þessa máls. Þeir kómu til konungs, ok bar hann þessar sakir á hendr bóndum, at þeir hefði styrkt þenna úaldarflokk. Vermar lögðu alt

á konungs vald. Lagði hann á þá mikit gjald, en gaf þeim upp alt fyrir miskunnar sakir, en sóru þeir konungi eiða, at þeir skyldu honum tryggvir vera ok láta aldri hans úvini þrífast í sínu landi. Var þessum eiðum lýst á öllum þingum um alt Vermaland.

5

Sætt þeira konungs ok Jóns jarls.

98 (101). Hákon konungr bjóst um vórit or Osló til Túnshergs. Trinitatisdag varð hark nókkut í boenum með hirðinni ok gestum ok húskörfum, þar féllu fim menn, en margir urðu sárir. Eptir þat fór konungurinn 10 til Björgynjar, þá kom þar til móts við hann vestan um haf Gillikrist ok Óttarr Snækollsson ok margir Suðreyingar, ok höfðu mörg bréf um nauðsyn þeira landa. Þá kom ok Jón jarl af Orkneyjum ok sættist við konung um þau mál, sem þeira vóru á millum, ok setti Harald 15 son sinn í gisling við konungi.

Um víg Árna.

99 (102). Þetta sumar fór Skúli jarl norðr á Hálogaland, við honum var Sigurðr ribbungr. Ok er jarl kom í Vága, var þat einn myrgin, er jarl vaknaði, 20 þá vóru í brautu menn allir af skipinu fyrir framan austrúm. Hann spurði, hvar þeir vóru. Honum var sagt, at þeir höfðu stefnu í Vágum. Jarl hljóp upp í línklæðum einum við sverði; þeir fóru við honum, er eptir vóru á skipinu. Sem jarl kom í Vága, var þat þar tíðinda, at 25 Bárðr flekkir ok Þórðr prestur höfðu vegit Árna systurson Páls ok hirðmann, fyrir þat er hann hafði vegit Auðgrím agðanes lögunaut þeira. Jarl varð illa við þetta. Ívarr útvík hafði til farit með þeim ok hélt upp svórum. Páll hafði komit út um nóttina ok líkaði stórilla. Um myrg- 30 ininn bauð Ívarr boð fyrir vígit. Páll kvað Ívari meiri nauðsyn at hafa betr gætt siglingar sinnar, er hann fór af Bjarmalandi ok hafa eigi þar týnt mörgum góðum

manni, en gerast fyrirmaðr at drepa niðr birð konungs ok jarls, ok kvað engi boð mundu þegin af honum at því sinni.

www.libtool.com.cn

Frá illum verkum Skúla jarls.

- 5 100 (103). Þá er Skúli jarl hafði lukt erendum sínum á Hálogalandi, hélt hann norðan, ok er hann kom í Niðarós, þá váru þar komin leyndarbréf austan af Vermalandi til Sigurðar ribbungs frá þeim sumum Vermum, er áðr höfðu svarit Hákonu konungi, at hann skyldi leita
- 10 austr þannin. Var þá ok kominn til móts við hann Erlingr rúmstafr, er verit hafði merkismaðr hans. Um myrginin fyrir Ólafsvöku féngu þeir sér kórkápur af klerkum ok gengu svá út um akra ok út um Steinbjörg ok upp á Gaularás. Um myrginin var jarli sagt, at
- 15 Sigurðr var á brautu. Lét hann þá leita alla vega frá bænum, ok fannst hann eigi. Jarl lét taka einn íslenzkan mann, er verit hafði við Sigurði, er hét Andres Þorsteinson, bróðurson Sæmundar í Odda, ok sagði hann víta mundu, hvar hann var; en hann vissi ekki frá at segja.
- 20 Jarl lét hengja hann. Hann gaf ok sök klerk, þeim er Bárðr hét, er kápuðr hafði lét. Guðmundr byskup var þá í bænum, ok gaf hann mörg hörð orð jarli fyrir aftöku Andres, þvíat hann hafði áðr jafnan verit með byskupi. Jarl sendi nú menn til konungs ok sagði Sigurð með því
- 25 móti hafa braut hlaupit, at hann mundi úfrið hefja. Konungr sendi þá boð um alt ríki sitt, at menn gætti sín sem bezt.

Frá Sigurði ribbung ok hans mönnum.

- 101 (104). Sigurðr kom austr um fjall, kom þá á
- 30 mót honum mart hans manna, sem þeir höfðu ráð fyrir gert. Reisti hann þá merki ok fór austr í Vermaland, dreif þá mikit lið til hans, ok þessir sveitarhöfðingjar kómu þá til hans, Þórðr austmaðr, Eiríkr lati, Oddr son hans, Hallvarðr svaddi, Þorbjörn rígr ok Þorgeir rígr,

Haraldr skotún, Alfr Styrason ok Gjarðarr bróðir hans, Ámundi af Folavelli. Vermar tóku vel við Sigurði ok hans mönnum. libtool.com.cn

Dráp margra manna.

102 (104). Þeir lyptu þá ferð sinni ok kómu fram 5 á Raumaríki. Þeir kómu á úvart at Ólafi mok frænda konungs á þeim bæ, er Lyrin heitir, þar váru margir hirðmenn. Honum váru boðin grið, en hann kvezt eigi vildu, nema þeir hefði allir. Ok þá var því ját. Síðan gékk Ólafr út, ok héldu þeir honum, en drápu hvern 10 hans mann, sem út kom; þar féllu 60 manna, ok váru 20 hirðmenn. Ribbungar báðu Ólaf sverja sér eið, at hann væri aldri á mót þeim. Ólafr sór eiðinn, ok kvað eigi vel særan munðu. Ok þegar sem Ólafr komst á braut, fékk hann sér sveit ok fór at Ribbungum ok drap 15 af þeim nökkura menn. En þar sem Ribbungar áttu frændr í hverju húsi, þá kom þeim njósan, hvar Ólafr var, ok kómu þar á úvart ok tóku hús á Ólafi ok drápu hann við nökkurum mönnum.

Capitulum.

20

103 (105). Þeir höfðu þá sýslu á Heiðmörk Ívarr af Skeðjuhofi ok Friðrekr slafsi. Heinir skáru upp herör ok nefndu menn or friðjungum ok héldu vörð á sér hverja nótt ok dag ok tóku samheldi. Kómu Ribbungar sér þar aldri fram, svá gættu þeir vel bygða sinna. 25

Frá Hákonni konungi ok Skúla jarli.

104 (106). Hákon konungr ok Skúli jarl höfðu svá mælt millum sín, at þann sama vetr skyldi konungr gera brullaup sitt í Björgyn, skyldu þeir þar finnast. Konungr fór um haustit austr í Vík, ok er hann kom í Hornboru- 30 sund, spurði hann dráp Ólafs moks ok þau illvirki, sem Ribbungar höfðu þá gert. Konungi þótti þetta vera skaði mikill um Ólaf frænda sinn; föðurmóðir Ólafs var dóttir

Haralds gilla. Konungr fór til Túsbergs. Kom þar til hans Arnbjörn Jónsson ok Símun kýr, þeir báðu konunginn eigi fara or Víkinni, meðan þar væri svá mikill úfriðr. Þá sendi konungr til Björgynjar Dagfinn bónda ok Hákon kávis at segja, hvat tálmaði ferð hans. Konungr sendi þá annat sinn bréf til Sviakonungs ok minti hann á, hvern skaða hann hafði fengit af Vermum, ok bað hann eigi láta úvini sína styrkjast í hans ríki, sagði þau einkamál hafa verit hinna fyrri konunga, at hverr skyldi reka annars úvini or sínu ríki.

Um bréf Sviakonungs.

105 (107, 108). Hákon konungr sigldi þá austr til Konungahellu, Ribbungar stukku þá undan austr á Markir. Þá kom til móts við konung Áskell lögmaðr. Konungr bauð þá enn Knúti frænda sínum til sín. Lögmaðr tók því öllu vel. Þeir töluðu mart um rán ok illvirki, þau ér Ribbungar gerðu. Lögmaðr bað konung enn rita til Sviakonungs, at hann ræki þenna vændisflokk braut or Vermalandi. Konungr svaraði: Vér höfum nú ritat tveim sinnum til Eiríks konungs, ok hafa hin sömu svör á mót komit, at hann skyldi um bæta, en þat hefir þó ekki vorðit, þvíat æ er verr ok verr. En svá lauk, at konungr gerði þá bréf með því móti, at Eiríkr konungr skyldi fyrir átta dag jóla hafa rekit úvini hans braut or sínu ríki, ella kvezt hann efanarlaust mundu hefna sjálfr síns skaða. Lögmaðr hét, at konungr skyldi vita sönn tíðindi fyrir átta dag jóla. Eptir þat skildu þeir, fór konungr norðr til Túsbergs, ok kom þar sjau nóttum fyrir jól, ok stefndi hann til sín sýslumönnum af Rauma- ríki, ok kom þar mikit fjölmenni.

Konungr hafði mikla rausn um jólin. Í jólunum kómu austan bréf frá Sviakonungs, ok fannst konungi svá í hans bréfum, sem hann mundi litlar bætr á ráða um þat, sem konungr taldi at. Konungr lýsti þá fyrir

sínum mönnum, at þegar eptir jólin mundi hann ríða austr at Vermum. Gerði hann þá orð Arnbirni Jónssyni, at hann komi á mót honum við Eiðaskóg; sumir hans menn skyldu koma til móts við hann á Mörkum. Konungr sendi ok boð um alla Foldina, at þeir skyldu fá honum reiðskjóta. Vestfyldir fluttu til hans tvau hundruð hesta ok gáfu honum fyrir sakir góðvilja.

Frá Hákonni konungi.

106 (109). Hákon konungr fór af Túnssbergi þrim nóttum eptir jól. Þessir váru þar formenn, Nikulás Pálsson, Gunnbjörn, Haraldr stangarfylja. Fór konungr á skipi or bönum. Þessi var hinn átti vetr konungdóms hans. Ok er hann kom í Haugsvík, kómu þar hestar á mót honum, reið hann þar við öllu liði sínu. Ok er konungr kom undir Eikaberg, kom þar enn mart á mót honum, sem hann hafði ráð fyrir gert. Konungr sagði þá sínum mönnum, at hann mundi eigi lengr dveljast í Osló at því sinni en tvær nætr. Nikulás byskup var í bönum. Prestur einn hafði komit austan af Vermalandi, er Jón hét. Byskup lét hann kalla til sín ok sagði honum svá, at Hákon konungr ætlaði at fara með her austr á Vermaland ok brenna bæði konur ok börn, en presta skyldi leggja á stiga ok hýða. Prestinn verðr skjótt á braut, hann fór tvá daga or Noregi ok í Vermaland, ok fór þessi njósn fyrir konunginum. Konungr sendi orð í bæinn fyrir sik til byskups, at hann vill vera í byskupsgarði þessar tvær nætr. Byskup kvað eigi mega vera alt samt kálfa ok úlfa. Byskup reið á mót konungi ok bauð honum með sér alla hluti. Þó var konungr í garði Haralds sýslumanns síns, en hafði kost af byskupsgarði. Þar kom til móts við konung Dagfinnr bóndi, hafði hann farit bæði nætr ok daga af Björgyn, hann bauð at fara með konungi austr í Vermaland. Konungr vildi þat eigi, en þakkaði honum margfaldan góðvilja, er hann veitti

honum. Konungr talaði þá marga hluti um nauðsyn landsins, svá hvat ráði hann gerði þá fyrir Sigurði syni sínum, ef hann komi eigi aptr.

Frá Dagfinni bónda.

5 107 (109). Dagfinnr bóndi sneri þá aptr, ok er hann kom austan fyrir Nesjar, rak at honum ísa, ok varð hann at snúa til meginlands. Ribbungar váru þar fyrir alt í bygðum. Suðrmenn lágu fjölment á kuggum í Sandasundi, sneri Dagfinnr þangat, tóku þeir við honum
10 allvel. Ísagr í Bø hafði verit við konunginum um jólin, hann kom í þetta ísrek, sneri hann ok til suðrmanna, tóku þeir við honum með blíðu. Var hann til þess meðr þeim, er minkaði ísrekin, ok fór síðan til Túnshbergs, en Dagfinnr fór norðr til Björgynjar.

15 *Lygikvittr um úfrið.*

108 (110). Hákon konungr fór or Osló mánadaginn ok fór upp á Raumaríki, ok var um nóttina at Gunnars á Bergi. Aðra nótt var konungr uppi við Elfi með Kolbeini á Fyri. Þá sömu nótt kómu til konungs þeir
20 menn, sem héldu hestvörð, ok sögðust hafa orðit varir við úfrið. Klæddist konungr ok alt liðit, ok vöktu til dags. Um myrgininn prófaðist þetta hégómi. Konungr reið þá til þess bæjar, er Nes heitir, þar kómu á mót honum sýslumenn af Heiðmörk Friðrekr slafsi ok Ívarr
25 af Skeðjuhófi við þrjú hundruð manna. Konungr var um nóttina þar sem Straumur heitir. Konungi var þá sagt, at Vermar hefði samnað mikinn, þá sendi konungr á njósn Klemet af Hólmi við 60 manna. Um myrgininn reið konungr í bygð, þá er Vingr heitir. Þat sama
30 kveld hljópu Ribbungar á nökkurar sveitir konungsins, féllu þar nökkurir menn.

Tala Hákonar konungs.

109 (111). Hákon konungr sagði þá fyrir herinum, hvernin þeir skyldu ríða í Vermaland, ok talaði þá fyrir

sínum mönnum: Engi ofkæti dregr oss til þessar ferðar, en þótt Vermar standi á mót oss, þá óttumst mér þat ekki, þvíat vér mælum eptir váru fé ok frelsi. En ef Sviakonungr kemr á mót oss, þá fara vár skipti, sem guð hefir fyrir sét. Þessor skipan var á ger ferðinni, 5 at konungsmerkit skyldi fyrst fara, ok þar með 10 tigur manna, skutilsveinar ok hirðmenn, njósarmenn fyrstir, hverr með tveim hestum; hér næst fóru tvau hundruð manna; eptir þat sleðamenn af Upplöndum við, sjau hundruð manna; þá reið Nikulás Pálsson ok Haraldr 10 stangarfylja við þrjú hundruð manna; þá allir sleðamenn utan frá sjó, ok váru níu hundruð manna; þá Loðinn Gunnason ok Erlingr hljóðhorn við sex hundruð manna. Hákon konungr hafði í Vermaland níu hundruð manna ok tuttugu vildarliðs, en alt annat umfram. Liðit sýndist 15 miklu meira en var fyrir sleðanna sakir, en þóat íss væri tveggja rasta langr á einhverju vatni, þá var fyrri annarr endir hersins af ísinum en annarr væri kominn á.

Um þat er konungsmenn börðust.

110 (112, 113). Um kveldit er sveitarhöfðingjar 20 skildust við konunginn, var svá mælt, at allir skyldu mettir at miðrinótt. Veðr var kalt ok vindlítit. Á mót degi sendi konungr menn fram á skóginn. Þar var mikil sáluhússtofa, ok bað konungr þar gera elda stóra í garðinum. Þat var alt jafnsnemma, at dagrinn rann 25 upp ok konungr kom til eldanna, ok vermdu menn sik. Konungr reið þaðan, er alljóst var. Eiðaskógr er tólf rasta langr, ok er kirkja á miðjum skóginum. Sem konungr kom af skóginum, kómu njósnir hans á mót honum ok sögðu engan samnað fyrir í landinu ok fólk alt flýit 30 or byggðinni á merkr. Þá fluttist herrinn til bæja þeira, er Mórastir heita, þar beið konungr til þess, er alt liðit kom saman. Sagði konungr þá, at hann vill með friði fara til allra bónda, ef þeir vildi á hans vald koma ok til miskunnar festa.

Aðra nótt var konungr þar, sem heitir Meðalbær, er átti Oddr Eiríksson. Þetta var frjádagr fyrir níu vikna föstu. Konungr hafði marga sveitarhöfðingja í bæði sínu um kveldit, ok drukku menn bæði bjór ok vín.
 5 Þá váru frost mikil. Þeir köstuðu út verplum öllum í garðinn, ok var nær þriðjungr frörinn í hverjum. . Reiðskjótamenn tóku verplana til sín ok brutu í sundr, síðan tóku þeir jöklana ok bræddu, en suma átu þeir. Af þessu urðu þeir druknir, svá at þeir hörðust um nóttina; 10 þar urðu 14 menn sárir, en margir lamdir. Var þat fyrst gert um myrgininn at semja þeira manna á millum.

Eydd bygðin fyrir konungi.

111 (114). Laugardaginn vildi herrinn brenna bygðina, en konungr frestaði ok hugði, at bæendr mundu vilja 15 koma ok biðja miskunnar. Ok er konunginum þótti sú ván þrotin, þá tóku menn at brenna bygðirnar. En svá vandliga höfðu menn eytt heruðin, at á engum bæ var nokkurr maðr. Svá kvað Sturla:

20	Vara landráð litlu goldit við allvald austan markar, þá er lofðungr leystan hafði	Svalg hvert hús heitum munni viðar hundr Verma bygðar, ok svipkárr selju rakki
25	elris garm eski mettan.	um garðshlið grenjandi fór.

Svá segir Ólafr hvítaskáld:

30	Vígstorma, namt Vermum valdr! fiáræði gjalda; léztu, ræsir! gim geisa; gékk eldr um sjöt rekka.	Bæendr hlutu kvöl, þá er kyndisk kapps hár logi, sára; gegn, létuð hyr hegna, hjaðrélis frömuðr! vélar.
----	--	--

Hjá vatni einu hljóp út kerling ein gömul, ok spurði, hvar væri konungr Norðmanna. Þá var henni sagt. Hon gékk fyrir konunginn djarfliga ok bað hann fyrir guðs

sakir láta eigi brenna bæ dóttur hennar, fyrir þat er hon þorði ein at biða. Konungr kvað svá vera skyldu, ok kallaði til sín gest, er Jón úmagi hét, ok þrjá aðra, ok bað þá þar vera, til þess er allr herrinn væri um farinn, sagði þat alt skyldu í friði vera, fyrir þat er þessi 5 ein kerling vildi biðja hann miskunnar af öllum Vermum, ok bað hana fara eptir hjúm sínum, ok sagði fleiri bæi mundu úbrenda, ef þeir hefði á hans fund komit ok beðit miskunnar.

Frá brota fyrir konungi.

10

112 (115). Eptir þat kómu menn til konungs ok sögðu, at Vermar hefði felt brota fyrir þá við Nýjukirkju. Þá sendi konungr fram riðandi hundrað manna; ok er þeir kómu til brotans, vátu þar fáir menn ok stukku þegar frá. Var þá brotinn ok höggvinn með bolöxum. 15 En þeir sem síðar fóru, var þeim sagt, at konungr berðist fram við brotann. Geystust þeir þá eptir honum fram, ok er þeir kómu ok heyrðu gnýnn ok sá hleypingarnar, hugðu þeir þá eptir, at úfriðr mundi vera, var þá búit við hinum mesta váða, áðr menn kendust; fóru þeir þá út í 20 landit, þar sem Árvíkr heita.

Um hersögu.

113 (116). Konungr kom þar snemma um kveldit, ok þat fólk er honum fylgði. Ok er konungr afklæddist, var blásinn herblástr, ok var sagt, at Vermar berðist við 25 Birkibeina á skóginum. Konungr hljóp upp ok sneri aptr á skóginn, kom þá allr herrinn á mót honum. Var þetta hin mesta lygi, en þeim hélt við váða, er þetta höfðu kveykt. Fóru menn þá til búða, sem ætlat var. Fyrir dag kómu menn til konungs sex af byggð þeiri, er 30 Strönd heitir, sá hét Geirr, er fyrir þeim var. Þeir báðu konunginn miskunnar. Konungr jár þeim gríðum ok sættum, ok gaf þeim þat mark yfir alla þá bæi, er í

þeiri bygð váru, at þeir skyldu hafa eina stöng mikla ok binda við hvíta blæju ok reisa á þat hús, er hæst væri á bönum, skyldi svá mega kenna þá bæi, er grið váru gefin. Í þessi bygð váru 14 bæir.

5 *Um hernað konungs í Vermalandi.*

114 (117). Síðan reið konungr út í Vermaland, ok var brent, hvar sem þeir fóru. Menn váru hvergi heima í bygðum. Þeir fóru alt í þá bygð, er Gláðafors heitir, ok brendu. Sem konungrinn var á þeim bæ, er Knóllr
10 heitir, þá kómu bændr á mót honum ok báðu miskunnar af hendi landsmanna ok buðu alt á konungs vald. Ok með því at Ribbungar höfðu eigi lengra farit út í landit, þá tók hann sættir af þeim, ok settu þeir honum átta gisla, þá er konungi fylgðu í Noreg. Sneri konungr þá
15 aptr öllum herinum, ok var um nóttina at Gils búanda. Svá segja Vermar, at þar hvíli heilagr maðr, er Þorgeirr hét. Konungr fór þaðan um myrgininn, var þá brent, hvar sem þeir fóru. Konungr var um nóttina, þar sem Saurvíkr heita, við Kjölinn. Um myrgininn var fyrir
20 þeim nökkurr samnaðr við kleifar þröngvar, skutust menn þar á, ok urðu nökkurir menn sárir. Litlu síðar flýðu Vermar í skóginn. Birkibeinar brendu þá svá vandliga, at aldri stóð kot eptir. Svá segir Sturla:

25	Eim lék hyrr með himni, hljóp eldr í sal feldan, vitt hygg ek þegnum þóttu þeim markar ból sveima.	Óðusk allar þjóðir, eiðvandr, konungs reiði, baugsendir rauð brýndan brand í Verma landi.
----	---	--

Þá er konungr reið at Hólmadali, þá kómu á mót honum bæði prestar ok bændr ok báðu miskunnar. Konungr
30 lét þá blása öllu liðinu á vatnsísinn ok fyrirbauð hverjum manni at brenna, ok lagði við líf eða limar, ef nökkurr brygði af því. Konungr var um nóttina í Hólmadali at prests eins í góðum fagnaði, en ekki var at drekka nema blanda, ok hvergi féngu þeir mungát í Vermalandi, en

kjöt skorti aldri, þvíat búit var hvergi undan rekit. Um myrgininn fór konungr á skóginn, ok kom at miðjum degi í sitt ríki, ok var um nóttina í Borgarsýslu, þar sem heitir Folkisberg.

Krá Arnþórni Jónssyni.

5

115 (118). Arnþjórn Jónsson hafði fjögur hundruð manna, hafði hann ætlat at mæta konungi við Eibaskóg. En er hann kom at skóginum, spurði hann, at Ríbbungar höfðu snúið til Oslóar, veik hann þá þangat sínum mönnum. En er Ríbbungar kómu í Osló, váru þar engir fyrir Birkibeinar, sneru þeir þá út til Túnsbergs. Arnþjórn kom um kveldit í Osló, er Ríbbungar fóru braut um myrgininn. Nikulás byskup var fóstrefaðir Arnþjórnar ok kær vin. Byskup dvaldi Arnþjórn lengi um daginn ok lézt mundu kenna honum heil ráð. En Birkibeinar sögðu, 15 at byskup vildi dvelja Arnþjórn til þess, at Ríbbungar drægi undan sem lengst. Arnþjórn varð síðbúinn or bönum, þvíat lið hans var mjök drukkit. Ok er Ríbbungar kómu út í Hlíðir, var þar fyrir bóndi einn af Túnsbergi, er hét Reiðúlfr gullkroppr, hann sneri sinni ferð 20 ok bar njósni til Túnsbergs. Þeir Ólafr höfðu hálft þriðja hundrað manna á berginu. Varla var trúat orðum Reiðúlfs. Pálsmessu aptan kómu Ríbbungar í bæinn. Eysteinn Hróason komst nauðuliga upp á bergit. Þar féll í kleifinni skutilsveinn konungs, er Reiðúlfr hét, ok þar féll Grímr 25 hvíti. Þar féllu alls 14 menn. Ketill staurr hét hirðmaðr ok Eilífr dvergr gestr, þeir vörðust í loptstofu einni svá drengiliga alla nóttina, at varla finnst dæmi til, at tveir menn hafi betr varizt en þeir, en þó féllu þeir báðir við góðan orðstír. 30

Ríbbungar brendu skip ok tóku leiðangr konungs.

116 (119). Um nóttina er Ríbbungar höfðu rannsakat bæinn, fóru þeir upp undir bergit ok brendu þar

skip nokkur, eigi færi en 16. Þeir drápu kaupmenn tvá saklausa. Þeir fóru í braut um myrginun ok vestr á Foldina, ok tóku leidangra konungs, hvar sem þeir kómu. Arnbjörn kom til Túnsbergs annan daginn eptir, 5 var honum þá sagt, at hann mundi eigi ná Ribbungum, sneri hann þá austr aptr til Valdishólma.

Lidskipan konungs.

117 (120). Símun kыр ok Bárðr bratti skyldu hafa farit austr í Vermaland með konungi, höfðu þeir orðit 10 of seinir, ok sneru þeir aptr. Konungr kom með öllu liði sínu í Osló, spurði hann þá, hvat Ribbunar höfðu gert í Túnsbergi. Konungr sagði þá liðinu, at hann vill skipta öllu í þriðjunga, skal Loðinn ok Gunnbjörn ok Upplendingar hafa einn þriðjung ok snúa upp á Raum- 15 aríki eptir Ribbungum, en ek mun fara við annan þriðjung, sagði konungr, upp í Hakadal ok hit beinstu upp á Haðaland; þessir sveitarhöfðingjar skulu mér fylgja, Nikulás Pálsson, Haraldr stangarfylja, Friðrekr slafsi, en Erlingr hljóðhorn ok Klemet af Hólmi ok nefndarmenn af Fold- 20 inni skulu fara sem skjótast til Túnsbergs ok eigi lengra, nema þeir spyri nokkut til Ribbunga.

Frá njósnarmönnum.

118 (121). Sendimenn, þeir er fóru á land upp, spurðu, at Ribbunar vǫru eigi umfarnir, ok því snúa 25 þeir vestr um Ásuskóg. Þá er konungr kom í Hakadal, kómu þar njósnir á mót honum, ok sögðu Ribbunga hafa snúit upp á Hringaríki. Konungr kom snemma á Haðaland, spurði hann þá, at Ribbunar höfðu ekki upp hjá farit, sneri hann þá út eptir byggum. Hann var um 30 nóttina, þar sem Grattagref heitir. Hann sendi Ögmund Ölmóðsson út í byggina á njósn við tólfta mann. Um kveldit, er matr bjóst, sagði sá, er við ljórann sat ok vörð hélt, at njósnarmenn hleyptu aptr í garðinn ok 20*

sögðu úfrið vera. Snjór var mikill. Konungr bað menn taka vápn sín ok snúa á hæð, er þar var hjá þeim. Þá kom Ögmundur til konungs ok sagðist mætt hafa Ribbungum, en eigi vissi hann, hversu fjölmennir þeir váru. Konungr mælti þá styggliga til njósnarmanna, sagði þá 5 fyrr hafa flýit, en þeir þurftu, er þeir vissu eigi sönn tíðindi. Váru þá fengnir fleiri menn Ögmundi. Þá mælti hann: Guð láti mik svá aptr koma, at ek kenna einn-hvern Ribbung.

Frá njósnum Ribbunga.

10

119 (122). Þá er Ribbunar fóru af Vestfold, stefndu þeir hit beinstá á Upplönd ok kómu á Hringaríki, ok stefndu hit beinstá í mót Birkibeinum, þvíat þeir höfðu engar njósnir af þeim. Þeir urðu varir við Ögmund, ok sneru þeir aptr ok sögðu Sigurði, at þeir höfðu sét 15 vápnaða menn. Sigurðr sendi þá á njósn Erling rúmstaf við setta mann, ok er hann kom í bygðina, varð hann varr við Birkibeina. Snýr Erlingr þá aptr til móts við Sigurð ok segir honum um ferðir Hákonar konungs. Sigurðr lét þá saman kalla alla sína menn, váru þeir um 20 nóttina á haugi einum, hann sendi fim menn á njósn, ok mætti Ögmundur þeim á þeim bæ, er Jafnagr heitir, þar féllu þessir fim menn við kirkjugarðinn.

Frá konungi ok Ögmundi.

120 (123). Hákon konungr reið í óttu við öllu 25 liðinu, hann mætti þá Ögmundi. Konungr spurði, ef hann vissi nökkut til Ribbunga. Ögmundur svaraði: Hér biðr njósn Ribbunga yðar, herra, fram við kirkjugarðinn. Konungr sagði hann hafa þá vel sýst. Ribbunar sneru nú ofan til vatnsins Tyri, þegar þeir urðu varir við Birk- 30 ibeina. Konungr snýr nú eptir þeim farveg þeira. Ok er Birkibeinar kómu at vatninu, váru Ribbunar yfir koinnir. Snjór var mikill, en vegrinn mjár, svá at eigi mátti meir fara en tveir menn jafnfram, en kafhlaup alt hjá.

Um bréf jarls til konungs.

121 (124). Konungr stöðvar nú liðit á vatnsbakk-
 anum, var þá eigi meir en tvaug hundruð utan sveina.
 Konungr leitar þá ráðs við sína menn, en flestir löttu
 5 þá at fara lengra, vǫru þá ok móðir faraskjótar þeira.
 Þá kómu ok menn af Túnsbergi ok sögðu bréf komin
 norðan frá Skúla jarli, ok því sneri konungr út þannin.

Sagt af bréfum.

122 (124). Bréf jarls vǫttuðu svá, þau er norðan
 10 vǫru send til konungs, at honum þóttu eigi haldin öll
 einkamál við sik, er konungr var eigi í Björgyn um
 jólin, ok konungr skyldi gera brullaup sitt eptir jólin,
 sem mælt hafði verit. Jarl lét ok þat fylgja, at hann
 mundi biða konungs til páska, en ef hann kæmi þá eigi,
 15 þætti honum þá eigi haldinn trúnaðr við sik, mundi hann
 þá gera, sem honum líkaði, hvat hann héldi af sínum
 trúnaði. Allir vinir konungs báðu hann fara til Björg-
 ynjar ok halda alt af sinni hendi. Íslög vǫru svá mikil
 um alla Víkina, at engi maðr mundi slík, ok þó at menn
 20 gengi á hin hæstu fjöll, þá sá hvergi til vaka, en skip
 vǫru víða frosin í ísum, ok mörg hurfu um várit.

Capitulum.

123 (125). Hákon konungr sendi Gauta prest í
 Vettaherað at taka leiðangr sinn, ok innan fára náttu
 25 kom hann ríðandi aptr með þrjú hundruð hesta. Var
 þat sjau náttum eptir miðja föstu. Vǫru þá enn öruggir
 ísar um alla Foldina. Konungr lét bæta skip þau, er
 Ribbungar höfðu brent.

Capitulum.

30 124 (126). Eptir þat er konungr hafði elt Ribbunga
 af Hringaríki, var þat nökkura stund, at ekki spurðist
 til þeira. Bœndr slitu þá samnaðinum. Svá er sagt, at
 þeir vǫru nökkurir menn á Heiðmörk, at svá vǫru fagn-
 aðarlausir sér ok konungi sínum, at þeir sendu orð

Ribbungum leyniliga. Fóru þeir þá með öllum herinum upp á Heiðmörk í byggð þá, er Skaun heitir, ok kómu eptir miðja nótt. ⁸⁰ Þá byggð var skipuð af kirkjum ok góðum bæjum. En þegar sem menn urðu varir við úfríðinn, þá hringðu þeir herklukkunni at höfuðkirkjunni á Stöngum. ⁵ En fyrir því at Ribbungar váru þá komnir í miðja byggðina, þá var ilt at samna liðinu, þvíat þeir drápu hvern, er til vildi hlaupa samnaðarins; þeir brendu tvá bæi mikla. Ribbungar lögðu nú undir sik alla byggðina. Hallvarðr byskup kom þá til Ribbunga ok tók grið af þeim til ¹⁰ handa bóndum, en konungsmenn fóru út til Túsbergs. Ívarr af Skeðjuhofi ok Þorgeirr byskupsmaðr sögðu konungi þessi tíðindi, ok þóttu honum allhörð. Báðu þeir konunginn fara upp á Heiðmörk at Ribbungum, en alt ráðit bað hann norðr fara eptir einkamálum þeira Skúla jarls. ¹⁵

Frá Ribbungum.

125 (127). Ribbungar lögðu stórgjöld á bæendr á Heiðmörk, ok sættust með því móti. Sneru þeir þá út í Víkina, nökkurar sveitir af þeim fóru svá nær bænum, at eigi var lengra frá en ein röst. Sem konungr spurði ²⁰ þat, nefndi hann níu sveitir or bænum at fara at Ribbungum. Váru þessir formenn, Gunnbjörn, Haraldr stangarfylja, Ívarr af Skeðjuhofi. Þeir fundu Ribbunga í Oslóarheraði, þar sem Agnleysa heitir, þar féllu níu tígir manna af Ribbungum. Fóru Ribbungar eptir þat firr ²⁵ bænum í Túsbergi.

Brúðlaupsgerð Hákonar konungs til frú Margrétar Skúladóttur.

126 (128). Þórsdaginn í páskavíku lét konungr draga skip sín um þvert nesit fyrir utan Skeljastein ok svá út í Hundsund. Eptir páskavíku sigldi Hákon kon- ³⁰ ungr norðr til Björgynjar, ok var fim næstr á leiðinni. Skúli jarl var þar fyrir ok fagnaði vel konunginum. Var þá ráðit til brúðlaupsgerðar Hákonar konungs ok jungfrú

Margrétar, var boðit hinum bestum bóndum um öll Gulaþingslög. Brullaupit var þrenningar messudag ok stóð fim nætr. Konungr veitti í jólahöllinni öllum karlmönnum, en dróttningin var uppi í sumarhöllinni, ok konur við 5 henni; klaustramenn allir váru sér í stofu, ok váru fim ábótar fyrir þeiri sveit.

Frá sendimönnum konungs.

127 (129). Fyrir brullaupit sendi konungr upp á Valdres 80 manna, váru þessir formenn, Álfr sandveykr, 40 Gunnarr sámr, skyldu þeir halda vörð, svá at Ribbungar gerði ekki hark. Þeir fundu þar nökkurar sveitir af Ribbungum ok drápu af þeim vel 30 manna ok tvá formenn, hét annarr Úlfr skygnir, en annarr Þórir pæla, höfðu þeir verit hinir mestu illvirkjar í ránum.

15 *Frá konungi ok erkibyskupi.*

128 (130). Hákon konungr ok Skúli jarl váru lengi um sumarit í Björgyn. Fór konungr austr til Víkr eptir Ólafsvöku við 50 skipa, en jarl fór norðr til Þrándheims. Skyldi hann fara þegar á land upp, er hann kæmi norðr, 20 ok finna konungiinn uppi við Mjørs, en sá þeira ráða til skipagerðar, sem fyrr kæmi. Ok er konungr sigldi fyrir Jaðar, kom þar buza ein á mót honum, er á var Jónstál, hann hafði farit til vöku til hins helga Thomas erkibyskups. Konungr spurði eptir erkibyskupi; þeir sögðu 25 hann vera í buðaði á Englandi. Konungr spurði, hvern gerzt hefði. Jón svaraði: Sá sem þér kurut, herra, Pétr á Húsastöðum. Konungr þakkaði þat guði. Konungr gerði um kveldit bréf aptr á mót erkibyskupi, hvar sem hann kæmi, at hann skyldi vera guði vel kominn ok svá 30 konunginum. Ok er konungr sótti inn í Víkina, var honum sagt, at Ribbungar væri austr á Nesjum ok í Skíðunni. Ok er konungr kom austr fyrir Grindhólmarsund, skipti hann liðinu, reru sjau skútur inn um Þræla-

berg. Var þar fyrir Ívarr af Skeðjuhofi, géngu þeir þar upp. Konungr reri í dagan inn til bæjarins. Ribbungar vátu fyrir í bönum ok tóku þegar upp or bönum, er þeir kendu merkit. Þeir Ívarr kómu þar á móti þeim, hljópu Ribbungar þá aptr í bæinn. Konungr var þá 5 kominn upp á bryggjurnar, var þar lítil viðtaka, féllu þar vel 20 menn, en allir aðrir kómust í kirkjur. Gaf konungr þeim grið um myrgininn. Svá segir Sturla:

Ríkr gaf hlenna hneykir
herþrungit Ribbungum
ógnar skýs í Osló
eitt kveld meginsveitum.

10

Þegar um kveldit fór konungr út til Túnsbergs.

Pétr erkibyskup kom í land.

129 (131). Þá er Pétr erkibyskup kom í land, 15 sendi hann bréf til konungs, þau er pávinn hafði ritat við honum, at konungr væri vin erkibyskups. Í þessu kom bréf til konungs frá jarli ok kórsbræðrum, ok sögðu þeir svá í sínum bréfum, at Pétr svikarinn var kominn í land, er keypt hafði erkibyskupsnafn með fé hins helga 20 Ólafs konungs, ok báðu konung taka hann sem annan svikara heilagrar kirkju. Þessi sömu bréf sendi konungr erkibyskupi ok þar með sín bréf, ok bauð erkibyskupi austr til sín eða bíða sín í konungsgarði. En er konungr kom til Túnsbergs, kómu þar stórskip hans, ok 25 dróttningin ok konungsmóðir, þá kómu ok til hans sýslumenn ok lendir menn. Bjóst hann þá inn til Oslóar. Þá kom til hans prestr einn danskr frá Sigurði ribbung með bréfum, hann bauð konungi bardagastefnu við vatnit Dröfn. Konungr þóttist eigi mega halda þangat stór- 30 skipum. Prestrinn kvað Sigurð bjóða at berjast heldr á Eiðsvelli. Konungr svaraði: Lengra sækjum vér þá til Birkibeinar, er farit höfum norðan or Björgyn, ok riðum þá til átta rastir á landi, en þeir fara einar þrjár

vikur skammar eptir einu vatni; en þó ef Sigurðr vill, þá skal hann mega sjá merki mitt á Eiðsvelli, þegar sem guð gefr tíma til.

Framferð Skúla jarls.

5 130 (132). Skúli jarl gerði, sem þeir konungr höfðu
rætt sín á millum, at hann fór á land upp, ok við honum
margir lendir menn. Hann hafði látit slá skipasaum
margan. Ok er jarl kom í Guðbrandsdala, sendi hann
undan Kolbein kettuhrygg ok Ívar útvík við tvau hundruð
10 manna. Þeir kómu til Hamars at miðjum degi. Sigurðr
var þar fyrir í baði, ok komst nauðuliga undan á skip
sitt ok reri út til eyjarinnar, hann sendi Erling rúmstaf
á fund Skúla jarls, ok litlu síðar fundust þeir Sigurðr
ok jarl við fá menn ok töluðust við um hríð. Jarl lét
15 reisa þar fim skip ok öll stór, váru ger mjök af skyndingi.

Frá konungi ok Birkibeinum.

131 (133, 134). Þá er jarl fór or Þrándheimi,
sendi hann grámunk einn við bréfum til Hákonar kon-
ungs, fann hann konunginn í Osló. Stóð þat á, at kon-
20 ungr mundi skunda sinni ferð. Nikulás byskup var fyrir í
Osló, ok lét, sem hann mundi leita um sættir með Birk-
ibeinum ok Ribbungum. Þá fundust ok bréf þau, er
konunginum þótti eigi fullr trúnaðr vera við sik af byskupi.
Bað byskup konung vægja sér um þessi mál. Eptir þat
25 fór konungr á land upp við miklu liði. Var konungr hina
fyrstu nótt at Gunnars á Bergi, en aðra at Ámunda lögmans.
Um myrgininn fóru Birkibeinar til Eiðs ok hugðu Ribbunga
mundu vera þar fyrir. Ok er þeir kómu upp hjá kirk-
junni, hleypti allr herrinn ofan eptir brekkunni til árinna,
30 þvíat þeir hugðu gott til, at Ribbungar mundu þar fyrir
vera. En þeir héldu þenna stefnustað, sem þeir höfðu
áðr aðra haldit, at engi þeira var þar kominn á mót
Birkibeinum. Sneri konungr þá liðinu upp til bæjarins.

Konungr sendi þá menn til jarls ok lét segja, hvar hann var kominn, ok bað hann senda skip á mót sér. Litlu síðar kómu sendimenn frá jarli ok sögðu, at þar væru við honum hirðmenn Sigurðar ribbungs, Erlingr rúmstafr ok Álfr Styrsson, ok vildu hafa grið af Birkibeinum til viðtals. Konungr kvezt ekki eiga vantalat við Ribbunga. Sendimenn jarls sögðu þetta vera hans ráð at dvelja svá fyrir Ribbungum, meðan skipin væri eigi búin, en eptir fjóra daga mundi öllum vera flotat. Konungr jáði þá, at Ribbungar kæmi í griðum til tals, ok þeir kómu ok sögðu, at Sigurðr bauð sættir ok beiddi skiptis á landi.

Viðtal konungs ok beiðsla Ribbunga.

132. (134). Konungr svaraði: Meira kostaði Sverri konung föðurföður minn, ok fleiri vásbúðir hafði hann, en vér höfum enn haft, áðr hann féngi unnit Noreg af sínum úvinum, ok leituðu þó margir á hann jafnan síðan. Lét hann ekki skipti á ganga annat, en bað guð skipta með þeim, eptir því sem hans var miskunn til. Segit þér svá Sigurði, at ekki skipti mun á ganga annat, en guð vill. Vitum vér ok eigi, hvárt Sigurðr er son Erlings, en þat vitum vér, at hann er eigi son Magnús konunga, ok þat var fals eitt, er hann fór með, sem þeir vissu, er nú sitja hér hjá oss, Arnbjörn Jónsson ok Símun kýr. Símun svaraði: Þat er engum manni jafnkunnigt sem mér, at ekki þjónuðum vér þeim Erlingi, sem sat í steinveggnum í Visinsey, en góðr þótti mér sjá, meðan ek var með honum. Þá beiddu Ribbungar, at friðr mundi standa um vetrinn, ok hefði þeir Upplönd. Konungr neitaði. Þá beiddust þeir at hafa Raumaríki ok Heiðmörk. Konungr svaraði: Ef þér sitit í friði til várs, þá dragit þér at yðr margan þjóf ok vændismann. Sneru Ribbungar þá á braut. Konungr lét segja jarli, at hann mátti eigi lengr dveljast á Eiðsvelli en átta nætr, en hinn níunda dag varð hann braut at fara, ok var sá næstr eptir allra heilagra messu.

Capitulum.

133 (135). Þá sendi jarl Nikulás Pálsson til konungs, ok sagði, at skipin væru búin, ok hann bað konung senda sér nokkut lið. Konungr sendi honum átta sveitir ok 5 þá formenn, Ívar af Skeðjuhofi ok Saxa blaðspjót. Konungr sendi ok menn með Nikulási eptir nökkurum skipum. Ok er Nikulás kom til jarls, hafði hann flötat skipunum, ok væru þau svá lek, at varla urðu ausin. Ribbungar höfðu þá farit or eygni ok flýit ymsa vega í hólma eða 10 ármynni. Jarl fór þá á Hringisakr, ok lét hann áðr upp höggva skipin eða brenna, síðan sneri hann til Þrándheims við allan her sinn, ok kómu engar orðsendingar til konungs af jarls hendi í því sinni.

Capitulum.

134 (136). Konungr beið á Eiðsvelli, svá sem þeir jarl höfðu við mælt. Fór þá konungr á braut við öllu liði sínu, ok er hann kom á Raumaríki, var honum sagt, at Ribbungar ætluðu at draga skip sín í Tyri. Konungr snýr þá á Haðaland, en mestr þori liðsins snýr út til 20 skipanna. Konungr var hina fyrstu nótt í Hakadal. Þá sömu nótt urðu þeir Ívarr nef varir við Ribbunga, ok féllu nökkurir menn af Birkibeinum. Kom Ívarr um myrgininn til móts við konung ok sagði, at hann hafði flýit á skóginn fyrir Ribbungum.

25

Capitulum.

135 (137). Þá hafði konungr eigi meir en þrjú hundruð manna af þeim fimtán, er hann hafði á land upp. Konungr hélt þá saman liðinu um daginn ok um nóttina. Um myrgininn var konungi sagt, at Sigurðr 30 hefði snúit upp á Haðaland ok ætlaði upp til eyjarinnar með öllu liði sínu. Konungr sá þá, at ekki tjáði at rekast eptir þeim til vatnsins, þar sem hann hafði engi skip, sneri hann þá út aptr.

Andlát Nikulás byskups.

136 (138). Nikulás byskup var þá sjúkr mjök, hann sendi þá orð til konungi, at hann kæmi til hans. Konungr þóttist þá enn viss orðinn þeira hluta, at honum 5
gætt eigi at við byskup, ok bar þat á hann. Byskup
gækk við því ok bað konunginn fyrirgefa sér, ok þat
jáði hann honum blíðliga. Konungr beið þar, til þess er
guð kallaði byskup af heiminum. Stóð konungr yfir
grepti hans. Nikulás byskup hafði verit hinn mesti höfð-
ingi, hann var ok kominn af hinum beztum ættum bæði 10
í Danmörk ok Svíþjóð, ok þó vel ættaðr innan lands, en
þótt hann hefði eigi verit vin Birkibeina, þá sagði Hákon
konungr þó svá, at varla hefði slíkr maðr verit til ver-
aldar vits sem Nikulás byskup.

Símun kýr þar vitni um Erling steinvegg.

15

137 (139). Hákon konungr fór or Túnsbergi, gaf hann þá heimleyfi Dagfinni bónda, Gaut af Meli ok mörgum 20
öðrum mönnum norðan or landi, en hann bjóst austr til
Elfar. Dróttning ok konungsmóðir fóru upp á bergit,
ok var Gunnbjörn þar fyrir. Sem konungr var í Kon-
ungahellu, kómu þar á mót honum Áskell lögmaðr ok
frú Kristín. Lögmaðr sagði, at Svíakonungi hugnaði lítt,
er Hákon konungr hafði brent Vermaland. Konungr
sagði lögmanni þat kunnigt, hversu opt hann hafði beðit,
at Svíakonungr mundi braut reka þau illmenni or sínu 25
ríki. Lögmaðr kvezt þat gerla vita, en sagði kon-
ung bernskan, en þá til fá, er honum væri heilráðir.
Lögmaðr var í boði konungs, ok fóru allir hlutir vel
með þeim. Þá váru margir fornir Birkibeinar með kon-
ungi, Loðinn Gunnason, Símun kýr, Hallvarðr bratti. 30
Konungr hafði þat til skemtunar, at hann gabbaði þá
um þat, at þeir hefði eigi þjónat réttum konungssyni,
þá er þeir váru við Erlingi steinvegg. Margir áttu hlut
í þessu. Þá mælti lögmaðr til konungs: Vilít þér, herra,

lofa oss Gautum at eiga hlut í gabbi yðru Norðmanna? Konungr svaraði: Gjarna viljum vér þat, sagði konungr. Lögmaðr mælti: [Eigi vilda ek úsatt segja þat, er mér er kunnigt um þat, hvern Erlingr þessi var son Magnús konungs, er Baglar þjónuðu; en þat vissa ek sannliga fyrir guði, at eigi var hann sá Erlingr, er sat í steinveggjum við oss í Visinsey, en svá segjum vér, at sá var son Magnús konungs; ok því hafit þér rangt þjónat, en þó mun þetta vita Símun kýr, þvíat þú vart inni byrgðr hjá honum. Konungr mælti þá til Símunar: Seg nú, Símun, þat, er þú veizt sannast fyrir guði um þetta mál. Símun svaraði: Þat veit ek fyrir guði, at ek sat í steinveggjum hjá Erlingi, ok var ekki þessi sá Erlingr, en því þjónuðu vér þessum, at vér vildum fá einnhvern þann, sem móti stæði Birkibeinum. Konungr skírskotaði þessu, er Símun sagði, með hverju falsi þeir höfðu farit.](http://www.litnol.com)

Frá konungi ok lögmanni.

138 (140). Þeir konungr ok lögmaðr skildu nú með blíðu, ok gaf hvárr öðrum sémiligum gjöfum. Konungr bauð þá enn Knúti frænda sínum at fara við sér í Noreg; en móðir hans réð, er hann fór eigi. Fór konungr þá norðr til Túnshöfða, ok kom þar jólaaþtan, ok sat um jólin á berginu. Þessi var hinn níundi vetr konungdóms hans. Eptir jólin fór konungr norðr til Björgynjar; konungr lá sjau nætr í Hvölum. Ok er reisa skyldi tré á konungsskipinu, ok er reist var, féll tréit fram at stafni eptir stokkunum. Konungr stóð undir, er tréit reið; maðr greip undir belti honum ok kipti honum út at borðinu. Gerði guð þar fagra jartein, þvíat engan mann sakaði, en margir urðu undir, þvíat iss hafði verit í stallinum.

Um sigling.

139 (141). Þá er konungr sigldi í gegnum Eikundasund, vildi hann at leggja, en Birkibeinar vildu sigla.

Konungur kvezt svá dreynt hafa, sem þeim mundi nær hafa; en þó sigldu þeir góðan byr fyrir Jaðar, ok váru í Hrottum kveldit. Um myrginninn var landsynningr hvass, er þeir tóku til segls, konungr hafði fjögur langskip. Ok er þeir kómu or eyjasundunum, þá hvesti svá veðrit, 5 at eigi var váðhæft á konungskipinu; reif þá af þeim seglit, en skipit rak at boða miklum; hétu menn þá stórheitum, engir væntu konunginum lífs né neinum, þeim er á skipinu var. Guð gerði þá enn konunginum fagra jartein, þvíat meðan at leið boðanum, rak skipit, ok svá 10 síðan boðann leið, en meðan skipit fór jafnfram boðanum, rak með öllu ekki. Konungr kom til hafnar í eyjunum Aumum með mikilli nauð. Bátrinn var brotinn, en rifit seglit ok at öllu nökkut bilat. Konungr sigldi þá norðr til Björgynjar ok stefndi til sín lendum mönnum sínum 15 or Gulapingslögum, segir, at hann vill skjótliga snúa austr í Víkina.

Frá Sigurði ribbung.

140 (142). Sigurðr ribbung sat á Upplöndum. Hann sendi bréf Skúla jarli ok Pétri erkibyskupi ok bað þá 20 leita um sættir við Hákon konung. Eptir þat fóru Ribbungar í Víkina at Birkibeinum, en þeir stukku allir undan norðr til konungs. Fagnaði hann þeim vel, sögðu þeir honum slík tíðindi, sem vörðin váru. Konungr fékk þeim átta skip vel skipuð, sneru þeir þá austr aptr. Þá er 25 bréf Sigurðar kom til þeira jarls, þá gerðu þeir önnur bréf austr hit efra, því at þeir hugðu konunginn vera í Víkinni. Var þat á þessum bréfum, at Hákon konungr skyldi taka sætt af Sigurði ribbung, lagði erkibyskup bann við hverjum manni, er nökkurn úfrið gerði, áðr 30 þessi stefna væri reynd. Þessi bréf kómu á mót sýslumönnum austr fyrir Ögðum. Jarlsmenn fóru norðr við bréfunum til konungs, en sýslumenn fóru í Víkina. Váru Ribbungar þá í Osló. Hefði Birkibeinar þá unnit hinn

fegrsta sigr, en þeir kváðust eigi vildu verða fyrir banni erkibyskups ok reiði jarls, ok fóru þeir leið sína.

www.libtool.com.cn

Bréfasending.

141 (143). Þá er þessi bréf kómu til konunga,
 5 svaraði hann svá, at ekki mun hann já þessu at svá
 búnu. Síðan sendi hann norðr önnur bréf til jarls, þau
 er svá mæltu: Þér rituðut til vár ok hétut oss nökkurum
 afarkostum, ef vér vildum eigi sættast við Sigurð ok já
 honum várri föðurleifð. Mun at því koma, sem þér
 10 rituðut til vár í haust, er erkibyskup kom í land, at
 hvárigir váru annarra vinir, at sækjast sér um líkir,
 saman skriða níðingar. Þetta megut þér fylla félagar;
 en guð skipti með okkr Sigurði, en eigi þeir byskupar.
 Þar var við Erlingr hljóðhorn, hann var nökkut skyldr
 15 erkibyskupi, hann svaraði: Þat er eigi undarligt, þótt
 erkibyskup frændi minn bregði skjótt trúnaðinum, þvíat
 þat fylgir oss, er af Standhala ætt erum komnir, at vera
 eigi allskostar tryggvir.

Konungr spurði andlát Sigurðar ribbunga.

20 142 (144). Þat var um várít einn sunnudag, er
 konungr reið upp til Álrekstaða, sem vani hans var til,
 at þar kom móti honum maðr einn hlaupandi ofan or
 fjallinu. Þetta var Ribbungr einn, hann hafði eitt rúna-
 kefli, þat var á þessu kefli, at Sigurðr ribbungr var
 25 andaðr, ok þeir váru sumir Ribbunar, at þeir báðu kon-
 unginn koma sem skjótast at eyða flokkinum, ok þeir
 vildu ná Knúti syni Hákonar jarls fyrir flokkinn. Kon-
 ungr lét þegar gera bréf austr til Knúts frænda síns ok
 bauð honum góða kosti sem fyrr. Hann skundar nú ok
 30 sinni ferð ok kom í Víkina eptir Seljumanna vöku.

Capitulum.

143 (145). Sigurðr ribbungr andaðist í Osló. Menn
 hans leyndu andláti hans ok fluttu líkit á land upp.

Þá senda þeir menn austr í Gautland Álf Styrsson ok Erling rúmstaf til Áskels lögmans ok frú Kristínar, ok báðu at taka við Knúti fyrir flokkinn, kváðu landit mundu laust fyrir honum liggja. Frú Kristín trúði því ok fékk Knút son sinn í hendr Ribbungum, fylgðu honum margar sveitir af Gautum. 5

Frá Knúti jarlssyni,

144 (146). Þá er Knútr kom á Raumaríki, lét hann taka sik til konungs. Dreif þá lið mikit til hans. Svá segir Sturla:

10

Flokk tók enn, sá er ekki,
ógnmildr, friðask vildi,
eptir dólgestríði dauðan
dádðinginn höfðingja.

Knútr réð bág at brjóta
böðhraustr við gram traustan
geystr, þvát Gautar fýstu
geðbráðir landráða.

Engir bændr í Víkinni vildu ganga undir Knút. Knútr fór til Oslóar, ok gáfu Ribbungar honum þar konungs-nafn. Þeir höfðu þá Oslóarsýslu Guthormr ok Klemet af Hólmi. Bændr sömnuðust saman ok Birkibeinar, ok fóru á móti Ribbungum. Þeir mœttust fyrir vestan Akri á engjum nökkurum, ok áttu þeir þar hinn fyrsta bardaga. 20 Ribbungar géngu svá hart fram í fyrstu, at þeir drápu Eirík ignarbakka merkismann bónda. Birkibeinar börðust alldjarfliga, ok vánu bráðara flýðu Ribbungar. Féll þá mart af Gautum. Knútr komst á hest við þriðja mann ok hleypti yfir brú nökkura, féll þá hestrinn undir 25 honum, en hann dró sem nauðuligast undan.

Frá Hákonni konungi.

145 (147). Hákon konungr sigldi nú austr til Víkrinnar, hann hafði þá drekann mikla. Hann sigldi frá öllum skipum sínum, ok er hann kom til Áreyja, sté 30 hann í bát ok fór yfir til bjárens ok spurði tíðinda. Búandi svaraði: Segi ek tíðindi þau, er yðr munu góð, þykkja, en mér þykkja ill, ek átta tvá sonu með Ribb-

ungum, ok eru nú báðir dauðir. Sagði hann þá frá bardaganum á Akri ok allan atburðinn. Konungr beið þá skipa sinna ok sigldi inn til Oslóar.

Capitulum.

- 5 146 (147). Eptir þat stefndi hann til sín lendum mönnum ok sýslumönnum or Víkinni, ok fór á land upp ok lét draga 13 skip ok 20 or. bönum. Arnbjörn Jónsson ok Símun kýr drógu 15 skip or Elfi. Birkibeinar váru heldr úspakir, ok fékk konungr af því nökkut hallmæli.
- 10 Lét konungr þá drepa gest einu, þann er úspakastr hafði verið. Um myrgiunn er konungr kom til Eiðs, sendi hann fyrir nökkur léttiskip, ok drápu þeir njósnarmenn Ribbunga sjau. Ok er konungr kom til vatnsins með allan herinn, reri hann sjálfr með vestra landi. Tóku þeir
- 15 konungr eitt skip Ribbunga, en menn allir kómust af. Konungr bauð þat öllum mönnum sínum, at þeir skyldu eigi drepa Knút frænda hans, þótt þeir mætti. Þegar ljóst var, sá Birkibeinar skip Ribbunga, en þeir sneru undan ok at landi ok hljópu upp í byggð þá, er Hunn
- 20 heitir, en konungr tók öll skip þeira ok vistir ok mikit herfang. Eptir þat fór konungr til Hamars, ok lágu þar margir Ribbunar í sárum, þeir sem barizt höfðu á Akri. Gaf konungr þeim öllum grið. Knútr hafði flýit upp á Haðaland. Konungr sendi til hans Guðleik á Aski ok
- 25 Arnþór baug, bauð konungr þá enn Knúti til sín ok þar með hina þeztu kosti. Ribbunar gættu Knúts, svá at hann mátti eigi frá þeim komast. Fóru þeir aptr til konungs við svá búit.

Capitulum.

- 30 147. Hákon konungr skipar nú öll Upplönd ok lét öll skipin vera í Mjörs, en hann bjóst þá norðr til stefnu þeirar, er hann hafði gert við erkibyskup ok Skúla jarl. Konungr hafði spurt, at þeir váru komnir; þá sendi

hann norðr Þorstein heimnes merkismann sinn at segja, at þeir biði hans. Þorsteinn var átta nætr á leiðinni. Þat þóttust þeir jarl frétt hafa ok erkibyskup, at konungi mundi eigi allir hlutir hugna við þá, ok tóku þeir þat ráð, at erkibyskup fór heim norðr, en jarl beið konungs. Ok er konungr kom til Portyrju, þá kom þar Þorsteinn heimnes á mót honum, ok hafði verit þrjár nætr á leið norðan en tvær í bœnum, ok sagði, at erkibyskup hefði heitit at biða konungs, áðr þeir jarl váru á stefnu, en síðan var þat alt, ok bjó þá sína ferð sem ákafast. Þorsteinn kvað ok marga menn komna vestan um haf at finna konung. En er Hákon konungr kom til Björgynjar, var þar fyrir Skúli jarl ok Jón jarl af Orkneyjum, Símun byskup af Suðreyjum ok ábóti af Eynni helgu. Skipaði konungr fyrst þeira málum, er vestan váru komnir, ok öllum við ráð Skúla jarls.

Frá herra Knúti.

148. Herra Knútr flýði alt austr á Vermaland, eptir þat er hann hljóp af skipum í Mjørs. Eftirst hann þá af nýju at liði, fór síðan norðr í Noreg ok kom fram í sýslu Arnbjarnar Jónssonar, þar sem Skaun heitir, ok gerði þar mörg hervirki, féllu þar margir góðir drengir af bóndum. Arnbjörn sendi þá bréf til konungs ok bað hann skunda í Víkina, sagði Ribbunga eflast mjök. Sem konungr spurði þetta, fór hann þegar austr í land, en jarl norðr til Þrándheims. En er konungr kom til Túnsbergs, setti hann eptir á berginu Erling hljóðhorn at búa til jólaveizlu, en konungr fór inn til Oslóar ok lá um nóttina við Jarlsey.

Fall Guthorms ok Árna.

30

149 (148). Þar kom á mót konungi Þorgeirr byskupsmaðr ok Friðrekr slafsi, þeir höfðu sýslu á Haðalandi. Þá höfðu Ribbunar dregit skip austan um Eiðaskóg ok

komit þeim í Mjörð, en þar í eyrni váru fyrir sýslumenn Birkibeina Guthormr frændi konungs ok Árni at gæta skipa í vatninu. Ribbungar kómu at þeim úvörum ok feldu þá Guthorm ok Arna ok nær alla sveit þeira.

5 Síðan tóku Ribbungar skip, öll á Upplöndum; en er bændr spurðu þat, gáfu þeir upp bygðirnar ok tóku sér grið af Ribbungum. Konungr átti nú tal við bændr ok sína menn. Bændr báðu konunginn sitja í Osló um vetrinn at gæta bygða þeira, en vér viljum, herra, gera

10 yðr allan almenning ok annan hálfan á bak jólum, ok ef yðr þykkir nökkut á vanta, þá viljum vér gefa yðr hálf bú vár ok hálfar allar vistir; en ef þér vilit eigi þenna, herra, þá munum vér taka oss grið af Ribbungum. Konungr sagði nú þessi boð hirðmönnum, en allir löttu hann,

15 at hann sæti í Osló undir trúnaði bónda, sögðu, at Sverri konungi gafst þat eigi vel, þá er bændr fóru at honum í Osló. Konungr sagði bóndum, at hann mundi sitja á berginu, en setja þar eptir lenda menn at gæta yðars varnaðar. Bændr buðu at nefna konungi gisla or kirkju-

20 sóknum hina beztu menn, ef konungr hefði nökkurn mistrúnað á þeim. Konungr segir þá sínum mönnum, at hann mun hér enskis manns ráð við hafa nema sjálfs síns, kvezt at vísu skyldu sitja hjá bóndum, er þó buðu þeir honum svá góða kosti. Sendi konungr þá norðr til

25 Björgynjar eptir föngum ok svá til Túnsbergs. Konungr sat í garði Hákonar, en jólin hélt hann í byskupsgarði. Þessi var hinn tíundi vetr konungdóms hans. Arnbjörn sat í Valdishólma um vetrinn.

Konungr gaf Ribbungum grið.

30 150 (149). Knútr fór austr í Gautland ok sat þar, meðan hæst var vetrar, en Ribbungar sátu um vetrinn í Mjörð. Konungr sendi um vetrinn bréf til Ribbunga leyniliga ok bauð þeim grið, ef þeir kæmi á hans fund. Þessi grið tók fyrst Erlingr rúmstafr, hann var vaskr

maðr, ok er hann kom á konungs fund, fékk hann góð grið. Konungr sendi um vetrinn nökkurar sveitir í Sóleyjar at leita Ribbunga, ok var Erlingr í þeiri ferð; þar féllu 60 manna af Ribbungum. Eptir þat hélt konungr Erling fyrir tryggvan mann þaðan af. 5

Frá Guðólfi.

151 (149). Um sumarit eptir andlát Sigurðar ribbungs fór Guðólfr frá Ribbungum ok fór heim til bús síns á Blakkastaði ok gætti sín í kirkju nær bænum. Guðólfr hafði þar margar úspektir í bygðum gert, meðan 10 hann var með Ribbungum. Útryggr hét maðr, er hann hafði bart mjök ok tekit af honum hest góðan; hann átti tvá sonu, hét annarr Ásólfr en annarr Guðleifr, þeir féngu sér sveit manna ok fóru at Guðólfi, þeir tóku stiga ok settu við kirkjuna ok hjoggu ráfit yfir honum, 15 ok hljópu þar inn ok drápu hann. Var Guðólfr lítt harmaðr af mönnum fyrir sinn újafnað.

Frá sendimönnum Skúla hertoga til Danakonungs.

152 (150). Um haustit er konungr settist í Osló, sendi Skúli jarl menn til Valdimars konungs, Kolbein 20 kettuhrygg ok Grunda féhirði. En er þeir fóru heim um vetrinn, þá lágu þeir í Máströndum. Knútr var þá í Ljóðhúsum. En er Ribbungar spurðu þetta, kómu þeir at þeim á úvart. Þar lágu margir kaupmenn, ok vildu engir hjálpa þeim, féllu þeir þar báðir ok nær öll sveit þeira. 25

Frá Hákoní konungi um íshögg.

153 (150). Hákon konungr lét höggva ísinn or Osló ok allt út um Sliðhólma. Síðan skipaði hann mörg léttiskip austr til Ljóðhúsa, þessir váru formenn: Lodinn Gunnason, Símun kýr, Hallvarðr bratti. Ok er þeir 30 kómu fram, var Knútr brautu ok allr meginherrinn utan fá menn; sá hét Björn bakki, er fyrir þeim var. Þeir sátu í kastalanum norðr frá bænum. Var hann þegar

uppgefinn, en þeir féngu grið, er í sátu. Þar tóku Birkibeinar herfang mikit, en þeir brendu kastalann; þeir tóku stórfé af böndum, fyrir þat er þeir höfðu verit með Knúti. Eptir þat fóru þeir aptr til konungs. Svá

5 segir Sturla:

Vitr lét virki brjóta
valdr norrœnnar aldar
austr, þar er jöfrar treystusk
ógnfúsir, Ljóðhúsa.

Þat veit ek, at galt Gautum
göfugr oddviti jöfra,
þjóð fékk ræsis reiði,
rán, gekk slíkt at vánum.

10

Frá Ribbungum.

154 (151). Ribbungar sömnuðust nú saman í Víkinni. Konungr lét draga skip nokkur or Osló í Elfi, ok váru þessir formenn: Ívarr af Skeðjuhofi ok Saxi blaðspjót, ok er þeir kómu í Elfina, gættu þeir sín á skipum.
15 Ribbungar höfðu þá öll skip í Mjörs, váru þá sumir farnir austr á mót Knúti. Konungr fór or Osló til Eiðsvallar, ok þaðan út á Raumaríki; váru þar engir Ribbungar. Fór konungr þá aptr í Osló. Herra Knútr lét draga skip or Hellisfirði, þar sem aldri höfðu skip fyrr
20 dregin verit, ok kómu þeim upp í Elfi ok á úvart Birkibeinum, ok eltu þá af skipum sínum, ok fóru þeir út til Oslóar á fund konungs.

Um skipadrátt.

155 (152, 153). Sem konungr spýrr þetta, lét hann
25 draga hálfan fjórða tug skipa or Osló, ok fylgði sjálfr, hann gerði ok orð Arnbirni Jónssyni ok öðrum lendum mönnum, at þeir drægi skip upp í Elfina, ok mætti þeir konungi í Eyjavatni. Þá spurði konungr til Haralds af Lautun, at hann var í Skaun við mörgum Ribbungum.
30 Konungr sendi at þeim nokkurar sveitir; þeir mættust á skógi nokkurum ok börðust, Ribbungar flýðu ok létu 50 manna. Konungr lét þá draga skipin í Elfi. Ribbungar höfðu þá snúit austr or Elfinni, en Birkibeinar héldu þá eptir, ok drógu skipin austr um Fundueið ok

kómu til þess bæjar, er Fala hét. Konungr gekk þar af skipum ok flest alt liðit. Konungr bað þá á skipunum vera þeim megin vatnsins, sem hann fór. Um myrgininn í lýsing kom konungr jafnfram kirkjunni á Viagri. Þar hét Gunnarr bóndi vinr konungs, hann sagði konungi, at Ribb- 5 ungar lágu þar öðrum megin gegnt, ok þeir retu hvern dag yfir vatnit at spyrja tíðinda. Konungr bað þá Birkibeina leynast í skógum upp frá bönum. En er sólin tók at skína, sá Ribbungar, hvar liðit lá í skóginum, sneru þeir þá út skipum sínum þeim megin, sem þeir 10 váru. Konungr skundaði þá sinni ferð. Konungr spurði þá til Ámunda á Folavelli, kómu Birkibeinar at þeim úvörum, váru þar sumir drepnir, en sumir á kaf eltir. Um myrgininn er Birkibeinar kómu fram á árbakkann, spurði Haraldr, hverr fyrir liðinu réði. Haraldr stang- 15 arfylja svaraði: Kennast munum vit frændr, en hér erum vér kurlungar. Haraldr svaraði: Sjaldan hafi þér svá mikit lið, eða hvar er Hákon konungr? Hér er hann, sögðu Birkibeinar. Haraldr svaraði: Hví vildi hann taka á sik svá mikla vásbúð at rekast alt á Markir eptir oss? 20 Birkibeinar svöruðu: Meir heldr nauðsyn til þess en ofkæti at stökkva slíkum úaldarflokkum braut or ríkinu. Birkibeinar géngu af skipunum, þar sem konungr hafði ráð fyrir gert, ok fundu þar sveit manna af Ribbungum ok drápu þá alla. Ribbungar skunduðu þá austr aptr sinni 25 ferð. En þar var svá mikill straumr í ánni, þar sem hváirtveggju fóru, at þeir géngu á land ok leiddu skipin, en sumir stýrðu með forkum, ok ef nökkut reip bilaði á einhverju skipi, var þat þegar í foraði, ok þeir sem á væri. En þar sem áin var mjóst, hvíldust hváirtveggju, 30 ok eptir þat héldu fram hváirtveggju sinni ferð. Ok er minka tók straua í ánni, sté konungr á skip sín. Ribbungar váru þá komnir sínum skipum í eitt lítit vatn, er Vingsjór heitir, þat gengr alt at Eiðaskógi. Birkibeinar reru þá yfir ána, ok er þeir kómu á miðja, þá höfðu 35

Ribbungar fylkt fyrir þeim á árbakkanum. Birkibeinum þótti úhægt at veita þeim atgöngu, þvíat bakkinn var þriggja spjótskapta hár, sa er þeir stóðu á, en leiran fyrir niðri svá blaut, at annarr fótr stóð fastr til knés, 5 þar til er annarr var niðr settr. Birkibeinar reru þó at djarfliga. En er skipin rendu at landi, flyðu Ribbungar. En er Birkibeinar váru uppkomnir, þá váru Ribbungar hvergi nær, sneri konungr þá aptr ok tók öll skip Ribbunga. Þetta var mánadag í gagndögum. Konungr bað 10 þá sína menn snæða, þvíat þeir höfðu ekki etit síz laugardaginn. Konungr sneri þá upp á Heiðmörk ok lét draga skipin um Fundueið ok svo í Mjørs. Hákon konungr skipaði þá öll Upplönd ok setti menn til skipagæzlu, eptir þat fór hann til Oslóar, ok var þar hálfan mánuð, 15 áðr hann bjóst austr til Elfar.

Um bréf Knúts ok umleitan griða við konung.

156 (154). Þá er konungr var búinn, kómu honum bréf frá Knúti ok frú Kristínar, ok var Knúti þá leitat griða til konungs, sögðu hann mundu koma á fund hans, þegar 20 konungr kæmi austr. Konungr gerði bréf á mót ok hét Knúti frænda sínum griðum ok sændum, ef hann kæmi á hans vald. Ok er konungr kom í Elfina, var honum sagt, at Ribbungar váru uppi í Væni. Konungr sendi þá menn til frú Kristínar at vita, hvárt nøkkut 25 skyldi haldast af því, sem þau Knútr höfðu mælt. Kristín kvezt mundu koma á fund konungs, ok kvezt sjálf vildu friða fyrir Knúti syni sínum. Konungr sat hálfan mánuð í Konungahellu, ok kómu hvern dag menn til konungs frá frú Kristínar ok sögðu hana mundu koma þá ok þá.

30

Um ráðagerð herra Knúts.

157 (155). Herra Knútr hafði ráð með höndum, þat sem aldri slíkt hafði Hákon jarl faðir hans, hann lét draga skip yfir Eiðaskóg, þar sem aldri höfðu fyrr dregin verit,

ok kómu á úvart at Birkibeinum í ánni Varmá, ok mundi hann þar hafa fyrirkomit miklum styrk konungs, ef eigi væri miklu meiri miskunn guðs en trúleikr Ribbunga. Þar var fyrir Birkibeinum Ívarr af Skeðjuhöfi, Jón ketlingr, Erlingr rúmstafr, þeir váru á skipum, bæendr 5 héldu samnaði á Eiðsvelli. Þá féngu Birkibeinar njós af Ribbungum, þeir höfðu stórskip 13, en Birkibeinar höfðu smæri skip ok fleiri. Þar varð hörð orrosta ok eigi löng, áðr Ribbungar flýðu. Knútr hljóp á kaf ok fékk nauðuliga forðat sér. Þar féll mart vildarlið Ribb- 10 unga, en Birkibeinar urðu mjök sárir, þar varð Ívarr bóndi sárr á fœti ok gékk jafnan haltr síðan. Birkibeinar tóku þar öll skip þeira. Eptir þetta dirfðust bæendr mjök við þá ok drápu jafnan mart af Ribbungum.

Ribbungar beiddust sætta.

15

158 (156). En er Ribbungar sá, at mjök þröngði kosti þeira, þá sendu þeir menn til Birkibeina ok beiddust sætta. Birkibeinar tóku því vel, ok sendust gisla á millum. Birkibeinar sendu gislana austr á mót konungi. Þeir fóru með gislunum Guthormr Erlingsson ok Klemet 20 af Hólmi, þeir fundu konunginn í Hornborusundi ok sögðu, hvar þá var komit máli Ribbunga. Konungr tók við gislunum ok sendi þá enn menn á fund Knúts ok hét öllum Ribbungum griðum, ef þeir vildi á hans miskunn koma. Konungr fór þá inn til Oslóar. Þá kom þar til móts 25 við konung Haraldr af Lautun sendr af Knúti ok beiddist þá öruggra gisla til fastra sátta. Konungr lét þá blása til hirðstefnu ok sagði svá: Öllum mönnum er þat kunnigt, hvert vás ok erfiði, fjártjón ok mannalát vér höfum langar stundir af Ribbungum. Nú vilja þeir gjarna sættast 30 við oss; en nú skulum vér þat við því móti gera, at þeir skulu vera klandalausir um alla hluti, þá er þeir hafa við oss misgert, svá sem siðr er til góðra höfðingja, ella jám þeim engum griðum, ok fylgjum þeim nú, þvíat

minkar styrk þeira, ok em ek þess eigi úfúsari, en þó skulu þér nú ráða. Birkibeinar kváðust gjarna vilja fyrirgefa þeim fjárlát ok frænda, heldr en rekast eptir þeim lengr. Sendi konungr þá eptir Knúti ok Ribbungum Eystein 5 Hróason ok Friðrek slafsá. Fór Knútr þá til Oslóar. Skipaði konungr þá öll Upplönd. Ribbungar stukku austr á Markir, þeir sem sér væntu enskis friðar í Noregi. Magnús blaðstakkr hét sá maðr, er þá var fyrir þeim. En er konungr spurði þat, sendi hann austr Harald af 10 Lautun til móts við Magnús. Magnús hafði spurn af þessu ok fór til ok drap Harald. Konungr sendi bréf austr til Verma, bað hann þá gera annathvært, at reka þessi illmenni braut or ríki sínu, ella kvezt hann mundu gera þeim bakeld engum mun minna en fyrr. Vermum 15 var lítit um þat, tóku þeir Magnús ok festu hann upp ok nökkura menn með honum. Ok lýkr þar æfi Ribbunga.

Frá Hákoní konungi.

159 (157). Hákon konungr bjóst þá norðr í land; hann gaf Knúti frænda sínum tvau skip með öllum reiða. 20 Síðan fór konungr norðr í land, ok er hann kom í Seleyjar, kom á mót honum Skúli jarl með mörgum skipum, hann hafði ætlat suðr til Danmerkr; jarl sneri þá til Björgynjar með konunginum. Var þá blítt með þeim mágum, drakk sinn dag hvárr með öðrum til skemtunar. Páll vágaskálm 25 átti son, er Ívarr grettir hét, hann drap eitt kveld fornan Birkibein, er Eiríkr hét, ok þegar sem hirðin vissi þat, herklæddist hon. Þessi tíðindi kómu til þeira feðga Páls ok Nikulás, þeir fóru inn í Nikuláskirkju stöpul ok bjoggust þar fyrir. Þá gékk hirðin at stöplinum ok vildi brjóta. 30 Þá var sagt konungi ok jarli, géngu þeir þá til kirkjunnar. Þá hafði hirðin tekit Ívar nef, hann var frændi Nikulás Pálssonar, ok ætluðu at drepa hann. Konungr tók þegar Ívar á sitt vald, bað hann hirðina ganga frá kirkjunni. Um myrginin eptir sætti konungr þá, svá at hvárum- 35 tveggjum hugnaði. Fór Ívarr grettir or landi.

Frá konungi ok Skúla.

160 (158). Skúli jarl bað konung orlofs at fara til Danmerkr á fund Valdimars konungs, lézt hann mundu riða or Þrándheimi austr til Víkr. Konungr lagði þar lof til. Herra Knútr flutti bónorð sitt við jarl ok bað 5 Ingiríðar dóttur Skúla jarls, ok með konungs ráði festi hann hana. Réðst hann þá til ferðar með jarli norðr til Þrándheims, skildust þeir konungr ok jarl með blíðu. Þá var fœddr Ólafr son Hákonar konungs.

Andlát Pétrs erkibyskups.

10

161 (159). Pétr erkibyskup hafði andazt annat haustit áðr Dionisius messu, var kjörinn í stað hans sira Þórir hinn þrœnzki ok útfarinn. Á þessu ári andaðist Honorius pávi, en Gregorius kom í stað hans. Hákon konungr sat þenna vetr í Björgyn, ok var þessi hinn 15 ellifti vetr konungdóms hans. Um várit í föstu fór hann austr til Víkr, kom hann eptir páskir í Osló; var þar fyrir Skúli jarl ok herra Knútr, Gregorius Jónsson ok margir aðrir vinir Skúla jarls.

Frá Þórt erkibyskupi ok konungi.

20

162 (160). Þá er konungr hafði fár nætr verit í bœnum, kom þar Þórir erkibyskup suanan frá Róma, fór byskup þegar til konungs. Konungr drakk í þeim garði, er Digriskytningr heitir, en jarl í Skarthælnum. Sá atburðr varð eitt kveld, at einn jarlsmaðr, er Hrói hét, 25 drap handgenginn mann konungs, er Ólafr hvíti hét. Hrói hljóp í garðinn, þann sem konungr ok jarl váru í, ok kallaði at dyrum. Konungr bað upp láta, ok er Hrói kom inn, gaf hann sik í vald hans, ok sagði, hvat hann hafði gert. Konungr svaraði svá: Meðr því móti at þú komt 30 á vart vald, þá skaltu ná gríðum af oss, en þeir munu gjalda þessa verks, er enskis eru af valdir. Í þessu var blásit í bœnum, hljóp hirðin at garði þeim, er jarl svaf í.

Ok er jarl varð varr við tíðindin, bað hann konung gefa til nökkut gott ráð. Konungur bað jarl bíða sín þar, en er konungur kom at garðshliðinu, þá var þar sú þröng, at hann komst þar ekki fram, fór hann þá upp á höfuð 5 sínum mönnum ok fór svá út or garðinum til jarlsmanna. Þá lægðist þegar harkit, ok stefndi konungur öllum mönnum norðr til Hallvarðskirkju. Maðr hét Sigurðr, er var með jarli, hann mælti: Þá hefðim vér nökkut fyrir hark þetta, er oss er gert, ef vér dræpim konunginn, mundi oss eigi 10 mikit fyrir verða. Jarlsmenn mæltu: Aumr ertu máls, er þu vildir, at vér níddimst á konunginum, ok er hann kominn til hjálpar við oss. Ok er menn váru allir saman komnir, þá kóm konungur á griðum. Gékk konungur þá aptr í garðinn, ok var jarl þar fyrir; sátu þeir þá um 15 hrið ok skemtu sér. Ok er konungur gékk, tók hann í hönd Hróa ok leiddi hann upp til Hallvardskirkju ok bað hann sjálfan gæta sín þaðan af fyrir hirðinni.

Frá Skúla jarli ok Danakonungi.

163 (161). Hákon konungur léði jarli þá skip, er 20 hann vildi fara suðr til Danmerkr, ok gaf honum leiðangr or 12 skipreiðum. Síðan fór jarl til Danmerkr ok fann Danakonung í Kaupmannahöfn. Tók konungur vel við jarli, töluðu þeir marga hluti leyniliga. Dvaldist hann um hrið með Danakonungi, gaf konungur jarli stórar gjafir 25 at skilnaði, hann fékk jarli at láni hálf Halland. Fór jarl norðr í Noreg, ok er jarl kom til Túnsbergs, var konungurinn norðr farinn. Herra Knútr ok Gregorius vildu fara norðr til konungs, ok er þeir féngu orlof, stigu þeir báðir á eitt skip, ok er þeir kómu norðr fyrir 30 Hvarfnessodda, sigldu þeir í boða; þar týndist Gregorius, ok nökkurir menn aðrir. Hann þótti göfgastr lendra manna í Noregi ok kominn af hinum beztum ættum, þeim er váru í landinu. Varð þá mjök endir á þeira ættmönnum, váru þat kallat Blindheimsmenn. Herra Knútr komst

nauðuliga til skips ok týndi þar mörgum góðum gripum, fluttist síðan norðr til Björgynjar, ok tók konungr allvel við Knúti frænda sínum.

Frá sendimönnum Jóns jarls.

164 (162). Þetta sumar kómu sendimenn vestan 5 um haf frá Jóni jarli með góðum fórnunum, er jarl sendi Hákonni konungi. Konungr sendi jarli um haustit langskip gott ok marga aðra góða gripi. Konungr sat þenna vetr í Björgyn, ok var sjá hinn tólfti vetr hans konungdóms. Þetta sumar spurðist úfriðr mikill vestan um haf or 10 Suðreyjum.

Frá Skotum.

165 (163). Aleinn hét jarl einn í Skotlandi son Rollants jarls af Galvei; hann var hinn mesti hermaðr, hann herjaði um Suðreyjar. Þá var Ólafr konungr í 15 Mön Guðröðarson, ok hélt hann drengiliga undir Noregs konung. En Suðreyinga konungar, þeir sem af Sumarliða ætt váru komnir, váru mjök útryggvir Hákonni konungi. Þeir váru konungar í Suðreyjum Dugall skrækr ok Dungaðr bróðir hans, faðir Jóns, er síðan varð konungr; þessir 20 váru synir Dungals Sumarliðasonar. Úspakr hét maðr, er lengi hafði verit með Birkibeinum; þat kom upp, at hann var son Dungals. Sumarliði hét frændi þeira, er þá var enn konungr í Suðreyjum.

Andres fór til Jórsala.

25

166 (164). Hákon konungr fór um haustit austr til Víkr. Þenna vetr bjóst Andres skjaldarband út til Jórsala. Reið Andres um vetrinn suðr á Halland ok þá í Sjóland, ok þaðan út pálmaraveg, ok þar sté hann á einn drómund, ok hefir aldri síðan til hans spurzt, ok ritaði Hákon 30 konungr til Friðreks keisara ok annarra vina sinna út í lönd, at þeir skyldu fréttum til halda, hvat af Andresi

hefði orðit. Ingibjörg kona hans var eptir ok Pétr, er kallaðr var son þeira Andres. Nökkuru síðar sagði Ingibjörg, at Skúli jarl væri faðir Pétrs. Tók jarl við frændsemi hans ok tók Pétr til sín ok lagði á hann mikla ást.

5

Úspaki gefit konungs nafn.

167 (165). Hákon konungr sat í Osló um vetrinn, ok var þessi hinn þrettándi konungdóms hans. Um vetrinn er á leið, hafði konungr þing í bænum, þá gaf hann Úspaki konungsnafn, ok gaf honum nafn Hákonar. Sagði 10 ist konungr mundu fá honum lið um sumarit vestr um haf. Þann dag er þingit var, kom til bæjarins austan or Svíaveldi Magnús brokki, son Knúts jarls Birgissonar brosu, frændi konungs. Hann átti Sigríði dóttur Knúts Svíakonungs, ok hét Knútr son þeira. Tók kon- 15 ungr vel við Magnúsi. Um vórit í Þrándheimi páska-daginn andaðist Þórir erkibyskup, en í staðinn var kosinn Sigurðr son Eindriða peina ok fór þat sumar or landi.

Konungr bjó lið vestr um haf.

168 (166). Um vórit fór konungr til Björgynjar, 20 bjó hann þá liðit vestr um haf með Úspaki. Fékk jarl sumt til, váru þessir formenn af hans hendi, Sigurðr sæpill, Sigurðr smiðr, Páll Bálkason, en af konungs hendi var Úspakr konungr, Serkr Sygnakjúka, Ölvir ilteitt, Sveinungr svartí, Páll gás, 12 skip höfðu þeir af Noregi. 25 Sem þeir váru búnir, kómu vestan um haf Ólafr svartí Manar konungr, hann hafði stokkit or Suðreyjum fyrir úfriði - Aleinn hafði samandragit her mikinn - hann hermdi mörg stóryrði eptir þeim vestan til Noregsmanna. Ólafr dvaldist fjórar nætr í bænum, áðr hann fór vestr. 30 Ólafr fór á skip með Páli Bálkasyni til Orkneyja, en þá fékk Jón jarl honum skip, er Uxinn hét. Þeir höfðu af Orkneyjum 20 skip. Ok er er þeir spurðu þat Bálki ungi son Páls ok Öttarr snækollr, þá fóru þeir fyrir suðr

í Skið ok fundu þar Þorkel Þormóðarson, ok börðust þar; féll þar Þorkell ok synir hans tveir, en Þormóðarson hans komst undan með því móti, at hann hljóp í ker eitt, er flaut við skip eitt, ok rak þat með hann at Skotlandi fyrir norðan Hattarskot. Eptir þat fóru þeir Óttarr ok Bálki til móts við Úspak konung.

Dráp Sumarliða.

169 (167). Þeir kómu nú saman öllum herinum suðr í Ílarsund. Þá váru þar bræðr Úspaks ok Sumarliði frændi þeira, höfðu þeir mikit lið ok frítt; þeir 10 buðu Norðmönnum til veizlu, þvíat þeir höfðu vín sterkt; Norðmenn trúðu þeim eigi. Dungaðr svaf á skipi Úspaks bróður síns. Um myrgininn veittu Norðmenn þeim atgöngu ok drápu Sumarliða ok mart manna með honum. Þeir tóku Dugal höndum ok settu í fjötur. Fátt féll 15 af Norðmönum. Ekki var Úspakr við þetta, ok er hann varð varr við, skaut hann á braut Dungaði bróður sínum, en Dugal tók hann í sína gæzlu. Þeir sömnuðu nú liði ok skipum um eyjarnar ok féngu 80 skipa ok sigldu suðr fyrir Satírismúla, ok svá inn til Bótar. Þar sátu 20 Skotar í kastalanum, ok var stívarðr einn fyrir þeim Skotum. Þeir sóttu at kastalanum, en Skotar vörðu ok heltu út vellanda biki. Norðmenn hjuggu múrinn við öxum, þvíat blautr var. Kertisveinn, er Skagi hét, skaut stívarðinn til bana. Mart féll af Norðmönnum, áðr þeir 25 unnu kastalann. Þar tóku þeir mikit fé ok riddara einn skozkan, er sik leysti út við 300 marká brendra. Þeir spurðu þá, at Aleinn var suðr á nesjum ok hafði nær 200 skipa, þeir sigldu þá norðr undir Satíri. Þar fékk Úspakr konungr sótt ok andaðist, var hann allmjök 30 harmdaugi. Var þá Ólafr höfðingi yfir öllum herinum. Sigldu þeir þá til Kaupmannaeyjar, en þá suðr til Manar. Þeir tóku Norðmenn þann mann, er hét Þorkell njáll, ok höfðu hann um hrið í fjötrum. Sigurðr smiðr ok Sig-

urðr sæpill hleyptu Þorkeli í braut, ok líkaði liðsmönnum þat allilla. Um várit fóru Norðmenn á braut, en Ólafr konungr var eptir. Þeir géngu á land á Satíri ok herjuðu þar. Þar kómu Skotar á mót þeim, ok varð þar
 5 bardagi, féll þar mart af hvárumtveggjum. En er Norðmenn kómu til skipa, höfðu Skotar drepit matsveina Norðmanna. Norðmenn fóru þá til Ljóðhúsa, var þar fyrir Þormóðr Þorkelsson, stökk hann undan, þeir her-tóku þar konu hans ok mikit fé, er hann átti. Sigldu
 10 síðan til Orkneyja. Páll Bálkason var eptir í Suðreyjum, ok féll hann fám vikum síðar fyrir Guðröði svarta syni Rögnvalds konungs. Flestir Norðmenn sigldu þegar austr til Noregs, ok höfðu í þessi ferð verit unnar konungsins sæmdir fyrir vestan haf, ok er þeir kómu á fund Hákonar
 15 konungs, þakkaði hann þeim vel sína ferð.

Heimkoma Sigurðar erkibyskups.

170 (168). Þenna vetr sat Hákon konungr í Björgyn, ok var þessi hinn fjórtándi konungdóms hans. Þetta haust kom Sigurðr erkibyskup í land. Ölvir ilteitt var eptir í
 20 Orkneyjum, ok fór hann til Hánefs unga, er þá hafði sýslu í eyjunum. Hánefr var skutilsveinn Hákonar konungs. Þeir váru þrír bræðr Hánefr ungi, Kolbeinn ok Andres.

Frá Snækoll.

25 171 (169). Maðr hét Snækollr þar í eyjunum ok var Gunna son. Móðir hans var Ragnhildr, dóttir Eiríks stagbrells ok Ingigerðar dóttur Rögnvalds jarls hins helga. Snækollr kallaði þar á bú nökkur í eyjunum, er þeir frændr höfðu átt, en Jón jarl hélt ok vildi eigi laus
 30 láta, ok af þessu gerðist fjándskapr millum þeira. Spurði Jón jarl, hvárt hann mundi eigi gera at dæmum Haralds jarls móðurbróður síns ok kalla til Orkneyja í hendr honum. Snækollr svaraði: Ván er mér þess, at

lítills unnir þú mér af Orkneyjum, er þú vill eigi, at ek hafa þat, er ek á með réttum erfðum. Snækollr fór til Hánefs, höfðu þeir þar sveit mikla allir samt.

Um róg við Jón jarl.

172 (170) Þeir fóru um haustit hváirtveggju yfir 5 á Katanes í Þórsá, ok höfðu sín herbergi hvárir. Þat var eitt kveld, er þeir Hánefr sátu ok drukku, at þar kom inn einn maðr fyrir Hánef ok mælti: Hugsá svá ráð þitt, Hánefr, ok þér félagar, at jarl ætlar at veita yðr atgöngu í nótt ok drepa yðr, þvíat hann trúir yðr 10 ekki, ef þér eruzt svá nær, sem nú hefir verit um hrið.

Dráp Jóns jarls.

173 (171). Hánefr tekr nú þetta fyrir sannyrði, vilja nú verða fyrri at bragði, hlaupa nú til vápna, ok gengu at þeim herbergjum, er jarl lá í, með eldi ok 15 úfriði. Jarl hljóp í einn undirklefa, ok ætlaði at koma sér svá undan. Þeir féngu njósn af, hvar hann var; hljópu þeir í klefann, Snækollr, Sumarliði Hrólfsson, Ölvir ilteitt, Þorkell ok Hrafn. Snækollr fann jarl við tunnu eina, ok drápu þeir hann þar. Þar féllu nökkurir jarls- 20 menn. Níu sár hafði jarl. Eptir þat fóru þeir Hánefr út í Orkneyjar, þeir fóru í Vigr ok settust í kastala, er Kolbeinn hrúga hafði gera látit; þeir drógu at sér nóg föng. En er þetta spurðist í Orkneyjar, sömnuðust saman frændr jarls ok vinir, ok fóru út í Vigr ok settust um 25 kastalann. Nú sömnuðust saman frændr ok vinir þeira Hánefs ok fóru til ok leituðu um sættir, ok kómu á griðum. Skyldu þeir vera um vetrinn hváirtveggju í Orkneyjum, en eptir um sumarit skyldu hváirtveggju fara til Noregs á fund Hákonar konungs, ok skyldi hann skipa 30 þessum málum. Stóð þá þetta mál kyrt um vetrinn. Um várit fóru þeir Hánefr til Noregs, en frændr jarls fóru á öðru skipi, ok nær allir hinir beztu menn af Orkneyjum.

Um refsing.

174 (172). Þessi var hinn fimtándi vetr konungdóms Hákonar. Hann hafði farit um várit austr í Vík, ok var hann eigi austan kominn, er þeir Hánefr kómu til Björgynjar.

5 Skúli jarl var þar firir, átti hann fátt við þá Hánefr. Nökkuru síðar kom konungrinn austan. Ok er hann hafði litla hrið dvalzt í bænum, lét konungr blása til hirðstefnu öllum handgengnum mönnum. Ok er Hánefr kom á stefnuna við sína menn, tóku skutilsveinar þá bræðr

40 Hánefr ok Kolbein ok þá Sumarliða ok Andres ok leiddu upp til borgar, ok váru þar innsettir, en Ölvir ilteitt ok aðrir, þeir sem at víginu höfðu verit, váru fluttir út í Töluhólm. Björn hét gestr einn, er verit hafði at víginu, hann var þá kominn gegnt Maríukirkju, er þar hóf upp

15 messu. Hann mælti: Skyldra ætla ek mér at ganga til messunnar en til hirðstefnunnar. Snýr hann þá inn í kirkjuna. Ok er þeir Ölvir fóru út um strætit, mælti Skúli jarl, hann stóð í lopti einu: Drepit þér eigi Þorkel, nema hann sé ofmjök sakaðr. Þá svaraði Sigvaldi frændi

20 Jóns jarls: Hann er því meir sakaðr en aðrir, at hann vann á jarli dauðum. Þar váru hálshöggvnr 5 menn, þeir er at vígi Jóns jarls váru.

Frá Orkneyingum.

175 (173). Þetta sama haust géngu Orkneyingar

25 nær allir á eitt skip, hinir beztu menn af eyjunum. Þetta skip týndist, ok allir þeir menn, sem á váru. Skúli jarl fór um haustit norðr til Þrándheims. Hánefr var um vetrinn með Páli vágaskálm. Um várit fékk hann sótt ok andaðist. Kolbeinn bróðir hans andaðist í Þrándheimi litlu síðar.

30 Snækollr var lengi með Skúla jarli ok Hákoní konungi.

Fæddr Hákon Hákonarson.

176 (174). Þetta sama haust var fæddr Hákon son Hákonar konungs Marteinsmessu nótt, ok sat konungr þann vetr í Björgyn, ok var þessi hinn sextándi konungdóms

hans. Þenna vetr kómu upp margar greinir millum konungs ok Skúla jarls, ok var þat ætlun manna, at þat væri af illum meðalgöngum vándra manna. Jarl hafði þenna vetr skipagerðir miklar. Þá var önduð frú Ingiríðr, er átt hafði Knútr, ok var þá öll þeira vinátta. Knútr hafði þá hálft Ryggjafylki ok Sogn, ok þótti þat lén minna, en hugir hans stóðu til. Kærði hann þá fyrir konungi, ok svá lendir menn, at landaskipti þat væri eigi jafnligt, sem verit hafði í Björgyn, ok þat væri nærri helmingi en þriðjungi Noregs, er jarl hafði. Þenna vetr stefndi Sigurðr erkibyskup fund öllum byskupum eptir um sumarit í Björgyn.

Frá Hákonu konungi.

177 (175). Hákon konungr fór um várit austr til Víkr; hann sendi orð Skúla jarli, at hann kæmi um sumarit suðr til Björgynjar. En er konungr kom í Víkina, stefndi hann til sín öllum lendum mönnum ok sýslumönnum þeim sem í Víkinni váru, skyldu þeir fara með honum suðr til Björgynjar. Þessir váru þá lendir menn við honum, Arnbjörn Jónsson, Símun kýr, Loðinn Gunnason. En er þeir kómu í Gulapingslög, þá stefndi hann ok til sín öllum lendum mönnum með stórum sveitum, ok er hann kom til Björgynjar, var þar fyrir fjölmenni mikit, svá at skip váru með endilöngum bryggjum.

Skúli jarl lét gera Langafriðadag.

178 (176). Þenna vetr lét Skúli jarl gera skip mikit út á Eyrum, þat hét Langafriðadagr. Jarl varð síðbúinn um sumarit, hann hafði á þriðja tigi skipa. Þessir váru lendir menn við honum, Álfr mágr hans, Ásólftr frændi hans, Páll vágaskálm, Nikulás son hans, Bárðr bratti, ok margir aðrir. Ok er hann kom til Björgynjar, veittu lendir menn Páli vágaskálm stórar átölur, þvíat jarl sendi hann suðr fyrir, kölluðu Birkibeinar þat undarligt, er hann vildi eigi með konunginum vera, ok fyrir-

lata hann en þjóna Skúla jarli. Páll svaraði: Eigi hefi ek verit á mót konunginum, en svá ætla ek flestum gefit lendum mönnum norðan or landi, at þeir munu eigi skiljast við Skúla jarl fyrir sakir ákefðar yðarrar. Páll fann þá konunginn, ok fóru allar ræður vel með þeim. Fór þá Páll á mót jarli ok sagði honum átekjur manna or bœnum, ok skip lægi svá þykt fyrir bryggjum, at engi ván væri, at þeir mætti þar at leggja skipum sínum.

Frá Skúla jarli ok skipum hans.

- 10 179 (176). Skúli jarl skipaði svá til at leggja at bœnum, at fyrst fór hans skip, en þá tvau, þá þrjú, þá fjögur, ok fór svá í vöxt æ, meðan til vannst. Var þessi skipan allglæsilig á at sjá. Þeir lögðu at við Norðnes út frá Munklífi við Hákarlaströnd. Svá segir Ólafr
- 15 hvítaskáld:

Orð sendi þá jöfri Þrœnda	Fyrðar mæltu á hendr sem harðast,
afrendr konungr víða lendum;	hófsk önn af því lendum mönnum,
fólkprúðr keyrði flota breiðan,	errinn bjó með herskip harri
flugu borð um haf, stillir norðan.	Hákarlaströnd, frömum jarli.

20 *Fundr konungs ok jarls í skrudhúsi.*

- 180 (177). Þá er jarl hafði verit litla stund í bœnum, fundust þeir konungr ok jarl í skrudhúsinu í Kristskirkju, gaf konungr honum nökkurar sakar ok veitti honum harðar átölur. Eptir þat var þing sett í Kristskirkjugarði, var
- 25 stóll settr undir konunginn, ok sátu þar umhverfum lendir menn hans. Gunnarr konungsfrændi sat á bak stólinum, þar váru ok þá allir byskupar. Þá kom jarl á þingit við sínum mönnum. Þeir sá, at jarlinum var ekki rúm ætlat hjá konunginum, settu þeir þá undir hann annan
- 30 stól. Þá stóð upp Dagfinnr bóndi ok fagnaði konunginum eptir siðvana, talaði hann langt erendi ok snjalt. Þá stóð upp Hákon konungr ok mælti nökkurum orðum ok bar á jarl sakir þær, sem hann hafði áðr tjáð fyrir honum. Ok er því lukti, stóðu upp lendir menn ok báru sakar

á jarl, hverr eptir annan. Ok er því létti, stóð jarl upp ok mælti svá:

Eina kann ek vísu:

ari sat á steini.

Öll er sem ein sé:

ari sat á steini.

Hér er ok svá í dag, sagði hann, hér hefr hverr erendi, ok lúka allir á einn veg, at gefa mér sakar. Eptir þat talaði hann langt erendi ok snjalt ok bar af sér allar sakir, þær sem honum váru kendar; veik hann svá til í ræðunni, at hann væri skyldr at þjóna til konungsins ok vægjast við hann, en þat kvað hann vísa ván, at hann kunni lendum mönnum úþökk fyrir sitt róg ok vanda meðalgöngu. Þá mælti Gunnarr konungsfrændi: Oss þykkir þú því at eins veita konunginum skylda hlýðni, ef þú leggr af þér yfirklaðin ok fellr til fóta honum ok gefr öll þín mál í konungsins miskunn. Þá svaraði Skúli jarl: Þá kunna ek höfðingjum at þjóna, er þú vant annat, Gunnarr!

Frá Hákonni konungi ok hans mönnum.

20

181 (177). Þá stóð upp konungr ok bað þá alla ganga inn í kirkjuna, er sér vildu þjóna. Gékk þá allr múgrinn við konunginum. En jarl var eptir við sínu liði, fór hann þá til skipa sinna. Byskupar allir fóru þá í millum þeira ok féngu sætta þá, eptir því sem konunginum hugnaði. Seldi jarl þar festu til. Svá sagði Ólafr:

Þing stofnuðu jöfrar ungir,
jarl veitti svör ræsi snarla;
hersar báru á bilmi dýran,
hjaldrs fýstu þeir, sakar kaldar.

Alt lagði þá, frömuðr frægða
fékk sætt af því, stilli rekka
snildar skýrr ok seldi várar
sitt mál í kné lituðr stála.

30

Erkibyskup kom svá við sinni meðalgöngu, at þá var hvárr í boði annars. En þat hafa menn mælt, at síðan yrði aldri fullr trúnaðr millum þeira mága.

Ákall konungs á eyna Helgu.

182 (178). Skúli jarl fór um haustit norðr til Þránd-
 heims, en konungr sat um vetrinn í Björgyn fram um
 jól, ok var þessi hinn sjautjándi konungdóms hans. Þenna
 5 vetr var fœdd frú Kristín. Á mót föstu fór konungr
 norðr í Sogn ok þaðan á land upp. Þá hófst sundrþykki
 með þeim Páli byskupi í Hamri. Konungr kallaði til
 eyjar þeirar er liggir í Mjørs, er heitir eyin Helga. Þessa
 ey hafði Ingi, er Baglar kölluðu konung, gefit til stað-
 10 arins, en Birkibeinar kölluðu heita Þorgíls þúfuskít. Kon-
 ungi þótti hann eigi mátt hafa gefa föðurleifð sína, en
 byskup vildi eigi upp gefa eyna. Konungr fór til Túns-
 bergs ok var þar um várit. Páll byskup ritaði um ákall
 þetta til erkibyskups ok jarls, en litlu síðar fór byskup
 15 or landi ok út í Róma.

Andlát Ingu konungsmóður.

183 (179). Þetta vár lét Hákon konungr reisaskip
 mikit í Túnsbergi, er síðan var kallat Súðin. Fór konungr
 um sumarit norðr til Björgynjar. Þá kom ok jarl norðan,
 20 fór þá álitliga með þeim. Þenna vetr andaðist Inga kon-
 ungs móðir á mót jólaföstu. Sat konungr um vetrinn
 austr í Osló, ok var þessi hinn áttjándi konungdóms hans.

Sturla kom af Íslandi.

184 (180). Hákarlahaustit kom utan af Íslandi Sturla
 25 Sighvatsson, hann fór or landi; kom hann aptr þetta
 sama haust ok fann Hákon konung í Túnsbergi. Konungr
 lét illa yfir því, er úfriðr var svá mikill á Íslandi, lét
 þá mundu verða betr, ef einn réði mestu. Sturla kvað
 lítt mundu fyrir því at fá einvald á Íslandi, ef sá væri
 30 harðfengr ok ráðugr. Konungr spurði, ef hann vildi til
 ráða. Sturla kvezt mundu til hætta við umsjá konungs,
 ok eiga þá slíkra sœmda ván af konungi, ef hann kæmi
 þessu fram, sem hans væri miskunn til. Konungr bað hann

eigi vinna landit með manndrápum, en það hann taka menn ok senda utan eða fá ríki þeira með öðru móti. Sturla var jafnan um vetrinn fyrir konunginum. Eptir um sumarit fór hann til Íslands ok var um vetrinn á Grund með feðr sínum. Um várit fóru þeir feðgar at Snorra í Reykjaholt með fjölmenni ok vildu, at hann bætti fyrir Úrækju, er hann hafði herjat á ríki Sturlu. En Snorri vildi engu bæta, ok stökk hann þá á braut, en Sturla settist þá í Reykjaholt, ok fór eptir þat í Vestfjörðu. Úrækja fór utan þat sumar. Sturla fór þá at Þorleifi í Görðum, ok börðust þeir í Bæ í Borgarfirði. Fór Þorleifr utan sumri síðar en Úrækja; þá fór ok utan Snorri Sturluson, Þórðr kakali, Ólafr hvítaskáld. Sturla sneri þá úfirði á hendr Gizuri ok Kolbeini unga Arnórssyni frændum sínum.

15

Um greinir með konungi ok jarli.

185 (181). Þenna vetr kómu enn upp margar greinir millum konungs ok jarls. Sendi konungr þá enn orð jarli, at hann kæmi um sumarit suðr til Björgynjar. Ok er jarli kómu þessi orð, bar hann þetta fyrir vini sína, tjáði hann þat, at honum þótti fast at sér lagt Hákarla-haustit af konunginum ok lendum mönnum, eru nú ok þeir hlutir í orðnir, sagði jarl, at ek em úfúsari at vera á þeira valdi en fyrr, þvíat nú hafa svarit síðan hirðmanns eið Gregorius Jónsson ok enn fleiri menn konunginum einum, en áðr hafa allir svarit báðum okkr, ok trúi ek þeim mönnum verr en þeim, er beggja okkrir eiðsvarar eru. Fleiri menn jarls eggjuðu hann at fara. Varð jarl síðbúinn, hann hafði vel 20 skip, hann sigldi suðr á Mæri ok lá lengi í Steinavági.

30

Líðdráttir Hákonar konungs.

186 (181). Hákon konungr fór or Víkinni við mikla hði. Þá var framsett Ólafssúðin, þat skip var 6 rúm ok

20. Sem konungr kom norðr í Gulapingslög, stefndi hann þaðan miklu liði suðr til Björgynjar til móts við sik. Hann sendi orð norðr um haustit til Þrándheims, at hann ætlaði þangat, þegar hann yrði búinn. Konungr fór um
 5 haustit or Björgyn ok hafði nær 40 skipa. Þessir váru þá lendir menn við honum, Arnbjörn Jónsson, Leðinn Gunnason, Símun kýr, Eiríkr stílk, Ívarr nef, Gautr á Meli, Nikulás Pálsson, Pétur í Gizka. Skúli jarl lá í Steinavági, sem fyrr var ritat. Þar kom til móts við
 10 jarl Páll vágaskálm, spurði jarl þá, at konungr hafði dregit saman lið mikit ok ætlaði norðr til Þrándheims. Margir menn fýstu jarl at fara suðr á mót konungi, sögðu þá enn mundu nökkurninn vel fara, ef þeir fyndist; þeir váru sumir trúnaðarmenn jarls, er þat kölluðu ráð-
 15 ligra at snúa norðr aptr ok biða þar konungs. Ok þat var ráðit, at jarl sneri norðr öllu liðinu, ok er hann kom til Niðaróss, sendi hann suðr á mót konungi Pál, mætti hann flota konungsins suðr við Sólskel ok náði konunginum eigi fyrr en um myrgininu, sigldu þeir þá allir
 20 saman norðr til Þrándheims. Tók konungr Páli vágaskálm hit bezta.

Frá konungi ok Skúla jarli.

187 (182). Þá nótt er konungr lá í Leiröngurum, var Skúli jarl at Meðalhúsum ok ætlaði út til Orkadals,
 25 ok síðan suðr um fjall. En þá er jarl kom á Uppdals-skóg, skildust við hann margir vinir hans. Þar váru þessir sveitarhöfðingjar, Andóttir skakalokr ok Eljubjarni, Hreiðarr dyn ok margir aðrir góðir menn. Þá var þetta kveðit:

30 Hóli gæddusk hirðmenn Skúla,
 brukku lítt, meðan full var skrukka;
 drukku þeir af Danmörk rekkar,
 drógusk lítt um fjöll ok skóga.

Síðan varð, er slósk í ferðir,
 sangran ill ok þunt um stangir,
 eiðar rufask við Inga bróður,
 engi vildi fylgja lengra.

Svá segir Hvítaskáld:

Snæfir drógu enn meðal jöfra,	Minnigr bjó siklingr sunnan
aldir kváðu varla haldask	sunda vigg, en jarl stökk undan,
öðlings heit við allvald nýtan,	ýtar brugðusk jöfri mætum,
árskaptan grun vinir hvárskis.	austr um fjall, með drengi snjalla.

Skúli jarl skildi við konung.

5

188 (183). En er konungr kom til Niðaróss, sendi hann eptir jarli Pál vágaskálm ok Ívar nef. Þeir fundu hann í Uppdal, ok sögðu at konungr vildi, at jarl sneri aptr, ok sæti þeir báðir samt um vetrinn í Þrándheimi. Jarl átti nú tal við sína menn, ok fýstu flestir, at hann 10 færi aptr, en þeir váru sumir, er þat kölluðu úmerkiligt at skipta svá skjótt um ætlan sína. Jarl svaraði: Sé ek, at þat væri ráðligr at snúa aptr, en þeir munu ráða, er þat vilja, at ek fara suðr. Sneri hann þá upp til fjalls ok svá suðr um fjallit. Er sýslumenn konungs, þeir sem 15 á Upplöndum váru, spurðu, at jarl var norðan kominn, þá tóku þeir skip öll í Mjørs, ok géngu þar á margir sveitarhöfðingjar. Þessir váru formenn, Gregorius Andresson, Hávarðr af Sundbúi, Aslákr smjörstakkr, Jón ketlingr ok margir aðrir.

20

Frá ferðum Skúla.

189 (184). Sem Páll ok Ívarr nef kómu aptr til konungs ok sögðu um ferð jarls, þótti þá mörgum mönnum í úvænt efni komit ok verra en vera skyldi. Erkibyskup bað konung gefa til nökkut gott ráð, at friðr stæði um 25 vetrinn. Konungr sendi þá suðr Björn ábóta með ráði vina sinna til móts við jarl, ok bað konungr svá segja jarli, at hann skyldi um vetrinn hafa þriðjung af öllum sýslum á Upplöndum ok í Víkinni. Þeir ábóti kómu á Heiðmörk ok sendu menn til sýslumanna ok sögðu þeim 30 boð konungs. En er þeir ábóti kómu í Hamar, þá hafði jarl sent Nikulás af Mörs skutilsvein sinn upp á Heiðmörk at taka þar allar konungs skyldir. Sýslumenn höfðu fengit njón af þessu ok ætluðu at Nikúlaasi, ok ef

þeir ábóti hefði komit tveim nóttum síðar, þá mundi hafa verit brugðit friðinum. Ok er áboti fann jarl, sagði hann honum boð konungs. Jarl tók þá vitrligt ráð, at hann jáði þá þessum kostum. Sneri ábóti þá norðr aptr.

5 Skúli jarl skipaði nú allar sýslur á Upplöndum at þriðjungi, ok svá í Víkinni, hann setti í Borgarsýslu Árna rufu ok Finn knött, en jarl fór þá út til Túsbergs.

Tilskipan konungs um landvörn.

190 (185). Þegar sem konungur kom norðr til Þránd-

10 heims, lét hann heim fara alla lenda menn, þá sem or Víkinni váru, ok bauð þeim svá, at þeir verði ríki hans, ef jarl gerði nokkurn úfrið; skyldi Arnbjörn vera fyrir þeim, ok bað þá fylgja honum sem best. Skildust lendir menn í Grindhólmasundi, ok fór þá hverr heim, þvíat

15 þeir spurðu alt kyrrligt til Skúla, en Eiríkr fór með bréfum til jarls. Ok er Arnbjörn kom heim í Valdishólma, þá sendi hann orð sýslumönnum jarls, at þeir skyldu á braut fara, ok kvezt fyrir engum manni mundu upp gefa Borgarsýslu, fyrr en hann heyrði orð Hákonar konungs.

20 Jarlsmenn fóru á hans fund ok sögðu honum orð Arnbjarnar. Konungsmenn tóku, þeir sem váru í Túsbergi, mikit fé or Lafranzkirkju ok færðu honum norðr til Þrándheims. Þeir kómu jólaaptan norðr til Þrándheims ok sögðu konungi, at þeir væri margir með jarli, at þat

25 töldu fyrir honum, at hann væri rekinn af eignum sínum ok réttum bróðurarfi, ok eigi kváðust þeir vita, hvárt friðrinn mundi haldast um vetrinn. Jarl fór eptir jól austr til Elfar ok var mjök lengi í Konungahellu. Þar gerðust honum margir menn handgengnir. Þar kom til

30 hans Álfr af Leifastöðum með sveit manna, Þorgils slyðra, Veseti ungi ok Algauti bróðir hans. Þessa menn kölluðu Birkibeinar Varbelgi. Álfr hafði verit húskarl Arnbjarnar. Þessir menn fýstu mjök jarl úfriðar ok kölluðu konung sitja í hans settjörðu.

Sættarboð.

191. Hákon konungr sat í Þrándheimi um jólin. Var þessi hinn nítjándi vetr hans konungdóms. Erkebyskup bað konung enn gera orðsending til jarls, þvíat honum þótti, sem þá væri enn búit til úfriðar í Víkinni. Eptér þat váru þeir sendir á fund jarls Björn ábóti ok Vilmundr piltr með sættarboðum. Ábóti fann jarl austr í Konungahellu um várit í föstu, ok báru fram sín erendi, fluttu þá ok þetta beggja þeira vlnir. Svefaðist þá hugr jarls, en áðr var búit til hins mesta váða. 10

Frá Skúla jarli ok Arnbirni Jónssyni.

192 (186). Skúli jarl fór um föstuna til Eiðsbergs. Hann stefndi þar þing, ok þangat stefndi hann til móts við sik Arnbirni Jónssyni. Arnbjörn sótti þingit, ok með honum Eiríkr stíkr (ok) Munan byskupsson, þeir höfðu vel 300 manna. Kómu þeir fyrri til Eiðsbergs en jarl, ok settast utan undir kirkjugarðinn. Sagði Arnbjörn, at þeir skyldu fyrri berjast við jarl en játa neinmu því, er þeim væri úsæmd í. Skúli jarl kom á þingit við hálftr fjórða hundrad manna; jarl hafði hvítan þófahatt á höfði. Arnbjörn hafði svá mælt við sína menn, at hann skyldi einn svara öllum áköllum jarls. Ok er þingit hafði skamma stund staðit, mælti Skúli jarl: Hví raktu sýslumenn mína or Borgarsýslu? Arnbjörn svaraði: Því at ek em öruggur at láta fyrir engum laust þat lén, sem konungr hefir fengit mér, fyrr en ek vissi með sannleik, at hann vildi af mér taka. Jarl svaraði: Tók þú eigi af mér í fyrstu Borgarsýslu, ok héztu oss þá góðu á móti, hvernin sem þú hefir ent? Satt var þat, sagði Arnbjörn. Jarl svaraði: Eigi var Hákon þá síðr konungr en nú; en þótt þú sér fyrir öðrum lendum mönnum í Noregi, þá þykki mér þat öllum yðr ofrausn at halda því fyrir mér, sem konungr jár mér, at ek skal hafa. Arnbjörn svaraði: Satt er þat, at ek ætla, at engi lendr maðr skal þat af mér taka, er Hákon kon-

ungr fær mér, ok fyrir engum manni ætla ek háls at
 beygja í Noregi nema Hákon konungi, ok eigi þeim hinum
 hvíta hettinum, er nú er hér á þinginu. Þá mælti Björn
 ábóti, ok sagðist hann hafa þat bréf, er konungr mælti
 5 svá fyrir, at þeir skyldu tveir einir heyra, er upp væri
 lesit, ok það þá inn ganga í kirkjana. Ok er þeir kómu
 inn, inti ábóti upp orðsendingar, þær sem konungr hafði
 við honum gert til Arnbjarnar ok annarra manna, sagði
 konunginn einninn hafa upp gefit þriðjung í Borgarsýslu
 10 sem öðrum. Fór þá álitliga alt með þeim þaðan ífrá. Tók
 þá jarl þriðjung Borgarsýslu ok fór síðan norðr í Víkina,
 en ábóti fór norðr til konungs með sættarboðum, skyldu
 þeir finnaest um sumarit í Björgyn, ok skyldi þá hvárt
 selja öðrum gisla til þess fundar.

15 *Gislar konungs kómu til jarls.*

193 (187). Skúli jarl var í Víkinni um sumarit, dró
 hann þá lið at sér, tók hann skip bónda úlofuð ok lét
 búa norðr. Hann hafði Borgarþing Margrétarmessu, hann
 lét taka skip Arnbjarnar Jónssonar ok ætlaði norðr at
 20 hafa. Arnbjörn hafði áðr látit bora skipit ok höggva, ok
 fylldi þegar, sem flotat var; var þat þá uppsett.

Þenna tíma kómu norðan frá Hákon konungi Sig-
 urðr son hans ok Ingimundr þúss gislaðir jarli, en áðr
 hafði farit til konungs Ásólfr jarlsfrændi ok Jatgeirr
 25 skáld. Jarl fór nú til Björgynjar ok lagðist í Konungs-
 höfn. Fóru þá menn millum þeira, sagðist jarl eigi munda
 leggja til bæjarins, nema þat væri skilt um þann hlut,
 sem honum væri skipt af landi, at Pétr son hans tæki
 eptir hans dag. Konungr neitaði því berliga, sagði hann
 30 afsprangi aldri skyldu erfa Noreg, nema þat er komit
 væri af Margrétu. Sigurðr erkibyskup lagði mikinn hug
 á at sætta þá. Lagði jarl þá til bæjarins. Gókk þá enn
 saman sættin með góðra manna fyrirtölum, skyldu þeir þá
 sitja um vetrinn í Björgyn ok halda eitt borð, með því

móti at jarl skyldi leggja fram kost hinn þriðja hvern dag. Fóru þann vetr öll skipti vel með þeim mágum, sem jafnan er þeir váru báðir saman, þvíat þá váru færi lygðir á millum bornar, er þeir máttu þegar þróa. Þetta sumar kom Úrækja Snorrason af Íslandi ok sagði þaðan 5 mikinn úfrið af Sturlu frænda sínum. Þótti konungi, sem Sturla færi harðara, en hann hafði honum ráð til gefit.

Sætt Páls byskups ok konungs.

194 (188). Þessi var hinn tuttugti vetr ríkis Hákonar konungs. Um várit í föstu fóru þeir konungr ok 10 jarl norðr til Þrándheims, sátu þeir um várit báðir í kaupangi. Þá váru orð ger Páli byskupi í Hamri, at hann skyldi koma til sættarstefnu til móts við konung, ok er byskup kom, sættust þeir með því móti, at konungr tók við eynni ok lagði aðrar eigur á móti til staðarins í Hamri, 15 þær sem konungi líkaði ok byskup jáði at hafa.

Um róg með konungi ok jarli.

195 (189). Um várit í Þrándheimi varð einn lítill hlutr, er sjá mátti, hve nær umspillendr váru millum þeira mága. Þá var með konungi Gunnarr frændi hans, hann 20 hafði skilt á við gesti jarls, ok þóttust þeir hafa fengit harðleikit af honum. Litlu síðar fór Gunnarr út á Nes í sýslu sína, ok um nóttina er Gunnarr var brautu, var konungi sagt, at jarl hefði sent eptir honum gesti sína ok látit drepa hann. Konungr lét þegar kalla lúðrsveininn 25 ok klæddist sjálfr. Hljópu þá allir konungsmenn til vápna ok út í garðinn ok settu upp merki. Jarl svaf í öðru herbergi skamt þaðan, hann vaknaði við gnýinn ok hljóp út í svalirnar. Hann sá, at dróttningin stóð í garðinum. Jarl spurði hana, hverju gegudi. Hon sagði, hvat títt var. 30 Jarl bað hana vera káta ok sagði ekki mundu saka. Jarl klæddist þá; kom til hans Sigurðr konungsson, gengu þeir þá báðir út, var þá ok víst orðit, at þetta var hégómi.

Skúla gefi hertuga nafn.

196 (190). Þetta sama vár hafði Hákon konungr þing út á Eyrum, ok kom þar mikit fjölmenni, ok á því þingi jók hann nafnbót Skúla ok gaf honum hertuga nafn.

5 Þat tignarnafn hafði engi fengit fyrr í Noregi af rétt-kristnum konungi. Svá segir Ólafr:

Snjallir fóru mága í millum Nafnbœtr jók, sá er Noregs gætir
menn; seldusk þar gisla tvenna, niðjum prýddr, ok, sikling skryðdi
sýnni tók þá sætt, er funnusk, björtu heiti böðvar fljótan

10 snarir bragningar her at magna blíðs hertuga, gjöfum fríðum.

Með þessarri nafnbót gaf konungr hertuganum margar góðar gjafar. Hófst þá enn af nýju blíða með þeim mágum.

Frá sendimönnum keisara til Noregs konungs.

197 (191). Þá er þeir réðu Noregi Hákon konungr
15 ok Skúli hertugi, var keisari yfir Rómaborgar ríki Frið-
rekr æson Friðreks keisara; hann var ágætr höfðingi.
Keisari sendi menn norðr í Noreg á fund Hákonar kon-
ungs ok Skúla hertuga. Þetta var miklu fyrr. Sá hét
Vilhjálmr er fyrir þeim var. Fórnðu þeir konungi ok
20 jarli margar presentur, en þeir sendu á móti þá hluti,
er með keisara váru torugætir. Hófust þá upp sendiferðir
á millum þeira, fór sá maðr af konungs hendi, er hét
Guðleikr af Aski, síðan fór Nikulás Pálsson, ok var lengi
í keisara garði ok þá af honum stórar sœmdir, ok engi
25 maðr var jafnvel tekinn af Norðmönnum sem hann í þann
tíma. Nökkuru síðar fóru þeir út Hrói konungsfrændi
ok Bárðr bróðir Ísaks í Bø; var Bárðr af jarls hendi,
ok þótti Hróa hann eigi flytja af skynsemi eða sannendum
um skipti þeira konungs ok jarls. Eptir þat fór út sá
30 maðr, er hét Heinrekr, hann var fœddr upp í Noregi en
þýðverskr at ætt, fór hann margar sendifarar á millum,
með ágætum sendingum. Varð af þessum hlutum hin
mesta vinátta með þeim Hákon konungi ok keisaranum.

Frá konungi ok jarli.

198 (192). Um vǫrit er þeir konungr ok jarl sátu í Þrændheimi, höfðu þeir sýslu uppi á Heiðmörk Bárðr Ísaks bróðir af hertuga handi ok Hákon dúfa, þvíat þá var svá skipt öllu landinu, at hertugi hafði þriðjung af öllum sýslum um allan Noreg. Þar varð illræturðr með því móti, at Bárðr tók konu nauðga, en hon var eigin-kona Þórðar sonar Friðreks slafsa, en í vitand ok ráði hafði verit Hákon dúfa. Þetta fréttu þeir konungr ok jarl ok léta illa yfir, sem ván var, hafði hertugi eigi færi orð um opinberliga.

Dráp Hákonar dúfu.

199 (193). Þeir konungr ok hertugi bjoggu ferð sína um sumarit suðr til Björgynjar; ok áðr þeir fóru, sendi konungr Jón prófastson á land upp við sveit manna. Fóru þeir konungr ok hertugi suðr um sumarit, ok er þeir kómu til Björgynjar, höfðu áðr bæjarmenn gefit Suðrmönnum mikit slag, drepit suma en rekit suma á kaf, en margir vǫru særðir. Þat hafði til orðit, at Suðrmenn höfðu lagt kuggum at bryggjum, þar sem bæjarmönnum líkaði eigi, höfðu þeir brotit skip nokkur fyrir bæjarmönnum, ok er konungrinn kom, sætti hann þá. Jón prófastson fór á land upp, ok er hann kom á Heiðmörk, drap hann Bárð Ísaks bróður. Þetta sumar drap Þórðr, Friðreksson Hákon dúfu í Túnsbergi. Þessi tíðindi kómu til konungs, ok lét Skúli sér fátt um finnast, en þat höfðu menn fyrir satt, at honum hugnaði þessi verk allilla.

Frá konungi ok hertuga.

200 (194). Um sumarit fóru þeir konungr ok hertugi í Vík austr ok sátu þar um vetrinn, ok var þessi hina fyrsti hins þriðja tigar ríkis Hákonar konungs. Eptir jólin hélt sinn hjúkólf hvárr þeira, ok drukku þó jafnan báðir samt á kveldum. Skúli hertugi bjóst norðr til

- Þrándheims um várit, kom hann norðr fyrir páskir. Skyldu þeir konungr finnast um sumarit í Björgyn, þvíat þeir féngu þat skilt, at þá fór jafnan betr með þeim, er þeir váru báðir saman. Peir frændr Skúli hertugi ok
- 5 Ásólfr á Austrátt urðu missáttir, ok skildi þá á um eigin á Austrátt, þvíat frú Sigríðr abbadís systir hertuga, er átt hafði Jón á Austrátt, kallaði þat tilgjöf sína, en Ásólfr kallaði föðurarf konu sinnar Baugeiðar dóttur Jóns. Urðu þeir um þetta ekki ásáttir, ok þetta skildi þeira vináttu.
- 10 Snerist Ásólfr þá til Hákonar konungs í sínum trúnaði. Konungr sat um várit í Túnsbergi, þá var fæddr Magnús son hans ok skírðr krossmessudag. Síðan fór konungr norðr til Björgynjar ok sat þar um sumarit. Um haustit kom norðan Skúli hertugi, fór þá enn vel með þeim en eigi
- 15 sem blíðast. Hertugi lá jafnan á skipum, varð hann eigi fyrr búinn en at Marteinsmessu. Hróaldr hét maðr, bróðir Ásólfss stryks, hann hafði orðit fyrir konungs reiði fyrir sakir úspektar sinnar, ok vildi konungr ekki, at hann væri í landinu, var hann í kirkju í Björgyn. Annarr
- 20 maðr hét Sigurðr kærir, hann hafði vegit víg á Hálogalandi, ok sat hann í Kristskirkju. Hertugi gékk út um Kristskirkju, áðr hann lagði or böenum. Þá gékk Sigurðr or kirkjunni, ok út á skip með hertuga. Þá var ok Hróaldr þar kominn. Fóru þeir þá báðir norðr með hertuga.
- 25 Sem hertugi kom til Þrándheims, gerðu hans menn mikil orð á því, at lendir menn Hákonar konungs hefði þá enn verit miklir umspillamenn með þeim hertuga, ok eignuðu þat mest Gauti Jónassyni. Hertugi spurði einn dag Snorra Sturluson í skemtan, hvárt þat væri satt, at þér segit
- 30 at Óðinn, sá er atti saman fornkonungum, hétí Gautr öðru nafni? Satt er þat, herra, kvað Snorri. Yrk nú vísu, sagði hertugi, ok seg. hversu mjök þessi glíktist þeim. Snorri kvað:

Herfanga bauð Hringi	Ofengi veldr yngva
hjaldrs einsköpuðr galdra,	úsætt, en vel mætti,
Gautr hvatti þrym þróttar	herstefnandi, hafna
þann, ok Hilditanni.	hjördóm völundr rómu.

Frá Hákoní konungi.

5

201 (195). Hákon konungr sat þenna vetr í Björgyn. Var þessi annarr vetr ok tuttugti konungdóms hans. Hann sendi orð um vetrinn norðr til hertuga, at þeir skyldu finnast um sumarit í Björgyn, ok bað hann fara með léttiskipum ok úhægja eigi bóndum til þessar ferðar. 10 Íslenzka menn, þeir sem með hertuga váru, bað hann enga út fara sumarlangt. Hákon konungr fór um várit austr í Vík ok dvaldist lengi í Túnsbergi. Hafði konungr þá fréttir norðan or landi, honum var sagt, at hertugi hefði gefit Snorra Sturlusyni ok Úrækju syni hans orlof 15 ok Þorleifi til Íslands, ok fengit skip þat er hann átti hálf en hálf Guðleikr af Skartastöðum. Þegar sem konungrinn varð þessa varr, þá sendi hann norðr bréf ok bannaði, at þeir færi. Þessi bréf kómu til þeira, er þeir lágu út við haf, ok fóru þeir eigi at síðr í banni konungs. 20

Capitulum.

202 (195). Þá er Hákon konungr sat í Túnsbergi, kom norðan frá hertuga Björn ábóti sendr af honum. Spurði konungr, hvárt hertugi mundi koma norðan. Björn ábóti kvað hann koma mundu. Þá var spurt, hversu 25 fjölmennr hann mundi vera. Ábóti kvezt þat eigi vita. Ábóti dvaldist lengi með konungi, meðan búin váru bréf þau sem konungr sendi norðr, ok er ábóti var búinn, þá kom norðan Ásólfr bóndi ok sagði hertuga hafa flotat mörgum stórskipum; hann hafði ok útboð mikil um allan 30 Þrándheim. Var þat orð á, at hann mundi fara til Björgynjar ok eiga eigi alt undir öðrum. Dvaldist nú ferð ábóta, þvíat nú váru ger önnur bréf, en þau sem áðr váru búin.

Capitulum.

203 (195). Hákon konungr gerði þá orð Arnbirni Jónssyni ok öðrum lendum mönnum ok lét segja þeim, at hertugi dró saman lið mikit um allan Þrándheim. 5 Jók konungr þá stórum útboðit, dróst þar saman mikill herr. Skúli hertugi hafði norðan or Þrándheimi 20 skip ok öll stór, hann hafði mikit lið ok frítt, hann kom til Björgynjar um sumarit ok lá í Flóruvágum. Þá spurði hann þau tíðindi, at konungr bjóst or Víkinni við öllum 10 lendum mönnum sínum ok hafði 50 skipa. Átti hertugi nú stefnur við sína menn, hvárt hann skyldi bíða konungs eða skyldu þeir fara norðr undan; tóku nú þat ráð, at þeir sneru norðr aptr við öllum herinum.

Frá konungi ok Sigurði erkibyskupi.

15 204 (196). Hákon konungr kóm til Björgynjar litlu síðar en hertugi fór norðr, ok fann þar Sigurð erkibyskup. Bað erkibyskup þá konunginn gera fyrir nokkut gott ráð, þvíat honum þótti þá í úvænt efni komit. Var þat þá afráðit, at erkibyskup setti grið millum þeira um vetrinn, 20 tók þá erkibyskup umboð konungs til þessa máls. Ritaði erkibyskup þegar til hertuga ok bað hann eigi brjóta friðinn. Eptir þat fór erkibyskup í sýslu sína suðr á Mœri. Hákon konungr gaf þá heimleyfi lendum mönnum, þeim sem austan váru ok norðan. Þessir fóru norðr í 25 sýslur sínar, Sigurðr son erkibyskups, Ásólfir á Austrátt, Pétr í Gizka, Þórir á Borri, Ögmundr krækidanz, Árni blakkr, ok mun enn sagt verða frá þeim síðar.

Frá Skúla hertuga.

205 (197). Þá er hertugi kom norðr, lét hann upp 30 setja öll stórskip sín. Kom þá lið mikit til hans af landi ofan ok austan or Vík, eptir því sem hann hafði ráð fyrir gert. Hélt hann þá mikinn kost fyrir sakir fjölmennis, lét hann þá gera útboðabréf inn um Þrándheim, en bændr

þóttust eigi vera viðlátir; féngu hertuga menn ekki af þessum útboðum. Hertugi sjálf fór þá inn á skipum í Þrándheim ok lagði at við Vágsbrú, urðu bændr þá at gjalda stórfé, sumir mörk, sumir tvær, sumir aleigu.

Taldir lendir menn.

5

206 (198). Skúli hertugi fór eptir þat til bæjarins ok átti jafnan tal við sína menn. Þessir váru þá lendir menn með honum, Álfr af Leifastöðum, Álfr af Þornbergi, Ívarr af Sundbúi, Bárðr bratti, Bárðr vargr, Ólafr af Vígdeild, Erlingr ljóðhorn, Veseti litli, Klemet faðir, 10 Guthormr af Suðrheimum. Hertugi sagði mönnum, at hann vildi láta gefa sér konungsnafn. Stundum lét hann þá tala við sér eina saman, ok vildi hann svá verða viss hvers þeira tillögu. En þar váru hváirtveggju, sumir eggjuðu hann títl rangenda ok sögðu hann réttan 15 arfa bróður síns eptir Inga konung til allra hluta. Jafnan talaði hann um þetta við kórsbræðr, váru þeir sumir, er hann kölluðu réttkominn til konungdóms í Noregi. Jafnan hafði hann við sér nökkurn af kórsbræðrum, sumir lásu bœkr fyrir honum til þessa hégóma, ok hans vili stóð 20 til, þvíat hugr hans samþyktist þeim, sem únýtt tölðu fyrir honum. Ok með ágirni hans en fortölum hans manna lét hann stefna Eyraþing ok sendi orð öllum hinum beztum bóndum um allan Þrándheim.

Frá Skúla hertuga ok Eysteini síra.

25

207 (198). Sunnudag eptir allra heilagra messu, þat var Leonardus messudagr, þá er hringt var til messu, gékk fólk upp til kirkju eptir siðvanda. Ok þá er upp hóf messuna, kom meistari Bergr í kirkjuna, klerkr hertuga, ok skygndist um, sem hann njósnaði nakkvat, ok 30 þá er lesit var, kom hertugi í kirkjuna, ok mart manna við honum. Hann gékk þegar upp á kór ok lét kalla til sín kórsbræðr. Var þá staðr á messunni, meðan þeir

töluðust við á kórnum. Í þenna tíma var blásit í bönum
 bóndum ok kaupmönnnum ok allri alþýðu til Eyraþings.
 Eysteinn sári hét sá kórsbróðir, er fyrir var skipaðr af
 hendi erkibyskups. Hertugi beiddi leyfis, at út væri
 5 borit skrin hins helga Ólafs konunga. Þeim varð staðr
 at, ok þóttust sjá, til hvers ætlat var. Hertugi spurði,
 hví þeir veittu svá sein andsvör. Þeir létust áðr vilja
 tala einir saman sín í milli. Géngu þeir þá suðr á kórin,nn,
 ok kunnu vér fátt frá þeira tali at segja annat, en þeir
 10 báðu syngva messuna. Hertugi spurði, hví þeir svaraði
 eigi hér um. Eysteinn svaraði ok bað þetta mál biða
 erkibyskups. Sumir af kórsbræðrum vildu, at út væri
 borit skrinitt. Hertugi mælti: Hví viltu, Eysteinn, jafnan
 standa á mót mínum málum ok várri sœmd ok vilja ann-
 15 arra bræðra þinna? Eptir þat gékk hertugi heim í kon-
 ungsгарð. Þá kom Pétur hertugason ok Arnfinnr Þjófsson
 við nökkura menn, þeir géngu til ok vildu ofan taka
 skrinitt. Ok er sira Eysteinn sá þetta, gékk hann fyrir
 háaltarit ok mælti: Þat viljum vér, at allir menn viti,
 20 at vér köllum þá menn í banni, er út bera skrinitt utan
 várar samþykkt bræðra. Pétur svaraði: Svá þykkir mér,
 sem nú bjóðir þú oss til mjaðardrykkju, ok mæl heill;
 ok takim nú ofan skrinitt. Ok er þeir tóku til, var fast.
 Þá hljóp Pétur upp á altarit ok skaut á knjórn sínum ok
 25 færði svá skrinitt or stað; síðan tóku þeir umbúnaðinn
 ok bjoggu um eptir siðvenju. Þá var ok útborinn kross,
 sá er í var lignum domini, ok öx ok spjót hins helga
 Ólafs konunga, ok váru at þessu fremstir Pétur hertugason
 ok Arnfinnr Þjófsson, en flestir aðrir váru í nökkurum
 30 kúrhuga.

Um þat er Skúli var konungr kallaðr.

208 (199). Nú váru þessir helgir dómarr útbornir
 ok ofan á strætitt til konungsгарðs. Kom þar hertugi á
 mót við alla hirðina alvápnada, ok fóru svá út á Eyraþing.

Sá maðr stóð fyrst upp er Ámundi remba hét, hann fagnaði hertuga ok hirðinni ok talaði langt erendi. Þar næst talaði Arnfinnr Þjófsson, ok þótti þat ekki mjök sannligt. Þá taldi Erlingr ljóðhorn ætt hertuga til hins helga Ólafs konungs, ok þat at hann var í annarri erfð eptir Inga konung bróður sinn, en Hákon konungr í hinnu elliftu. Þar eptir váru þeira fleiri ræður. Þá stóð upp sjálfr hertugi ok sagði, hversu mikla skömm ok svivirðu hann hafði haft fyrir sinn góðvilja af Hákonu konungi, ok hann hefði léð honum lönd ok þegna, en konungr ömbunaði honum nú svá, at hann vildi taka af honum þann þriðjung, sem honum hafði ætlaðr verit. Þá stóð upp ean Arnfinnr Þjófsson ok taldi þá ean ætt hertuga, síðan lauk hann svá sínu máli, at hann eian væri réttkominn til Noregs, ok þar með gaf hann honum konungsnafn, lönd ok þegna með öllum skattlöndum, þeim sem undir Noregs konung liggja, ok því orði lauk hann á, er honum var lítit gagn í, at þat gerði hann svá, at honum kvezt bezt þykkja. Síðan stóð upp Skúli, er þá kallaðist konungr, ok talaði þá nokkurum orðum, gékk síðan til skrinsins ok lagði á hönd sína ok sór eið, at hann skyldi halda lög hins helga Ólafs konungs ok réttendi sem góðr konungr við sína þegna. Síðan nefndi hann fram lenda menn sína ok lét sverja sér trúnaðareiða, þá skutilsvéina, þá hirðmenn ok gesti, síðarst bændr or öllum fylkjum. Ok er 25 lykt var þinginu, fylgði Skúli heim skrípinu. Engi processía var á móti ger ok eigi hringt. Tveir kórsbræðr kómu á mót skrípinu gegnt Ólafskirkju. Minna úpokka þóttust menn finna á kórsbræðrum til Skúla, en ván þætti. Ok er þessu starfi var lokit, fór hverr heim, en Skúli 30 veitti þann dag sveitungum sínum. Svá segir Ólafr:

Fláræði kom fram um síðir,
fríðbann hóf þá ofund manna;
eigi má við örlög bægjask
jöfra sveit, þóat ráðug heiti.

Stórr var harmr þar er stríðu herrar,
stála hregg þvíat æ mun beggja
rausnar kapp ok ríki uppi,
ramri þjóð, meðan jörð heldr flóði. 35

Hauksnjallr tók þá hersa stillir
 hæra nafn en mundang væri;
 Þrændir efðu þengil-reyndan,
 þungt magnaðisk agi bragna.

5 Sturla segir svá:

Þat er skröklaust,
 at Skúli var
 frægðarmaðr
 í frömu lífi,

þó at hvarbrigð
 á hann sneri
 aldar gipt
 auðnu hveli.

10 Ok enn segir hann svá:

Þá er ofrausn
 öfgu heilli
 randa rjóðr
 reisa knátti,

ok úlágt
 jófra bagi
 öðlings nafn
 á Eyrum tók.

15 *Frá Grími keikan.*

209 (200). Fáir hirðmenn Hákonar konungs váru innan bæjar, er þingit var. Grímr keikan hét hirðmaðr Hákonar konungs, er þá var í bönum. Grímr reið út i Gaulardal, þar sem hann átti bú, ok fann þar lögunaut
 20 sinn, er í því hafði bundizt, ef þeir yrði við nökkura nýlundu varir, þá skyldu þeir fara á fund Hákonar konungs ok bera honum njósni. Þessi vill nú eigi fara, en Grímr fór ok kom fram í Súrnadal ok svá til þingvallar, ok faun þar Ásólf bónda ok bað hann vara sik. Þá fór
 25 hann til Árna blakks ok bar honum njósni, þaðan til Pétrs í Gizka.

Um sendimenn Skúla hertuga.

.210 (201). Eptir þat er Skúli lét gefa sér konungs-nafn, átti hann tal við sína menn ok spurði, hvat
 30 líkast væri til ráðs. Sumir vildu, at hann færi suðr at konunginum; sumir mæltu, at hann mundi fara á land upp ok vera þar, meðan hæst væri vetrar; sumir eggjuðu, at hann skipti liði sínu ok sendi alla vega frá sér ok léti drepa alla konungsmenn, þá er þeir féngi. Ok þetta

var haft, þvíat þessa var hann fúsastr. Þessir sveitarhöfðingjar fóru norðr á Hálogaland, Algauti, Páll fótr, Sigurðr pattinn. Þessir fóru á land upp, Ívarr í Sundbúi, Álfir af Leifastöðum, Veseti litli, Guðini geigr, Sigurðr Tólason, Sigurðr hit, Úlfr fari, Eilífr gullvægr, ok höfðu 5 þeir fim hundruð manna. Þessir fóru suðr at konunginum, Ólafr af Vígdeild, Guthormr af Suðrheimum, ok með þeim alt hit fræknasta liðit.

Frá hirðmönnum konungs.

211 (202). Hákon konungr hafði um haustit gert 10 hirðmenn sína tvá norðr til hertuga við bréfum, hét annarr Ívarr korni, en annarr Gunnarr mirman. Þeir váru beggja þeira þjónostumenn. Þeir váru með hertuga nökkurar nætr í góðu yfirlæti, en þegar þeir váru búnir, fóru þeir út til Fólksknar ok dvöldust þar at konungsbúi 15 nökkurar nætr.

Fall Gunnars ok Ívars.

212 (202). Þann dag sem hertugi lét gefa sér konungsnafn, sendi hann bréfasveina sína á skútu út at þeim Ívari, var þar fyrir Gautr varbelgr. Þeir kómu at 20 þeim Ívari úvörum, ok feldu Gunnar inni í stofunni, en Ívarr komst út í línklæðum einum ok hljóp til kirkju, en hon var læst. Stigi stóð við kirkjuna, ok hljóp hann upp eptir stiganum ok svá upp á kirkjuna, ok var þar um nóttina, en þeir sátu umhverfis. Um myrgininn var 25 Ívarr drjúgum dauðr af kulda, hann bað griða, ok fékk eigi. Eptir þat hljóp maðr upp í stigann ok lagði hann með spjóti. Hrapaði Ívarr þá ofan dauðr, en blóð hans ok innyfli lágu eptir á kirkjunni. Þetta var hit þriðja sumar síðan Hákon konungr hafði vígja látit kirkjuna. Eptir 30 þat fóru þeir suðr til Lyxu. Þar váru fyrir tveir hirðmenn beggja þeira, þeir váru kallaðir Lyxusveinar, þeir váru inni í stofu, er Varbelgir kómu. Þeir sóttu stofuna,

en hinir vörðu. Þar féllu þrír menn af Varbelgjum, enda féllu þeir við góðan orðstír. Varbelgir ræntu þar hvívetna, eptir þat fóru þeir inn til bæjar.

Fall Þóris af Borri.

- 5 213 (203). Skúli hafði fengit njósn af, at Þórir af Borri bróðir Vegarðs veradals hafði farit sunnan. Hertugi hafði fengit sýslu suðr á Mæri Sigurði petli ok Eysteini á Aurum; hertugi bað þá drepa Þóri, hvar sem þeir stæði hann. Ok er þeir kómu til Flaðka, skiptu
- 10 þeir svá með sér, at Eysteinn fór með suðrlandinu, en Sigurðr sneri út til Rauðabjarga. Þórir hafði farit með norðrlandinu, Sigurðr mætti honum við Rauðabjörg. Féll þar Þór ok annarr hirðmaðr, er Heðinn hét, váru þeir þó knúskaðir aðrir mjök, er á skipinu váru. Þeir tóku
- 15 skipit ok alt þat er á var ok Þorberg son Þóris. Fóru síðan inn til bæjar, ok fékk Þorberg gríð við margra manna bæn, ok var síðan með hertuga. Sigurðr erki-byskup hafði engi tíðindi or Þrándheimi, fyrr en hann kom í Leirangra, þótti honum þá í verra efni komit, en
- 20 hann hugði. Gerði hann þegar bréf til Hákonar konungs at segja honum þessi tíðindi, en hann fór inn til bæjar.

Frá Algautu.

- 214 (203). Nú er at segja frá þeim er fóru á Hálogaland. Algauti fór hit iðra um Eldueið, en Páll ok Sig-
- 25 urðr fóru hit ytra á skipi. Þeir drápu fyrst þann mann, er Jón hét, annan Jón svarta. Ok er þeir kómu í Torgar, ræntu þeir þar skútu, aðra tóku þeir or Brunneyjum; þá fóru þeir til Tjolggarheims ok tóku upp alt fyrir Jóni silki. Húsfreyja hans gerði honum orð út í Veigu. Jón fór
- 30 þegar til Guthorms í Bjarkey, hann hafði sýslu af konungs hendi, hinn syðra hlut Hálogalands, ok fundust þeir í Hereyjum. Guthormr trúði þessu varla. Þeir fóru um kveldit til Sandness, þeir sátu þar í stofu um kveldit,

kom þar inn njósnarmaðr Varbelgja. Guthormr sló hann
 öxarhamars högg, ok komst hann við þat í braut. Síðan
 fóru þeir í kirkju ok ætluðu at vera þar um nóttina.
 Um dagsetrs skeið kómu Varbelgir ok kringdu þegar
 um kirkjuna, ok báðu þá út ganga ok hétu Guthormi 5
 griðum slíkum, sem hinn helgi Ólafr konungr hafði sett
 heilagri kirkju, ok við þat gékk hann út. Páll fótr tók
 þegar í hönd honum, ok er hann kom or kirkjunni, var
 hann þegar drepinn. Jón komst út um sönghúsit, féll
 hann fyrir austan kirkjuna. Þeir tóku þar mikit fé ok 10
 þrettánessu, er Guthormr hafði átt. Síðan fóru þeir í
 Sanda ok drápu þar sunu Páls Ólaf dálk ok Pál sylgju
 hirðmenn konungs, ok tóku alt þat er þeir áttu. Í Arney
 drápu þeir Ásbjörn skutilsvein konungs ok ræntu þar fé
 öllu. Þaðan fóru þeir norðr til Leirness, þar bjoggu þeir 15
 er Bollasynir váru kallaðir, þeir váru eigi heima. Þat
 sama kveld kómu þar sveitungar Ívars Pétrrssonar, Eiríkr
 hvíti ok Þórðr, váru þeir báðir drepnir. Þar var ok
 særðr kaupmaðr, er Jón smæðra hét. Svá bjoggu þeir
 búin Bollasona, at þeir tóku þar byrðing ok hlóðu þar 20
 á öllu góz því er þeir áttu. Annan dag eptir fóru þeir
 í Hamarey ok ætluðu at drepa Hákon rauð. Þeir mættu
 ferju einni, ok sögðu þeir, at Hákonni hefði komit njón,
 fóru þeir þá aptr til Leirness ok váru þar um nóttina.

Þegar er Hákonni hafði komit njónin, skar hann upp 25
 herör ok stefndi til sín liði, höfðu þeir 7 skútur ok kómu
 í dagan til Leirness. Hákon bað þá róa at mannliga; en
 er Varbelgir heyrðu þetta, mælti Páll fótr: Flýjum vér
 nú undan, hér eru komnir Salptverir ok vilja hefna
 Guthorms. Algauti var þá til kominn, ok lá hann öðrum 30
 megin nessins á þrettánessu, ok þar lá byrðingr Bolla-
 sona. Hljóp Páll á skip til þeira. Fóru þeir Hákon
 þá á brautu. Eptir þat fóru orð á millum þeira Varbelgja
 ok Bollasona, ok tóku þeir sér grið, ok skyldi Ívarr
 Bollason fylgja þeim suðr til Niðaróss, ok kómu þar fyrir 35

jólin. Hertugi lát sér mislíka, er þeir höfðu drepit Guthorm ok Jón ok teygða þá or heilagri kirkju, ok lét setja þá í járn. Hertugi tók undir sik nær alt féit, þat er þeir höfðu rænt. Ívarr Bollason settist við hertuga með 5 því móti, at hann skyldi gjalda 12 merkr gulla um þat fram, sem hann hafði áðr rænt verit.

Frá Álf af Leifastöðum.

215 (204). Álf af Leifastöðum ok þeir félagar fóru á land upp við 500 manna, ok er þeir kómu austr um 10 fjall, drápu þeir Ólaf Fríðuson ok son hans ok Ívar veg. Flestum konungsmönnum hafði þá komit njósn, ok gættu sér í kirkjum eða skógum. Ok er þeir kómu austr í Dali, skildist við þá Sigurðr Tólasen, ok veik hann í Eystridali ok drap þar þá menn, er Leifssynir vátu kall- 15 aðir, en aðrir sveitarhöfðingjar vátu farnir út til Oslóar, ok var fyrir þeim Bárðr bratti lendr maðr hertuga. Varbelgir gerðu Bárði orð, at hann dræpi sem flesta konungsmenn, en Bárði fór þat vel, at hann sendi konungsmönnum orð, at þeir geymdi sín í kirkjum ok væri varir 20 um sik. Varbelgir kómu í bæinn um nótt á úvart ok drápu þessa menn, Sæpilgrím Ásólf lepp ok 6 menn aðra. Veseti fór austr í Vík ok hafðist þar við um hrið, en því drap hann þar enga menn, at hann ugði, at boendr mundu fara at honum. Með Veseta hafði farit norðan 25 prestr-einn íslenzkr til herra Knúts með innsigli því, sem átt hafði Hákon jarl faðir hans, ok þar með merki, ok bauð (hertugi) honum at vera jarl hans, sem honum þóttu þeir áðr hafa rætt sín í millum. Herra Knútr yildi ekki þat ok bað prestinn braut fara. Ok er Símun kýr spyrr til 30 Veseta, ferr hann at honum ok drepr af þeim 7 menn ok 20.

Frá mönnum Skúla hertuga.

216 (205). Nú er at segja frá þeim mönnum, er suðr vátu sendir at konunginum, Ólafi ok Guthormi.

Þeim byrjaði seint, ok kom víða njósni fyrir þá, ok er þeir sá, at þeir mundu ekki sigla rakleitt, fóru þeir inn í fjörðu, þar sem þeir vissu, at konungsmenn vǫru fyrir. Þeir tóku alt búit fyrir þeim Árna ok Eindriða á Drómnesi, síðan sneru þeir inn um nesit ok kómu til Árna blakks ok ræntu hann, ok svá tóku þeir upp fyrir Ögmundi rostung ok Andresi á Sjaumælingum. Þáðan fóru þeir suðr í Raumsdal ok hjoggu hvervitna bú konungsmanna, en hvergi náðu þeir mönnum, þvíat allir vǫru suðr farnir undan.

10

Frá konungi ok erkibyskupi.

217 (205). Nú skal hér standa um athæfi Varbelgja en þar til taka, er þeir hittust um haustit konungr ok erkibyskup; þar vǫru ok þá komnir sendimenn hertuga Björn ábóti ok Jatgeirr skáld. Settu þeir þá frið um vetrinn, sem fyrir var ráðit. Gaf þá konungr heimleyfi lendum mönnum, fóru þeir þá norðr hit ytra. Lagði erkibyskup þá við bann þeim, er eigi héldi friðinn. Urðu lendir menn eigi fyrr varir við úfriðinn, en Varbelgir vǫru komnir suðr um, var þá engi kostr aptr at snúa. Ögmundr krækidanz skyldi hafa sýslu í Orkadal, ok sneri hann inn í Surnadal ok sökti þar niðr skútu sinni. Árni blakkr skyldi hafa sýslu í Raumsdal, sneri Árni suðr til konungs, ok svá Sigurðr byskupsson. En þeir konungsmenn, sem vǫru á byrðingum, vǫru flestir drepnir. Pétur Pálsson var þá kominn til Borgundar, er hann spurði úfriðinn, sneri hann þá suðr sem skjótast, ok er hann kom norðan at Hereyjum, lágu Varbelgir þar fyrir 3. skútum. Ok er þeir Pétur kómu fyrir höfnina, lét hann blása í lúðr, ok þegar sem Varbelgir heyrðu þat, ráku þeir af sér tjöldin ok reru á braut. Var þetta misjafnt virt fyrir Pétri, sumir sögðu, at hann léti því blása, at hann vildi gera njósni Varbelgjum ok vildi engan úfrið hafa við menn hertuga, ok fyrir þat héldi hann heilum hífýlum sínum um vetrinn í Gizka.

35

Frá Grími keikan.

218 (206). Hákon konungr sat í Björgyn mjök
fámennr, þótti honum kynligt, er engar orðsendingar kómu
norðan frá hertuga, var honum grunr á, at eigi mundi
5 alt vera trygt, ok því gerði hann skútu norðr á Sognsæ,
en aðra lét hann fljóta hverja nótt við Holdhellu, váru
þar á kertisveinar, þat hét Vætan, skipa skjótast; reru
þeir inn um daga en út á kveldit. Þat var eina nótt,
er þeir váru á þessum verði, at þeir urðu varir við at
10 teinæringr einn reri norðan með landi, þeir reru fyrir
þá ok hugðu, at þat mundi þeira menn, en þar var á
Grímr keikan; hann bað þá fylgja sér til konungs, lézt
hafa mikil tíðindi at segja honum. Þeir reru at kon-
ungsbyggjum ok géngu þegar upp; þá mundi vera eptir
15 þriðjungr nætr. Þeir kölluðu at herberginu ok létust
vilja finna konung. Hann stóð þegar upp ok klæddist
ok gékk inn í málstofu, var þar Grímr fyrir ok heilsaði
konungi. Konungr bað hann vel kominn, ok spyrr hann
tíðinda. Grímr svaraði: Tíðindi mikil eru, herra, Skúli
20 hertugi mágr yðarr hefir látit gefa sér konungsnafn ok
sagt í sundr öllum friði. Konungr mælti: Njóti hann
sem hann fékk. Grímr mælti: Hann hefir ok sent lið
alla vega frá sér at láta drepa menn yðra, hvar sem
staddir væri; hann hefir ok sent at yðr 14 skútur ok
25 þar á lenda menn sína. Segist þetta, herra, með engu
móti aptr, þvíat ek reið þá út um Gaularás, er Skúli
var á Eyraþingi, en síðan dvöldumst ek í skógum, þar
til er ek vissá sannliga þessor tíðindi. Nú hefi ek verit
9 nætr á leiðinni norðan. Konungr spurði at sýslumönnum
30 sínum. Grímr lézt fundit hafa alla aðra en Þóri, ok váru
þeir heilir, ef nú gæta þeir sín héðan frá, en Þórir var
um farinn, ok þykki mér mjök hættligt hans mál.

Frá konungi um ráðagerðir.

219 (207). Fátt var manna hjá konunginum, er

hann spurði þessi tíðindi. Hann þagði nokkura stund ok mælti síðan: Guð sé lofaðr, er ek veit, hvet ek skal at hafaast héðan af þvíat þetta var fyrir löngu ætlat, sem nú er fram komit. Konungur lét þegar lesa sér tíðr. Síðan leitaði hann við ráðgjafa sína, hvert ráð þeir gæfi 5 til. En þat var ráðs tekit, at skorin var upp herör ok send alla vega frá Björgyn ok þangat stefnt almenningi. Konungur sendi ok orð öllum lendum mönnum sínum. Þann sama dag átti konungur þing í Kristskirkjugarði ok sagði öllum mönnum þessi tíðindi ok bað menn eigi vera 10 í kúrhuga, þvíat honum lézt svá hugr um segja, at hér mundi nokkurnin vel verða. Um myrgininn átti konungur vápnþing ok kannaði lið sitt, ok sagði at sú skipan skyldi á vera, at kaupmenn skyldu liggja hverr í sinni stofu með alvæpni, en konungsmenn skyldu liggja í kon- 15 ungsгарði. Síðan lét konungur fram setja öll stórákip sín, ok lestist Hugróin, var hon þegar upp aptr sett ok bætt. Skip konungs lágu öll fyrir endilöngum bryggjum. Þá kómu hversdagliga lendir menn konungs ok sýslmenn með stórum sveitum. Hertagi skipaði allar sýslur um 20 vetrinn fyrir norðan Staði.

Frá Hákoní konungi ok lendum mönnum.

220 (208). Hákon konungur gerði þessa sveitarhöfðingja norðr at þeim Varbelgjum, Pétr or Gizka, Ásólf bónda, Gunnar frænda sinn með 5 skipum ok 20. Kon- 25 ungr bað þá fara norðr svá langt, sem þeim væri vel fært, hann bað þá vel halda kirkjugrið ok kvennafríð, svá sem alt hans forellri hafði gert fyrir honum. Síðan fóru þeir, ok er þeir kómu til Borgundar, vóru þar fyrir margir Varbelgir, Ólafr kábeinn, Snækollr ok Andres. Þar féllu 30 nokkurir menn, en aðrir kómaust í kirkjur; þar tóku þeir leiðangr mikinn, er Varbelgir höfðu saman dregit, en þeim vóru gefin grið til konungs fendar. Þá kvað Snækollr þetta:

Skal ek aldri	þvíat fluttu mj
þótt ek ey lifa,	fjándmenn þaðan
sýslu beiðask	Björgynjar til
á Sunnamori,	at boði hilmis.

5 Þeir Pétur spurðu, at hertugi sat í Þrándheimi við miklu fjölmenni, sneru þeir þá aptr til Björgynjar með fé ok mönnum er þeir höfðu tekit. Konungr gaf öllum mönnum grið, þeim er á hans vald kómu. Konungr sendi Klemet af Hólmi suðr á Agðir at þeim Varbelgjum, 10 sem þar váru. Hann drap þar Ólaf Þóruson. Bárðr í Hestbø hafði sýslu í Rygjafylki af hertuga hendi, ok þegar sem hann spurði, at hertugi hafði látit gefa sér konungsnafn, fór hann þegar á fund Hákonar konungs ok gafst þegar í vald konungs, en konungrinn gaf honum góð grið.

15 *Frá Hákonu konungi ok lendum mönnum.*

221 (209). Hákon konungr átti jafnan tal við lenda menn sína; fýstu þeir, er norðan váru komnir, er látit höfðu frændr sína ok fé, at fara norðr at Skúla; en allir þeir, sem fyrir sunnan Stað váru, báðu konunginn sitja í 20 Björgyn, meðan hæst væri vetrar, ok var þat ráðs tekit. Þá var við konunginum Nikulás Pálsson, hann var yngstr allra lendra manna ok þótti manna vænstr til vits ok fremdar, hann lagðist sjúkr ok af þeim sama sjúkleika andaðist hann. Um daginn fyrir jólaaptan var lík hans 25 náttsett. Um myrgininn var Húgróin fram sett, þvíat hon hafði verit bœtt, sem fyrr sagði, ok meðan sungnar váru tíðir, lét konungr búa skipit. Ok er fólkit var til komit skipsins, þá hafði konungrinn alt í einni ræðu, at hann sagði fyrir skipinu ok setti grið milli manna. Var þá 30 skipit fram sett. Eptir þat gékk konungr á mót líki Nikulás ok þakkaði sjálfr söng á grafarbakka. En meðan líkit var niðr sett, var reipat tréit á konungsskipinu. Eptir þat átti konungr hirðstefnu, hafði konungr mikit erfiði þann dag.

Frá Ögmundi krækidanz.

222 (210). Ögmundur krækidanz var með konunginum í Björgyn um jólin fram um átta dag. Þá fékk konungr honum sveit mikla, fór þá Ögmundur inn í Sogn ok svá upp um fjall. Váru engir Varbelgir í dölum. 5 Þar kom til móts við Ögmund Munan byskupsson, fóru þeir þá út til Oslóar. Þar váru fyrir margir konungsmenn. Eptir þat fóru þeir Munan ok Ögmundur á land upp ok dvöldust um hríð norðr í Dölum.

Frá Skúla.

10

223. Árni byskup hafði sent klerk einn norðr til erkibyskups um haustit, áðr úfriðrinn hófst, með bréfum. Hertugi lét taka öll bréf þessi ok fékk honum í hendr sín bréf ok bað hann færa byskupi. Ok er klerkrinn kom suðr, komst Hákon konungr at þessum bréfum ok 15 varð viss alls þess, sem á var til hans ok hans manna.

Sén kometa.

224 (210). Konungr lét búa til virðiligrar jólaveizlu í Björgyn. Sat hann þá við miklum kostnaði, ok var þessi hinn þriði vetr ok tuttugti hans konungdóms. Hann 20 hafði sent austr í Vík eptir landskyldum sínum, ok kom ekki austan. Lét hann þá at hinum átta degi brjóta í sundr gersimar sínar, silfrker ok silfrdiska, ok gerði hirðmönnum hin beztu skil. Níu nóttum eptir jól gékk konungr út um kveldit, ok var heiðviðri á. Menn sá undar- 25 liga stjörnu miklu meiri en aðrar, ok sem skapt væri á. Konungr lét kalla til sín meistara Vilhjálms, ok er hann kom ok sá stjörnuna, mælti hann: Guð gæti vár, þetta er mikil sýn; þessi stjarna heitir kometa, ok sýnist hon fyrir fráfalli stórra höfðingja ella fyrir stórum bardögum. 30 Þessi stjarna var sén á mörgum löndum um vetrinn.

Knúti gefit jarlsnafn.

225 (211). Þegar á bak jólum kurrðu lendir menn illa ok vildu gjarna norðr fara. Hafði konungr af þessu nökkut ámæli, ok kölluðu hann nú mundu sanna nafn sitt, er Varbelgir kölluðu hann Hákon svefn. Konungr lét sem hann vissi slíkt eigi. Litlu eptir jólin hélt konungr á búnaði sínum ok stefndi til sín öllu liði, því sem hann fékk, hann hafði 40 skipa ok öll stór ok vel búin. Þessir váru lendir menn við honum, Gautr Jónsson, Pétur Pálsson, Ásólfr jarlsfrændi, Gunnarr konungsfrændi, Ísakr í Bø. Ok áðr konungr færi or bænum, lét hann dróttningina fara upp í borgina ok junkherra Magnús ok 40 hirðmanna ok mart fólk annat. Hákon konungr hafði gert áðr um vetrinn bréf austr í Víkina til herra Knúts ok Arnbjarnar, ok var þat á, at Arnbjörn skyldi láta gefa herra Knúti jarlsnafn, síðan skyldu þeir verja Víkina ok Upplönd fyrir Varbelgjum.

Frá Hákonu konungi ok hertuga.

226 (212). Þá er Hákon konungr fór or Björgyn, lét hann fara fyrir norðr nökkur skip; þessir váru þar formenn, Gunnarr konungsfrændi, Ásólfr ok Sigurðr byskupsson. Ok er þeir kómu norðr fyrir Raumsdalsmynni, spurðu þeir, at Finnur knútr var inn í Véeyju með sveit sína, hann hafði þar sýslu af hertuga hendi; sneru þeir þangat ok drápu Finni við nökkura menn. Hákonu konungi hafði engi njósn komit norðan um vetrinn, svá var gætt allra vega, ok er konungr kom norðr fyrir Söndólfsstaði, var konunginum sagt, at hertugi mundi hafa snúit á land upp ok viljat eigi biða konungs. Konungr lét fara fyrir norðr 15 skip, ok váru þeir þar fyrir Ásólfr af Austrátt ok Gunnarr, sigldu þeir rակleitt til bæjar um nóttina. Bergþórr tamr hét maðr hertuga, hann sigldi fyrir þeim léttiskipi ok bar njósn til bæjarins, ok er þeir Gunnarr kómu, var nær alt fólk komit í kirkjur, þó drápu þeir þar nökkura menn.

Frá Skúla hertuga.

227 (213). Skúli hertugi hafði farit or bönum laugardag at níu vikna föstu. Var hann um nóttina at Meðalhúsum ok fór þaðan út til Orkadals. Hann hafði sett eptir í bönum at gæta skipa sinna Klemet föður ok Guthorm 5 af Suðrheimum, höfðu þeir 200 manna. Hertugi fór suðr um fjall við 500 manna. Þá váru þeir í Guðbrandsdölum Munan ok Ögmundr, en er þeir spurðu, at hertugi var norðan kominn, þá sneru þeir út á Heiðmörk. Ok er þeir kómu á Hringisakr, þá var þar fyrir Álfr af Leifastöðum, 10 ok varð honum svá nær ekit, at hann hleypti inn í kirkju ok allir hans menn. En þeir Munan settust um kirkjuna ok sátu þar lengi um daginu. En með því at hertuga var at ván, þá sneru þeir út til Oslóar til þeira konungsmanna, sem þar váru; gerðu þeir þá njósn Knúti jarli 15 ok Arnbirni Jónssyni ok öllum lendum mönnum í Víkinna, ok drógu þeir saman mikinn her.

Frá konungi ok erkibyskupi.

228 (214). Hákon konungr sigldi inn eptir Þrándheimi ok lagði at við Hólm. Honum var sagt, at Varbelgir váru þar fyrir, Klemet faðir ok Guthormr, sátu þeir nú trúfastliga í kirkjum. Varbelgir sendu menn til konungs ok báðu griða. Konungr átti þá tal við sína menn ok rerí síðan inn til bæjarins. Erkibyskup gékk á mót konungi ok kórsbræðr ok fögnuðu honum vel. Þeir töluðu 25 jafnan konungr ok erkibyskup. Þeir váru nökkurir vinir hertuga, er þat mæltu, at þeir mundu sættast konungr ok hertugi með því, at hálftríki hefði hvárr þeira ok báðir konungsnafn. Konungr sagði þat eigi verða svábúið. Hertugi hafði sent upp til Helgisetrar í kirkju frú Ragnhildi ok frú Ragnríði ok margan annan sinn varnað. Erkibyskup bað þeim griða af konungi. Hann svaraði svá, at þó mundi hann gefa grið, at aðrir menn væri komnir í kirkju en þær, sagði því heldr skyldu þær grið 30

hafa, at allir Varbelgir skyldu þeir grið hafa, er í kirkjum sátu. Fóru nú sumir til konungs, en sumir til búa sinna. Hertugi hafði svá, ~~farit or Þrándheimi,~~ at bú þeira manna, er honum fylgðu, stóðu kyrr, ok því kómu menn or 5 öllum fylkjum or Þrándheimi, þeir er gættu búa Varbelgja, ok báðu miskunnar, at konungr léti eigi upp taka. Konungr lét þá blása til þings ok lýsti því fyrir öllum mönnum, at bú Varbelgja skyldu kyrr standa til sumarmála, ok freista, ef þeir vildi koma ok biðja sér miskunnar.

10 *Frá Sigurði erkibyskupi ok Birni ábóta.*

229 (215). Sigurðr erkibyskup varð reiðr Birni ábóta í Hólmi um haustit, þá er hertugi hafði látit gefa sér konungsnafn, bæði fyrir þær sakir, er hann hafði sjálf til gert, ok svá þat er hann hafði verit í ráði með 15 hertuga, ok fyrir alt jafnsaman bannsöng erkibyskup ábóta. Þetta hugnaði honum stórilla. Báru þeir hertugi ok ábóti nú ráð saman, ok tók ábóti fé af hertuga, en setti staðinn Hólm at veði. Tók ábóti við erendum hertuga ok bréfum til annarra landa, Danmerkr ok þýð- 20 verska lands ok svá út í kuriam. Fór ábóti or Þrándheimi um vetrinn fyrir jól, ok er hann kom yfir fjall, fór hann tómliga ok lét alt kyrt yfir sér. Munan byskupsson hafði spurn af ferðum ábóta, ok því tók hann ábóta ok alt þat er hann fór með, fékk til hirðmenn 25 fjóra ok fjóra menn aðra, fóru þeir með ábóta ofan í Sogn ok svá til Björgynjar. Var hann uppi í borg með dróttningu, þar til er Hákon konungr kom norðan.

Frá Skúla hertuga.

230 (216). Skúli hertugi hafði sent með bréfum 30 Jatgeir skáld austr í Jamtaland ok svá til Svíþjóðar. Ok þegar sem konungr spyrr þetta, gerði hann Gunnar frænda sinn austr eptir honum. Hafði Gunnarr mikla nauð í þessi ferð. Gunnarr fór við fimtánda mann, hann

drap þann mann í Jamtalandi, er Þórir hrísbítur hét, hann hafði haft þar sýslu af hertuga hendi. Hann fór austr eptir Jatgeiri ok stóð hann í Helsingjalandi ok tók þar bréf, þau sem hann hafði af hertuga hendi, ok gersimar, er hertugi hafði sent mönnum sínum. Jatgeirr komst 5 undan sem nauðuligast. Fékk Gunnarr í þessi ferð allmikinn sóma, fann hann Hákon konung í Niðarósi.

Frá Skúla hertuga ok Knúti jarli, bardaga stefna.

231 (217). Þá er konungr var í Þrándheimi, kómu þar menn austan um fjall ok sögðu herra Knút jarl ok 10 lenda menn hafa lið mikit, eigi færa en fim hundruð ok 20, ok létu allvígliga. En hertugi var með sínu liði á Heiðmörk. Þá kom til hertuga Veseti litli austan af Mörkum. Hertugi fór or Hamri á annarri viku langaföstu, hann gerði á njósn Álf af Leifastöðum; þeir fund- 15 ust um nóttina ok njósnarmenn Knúts jarls, ok fengu þeir tekit svein einn af Álf ok færðu hann jarli. Þar var fyrir sá maðr, er sakar átti við hann ok gerði hann hálshöggvinn. Ok er hertugi fór af Eiðsvelli, kom á mót honum prestur einn danskr við nökkura menn, ok kvezt 20 vera sendr af Knúti jarli til hertuga, at jarl vildi, at þeir fyndist þar sem Leiruvellir heita, ok héldi orrostu, bjoggist hváirtveggju við sem bezt ok træði sér gadd, en hvárigir stælist á aðra. Hertugi bað svá segja Birkibeinum, at þenna kost vill hann. Annan dag eptir kom 25 þessi sami prestur á fund hertuga ok sagði, at jarl vildi at þeir skipaði til um fylkingar sínar, ok hverjar sveitir á mót skyldi gangast, bað hertuga láta fara sitt merki á mót jarls merki, en hann sagði kertisveina mundu hafa gult merki, ok skyldi þar á móti kertisveinar hertuga, 30 gesti kvað hann mundu hafa svart merki, skyldi þar á móti gestamerki hertuga. Prestrinn bað hertuga senda með sér mann til jarls at heyra þessi orð af hans munni. Hertugi sendi þann mann, er Kári einhendi hét. Hertugi

var um nóttina á þeim bæ, er á Láku heitir. En er þeir prestur ok Kári váru skamt komnir yfir einn lítinn skóg, þá fór merki Birkibeina á mót þeim. Prestur sagði þá jarl vera skjótara, en hann hugði, ok bað þá Kára aptr 5 snúa til móts við hertuga ok láta hann þá vita, hvar komit væri. Hertugi fór þá fram af skóginum á ána Leiru, fóru þá hvárir móti öðrum eftir árisinum. Þeir fóru þá fyrstir af hertuga mönnum, Bárðr vargr lendr maðr hertuga ok Bárðr af Guðreksstöðum son Þorsteins 10 kúgaðs. Ok er þeir kómu fram fyrir Leirnes, þá kómu Birkibeinar á mót þeim, Arnbjörn posi ok sveit manna við honum. Vildu Varbelgir þá aptr víkja, en er Bárðr sneri um hestinum, féll hestrinn undir honum, ok fékk Arnbjörn posi tekit Bárð, en Bárðr af Guðreksstöðum 15 komst undan ok fékk mikit spjótlag millum herðanna, ok hlífði honum góð brynja, er hann varð ekki sárr. Hertugi veik af ánni ok upp á nesit ok bjóst þar um, en Birkibeinar sneru af annan veg. Þeir skutust á um hríð um kveldit, ok fékk af því banasár Jón paris af 20 hertuga mönnum.

Frá Birkibeinum.

232 (217). Bárðr vargr fór til Eiríks stilks mágs síns, hann kvezt þar hafa eigi klæði sín ok bað hann fá sér menn út á ísinn, at hann mætti kasta rúnakeffi út á 25 ísinn til félaga sinna. Eiríkr gerði svá, ok er þeir kómu á ísinn, fór Bárðr þeira skjótast. Sveit hans var þar öðrum megin árianar, ok kendu hann ok runnu á mót honum. Bárðr hefr þá á rás, en Birkibeinar snúa aptr. Skúli hertugi var þrjár nætr á Leirnesi ok fór þaðan snemma 30 frjádags kveldit í annarri viku langaföstu. Þat var hinn 7 idusdag Martii mánaðar. Sneri hann þá aptr til Láku, ok tráðu Varbelgir sér þar gadd. Birkibeinar sneru nú ok pangat. Varbelgir váru uppi á brekkunni hjá húsunum. Var þar fyrir niðri dalr einn, en hæð nökkur öðrum megin. 35 Hertugi fylkti þá liðinu uppi á brekkunni.

Frá bardaga á Láku.

233 (218). Birkibeinar fóru til þess er þeir kómu á Láku ok fylktu þar öðrum megin á dalverpinu. Knútr jarl ok Arnbjörn Jónsson féngu til margar sveitir at veita Varbelgjum bakfall. Var fyrir þeim Loðinn Gunnason ok 5 Hákon gríss ok Jón prófastson, hann var fyrir kertisveinum, ok bar Þórir knapr merki þeira. Var nú bærinna meðal þeira, ok er hertugi sér þetta, skipar hann sínum mönnum á mót bakfallinu. Var þar fyrir Álfr af Leifastöðum, Álfr af Þornbergi, Ólafr af Vígdeild, Veseti 10 litli. Ok er þeir mœttust, varð þar harðr bardagi, var Birkibeinum úhægt atgöngu við at koma fyrir snjó. Ok er þeir jarl ok Arnbjörn þóttust vita, at bakföllin mundu saman koma, þá létu þeir fram bera merki sín ok gengu í dalinn ok upp í brekkuna undir fylking hertuga. Her- 15 tugi bað sína menn vera eigi of veiðibraða ok láta þá ganga áðr langt upp undir. Varbelgir steyptust nú ofan á Birkibeina, svá at þeir viku skjótt aptr, þar sem þeir höfðu staðit; féll þar einn maðr af þeim.

Fall Birkibeina.

20

234 (219). Nú er at segja frá bakföllunum. Hákon gríss var í fyrra lagi, ok er þeir höfðu litla hrið barízt, sneri mannfallinu í lið Birkibeina. Þar féll Hákon gríss, Jón prófastson, Guthormr heggr ok margir aðrir ágætir menn; flýðu þá Birkibeinar, féll mart í flóttanum. Loðinn 25 Gunnason hljóp í skot kirkju við sveit manna. Varbelgir féngu tekit merkin ok færðu þau hertuga. Urðu þeir jarl ok Arnbjörn þá varir við, at Birkibeinar höfðu flýit, þeir sendu þá til hertuga þann mann, er hét Eilífr kýr, með nökkurri sættaumleitan. Ok er hann kom aptr, ok so þeir menn sem hertugi hafði sent með honum, þá stóðu þar skildirnir í fönninni, sem þeir höfðu staðit, en menn allir váru á brautu. Flýðu þeir Arnbjörn ok jarl út til Túnsbergs, en sumir í Höfuðey ok sátu þar í klaustri.

Kolbeinn bróðir Álfs af Þörnbergi féll af Varbelgjum ok fáir menn aðrir. Svá segir Ólafr hvítaskáld:

Hilmir fór með herskap stóran Þunnum reið til Þrándheims sunnan
 hildar borðs á Upplönd norðan, þingfrœkn jöfurr vólum stinga,
 5 merki skárusk ljós á Láku, herskip brendi hilmir grundar
 lá ferð vegin skórpum sverðum. hyggju gegn en líf gaf þegnum.

Svá kvað Sturla:

	Stóð úfriðr	Ok vígálfir
	af asarmenni	vaxanda lét
10	innan lands	úlfa ár
	öllu folki,	ok ara ferðar
	þá er ynglingr	valdan vetr
	austr á Láku	til vápnþrimu
	averða seið	of vígskátt
15	of samit hafði.	vísð ríki.

Frá gríðagjöfum Skúla hertuga.

235²(220). Skúli gaf gríð Loðni Gunnasyni ok öllum þeim mönnum, er honum fylgðu. ok fór eptir þat inn til Oslóar ok lét sik þar til konungs taka. Hann gaf þar
 20 gríð þeim mönnum öllum, er í klaustrum sátu. Géngu þá margir Birkibeinar til handa honum, sat hann þá um hrið í Osló.

Frá konungsmönnum.

236 (221). Hákon konungr sat í Þrándheimi, sem
 25 fyrr er ritat. Þat var siðr konungsmanna at ganga upp til Helgisets um daga til frú Ragnhildar ok manna hertuga, er þar váru. Ok einn dag er konungsmenn kómu, þá hló alt fólk við þeim, þat er þar var, sem þeir gerði gys nökkurn, ok vildu engi tíðindi segja þeim. Þeir
 30 sögðu þetta konungi, at víst var nökkur nýlunda með Varbelgjum, sú er þeim hló hugr við. Ok þann sama dag kom austan gestr til konungs. Konungr spurði tíðinda. Gestrinn stóð ok þagði. Konungr bað hann segja slík tíðindi, sem guð vildi at orðin væri. Hann svaraði:

þat er skjótt at segja, at Knútr jarl ok lendir menn yðrir í Víkinni fundust ok Skúli hertugi á Raumaríki ok áttu þar bardaga, ok höfðu yðrir menn betr hinn fyrri daginn, en hinn síðara flýðu þeir, ok féllu þar margir ágætir menn af Birkibeinum, ok sagði konungi sem farit hafði. Kon- 5 unginum mislíkaði þetta mjök. Jafnan síðan skorti eigi gabb af mönnum hertuga, svá kölluðu Varbelgir hafa þat austan spurt, at nær væri öll hirð konungs niðr höggvin, sú er í Víkinni var, ok þar væri farit nær öllum hans styrk. Svá segir Ólafr hvítaskáld:

Tjón höfum Birkibeina,	Virðendr munu verða
böðhraustr! fregit austan;	vápnglyms Finna ymsir,
brátt mun bug þann rétta	veit ek at vart þefir Knúti
bragningr, ef veð hagnar.	vegnat, brögðum fegnir.

10

Frá erkibyskupi ok konungi.

15

237 (222). Hákon konungr segir nú sínum mönnum, at þeir skulu búa ferð sína sem skjótast. Einn dag fundust þeir erkibyskup ok konungr í Nikuláskirkju, þá mælti erkibyskup: Vér höfum spurt, at þér hafit fengit skaða mikinn í láti yðarra manna í Víkinni fyrir hertuga, 20 ok því þótti oss ráðligt, at enn væri leitat um sættir á millum yðar hertuga; viljum vér gjarna mæða oss til þessarrar ferðar, ef yðr þykkir þannin betr, kann vera at því síðr náí góðum sættum af honum, sem síðar er um leitat.

25

Frá Hákonni konungi.

238 (222). Hákon konungr svaraði: Guð þakki yðr, herra, yðarn góðvilja, er þér birtit í þessu; má þat jafnan finna, at þér vildit at vel færi fram. En þótt vér hafim fengit nakkvat manntjón, kann vera át meira sé af sagt, 30 en satt sé, en þótt satt sé, þá segjum vér með guðs miskunn, at þat er várr hinn mesti styrkr í landinu sem sjálfra vár föruneysi er. Ok því viljum vér eigi gera

sætt við hertuga, fyrr en meir er reynt af várum viðskiptum, þvíat mið höfum enn eigi fundizt sjálfir né barizt undir várum merkjum. En ef við finnumst, ok hafi guð svá fyrir sét ok hinn helgi Ólafr konungr, at ek fá
 5 hinn lægra hlut, má þá leita um sættir okkar í milli, en með engu móti líkar oss svá búið at sættast at úreyndum okkrum fundi, ok sjást skulu við mágarnir ok vita, hvárt betr vili vegna, eða þá er aðrir berjast af várri hendi. Skildu þeir at svá mæltu konungr ok erkibyskup.

10 *Hákon ungi var til konungs tekinn.*

239 (222, 223). Þá lét konungr rannsaka eptir skipum hertuga, tók hann þau til sín, sem honum þóttu sér bezt fallin, en öll önnur váru brend eða höggvin. Þá er konungr var albuinn, lét hann blása til Eyraþings.
 15 Var þá út borit skríu hins helga Ólafs konungs ok kross sá er í var lignum domini; þat var sunnudag, hálfum mánaði fyrir páskir. Var þá gefit Hákonu unga konungs-nafn; gaf honum sá maðr, er hét Einarr smjörbagr, er síðan var erkibyskup. Konungr hinn ungi sór eið at
 20 skrininu eptir réttri siðvenju, þá lendir menn, þá hirðstjórar, ok átta bæendr or hverju fylki. Eptir þat talaði Hákon konungr sjálfr ok sagði svá, at bæendr höfðu gert meira styrk á mót honum, en hann lézt vara, ok þeir ætti at gera við sinn konung, en þó kvezt hann þat þeim
 25 eigi mjök mundu kenna at sinni. Þenna dag var erkibyskup í boði konungs, ok gaf hvárr öðrum góðar gjafir.

Tala Hákonar konungs.

240 (224). Týsdaginn lagði konungr út til Hólms, en eptir þat gaf honum hægja byri; suðr kom hann týs-
 30 daginn eptir pálmadag til Hegranness. Eptir um myrgininn var blásit öllu fólki til landgöngu. Konungr talaði þá fyrir herinum ok mælti svá: Vér höfum heyrt kurr nökkurn um hrið, at mönnum leiddist rekstr þessi, er

vér höfum haft í vetr; svá eru menn ok nakkvat óttafullir, síðan þér spurðut atburði or Víkinni. Man þat þó flestum mönnum kunnigt, at opt hafa menn meira rekstr haft ok vásbúðir fyrir konungi sínum, allra helst er eigi hefir enn einn maðr skeinu fengit af öllum várum mönnum. 5 Mundi slíkt þykkja forðum daga lítil þraut, er hér hefir enn í gerzt, ok eigi mundu fornu Birkibeinar skiljast við sinn konung at svá komnu; ok því er sú bæn mín til allra manna, at þér hafizt vel við ok skilizt eigi við oss svá búit, þvíat þat mun údrengiligt þykkja yðarrar handar; 10 en þat mun ek segja yðr, sem vér væntum at sannast mun, áðr en héðan sé liðinn mánaðr. þá skal sumum vera rýmra um hendr innan hirðar, en nú er. Bóndi eian gamall stóð upp á þinginu ok mælti: Ek var í þrimr bardögum með Sverri konungi föðurföður þínum, ok ef 15 hann mælti svá, þá mundi mönnum eigi mikil raun í þykkja at fylgja honum; er þat ok mitt mál, at sá verði allra manna armastr, er nú skilst við sinn konung, þótt meiri raun væri, en nú er. Konungr bað menn þá ganga á skip sín. Ok þegar sem konungr kom til Björgynjar, 20 var ger processía á mót honum, ok urðu allir fegnir hans kvámu.

Um bréf Bjarnar ábóta.

241 (225). Þá er konungr kom til Björgynjar, lét hann rannsaka bréf þau er Björn ábóti fór með. Var 25 þar bréf til páva ok keisara ok margra höfðingja út í löndum af hertuga hendi, ok svá var þar mart á, at varla mundi nokkurr maðr trúa, at slíkr maðr skyldi svá mart vilja segja satt ok logit, sem Skúli hafði rita látit. En þó gaf konungr ábóta grið, ok fór hann austr með honum. 30 Margir lendir menn báðu konunginn sitja í Björgyn um páskana ok á fram várít, ok únáða sik eigi svá mjök né sína menn. Konungr svaraði: Með öllu móti sýnist mér þat ekki ráð, þvíat ef vér sitjum hér í vár, er þá sá margr

- brautu á skamri stundu, er nú er hér; munum vér eigi kaupa þann styrk svá dýrt ok vána þó til, at vér fáim or Gulapingslögum, svá sem vér þurfum. Mun ok várr styrkr því minni í Víkinni, sem vér komum síðar, ok því
- 5 skulum vér fara sem skjótaast með því liði, sem nú höfum mér, ok þó skulum vér nú fara, þótt vér farim einskipa; en láti guð oss svá langhenda verða, at vér fáim ömbunat hverjum eptir sinni tilstundan. Konungr kvað skyldu endrýja konungsafn unga konungs; öllum líkaði þat vel.
- 10 Var þá blásit til þings skríþórsdag út í Kristskirkjugarði. Var þá enn gefit Hákonu konungsafn, sóru þá bændr or Gulapingslögum. Konungr sagði þá liðinu, at menn skyldu braut leggja or bænum langafrjádag, lagði þeim við landráð, er þá dveldist eptir. Lögðu menn út skipunum í Flór-
- 15 uvága ok váru þar um nóttina. Konungr fór um myrgininn inn til bæjar ok hafði þar tíðir, fór síðan til skipanna ok lagði suðr í Grœningasund ok hafði þar eigi meir en 10 skip, ok lá þar páskadaginn. Lét konungr þar reisa tvau landtjöld ok lét veita tíðir sem sæmiligast.
- 20 Þar váru predikarar ok höfðu ræðu langa um skriptir manna. Sunnanveðr var á hvast, ok sögðu flestir menn svá, at eigi mundi vel byrja, meðr því er konungr vildi eigi dveljast í bænum slíka hátíð. Af þessu varð konungrinn nakkvat hryggr, er menn drápu þannin dómi á
- 25 um hans tiltæki, ok er sungnar váru messur, kallaði hann nökkura menn til sín ok sýndi sik vera blíðligan ok bað menn vera í góðum hug, sagði guð mundu vel greiða þeira ferð.

Frá Skúla hertuga.

- 30 242 (226). Nú er at segja frá Skúla hertuga, at hann sat í Osló ok fór or Víkinni fyrir pálmadag ok austr í Valdishólma. Hann sendi ok skip nökkur austr til Borgar. Var þar fyrir Vilhjálmr or Torgum ok Þórir mjóbeinn. Ok er þetta spurðist til Arnbjarnar Jónssonar,

þá skaut hann skípum á vatn ok fór austr yfir Foldina. Ok er hann kom austr til Borgar, fann hann þar Varbelgi þá, er á skipunum varu. Þar féllu nokkurir menn, en Arnbjörn tók skipin. Ok með því er hann hafði haft erfiði mikit, en Arnbjörn var á efra aldri, þá fékk hann sjúkleika ok lá skamma stund, áðr hann andaðist; ok þótti þat hinn mesti mannskaði, þvíat þat var einmælt, at í þann tíma þótti engi lendr maðr þvílíkr í Noregi sem hann. Skúli hertugi sat skamma stund um Valdis-hólma, áðr hólminn var upp gefinn. Fór hann aptr fyrir páskana til Oslóar; þótti mönnum sem þá mundi engi hlutr við honum standa. Petr hertugason var uppi um páskana á Heiðmörk við mikla sveit manna.

Frá Hákonu konungi.

243 (227). Ok er konungr lá í Grœningasundi, sem fyrr er ritat, kom þar skúta páskadaginn, ok réð fyrir Guðleikr eðlungr, ok sagði konungi andlát Arnbjarnar Jónssonar ok þat með, at menn mundu vera mjök tví-drægir í Víkinni, ef konungr kæmi eigi skjótt. Annan dag páska gékk konungr á land snemma ok einn sveinn við honum. Þá var á veðr lítit af landsuðri. Konungr bað menn klæðast ok róa á fjörðinn Harðsæ. Óx þá veðrit. Konungr sté þá á skútu ok reri suðr til Sandtoðru ok hlýddi þar messu, síðan fór hann aptr til skipanna. Tóku menn þá til segls á skipunum. Byrr var góðr þann dag, ok sigldu í Hvítungeyjar um kveldit. Svá segir Sturla:

Lagði rösk
en risu laukar
hilmis hirð
hendr at reipum
en hunskríptr
hreggi blásnar
fylkis ferð
til frama greiddu.

Ok úfár
austr með landi
snekkju brandr
svífa knátti
gulli glæstr
und göfugmenni;
varat auðligr
allvalds floti.

30

Um myrgininn eptir hlýddi konungr messu ok sigldi þann dag fyrir Jaðar. Ok er þeir kómu fyrir rifit, þá

brast stýrit á konungsskipinu, ok gékk af blaðit alt náliga. Váru þá teknar bryggjur ok árar ok stýrt þar með suðr um nesit. Ok er menn kómu til hafnar um kveldit, var upp lagt þat er eptir var af stýrinu, ok
5 þótti mönnum miklar jarteinir, er með slíku skyldi vera stýrt jafnmiklu skipi. Óðinsdaginn sigldu þeir til Esjunes-eyja ok lögðu þar at um myrgininn snemma, ok þá sigldu þeir inn í Víkina. Ok er þeir kómu á Grenmar fyrir sunnan
eyna Aur, þá kom móti þeim landsynningr með miklum stormi. Lögðu skipin þá öll aptr til hafnar, þau er eigi
10 féngu beitt. Konungr komst undir land í þá höfn, er Sláttunes heitir. Lá konungr þar um nóttina. Þar spýrr konungr þat, at Knútr jarl lá við Jarlsey ok lendir menn hans, en sumir Birkibeinar váru í Túnsbergi. Hákon
15 konungr sendi Eindriða Bersason til Túnsbergs at segja Birkibeinum, at konungr var kominn í Víkina. Konungr var uppi snemma um myrgininn ok bað menn klæðast. Menn brugðu seint við. Þá mælti konungr: Skjótara munu Varbelgir klæðast í dag, ef þeir fara út til Túns-
20 bergs at lögunautum yðrum, en þér klæðizt nú. Birkibeinar stukku upp sem skjótast ok lögðu or höfninni, ok er þeir kómu jafnfram eyinni, rann á byrr, ok tóku þeir til segls. Konungr hugði, at öll skipin mundi um sigld, ok er lýsa tók, þá sigldu utan skipin, hverir sem
25 búnir váru. Lagði konungr þá at Másundum ok beið liðsins, ok hét þar heitum sínum bæði fyrir sér ok sínum mönnum, at allir Birkibeinar skyldu vatnfasta fyrir Ólafsmessu fyrri en fasta hina síðari eða leysa 15 peningum vegnum. Héldu flestir menn vel þessi heit hina fyrstu
30 tólfmánaði en verr síðar.

Frá Hákonni konungi ok liði hans.

244 (228). Konungr sigldi þaðan inn til Grindholm-asunda. Kom þar á mót honum Gunnbjörn bóndi ok Munan, Ívarr af Skeðjuhofi; þeir sögðu konungi, at Knútr

jarl lá undir Jarlsey ok báðu konung þar at leggja. Hann svaraði: Með því at guð hefir gefit oss þenna byr, þá mun þetta vera sigrbyrr, ok öllum oss til sæmdar munum vér nú þessa neyta með guðs miskunn. Svá segir Ólafr hvítaskáld:

5

Norðan rendi næst þá er spurðisk	Þrútin lágu veðr á vatni
nafnkunnr jöurr skíðum stafna,	vinda rípt né grámr það svipta;
báru léku bröndum hæri,	snarr yngvi kvað sigrbyr fenginn
brodda hríð fyrir Noregs síðu.	sinni ferð at hjaldri stinnum.

Konungr sigldi þá inn eptir sundum, ok er þeir kómu gegnt Jarlsey, lét konungr blása í lúðr sinn. Ok þegar sem Birkibeinar heyrðu lúðrinn, ráku þeir af sér tjöldin ok sigldu inn eptir konunginum, hverir sem búnir urðu. Svá segir Sturla:

Skriðu hafrókn	þar er vegstór	15
und höfuðsmanni	fyrir vígliði	
inn í botn	Skúla öld	
Oslu fjarðar,	of skipat hafði.	

Veðrit minkaði, svá sem á leið daginn. Lögðu þeir at um kveldit við Nesodda.

20

Konungr skipaði til atlögu.

245 (228). Þá átti konungr tal við sína menn ok sagði mönnum fyrir um atlöguna. Gunnbjörn bóndi ok Pétur Pálsson ok nökkurir aðrir sýslumenn skyldu róa fyrir vestan Höfuðey ok leggja at við Gyljanda ok ganga austr móti Frysjubrá. Knútr jarl ok þeir Víkverjar Símon kýr ok Eiríkr stílkir skyldu leggja undir bryggjur ok ganga þar upp, en konungr sjálf ok hirðin skyldu ganga upp við Eikabergsstöð ok koma svá sunnan at bænum. Skyldu allir jafnsnemma róa undan Höfuðey, ok þó þeir fyrstir, er at bryggjunum skyldu róa. Konungr hafði gert njósni inn til Höfuðeyjar. En fyrir því at honum þóttu þeir seinni en hann vildi, sté hann á skútu eina við nökkura menn ok ætlaði inn til eyjarinnar.

30

En er þeir koma á miðjan fjörðinn, gerði svá mikit sjó-
 myrkur, at eigi sá stafna í milli, ok því fór konungr aptæ
 til liðsins. Í þessu hafði njósnin um farit ok fundit eigi
 konunginn. Vissu menn þá eigi, hvar hann mundi vera,
 5 ok brast þá sú skipan, sem áðr var ætluð um atlöguna,
 þvíat þeir reru ekki norðr, sem ætlat var at ganga upp
 við Gyljanda. Hákon konungr ungi var þá þar. Konungr
 lét hann fara á skútu þá, er skjótust var, er hét Kúfin-
 hetta, ok með honum marga góða menn, Vilhjálmm kapalín
 10 sinn, Ingimund Kolbeinsson ok marga aðra. Þar váru
 ok eptir tvær skútur aðrar með unga konungi. Konungr
 bað róa fyrir vestan Höfuðey ok hafa njósn í höfðanum
 ok sjá þau tíðindi, sem gerast í bæinn, ok ef guð hefir
 svá fyrir sét, segir konungr, at vér farim úsigr, þá róit
 15 út þegar or firðinum ok stundit ekki á Víkverja. Farit
 til Björgynjar, hvat ráða sem guð leggr þá fyrir yðr.
 Konungr talaði þá mörgum fögrum orðum fyrir unga kon-
 ungi, áðr þeir skildu. Eptir þat reru þeir inn, ok lagði
 konungr at við Eikabergastöð. Eptir honum sneri Knútr
 20 jarl. Ok er konungr kom á land, mælti hann fyrir
 mönnum sínum á þann hátt, sem fyrrum hafði gert Sverrir
 konungr. Hann sagði svá:

Tala konungs.

246 (229). Flestir munu heyrt hafa getit ok mörg-
 25 um mun kunnigt vera um skipti vár Skúla. Hafa þau
 verit mörg ok ýmislig, mörg góð ok mörg til meðallags.
 Mun hér þó vera, sem mælt er, at sjaldan veldr einn,
 ef tveir deila. Nú hér á ofan lét hann gefa sér kon-
 ungsnafn. Síðan sendi hann menn alla vega frá sér ok
 30 lét drepa eiðsvara ok sverðtakara beggja okkra, hvar
 sem staddir váru, ok niddist svá á þeim, er jafngjarna
 vildu þjóna honum sem mér ok með öllu váru saklausir,
 ok eigi héldu þeim heldr kirkjur en fjós. Ok enn á
 þetta ofan sendi hann suðr at oss 14 skútur at láta

drepa mik eða inni brenna, ef þeir kæmi því heldr við, ok sonu vára, ef guð hefði þat lofat honum. Nú hefir hann fengit svá mikinn framgang síðan, at varla finnast dæmi til, at nokkurr hafi þvílíkan fengit við jafnmiklum rangindum, allra helzt eptir fund þann, er var á Láku, 5 ok vér létum þar marga góða menn. Nú biðjum vér alla menn þá, sem hér eru komnir, at þér haldit manndóm við oss, ok nú minnist menn frændaláts ok fjár ok þann skaða, er Varbelgir hafa gert oss, þvíat svá segir oss hugr um, ok þess væntum vér af guði, at nú mun nakkvat 10 at skapast várum skiptum. Minnizt þér nú, hvers þér eigít at hefna, ok hversu rangliga á oss er gengit, ok hversu einarðliga vér eigum at verja frelsi vár ok fé. Minnizt ok þess, þótt Skúli hafi góða drengi við sér, þá höfum vér þó hit bezta mannval, er til er í landinu, ok 15 er því meiri vanvirðing, at várir úvinir fái nokkurn bug á oss eða aptrhnekkning, þvíat vér eigum at vera yfirmenn þeira í öllum stöðum. Eptir þat sagði hann dæmisögu þá, er Sverrir konungr var vanr at segja af einum bóndasyni, er fór frá feðr sínum. Nú spyrr karl son sinn: Hversu muntu duga, 20 ef þú kemr í orrostu ok veiztu þat víst, at þar skaltu deyja? Karlsson svarar: Hvat þarf þá annat en berjast sem bezt ok falla með sæmd ok góðum orðstír. Nú væri svá, segir karl, at þú vissir, at þú skyldir braut komast. Sveinn svarar: Mundi þá eigi höfuðnaðsýn at duga sem 25 drengiligast? Nú megum vér þat sjá, góðir vinir, sagði konungr, at þessir tveir eru fyrir hendi, ok engi er til hinn þriði. Síðan bað hann þá geyma, at þeir berðist eigi sjálfir ok kendist sem bezt, ok höfum þat ákall sem Birkibeinar eru vanir: Fram Kristsmenn, krossmenn 30 ok hins helga Ólafs konungs menn!

Frá konungi ok Skúla hertuga.

247 (230). Þá er konungr kom fram á brekkuna ok í sýn við bæinn, þá tók at lýsa. Var alt kyrt í bönum.

- Þá mælti konungr: Þat uggi ek nú, at Varbelgir sé braut or bönum. Þá rendu skipin undan Höfuðey ok var þá hringt herklukkunni í bönum. Þóttist konungr þá vita, at hertugi mundi vera innan bæjar. Varbelgir
- 5 sváfu í ymsum stöðum, ok hljópu flestir í konungsgarð, þar sem hertugi svaf. Ok er honum var sagt, at úfriðr mundi vera, klæddist hann ok væpndist. Sneri hann þá upp til Hallvarðskirkjugarðs. Kom þar þá mart hans manna. Sögðu menn þá, at vera mundi Knútr jarl ok lendir menn.
- 10 Var þá blásit öllu liðinu á Mörtustokka. Varbelgir kváðu þat vera skömm at flyja bæinn fyrir lendum mönnum. Skipti hertugi þá liðinu. Hann skipaði Ólafi af Vígdeild ok nökkurum sveitarhöfðingjum með honum á hit vestra strætít, en hertugi ok mestr þori liðsins sneri ofan
- 15 móti Hallvarðskirkjugarði. Hertugi sendi Hallvarð stutt ok menn með honum at taka af Geitabré. Árni rúfa bar merki hertuga.

Frá konungi ok liði hans.

- 248 (231). Þá er konungr var á brekkunni fyrir
- 20 ofan bæinn, fóru Birkibeinar þá mikinn. Þorsteinn Heimnes bar merki Hákonar konungs. Konungr bað Þorstein eigi fara svá ákafliga, sagði þeim eigi hlýða, er minnr váru færir í liðinu. Þá var páskadagr hiun fyrsti sumarsdagr; var þá mjök allr þeli or jörðunni, en svá var
- 25 blautlent, þar sem Birkibeinar géngu, at leirit tók til knés. Var þeim því þunggengt. Ok er þeir kómu af brekkunni, kómu menn á mót þeim ok sögðu af brúna. Þorsteinn bað þá snúa upp með ánni. Konungr kvað þat ekki ráð. Viku þeir þá at brúnni. Varbelgir tóku
- 30 þá af þau lög, er næst váru bönum. Þeir stukku þegar frá, er Birkibeinar kómu at, ok máttu vel hafa 10 menn varit, svá at engi kæmist yfir. Lágu þá yfir 2 ásar. Konungr nefndi til 50 manna at ganga fyrir merkinu. Síðan fór Þorsteinn með merkit, ok mátti ekki öðruvís

ganga en styðja sik við spjótsoddi við annan ásin, er maðr gékk eptir öðrum. Ok er þeir kómu yfir, stóðu þeir á millum eyrastrætisins ok Nikuláskirkju. Þorsteinn bað þá skunda ferðinni, svá at þeir yrði eigi skjótari, er af skipunum fóru. Konungr bað bíða til þess, er lið 5 kœmi meira yfir brúna: Var þá ok skamt at bíða hans manna. Géngu þeir þá upp eptir strætinu með fylktu liðinu. Ok er þeir kómu jafnfram garði Guthorms Erlendssonar, þá kom Guthormr þar á mót þeim ökulsúaðr ok hafði kápu yfir sér, ok mælti: Guð gæti yðar, herra! 10 mjök fari þér nú háskasamliga svá fámennir. Varbelgir eru hér upp frá yðr með fylktu liði sínu, ok vildi guð nú, at ek væra jafnvel fœrr, sem þá er ek fór í Vermaland með yðr. Konungr svaraði: Haf guðs þökk fyrir þinn góðvilja ok gakk nú aptr, skjótt mun koma lið alla 15 vega til vár. Ok í þessu kom Sigurðr son Hákonar konungs á mót þeim við sveit manna, hafði hann farit dagfari ok náttfari. Var konungi mikil þökk á hans kvámu. Géngu þeir þá allir samt fram eptir strætinu.

Bardagi.

20

249 (232). Uppi við garð Asbjarnar kopps var fyrir Árni rúfa við merki hertuga ok allr þori hins bezta liðsins. Hákon konungr bað þá lúðrsveininn blása. Hann blés tysvar ok heldr lágt. Konungr mælti: Betr blés bikk- 25 juhvelpr þinn í vetr á Björgynjar bryggjum, er þú tókt silfr af mönnum. Hann blés þá hit þriðja sinn, svá at gall í hverjum steinvegg. Konungr bað þá fram bera merkit. Var hann þá nær fremstr sinna manna. Svá segir Sturla:

Gékk allvaldr
und ýgis hjálmi
meginmildr
merkjum fyrri,
en gullsett
gnæfa knáttu
vísa vé
of vala fólki.

En þar fram
fylgja knátti
ræsis hirð
rómu stýri
hildar fús
á hliðar báðar
í gagnför
greypra vápna.

30

35

Varbelgir váru sumir uppi í kirkjugarðinum. Skorti þá eigi grjóthrið, hváirtveggju skutu ok æm máttu. Svá segir Ólafr:

5 Hallgeislat rauð hvatt í Oslu
hildar tungl með skala mildum,
ræstir þrungi jöfra æstum,
járnfaldit lið, saman hjaldri.
Bröndum blóðgar skíðusk randir,
10 bleikir féllu menn at velli;
hlífjarlauss vá grámr með gæfu,
gyltar sungu hjalta tungur.

Eptir þat brast flótti í liði Varbelgja, því er fyrir utan stóð kirkjugarðinn. Árni rúfa var fyrir mönnum í kirkjugarðinum, Vilhjálmr or Torgum ok mestr þori liðsins.
15 Var nú allhörð hrið, sóttu nú hvárir sem máttu.

Frá Álf af Leifastöðum.

250 (232). Álf af Leifastöðum sá nú, at þeir mundu verða inni byrgðir. Svá segir Sturla:

20 Ok inndrótt svá at eggfars
elda kyndi eisur stukku
böðvar týs of illflet
við bauga renni, örnis spjalla.

Álf hleypr nú um garðshliðit ok barðist alldjarfliga. Hann komst ofan til árinna. Birkibeinar hljópu eptir
25 honum. Álf féll í ánni, ok er þat flestra manna sögn, at sú hafi vörn ein verit drengiligust, er hann varðist, áðr hann féll. Konungr sneri þá fyrir austan kirkjugarðinn eptir þeim Varbelgjum, er þangat flýðu. Í því bili féll Eysteinn sundrammr ok margir Varbelgir.

30 *Orrosta á strætinu.*

251 (233). Á stræti því, er hertugi hafði skipat Ólafi af Vigdeild, kómu Birkibeinar á mót honum, þeir er af skipunum géngu. Var þar allhörð orrosta. Margir Varbelgir váru í kastala byskups ok báru stórt

grjót ofan á Birkibeina. Var þat mjök mannhætt, en þó lauk með því, at Varbelgir létu undan, ok sneru sumir inn í kirkjugarðinn. Ólafr af Vigdeild fór upp fyrir norðan kirkjurnar við sinni sveit, Arnfinnr Þjófsson stallari hertuga hljóp norðr til nunnusetrs ok þar í kirkju. Kon- 5
ungr snýr nú upp fyrir norðan kirkju með sitt merki. Váru þar fyrir margir Varbelgir. Þar var sá maðr fyrir, er Grímr á Sandi hét. Váru sumir á húsunum en sumir á smiðjubúðunum, ok grýttu hvárirtveggju á Birkibeina. Þar féll af Birkibeinum Bjarni hestr, hann var bróð- 10
urson Karls svanga. Þar urðu margir Birkibeinar sárir, sem Sturla segir:

Flugu hræleiptr	en randálfr	
at hjarar leiki	rífandi fór	
geigurlig	böðvar ský	15
á Gauts himin;	blóðs eldingum.	

Þeir fundust konungr ok jarl.

252 (234). Þá er konungr kom jafnfram kórsbræðr-
agörðum, þá var þar fyrir Skúli hertugi á hesti ok mært
manna, ok er þeir mættust, réðu hvárigir á. Stóðu Birk- 20
ibeinar í veisu nökkurri ok þó neðarmeir. Kirkjugarðshliðit
var at baki Birkibeinum, ok var þat fult af Varbelgjum.
Undir konungsmerkinu var lítit um 20 menn. Var kon-
ungr þá háskasamliga kominn, er hertugi var fyrir ofan.
Gerði guð þá enn miskunnsamliga við konunginn, er hvár- 25
igir réðu á hann, þvíat þá hefði hann verit skjótt í foraði,
ok þeir menn, sem með honum váru. Konungr vísaði
þá sínum mönnum at garðshliðinu, en hann sneri með
merkit á mót hertuga. Þá var mikill vápnaburðr fyrir
garðshliðit af grjóti ok skotum, er Birkibeinar báru inn 30
í kirkjugarðinn en Varbelgir út á mót. Svá segir Ólafr:

Snörp bitu járn sem ísmöl yrpi	Grimmum stóð á Góðdlar himni	
óða straumr; með heitu blóði	grár regnbogi Hnikars þegna,	
herstefnir rauð hamri ofna	harðar lustu fylking fyrða	
hildar serki framar merkjum.	fárelðingar meginsára.	35

Varbelgir þolðu nú eigi lengr vápnaburðinn ok ráku nú aptr hurðina.

www.libtool.com.cn

Skúli hertugi stjýði.

253 (235). Skúli hertugi sér nú þessi tíðindi. Hét hann
5 þá á sína menn, at þeir skyldu fram sækja. Þá svaraði Sóni
síkr: Hér er nú merki Hákonar konungs ok hér er hann
sjálfr undir. Hertugi svaraði: Eigi skal nú fram at síðr,
ok sló hestinn sporum. Þá tók Sóni í taumana ok hélt
aptr hestinum. Birkibeinar skutu þá at hertuga nökk-
10 urum spjótum, ok kómu engi á. Svá segir Sturla:

Var laushendr	en haldsamr
lofða stýrir	at hjarar leiki
á blóðorms	á geirtýs
beinu skapti,	grœnni málu.

15 Hertugi snýr þá undan ok allir þeir, sem með hönum
váru. Svá segir Ólafr:

Aldri börðusk afli stærðir,	Undan reið sá er fremstr var fundinn
ógnsvæipinna blóðgum greipum	fyrða gramr at jöfnum burðum;
hirð sótti þar hvöss at garði,	Sverris ætt fékk sigr at réttu,
20 herrar tveir af drengskap meira.	svá vildi guð framiðr mildi.

Konungi dróst þá liðit, ok þá bað hann Þorstein snúa
eptir hertuga með merkit. En hann kvezt eigi vilja
skiljast við garðshliðit, fyrr en þar væri svá skipat, at
þaðan væri eigi baksletta ván. Hertugi snýr nú upp
25 eptir götum, kom þá mart til hans Varbelgja. Vánu
bráðara kom til konungs Gunnarr frændi hans við sína
sveit. Skipuðu þeir þá menn til at sækja garðshliðit.
Fóru menn þá upp á hús við bogum sínum ok skutu sem
tíðast. Í því kom Gautr Jónsson við sína sveit. Þá kom
30 ofan frá Þorsteini Ásólftr strykr, ok sagði Þorstein vera
of fámennan undir merkinu. Konungr sendi þá Gaut upp
undir merkit við sínum mönnum ok mörgum öðrum.

Frá konungi ok hans mönnum.

254 (235) *v. l. Hertugi hafði þá snúið upp á Mörtustokka.* Varbelgir féllu þá í götunum hér ok hvar. Þar féll Algauti, en Veseti varð sárr bróðir hans. Ólafr af Vígeild var þar kominn, ok hljóp hann inn í Lafranzkirkju. 5 Féllu af honum nökkurir menn við kirkjugarðinn. Gautr spurði, ef Ólafr vildi grið. Ólafr lézt gjarna vilja. Gautr bað hann vera í kirkjunni ok treystast eigi meir þeim griðum. Skúli hertugi var nú á Mörtustokkum ok mart hans manna, ætlaði hann þá at snúast á mót Þorsteini; 10 ok í því kom Gautr Jónsson. Sneri hertugi þá á land upp við því liði, sem þá var með honum. Þar váru þá þessir lendir menn, Bárðr vargr, Bárðr bratti, Erlingr ljóðhorn, Veseti litli. Hertugi reið upp til Hofs til Ámunda lögmans ok át þar mat. 15

Atsókn Birkibeina.

255 (236). Nú sækja Birkibeinar at kirkjugarðinum, svá at nú mega Varbelgir engir út komast. Höfðu þeir ok skipat svá fyrir innan, at Birkibeinar kómust hvergi inn. Ok er konungr sér þetta, þá gékk hann inn í 20 kórsbræðragarð ok þaðan í predikaragarð. En á millum Ólafskirkju ok kórsbræðragarðs var sterkr skíðgarðr en eigi steinmúrr. Lét konungr þar bera á svörðu ok stór reip, ok var niðr feldr skíðgarðrinn; ok í því er garðrinn féll, æptu Birkibeinar. Varð þá við brestr mikill. 25 Varbelgir óttuðust nú ok stukku frá öllum garðshliðunum. Náðu Birkibeinar þá inngöngu. Féll þá mart af Varbelgjum. Svá segir Sturla:

Þar baugsegl
í brimis vindi
branda byrr
blása knátti,

en hrælögr
af hjarar borðum
geigurliga
glymjandi féll.

30

Ok enn segir hann svá:

Reið blóðlaukr	Ok þar félt
á berum knerri	feigum hausi
örvar áss	gjallar mans
járni slunginn,	greypri hendi
en gandreif	Fenris nipt
grænna skjalda	fylkis dólga
svólnis vegg	í hjargöllum
sleit á lopti.	heiptar blóði.

Vilhjálmr or Torgum var suðr við garðshliðit. Ívarr dýri
 10 kallaði á hann ok spurði, ef hann vildi grið. Hann svaraði:
 Ek veit eigi enn, hvárr okkarr þarf meir annars griða,
 ok sló Ívar með steini mikit högg á kinnina. Þá mælti
 Ívarr: Með því at þú kýss hit verra, þá skaltu þat hafa.
 Féll þar Vilhjálmr. Margir Birkibeinar kendu þar féлага
 15 sína, ok féngu sumir eigi grið, þótt bæði, en sumir vildu
 eigi, þótt boðin væri. Varbelgir sneru þá til suðrdranna,
 ok kómu svá margir at senn, at eigi kómust út um hliðit.
 Féllu Varbelgir þá svá þykt, at 5 eða 6 lágu á þykt-
 ina. Var þá unninn sigrinn, sem Sturla kvað:

20 Þar sigrljóð	í herför
syngja knáttu	of höfuðmanna
harða hvell	Högná mans
hvössum muani	hlýrna dísir.

Í þenna tíma náðu þeir inngöngu Knútr jarl ok Birk-
 25 ibeinar, er vóru fyrir vestan kirkjugarðinn. Vestan or
 kastala byskups vóru göng nökkur í kirkjuna, báru
 Birkibeinar þar á svörðu ok kaðla ok feldu göngin.
 Vóru þar í margir Varbelgir. Þar var í Hákon laukr
 hirðmaðr hertuga ok enn fleiri, ok létust allir, þá er
 30 göngin féllu.

Konungr hélt eptir hertuga.

256 (237). Þá er konungr sá, at allir Varbelgir
 vóru komnir í kirkju, þeir sem upp stóðu ok eigi vóru
 grið gefin, þá sneri konungr or kirkjugarðinum ok hljóp
 35 á hest einn svartan. Þeir menn leituðu ok at hestum,

er honum fylgðu, en sumir runnu. Konungur reið upp or bönum ok var gyrðr sverði, en hafði annat sverð í hendi blóðugt. Hann hafði þá við sér 300 manna. Reið hann þá nökkura hálfa röst, ok féngu þeir enga hesta. Konungur gaf grið öllum þeim mönnum, sem þeir fundu. Þá 5 nam konungur stað ok mælti: Ef Skúli mágr minn hefir hér undan riðit, þá mun hann hafa svá fyrir búit, at oss mun vera ekki gott til hesta, en þessir nú móðir, sem nú ríðum mér. En í bönum var þat títt, sem þér vissut, at Varbelgir váru komnir í kirkju, ok em ek hræddr um, 10 hversu várir menn halda kirkjugriðin. Munu vér nú snúa aptr til bæjar, en skipti okkur mága fara sem guð hefir fyrir sét. Ferr þá konungur aptr í bæinn. Varbelgir höfðu borit við kirkjuhurðirnar innan, svá at eigi mátti upp brjóta, en Birkibeinar báru utan at við, svá at eigi 15 mátti út komast. Konungur fór fyrst til byskups ok tók lausn af honum, ok allir hans menn. Eptir þat lét byskup matbúa konungi, ok snæddi hann þar um hríð. Þeir sátu þá báðir saman at mat Þorsteinn Heimnes ok Árni rúfa. Var konungur þá svá til Árna, sem hann hefði honum 20 jafnan þjónat, ok svá grimmr, sem konungur hafði verit um daginn at fyrirkoma sínum úvinum, þá var hitt ok eigi minnr frá, hversu miskunnsamr hann var þá öllum Varbelgjum. Þar féllu aukin 300 manna ok margir góðir drengir or Þrændalögum, Bárðr af Guðrekstöðum, Pétur 25 systurson Ívars, Vilhjálmr or Torgum, Grímr af Sandi ok margir aðrir ágætir menn.

Hákon konungur átti þing eptir bardaga.

257 (237). Sunnudaginn átti konungur þing í konungsgarði. Lýsti hann þá því, at allir Varbelgir skyldu 30 grið hafa, þeir sem í kirkjum sátu. Fóru Birkibeinar þá til kirkna, ok leitaði hvern at sínum hugðarmanni. Var þeim þá skipt í sveitir eptir því, sem konungur sá ráð fyrir. Eptir þat var skipt herfangi því öllu, er átt höfðu Varbelgir, eptir siðvenju liðsmanna. 35

Frá konungi ok liðsmönnum hans.

258 (237). Nökkurum 7 nóttum eptir bardagann sendi konungr norðr í land Birkibeina á skútum. Var þar fyrir Ásólfr ok Ívarr Pétsson, Árni blakkr, Klemet
 5 af Hólmi, Ólafr kiðlingsmunni, Bárðr Gróson. Höfðu þeir 15 skútur. Fóru þeir norðr til Þrándheims, en konungr dvaldist í Víkinni at erendum sínum. Konungr hafði fengit sýslu á Raumaríki Gregorio syni herra Andres, en nökkuru fyrir úfriðinn gaf Gregorius upp sýsluna ok
 10 fór suðr til Danmerkr við sveinum sínum, ok var með Valdimar konungi vel virðr. Hákon konungi þótti þessi ferð undarlig, ok um vetrinn er Skúli lét gefa sér konungsnafn, þá sendi konungr suðr til Danmerkr Bjarna Moysesson til móts við Gregorium ok bað hann fara aptr
 15 í Noreg, ok hét honum sæmdum, sem hann reyndi trúnað hans til. Fór Gregorius þá aptr í Noreg ok kom til Birkibeina við sveit manna fyrir bardagann á Láku. Hann var ok í Osló með konunginum. Lagði konungr nú á Gregorium hinar mestu mætur ok fékk honum Borgar-
 20 sýslu. Ok er á leið vórit, fór konungr norðr til Björgynjar ok kom þar fyrir hvítasunnudag.

Frá Skúla hertuga.

259 (238). Nú er at segja frá Skúla hertuga, at hann reið til Eiðsvallar frá Ámunda, ok svá upp á Heið-
 25 mörk ok út í eyra Helgu; var þar fyrir Péttr son hans. Hertugi hafði þá tal við sína menn ok leitaði ráðs, hvat upp skyldi taka. Veseti litli ok Þorgils slyðra báðu hertuga fara austr á Markir ok í Vermaland, sögðu
 30 hann þar eigi mundu hafa verit um hálfan mánað, at hann skyldi þá hafa eigi færa lið, en áðr hann barðist í Osló. Erlingr ljóðhorn ok Bárðr bratti ok þeir menn, sem norðan vóru or landi, sögðu hertuga ekki hent at rekast um fjöll ok skóga, ok báðu hann fara norðr til Þrándheims til vina sinna ok ráða þar til skipa, sögðu

þat Norðmanna hátt at vera á skipum, ef menn halda úfrið. Var þat af tekit, at þeir sneru norðr, en Þorgils ok Veseti skildust fra ok fóru í ættþaga sinn. Hertugi sneri þá norðr í Dala; hafði hann þá níutigi manna. Ok er hertugi kom í Hringabú, þá spurðu þeir, at Birkibeinar 5-
váru þar fyrir þeim, Ögmundr krækidanz, Oddr Eiríksson. Þeir sátu þar við brúna. Hertugi var á litlum bæ skamt þaðan. Varbelgir riðu at fram ok létu kveða við lúðra; kom þá ok hertugi at í því. Birkibeinar hugðu mundu vera liðit Varbelgja meira, en svá sem var, ok stóðu 10-
eigi allnær brúnni. Varbelgir fóru þá yfir brúna. Sveif þeim þá saman. Þar féllu tveir hirðmenn Hákonar konungs Ívarr hálmhauss ok Björn. Hertugi reið hvítum hesti, er hét Fótr. Birkibeinar hopuðu upp í fjallshlíðina; 20-
menn skutu at hertuga, ok var sem skjöldr hans væri 15-
skúfaðr af örum. Hestrinn hafði 7 broddskot, svá at öll stóðu uppi á reyrböndum. Hertugi var ok skotinn í gegnum fótinn við öklát. Birkibeinar hófust undan upp í hlíðina. Ásvarðr harmr hét sá Varbelgr, er fletta vildi Ívar hálmhaus. Þá kom at Árni lági sveinn Pétrs 20-
hertugasonar ok hugði Ívar mundu oflítt sáran ok hjó til hans, ok kom höggit á hönd Ásvarði, svá at nær tók af. Þeir fluttu hann með sér norðr til Steigar, en riðu eptir þat leið sína. Var hertuga fenginn hestr annarr, er hét Gautstafr. Þeir fóru nú þar til, er þeir 25-
kómu til Þrándheims. Þeir drápu í Uppdal hirðmann konungs, er Halldórr hét. Birkibeinar fóru eptir þeim norðr til fjalls; þá tóku þeir af lífi Ásvarð. Skúli hertugi fór til Niðaróss, ok er hann kom þar, þóttist hann finna, at snúit var skaplyndi manna til hans. Báru þar 30-
til margir hlutir: þat fyrst, at þeir þóttust hafa fengit mannalát mikit í Osló, þat annat, at þeir þóttust hafa nú aðrar ræður heyrt sannligri en þær, sem verit höfðu á Eyráþingi, þá er Skúli lét gefa sér konungsnafn, þeir þóttust nú ok enga uppreist sjá hertuga á mót konungi. 35-

Hertugi sat í Niðarósi um várit, en hélt boð í Breiðastofu, en var lengstum í herbergjum sínum ok átti fátíð við flesta menn. Hertugi var í krossgildi 3 nætr ok heldr fámálugr. Vinir hans báðu hann gæta sín ok fara 5 varligar. Hertugi kvað Birkibeina eigi mánðu fara á skammri stundu millum Þrándheims ok Víkr. Þeir sögðu, at Hákon konungr hefði skemmr farit en líkligt þætti, ok má enn at svá sé. Var þá send skúta út á fjörðinn.

Frá Skúla hertuga.

10 260 (239). Mánadags myrgin í gagnðögum kómu þeir Ásólfr til Niðaróss á úvart. Lagði Klemet at yfir við Bakka við tvær skútur, en Ásólfr lagði til bæjar öllu liðinu. Skúli hertugi vaknaði við úfriðinn. Hljóp hann þá í klæðin ok tók vápn sín, ok allir þeir menn, sem í 15 garðinum váru. Sendi hann þá sveina sína út í bæinn ok bað sína menn alla koma til sín í konungsgarð, en er sveinarnir kómu aptr, höfðu þeir fengit menn enga. Tveim sinnum sendi hann út í bæinn ok fékk ekki af mönnum. Sögðu þeir svá, er sendir váru, at menn allir 20 hljópu í kirkjur. Skúli hertugi lét þá flota skútu, er stóð í konungsgarði, þviat hann vildi eigi í Kristskirkju. Pétr hertugason var fyrir ofan konungsgarð. Hertugi lét þá kalla Pétr til skútunnar. Sneru þá þangat sumir menn Pétrs ok fluttust yfir ána með hertuga, en Pétr 25 sneri inn í kirkjuna. Bárðr bratti hljóp í Kristskirkju. Hertugi gékk á land upp við Skellingarhelli. Hann bað sína menn sækja upp til Erlendshaugs, en engi lét sem heyrði. Sóttu þeir þá upp á brekkurnar ok létu skógin gæta sín.

30

Dráp Pétrs hertugasonar.

261 (239). Pétr hertugason fór or Kristskirkju ok til Predikarakirkju; þeir buðu honum upp á náðir sínar, en Pétr bar eigi traust á þat. Fór hann þá í byskups-

garð ok 4 sveinar við honum. Þeir féngu þar bát einn ok fluttust yfir ána ok fóru til efra Helgisets. Fór Pétur þar í hús eitt, er konur vǫru í bakstri, ok fékk sér vánd klæði, ok duldist. Birkibeinar kómu í bæinn ok rann- sökuðu. Vǫru Varbelgir þá komnir flestir í kirkjur, þeir sem innan bæjar vǫru. Birkibeinar höfðu af njósn um ferð Pétrs ok fóru upp til efra Helgisets ok sendu inn mann í bakstrúsit, er Jón kǫttr hét. En er hann kom út, sagði hann þeim, at Pétur var þar inni. Eptir þat leiddu þeir hann út ok drápu. Hann hafði verit meðal- maðr vexti ok þykk, meir í móðurætt sína yfirsýndar. Hann var vel mentr maðr, klerkr góðr ok trúmaðr; ekki þótti Varbelgjum hann góðr til úfriðar sem hans forellrar höfðu verit. Lík Pétrs var borit til graptar. Fóru Birkibeinar þá aptr í bæinn. Vǫru þá gervar njósnir alla vega, hvat til hertuga spurðist eða hans manna.

Frá Skúla á skóginum.

262 (240). Skúli hertugi var nú á skóginum. Varð hann nú þess vís, at alla vega var njósn um til haldit umhverfum skógin, svá at hann kæmist eigi á braut. Drifu menn þá frá honum, þeir sem honum höfðu fylgt, svá ok þeir, sem hann sendi braut, kómu engir aptr. Erlingr ljóðhorn fór inn í Tautru ok tók þar við kufli. Hertugi var tvær nætr á skóginum, en óðinsdaginn, er kanokar géngu með krossum, vǫru hertuga færðar kór- kápur af klaustrinu, ok gékk hann svá inn í klaustrit með bræðrum. Fór þá hertugi upp í stöpulinn við sínum mönnum. Var þeim þá borinn matr. Þar var þá ok ger hvíla hertuga, ok ætlaði hann at sofa, þvíat hann var allmjök syfjaðr.

Um dráp Skúla falskonungs.

263 (241). Birkibeinar féngu njósn af, at menn géngu af skóginum í kórkápum til Helgisets. Birkibeinar

hljópu þá til vápna ok féngu sér skip ok fluttust yfir ána. En er þessa varð varr Sigurðr erkibyskup, fór hann til Helgisetrs við marga kennimenn. Þegar sem Birkibeinar kómu at klaustrinu, skutu hertuga menn at þeim or stöplinum, ok er erkibyskup kom, bannaði hann Birkibeinum at ganga at klaustrinu eða gera nökkurn úfrið. Birkibeinar svöruðu ok sögðu svá klaustrit skipat, at nauðsyn var til at gera þar úfrið. Erkibyskup bauð fé fyrir hertuga, at hann færi í gríðum á fund Hákonar konungs. Birkibeinar vildu þat eigi, nema legði at veði stað hins helga Ólafs konungs, ef þat endist eigi, sem hertugi hétí. Sumir váru svá ákafir, at þegar lögðu eld í klaustrit; sumir vildu þá slökkva eldinn; tók þá at magnast. Ok er hertugi sá, at þeir vildu brenna klaustrit til hans, ræddi hann um við sína menn, at þeir skyldu út ganga; hljópu þeir þá til dyranna. Gékk hertugi þá út ok hafði buklara fyrir andliti sér. Hann mælti þá: Höggvit þér eigi í andlit mér, þvíat þat er eigi siðr við höfðingja at gera. Eptir þat báru þeir vápn á hertuga ok alla þá, er út gengu með honum, Sóni síkr, Eysteinn orri, Aslákr dyntill, Hallkell á Rygini, Hávarðr kollr, Brúsi dyttir, Árni matjarl. Meistari Bergr var særðr til úlfis ok varð þó græddr, sem Sturla segir:

25	Nú mun frægt, nökkvi síðar í náreið á Niðarbakka við leygför leggja knátti rausnar líf ríkr hertugi.	Ok þar gékk á Gjallarbrú ræsis mágr fyrir riðusóttum bauga bliks, er boðar féllu elda vers of afarmenni.
----	---	---

Þegar sem hertugi var fallinn, vildu menn slökkva eldinn, en því varð ekki á leið komit, ok brann mjök klaustrit.

Um gröpt Skúla hertuga.

35 264 (242). Lík hertuga var borit á skildi til bæjarins.

Stóð líkit uppi í Níkuláskirkju. Um myrginim váru Birkibeinar leystir af erkibyskupi, svá at þeir skyldu vera mannværir, til þess er konungr væri fundinn. Var þá búin líkferð hertuga, ok var hon hia sœmiligsta. Var hann jarðaðr í Kristskirkju fyrir sunnan þar undir niðri, 5 sem hann hafði búið um leg Inga konungs bróður síns uppi í steinveggnum. Stóð þar yfir Sigurðr erkibyskup ok allir kórsbræðr ok mart annarra kennimanna ok nær alt bæjarfólk. Ártíð Skúla hertuga er hinn 9 kal. Junii. Hann hafði þá vetr ok fimtugt. Hann var mjök harm- 10 dauðr sínum mönnum, þvíat hana var af þeim allvinsell. Hafði hann marga hluti til þess, fyrst blíðu ok góðar viðr- vistir, þar með mildi ok örleik, svá at hann sparði nær ekki við sína menn. Mörgum gaf hann nafnbœtr eða fékk góð kvánföng eða kom til nökkurs þroska, þeim er til 15 hans stunduðu. Varð hann af slíkum hlutum mjök vinsell. Skúli hertugi gaf bæinn á Reini föðurleifð sína til klaustra ok lét þar reisa ágætt steinmunstari, ok setti þar nunna- klaustr ok gaf þar stórfé til, ok margan annan höfðingskap hafði hann ágætan. Skúli var heldr hár maðr ok grann- 20 vaxinn, ljósjarpr á hár, hærðr manna bezt, réttleitr ok ljóss í andliti, eygðr vel, manna kurteisast ok hæversk- astr, snjallr í máli, vel talaðr á þingum; flesta hluti hafði hann þá með sér, er fríddi góðan höfðingja, ok þat mundi mælt hafa verit, ef eigi hefði þat úgiptuár yfir hann 25 gengit, er hann lifði síðarst, at eigi hefði sá maðr fœzt í Noregi, er betr hefði mannaðr verit, þeira sem eigi váru komnir af langfeðgatali sjálfra konunganna. Hertugi átti engan son eptir, svá at menn vissi þat við sann- indum, en þess er at vænta með guðs miskunn, at lengi 30 mun Noregr prýðast af hans ætt ok afkvæmi.

Frá Birkibeinum.

265 (243). Eptir þat fóru Birkibeinar braut or Þrándheimi, þeir norðr í Hálogaland, sem þar áttu heima.

Steffán Tumasmágr hét sá maðr, er tók við bréfum Ásólfis, þeim sem hann sendi konunginum. En er Steffán kom til Björgynjar, fann hann Hákon konung í þeiri sömu stofu ok um vetrinn, er Grímr keikan kom með
 5 sín tíðindi. Ok er konungr hafði yfir lesit bréfin, þá mælti hann: Á bréfi þessu eru mikil tíðindi tvönn, ok eru þat ill tíðindi, er klaustrit er brunnit á Helgisetri, en þau eru önnur, er Skúli mágr minn er dauðr. Var þá blásit til hirðstefna ok sagði konungr þá tíðindin
 10 allri hirðinni.

Frá Hákoní konungi.

266 (243). Hákon konungr sat í Björgyn um sumarit ok efnaði þar til vetrsetu. Þessi var hinn 4 vetr ok 20 hans konungdóms. Um várit á föstu andaðist
 15 Valdimarr konungr í Danmörk, son Valdimars konungs Knútssonar, er þann tíma var ágæztr konungr á Norðr-löndum. Hann hafði verit konungr í Danmörk vetri fátt í fjóratígi. Eiríkr son hans tók þá konungdóm; hann hafði áðr verit konungr 5 vetr.

20

Drepinn Sigurðr hit.

267 (243). Um várit fór Hákon konungr austr til Víkr. Hann sendi norðr til Þrándheims Jón tvískafinn. Hann drap Sigurð hit. Hann hafði ekki sæzt við konunginn. Um vetrinn drap Gautr Jónsson Arnfinn Þjófsson;
 25 þat sama vár drap Bjarni Moysesson Játgeir skáld í Kaupmannahöfn. Ok er konungr kom austr til Borgar, var þar fyrir Gregorius son herra Andres. Hann vakti þá bónorð sitt ok bað Ceciliu dóttur hans. Konungr tók því vel, ok þat ráð varð framgengt nökkuru síðar.
 30 Hákon konungr fór þaðan til Konungahellu ok vildi finna Eirík Svíakonung. Hann sendi til móts við Hákon konung Birgi mág sinn, er þá átti Ingibjörgu systur Eiríks konunga. Þá er Hákon konungr kom í Konungahellu,

kom til hans sá maðr, er Matheus hét, sendr af Friðreki keisara með mörgum ágætum gjöfum. Með honum kómn utan 5 blámenn. Hákon konungr fór um sumarit norðr til Björgynjar ok sat þar nökkura hríð um haustit. Á þessu ári andaðist Gregorius páfi, en í hans stað kom Innocentius. Þetta sama haust tók Gizurr Þorvaldsson af lífi Snorra Sturluson á Íslandi í Reykjaholti. Hákon konungr fór um vetrinn norðr til Þrándheims ok sat þar um vetrinn. Þessi var hinn 5 ok 20 ríkis hans.

Herra Gregorius gerði brullaup sitt.

10

268 (244). Um várit kom sunnan um fjall herra Gregorius, ok gerði þá brullaup sitt ok fékk frú Ceciliu konungsdóttur. Veitti konungr þá sæmiliga veizlu. Eptir þat fór hann suðr til Björgynjar. Þat haust kom af Íslandi Úrækja Snorrason, ok höfðu þeir tekit hann 15 Kolbeinn ok Gizurr. Ok er hanþ kom á vald Hákonar konungs, gaf hann honum upp reiði sína, fyrir þat er hann fór út í banni hans, en þó sagði konungr, at hann væri betr til fallinn at deyja en faðir hans, ok eigi mundi Snorri hafa verit drepinn, ef hann hefði komit á minn 20 fund. Var Úrækja með konungi um vetrinn. Þessi var hinn 6 ok 20 ríkis hans. Hann ætlaði um haustit austr til Víkr, ok er hann kom suðr fyrir Rogaland, þá sneri hann inn í Stafangr; lögðust þá á stormar ok hörð veðr-átta. Sneri hann þá aptr til Björgynjar ok sat þar um 25 vetrinn, ok var þessi hinn 7 ok 20 ríkis hans.

Frá Hákoní konungi ok Skotakonungi.

269 (245). Þá er Hákon konungr réð Noregi, var Alexandr konungr í Skotlandi son Vilhjálms Skotakonungs. Hann var höfðingi mikill ok ærit ágjarn. Hann 30 sendi menn vestan af Skotlandi til Hákonar konungs, byskupa tvá í fyrstu. Þeir höfðu þat erendi at forvitnast, ef konungr vildi gefa upp ríki þat, sem Magnús konungr

berbeinn hafði unnit í Suðreyjum með nökkurum újafnaði af Melkólfi Skotakonungi frænda hans. Hákon konungr svaraði því svá, at hann lézt vita, at þeir Magnús konungr ok Melkólfr konungr höfðu þat samit alt með sér, hyat 5 ríki Norðmenn skyldu hafa í Suðreyjum; en ekki vald kvað hann Skota þá hafa í Suðreyjum, er hann vann þær af Guðröði konungi, ok kallaðist Magnús þó ganga eptir sínum erfðalöndum. Þá sögðu byskuparnir, at Skotakonungr vildi kaupa löndin með brendu silfri. Konungr 10 kvezt þá eigi vita svá bráða nauðsyn til silfrs, at hann þyrfti þar til löndin selja. Fóru sendimenn við þat á braut. Jafnan sendi Skotakonungr orð um þetta kaup til Noregs, ok féngu Skotar hér engan annan orskurð en þann, sem nú var sagðr.

15 *Gizurr Þorvaldsson kom af Íslandi.*

270 (246). Þat sama vár, er nú var frá sagt, ok konungr sat í Björgyn, þá kom af Íslandi Gizurr Þorvaldsson á fund Hákonar konungs. Þat sumar fór Þórðr kakali til Íslands, ok átti hann þá miklar deilur við 20 Kolbein Arnórsson þá 3 vetr, er hann sat í Vestfjörðum. Þá er Hákon konungr hafði setit 2 vetr í Björgyn, fór hann um várit norðr til Þrándheims. Þat vár kom Björn ábóti aptr í land. Hann sendi menn fyrir sér til konungs ok bað, at hann mundi í friði vera, ok lézt hafa 25 góð tíðindi fram at bera. Konungr jáði honum þat blíðliga, ok bað hann til sín koma, þegar honum líkaði. Ok er hann fann konung, bar hann honum kveðju páfans ok blezan við bréfi ok með svá fögrum orðum, at varla hefir komit jafnfagrt bréf í Noreg af páfanum. En er 30 á leið, fór konungr norðr; fór þá Björn ábóti við honum. Konungr fór alt í Vík austr. Þat haust andaðist Ormr byskup í Osló. Hákon konungr sat um vetrinn í Víkinni, en Björn ábóti komst eigi lengra með konunginum en í Selju ok andaðist þar í eygni.

Frá konungi ok byskupum um bréf til páfa.

271 (247). Þessi var hinn 8 ok 20 ríkis hans. En er konungr hugsaði eptir um bréf þat hit fagra, er páfinn hafði sent honum, þá sendi hann orð Sigurði erkibyskupi ok öðrum byskupum. En er þeir fundust, bað 5 konungrinn byskupana rita með sér til páfa ok biðja orlofs at kóróna konunginn. Byskupar tóku þessu vel ok létust gjarna vilja rita við honum, með því at hann gæfi þeim góðar réttarbætr. Þeir létu ok þat fylgja, at hann skyldi þann sama eiðstaf hafa undir kórónu, sem Magnús 10 konungr Erlingsson hafði, þá er hann var kórónaðr. Þá svaraði Hákon konungr: Svá framarla hafa konungar áðr ját yðr réttarbótum, at varla megum vér á þat auka. En þó hafit þér enn framar nýttar, en gefnar hafa verit. En ef vér sverjum slíkan eið, sem Magnús konungr hefir 15 svarit, þá virðist oss svá, sem minkaðist vár sæmd í því, heldr en yxi, þvíat Magnús konungr hirti ekki, hvat hann vann til, ef hann féngi þat, er hann var ekki til kominn. En með guðs miskunn þá þykkjumst vér þat eigi þurfa af yðr at kaupa, er guð hefir oss réttlíga til kosit eptir 20 várn föður ok forellri. Ok þat skulu þér vita sannlíga, at með guðs miskunn skal ek svá frjálslíga at kórónu komast ok án allra afarkosta, svá at vér megim hana frjálslíga bera sem aðrir réttir konungar, ella skal hon aldri á vart höfuð koma. Nökkuru síðar sendi Hákon 25 konungr menn til páfans ok beiddist af honum, at hann sendi sinn kardinála at gera á konungi þá sæmd at vígja hann undir kórónu.

Viðbúnaðr konungsvígslu.

272 (248). Hákon konungr sat í Björgyn um vetrinn, 30 ok var þessi hinn 9 vetr ok 20 hans konungdóms. Þetta sumar kómu þeir af Íslandi Gizurr ok Þórðr ok höfðu þá fest í konungs dóm öll sín mál. Konungr fór um haustit norðr til Þrándheims, ok efnaði þar til vetrsetu. Þenna

vetr kómu orðsendingar utan af páfagarði af sendimönnum konungs, ok sögðu, at á því sama ári mundi koma einn-
 hverr kardináli í landit ok gera alla sæmd konungs sem mesta eptir boði páfa. Konungr bað erkibyskup senda
 5 eptir öllum byskupum ok ábótum ok öllum hinum skynsömustum lærðum mönnum. Konungr sendi ok orð eptir lendum mönnum ok lögmönnum, hirð sinni ok hinum beztum bóndum. Skyldu þeir koma allir til Björgynjar á því sumri. Hákon konungr sendi ok skip vestr til
 10 Englands ok til annarra landa at afla þeira hluta, sem hann kvað á. Knútr jarl var þá í Þrándheimi, ok hafði hann þar setit 4 vetr. Hann hafði þar 4 fylki.

Kardináli kom í Noreg.

273 (249). Um várit fór Hákon konungr or Þránd-
 15 heimi, Knútr jarl ok margir aðrir göfgir menn; þá hafði hann konungr verit 30 vetra. Ok er hann kom til Björgynjar, hugsaði hann með vitra manna ráðum, hversu hann skyldi fyrir búast þess, sem sæmiligast væri. Eu um ferð kardinála er þat at tala, at hann kom um várit
 20 sunnan í England, ok fagnaði Heinríkr konungr honum sæmiliga. Honum var þat sagt af enskum mönnum fyrir sakir öfundar við Norðmenn, at hann mundi engar sæmdir fá í Noregi ok eigi nær mat ok engan drykk utan vatn. Þeir ógnuðu honum hafinu ok grimmleik fólksins. Kard-
 25 ináli svaraði: Þá er ek var firr Noregi, en nú em ek, þá heyrða ek betrum þat fólk talat en svá sem nú, er mér er sagt með sannleik, at þar sé góðr konungr ok skynsamr ok vel kristinn; erkibyskup þeira hefi ek sét, ok trúi ek hann vera góðan höfðingja. Ek hefi til þeira tvau
 30 erendi, er ek vænti at öllum góðum mönnum skal vel at getast, þat annat at birta þeim Jesum Krist sannan guðs son, annat at kóróna konung þeira með guðs miskunn ok páfans forsjá. En því kvíði ek eigi, at mik skorti þar mat né drykk. Eptir þat sté kardináli á skip ok ætlaði til Noregs.

Kardínali kom til konungs.

274 (249). Vilhjálmr kardínali kom til Noregs Bótólfsvökudag utan at ley þeir, er Síri heitir. Váru þá konunginum orð ger um ferð kardínála; var þat mjök alt í senn, at konungi kómu orðin ok kardínali kom á 5 vágina. Þat var síð dags. Konungr sendi menn á mót honum ok lét bjóða honum alla hluti sem sœmiligast, en hann kvezt vildu konungs forsjá á sínum ferðum. Um myrgininn er sungnar váru tíðir, þá sté konungr á skip sitt Drekan við hirð sína, en allir sýslumenn, þeir 10 sem í váru bönum, stigu á sín skip, ok lögðu út til skips kardínála; hann hafði þar eina snekkju enska. Konungr sté á skip kardínála, ok váru þar blíðligar kveðjur; fóru síðan inn at bryggjum. Fögr processía var ger á mót kardínála af byskupum ok lærðum mönnum. Hér 15 eptir lét konungr blása til þings út í Kristskirkjugarð, ok er kardínálinn kom á þingit, þá hóf hann erendi sitt á þessa lund.

Tala kardínála.

275 (250). Ek vil öllum mönnum kunnigt gera, at 20 með guðs miskunn ok páfans forsjá kom ek í þetta land at boða mönnum nafn himnakonungs ok kóróna konung yðarn. Eru þessi mín erendi tvenn. Eigi sendi hann til þess einn prest eða lærðan mann með litlu valdi, nema mik, einn af kardínálum sínum með byskups valdi, ok 25 svá miklu, at binda ok leysa öll mál, sem sjálfr páfinn væri, þvíat hann vildi, at þetta væri svá gert, sem konunginum væri mest til sœmdar. Eptir þat talaði hann margfalda trú fyrir fólkinu. ok síðan blezaði hann alt liðit. Eptir þat töluðu þeir jafnan konungr ok kardínali. 30 Erkibyskup kom síðarst allra byskupa, en eptir þat, er þeir erkibyskup ok kardínali höfðu við talast, þá þóttist konungr finna nökkurn drátt í tali kardínála um vígslugerðina meira en fyrrum.

Beidsla kardinála ok svör konungs.

- 276 (251). Þat var einn dag, er þeir vǫru á tali í Kristskirkju konung ok kardináli, þá mælti kardináli: Með því, herra, at þér ætlit at taka meiri sœmd af heil-
- 5 agri kirkju en aðrir konungar fyrir yðr í Noregi, þá væntum vér, at þér munit játa vilja heilagri kirkju því, sem aðrir hafa ját fyrir yðr, ok með góðu enn um bæta; svá munu þér ok slíkan vilja eið vinna, sem vann Magnús konungr Erlingsson, er fyrstr var kórónaðr í landinu.
- 10 Hákon konungr svaraði: Ek finn nú, at þessi orð eru, herra, eigi minnr af annarra manna orðum en sjálfra yðar. En þeim réttarbótum viljum vér gjarna já heilagri kirkju ok hennar þjónostumönnum, at hon hafi slíkt frelsi hér sem í þeim löndum, er henni er skipat sitt frelsi, ok
- 15 hefir þó hvárt sína sœmd heilög kirkja ok konungdómrinn. En þótt nökkurr konungr hafi því ját, er hann átti ekki vald á, er yðr skjótt satt at segja, herra, ef þér vilit oss nökkurskonar kaupmála kórónu gefa, at fyrr viljum vér enga kórónu bera, en nökkut úfrelsi á oss at taka.
- 20 Kardináli svaraði: Herra, látit þér yðr þetta eigi mislíka, þvíat svá skal vera, sem þér vilit. Eptir þat talaði kardináli við alla byskupana ok sagði svá: Ek talaða við konunginn þeim orðum, sem þér báðut, ok sýnist mér hann hafa sannara í sínu máli, ok því vil ek, at þér
- 25 vitit, at ek mun kóróna hann frjálsliga, svá sem konungligri tign byrjar.

Frá konungi ok kardinála.

- 277 (252). Margar nauðsynjar ræddi konungrinn fyrir kardinála af hendi þegna sinna, ok fékk konungr
- 30 þat alt, sem hann beiddi. Hann vígði Postolakirkju í konungsgarði, þá er Hákon konungr hafði gera látit, ok gaf þar mikla aflausn æfinliga. Ok þá er um var røtt, hvern dag konung skyldi vígja, þá sagði kardináli, at þat mundi vera gert einhverja postolamessu. En með

því at konungr var í ættartölu við hinn helga Ólaf konung, þá vildi hann helzt á hans hátíðardegi þá sœmd taka. Þann tíma var um sumarit regn mikil, svá at engan umbúnað mátti úti hafa. Hákon konungr hafði látit gera eitt mikit hús út undir Knörrum, er til nausts var ætlat. Þat var nírcett at lengð, en 60 álna á breiðann. Þat var einn dag, er þeir gengu þannin konungr ok kardináli, þá mælti konungr: Meðr því, herra, at vér höfum eigi stór hús, sýnist yðr nakkvat, at vér gerim hér veizlu vára, til þess at hér megi fleira fólk hjá oss vera? Kardináli svaraði: Þat þykki mér hit bezta af þeim, sem til eru. Síðan lét konungr þat búa með hinum beztum efnum.

Frá mannvali í Noregi.

278 (253). Vígsla þessi var ætluð á Ólafsvökudag. 15 Þar váru við þessir höfðingjar: Vilhjálmr kardináli, Sigurðr erkibyskup, Heinrekr byskup af Hólum, Árni byskup af Björgyn, Áskell byskup af Stafangri, Þorkell byskup af Osló, Páll byskup af Hamri; þessir leikmanna höfðingjar: Hákon konungr ungi ok gamli Hákon konungr, Knútr jarl, 20 junkherra Magnús, Sigurðr konungsson; þessir lendir menn: Gautr Jónsson, Loðinn Gunnason, Pétur Pálsson, Gunnarr konungsfrændi, Munan byskupsson, Finnur Gautsson, Brynjólfur Jónsson, ok margir aðrir. Þar váru 10 ábótar, kórsbræðr af öllum byskupsstöðum, 5 lögmenn, stallarar 25 konungs ok hirðstjórar, öll hirðin ok hinir beztu bændr or hverju fylki. Þar var ok fjöldi útlendra manna. Þá var tjaldat með grænum klæðum ok rauðum millum konungsgarðs ok Kristskirkjudyra bæði yfir uppi ok tveim megin utan at. Í konungsgarði váru landtjöld, ok mátti 30 svá til herbergja ganga, at eigi kendi vætu.

Um tilskipan konungsvígslu.

279 (254). Ólafsvökuaftann var á sunnudegi. Messudaginn sjálfan váru sungnar tíðir um allan bæinn, ok

eptir messu var blásit öllu fólki út í Kristskirkjugarð; 80 hirðmanna váru herklæddir, skyldu þeir rýma veginn. Þessi var skipan konungsins til kirkju: Fyrst gékk hirðin, sú er rýmdi veginn; þar næst gengu tveir merkismenn við 5 tveim merkjum, þá skutilsveinar ok sýslumenn við góðum klæðum, þar næst lendir menn með búnum sverðum, þar næst 4 menn, ok báru mikit taflborð millum sín ok þar á konungsskrúðann ok vígsluklæðin. Þá gengu þeir Sigurðr konungsson ok Munan byskupsson, ok báru 2 ríkis- 10 vöndu af silfri; gullkross var á öðrum, en á öðrum ari af gulli. Þar næst gékk Hákon konungr ungi ok bar kórónu, þá Knútr jarl ok bar vígslusverð. Erkibyskup ok aðrir byskupar tveir leiddu Hákon konung millum sín. Þar næst við portit í konungsgarði kómu á móti 15 byskupar ok ábótar með processín ok hófu upp respon- sorium Ecce mitto angelum, ok gengu svá til kirkju. Kardináli stóð í kirkjudyrum ok við honum 2 byskupar, ok hófu þar upp söng, ok fylgðu svá konungi til altaris. Eptir þat var messa sungin, ok fór vígsla fram, eptir því 20 sem boðit er. Ok er messu var lokit, fylgði erkibyskup ok kardináli ok allir aðrir byskupar konungi heim til herbergis, syngjandi lof guði. Eptir þat afklæddist konungr vígsluklæðum ok fór í konungsbúnað ok bar kórónu þann dag.

25

Um mannskipan.

280 (254). Eptir þat gékk konungr í herbergi, þar er veizlan var búin, með öllu fólki sínu. Húsit var tjaldat með steindum klæðum ok góðum kultum með pelli gullskotnum. Hinum nyrðra megin við innstafina sat kon- 30 ungrinn, kardináli á hægri hönd honum, þá erkibyskup, þá byskup af Björgyn, ok þá hverr at öðrum byskupa. Á hægri veg til sjóvarins sátu ábótar, priores ok prófastar ok aðrir lærðir menn. Í miðri höllinni jafnfram hásetinu var gert annat háseti, ok sat þar Hákon kon-

upgr ungi ok Knútr jarl, Sigurðr konungsson, ok út ífrá þeim lendir menn. Dróttning sat á vinstri hönd konunginum, ok þá frú Margrét móðir hennar, þá frú Kristín, þá frú Cecilia, þá frú Ragnríðr, þá abbadísar, þá aðrar konur. Við hinn syðra vegginn sat hirð konungs. Var þar tvískipat. Út ífrá þeim sátu gestir. Allir váru skipaðir sessar eptir endilöngu húsinu. Fjöldi var í tjöldum umhverfum hjá herberginu. Hinn fyrsta rétt báru inn þessir lendir menn: Munan byskupsson, Brynjólfur Jónsson, Gunnarr konungsfrændi, Sigurðr byskupsson, 10 Hit fyrsta ker skenkti Hákon konungr ungi feðr sínum, Knútr jarl kardinála, Sigurðr byskupsson dróttninginni, Munan byskupsson erkibyskupi. Eptir þat gengu þeir til sætis síns við öðrum mönnum.

Tala kardinála.

15

281 (255). Þá er menn váru varla mettir, þá lét kardináli kalla til hljóðs. Hann talaði þá heilaga trú fyrir mönnum. Síðan mælti hann svá: Lofaðr sé guð, at ek hefi nú þat gert, sem ek hefi umboð til af hendi heilagrar Rómaborgar ok herra páfans. Er nú konungr 20 yðarr kórónaðr, er betr er. Þess sé ok guð lofaðr, er ek aptraði eigi ferð minni higat, svá sem ek var eggjaðr. Mér var sagt, at ek munda fá menn sjá, en þótt ek sæ nökkura, þá mundi þat vera líkara dýrum en mönnum í sinni atferð. Nú sé ek hér marga menn ok vel siðaða, 25 hér er ok mikill herr útlenzkra manna ok mikill fjöldi skipa, svá at ek hefi eigi sét fleiri skip í einni höfn, ok trúi ek, at öll munu með miklum gæðum hafa hingat komit. Mér var sagt, at ek munda hér lítit brauð fá ok engan drykk utan vatn, en nú sé guð lofaðr, at ek 30 sé hér alla hluti góða ok betra at hafa en missa. Nú gæti guð konunga várara, dróttningarinnar ok byskupa, lendra manna ok alls fólks, ok gefi mér þat erendi hingat, at yðr sé til fagnaðar ok öllum oss, bæði nú þessa heims

ok annars. Síðan gékk kardináli á braut ok hans megn.
Svá kvað Starla:

	Sú kom gipta	Ok geðstórr
	af guðs syni	á grams höfuð
5	yfir Hákon	konungligt
	heilli göðu,	kórónu lét;
	er allvald	ok kom kappenuinn
	öflgrar kristni	kardináli
	fyrirmaðr	í Björgyn
10	til friðar vígði.	at boði páfa.

Ok enn segir hann svá:

	Frægjan lét þik Vilhjálmr vígja	Kórónu lét kristni stýrir,
	varbáls hötuðr kardináli;	kynprýddr jöfurr! yðr um skryðda,
	engi valdist jafngóðr hingat	ramri grund hafit, ríkisvandar
15	aldar gramr af páfa valdi.	reiðivaldr! með frægðum haldit.

Hákon konungr sat, þá er kardináli gékk.

Konungr fagnar fólkinu.

282 (255). Ok er drukkit er Maríu minni, fagnar
konungr fólkinu. Í þessu sama herbergi var veitt 3 daga
20 með öllum hinum beztum föngum. Eigi skorti þar góðan
borðbúnað, ok alls var þar vel til fengit; sem hér segir:

	Þar gullker	Skaut vínfars
	geiga knáttu	vísa mönnum
	víni full	á gómsker
25	í vina greipum,	gyltu bordi,
	en inndrótt	hilmis hirð
	allra meina	en hunangs bára
	heilivágr	í geðknörr
	til hjarta féll.	glymjandi féll.

30 Síðan veitti konungr 5 daga í sjóvarhöllunni í konungs-
garði. Þessi vezla stóð 8 daga með fullum veg sínum.
Þeir váru hvern dag á tali konungr ok kardináli, bysk-
upar ok lendir menn ok lögmenn, ok ræddu um nauð-
synjar landsins. Byskupar ræddu þat fyrir kardinála, at

konungr mundi gefa nakkvat af leiðöngrum sínum heil-agri kirkju. Kardináli svaraði: Með því at konungr er yfir öllu landinu, ok hans er alt ríkit, ok vili þér, at hann minki nakkvat af sínum réttum við fólkit, þá skulu þér ok gefa, hverr af sínum tekjum eptir sínum ríkdómi, 5 bæði landsskyldir ok af öðrum tollum þeim, sem þér takit. Síðan gat þessa máls engi maðr optar. Þá kærðu bændr mjök um, at byskupar tóku tíundir af kirkjum ok auk-uðu með veizlur sínar, eða tóku sjálfir til sín. Kardináli sagði þat vandliga af ok kvað kirkju skyldu frjálsliga halda tíundum sínum ok öðrum tekjum, svá sem byskupar sínum. Þá kærðu lærðir menn, er byskupar tóku veizlur eða lausnir af prestum, þótt þeir kæmi eigi í fylkit. Kærd-ináli kvað þat vera þæði móti guðs lögum ok heilagrar kirkju, ok sagði þá engar taka skyldu, ef þeir færi eigi, 15 nema þeir væri sjúkir eða færi til konungs eða erkibysk-ups. Bændr kærðu þat, er þeir guldu fyrir, ef þeir byrgi föngum sínum á helgum dögum, eða tæki fiska, ef guð gæfi þeim. Kardináli gerði þá skipan á, at menn skyldu bjarga heyvi sínu ok korni ok fiskja síld, ef guð 20 gæfi, utan hæstu hátíðir. Kardináli fyrirbauð járnburð ok sagði, at þat bar eigi kristnum mönnum at særa guð til nökkurs vitnisburðar um mál manna. Margar skipanir gerði kardináli þær, sem eigi fær hér allar ritaðar.

· *Um misþykki bræðra í Danmörk, Eiríks ok Abel.* 25

283 (256). Svá er sagt, at í þann tíma réð Eiríkr konungr Valdimarsson Danmörk. Gerðist þá sundrþykki með þeim bræðrunum ok hertuga Abel, er þá var yfir Jótlandi. Danir héldu þá ok stríð við Lybikumenn. Var þýðverskum mönnum þá eigi siglanda í gegnum Danmörk. 30 Í Groeningasundi váru rænt nökkur Norðmanna skip af Dönum, svá ok af Lybikumönnum, sumar þat er kardi-náli var í Björgyn. Þá hafði Hákon konungr látit taka öll skip þau, er váru af Danmörk, tekit var ok fé af

nökkurum kuggum, er þýðverskir menn áttu. En þeir menn, er fyrir þessu urðu, báðu kardinála miskunnar, at hann mundi biðja konunginn, at þeir næði fé sínu. Kardináli flutti þetta við konunginn ok bað hann miskunna þeim
 5 fyrir sakir hans ok lét þess meiri ván, at þessir væri eigi sakaðir. Konungr svaraði svá, at hann mundi fyrir orð kardinála láta þá ná fé sínu, en þess kvað hann enga ván, at hann mundi jafnan þola Dönum þann újafnað, er þeir veittu jafnan Norðmönnum. Tóku kaupmenn við fé sínu
 10 ok hugnaði þeim vel við konung ok kardinála. Þetta sama sumar var vígðr Heinrekr Karlsson til byskups til Hóla á Íslandi.

Orðsending kardinála til Íslands.

284 (257). Þá fór ok sú skipan til Íslands með
 15 ráði kardinála, at Íslendingar þjónaði til Hákonar konungs, þvíat hann kallaði þat úsannligt, at land þat þjónaði eigi undir einnhvern konung sem öll önnur í veröldinni. Fór þá út Þórðr kakali með Heinreki byskupi. Skyldu þeir flytja þetta við landsfólkit. Þetta sumar fór
 20 til Grænalandis Ólafr byskup. Gizurr Þorvaldsson var eptir í Noregi. Þeir byskup kómu til Íslands um haustit. Þórðr fór þegar til Borgarfjarðar ok tók undir sik ríki þat alt, er átt hafði Snorri Sturluson föðurbróðir hans. Hann tók ok undir sik af konungs valdi ríki Þorleifs í
 25 Görðum, fyrir þat er hann hafði út farit í banni konungs, sem fyrr sagði. Ok er Þórðr kom norðr um vetrinn, þá höfðu þeir menn, er helzt váru úvinir Þórðar, kært sín mál fyrir byskupi, ok hafði hann tekit þeira mál á sinn varnað, ok af þessu spiltist þeira vinátta Þórðar ok bysk-
 30 ups, ok lauk svá, at þeir urðu á engan hlut sáttir. Var byskup 2 vetr á Íslandi ok fór eptir þat utan á fund Hákonar konungs, ok var hinn mesti úvin Þórðar jafnan síðan, en þeir slógu sér þá saman byskup ok Gizurr Þorvaldsson.

Um skilnað konungs ok kardinála.

285 (258). Nú eru sögð nokkur tíðindi, þau er gerðust á fundi þeira Vilhjálms kardinála ok Hákonar konungs. En mörg var sú skipan þeira á millum, er mönnum var til nytsemdar. Kardináli gaf hér fyrir bréf sitt ok inn- 5 sigli ok lagði við hann ok guðs reiði hverjum, er eigi héldi. Kardináli beiddist þá orlofs or landinu, ok konungr gaf honum gott orlof. Konungr lét þá búa tvítugssessu ok 2 skútur ok byrðing einn. Fór kardináli við þessum skipum á braut. Fékk konungr til Gunnar frænda sinn til skip- 10 stjórnar með honum. Konungr gaf kardinála stórar gjafir ok öllum hans mönnum. Hann gaf ok erkibyskupi ok öllum byskupum ok svá lendum mönnum sínum ok öllu hinu bezta mannvali hinar sæmiligstu gjafir. Svá segir Sturla:

Ok þar sat	Þar sjóðmjöll	15
seggja dróttinn	svífa knátti	
gulli grimmr	bauga brjóts	
á gjafstóli;	af boga fjöllum	
þá hverr maðr	harða hrein	20
af hringskata	hári þjóðu	
þat er urþjóð	of gaglfára	
œskja kunni.	geigurandra.	
Þar rann upp	Ok hafleyg	
allri þjóðu	hauka ferjur	25
mundar dagr	herðimenn	
á mergs himin;	hlaðnar fluttu	
skein armsól	dáðum rakks	
jöfra stýris	ok diguleköflum	
vísa ferð	af allyalde	30
of vala grundir.	óskafundi.	

Konungr fylgði kardinála út í Flóruvaga með öllum skipum sínum, ok skildu þeir þar með hinum mesta kærleik. Fór kardináli þá til Túnsbergs, þá til Oslóar, ok í öllum stöðum skipaði hann málum manna. Or Osló fór 35 hann til Konungahellu, ok þar hafði hann almenniligt þing. Kómu þar margir menn af Gautlandi á mót honum.

Var hin sama ræða hans sem fyrr, at hann þakkaði guði þat, er hann kom í Noreg. Síðan fór hann upp í Svíþjóð ok þaðan út til páfa.

Frá Hákonni konungi ok Haraldi Manar konungi.

5 286 (259). Hákon konungr fór um haustit austr til Víkr. Þá kom vestan af Suðreyjum Haraldr Manar konungr son Ólafs Guðrøðarsonar. Hákon konungr sat um vetrinn í Osló, ok var þessi hinn 11 vetr ok 20 ríkis hans. Í þenna tíma var konungr í Svíþjóð Eiríkr Eiríks-
 10 son systurson Valdimars konungs í Danmörk. Úlfr jarl fasi var mestr landráðamaðr í Svíþjóð með konungi. Hann var son Karls jarls dauða, hann var mikill vin Hákonar konungs ok allra Norðmanna. Herra Birgir son Magnús minniskjaldar, er átti Ingibjörgu systur Eiríks konungs,
 15 var hinn þriði mestr höfðingi í Svíþjóð. Þenna vetr, er konungr sat í Osló, kom austan af Svíþjóð Ívarr af Dali. Var hann sendr af Svíum at spyrja eptir, hvern orskurð konungr vildi gefa Svíum fyrir úfrið þann, er hann hafði gert í Vermalandi. Konungr svaraði svá, at hann kallar
 20 sér enga ofkæti hafa tilgengit at brenna Vermaland, kallast hann eigi mundu hafa komit austr um Eiðaskóg, ef eigi hefði Vermar efldan margan úaldarflokk í Noreg til rána ok manndrápa. En með því, sagði konungr, at hváirtveggju telja á aðra, þá sé ek þann veg helzt til,
 25 at vér finnimst sjálfir ok talim um vár mál. Mun ek þenna fund sækja austr til landsenda, þar sem mætast ríkin, þótt nú vili þér þegar í sumar. Ívarr fór nú við þenna orskurð aptr, ok kómu þau orð austan, at Svíar mundu sækja þessa stefnu. Þá er Hákon konungr sat í Vikinni,
 30 flutti Haraldr konungr bónorð sitt ok bað frú Ceciliu konungsdóttur, er átt hafði herra Gregorius. Konungr tók þessu vel, ok með því at þess varð auðit, þá festi hann sér Ceciliu, skyldi brullaup vera um sumarit í Björgyn. Fór konungr þá til Björgynjar ok stefndi til

sín þeim mönnum, sem hann vildi, at færi með honum um sumarit í þenna stefnuleiðangr. Þá kómu þeir vestan um haf Jón Dungaðarson ok Duggall son Ruðra, ok stunduðu báðir til þess, at konungr gæfi þeim konungsnafn yfir nyrðra hlut Suðreyja. Váru þeir með konungi um 5
sumarit.

Um bœjar bruna.

287 (260). Fjórtán nóttum fyrir Jónsvöku urðu mikil tíðindi í Björgyn. Þá varð eldr lauss nær í miðjum bænum í þeim garði, er Straumrinn heitir. Áðr 10 höfðu gengit mikil þurrviðri, ok lék eldrinn skjótt. Konungr kom til fyrir innan Pétrskirkju, ok ætluðu menn þar at verja eldinum. En þá var svá mikill eldsgangrinn, at menn máttu þar ekki vera. Þá kastaði upp í borgina sumum eldinum. Fór þá konungrinn þannin til ok 15 þá mart manna með honum, Brunnu þar margir menn inni, áðr alþýðan komst út. En er konungr kom aptr í bæinn, þá varði fólkit út við Sandbrú. Kom konungr þar í mikla mann-rann, þvíat þá var sem jafnan, ef nökkurs þurfti við, at hann var jafnan fremstr af sínum mönnum. 20 Þar flutu fyrir bryggjum kuggar margir, er komnir váru af Gotlandi. Konungr fór í bát út til kugganna ok fékk þar marga stóra katla. Þeir váru fyldir af sjó ok fluttir svá upp á bryggjurnar. Var síðan sjónum steypt í eldinn, ok varð svá slöktr með guðs miskunn ok konunga 25 giptu. Þar í Björgyn varð ok undarligr hlutr fám dögum síðar, at þar gékk reið með eldingu, ok laust í þekju þess lopts, er junkherra Magnús var inni son Hákonar konungs, ok reif ráfit af um nökkura faðma. En eldingunni laust út á váginn ok kom í siglutré á kjól einum, 30 er flaut fyrir bænum, ok tók tréit í sundr í smár flísir, svá at nær sá enga staði. Einn hlutr af trénu varð at skaða einum manni, er kominn var á kjólinn. Bærin var allr brunninn fyrir innan Sandbrú utan fá garða inn við Vágsbotn.

Veizlugerð.

288 (260). Nökkuru eptir bœjarbrunann veitti konungr ríkuliga veizlu í konungsgarði ok gipti Ceciliu dóttur sína Haraldi Suðreyjakonungi. Þá váru ok komnir til
 5 konungs þeir menn, sem hann vildi við sér hafa; bjó hann þá ferð sína. Ok þá er hann lá í Salteyjarsundi, þá gaf hann konungsnafn Jóni Dungaðarsyni, ok sat Jón konungr eptir í Björgyn um vetrinn, en Duggall var með Hákonni konungi.

10 *Lát Haralds konungs ok Ceciliu konungsdóttur.*

289 (261). Haraldr konungr fór um haustit or Björgyn ok frú Cecilia kona hans. Þau höfðu eitt skip, ok var á mart manna. Þat skip týndist um haustit í
 15 Dunröst fyrir sunnan Hjaltland, svá at engi maðr komst af. Rekinn kom sunnan á Hjaltland. Þótti Suðreyingum þat hinn mesti skaði, er þeir mistu svá skjótt slíks höfðingja, svá giptusamliga sem nú hafði hans ferð orðit.

Andlát Úlfs jarls.

290 (262). Hákon konungr fór um haustit austr til
 20 Víkr. Hann lá lengi í Dyngey ok beið Sigurðar erkibyskups. Konungr hafði þá vel 30 skipa. Eiríkr Svíakonungr reið um sumarit í vestra Gautland við miklu liði. Var þar við honum Úlfr jarl ok herra Birgir mágur hans. Þeir kómu til Ljóðhúsa. Var þá Hákon konungr
 25 eigi kominn, ok með því at Svíar höfðu litla vist flutt eptir sér, máttu þeir ekki bíða Norðmanna ok riðu upp aptr í Svíþjóð. Þat bar ok til, at Úlfr jarl var nakkvat sjúkr, ok þat sama haust andaðist hann, ok þótti Svíum þat mikill skaði. Eiríkr konungr gaf þá Birgi jarlsnafn.
 30 Gerðist hann þá hinn mesti höfðingi; hafði hann þá öll landráð með konunginum. Litlu síðar létu þeir Eiríkr konungr ok Birgir jarl taka af lífi Hólmgeir son Knúts konungs langa, frænda Úlfs jarls ok annarra Folkunga.

En þá fór útlægr af Svíþjóð herra Philippus, hann átti Elenu dóttur Péturs Strangasonar. Philippus var dótturson Philippus jarls, er féll í Osló, skyldr frændi Hákonar Noregs konungs.

Capitulum.

5

291 (263). Hákon konungr kom til Konungahellu litlu síðar, en Svíar váru braut. Konungr sendi þá upp í Svíþjóð Einar smjörbak ok Ólaf prófast á fund Búrgis jarls at forvitnast af honum, hversu Svíar ætlaði til. Höfðu þeir ok fleiri erendi til jarls.

10

Hákon konungr lét setja grundvöll til kirkju.

292 (264). Hákon konungr fór þá norðr í Víkina ok gaf þá heimleyfi leendum mönnum sínum, en hann ætlaði at sitja í Víkinni um vetrinn. Þetta sumar hafði andazt Þorkell byskup í Osló. En um haustit, er þeir 15 konungr ok erkibyskup váru í Víkinni, var vígðr til Oslóar Hákon, er þar var áðr skólameistari. Fór þá erkibyskup heim norðr. Þetta sumar hafði hann látit setja grundvöllinn til kirkju svá langt vestr, sem nú er. Þessi var annarr vetr hins fjórða tigar ríkis Hákonar konungs. 20 Þenna vetr kómu þeir austan Einarr ok Ólafr af Svíþjóð, ok sögðu jarl vel hafa tekit þeira erendum. Vildi jarl, at þeir konungr fyndist eptir um sumarit í Elfinni ok byndi sætt sína með vináttu. Þeir Einarr höfðu flutt þat mál fyrir jarli, at hann mundi gipta Ríkizu dóttur 25 sína Hákonu konungi unga, ok mönnum sýndist þat vænst til friðar, ef mægðir tækist. Tók jarl því vel, ok var síðan í öllum málum linari en áðr.

Um tíðinda sögn.

293 (264). Þessi tíðindi spurðust nú til Noregs, at 30 Haraldr konungr ok frú Cecilia höfðu týnzt í haf. Hugsaði konungr þá um, at eyjarnar váru höfðingjalausar. Hann sendi þá orð norðr til Björgynjar, at Jón konungr

skyldi fara vestr sem skjótast ok vera fyrir eyjunum; þar til er hann gerði annat ráð fyrir. Fór Jón konungr þá vestr um haustit, við sínum mönnum.

Frá Skotakonungi.

- 5 294 (265). Alexandr Skotakonungr ágirndist mjök ríki í Suðreyjum ok sendi jafnan menn til Noregs at fala löndin. Þetta sumar dró Skotakonungr her saman ok býr ferð sína í Suðreyjar, gerir þat bert fyrir sínum mönnum, at hann ætlar eigi fyrr frá hverfa, en hann
- 10 hefir unnit alt Noregs konungs ríki þat, sem hann kallar sér fyrir vestan Sólundarhaf. Alexandr konungr sendir orð Jóni konungi, at hann vill finna hann, en sá fundr varð eigi fyrr, en 4 jarlar af Skotlandi seldu honum trú sína til þess, at hann skyldi fara í griðum af þeim fundi.
- 15 En er konungarnir fundust, beiddi Skotakonungr, at Jón konungr mundi upp gefa Bjarnaborg í hans vald ok 3 aðra kastala, er hann hélt af Hákoní konungi ok þat ríki annat, sem Noregs konungr hafði skipat honum; kvezt Skotakonungr mundu fá honum miklu meira ríki í Skot-
- 20 landi ok þar með vináttu sína. Þessa eggjuðu allir Jón konung, en hann vildi fyrir engan mun rjúfa eiða sína við Noregs konung. Fór Jón konungr við þat á braut. Þá er Alexandr konungr lá í Kjarbareyarsundi, dreymdi hann draum, at honum þóttu koma at sér 3 menn. Þótti
- 25 honum einn vera með konungligu skróði; sá maðr var mjök úhýrligr, rjóðr í andliti ok digr vexti. Annarr maðr sýndist honum hár ok grannvaxinn ok ungligr, manna fríðastr ok tiguliga búinn. Hinn þriði var miklu mestr vexti ok allra þeira úfrýnligastr. Sá var mjök
- 30 framsnoðinn. Sá mælti við konung ok spurði, hvárt hann ætlaði at herja til Suðreyja. Hann þóttist svara, at þat væri víst. Draummaðrinn bað hann aptr snúa ok kvað honum eigi annat hlýða skyldu. Konungr sagði drauminn, ok báðu menn hann aptr hverfa, en hann

vildi þat eigi, ok litlu síðar tók hann sótt ok andaðist. Rufu Skotar þá leiðangrinn ok fluttu lík konungsins upp í Skotland. Suðreyingar segja þessa menn hafa verit, er konungi sýndust í svefninum, hinn helgi Ólafr konungr af Noregi ok hinn helgi Magnús jarl af Orkneyjum ok hinn helgi Kolumba. Skotar tóku nú til konungs Alexandr son Alexandrs konungs. Hann fékk síðan dóttur Heinreks Englakonungs ok gerðist mikill höfðingi. 5

Um ferðir Hákonar konungs.

295 (266). Hákon konungr bjó ferð sína um várit 10 or Osló ok ætlaði austr til móts við Svía, eptir því sem mælt var. Hann hafði mikit lið ok frítt. Konungi byrjaði seint. Þá var með honum herra Philippus son Lafranz frændi konungs. Konungr lét vanda mjök róðr á skipum sínum út eptir Elfinni. Var þá við slegit 15 öllum búnaði ok farit með öllum prís. Svá segir Sturla:

Mjök er þat frægt	þar er böðtungl	
er fara vildi	blíkja knáttu	
sigri sœmdr	yfir háreið	
til Svía fundar	hvert við annat.	20
grundar vörðr		
góðu heilli	En elding	
á Randvers	ífla foldar	
remmiskíðum.	langa leið	
	lýsa knátti,	
Var leiðangr	þá er loflig	25
sem logi væri	litum skipti	
gulli glæstr	himna sól	
af grams flota,	við hafræudul.	

Þá er Hákon konungr kom til Konungahellu, spurði hann til sanns, at Svíakonungr hafði austan komit ok 30 svá Birgir jarl ok margir aðrir höfðingjar. En er þeir spurðu til ferða Noregs konungs ok þat, at hann hafði fjölda skipa, þá vildu Svíar fyrir engan mun bíða ok fóru upp í Gautland, en jarl var eptir í Ljóðhúsum. Þá

er konungr kom í Elfina, kom til hans sá maðr, er Matheus hét, er síðan varð úsáttir við jarl. Matheus gékk fyrir konung ok heilsaði honum ok sagði, at Birgir jarl var riðinn upp í Gautland, ok hugði hann, at þetta skyldi hafa verit, herra, friðarfundr, ok skyldi þér hafa talat mál yður, en nú, er hann spurði, at þér höfðut her mikinn, nú vissi hann eigi, hvat þér vildut. Matheus flutti eigi lengra, ok fór braut eptir þat.

Frá sendimönnum milli konungs ok jarls.

10 296 (267). Hákon konungr sendir nú Gunnar frænda sinn ok Þorlaug bósa upp í Gautland. Bað konungr þá eigi tala lengra við jarl, en Matheus hafði talat við hann. Síðan fóru þeir ok fundu jarl í Gautlandi. Jarl var heldr stirðr í ræðunni ok talði at því, er konungr hafði svá mikit lið. Gunnarr sagði, at honum gékk eigi útrúnaðr til þess, heldr var þat vani hans at fara með stórum skipum ok vel búnum. Bað Gunnarr þá til Birgi jarl at koma til móts við Hákon konung, sagði Svía eiga þar öll ráð, sem hann var. Eiríki konungi var svá háttat, 15 at hann var fámæltr ok klessmæltr, lét hann því aðra tala jafnan. Birgir jarl gaf þann orskurð, at konungr biði hans fram um annan sunnudag; þetta var laugardagr. Fóru þeir Gunnarr ok Bósi aptr til konungs með þessum orðum, at konungr skyldi fara upp til Ljóðhúsa. Ok er 20 konungi kómu þessi orð, þá bjó hann ferð sína með ráði vina sinna ok fór upp til Ljóðhúsa við öllu liði sínu. Svá segir Sturla:

30	Svá var Elfr öll'at líta glæsilig, sem á gull sæi	frægðár fólk, er flota þeysti lofsæll konungr Ljóðhúsa til.
----	--	--

Míkils þótti Gautum um vert, er þeir sá svá mörg skip ok stór ok vel búin, ok mjök váru þeir hræddir, ef

höfðingjarnir sættist eigi, at Noregs konungr mundi gera stór hervirki í landi þeira, sem hér segir:

Var geðsteinn	áðr ógnstórr	
gæzlkum manni	játat hafði	
styrjar stund	Svíá gramr	5
í stall drepit,	siklings boði.	

Frá Heinreki byskupi.

297 (268). Hákon konungr lagði at Þorskabakka ok beið þar, til þess er jarl kom. Síðan fóru menn millum þeira. Var þá talat bónorð unga konungs ok 10 margir hlutir aðrir. Sendust þeir þá gisla á meðal, ok eptir þat fundust þeir sjálfir með því móti, at jarl fór yfir ána á fund Hákonar konungs, ok töluðu þeir þá sín í milli. Gerðu þeir þá samtekit, at friðr skyldi standa millum landa, ok hvárigir úvinir annarra skyldu eflast í 15 annars ríki, ok hér með festi Hákon konungr ungi jungfrú Ríkizu dóttur jarls, ok skyldu þau ráð takast, þá er þeim konungi ok jarli þœtti tími til vera. Eptir þat skildust þeir með vináttu. Fór jarl upp í Svíþjóð, en Hákon konungr létti eigi fyrr, en hann kom til Björgynjar. Þat 20 haust kom utan af Íslandi Heinrekr byskup ok sagði Þórð engan hug á leggja konungs mál á Íslandi. Sat konungr um vetrinn í Björgyn, ok var þessi hinn þrettándi ok 20 ríkis Hákonar konungs.

Um greinir með Svíum.

25

298 (269). Um várit kómu menn austan or Svíaveldi með þau tíðindi, at Eiríkr Svíakonungr var andaðr. Var þá grein mikil með Svíum um konungstekjuna. Var þat flestra manna hugsan, at næst væri son Birgis jarls, systurson Eiríks konungs. Philippus son Knúts konungs 30 þóttist nær kominn. Knútr son Magnús brokka þóttist enn standa nær, hann var dótturson Knúts konungs. En þegar Birgir jarl kom til, lét hann engu öðru við koma, en Valdimarr son hans var til konungs tekinn. Váru Svíar ok þess flestir fúsastir. 35

Abel tók Eirík konung, með vél ok lét drækja.

299 (270). Þetta sumar urðu mikil tíðindi í Danmörk. Þá tók Abel með vél Eirík konung bróður sinn ok lét taka hann af lífi Lafranzvöku aptan. Síðan lét hertugi sik til konungs taka yfir Danaveldi ok gerðist ríkr höfðingi. Hákon konungr fór um sumarit norðr til Þrándheims. Þetta haust kómu þeir utan af Íslandi Sigvarðr byskup ok Þórðr kakali ok fundu konung í Þrándheimi. Var þar þá mart íslenzkra manna: Heinrekr byskup, Gizurr Þorvaldsson, Þorgils skarði, Jón Sturluson, Finnbjörn Helgason, Sæmundarsynir Philippus ok Haraldr, ok var með þeim hinn mesti sveitardráttir, þvíat hvárir-
tveggju vildu gjarna út fara. Heinrekr byskup flutti þat, at Gizurr Þorvaldsson færi út, þvíat hann stóð mest á móti Þórði. Þenna vetr kom austan af Svíþjóð herra Knútr, son Magnús brokka, frændi konungsins. Var hann um vetrinn í Þrándheimi ok flutti þat fyrir konungi, at Birgir jarl vildi engar sæmdir til hans gera, eptir því sem hann þóttist til kominn vera.

20 *Hákon konungr bar kórónu átta dag jóla.*

300 (270). Hákon konungr lét þá hafa um vetrinn mikinn viðrbúnað á mót jólum, þvíat hann hafði mikit fjölmenni. Hinn átta dag bar konungr kórónu. Hafði hann þá í boði sínu alla hina beztu menn, er í váru
25 bönum. Þessi var hinn fjórði vetr hins fjórða tigar ríkis hans. Um vetrinn fóru orðsendingar millum þeira Abels Danakonungs ok Hákonar konungs. Sendi Hákon konungr suðr Bjarna Moysesson með bréfum, en Abel konungr sendi aðra menn sunnan á móti með sínum bréfum.
30 Var þat mælt, at þeir skyldu finnast um sumarit við landamæri ok semja þá hluti, er Hákon konungr taldi á við Dani.

Frá sendimönnum Hólmgarðskonungs.

301 (271). Þenna vetr kom austan or Garðaríki sendimenn Hólmgarðskonungs. Hét sá Mikjáll, er fyrir

þeim var. Kærdu þeir um þá hluti, er við áttust sýslumenn Hákonar konungs norðr á Mörk ok Kirjalar þeir, sem skattgildir váru undir Hólmgarðskonung. Áttust þeir jafnan úfrið við í ránum ok manndrápum. Þeir höfðu ok þat erendi at sjá frú Kristín dóttur Hákonar konungs, 5 þvíat Holmgarðskonungur hafði þat boðit þeim, at þeir skyldu leita eptir, ef konungur vildi gipta frúna syni Alexandrs konungs. Hákon konungur gerði þat ráð, at hann sendi menn or Þrándheimi um várit austr til Holmgarðs með sendimönnum Alexandrs konungs. Var fyrir 10 þeirri ferð Vígleikr prestsson ok Borgarr. Kómu þeir austr um sumarit, ok tók Holmgarðskonungur vel við þeim. Settu þeir þá frið at sinni millum skattlanda sinna, ok hélzt sú sætt eigi lengi. Í þenna tíma var úfriðr mikill í Hólmgarði. Géngu Tattarar mjök austan á ríkit. Var 15 því ekki litit á bónorðit. Kómu sendimenn austan um vetrinn með góðum gjöfum, er Holmgarðskonungur sendi Hákonni konungi; fundu þeir konung í Víkinni.

Um einkamál með konungi ok jarli.

302 (272). Hákon konungur fór um várit suðr til 20 Björgynjar ok sat þar um sumarit; þar var þá fjölmenni mikit. Herra Knútr fór norðan með konungi til Björgynjar. Þeir kómu ok þá til Björgynjar herra Philippus ok annarr herra Philippus son Knúts konungs langa. Beiddu þeir Hákon konung munðu fá þeim styrk nökkurn, ef þeir mætti 25 ná ríki í Svíþjóð. En Hákon konungur vildi þat fyrir engan mun at efla úfrið upp á Svía. Váru ok þat einkamál með þeim Birgi jarli, at hvárgi skyldi efla annars úvini. Eptir þat fóru þeir herrarnir suðr til Vindlands ok efdust þaðan at liði, bæði Vindum ok þýðverskum mönnum, ok 30 fóru þaðan upp í Svíaríki ok reistu úfrið móti Birgi jarli.

Frá Heinreki byskupi ok Gizuri.

303 (273). Þetta sumar var mart íslenzkra manna með Hákonni konungi. Váru þar margar stefnur at áttar,

hverja skipan út skyldi gera. En þat var af gert, at þeir fóru út Heinrekr byskup ok Gizurr ok Þorgils skarði, ok váru þeim skipuð þau ríki á Íslandi, er konungr hafði þá heimildum á tekit. Sæmundarsynir fóru út á öðru skipi, ok gáfu þeir upp konungi með handfestu þat manna forráð, er þeir áttu. Skip þat, er Sæmundarsynir váru á, þat týndist ok kómust af 4 menn, en þeir byskup ok Gizurr urðu aptreka ok brutu skipit ok váru í Þrándheimi um vetrinn.

10 *Um ferðir Hákonar konungs.*

304 (273). Hákon konungr fór um haustit austr til Víkr ok ætlaði til móts við Danakonung, sem þeir höfðu rætt. Þat hafði ok verit mælt, at þeir mundu gera tengðir sín á milli, ok mundi junkherra Magnús fá dóttur Abels konungs. Ok er konungr kom til Elfar, váru Danir ekki þar komnir. Fór Hákon konungr þá alt austr til Mustrarunds. Spurði hann þá, at Danakonungr mundi ekki koma til móts við hann. Sneri hann þá aptr sínu liði ok fór um haustit inn til Oslóar ok efnaði þar til vetrsetu.

20 *Um úfrið í Svíþjóð.*

305 (274). Þetta haust var úfrið mikill í Svíþjóð. Höfðu herrarnir þá her mikinn. En er þeir tímar váru komnir, er þeir höfðu á kveðit Hákon konungr ok Birgir jarl, at ungi konungr skyldi drekka brullaup sitt til dóttur jarls, en fyrir úfriði þeim, er hann átti í Svíþjóð, þóttist hann eigi mega þessa stefnu sækja, tók jarl þat ráð, at hann sendi austan dóttur sína með vegligu för-
 25 uneyti. Váru þar við henni 2 byskupar, Lafranz byskup af Skörum ok Magnús byskup, herra Karl ok margir
 30 aðrir ágætir menn. Var þessi ferð búin hit vegligsta. Þetta fólk fann Hákon konung í Osló. ok tók hann við þeim með hinum mestum kærleikum. Svá segir Sturla:

Austan sendi gulli glæsta
Ganta stýrir megingýrum,
seima þollr með sæmdum öllum.
sína dóttur arfa þínum.

Völdugr, tóktu af mestri málði
málma skerðir! Svía ferðar,
aldir dýrka yðart veldi,
eirarsamt við brúðför þeiri.

Brúðlaup Hákonar konungs unga.

5

306 (274). Nú lét Hákon konungr gera veizlu mikla í Osló. Var nú veitt brúðlaup unga konungs ok frú Ríkizu. Var at þessi veizlu bæði fjölment ok góðment. En er veizlunni var lokit, fóru Svíar heim, ok leysti konungr þá út með sæmiligum gjöfum. En meðan þeir 10
váru í Noregi, urðu mikil tíðindi í Svíþjóð. Þeir höfðu barzt við Hervaðsbrú Birgir jarl ok herrarnir, ok kómu þeir allir á vald jarls, en hann lét hálshöggva þá alla ok marga menn aðra; settist þá úfriðr í Svíþjóð. Um þessi verk váru misjafnar ræður til jarls. 15

Frá Hákonni konungi ok Friðreki keisara.

307 (275). Svá er sagt, at með þeim Hákonni konungi ok Friðreki keisara var hinn mesti félagskapr. Fóru jafnan menn millum þeira með ágætum sendingum. Hákon konungr hafði ritat til keisara, at Norðmenn höfðu eigi 20
frið at sigla til Libíku af þeim ránum, sem fyrr var frá sagt, en keisari hafði vald yfir staðnum. En sumar þat, er Eiríkr konungr var svikinn í Danmörk, kómu utan bréf frá keisara, þau er váttaðu, at keisari hefði sent sín bréf til Libíku með því, at þar skyldu Norðmenn hafa 25
hinn besta frið. Þat stóð ok á bréfum keisara, at hann mundi gera því meiri sæmd Hákonar konungs en nökkurs manns annars á Norðlondum, at hann mundi staðinn í Libíku gefa upp í vald Hákonar konungs, svá at hann væri þar frjálsliga yfir bæði herra ok höfðingi, ok kvezt 30
þar mundu setja fyrir sitt innsigli, ef konungr vildi seekja láta. Hákon konungr sendir nú menn bæði til keisara ok svá til Libíku á vit þessara hluta. Fór þannin Bjarni Moysesson, en til keisara fór sira Askatín ok Ámundi.

Þeir kómu at hinum þrettánda degi í Fenidi ok spurðu þar þau tíðindi, at keisari hafði andazt út á Páli fyrir jól. Hurfu þeir þá aptr ok ætluðu í Svafá á fund herra Konráðs sonar keisara, ok í þeiri ferð váru þeir teknir
 5 ok inn settir. Váru þeir í þeiri þrisund þar til, er Konráðr spurði, ok hann sendi menn til at frelsa þá. Ok er þeir fundu Konráð, tók hann þeim sömiliga, en eigi féngu þeir þau erendislok, sem þeir mundu, ef keisari hefði lifat. Er þat mál manna, at hann hafi göfgastr
 10 verit af keisörum í hinni síðari æfi. Hann var keisari vetri miðr en fjóratigi vetra. Eptir þat féll niðr keisara-dómrinn, svá at engi hefir verit síðan. Fóru þeir Askatín norðr í Noreg, ok fundu Hákon konung í Björgyn ok sögðu honum slík tíðindi, sem váru. Þótti konungi hinn
 15 mesti skaði at um keisara. Bjarni kom aptr Moysesson, hafði hann þá gert frið við Libikumenn. Váru þeir jafnan síðan vinir Hákonar konungs.

Andlát Páls byskups í Hamri.

308 (276). Hákon konungr sat um vetrinn í Osló
 20 eptir brullaup unga konungs. Þá andaðist áðr um várit Páll byskup í Hamri. Var þessi hinn 5 vetr ok 30 ríkis hans. Um várit í föstu andaðist Sigurðr erkibyskup 2 nonas Martii. Í stað hans var kosinn sira Sörli, var hann kórsbróðir í Hamri. Fór hann þetta sumar or landi
 25 á fund Innocentii páfa ok fékk vígslu af honum. Sörli erkibyskup vígði 2 byskupa á páfagarði, annan Pétr byskup til Hamars, hann var áðr predikari, annan Rikarð byskup til Suðreyja.

Fundr Hákonar konungs ok Birgis jarls.

309 (276). Um várit fór Hákon konungr austr til Elfar ok fann þar Birgi jarl. Kærði Hákon konungr þat fyrir jarli, hvert lausmæli Abel konungr hafði sýnt við hann, er hann hafði rofit stefnuleiðangr við hann.

Jarl sagði ok á mót, at Danir höfðu gert Svíum hinn mesta skaða í ránum ok manndrápum, er þeir höfðu eftir þá herrana. Þeir gerðu nú þat ráð, at þá 12 mánaði skyldu þeir búa her af hvárutveggja ríkinu. Skyldi Hákon konungr hafa skipaher af Noregi, en jarl skyldi hafa 5 þúsundir af Svíaveldi. Skyldu þeir finnast um várit við Elfina. Skyldi Hákon konungr sigla skipaherinum í Eyra-sund, en Birgir jarl skyldi ríða suðr um Halland. Skyldu þeir þá finnast suðr í Eyra-sundi ok gera þá ráð sín. 10

Frá Heinreki byskupi ok Gizuri jarli.

310 (276). Eptir þetta skilja þeir, ferr jarl upp í Svíþjóð, en Hákon konungr fór um sumarit til Björgynjar. Þetta sumar fóru þeir til Íslands Heinrekr byskup ok Gizurr ok Þorgils ok Finnbjörn. Tóku þeir þau ríki á 15 Íslandi, sem konungr hafði þeim skipat. Gerðist þá brátt úfriðr mikill á Íslandi, ok brátt urðu í greinir með þeim byskupi ok Gizuri, ok lauk svá, at byskupi þótti Gizurr enga hluti halda þá, sem konunginum váru til sæmdar, ok hann hafði honum heitit. Þeir Gizurr ok Þorgíls kómu sér ok eigi saman, þótti Þorgílsi Gizurr eigi halda fullan trúnað við konunginn. Þetta sumar fékk konungr Þórði sýslu í Gaulardal, ok fór hann þannin. Þórðr kakali sendi til Íslands Kolbein grön frænda sinn, ok þótti hann ekki mikill manna sættir, er hann kom til Íslands. 25

Um stríð af Abel við Frísi.

311 (277). Þetta sumar hélt Abel konungr stríð við Frísi. Vildi hann meiri tolla á þá leggja, en fyrr höfðu verit. Frísir höfðu nökkurn samnað ok létu skóga gæta sín, ok er Abel konungr leitaði eptir þeim, var hann lostinn öru; fékk hann af því bana. Tóku Danir þá til konungs Kristofara bróður Eiríks konungs ok Abels. Tók hann þá undir sik alla Danmörk. 30

Um útboðabréf konungs.

- 312 (277). Hákon konungr lét búa til vetrsetu í Björgyn. Þessi var hinn 6. vetr hins fjórða tigar ríkis hans. Ok er vára tók, gerði hann útboðabréf um allan Noreg ok bauð út miklu liði með vistum ok skipabúnaði; ætlaði hann her þeim at halda til Danmerkr. Kom þar saman mikitt lið um sumarit. Hélt konungr fyrst til Víkrinnar, en hverir sigldu til móts við konunginn, sem búnir váru. Ok er konungr kom til Túnsbergs, lét hann 10 þar eptir frú Margrétu dróttningu ok Ríkizu dróttningu, en hann sigldi austr um Foldina. Hákon konungr hafði þá Ólafssúðina, ungi konungr Drekan. Mörg önnur höfðu þeir stórskip. Konungr lagði at í Hermdarsundi; kom þá til hans mestr þori liðsins. Konungr fór þaðan 15 inn í Hráfnholt. Þar stóð skip þat hit mikla, er Gunnarr konungsfrændi hafði gera látit eptir fyrirsögn konungsins, er eitthvert hefir mest gert verit í Noregi. Konungr lét þá fram setja skipit, ok áðr talaði konungr snjalt erendi ok gaf nafn skipinu ok kallaði Krossúðina. Lét konungr 20 þá búa skipit, en hann fór þá til móts við herian ok sigldi suðr í Ekreyjar ok lét flestan herinn þar liggja. En konungarnir géngu þá á léttiskip ok flestir lendir menn ok lögðu til Elfarinnar ok lágu við Lindishólma. Spurði Hákon konungr, at Birgir jarl var kominn með Svíaher, 25 eptir því sem ætlat var.

Frá Magnúsi ok Hákonu konungi.

- 313 (278). Hákon konungr sendi þá eptir Krossúðinni junkherra Magnús son sinn ok Gaut á Meli. Skyldu þeir sigla henni til Ekreyja. Ok er þeir kómu til skipsins, 30 bjoggu þeir þat at því, sem úbúið var. Þá talaði junkherra Magnús hit fyrsta sinn fagrt erendi, ok faunst mönnum mikitt um, hversu snjalt erendi þat var ok úbernsliga fram borit. Ok eptir þat héldu þeir skipinu til Ekreyja. Ok er þeir kómu í höfnina ok köstuðu

akkerum, þá varð svá mikit svif at skipinu, at eldr kom í dokkuna, er þeir brugðu um kaðlinum. Hugðu menn þá, at strengrinn mundi þá brenna, ok tóku tjald eitt ok vættu ok ætluðu at slökkva eldinn. En junkherra Magnús varð því skjótari ok betri fangaráðs, at hann tók byttu eina fulla af drykk ok steypiti yfir dokkuna ok kœldi svá eldinn. Þá er Krossúðin kom í lægi hjá öðrum skipum, þá bar jafnhátt borðin á henni ok tjaldásana á Ólafssúðinni. Borðit var 9 alna á Krossúðinni fyrir ofan sjó. Þat var mál manna, at eigi hefði sét jafnmörg stór- skip í einum leiðangri. Þótti mönnum sem ekki vætta mundi standa við her Hákonar konungs. Svá segir Sturla:

Öldum segi ek hve úfrið guldut,	Framla dreif til hverrar hömlu	
unnvigge skipuðr! Dönum sunnan;	hilmis þjóð hins mæðar fróða;	
viða settu þínar þjóðir	siðan héldut suðr með láði,	15
þunnar skeiðr af fyrirlunnum.	seima stiklir! flota miklum.	
Stórir höfðu útboð ærin	Hræddar urðu Hallands ferðir,	
yðrir þegnar, rána hegðir!	hringa baldr! af þínu valdi;	
ýtum þóttit leiðangr lítill	engi maðr var Jóta þengils	
langa stund fyrir víðri grundu.	óttalauss við Noregs dróttin.	20

Frá Hákoní konungi.

314 (279). Hákon konungr hafði með sér marga góða menn. Þar váru tveir konungar, Knútr jarl, junkherra Magnús, herra Sigurðr. Þá er konungr lá í Ekreyjum, kom þar Sörli erkibyskup, var hann þá kominn utan frá páva; en áðr var við konungi Árni byskup af Björgyn, Áskell byskup af Stafangri, Hákon byskup af Osló ok margir aðrir ágætir kennimenn.

Frá sendiboðum Dana.

315 (280). Þá er Hákon konungr lá við Lindis- hólma, var Birgir jarl við Gullbergseið. Hafði hann 5 þúsundir manna. Hákon konungr ungi fór or Lindis- hólma, Pétr or Gizka ok fleiri göfgir menn, ok váru í boði Birgis jarls. Sunnudag fyrir Jónsvöku fór Birgir

jarl með unga konungi á fund Hákonar konungs, ok
 töluðu þeir marga hluti með sér. Sagði Birgir jarl kon-
 unginum, at sendimenn Danakonungs váru sunnan komnir
 ok lágu í ánni við Gullbergseið, byskupar 2 af Danmörk
 5 ok riddarar 15 ok mart annarra manna, eru þeir sendir
 til þess at sættast á þær sakir, er Norðmenn telja á Dani.
 Hér töluðu þeir um mart konungr ok jarl. Jónsvökudag
 fundust þeir allir samt með viðrtali, ok þótti Norðmönnum
 Birgir jarl meir flytja mál Dana, en þeir ætluðu. En þá
 10 sætt tóku Danir, sem konungr kvað á með hirtna vitrustu
 manna ráði. En sú var sætt, at Danir skyldu fá Hákon
 konungi svá mikit fé, sem prófaðist, at Norðmenn hefði
 engan skaða af þessum úfriði, er þeir höfðu fengit af
 Dönum. Dæmt var ok nakkvæt fé á hendr Hákon kon-
 15 ungr fyrir þat, er Danir töldu at við Norðmenn, ok skyldi
 þat fé koma fram um haustit, ok svá nökkurr hlutr af
 því fé, er Danir skyldu gjalda. En fyrir þat, sem eptir
 stæði, skyldi Halland liggja at veði. En ef Kristofari
 konungr vildi eigi þetta, þá skyldu sumir riddarar fara
 20 með Hákon konungi, en sumir með Birgi jarli, ok sitja
 þar, til þess er þeir væri út leystir. Ok er þessi sætt
 var sett ok samið, váru þar eptir ger bréf ok sett fyrir
 innsigli byskupanna ok annarra dugandi manna or hvár-
 útveggja ríkinu; sem Sturla segir:

25	Rán galt randa týnir	Öld hét gnógu gjaldi
	rógstriðr Dönum síðar,	gullstriði þá síðan,
	fyrst kom fura lestir	lönd tók lofðungr Þrænda,
	fløyvangs til Ekreyja.	liðbáls, at veðmáli.

Eptir þetta raufst leiðangrinn. Sneri Hákon konungr
 30 norðr til Túsbergs, en jarl fór upp í Svíþjóð. Konungr
 kom norðr nær Pétrsmessu; gaf hann þá öllum sínum
 mönnum heimleyfi.

Um ferð Hákonar konungs.

316 (281). Hákon konungr fór or Túsbergi, þegar
 35 hann var búinn, ok til Björgynjar ok sat þar um sumarit.

Ok er á leið, sendi hann Áslák gust austr til landsenda með fé þat, sem hann skyldi gjalda Dönum. Ok er Áslákr kom til Elfarinnar, þá kómu þar engir menn af Danmörk at taka við fénu, ok engir at greiða þat fé, sem mælt var. Áslákr fann Birgi jarl, ok sagði jarl 5 honum svá, at Danakonungur vildi, at engi fégjöld færi fram á því hausti, en hann vildi, at þeir fyndist sjálfir at sumri ok semdi þá alla hluti sín í milli. Jarl var þessa mjök fýsandi. Ok eptir þat fór Áslákr heim. Hákon konungur bjó ferð sína norðr í land ok sat í Þránd- 10 heimi um vetrinn. Þessi var hinn 7 vetr hins fjórða tigar konungdóms hans. Um várit í Þrándheimi andaðist Pétr bóndi í Gizka. Hákon konungur bjóst norðan í föstunni ok suðr til Björgynjar. Þetta vár hit sama andaðist Sörli erkibyskup í Þrándheimi tveggja postola messu 15 Philippi ok Jacobi.

Einnarr smjörbakr kosinn til erkibyskups.

317 (281). Eptir andlát erkibyskups áttu kórsbræðr tal sín í milli, ok kom þat á samt með þeim, at þeir kuru til erkibyskups Einar smjörbak son Gunnars grjón- 20 baks, en hann var út í París. Fóru þá út meistari Hákon ok meistari Óttarr með bréfum at segja þenna kosning. Ekki höfðu þeir ráð Hákonar konungs við þetta. Hákon konungur fór alt austr til Elfar til móts við Danakonung. Lagði Hákon konungur austr til Lindishólma, en Birgi 25 jarl var við Gullbergseið. Þar kom ok Kristofari Danakonungur, ok var mjök hans traust þar, sem jarl var. En er um sættir var talat, fannst þat á, at Danakonungi þóttu byskupar hit fyrri sumarit hafa miklu frekara tekit, en svá sem þeim hafði boðit verit. Urðu konungar á ekki 30 sættir, en Birgir jarl vildi öllu halda til þess, at þeir semdi. Þótti Norðmönnum hann alt halla eptir Dönum. Fundr lyktaðist með því, at Danakonungur reið á braut með engum sættum. Reið hann suðr eptir Hallandi ok

lét af taka hverja brú, sem hann kom yfir. Hákon konungur fór norðr aptr í Víkina.

Andlát Sigurðar konungssonar.

- 318 (282). Þetta vár andaðist herra Sigurðr konungsson ok Áskell byskup af Stafangri. Þetta sumar fór til Íslands Sigvarðr byskup at flytja konungs mál. Sigurðr silkiauga fór ok út með byskupi at skynja, hversu einarðliga byskup færi í konungs málum. Þeir höfðu mörg bréf til Íslands. Váru þar á utanstefningar við
- 10 Gizur Þorvaldsson ok enn fleiri menn. Ok er þeir kómu til Íslands, höfðu þar orðit mikil tíðindi. Höfðu þeir brent inni sonu Gizurar 3, Eyjólf Þorsteinsson ok Kolbeinn grön ok margir aðrir menn höfðu at verit með þeim. Gizurr hafði um vetrinn drepit Kolbein grön
- 15 ok þá 7, en um sumarit drap Oddr Þórarinsson Hrana í Grímsey ok þá 4. Sigvarðr byskup fann Gizur fyrir sunnan land, ok var hann í stórmælum af Heinreki byskupi. Ok er Heinrekr byskup spurði skipkvámuna, reið hann suðr um heiði, ok herðu þeir þá báðir byskuparnir at Gizuri, svá at hann rézt þá þegar utan, en
- 20 skipaði Oddi Þórarinssyni Skagafjörð, en Þóri tutt fékk hann föðurleifð sína. Skyldi hann vera til styrktar við Odd móti brennumönnum. Gizurr kom til Björgynjar. Var Þórðr kakali þar fyrir; var með þeim engi vinafundr.
- 25 Fór Gizurr þegar austr til Víkr ok fann þar Hákon konung.

Búa vetrseta á Berginu.

- 319 (283). Þetta sama haust lét Hákon konungur búa til vetrsetu á Berginu. Var þessi hinn 18 vetr ok
- 20 ríkis hans. Þá var Gizurr þar í bönum um vetrinn, en Þórðr sat á Berginu. Konungur fór um várit til Björgynjar. Þetta sumar kom í land Einarr erkibyskup, fór hann norðr til Þrándheims. Konungi þótti undarligt, er erkibyskup hafði eigi fundit hann. Um sumarit sendi
- 30

konungr til Íslands Ívar Englason at flytja erendi sitt á Íslandi með atveizlu byskupanna. Konungr fékk þeim, sýslu Gizuri ok Þórði, Gizuri í Þrándheimi, en Þórði í Skíðunni. Þá er Ívarr kom til Íslands, þá höfðu þeir Eyjólfir ok Hrafn drepit Odd Þórarinsson, ok þetta sumar höfðu þeir barizt á Þveráreyrum Þorvarðr Þórarinsson; féll þar Eyjólfir Þorsteinsson. Ívarr var um vetrinn í Skálaholti, ok þótti honum byskup leggja á minna hug konungs erendi, en hann hafði heitit. Fór Ívarr um várit norðr til móts við Heinrek byskup ok Þorgils ok flutti konungs mál fyrir þeim. Höfðu þeir, almenniligt þing í Skagafirði ok fluttu konungs mál með Ívari. Kom þá, svá, at Eyfirðingar ok Skagfirðingar játuðu at gjalda skatt konungi, ok mestr þori bónda í Norðlendinga fjórðungi, þvilíkan, sem þeir urðu á sáttir. Ívarr fór utan um sum- 15 arit, ok þótti honum orðit sitt erendi minna, en hanu hugði, ok kendi hann þat mest vinum Gizurar ok fóst-bræðrum ok enn vinum Þórðar kakala.

Einarr erkibyskup kom til stóls síns.

320 (284). Þegar er Einarr erkibyskup kom til 20 stólsins, spurði hann þat, at konungi mislíkaði, er hana hafði eigi fundit hann. Fór erkibyskup suðr um sumarit til Björgynjar ok fann þar Hákon konung. Tók konungr honum vel, er þeir fundust. Töluðu þeir marga hluti sín í milli; fóru allar ræður vel með þeim. Erkibyskup 25 var hinn mesti ástvin unga konungs, þvíat hann hafði gefit honum konungsnafn. Erkibyskup beiddi konunginn, at hann mundi nökkut landaskipti gera milli sona sinna at sér lifanda. Konungr átti hér um tal við vini sína; lögðu menn þar allmisjafut til, sumir vildu, at Magnús 30 hefði þriðjung af landi ok þar með hertuganafn, sumir vildu, at landi væri skipt í helminga, þótt Hákon bæri konungsnafn. Þeir váru enn sumir, er þat mæltu, at engir hlutir mundi misjafnaðir með þeim bræðrum. Kon-

ungr tók hér öllu vel um, en kvað þat mundu bazt gegna, at guð skipti með þeim, ok lyktist með því. Fór erkibyskup heim norðr, ok skildust þeir konungr með vináttu.

www.libtool.com.cn

Frá Hákoní unga.

- 5 321 (284). Hákon konungr ungi hafði þetta sumar gert sendimenn út í Spania til konungs af Kastél. Var Elis prestr fyrir þeim sendiboðum. Höfðu þeir hauka nökkura at færa konunginum ok enn fleiri hluti aðra. Ok er þeir kómu út í Spania, tók konungr þeim allvel
10 ok svá þeim presentum, er honum váru sendar. Váru Norðmenn þar um hríð í góðum fagnaði.

Bréfasending til Danmerkr.

- 322 (285). Þenna vetr sat Hákon konungr í Björgyn, ok var þessi hinn nítjándi ok 20 ríkis hans. Um várit
15 sendi Hákon konungr suðr til Danmerkr Þorlaug bósa ok nökkura menn með honum. Skyldu þeir fara á fund Jacobus erkibyskups. Sendi konungr bréf til hans, skyldi hann senda menn til Danakonungs ok forvitnast, hvárt hann vildi nakkvat halda af sættum þeim, sem gervar váru, þá er
20 konungr lá í Ekreyjum hit fyrra sumarit. En er Þorlaugr fann erkibyskup, fékk hann þar góðar viðtökur. Byskup sendi þegar sína menn á fund Danakonungs. Ok er Danakonungr vissi þeira erendi, hélt hann byskupsmönnum með sér, en sendi sína menn upp á Skáni at taka send-
25 imenn Noregs konungs. Erkibyskup fékk njósni af þessu, fékk hann þá Þorlaugi hesta, ok riðu þeir upp í Svíaríki, en sumir váru eptir með byskupi á laun. Þeir Þorlaugr létu eigi fyrr, en þeir kómu at hvítadegi til Björgynjar á fund Hákonar konungs, ok sögðu honum
30 frá sínum ferðum ok þau byskups orð, at Danakonungr vildi enga hluti halda, þá sem samdir höfðu verit millum Norðmanna ok Dana. Konungr lét sér fátt um finnast, en vánu bráðara lét konungr flota skipi sínu Ólafssúðinni

ok lét, at hann mundi fara norðr til Þrándheims. En er skipit kom út undir Fenhring, lézt hann mundu fara til Víkr austr. Hann sendi menn austr fyrir sér með bréfum til sýslumanna ok kaupmanna, þeirra sem vanir váru at sigla til Danmerkr. Fyrirbauð konungr neinum 5 at sigla lengra en til Ekreyja. Konungr sigldi nú austr til Víkr. Gerði hann þá þegar útboðabréf um alla Víkina ok stefndi til sín öllum lendum mönnum ok sýslumönnum. Dróst þar saman mikill herr ok fjöldi skipa. Hélt konungr her þeim öllum suðr til Ekreyja. Var þar þá komit 10 nær 300 skipa. Svá segir Sturla:

Eigi sátut, jöfra hneitir	Mætum hélt fyrir Elfi utan,
ættum góðr! at rofnar sættir,	auðit léztu flotnum dauða,
stirðar bjoggu hirðmenn harðir	nauða vissu nýjar súðir,
herskips stengr, í kyrðum lengi.	Norðmanna gramr! fyrirborðum. 15

Konungr sendi þá suðr fyrir Halland sumt liðit ok bað þá herja landit ok eyða bæði með eldi ok vápnum. Sumir fóru alt suðr til Glaumsteins; var þar fyrir Ögmundr krækidanz, Arnbjörn posi, Páll gás, Ámundi Haraldsson. Þriðjung liðsins lét hann ganga upp í Geit- 20 kjörum. Var þar fyrir Jón dróttning, Jón Loðinsson, Þórðr kakali ok enn fleiri sýslumenn or Víkinni. Þeir sigldu allir samt til Mustrarsunds. Svá segir Sturla:

Sníða létu þínar þjóðir	Síðan leit er seglum hlóðu,
þunnar skeiðr und búnu reiði,	snarfengr konungr! yðrir drengir, 25
Gautar spurðu leiðangr ljótan,	lýsa tók af herskips hausum,
lunda völl at Mustrarsundi.	hrygðar fólk í Dana bygðum.

Þá er konungr kom í Mustrarsund, váru þar drepnir nokkurir menn af Dönum.

Hernaðr í Danmörk.

30

323 (286). Bartholomeusmessudagr var á þórsdegi. Þá skipuðust Norðmenn til uppgöngu á Hallandi, en Jón hvártveggi fór inn í Bárðfjörð, ok brendu þar eina kirkju-sókn. Síðan héldu þeir suðr til Geitkjarra. Var þar

fyrir nökkurr samnaðr. Féll þar mart af Dönum. Svá segir Sturla:

Allvaldr! réttu því er ýtar héldu stórir létu Halland herjat
 ógnarbráðs at fylkis láði, hirðmenn þínir, frelsi sínu
 5 þrúðar náðu sveitir síðan, víða týndu vírða kindir
 sóknarstranga, á land at ganga; vægðarlaust fyrir Geitkjörraustan.

Norðmenn gengu víða yfir landit ok drápu menn en
 brendu bygðir. Svá segir Sturla:

Syngja létu snarpir drengir víða féllu vegnir þollar,
 10 sóknar gífr í fleina drifu, vígadrótt, í reknum flötta,
 brandar hleyptu ört or undum faldin gekk þar fast at hildi,
 ærnu blóði danskrar þjóðar; frægra málma, ægisbjálmi.

Ok enn:

Styrkir gengu menn und merkjum sjálfri skipti örn við úlfa
 15 málma lunds á víðri grundu, ógnarbáru höfuðsára
 valgammr sleit at rápna móti gylðir stóð yfir greypra haulða,
 varma bráð, at þínu ráði; grimmrar þjóðar, meginblóði.

Þeir Ögmundr krækidanz gengu ok á land Bartholomeus
 messu við Glaumstein ok féngu enga mótstöðu, en drápu
 20 mart af Dönum. Þeir fóru alt til ár þeirar, er Eiðre
 heitir, ok brendu þar kaupþorp mikit. Laugardaginn sneru
 þeir til skipa, ok brendu þá allar bygðir, en fólkit flyði
 undan. Svá segir Sturla:

Hæstað kyndu hirðmenn traustir Víða fór um búkarls báðir
 25 heitan eld á Danaveldi, birkisótt, en hræddar dróttir,
 skæriligr gekk húsum hæra bragnar eyddu báli slegnu,
 hallar gandr á sviðnu landi. brunnit land til skógar runnu.

Um nóttina fyrir sunnudaginn kom á stormr mikill, ok
 rak nökkur skip frá þeim, en þeir sjálfir gengu á þau,
 30 er fest váru með grunnfærum.

Um samnað Dana.

324 (286). Sunnudaginn kómu Danar ofan við mikinn
 samnað. Þeir drápu nökkura sveina Norðmanna, er þeir
 fundu á landi. Síðan tóku þeir skip Norðmanna, þau er

frá þeim hafði rekit, ok gerðu á bál stór, ok ætluðu, at þat skyldi reka út at skipum þeira. Norðmenn reru þegar á mót þeim ok komu á stáinjam á sum skipin ok drógu þau at sér. Varð þeim ekki mein at þessu. Litlu síðar brendu þeir staðinn í Aranesi, sem Sturla segir: 5

Gneistum bratt fyrir Elfi austan
elris garmr í ræfrit varma,
síðan féllu hávar hallir,
hrygðar stund í Dana bygðum.

Hákon konungr lá í Ekreyjum, til þess er herrinn kom 10 sunnan; skiptu þeir þá herfangi sínu. Konungr hugsaði þá við sínum mönnum, hvert ráð þeir skyldu taka, ok var þat af ráðit, at menn váru sendir á fund Danakonungs. Fóru þeir Símun predikari ok bróðir Sigurðr, ok er þeir fundu Danakonung, tók hann þeim seinliga. Lét 15 hann sér mikit um finnst, er Noregskonungr hafði herjat ríki hans; en engan féngu þeir orskurð af Danakonungi, hvárt hann vildi sættast eða halda stríð við Norðmenn. Fóru þeir við þat á fund Hákonar konungs ok sögðu honum allar ræður Danakonungs. 20

Frá sendimönnum konungs af Spania.

325 (287). Hákon konungr fór or Ekreyjum, en hann setti eptir við Elfina Hákon konung son sinn með 10 stórskipum, ok lá hann í Straumsundi. Þessir váru þar skipstjórnarmenn með unga konungi: Ögmundr kræk- 25 idanz, Veseti, Símun staurr, Loðinn Gunnason, Helgi prestr rauði. Hákon konungr fór þá norðr í land, ok er hann kom á Austragðir, þá kom þar til hans Elis prestr, er ungi konungr hafði sent út í Spania. Sagði hann, at í landit váru komnir sendimenn konungs af 30 Spania, ok hét sá sira Ferant, er fyrir þeim var. Sagði hann þá hafa mörg tíðindi til Hákonar konungs, ok svá, at konungr af Spania vildi vera vin hans ok binda þat með hinum sterkustum tengdum. Sagði þá sendimennina

liggja þar fyrir konunginum í Randarsundi. Ok er konungr kom þar, fundu sendimenn hann ok sögðu honum sín erendi. Konungr bað þá sitja í Noregi um vetrinn, bað hann þá vera í Túnsbergi ok bíða þar, til þess er
 5 hann kæmi norðan um várit, ok hann veitti þá orskurð þeira erendum. Kom konungr þá um haustit til Björgynjar ok efnaði þar til vetrsetu. Þat haust kom utan af Íslandi Ívarr Englason ok sagði slík tíðindi, sem gerzt höfðu í hans ferðum.

10 *Hákon ungi lagði féggjald á Dani.*

326 (288). Hákon konungr ungi lá um haustit í Straumsundi, sem fyrr er ritat, ok stóð Dönum mikil ógn af honum. Konungr gerði orð um haustit á Halland í þau heruð, sem eigi váru brend, ok lagði á þá mikit
 15 féggjald ok kvað á, hversu mörg hundruð nauta þeir skyldu fá honum, ella kvezt hann mundu koma til móts við þá ok gera þeira kost engum mun betra en hinna, er alt var brent fyrir um sumarit. Danir géngu undir öll álög, þau sem konungr lagði á þá. Guldu þeir honum mikinn
 20 fjölda nauta, en sumt gjaldit leystu þeir við vaxi ok léreptum ok brendu silfri. Konungr lá í Straumsundi alt til Marteinsmessu. Ungi konungr fór þá til Túnsbergs, en setti þar fyrir Ögmund krækidanz ok þá, er sýslur höfðu austr þar. Ungi konungr fór eptir jól af
 25 Túnsbergi, ok fékk mikit vás, áðr hann náði höfninni í Spjörri fyrir austan Foldina. Gékk konungr þar á land ok fór at veizlum, en hann lét sigla skipunum austr hit ytra. Kom konungr fyrri í Konungahellu en skipin. Sat hann þá í hólmanum í borg við Konungahellu. Var hann
 30 þar til föstunnar, en þá kómu bréf til hans frá gamla konungi, at hann skyldi fara til Oslóar ok bíða þar þess, er konungr kæmi þar, ok þeir gæfi þá orskurð um þau mál, er utan váru komin af konungsins á Spania, at konungr mundi gipta Kristín dóttur sína einhverjum

bræðra hans. Hákon konungr ungi kom til Oslóar nær miðri föstu, ok litlu síðar kómu til hans bréf austan or Gautlandi frá Birgis jarla mágis hans, at hann skyldi koma austr sem skjótast til móts við hann. Ok með því at faðir hans var eigi norðan kominn, þá fór hann til Túsbergs; eptir þat sigldi hann austr til Elfarinnar ok kom til Konungahellu í efstu viku föstu. Þaðan fór hann til Ljóðhúsa, ok var þar fyrir hann Valdimarr konungr mágur hans. Fagnaði hann Hákon konungi með hinni mestu blíðu. Riðu þeir þá báðir samt upp í Gautland. Ok er Birgir jarl spurði, at Hákon konungr mágur hans var kominn, átti hann tal við sína menn, bað hann alla menn taka við honum sem bezt ok lagði svá ríkt við, ef nokkurr maðr tæki Norðmönnum við spotti eða kallaði bagga eða öðrum hæðyrðum, at hann skyldi engu fyrir týna nema lífinu. Þeir mágar váru allir samt um páska-ana í Vestra Gautlandi, þar sem heitir í Leinum. Páska-daginn at messu þá leiddi Valdimarr konungr ok Birgir jarl Hákon konung til altaris ok veittu honum alla hina mestu sœmð. Fóru ok allir hlutir sem blíðast með þeim mágum; sat Hákon konungr millum þeira. Skildu þeir við hinni mestu vináttu. Fór Hákon konungr þá ofan til Konungahellu með hinum beztum gjöfum, reið síðan norðr í Víkina. Hann reið jafnan við haukum eða hundum ok skemti sér; ok einn dag, er hann fór austr yfir ána í Gulleyna at skemtan, ok er hann kom þaðan hina næstu nótt eptir, fékk hann sótt. Var þá ok búin ferð hans, fór hann þá á skip ok byrjaði vel. Ok er hann kom at Foldinni, herði sóttin at honum, gékk hann þá á skútu eina ok lét róa með sik til Túsbergs. Var hann færðr upp til munklífs ok lá þar. Kom þá til lækna, sá er farit hafði utan með sira Ferant, ok lagði ráð til um sóttarfar hans. En sóttin þyngði æ því meir, ok andaðist konungr, ok er ártíð hans 2 nóttum eptir kross-messu. Þetta þótti öllum mönnum mikill skaði, þvíat

Hákon konungr var allvinsæll. Hann var örr af fé, heldr hár meðalmaðr, vel vaxinn, friðr sýnum, hærðr vel, eygðr manna best, vel styrkr maðr, manna fimastr, allra manna best hestföerr. Lík Hákonar konungs var fært inn til 5 Oslóar; var hann jardaðr í Hallvarðskirkju hjá Sigurði konungi Jórsalafara.

Frá Hákoní konungi.

327 (289). Hákon konungr sat þenna vetr í Björgyn; var þessi hinn fertugundi vetr ríkis hans. Konungr gerði 10 þá útboðabréf um Noreg. Váru minstar nefndir um Hálogaland, en því meiri sem sunnar váru. Hann sendi orð erkibyskupi ok öllum lýðbyskupum, at þeir kæmi á hans fund sem skjótast. Þá lét hann flota Maríusúðinni, er hann hafði gera látit, ok er hon var fram sett, hraut 15 eldr or hlunnunum. Svá segir Sturla:

Hrinda réð út herskips bröndum	Almenningr varð út at sinna,
hilmir frægr á saltan sægi,	ógnar lundr! á þinni grundu;
eldi hrauð fyrir æsiköldum	mildir höfðu herboð hauldar
unnar meið or dregnum hlunni.	harða svelð or Noregs veldi.

20 *Hákon konungr spurði andlát Hákonar sonar síns.*

328 (290). Hákon konungr hélt þá austr til Víkr, ok er hann kom fyrir Agðir, frétti hann andlát Hákonar konungs sonar síns. Þótti honum þat, sem var, mikil tíðindi ok þungr skaði. Fór hann þá fyrst til Túsbergs 25 ok stefndi þangat öllum byskupum ok hinum vitrustum mönnum til ráðagerðar, hversu svara skyldi þeim erendum, er sendimenn af Spania höfðu til hans ok jungfrú Kristínar. Öllum vitrum mönnum sýndist þetta sæmiligt gjafarð, ef gipta vildi fylgja. Var þat konungs atkvæði 30 með vana sinna umráði, at já sendimönnum því, at hann mundi jungfrú Kristín dóttur sína senda út í Spán, eptir því sem konungrinn hafði orð til sent, með því móti at jungfrú skyldi kjósa sér til manns af bræðrum hans þann,

sem henni líkaði ok þeim bestum mönnum, sem Hákon konungr féngi til fylgðar ok föruneýtis með henni út. Eptir þat lét konungr búa ferð þeira ok ætlaði menn til ferðar við henni. Var þar fyrir Pétur byskup af Hamri, Símun predikari ok enn fleiri lærðir menn, Ívarr Engla- 5 son, Þorlaugr bósi, Loðinn, leppr, Ámundi Haraldsson ok margir aðrir ágætir menn. Þar váru ok margar konur af hinum bestum ættum. Konungr lét ok fara með henni svá mikit gull ok silfr ok skinnavöru hvíta ok grá ok í öðrum dýrgripum, at engi maðr vissi dæmi til, at þvílíkt 10 fé hefði greitt verit með nökkurri konungsdóttur fyrr af Noregi. Konungr lét búa þeim eina snekkju mikla; váru þar ger í herbergi, á annat borð jungfrú, en annat borð váru ger sira Ferant, þvíat hann mátti ekki uppi vera fyrir sjóverk. Svá segir Sturla: 15

Errinn sendi ungan svarra
út í lönd á geima þrútinn,
aldri frétti jöfra dróttins
æðri ferð af heimangerðum.

Allir tóku yppipollar
unnartams fyrir lægi sunnan
árablakks, sem allvaldr væri,
innan lands við dóttur þinni.

Þau létu í haf, þegar þau váru búin, ok tóku land við 20 Járnamóðu í Englandi.

Um liðdrátt.

329 (291). Hákon konungr dró nú saman lið mikit í Víkinni. Svá segir Sturla:

Norðan héldu alt of öldur,	Svífa léztu or hverju hrófi	25
aufar lundr! við þik til fundar,	hlaðnar skeiðr á vatnit breiða,	
húfar treystu drifnar dúfur,	sandi jós um stálin steindu	
dygðar menn or Finna bygðum.	storðar gandr, fyrir Elfi norðan.	

Þá er konungr var í Túnsbergi, kom sunnan af Danmörk Absalon predikari, er provincialis var af öllum predikar- 30 aklaustrum í norrœnni tungu. Hann var sendr af Dana-konungi á fund Hákonar konungs þeira erenda, at Dana-konungr vill, at þeir finnist ok sættist með hinna beztu manna ráði. Konungr bar þetta fyrir vini sína, ok þótti

mörgum þat eigi mega fyrir alvöru taka, er Danir mæltu. Konungr gaf þann orskurð bróður Absalon, at hann mundi sigla suðr til Danmerkr með spekt ok friði, ok kæmi þá Danakonungr þar til móts við hann, ef hann vildi. Fór
 15 Absalon suðr til Danmerkr við þenna orskurð, ok með honum Sigurðr priorr, er jafnan hafði þar á millum farit.

Um sigling Hákonar konungs.

330 (291). Eptir þetta fór Hákon konungr af Túnsbergi. Hann hafði Mariusúðina, þat var dreki þrítugr at
 10 rúmatali, allra skipa bezt þeira, sem ger hafa verit í Noregi. Höfuðin váru gulli lögð ok svírnir. Mörg hafði Hákon konungr önnur stórskip. Seglit var sett með fögrum skriptum; svá þótti at sjá í sólskininu, sem eldar brynni af höfðunum. Svá segir Sturla:

15	Digla eldr var sénn í segli, sviptilundr! á dýrðarskriptum, rísa tóku roðnir hausar, Rínar logs, yfir dreka þínum.	Unnar, þóttu eisur brenna Ullar fars af slegnu gulli, fasti rauð, yfir flota glæstum, flesta rönd á skeiða bröndum.
----	---	--

Þá er konungr sigldi austr um Foldina, sigldu Harðengrir
 20 Þórir Grípsson ok Bárðr Gróson á skip Einars erkibyskups ok af stafninn í kinnvangnum, ok fauk alt senn á sjóinn, stafninn ok skildirnir, þeir sem við váru. Veðrvitana festi í seglinu þeira Þóris, ok sigldu þeir á braut með þá. Erkibyskup lét taka stafninn ok skjölduna; lét síðan
 25 setja í skipit ok festa sterkliga ok skjalda um. Síðan sigldi hann til Ekreyja ok fann þar konunginn. En þegar konungr vissi, at skip erkibyskups var brotit, þá mislíkaði honum þat mjök, en sumir mæltu, at miðr væri brotit, en byskupsmenn sögðu. Byskup lét þá taka frá
 30 stafninn, ok rak hann þar um strandir. Erkibyskup var ekki margr við alþýðuna.

Ráðagerðir Hákonar konungs.

331 (291).. Þá er Hákon konungr lá í Ekreyjum, átti hann jafnan tal við sína menn. Talaði hann um

skada þann, sem hann hafði fengið í fráfalli unga konungs, en þó höfum vér enn góð efni í vǫru máli, sagði konungr, ef þér vilit, at vér takim til konungs junkherra Magnús í stað þess, er nú er fráfallinn. Allir menn gerðu at þessu góðan róm ok létust þat gjarna vilja. Þá mælti 5 konungr: Herra erkibyskup, þá er vér áttum at tala um landaskipti með sonum mínum, vǫru þér mjök fýsandi, at Hákon skyldi einn bera konungsnafn eptir minn dag, en junkherra Magnús skyldi vera hertugi. Þótti yðr þat kynligt ok mörgum öðrum, er ek vilda ekki skipti á 10 gera opinberliga, en mér þótti vant at mismuna með þeim jafnbornum. Skaut ek þá sem jafnan mínu máli til guðs, at hann skyldi skipta með þeim. En nú er svá til borit, at sá er frákallaðr, er allir vildu hefja, en hinn lifir eptir, er þér vildut ok enn fleiri aðrir minni 15 sœmdar unna, en hann var til kominn. Erkibyskup svaraði: Játa ek því, herra, at ek vilda, at einn væri senn konungr yfir Noregi, unna ek þess engum manni jafnvel sem Hákon. En með því at guð hefir hann nú kallat frá oss, ann ek nú engum manni jafnvel konungs- 20 tignar sem Magnúsi syni yðrum. At þessu gerðu menn allmikinn róm, þvíat þat þótti mörgum varligra, at landit væri eigi konungslaust, meðan Hákon konungr væri suðr til Danmerkr.

Magnús Hákonar konungs son til konungs tekinn.

25

332 (292). Jónsvökudag átti Hákon konungr almenn- ilit þing í Ekreyjum. Var þá til konungs tekinn junk- herra Magnús. Gaf honum konungsnafn Einarr erkibyskup. Eptir þat sór hann lög ok réttindi öllu landsfólki at ligno domini. Síðan sór Knútr jarl eið Magnúsi konungi, þar 30 eptir lendir menn, stallarar ok skutilsveinar, eptir þat 12 bæendr or fylki hverju. Þann dag veitti Magnús kon- ungr öllum hinum beztum mönnum. Hann gaf erkibyskupi skip hálfþrítugt at rúmatali, hinn bezta grip, ok margar

aðrar gjafir; hann gaf öllum hinum beztum mönnum sæmiligar gjafir. Tók hann sér þá mikla sveit ok þá flesta, er þjónat höfðu Hákon konungi bróður hans. Skyldi hann þá vera eptir í Noregi til landsgæzlu.

5 *Frá konungi ok Magnúsi konungi, er hann fór til Túnsbergs.*

333 (293). Þá er þessir hlutir váru skipaðir, lagði Hákon konungr braut herinum or Ekreyjum, en Magnús konungr fór til Túnsbergs ok sat þar um sumarit. Hákon konungr hafði til Danmerkr 300 ok 15 skip. Þessi floti
10 þótti allglæsiligr. Svá segir Sturla:

Örin var sem elding væri,	Víða þurðu vísa ferðar
inn um borð, á legi norðan,	veglig flaut und búnu segli;
öldum varp, er húfum héldut,	geiga létuð gyltar sýgjur,
hilmis kundr! til jörmungrundar.	grundar vörðr! at Eyraundi.

15 Konungr hélt herinum til Eyraunds. Svá segir Sturla:

Renna þótti upp á unnum	Pengill kom þar engi annarr
alla leið af flota breiðum	innan lands, svá at doemi finnisk,
hilmis frægs, þar er herskip lágu,	ræsir! stýrðut rétt til jarðar
himna eldr, í Danaveldi.	ríkilátr, með afla slíkan.

20 Hákon konungr kom til Kaupmannahafnar týsdaginn, en Danakonungr kom í staðinn frjádaginn; hann hafði her mikinn ok marga herra; þar var Jacob erkibyskup af Lund ok 3 lýðbyskupar. Fóru menn þá í millum þeira, ok var þar langt máls á millum konunga, ok vildu Norð-
25 menn þá herja, en Hákon konungr hafði gefit Dönum 6 náttu gríð, at hann mundi eigi herja á þá. Svá kvað Gizurr Þorvaldsson, er þá var með konungi:

Snjallr bauð örgrant öllum
allvaldr gríðum halda
næðs glöstrætis njótum
nætr sex ok frið gæta.

30

Einarr erkibyskup gékk mest eptir sættaumleituninni ok margir aðrir við honum, en hvárum þótti sinn skaði meiri. Var þá þat mælt, at hvárr konunga dæmdi sinn

skaða ok sinna manna, ok er þat kom í, vildi Kristofari konungr fyrri døma sinn skaða. Hákon konungi hugðist svá, at sá réði öllu málinu, er síðar dæmdi, ok því játaði hann því. Danir váru mjök fúsir sátta, þvíat þeim sýndist mikill afli Norðmanna. Svá segir Sturla: 5

Öllum þótti, Egða stillir!	Sætta báðu, Sygna dróttinn!
ægilt, hinn víða frægi,	snjallráðan þik Danir allir
gunnar logs fyr græði sunnan	fyrða gram, þvíat fegnir urðu
geigurþing við yðr at eiga.	fjándmenn þínir lífi sínu.

Þá er Danakonungr hugsaði þetta mál fyrir sínum mönnum, 10 þótti honum stórvandi í at gera eða skipa nökkura sætt við Norðmenn. Tók hann þá vitrligt ráð með vina sinna umráði, ok gaf upp Hákon konungi alla þá hluti, sem Norðmenn höfðu af gert við Dáni, ok með þessu fundust konungar sjálfir. Ok er Hákon konungr heyrði þenna 15 orskurð, þá gékk hann hvergi úframar af sinni hendi, ok gaf hann upp Dönum allan úfrið ok mótgang þann, sem þeir höfðu gert Norðmönnum. Hér lögðu allir menn gott til; urðu margir fegnir sættinni. Eptir þat drakk Hákon konungr með Danakonungi, en síðan var Danakonungr í 20 boði Hákonar konungs. Með þessi sætt bundu þeir fullkomliga sína vináttu, svá at Danakonungr skyldi vera, Hákon konungi í sonar stað, en Hákon konungr honum í föður stað. Skyldi ok hvárr veita öðrum sinn styrk, hvern tíma sem hvárr þættist þurfa. Eptir þat gaf hvárr 25 öðrum góðar gjafir. Hákon konungr bauð Kristofara konungi, hvárt hann vildi þiggja af honum skipit Maríusúðina eða 3 önnur, þau sem hann köri or öllum herinum. Danakonungr jáði gjöfinni, en vildi kjósa síðar. Eptir þat fóru allir hlutir sem blíðast með konungunum, ok 30 skildu með hinum mesta kærleik.

Capitulum.

334 (293). Konungr fór nú aptr í ríki sitt. Svá segir Sturla:

Veitti virða dróttinn
víkelds gjafr ríkjum,
gullsviptir hlaut giptu,
göfugr Skánunga jófri;

heim kom hilmir Rauma,
hvatir fundu þat skatnar,
ár með öflugum tíri
úlestr ok með veg mestum.

5 Hákon konungr fór fyrst til Túnshbergs ok fann þar Magnús konung. Fóru þeir þá báðir norðr til Björgynjar; veitti Hákon konungr þá Magnúsi konungi Rygjafylki. Eptir þat fóru þeir norðr til Þrándheims ok ætluðu at sitja þar um vetrinn eptir.

10 *Um ferðir konungsdóttur frú Kristínar.*

335 (294). Nú er at segja frá ferð frú Kristínar, at þau fóru af Englandi suðr um sjó. Ok er þau kómu þar, keyptu þeir 9 tigi hesta umfram þá, sem áðr höfðu þau. Fóru þeir Ferant ok Þorlaugr bósi á fund Frakk-
15 akonungs, ok tók hann vel erendum Noregs konungs. Ok er hann vissi um ferð konungsdóttur, lagði hann þat til, at þau skyldu eigi fara hit vestra um Gaskún ok fara heldr um sitt ríki, ok fékk þeim mann með sínu bréfi til alls forbeina, þess sem þau þurftu. Fór þessi maðr
20 með þeim út í Narbon, sá liggr út við Jórslalahaf. Þaðan fóru þau í Kataloniam, þat er konungs ríki af Aragon. Var þar allvel við þeim tekit. Þaðan fóru þau um stórfjöll ok harðar götur fram með Jórslalahafi. Jungfrú hafðist vel við í ferðinni. Þau fóru til þess staðar, er
25 Gerun heitir. Réð þar fyrir einn jarl. Hann reið á móti jungfrú við 200 manna 2 mílur, ok er hon kom í staðinn, tók jarl í beisl hennar ok leiddi hana í staðinn með hinum mesta prís. Þá er jungfrú reið til Barzalon, reið konungr af Aragon móti henni við 3 byskupum ok útal-
30 igum her meir en 2 mílur, ok tók sjálfir í beisl hennar ok leiddi hestinn undir henni í staðinn, ok hélt henni kost ok öllum mönnum hennar 2 daga. Jungfrú kom 2 nóttum fyrir jól í Sarri í Kastel. Kom þar á mót henni Liovis bróðir konungsins af Kastel ok byskupinn af Storga.

Þau kómu jólakveldit í Burgs; höfðu þau herbergi at munkaklaustri því, sem konungs systir var í, frú Beringer. Höfðu þau þar messu hinn þriðja dag jóla, ok ofraði jungfrú einu miklu borðkeri, en öðru hafði hon ofrat í Rothemadum. Af slíkum hlutum ok öðrum þvílíkum varð 5
 hon lofanlig af alþýðunni, ok svá hugsa menn eptir, at eigi hafi sú ferð verit farin af Noregi, er jafnvirðuliga hafi tekin verit sem þessi af útlendum höfðingjum, síðan er fór Sigurðr konungr Jórsalafari. Hinn fjórða dag jóla riðu þau af staðnum Burgs með ráði konungsins af Kastel, 10
 þvíat hann vildi, at jungfrú kæmi til hans hit 7 kveld. Frú Beringer gaf konungsdóttur 7 kvennsöðla ok alla vel búna ok þar með baldikinn, er sjálf hon skyldi hafa. Þann sama dag reið konungrinn or Palenz með mikinn her móti jungfrú ok fagnar henni, sem hann mundi sinni 15
 dóttur, ok tók sjálf í beisl hennar ok leiddi hana í staðinn virðuliga. Hinn 10 dag reið konungr með henni til Valdelikt. Kom þá á mót henni son konungs með útaligum her. Konungr lét fá jungfrú ágæt herbergi í staðnum, ok hvert sinn, er konungr vildi finna hana, eða 20
 dróttning, þá leiddu þau hana til sætis. Eptir þetta sendir konungr af Aragun bréf til konungs af Spáni mágs síns ok til dróttningar dóttur sinnar ok beiddi þess, at konungr mundi gipta honum jungfrú. Konungr bar þetta fyrir Norðmenn, ok með því at konungr var á 25
 efra aldri, þá fundu Norðmenn þat við um gjaforðit. Var þessa ok ekki meir leitat. Hér eptir taldi konungr upp bræðr sína. Sagði hann vera Friðrek elztan, lét hann vera riddara vaskan ok mikinn veiðimann ok sagði hann hafa skarð í vörr. Heinrek bróður sinn kvað hann vera 30
 beztan riddara af öllum bræðrum sínum, en ekki kvað hann þurfa um hann at tala, þvíat hann stríddi á mót honum. En Sanctius erkibyskupsefni sagði hann vera duganda mann vel skapaðan til klerks, en Philippus erkibyskupsefni kvað hann ekki mundu vilja vera klerk, 35

heldr at fara með skemtan, haukum ok hundum, ok kvað hann vera hinn mesta einvígismann at björnum ok villisvínunum, jafnan glaðr ok blátr, mildr ok lítillátr ok hinn bezti félagi, hann er ok sterkastr af öllum várum
 5 bræðrum. Af vexti hans ok fríðleik sagði hann ekki, þvíat þat máttu Norðmenn sjá jafnliga. Þessi féll jungfrúnni best í þokka ok svá öllum Norðmönnum, ok því kaus hon þenna sér til manns með vina sinna ráði. Svá segir Sturla:

10	Ríða frá ek or borgum breiðum
bragna fjölb, af þínu magni
víða glöddusk valskar þjóðir
varrar eld, á móti svarra. | Síðan kaus um sœmdar fúsa
snildar brúðr þann er eiga vildi,
öðlings bræðr af yðru ráði
œztra manna, göfugr svanni. |
|----|--|---|

Þat var öskuóðinsdag, er herra Philippus festi jungfrúna
 15 með guðs miskunn ok ráði konungs af Kastel ok sjálfrar hennar vilja. Sú var hin fyrsta bæn hennar, at hon bað þess Philippum, at hann skyldi láta gera kirkju Olafi konungi, ok þat jáði hann henni með fullum góðvilja, ok hvers sem hon bað, þá var þat sýet. Svá var mælt, at
 20 brullaupit skyldi vera dróttinsdag í páskaviku. Ok er sú stund kom, var þat veitt við hinni mestu sœmd, er vera mátti. En óðinsdag eptir brullaupsveizluna kom í Spaniam sveinar Hákonar konungs Þóraldi ok Bjarni ok sögðu frá ferðum Hákonar konungs. Ok eptir þat bjogg-
 25 ust Norðmenn á braut ok fóru aptr í Noreg, Pétur byskup, Andres Nikulásson, Ámundi Haraldsson. En þeir sneru út í Jórsalaheim Ívarr Englasen, Þorlaugr bósi ok enn nökkurir aðrir, ok andaðist Ívarr í þessi ferð.

Frá Hákonni konungi.

- 30 336 (295). Þenna vetr hinn næsta eptir sætt þeira Danakonungs sat Hákon konungr í Þrándheimi. Þaðan fóru konungar á land upp. Þá hafði Hákon verit konungr 40 vetra ok einn vetr. Margrét dróttning fór á skipi, er hét Sauðarvömbin. Ok er hon kom til Björgynjar,

tók hon Maríusúðina ok hélt henni austr til Víkr; fann hon þar Hákon konung. Erkibyskup fór því eigi norðan, at þeir konungr höfðu skilit með engri blíðu. Hákon konungr fór austr til Elfar, ok svá Magnús konungr, til móts við Birgi jarl. Þá hafði Danakonungr sent orð í 5 Noreg ok til Svíþjóðar, at þeir mundu koma til liðveizlu við hann, þvíat þá var úfriðr mikill í Danmörk af hernaði þeim, er Jarmarr gerði í Sjólandi, en synir greifa Álfs herjuðu Jótland, ok varð af þessum úfriði hinn mesti hernaðr í Danmörk. 10

Fundr konunga ok jarls.

337 (296). Þeir konungar ok Birgir jarl fundust í Elfi. Töluðu þeir marga hluti sín á milli um orðsendingar þær, sem Danakonungr hafði gert til þeira, ok réðu þeir þat með sér, at þeir skyldu búa her af hvárutveggja 15 ríkinu þau misseri ok veita lið Danakonungi móti hans úvinum. Skyldi hvárr þeira hafa 40 hundraða. Þá fór ok upp í Svíaveldi frú Ríkiza með Birgi jarli föður sínum, ok leysti Hákon konungr hana vel af hendi. Junkherra Sverrir var með konungi eptir; unni konungr honum 20 mikit. Hákon konungr sendi þá suðr Danakonungi Maríusúðina, ok tók hann við þessi sending allvingjarnliga ok svá þeim orðsendingum, er til hans kómu, at Hákon konungr ok Birgir jarl mundu koma til liðveizlu við hann, þegar sem hann þóttist þurfa. Hákon konungr fór þá 25 norðr í Víkina, eptir þat er þeir jarl váru skildir, ok svá norðr í land, ok kom til Björgynjar um vaknaskeið, ok dvaldist þar um sumarit ok skipaði þar mörgum hlutum við sínum mönnum.

Capitulum.

30

338 (296). Þetta sumar kómu þeir heim í land, er fylgt höfðu jungfrú Kristín, þeir bróðir Símun ok Loðinn leppr ok Ámundi Haraldsson, ok höfðu þeir farit skipaleið

utan af Spán á einum kugg, en Pétr byskup fór landveg í Flandr. Þeir kunnu at segja konungi mörg tíðindi utan or löndum. Þeir sögðu ok mikit frá, hversu konungr af Spania hafði fagnat jungfrú Kristín dóttur hans ok öllu hennar föruneysi, ok hversu höfðingliga hann hafði þá af höndum leyst. Þeir sögðu þat eigi minna fé en til 800 marka skírra, er hann gaf þeim umfram þat, er þeir þurftu til koſtnaðar at hafa. Þeir sögðu hann ok vera ástvin Hákonar konungs, ok sagði honum heimula skyldu vera sína liðveizlu við hvern, sem hann þyrfti, utan Frakkakonung ok konunginn af Aragon. Spánalands konungr bjó þá her sinn út í heiðnina. Fýsti hann mjök Hákon konung at fara með sér ok leysa svá kross þann, er hann hafði tekit, þvíat þar til var páfa leyfi, at þar skyldi krossinn leysast, sem til Jórsala væri farit. Pétr byskup kom þetta sumar í Noreg, ok þá af konungi hinar beztu gjafar, ok skildu þeir með hinum mesta kærleik.

Um skipan Hákonar konungs til Íslands.

339 (297). Hákon konungr sat þetta sumar í Björgyn. Hann gerði þá skipan til Íslands, at hann sendi Gizurr út ok gaf honum jarlsnafn. Hét Gizurr þá at friða landit ok láta alla böendr gjalda skatt konungi. Konungr gaf honum margar sœmiligar gjafir ok leysti hann vel af hendi. Hann sendi ok út með honum Þóralda hvíta hirðmann sinn. Skyldi hann skynja, hversu jarl færi með erendum Hákonar konungs.

Gizurr fékk jarlsnafn.

340 (297). En er Gizurr kom til Íslands, þá hélt hann því vel upp, hverja sœmd konungr hafði veitt honum sem engum manni öðrum á Íslandi. Sagðist hann þessa nafnbót með því fengit hafa, at hann hefði hér engum hlutum konungi á mót heitit; sagði þá ok skyldu hafa.

þvílíkar nafnbætr í Noregi af Hákoní konungi, sem honum gerðust handgengnir á Íslandi hirðmenn eða skutilsveinar. Urðu af því margir góðir menn til at sverja honum trúnaðar-
eíða. En litlu síðar urðu menn þess vísir, at þat var fals ok hégómi. Eru þar um miklar frásagnir, hversu fór með Gizuri jarli ok Íslendingum um vetrinn. Áðr Gizurr kom út, tók af lífi Þorvarðr Þórarinsson Þorgils skarða, fyrir þat er konungr hafði skipat honum sveitir fyrir norðan Öxnadalsheiði, þær sem konungr kallaði sér, en Þorvarðr þóttist heimildir til hafa áðr af Steinvöru mágkonu sinni. 10

Frá Hákoní konungi ok lendum mönnum.

341 (298). Hákon konungr sat þenna vetr í Björgyn; þessi var annarr vetr hins fimta tigar ríkis hans. Honum kómu orð um várit af Danakonungi, at Noregskonungr mundi koma við liði sínu um sumarit til liðveizlu við hann, svá sem hann hafði heitit. Hákon konungr stefnir nú at sér lendum mönnum sínum ok hafði nefndir orlandi. Fór síðan austr með landi, ok er hann kom fyrir Jaðar, kómu mót honum 2 riddarar af Danmörk, ok sögðu honum þau tíðindi, at Kristofari konungr var andaðr, ok þat með, at dróttning ok aðrir höfðingjar sendu einkannliga orð Hákoní konungi, at hann skyldi koma til hjálpar við þá. Konungr bar þetta fyrir vini sína, ok tók konungr þat af með ráði vina sinna, at hann hélt fram ferðinni ok lagði fyrst til Túnsbergs. Dróst þar saman mikill herr í Víkinni. Hélt konungr þá til Danmerkr við miklu liði til Kaupmannahafnar ok fann þar dróttningina. Birgir jarl kom ekki, ok er konungr var kominn, höfðu Danir sæzt við sonu greifa Álfs. Þóttust þeir þá eigi þurfa liðveizlu Norðmanna. Drottning gaf Hákoní konungi góðar gjafar, ok svá konungr henni. Þá er Hákon konungr lá í Kaupmannahöfn, lét hann taka kugg einn við Málmhauga, er átti herra Jón bróðir Jakobs erkibyskups. Þar váru á þeir menn, er verit höfðu með

Jarmari. Konungr lét Dani til koma at kenna, hvárt þetta höfðu verit ránsmenn eða kaupmenn. Þeir sögðu skjótt, at þetta væri hinn mesti ránsmenn; váru þá sumir hálshöggvir, en sumum var skriptat öðruvíis. Fór
 5 konungr þá norðr í Noreg; en Danir tóku til konungs Eirík son Kristofara konungs, ok var hann þá barn at aldri.

Capitulum.

342 (299). Hákon konungr fór norðr til Björgynjar ok sat þar um vetrinn; þessi var hinn þriði hins fimta tigar
 10 konungdóms hans. Þá andaðist Pétur byskup í Hamri, ok þótti þat mikill skaði. Þá töluðu kórsbræðr þar um byskupskosning ok gátu engan kjörir, áðr kosningr hvarf undan þeim ok til erkibyskups. En hann gaf þeim aptr kosning, en nefndi til þann kórsbróður, er Loðinn hét,
 15 en hann var ekki mikill vin Hákonar konungs.

Fastmæli Hákonar konungs ok Birgis jarls.

343 (300, 301). Konungrinn sat í Björgyn um vetrinn ok hafði spurt af Íslandi, at Gizurr jarl hafði lítinn hug á lagt at flytja hans mál við Íslendinga. Sendi hann þá
 20 bréf til landsins, hversu mikinn skatt hann vildi hafa. Með þessum bréfum fór Ívarr Arnljótason ok Páll línseyma hirðmenn konungs. Þeir kómu út fyrir alþingi ok fóru til þings. Var Gizurr jarl þar fyrir. Þá váru flutt bréf Hákonar konungs, ok var þar mikil manndeild á,
 25 hversu þeim var tekit. Flutti Gizurr jarl konungs erendi, en þó með öðrum útveg, en á bréfinu stóð. En Sunnlendingar, þeir sem mestir jarls vinir váru, mæltu í mót skattinum, ok svá þeir, sem komnir váru austan yfir Þjórsá. Féllu þær lyktir á, at erendi þeira Ívars varð
 30 ekki; fóru þeir hit sama sumar á konungs fund. Var þat ætlun margra, at Sunnlendingar mundu eigi svá djarfliga hafa nítat skattinum, ef þat hefði verit þvert í móti jarls vilja. Hákon konungr fór or Björgyn austr

til Víkr ok alt til Elfar, ok með honum Magnús konungr son hans. Þar kom til móts við þá Birgir jarl. Fór þá allblíðliga með þeim; var jarl í boði konungs ok synir hans hinir ungu. Bundu þá enn fastliga sína vináttu, svá at hana skyldi ekki skilja, meðan þeir lifði. 5 Þeir skyldu ok finnast annat vár eptir. Fór konungr þá norðr í Víkina. Þá var með honum Heinrekr byskup af Hólum af Íslandi, ok hafði þá fylgt konunginum lengi. Ok er þeir kómu austan at Foldinni, tók byskup sótt, en í Túnsbergi andaðist hann ok var jarðaðr at Ólafs- 10 kirkju. Konungr sjálf talaði yfir leiði hans mörgum fögrum orðum til lofs við byskup.

Hákon konungr ok Magnús konungr fóru til Björgynjar.

344 (302, 303). Eptir þetta fór Hákon konungr ok Magnús konungr norðr til Björgynjar ok ætluðu þaðan 15 til Þrándheims at Ólafsvöku. Ok er þeir kómu til Niðaróss, var þar fyrir Einarr erkibyskup. Þar var kominn Loðinn kórsbróðir af Hamri ok kjörinn til byskups í móti konungs vilja, ok því hafði hann stygð á erkibyskupi. En er konungr lagði í ána, sveif skipi konungsins á 20 eyrina gegnt Bakka ok festi þar. Erkibyskup reri til ok bauð, at allir menn skyldu til fara, þeir sem kœnastir væri, at koma skipinu af grunninu. En konungr vill eigi þiggja at honum. Síðan lét konungr setja skorður undir skipit, at eigi mætti hallast, er fjaraði. Lögðu þá 25 konungarnir til bæjarins, ok gerði erkibyskup í mót þeim fagra precessionem ok mintist við Hákon konung. Sira Loðinn gékk undir hönd erkibyskupi ok mintist til konungsins ok ekki mjök einarðligr. Ok er konungarnir höfðu litla hríð verit í bœnum, höfðu þeir stefnu við 30 erkibyskup um byskupskosning í Hamri. Vildi erkibyskup ekki annat, en Loðinn væri byskup, en konungr mælti í mót þverliga. Hér af sló með þeim í hina mestu deilu. Kom því máli svá, at Hákon konungr appellaði erkibyskup

út til páfa, ok varð erkibyskup við þat hinn styggvasti. Gékk þá Magnús konungr í milli þeira, at þeir semdi; taldist þá ok Loðinn undan at vera byskup, er hann vissi forþokka konungs. Konungr vildi, at Gillibert, er 5 þá var klerkr hans, en verit hafði erkidjákni í Hjaltlandi, væri kosinn. Lauk svá þessi stefnu, at erkibyskup kaus Gillibert, en Loðinn gaf upp af sinni hendi. En með því at áðr var til páfa skotit málinu, sendu þeir Gillibert út til páfa. Rituðu þeir konungr ok erkibyskup með 10 honum, at þetta var beggja þeira vili; fór hann við þetta á páfa fund. Konungarnir fóru suðr til Björgynjar eptir þetta, ok sat Hákon konungr þar um vetrinn, en Magnús konungr í Stafangri. Þetta sumar kom af Íslandi Ívarr ok Páll, ok sögðu konunginum sitt erendi. Konungrinn veitti 15 jól í Björgyn, ok var þessi hinn 4 vetr hins fimta tigar ríkis hans. Um vetrinn eptir tók junkherra Sverrir sótt, þá er hann leiddi til bana, ok þótti konungi þat hinn mesti skaði ok mörgum öðrum.

Af sendiboðum Hákonar.

20 345 (304). Hákon konungr ok Magnús konungr höfðu sent um sumarit bróður Nicholaum suðr til Danmerkr at flytja bónorð Magnús konungs við jungfrú Ingibjörgu dóttur Eiríks konungs hins helga, ok skyldi Nicholas fara suðr í Saxland til fundar við hertugann móðurföður 25 hennar ok vita, hvat hann legði til þessa máls, þvíat hann var hinn mesti höfðingi ok einn af þeim 7 mönnum, er kjósa skulu keisarann, ok hann skal vera dróttseti keisarans hvert sinn, er hann er fyrir norðan fjall. Ok er sendimenn kómu til hertugans, fluttu þeir þetta erendi 30 fyrir honum. Tók hann lítinn af ok sagði, at hans dóttur dóttir var dönsk at föðurætt, ok Danir höfðu ráð fyrir hennar gjaforði. Síðan lét hann leiða í sýn við þá tvær dætr sínar harðla vel búnar ok mælti: Fyrir þessum mínum dætrum hefi ek ráð, hverr sem þeira vill biðja. Eptir

þetta fóru sendimenn konungs aptr í Danmörk ok svá til Noregs á fund Hákonar konungs.

www.libtool.com.cn

Frá Hákoní konungi.

346 (305, 306). Eptir andlát junkherra Sverris fóru þeir Hákon konungr ok Magnús konungr norðr í Sogn ok svá til Upplanda. Kom þar til móts við þá Einarr erkibyskup ok fór með þeim suðr í Vík, ok fundu bróður Nicholaum í Túnssbergi. Sagði hann þeim sín erendislok. Síðan sendu þeir þeira Askatín ok bróður Nicholaum suðr til Danmerkr. Skyldu þeir fara á fund dróttningar ok greifa Ernest ok þeira annarra, er svör höfðu fyrir jungfrú, ok vita, hverr útvegr verða skyldi á þessu máli. En meðan þeir váru í þessi ferð, fóru konungarnir ok erkibyskup austr til Elfar ok ætluðu at finna Birgi jarl. En jarl kom eigi. Fóru þeir þá aptr í Víkina ok sátu í Túnssbergi, þar til er Askatín kom or Danmörk; Nikulás var eptir suðr þar. Hann sagði þau orð dróttningar ok greifa Ernest ok jungfru, at konungarnir skyldu senda í mót henni vægligt föruneyti. En þau hétu at búa hana sæmiliga í brott. Síðan sendu þeir í mót jungfrú herra Hákon byskup, Ögmund krækidanz, Borgar son hans, Pál gás ok Loðin staur. Þeir höfðu 7 skip ok flest stór. Byskup hafði tvítugsessu, en Ögmundur dreka mikinn, ok annan Páll gás. Þeir höfðu frítt lið ok vel búit. Ok er þeir váru búnir, fóru þeir suðr til Danmerkr ok kómu til Hrossaness á Jótlandi á þeim stefnudegi, sem Danir höfðu þeim lagit, en þat var hálfum mánaði fyrir Ólafsvöku. Ok er þeir kómu þar, fundu þeir þar engan mann hvárki af dróttningar hendi né greifans, þann er þeim gerði orskurð um sitt erendi. Síðan gerðu þeir menn upp til klausts þess, er jungfrúin var í, ok létu spyrja, ef nökkut ráð væri fyrir gert ferð hennar til Noregs. Hon sagði svá, at alls ekki ráð væri fyrir gert, svá at hon vissi. Ok eptir þat sendi hon svein sinn til drótt-

ingar ok spyr, ef hon vildi nökkut ráð fyrir gera hennar ferð. En dróttning veitti þau andsvör, at hon mátti ekki ráð fyrir henni gera svá skjótt fyrir sakir þess stríðs, er hon hafði við hertugann. Nú lét jungfrúin þetta segja
5 Norðmönnum. Ok er þeir vissu, at dróttningin vildi ekki ráð gera fyrir jungfrúnni ok þeir menn, er þar skyldu fyrir sjá at búa hennar ferð til Noregs, þá fór Hákon byskup ok þeir menn, sem til ferðar váru fengnir með honum, upp til klaustrsins at finna jungfrú ok töluðu við hana ok
10 báðu hana skjóta sínu máli á guðs vald ok Noregs konungs. Jungfrú hafði fyrst hér mart á móti, ok því næst sagðist hon vera fangafá allskostar svá skjótt á braut at fara, en byskup kvað þat alt til reiðu með sér, þat sem hon þurfti at hafa, ok svá luku þau sinni ræðu, at Hákon
15 byskup handfesti jungfrú Ingibjörgu Magnúsi konungi til handa. Eptir þat lögðu þeir stefnudag við jungfrú, nær Norðmenn skyldu koma eptir henni, en hon skyldi þeim til skips fylgja. Í þessu bili lá Birgir jarl í Eyrasundi við Svía her, ok er hann spurði til Norðmanna, sendi
20 hann þeim orð, at hann vildi finna Norðmenn. En þeir Hákon byskup hvötuðu sinni ferð ekki því minnr, þvíat þeir vissu, at Birgir jarl hafði beðit jungfrúnnar, ok vildu þeir þenna trúnað ekki undir honum eiga. Ok er stefnudagr kom, bjoggu Norðmenn sik til uppgöngu með öllum
25 vápnum, en settu menn til at geyma skipa sinna, þvíat þeim var mikill grunr á Dönum, en höfðu sjálfir afla lítinn í svá miklu landi. Ok er þeir kómu til klaustrsins, þá báðu þeir jungfrú efna orð sín ok fylgja þeim. Rézt hon þá til ferðar með Norðmönnum ok við henni tveir ridd-
30 arar með mörgum konum ok sveinum. Þríorrinn af klaustrinu lagði hér fátt til, þvíat honum var mikill ótti at Norðmönnum. En þetta rézt svá skjótt, at engi þeira Dana vissi fyrr, en jungfrú var komin á veginn. Norðmenn lögðu þegar á braut skipum sínum af Danmörk, ok
35 kómu til Túnsbergs Ólafsvökuaptan.

Frá sendimönnum Skotakonungs.

347 (307). Eptir þat er þeir Hákon byskup váru farnir suðr til Danmerkr, en konungarnir váru norðr farnir, kómu vestan af Skotlandi sendimenn Skotakonungs erk-idjákn einn ok riddari, sá er Missel hét. Þeir fóru meir 5 með fagryrðum en trúnaði, at því er konungi virðist, ok þeir fóru svá braut, at engi maðr vissi fyrr, en þeir undu segl sitt. Þá sendi Hákon konungr Brynjólf Jónsson eptir þeim ok höfðu þá aptr við sér. Sagði konungr þá skyldu vera í Noregi þann vetr, fyrir þat er þeir vildu 10 fara orlofslaust frammar en aðrir sendimenn.

Frá mönnum Hákonar byskups með bréfum til konungs.

348 (308). Hákon byskup gerði menn við bréfum til Hákonar konungs ok sagði alt um ferðir sínar ok svá þat, at jungfrú var komin í Noreg á guðs náðir ok kon- 15 ungs, lét hana ok því svá fámenna, at þeir vildu engan trúnað eiga undir Dönum at biða þar til, er jungfrú mætti búa sína ferð svá sœmiliga, sem hennar tign byrjaði. Þetta bréf kom til Hákonar konungs í Björgyn, ok þótti honum vel, þegar jungfrúin var komin í landit með sjálfrar 20 sinnar vilja. Lét konungr þá við búast kvámu jungfrúnnar. Stefndi hann þá til sín öllum hinum beztum mönnum í landinu, Knúti jarli ok svá kennimönnum. Konungr sendi menn á mót þeim byskupi ok konungsdóttur, þvíat Magnús konungr hafði þat kosit, at sem 25 skjótast skyldi at snúa brullaupsgerðinni. Þeim byskupi byrjaði heldr seint, váru þau nökkurar 3 vikur á leiðinni. Þau kómu nökkurum nóttum fyrir Maríumessu hina síðari ok lögðu fyrst í Laxavág.

Jungfrú Ingibjörg kom til konunga,

30

349 (308). Þeir konungarnir váru fyrir í bænum ok gengu þegar til skipa sinna, ok allir hinir beztu menn með þeim, ok ætluðu at róa á mót þeim, en veðr var svá

hvast, at þeir féngu hvergi róit. Annan dag eptir reru þeir á mót jungfrú konungar ok allir byskupar. Fögnuðu konungar henni með hinni mestu blíðu ok öllu hennar föruneyti. Þá var þat ráð fyrir gert, at jungfrú skyldi ekki koma í konungsgarð fyrr, en brullaupit skyldi vera. Fór hon upp til Mikjálskirkju ok Hákon byskup við henni, ok váru þar nökkurar 7 nætr. Hákon konungr mælti svá, þegar hann hafði séna jungfrúna: Þat hafða ek sætlat, sagði hann, at fagna vel jungfrú, er hon kæmi í Noreg, en svá giptusamliga lízt mér á hana, at ek skal nú hvar meiri stund á leggja hennar mál. Hákon konungr bauð Magnúsi konungi kost á, hvárt hann vildi heldr gera láta veizluna í nausti, því er hann var vígðr í, eða í konungsgarði. Magnús konungr sagði eigi skorta hin beztu herbergi í konungsgarði. Váru þar þá búnar 3 hallir með hinum bestum föngum alls konar, er til váru í landinu.

Pausuð jungfrú Ingibjörg Magnúsi konungi.

350 (309). Sunnudaginn eptir Maríumessu síðari var jungfrú pausuð Magnúsi konungi með mikilli sæmd. Váru báðir konungarnir í steinhöllinni, byskupar allir, Knútr jarl ok flestir lendir menn ok hirðstjórar ok hit bezta mannval. Frú Margrét dróttning var í tréhöllinni ok jungfrú Ingibjörg ok alt hennar föruneyti, konur ok karlar, ok alt klaustrafólk ok mart annarra góðra manna. Í jólahöllinni var Ögmundur krækidanz, Erlingr Álfsson, kaupmenn ok útlent fólk ok bæjarmenn. Sextán hundruðum manna var veitt utan sveinum. Hákon konungr mælti svá fyrir í þeiri höllinni, sem hann var, at hverr maðr skyldi kjósa, hvat hann vildi drekka, því at eigi var vín úgnœgra en annarr drykk. Var þat vitra manna mál, at eigi mundi slík brullaupsveizla hafa ger verit í Noregi sem þessi Konungr átti þá tal við sína menn, hvárt Magnús konung skyldi vígja undir kórónu eða eigi. Lögðu menn þar allmisjafnt til. Sumir mæltu, at Magnús

konungr mundi stærast með kórónunni ok mundi vilja hafa hirð aðra, ok væri þat greina vænt með konungum. En Hákon byskup ok þeir menn, sem farit höfðu með honum, sögðu konunginn því heitit hafa, at þau skyldu bæði kórónuð vera. Fluttu þetta margir vinir þeira, 5 ok svá kom þessu, at með vissu eigi, hvernin verða mundi. Gékk þá Magnús konungr til ok flutti sitt mál fyrir konunginum ok mælti svá: Eigi skulu þér, herra, trúa þeira manna orðum, er þat segja, at ek muna nökkura stærð upp taka, þótt þér veitit mér þá sœmd, sem engi 10 Noregskonungr hefir veitt sínum syni, þvíat þér vitut þat sjálfir, minn herra, at ek hefi yðr mjúklyndr verit. Vænti ek, at enn skal svá vera, þótt þér veitit mér þessa sœmd. Hákon konungr mælti: Satt er þat, Magnús konungr, at þér hafit ástsamliga til vár gert. Er þat ok úmakligt, 15 at ek unna yðr eigi hinnar hæstu tignar, eptir því sem framast er guðs vili til. Brullaupsveizla stóð 3 daga.

Krúnaðr Magnús konungr Hákonarson.

351 (310). Krossmessa var óðinsdaginn. Lét konungr þá um búast af nýju í garðinum, þvíat Magnús 20 skyldi vígja þann dag undir kórónu. Var þá sungit árla í bœnum, ok at lyktum tíðum sótti út fólkit alt í konungsgarð. Váru þá allir hlutir líktir eptir því, sem þá var, er Hákon konungr var vígðr. Var svá öllum hlutum skipat sem þá: fyrst fóru þeir, er rýmdu veginn, þar 25 næst þeir, er merkin báru, þá sýslumenn, eptir þat lendar menn. Þá gengu 4 lendar menn ok bártu mikit taflborð milli sín yfir höfði sér ok þar á konungaskrúð ok vígsluklæði. Þar næst gengu þeir Erlingr Álfsson ok Brynjólfur Jónsson ok báru 2 ríkisvöndu af silfri ok mjök gulli 30 búna. Þar næst gékk Knútr jarl ok bar kórónu, ok leiddu hann 2 stallarar, þvíat hann var mjök sjúkr; jafnfram honum gékk Gautr Jónsson ok bar vígslusverðit. Þar næst váru leiddir konungarnir. Við garðshlið í kon-

ungsgarði komu í mót byskupar, ábótar ok lærðir menn með processione, ok hófu upp söng ok gengu svá til altaris. Eptir þetta var messa sungin, ok fór vígalan allvel fram, eptir því sem heilug kirkja býðr. Missel

5 riddari, sá er konungr af Skotlandi hafði sent til hans, stóð uppi á kórinum ok undraðist mjök atferli víglunnar, þvíat þat er ekki siðr í Skotlandi at kóróna konunga. Honum fannet svá mikit til víglunnar, at hann klökk, áðr en þeir sögðu honum, er hjá stóðu. Ok þá er Magnús

10 konungr var klæddr, ok Hákon konungr ok Einarr erkibyskup ok aðrir 3 byskupar lögðu um hann víglusverðit, þá tók riddarinn skozki til orða: Þat var mér sagt, at hér væri ekki riddarar dubbaðir í þessu landi; en ek sá engan riddara jafnvel dubbaðan, þar sem 5 hinir ágætustu

15 höfðingjar í þessu landi leggja um hann sverðit. Þá er Magnús konungr var skryðdr, leiddi erkibyskup hann til sætis. Síðan vígðu þeir dróttningina. Þá gékk Hákon konungr at stólinum, er Magnús konungr sat í. Magnús konungr vildi þá upp standa í móti honum. Hákon konungr tók hendinni á öxl honum ok mælti: Eigi skulu

20 þér upp standa í móti mér, frændi, þvíat þér skulut nú halda yðr sem tiguligast ok hneigja engum manni þenna dag. Er nú ok sá dagr kominn, er ek vilda gjarnast, er ek sé mitt hald svá mjök tignat, sem nú er hér í

25 dag, heldr en ek munda fyrirmuna yðr þessar tignar. En því leitaða ek ráðs hér um, at ek vilda vita hér um annarra manna tillögur, ok váru þeir hinir sömu, er mik löttu þessa, ok eigi hafa áðr verit umbótamenn með mér ok hinum fyrrum yðrum frændum, sem guð fyrirláti þeim.

30 Þá er messu var lokit, fylgði erkibyskup ok aðrir byskupar konunginum heim til herbergis, sem fyrr syngjandi lof guði. Þá afklæddist konungrinn vígluklæðum, ok veitti erkibyskup honum alla þjónustu, er víglunni átti at fylgja. Eptir þat fór hann í allan konungsbúnað ok

35 bar kórónu þann dag. Eptir þat gengu konungarnir til

borðs, ok var þann dag hin fegrsta veizla með miklum fagnaði Magnúsi konungi til sæmdar ok frú Ingibjörgu dróttningu ok öllum þeira vinum, sem Sturla kvað:

Ungr tóktu, jöfra þengill	ok, sókngeðir! síðan,	
sægr! við vígslu frægri,	snjallmæltr, hlutut allrar,	5
kynnisk kapp þitt mönnum,	her lýsi ek veg vísa,	
konungs nafn á þik, jafnan;	vald fram komit aldar.	

Ok enn:

Heilags hafit hála,	Snjallr má Eirfkr öllu,	
hraustr þengils sonr! fengit.	alldýrr konungr! stýra,	10
þik reifir guð gæfu	yðvarr þroski gengr óskum	
gnótt, þjóðkonungs dóttur.	einart, við guð hreinan.	

At þessi veizlu gáfu konungarnir margar sæmiligar gjafir, fyrst erkibyskupi ok öðrum höfðingjum. Magnús konungr gaf öllum sveitungum sínum gjafir ok mörgum öðrum. 15 En eftir veizluna hafði hann alla danska menn í boði sínu, þá sem frú Ingibjörgu höfðu sunnan fylgt, ok leysti þá alla höfðingliga af höndum, ok fóru þeir heim til Danmerkr, en eftir váru með dróttningu konur þær ok sveinar, sem henni líkaði. 20

Andlát Knúts.

352 (311). Knútr jarl var mjök krankr um veizluna; litlu síðar lagðist hann í rekkju ok andaðist. Hákon konungr gerði líkferð hans vegliga; hann var jarðaðr í Kristskirkju hjá Hákonu feðr sínum. Jarl var manna 25 kurteisastur um alla hluti, klerkr góðr, manna örvastr af fé, hár maðr vexti ok vel yfirlits, drykkjumaðr of mikill, ok þar af fékk hann vanheilsu. Þetta haust kómu utan af Grænlandi Oddr af Sjöltum, Páll Magnússon ok Knarrarleifr. Þeir höfðu verit brottu 4 vetr. Þeir sögðu, at 30 Grænendingar höfðu gengit undir skattgildi, svá at öll manndráp skyldi bæta við konunginn, hvárt er væri norrœnir eða grœnlenskir, ok hvárt sem þeir váru drepnir

í byggð eða norðrsetu, ok alt norðr undir stjörnuna skyldi konungr þegnildi taka, sem Sturla kvað:

Norðr líkar þér alt at auka	Pengill hefir þar annarr engi
yðvart vald um heiminn kalda,	allvaldr en þú ríki haldit;
5 gegnir munu því fyrðar fagna,	lengra telja þjóðir þangat
fjörnir álfr! und leidarstjörnu.	þína dýrð en rauðull skíni.

Þetta sumar sendi Hákon konungr til Íslands Hallvarð gullskó at flytja sitt erendi við jarl, at hann endi sín einkamál. Hallvarðr kom í Hvítá ok fór at finna jarl

10 ok flutti djarfliga konungs erendi. Jarl tók því vel ok kvazt svá skyldu gera, sem konungr hafði orð til sent. Hallvarðr fór til Reykjaholts ok sat þar um vetrinn. Þeir jarl fundust um vetrinn öndverðan, ok sóru þá nökkurir bændr konungi trúnaðareidda, þeir er áðr höfðu

15 mót staðit. Jarl sat um vetrinn fyrir norðan land ok leitaði ráðs við bændr, hverju svara skyldi. Buðu bændr at leysa jarls vegna við konungsmenn sumir 200, sumir 100, sumir 12 aurum. Þá er Hallvarðr spurði þetta, kvað hann konung ekki vilja, at bændr væri pyndir til

20 svá stórra féggjalda, kvað hann vilja hafa mátuligan skatt af almenningi, ok hét í mót réttarbótum. Hallvarðr flutti konungs mál við Vestfirðinga, ok hétu þeir at koma til Þórsnesþings um várit ok sverja þar konungi land ok þegna. En er jarl varð þessa víss, stefndi hann bóndum

25 til Hegransþings ok lét þar nökkura menn sverja konungi land. En Hrafn Oddsson kom eigi til Þórsnesþings, ok því kom Hallvarðr ekki. Var þá skotit til alþingis. Drógu allir hinir stærstu menn í fjörðum vestr stórflokka, er at leið þingstefnunni. Þeir sendu menn á fund sona

30 Steinvarar ok Andressona, at þeir skyldu ríða til þings með öllum afla sínum fyrir austan Þjórsá. Þorvarðr Þórarinsson hafði heitit at koma með Austfirðinga. Gizurr jarl kom til alþingis með miklu liði. Jarl flutti þá konungs mál bæði við Norðlendinga ok Sunnlendinga ok bað

35 þá til með góðum orðum, en kallaði fjórráð við sik, ef

þeir mælti í mót. Eptir þat var skipuð lögrétta, ok sóru flestir hinir beztu bændr or Norðlendinga fjórðungi ok Sunnlendinga fjórðungi fyrir utan Þjórsá Hákonni konungi land ok þegna ok æfinligan skatt. Síðan reið jarl af þingi ok suðr í Laugardal ok hélt þar saman flokkinum um hríð. Sigvarðr byskup ok Hallvarðr riðu á Þverárþing; gengu þá Vestfirðingar undir hlýðni. Sóru fyrst Hrafn Oddsson, Sturla Þórðarson, Sighvatr Böðvarsson, Einarr Þorvaldsson, Vigfúss Gunnsteinsson, ok þrír bændr með hvenjum þeira. Þrír bændr sóru fyrir Borgfirðinga. 10 Þá höfðu allir Íslendingar gengit undir skatt við Hákon konung utan Austfirðingar frá Helkunduheiði ok til Þjórsár í Sunnlendinga fjórðungi.

Frá Magnúsi konungi.

353 (312). Hákon konungr sat um vetrinn í Björgyn, 15 en Magnús konungr fór suðr í Stafangr. Einarr erkibyskup leiddi hann til skips ok mælti svá: Jafnan hefir mér fyrir þótt at skilja við yðr utan nú, þvíat þat gleðr mik nú, at ek hefi veitt yðr alla þá þjónostu, sem ek má yðr til tignar gera; fyrst gaf ek yðr konungsnafn, 20 eptir þat pausaða ek yðr við dróttningina, síðan vígða ek yðr undir kórónu ok svá dróttningina. Er nú þat eitt eptir, sem guð láti mér eigi auðit verða, at standa yfir grepti yðrum. Magnús konungr þakkaði byskupi bæði orð ok þjónostugerð. Magnús konungr dvaldist í Stafangri um hríð. Hann fór norðr aptr fyrir jólin, ok sátu þeir Hákon konungr báðir samt um jólin í Björgyn, ok var þessi hinn 5 vetr hins fimta tigar konungdóms hans. Snemma um várit bjoggu konungarnir ferð sína austr til Víkr ok ætluðu alt til Elfar at finna Birgi jarl, hefjandi 30 sína ferð eptir því sem áðr höfðu orð í milli farit, ok skyldu þeir gera ráð um eignir þær, sem dötr Eiríks konungs áttu í Danmörk, þvíat þeir áttu þá þar heimtingar Magnús konungr ok Valdimarr Svíakonungr, þvíat

hann hafði þá fengið Sophíu dóttur Eiríks konungs systur Ingibjargar dróttningar. Þá er konungarnir fóru or Björgyn, var eftir frú Margrét dróttning ok Ingibjörg dróttning, þvíat hon var með barni. Konungarnir fundu sendimenn Birgis jarls í Túnbergi. Sögu þeir, at jarl mætti eigi finna þá fyrir fjölskyldu sakir, en gaf þat ráð, at menn væri sendir til Danmerkr ok vita, hvat hver þeira systra ætti Ingibjörg ok Sophía eða þær 2, sem úgiptar vǫru, ok skipta síðan með jafnaði.

10

Frá Hákon.

354 (313). Magnús konungr ok Hákon konungr sendu menn suðr til Danmerkr. Pál gás, Andres plytt ok Þorlaug bosa, ok skyldu þeir yfir sjá þetta skipti af hendi Magnús konungs ok frú Ingibjargar. Ok er þeir kómu til Danmerkr, var þar Aðalbrikt hertugi af Brúnsvík ok hafði ráð öll með dróttningu. Dvöldust þeir Páll með hertuga um sumarit ok féngu engan orskurð sinna erenda. Hákon konungr fór til Oslóar, en Magnús konungr austr til Borgar at sjá um þau lén, er Hákon konungr hafði veitt frú Ingibjörgu. Í þessarri ferð fékk Magnús konungr sjúkleika, af því er hann hafði riðið svá mikinn, ok sneri hann þá til Oslóar, ok var þá nökkuru léttara. Gékk hann þá til kirkju, ok gerði byskup processionem í mót honum; héðan af bættist honum. Síðan fóru konungarnir norðr til Björgynjar, ok kómu norðr um vakna skeið. Þá sendi Hákon konungr þá or landi Loðin lepp ok Hákon eysil. Þeir fóru út til Soldans konungs til Serklands með mörgum fálkum ok torgætum gripum. Tók Soldann þeim vel, sem Sturla kvað:

30 Allvaldr dýrkask út með Serkjum. Víða hrjóta veglig mæti
innanlands af mildi sinni, vægðarlaust af yðrum fræðum;
þjóðum líka þínir haukar hollar prýði heiminn allan
þaðra alt með Blálands jadrí. hnossir þínar, mæðar tínir!

Þetta sumar kom utan af Íslandi Hallvarðr gullskór ok

sagði, at svarinn var skattur Hákonu konungi á Íslandi. Með honum kom Sighvatr Bødvarsson, Sturla Hrafnsson. Þá kom ok Brandr ábóti Jónsson at orðsendingu erkibyskups ok fór til móts við hann. Þorlaugr bosi kom til Hákonar konungs í Björgyn ok sagðist ekki geta sýst; 5 en þeir váru eptir Páll gás ok Andres plyttr. Þetta sumar var fœddr í Björgyn Ólafr son Magnús konungs ok Ingibjargar. Um haustit fóru konungarnir norðr til Þrándheims ok dróttningar, en junkherra Ólafr var eptir at nunnusetri. En er þau kómu norðr, gerði erkibyskup 10 fagra processionem í mót þeim. Sátu þeir þenna vetr í Þrándheimi. Andres plyttr kom sunnan af Danmörk ok sagði ekki skipti vera gert með frú Ingibjörgu, en vita kvazt hann, hversu miklar eignir váru ok svá hvar lágu.

Útbod.

15

355 (314, 315). Hákon konungr sat um jólin í Þrándheimi ok hafði mikinn kostnað. Brandr ábóti var með honum, ok var konungr vel til hans. Einarr erkibyskup var sjúkr um vetrinn, gékk hann lítt at finna konung, en þó fóru allir hlutir vel með þeim. Dró Magnús 20 konungr þar ok alla hluti til. Um sumarit kómu bréf vestan af Suðreyjum frá konunginum. Hann kærði mjök þann úfrið, er jarl af Ros ok Kjarvagr son Machamals ok aðrir Skotar gerðu í Suðreyjum, þá er þeir fóru í Skíð, brendu bosi ok kirkjur, drápu bæði karla ok konur 25 ok létu smábörn sprökla á spjótaoddum. Þeir sögðu, at Skotakonungr ætlaði undir sik at leggja allar Suðreyjar, ef honum ynnist líf til. Þetta fékk konunginum mikillar áhyggju. Bar hann þetta mál fyrir vini sína. En hvat sem hvern lagði til, þá var þat ráð tekit, at 30 konungr sendi bréf um allan Noreg ok bauð út leiðangri bæði at vistum, skipum ok liði. Stefndi hann öllum þessum her til móts við sik í Björgyn. Einarr erkibyskup átti tal við kórsbræðr um byskupskosning á Íslandi, ok

kjöru þeir Brand ábóta með samþykki beggja konunganna. Þá var ok utan komit af curia sira Gillibert. Hann sýndi bréf páfa, at hann gaf í vald erkibyskups byskupskosning í Hamri, ok skyldi hann þó kjósa Gillibert, eptir því sem konungs vili var til. Hinn 4 dag nonas Martii mánaðar vígði Einarr erkibyskup þá báða til byskupa, Gillibert til Hamars, en Brand til Hóla; váru þar við Pétr byskup af Björgyn ok Þorgils byskup af Stafangri.

Hákon konungr byrjaði herferð til Skotlands.

- 10 356 (316, 317). Hákon konungr fór or Niðarósi nær miðri föstu út til Orkadals ok svá suðr um fjall ok hit efra austr til Víkr ok svá austr til Elfar, eptir því sem orð höfðu í milli farit þeira Birgis jarls, at þeir skyldu finnast í Ljóðhúsum í páskaviku. Ok er Hákon
- 15 konungr kom til Ljóðhúsa, var jarl í brottu. Litlu síðar fór Magnús konungr or Þrándheimi ok dróttningar báðar. Hann hafði tíðir þáskadag í Frekeyjarsundi; hann fór suðr til Stafangrs. Hákon konungr kom krossmessu dag í Björgyn, dvaldist þar um vórit ok hélt á búnaði sínum.
- 20 Þá er Magnús konungr hafði gert ráð fyrir útboðum ok skipabúningi í Rygjafylki, þá fór hann til móts við Hákon konung. Eptir þat samnaðist lið hversdagliga til bæjar, bæði lendir menn ok sýslumenn ok flestir handgengnir menn í landinu. Hákon konungr hafði almenniligt þing
- 25 uppi á Bökkum. Lýsti konungr því, at hann ætlaði at halda her þeim öllum til Skotlands ok hefna þess úfriðar, sem Skotar höfðu gert ríki hans. Magnús konungr bauð at vera fyrir herinum, en Hákon konungr þakkaði honum ástsamliga, en sagðist sjálfr fara vilja. Hann fékk öll
- 30 landráð í hendr Magnúsi konungi. Hann gaf upp bóndum, at engar sakir skyldu sýslumenn sökja, meðan hann væri í brottu, utan þær er stærstar væri. Hákon konungr hafði skip hit mikla, er hann hafði gera látit í Björgyn, ok ætlaði sér til útfáraskips; þat var 7 rúm ok 20 ok

gert af eik einni; þat var með drekahöfðum öllum gull-
lögðum, ok búinir svírnir. Um várit hafði Hákon kon-
ungur sent vestr um haf Jón Langlifarson ok Heinrek
skot at fá leiðsögumenn. Þeir fundu Duggál konung ok
sögðu honum, at hersins var austan ván. En þat orð 5
lék þar á, at Skotakonungur mundi herja í eyjarnar um
sumarit; en Duggáll laust þá upp, at austan væri komit
af Noregi 40 skipa, ok heptust Skotar þá.

Frá Hákoní konungi.

357 (318). Áðr nökkuru en konungrinn væri búinn, 10
sendi hann átta skip vestr fyrir sér. Þessir váru þar for-
menn, Rögnvaldr urka, Erlingr Ívarsson, Andres Nikulásson,
Hallvarðr rauðr ok enn fleiri. Þeir lágu um hrið út við haf
ok byrjaði eigi. Þá er Hákon konungur hafði búið skip sitt,
lagði hann or bönum ok mestr hluti hersins. Konungur lagði 15
til Eiðsvágs, ok síðan fór hann inn til bæjar ok dvaldist þar
um hrið, ok fór síðan út til skips ok sigldi út í Herðluver.
Kom þar saman allr herrinn bæði norðan or landi ok
sunnan, ok var þat stórmikill herr, sem hér segir í Hrafn-
málum, ok Sturla kvað:

20

Sóttu sóknhvattar	alt brá jarðbeltis
sveitir hálceitan	austan sigrflaustum
geira glymtæri	gjálfr af Gautelli
glyggs or Finnhygðum;	gætis háætta.

Ok enn:

25

Öngr sá ormvengis	lukti lómblekkir
ótti vígdróttir	landa útstrandir
fleiri flugstæris	hriðar herskiðum
feins í stað einum;	harðr ok rangarði.

Hákon konungur lá með herinum öllum í Herðluveri, var 30
þat allmikit lið ok frítt. Mörg hafði konungrinn stórskip
ok vel búin, sem hér segir:

Glumdi á gjálfrtömdum	skein af skautvöðum
gestils skeiðhestum	skeiðum brynreiðar
eldr of allvaldi	sól um sigdeili
ægis nafnsrægjum;	snotran úþrotlig.

35

Nökkurum nóttum síðar en Hákon konungur kom í Herðluver, sigldu þeir í haf Rögnvaldr ok Erlingr með þeim skipum, er þeir höfðu, ok skildust í hafi, ok kom Rögnvaldr til Orkneyja með sumum skipunum, en Erlingr ok Andres ok Hallvarðr randr sigldu fyrir sunnan Hjaltland ok síðan vestr fyrir Barreyjarfjörð, ok sá ekki land fyrr en Suðasker vestr af Orkneyjum. Síðan sigldu þeir inn undir Skotland ok kómu við Dýrnes, ok géngu þar upp ok brutu kastala einn, er þar var, en menn þeir, er þar váru, flýðu undan. Síðan brendu þeir meir en 20 bæi, ok þá sigldu þeir í Suðreyjar ok fundu konunginn af Mön.

Hákon konungur fór af Noregi.

358 (319). Þrim nóttum fyrir Seljumannavöku sigldi Hákon konungur í Solundarhaf með öllum herinum. Þá hafði hann verit konungur at Noregi 40 vetra ok 6 vetr. Var þá allgóðr byrr ok fagrt veðr. Var flotinn allglæsilligr at sjá, sem hér segir:

Laust af liðföstum	ferð var friðskerðis
ljósum valdrósar	flokka áþokkuð
brims á bjarthimna	heims um hafstrauma
blómum vegljóma;	bringa eldingum.

Hákon konungur hafði mjök valit lið á skip sitt. Þessir váru í fyrirrúmi, Þorleifr ábóti af Hólmi, síra Askatín, prestar 4 ok aðrir klerkar konungs; þessir leikmenn, Áslákr guss, stallari konungs, Andres af Pyssisey, Andres Hávarðarson, Guthormr Gillason ok Þorsteinn bróðir hans, Eiríkr skota Gautsson ok enn fleiri. Þessir váru í krapparúmi, Áslákr Dagsson, Steinarr herka, Klemet langi, Andres gums, Eiríkr son Duggáls konungs, Einarr lungbarðr, Arnbjörn svæla, Sighvatr Böðvarsson, Höskuldr Oddsson ok Jón hóglifi, Árni slyngr. Í þriðja rúmi var Sigurðr son Ívars rófu, Helgi son Ívars af Loflóí, Erlendr skósveinn, Dagr af Suðrheimum, Brynjólftr Jónsson, Guðleikr sneis ok enn fleiri herbergismenn konungs.

Andres plyttir var féhirðir konungs. Þessir váru í stafur, Eiríkr kífa, Þorfinnr Sigvaldason, Kári Eindriðason, Guðmundr Jónsson ok enn fleiri skutilsveinar. Viðast váru 4 menn í hálfrymi. Með Hákoní konungi fór or Björgyn Magnús jarl af Orkneyjum, ok gaf konungr honum gott 5 langskip. Þessir lendir menn fóru með Hákoní, Brynjólfr Jónsson, Finnur Gautsson, Erlingr Álfesson, Erlendr rauði, Bárðr í Hestbø, Eilífr í Naustdali, Andres pottir, Ögmundr krækidanz. Þeir sigldu fyrir, Rögnvaldr urka ok Erlingr Ívarsson; Jón dróttning var eptir í Björgyn, ok enn fleiri 10 skipstjórnamenn, þvíat þeir váru eigi búnir. Gautr af Meli ok Nikulás or Giska váru eptir með Magnúsi konungi. Margir váru aðrir ágætir skipstjórnamenn með Hákoní konungi, þeir sem enn verðr getit. Hákon konungr fékk høgjan byr ok var 2 nætr í hafi ok tók Hjaltland með hlut 15 hersins, þar sem heitir Breiðeyjarsund, sem Sturla kvað:

Leysti langrastar
landa stýrandi
hældum háfaldar
húfum bládúfur;

lýstisk hrein hæstum
höfn af skipstöfnum
eldi álfoldar
auðar glóðrauðum.

20

Hákon konungr lá í Breiðeyjarsundi nær hálfum mánaði, ok sigldi þaðan til Orkneyja ok lá um hríð í Elliðarvík, þat er nær Kirkjuvági. Þar hafði Hákon konungr tal við ráð sitt ok lýsti því fyrir þeim, at hann vildi skipta herinum ok senda sumán suðr til Breiðafjarðar at herja 25 þar, en hann sjálfr vildi bíða með Orkneyingum með stórskipunum ok mesta hluta hersins. En bændr ok leiðangrsfólk gerðu sik bera á mót at mæla at fara nokkur nema með konunginum sjálfum, ok því eyddist þessi ferð. Ólafsvökudagr var á sunnudegi, ok lét Hákon konungr 30 syngja hátíðliga tíðir í landtjaldi ok veitti um daginn almúganum á skipi sínu. Eptir Ólafsvöku sigldi Hákon konungr or Elliðarvík suðr fyrir Múla fyrir Rögnvalds-eyjar með öllum herinum. Var þá til konungs kominn Rögnvaldr utan or Orkneyjum með þeim skipum, er 35

honum höfðu fylgt. Hákon konungr lagði herinum í Rögnvaldsvág ok lá þar um hríð. Þá gerir hann menn yfir á Katanes, ok lagði á þá gjald en hét þeim í mót friði, ef þeir géngu undir, ella afarkostum. Katnesingar 5 játtuðu gjaldi, ok fékk Hákon konungr þar menn til viðtöku, svá sem hér er kveðit:

Fyst tók fjörleystum

fróðr af Nesþjóðum

gjald hinn gríðmildi

gætir norðsætra;

öll var ógnfallinn

öld á stórvöldum

hrædd við herklæddan

herði böðgerðar.

10

Þá er Hákon konungr lá í Rögnvaldsvági, dró myrkr mikit á sólina, svá at hringr lítill var bjartr um utan, ok hélzt þat stund dags. Hákon konungr hafði spurt ill tíðindi or Suðreyjum, þvíat Jón Langlífason hafði 15 komit til konungs á Hjaltlandi, er konungr hafði vestr siglt, ok sagt þau tíðindi, at Jón konungr í Suðreyjum mundi hafa um skipt sínum trúnaði ok snúizt til Skotakonungs. En Hákon konungr vildi því ekki trúa, fyrr en hann reyndi. Lafranzvökudag sigldi Hákon konungr 20 or Rögnvaldsvági yfir Petlandsfjörð. Hann hafði þá spurt, at þeir váru þá komnir í eyjarnar Jón dróttning ok Kolbeinn Ásláksson ok þau skip, er austan var ván ok eptir höfðu dvalizt. Hákon konungr sigldi öllum herinum til hafnar þeirar, er heitir Ásleifarvík, ok þaðan 25 til Ljóðhúsa ok svá til Rauneyja ok þaðan í Skíðsund, ok lá þar, sem heitir Kerlingarsteinn. Þar kómu til hans Magnús konungr or Mön ok þeir mágar Erlingr Ívarsson ok Andres Nikulásson, Hallvarðr ok Nikulás tartr. Þeir sigldu allir saman ok Jón dróttning ok 30 skildust í hafi. Nikulás hafði hvergi við land komit fyrr en í Ljóðhúsum, síðan hann sigldi af Noregi. Þann dag er Hákon konungr sigldi or Skíðsundi, kom Duggáll konungr til hans á léttskútu ok bað Hákon konung skynda sem mest eptir sér. Konungr sigldi þaðan í Mylarsund, 35 en þaðan undir Kjarbarey, ok kom þar saman allr herrinn,

bæði Duggáll konungr ok Suðreyingar. Hákon konungr hafði þá á öðru hundraði skipa, ok flest stór ok öll vel skipuð bæði at mönnum ok vápnnum.

Hákon konungr sendi til Satiris.

359 (320). Þá er Hákon konungr lá í Kjarbarey, 5 sendi hann suðr til Satiriseiðs 50 skipa. Váru þessir þar fyrir Duggáll konungr, Magnús af Mön, Brynjólfur, Rögnvaldr urka, Andres potttr, Ögmundur krækidanz, Vígleikr prestsson. Hann gerði 15 skip til Bótar; váru þar fyrir Erlendr rauðr, Andres Nikulásson, Símon stuttr, 10 Ívarr ungi, Eyfari ok Guthormr Suðreyingar á sínu skipi hvárr. Hákon konungr sigldi í Guðey fyrir Satiri. Þar kom til hans Jón konungr; fór hann á skip Þorgils byskups. Hákon konungr bað hann fylgja sér, eptir því sem hann var skyldr til, en Jón konungr taldist undan 15 ok sagðist hafa svarit eið Skotakonungi ok halda meira ríki af honum en Noregskonungi, ok bað Hákon konung gera ráð fyrir því ríki, er hann hafði honum fengit. Hákon konungr hafði hann með sér um hrið ok ætlaði at mýkja skap hans til trúnaðar við sik. Margir lögðu þungt til 20 hans mála.

Frá Hákonni konungi.

360 (320, 321). En er Hákon konungr lá í Guðey, kom til hans ábóti einn af grámunka klanstri ok bað friðar stað sínum ok varnaði heilagrar kirkju, ok þat veitti 25 konungr honum. Þá kómu menn frá Duggáli konungi ok sögðu, at Margaðr ok Engus af Satiri vildu gefa upp þau lönd, er þeir héldu, ok veita konungi sína fylgd. En konungr hafði þau andsvör, at hann mundi eigi þar herja, ef þeir kæmi á hans vald um daginn eptir fyrir 30 hádegi, ella kvezt hann mundu herja. Um morgininn eptir kom Margaðr ok lagði alt í konungs vald. Litlu síðar kom Engus ok gerði slíkt hit sama. En konungr

hét at koma þeim í sætt við Skotakonung, ef þeir sættist. Seldu þeir konungi gisla ok sóru eða. Konungr lagði gjald á ríki þeira 10 hundruð nauta. Konungr skipaði Engus eyna Íl; sem segir í Hrafnsmálum:

5	Hélt hinn hraðmælti	app gaf allkeppnum
	Hringa viðþingadr	Engus herfengna
	leiðir langakfðum	Íl fyrir írbóla
	leygs í Suðreyjar;	eyði dalreyðar.

Ok enn segir svá:

10	Stóð af stórráðum	foerðu hjálmhirða
	stýri brimdyra	hausu friðlausir
	óga of úrpvegna	jöftrar úsvífrum
	jardir vestrgræða;	ótta rándrótta.

Sunnan á Satíri er einn kastali, er hélt einn riddari.

- 15 Hann fór á fund Hákonar konungs ok gaf í hans vald kastalann, en konungr skipaði hann Guthormi bakkakólf. Bróðir Símon hafði legít sjúkr um hrið; hann andaðist í Guðey, ok grófu grámunkar hann at kirkju sinni á Satíri ok breiddu yfir leg hans kögur ok kölluðu hann helgan.
- 20 Þeir sem fóru til Satíriseiða, brendu þar byggðir, tóku slíkt af fé, sem þeir féngu. Þar til er þeim kom bæð Hákonar konungs, at hann bannaði þeim at herja. Sigldu þeir þá út undir Guðey til móts við Hákon konung, sem hér segir:

25	Géngu geðstrangir	sóddu svartklædda
	gætis vegmæsta	snóka dúnbróka
	sára um Satíri	bragnar byrgegnir
	sunnan logrunnar;	brands á Skotlandi.

- Hákon konungr gerði Andres pott suðr til móts við mena sína til Bótar. Þeir höfðu fengit einn kastala, ok höfðu þeir tekit grið af Norðmönnum. Þar var með Norðmönnum einn skipstjórnarmaðr, er Ruðri hét; hann þóttist atthorían til Bótar. Hann var útlægr af Skotlandi; hann hafði gert Skotum margan úfrið, en þeir váru brott farnir.
- 30 Síðan lagðist eyin Bót undir Hákon konung, sem hér segir:

Ferð vann friðskerðis	hreyfði hjör kleyfðan
fræg ok úvægin	hrafn á valtafni,
Bót af baugnjótum	féllu fjáendr stillis,
breiða guðleidum;	flæggr, í Suðreyjum.

Þeir fóru or Bót ok inn á Skotland ok brendu bæi nökkura. 5
Ruðri gerði þat ilt, er hann mátti, sem hér segir:

Brunnu búmanna	féllu fleinþollar
bygðir údygðar,	feigir svanteigar
heitr var hafsætra	suðr af sæskiðum
hallar lífgalli;	sóttir herdróttum.

10

Hákon konungr herjaði í Suðreyjum.

361 (322, 323, 324). Þá er Hákon konungr kom í Suðreyjar, kómu þau orð af Írlandi, at þeir buðust undir hans vald ok þóttust mjök þurfa, at hann kæmi af þeim úfrelsi enskra manna, þvíat þeir héldu þá alla 15 hína beztu staði með sjónum. Konungr sendi þá út Sigurð Suðreying at skynja, með hverju Írar byði honum þangat. Eptir þat sigldi Hákon konungr til Hereyja. Þenna tíma kómu jafnan sendimenn Skotakonungs til hans, predikarar eða hinir berfættu bræðr, ok leituðu 20 um sættir. Þá lét Hákon konungr Jón konung lausan ok bað hann fara í friði, hvert er hann vildi, ok gaf honum margar góðar gjafir. En hann hét at draga alt til sætta með þeim Skotakonungi ok finna Hákon konung, ef hann sendi honum orð. Hákon konungr sendi menn 25 á fund Skotakonungs at vita um sættir, Gillibert ok Heinrek byskup af Orkneyjum ok Andres Nikulásson, Andres plytt ok Pál súr. Þeir fundu Skotakonung ok töluðu um sættir. Lét konungr yfir því líkliga, at hann vildi sættast, ok kvæzt mundu senda til Hákonar konungs 30 þau sættarboð, sem hann vildi vera láta; fóru sendimenn aptr, en Skotar kómu lítlu síðar. Hafði Hákon konungr skrátt upp allar þær eyjar fyrir vestan Skotland, er hann kallaði sér, en Skotakonungr hafði nefnt þær, er hann vildi eigi lausar láta, var þat Bót ok Herey ok Kumreyjar. Gókk 35

því eigi saman sættin. Skutu Skotar meir í langbakka ok fóru með því aptr til konungs síns. Síðan hélt Hákon konungr inn undir Kumreyjar öllum herinum. Var þá enn fundr lagðr til sætta inn á Skotlandi; sendi Hákon konungs þangat byskupa ok lenda menn, en til móts við þá kómu riddarar nökkurir ok klaustramenn. Töluðu þeir mart um sættir, ok kom mjök í sama stað niðr sem fyrri. Ok er á leið daginn, sömnuðust Skotar margir af landi ofan. Þóttu Norðmönnum þeir ekki trúligir, ok fóru til skipa sinna ok fundu konung ok sögðu honum viðtal þeira, ok fýstu flestir, at upp væri sagt friðinum. Hákon konungr sendi þá til Skotakonungs hirðmann sinn, er Kolbeinn riddari hét. Hann fór með friðarbréfi því, er Skotakonungr hafði sent Hákon konungi, en skyldi aptr hafa með sér þat friðarbréf, er Hákon konungr hafði sent Skotakonungi. Hér með skyldi hann segja svá, at konungarnir fyndist með öllum sínum her; yrði þeir þá sáttir með guðs miskunn, þá væri vel, en ef þess yrði eigi auðit, bauð Hákon konungr Skotakonungi at berjast með öllum herinum, hefði sá gagn, er guð vildi. Þessu tók Skotakonungr ekki úlíkliga at berjast, en varð engi orskurðr á. Fór Kolbeinn aptr til konungs, ok þótti honum hans erendi lítit. Svá segir í Hrafnsmálum:

25	Bauð hinn bœðfróði bragna sigrmagnaðr austan orrostu optar spjótsköptum;	þorðut þrekstirðan þegnar úfegnir bjórs við blikrýri berjask útverja.
----	---	--

Þá var lokit öllum griðum. Hákon konungr sendi 60 skipa inn í Skipafjörð; var þar fyrir Magnús konungr af Mön ok Duggáll konungr ok Aleinn bróðir hans, Engus ok Margaðr, Vígleikr prestsson, Ívarr hólmr. Þeir eyddu bygð alla umhverfis vatn þat, er heitir Lokulofni, þat var jarlsríki eitt, er hét Lofnard. Mikill fjöldi eyja var í vatninu, ok eyddu þeir þær allar ok drógu til báta sína, 35 sem Sturla kvað:

Drógu dynsveigja
 darra flugskjærir
 báta bangnjótar
 breiðar strandleiðir;

eyddu úhræddir
 eyjar geirþeyjum
 vægðar í víðbygðu
 vatni herskatnar.

Aleinn bróðir Duggáls gekk yfir þvert Skotland, feldi mart 5
 manna ok tók mörg 100 nauta ok gerði hit mesta her-
 virki, sem hér segir:

Herðu herferðir
 hryggs í stórbygðir
 víða vargfæðis
 virðar gebstirðir;

fékk hinn sólkrakki
 felli gunnspelli
 öldum úsjaldan
 Aleinn lífdvalar.

10

Nökkur 10 skip braut fyrir þeim í Skipafirði. Ívarr
 hólmr tók sótt ok andaðist. Mikjálsmessa var á lang-
 ardegi, en mánadagsnóttina eftir kom á stormr mikill
 með élum ok hreggi. Kölluðu þeir þá, er strengvörð 15
 héldu á konungsskipi, ok sögðu, at kugg einn rak framan
 at festum. Hlupu menn þá upp, en stögin á kugginum
 festi á konungsskipinu á höfði skipsins ok tók af nas-
 arnar. Síðan rak kugginn aptr með borði, til þess er
 akkerit tók við ok festi í strenginum. Tóku þá akkerin 20
 at kraka. Konungrinn bað þá höggva akkeristrenginn á
 kugginum, ok svá gerðu þeir. Rak hann þá út á eyna,
 en konungsskipit hélzt, ok lágu tjaldlausir til dags. En
 um morgininn, er flæddi, flaut kuggurinn, ok rak hann
 þá upp á Skotland. Vindrinn tók at vaxa, svá at eins 25
 neyttu menn þá grunnfæra þeira, er til höfðu. Þá var
 felt hit fimta akkeri á konungsskipi, en konungr fór í bát
 ok reri út til eyjarinnar ok lét syngja sér messu. En
 skipit rak inn á sund. Var þá tekit aðalakkerit ok sett
 fyrir, ok rak eigi at síðr. Nökkur 5 skip rak inn at 30
 landi. Þá hrifu við akkerin á konungsskipinu, vátu þá
 8 fyrir með því, er þeir höfðu átt á kugginum. Menn
 féngu þar hina mestu vásbúð, sem hér segir:

Mœtti margfréttinn
 miklum framstíklr
 auðar úþjóða
 Inga gerningum;

Ieysti lábrostinn
 lögr hin skautfögru
 flaut or fróalæstum
 festum banglestis.

35

Ok enn segir svá:

	Blés á höðfúsa	upp rak alkepna
	bragna fjölmagnat	öld með herstjöldum
5	hregg á herbygðum	grundar gjalfruadit
	hríðar brimskíðum;	grand at Skotlandi.

Frá Skotum ok Hákonu konungi.

362 (325, 326). Þá er Skotar sá, at skipin vóru rekin, sémnuðust þeir saman ok fóru ofan at Norðmönnum, en þeir vörðust vel á kugginum. Konungr sendi inn menn
10 á bátum at hjálpa þeim, er á landi vóru, sem hér segir:

Sendi snarliynda	drap hina dulgreipu
sverða blíkakerðir	drengja lof þengils
sveit hinn sigrmæti	drótt sá er dalgauta
síð til brynhríðar;	dæmði herr sœmda.

15 Síðan fór konungr út á kertisveina skútu með Þorlaugi bosa. Þegar konungsmenn kómu á land, flýðu Skotar, en Norðmenn vóru á landi um nóttina. En Skotar fóru at kugginum um nóttina ok tóku í brottu fé, sem þeir máttu. Um myrgininn lét konungr ryðja
20 kugginn ok fœra út til skipa. Þá kom herr Skota. Ögmundr krækidanz var á haugi eiaum ok sveit manna með honum, ok sóttu Skotar at þeim gletting þann. En er meginherrian nálgadist, báðu þeir konung róa til skipa ok senda þeim lið. Konungr bauð at vera á landi með
25 þeim, en þeir vildu eigi leggja hann svá í hættu, ok reru hann til liðs síns. Þessir vóru lendir menn á landi, Ögmundr krækidanz, Erlingr Álfson, Andres potttr, Erlendr rauðr, Andres Nikulásson, Páll súrr, Þorlaugr bosi, Andres plyttr. Alls vóru þeir 8 hundruð manna.
30 200 vóru á hauginum með Ögmundi, en annat lið var á mölinni niðri. Þá dróst Skotaherr at þeim mjök margr ok vel búinn at hestum ok vápnnm. Þat var ávarp manna, at vera mundu 5 hundruð riddara en fjöldi fótgönguliða, ok höfðu þeir mest boga ok spörður. Þeir

Ögmundur fóru þá ofan af hauginum til kumpána sinna. Skotar sóttu þá fast at með grjóti ok skotum, en hinir fóru undan á hæli ok hlífðu sér. En er þeir kómu á neðstu brekku, fór hverr öðrum harðara. Ok er þetta sá þeir, er niðri váru, hugðu þeir Norðmenn flýja. Hlupu þá margir til báta ok svá frá landi. Flestir bátar sukku niðr. Týndust nökkurir menn, sumir hljópu í kugginn. Hinir kölluðu, at þeir skyldu aptr snúa. Sneru þá aptr nökkurir menn ok þó fáir. Þar féll Hákon af Steini ok 2 menn aðrir. Þá var bardagi hinn harðasti ok þó mjök újafnligr, þvíat 10 váru Skotar um einn Norðmann. Þessir váru formenn, Ögmundur krækidanz, Andresar tveir, Þorlaugr bosi. Þá féll einn riddari skoðkr, er Perus hét, ok enn fleiri. Svá kvað Sturla:

Hlóðu hugprúðir	fyldusk fjörseldum	15
brings í brynþingi	frammi valgammar,	
varir vegstörum	hverr mun hringþverris	
virðar baugpirði;	hefna, auðstefni.	

Meðan bardaginn var, þá var svá mikill stormr, at Hákon konungr sá eigi efni á at koma herinum á land. En 20 Rögnvaldr ok Eilífr kómu til bardagans við nökkura menn ok fóru alldjarfliga ok þeir Norðmenn, er á bátana höfðu gengit. En Rögnvaldr hrökk út aptr til skips síns, en Eilífr fór allkarlmannliga. Þá tók Norðmönnum at samnast lið, ok létu Skotar þá undan upp á hauginn, 25 ok var þá glettusókn milli þeira um hrið með skoti ok grjóti. Ok er á tók at líða á daginn, veittu Norðmenn atgöngu Skotum upp á hauginn ok sóttu þá hit djarfligsta, sem segir í Hrafnsmálum:

Kvóddu kappstudda	Beit at brynmóti	30
kæris Norðmæra	brún í rauðtúnnum	
haulda hervaldir	egg um údyggvar	
hersar gunnversum;	aldir gunntjalda,	
gékk hin gedrakka	áðr en egghríðar	
gætis háseta	undan víglundum	35
hjaldri járnfaldin	skundu skýpundar	
hrið at hjörstærðum.	skoðkir alþroskins.	

Skotar flýðu þá af hauginum, hverr sem mátti, í fjöll í brot. Ok er Norðmenn sá þat, fóru þeir til bátanna ok reru út til skipa, ok komust nauðuliga fyrir stormi. En um myrgininn eptir fóru menn eptir líkum þeira manna, 5 er fallit höfðu. Þessir féllu þar, Hákon af Steini, Þorgils gloppa, þeir váru hirðmenn Hákonar konungs. Þar féll góðr bóndi or Þrándheimi, er Karlshöfuð hét, annarr bóndi or Fjörðum, er Áskell hét. Þar létust 3 kerti-sveinar, Þorsteinn báttr, Jón ballhöfuð, Hallvarðr bunjarðr.

10 Úgerla máttu Norðmenn vita, hvat féll af Skotum, þvíat þeir tóku hvern, er féll, ok fluttu til skógar. Hákon konungr lét flytja lík sinna manna til kirkju.

En fimtadaginn eptir lét Hákon konungr taka upp akkerin ok flytja skip sitt út undir eyna, ok þann dag 15 kom sá herr til hans, er inn hafði farit í Skipafjörð. En föstudaginn eptir var veðr gott; sendi konungr á land gesti at brenna skip þau, er upp hafði rekit, ok þann sama dag sigldi konungr undan Kumrey ok út til Melans-eyjar ok lá þar nökkurar nætr. Þar kómu til hans þeir 20 menn, er hann hafði sent til Írlands, ok sögðu, at Írar vildu halda allan herinn um vetrinn, til þess at Hákon konungr frelsaði þá undan valdi enskra manna. Hákon konungr var mjök snúinn á þat at sigla til Írlands, en alþýðunni var þat mjök í móti skapi. Ok með því at 25 eigi byrjaði út þangat, þá átti konungr þing við lið sitt ok lýsti því, at hann vildi gefa öllum orlof at sigla til Suðreyja, þvíat herrinn hafði vistafátt. Þá lét Hákon konungr flytja lík Ívars hólms inn til Bótar, ok var hann þar jarðaðr. Eptir þat sigldi Hákon konungr undan 30 Melansey ok lá um nóttina undir Herey, ok þaðan undir Sandey ok svá til Satírismúla ok kom um nóttina norðr undir Guðey. Þaðan sigldi hann út í Ílarsund ok lá þar 2 nætr. Hann lagði gjald á eyna 300 nauta; þat skyldi gjalda sumt í mjöli ok osti.

35 Hákon konungr sigldi þaðan sunnudaginn í vetrnóttum

ok fékk svá mikinn storm með myrkri, svá at fá ein
 héldu seglum sínum. Þá tók konungr höfn í Kjarbærey.
 Fóru þá menn í milli þeira Jóns konungs, en þó varð
 ekki af fundi þeira. Þá spurði konungr, at menn hans
 höfðu höggit strandhögg mikit í Myl, ok þar vǫru drepnir 5
 nökkurir menn af Mylverjum ok enn 2 eða 3 af Norð-
 mönnum. Þaðan sigldi Hákon konungr inn til Mylarkálfs
 ok lá þar nökkurar nætr. Þar skildist Duggáll konungr
 frá ok Aleima bróðir hans, ok skipaði konungr þeim þat
 ríki, er Jón konungr hafði áðr haft. Magnús konungr 10
 ok aðrir Suðreyingar höfðu fyrr frá skilizt. Ruðra skip-
 aði hann Bót, en Margaði Herey. Duggáli konungi gaf
 hann kastala þann á Satíri, er Guthormr bakkakólfr hafði
 í setit ok unnit af Skotlandi. Í þessi ferð gat Hákon
 konungr aptr unnit ríki þau öll, sem Magnús konungr 15
 berbeinn hafði unnit af Skotlandi ok Suðreyjum, sem
 hér segir:

Öll vann Egða stillir	reisti öngr við yngva,	
aptr geirbrúar hapta	úlest fyrir haf vestan	
skjótt af skoðkum dróttum	rógsækis varð ríki,	26
skattlönd megiagröðuðs;	rönd veðrbóði göndlar.	

Frá Magnúsi konungi.

363 (327). Hákon konungr sigldi or Mylarkálfi til
 Rauneyjar. Þar lá fyrir honum Balti bóndi af Hjaltlandi
 ok þeir menn, sem hann hafði sent til Orkneyja, ok þeir 25
 er hann hafði gefit orlof til Noregs. Veðr gékk í mót
 konungi, ok sigldi hann þá í Vestrafjörð á Skiði ok lá
 þar nökkura hríð ok tók vistagjald af eynni. Þaðan
 sigldi hann fyrir Hvarf, ok er hann kom fyrir Dýrnes,
 féll veðrit í logn; lagði hann þá inn í Góafjörð. Þat var 30
 tveggja pestolamessuþan Simonis ok Judæ, en messudagr-
 inn var á dróttinsdag; konungrinn lá þar um nóttina. En
 messudaginn, er sungin var messa, kómu til hans nökk-
 urir skoðkir menn, er Norðmenn höfðu tekit. Hákon

konungr gaf þeim grið ok sendi þá upp í byggðina, ok héttu þeir at koma ofan með mautum til konungs, en einn var eptir í gisling. Sá atburðr varð um daginn, at ellifu menn af skipi Andres kuza fóru á land á báti at taka 5 sér vatn. Litlu síðar var heyrt, at þeir æptu. Reru menn þá til, ok váru 2 teknir af sundi mjök sárir, en 9 fundust á landi allir drepnir. Höfðu Skotar komit at þeim, en þeir höfðu hlaupit til bátsins, ok var hann uppi fjaradr. En þeir váru allir vápnlausir, ok varð af því 10 engi vörninn. En þegar Skotar sá, at til var róit, hljópu þeir til skógar, en Norðmenn höfðu láka með sér. Mánadaginn sigldi Hákon konungr or Góasfirði ok lét flytja á land hian skozka mann ok gaf honum grið. Konungr kem öndverða nótt til Orkneyja ok lá í sundi nökkuru 15 norðr frá Ásmundarvági. Þaðan sigldi hann í Rögnvaldsvág, ok kom þar saman mestr hluti liðsins, er fyrir hafði siglt, ok þá er þeir sigldu yfir Petlandsfjörð, var röst mikil í firðinum, ok týndist þar eitt skip or Rygjafylki ok allir menn þeir, sem á váru. Jón í Hestbœ rak austr 20 eptir firðinum, ok hafði honum allnær, at hann mundi reka í svelginn, en með guðs miskunn rak skipit austr í haf, ok er hann misti eyjanna, sigldi hann til Noregs.

Hernaðr Hákonar.

364 (328). Hákon konungr kom í Rögnvaldsvág, 25 ok var þá mikill hluti hersins sigldr til Noregs, sumir með lofi konungs, en sumir gáfu sér sjálfir leyfi. Hákon konungr hafði þat orð á fyrst, er hann kom í eyjarnar, at hann mundi sigla til Noregs, en með því, at veðráttu tók at harðna, en eigi vildi byrja, tók hann þat ráð at 30 sitja í Orkneyjum um vetrinn. Nefndi hann þá til nær 20 skip eptir at vera, en hann gaf þá orlof öðrum heim at sigla. Þá gerði Hákon konungr menn með bréfum sínum um skipan ríkis síns í Noregi ok aðra hluti. Með Hákonni konungi váru eptir allir lendir menn, þeir sem

vestr höfðu farit utan Eilífr af Naustdal, hann var austr sigldr; en flestir hinir bestu menn or landinu váru eptir með konunginum. Eptir allra heilagra messu lét konungr sigla skipi sínu út til Meðallandshafnar, en hann dvaldist um daginn í Rögnvaldsey ok fór þaðan inn til Kirkjuvágs. Eptir þat sá hverr skipstjórnarmaðr fyrir skipi sínu. Váru sum upp sett í Meðallandshöfn en sum inn við Skálpeið. Hákon konungr reið út til Meðallandshafnar laugardag fyrir Marteinsmessu, þat var um aptaninn, er hann var krankr mjök. Var hann um nóttina á skipi, en um morgininn lét hann syngja sér messu á landi. Síðan gerði hann ráð fyrir skipi sínu, hvar upp skyldi setja, ok bað menn góða stund á leggja at sjá fyrir skipunum. Síðan fór hann inn til Skálpeiðs ok reið svá til Kirkjuvágs. Hann fór í boð byskups með öllum sínum sveitungum, þeim sem hann hélt borð. Héldu þeir báðir borð í höllinni konungr ok byskup, hvárr sínum mönnum. En konungrinn var uppi í herbergjum ok mataðist þar jafnan. Hákon konungr lét skrá lendum mönnum ok sveitarhöfðingjum eyrislönd til vistatöku at halda þær sveitir, sem með þeim váru, ok svá af hverjum eyrislöndum. Andrés plyttr skyldi halda sjálft konungsborð ok út gefa hirðinni, gestum ok kertasveinum ok öllum hans sveitungum, þeim eigi ok síðr, sem hann hélt. Þá er menn höfðu sét fyrir skipunum, fóru hverir þannig, sem skipat var. Þessir lendir menn váru í Kirkjuvági, Brynjólfr Jónsson, Erlingr Álfsson, Rögnvaldr urka, Erlingr af Bjarkey, Jón dróttning, Erlendr rauðr ok margir aðrir skipstjórnarmenn ok sveitarhöfðingjar, en aðrir lendir menn ok skipstjórnarmenn váru í heraði á þeim eyrislöndum, sem þeim váru skipuð.

Sótt Hákonar konungs.

365 (329). Konungrinn hafði haft um sumarit vökur miklar ok stórar áhyggjur. Var hann opt kallaðr af

- sínum mönnum ok hafði lítit frelsi. En er hann kom utan or Meðallandshöfn frá skipi sínu, sem áðr var sagt, þá lagðist hann brátt í rekkju af sótt, ok fór sóttin þó ekki mjök ákaft í fyrstu. Ok er hann hafði legit nokkurar
- 5 3. vikur, létti honum heldr, ok var hann þá 3 daga á fótum. Gékk hann hinn fyrsta dag um herbergit innan, en annan í kapellu byskups ok hlýddi þar messu. Hinn þriðja dag gékk hann til Magnúskirkju ok um skrin hins heilaga Magnús jarls. Þann dag lét hann gera sér ker-
- 10 bað ok fór þar í ok lét raka sér. Þá sömu nótt eptir tók at þyngja mjök hans sóttarfari, lagðist hann þá annat sinn í rekkju, ok þótti mönnum þá hans sóttarfar mjök þyngjast. Í sóttinni lét hann fyrst lesa sér latínuböckr. En þá þótti honum sér mikil mæða í at hugsa þar eptir,
- 15 hversu þat þýddi, lét hann þá lesa fyrir sér norrœnu-böckr nætr ok daga; fyrst heilagra manna sögur, ok er þær þraut, lét hann lesa sér konungatal frá Hálfðani svarta ok síðan frá öllum Noregs konungum, hverjum eptir annan. Þá er Hákon konungr þóttist finna, at
- 20 mjök þyngðist sóttarfarit, þá gerði hann ráð fyrir mála-gjöfum við hirð sína, ok kvað hann á, at gefa skyldi mörk brenda hverjum hirðmanni, en hálfa mörk gestum ok skutilsveinum ok öðrum sínum þjónostumönnum. Þá lét hann vega allan börðbúnað sinn, þann er eigi var
- 25 gyldr, ok mælti svá fyrir, at þar sem þryti skirt silfr, þá skyldi börðbúnaðinn gefa, svá at allir hefði góð skil. Þá váru ok rituð bréf, þau er hann vildi senda til Magnús konungs með allri þeiri skipan, sem honum þótti mestu varða. Hákon konungr var oleaðr einni nótt fyrir Lucíu-
- 30 messu. Váru þar at byskupar, Þorgils byskup af Stafangri, Gillibert byskup af Hamri, Heinrekr byskup af Orkneyjum, Þorleifr ábóti ok margir aðrir lærðir menn. Ok áðr hann væri smurðr, þá mintust menn við hann, þeir er við váru. Var þá konungrinn enn málhress.
- 35 Hann var eptir fréttir í sóttinni af trúnaðarmönnum sínum,

ef svá erfðiliga yrði, at hans misti við eða Magnús konungs, hvárt hann setti engan son eptir, eða hvárt nokkut væri í annan stað til at ganga, þar sem hans afkvæmi væri. En hann tók mikit af því, at hann setti engan son eptir sik nema Magnús konung ok eigi dóttur, þá er menn viti eigi áðr. Þá er lesit var konungatal framan til Sverris, þá lét hann taka til at lesa Sverris sögu. Var hon þá lesin bæði nætr ok daga jafnan, er hann vakti.

Andlát Hákonar konungs.

366 (330). Messudagr Lucíæ meyjar var á fimtadag, 10 en laugardaginn eptir síð um kveldit þröngði svá sóttarfari konungsins, at hann misti máls síns. Nær miðri nótt var úti at lesa Sverris sögu. En heldr at miðri nótt liðinni kallaði almannatígr guð Hákon konung af þessa heims lífi. Var þat öllum mönnum hinn mesti harmr. 15 þeim er þar váru við staddir, ok mörgum öðrum, þeim er síðan spurðu. Þessir lendir menn váru við andlát konungsins, Brynjólfur Jónsson, Erlingr Álfsson, Jón dróttning, Rögnvaldr urka ok nökkurir þjónostumenn þeir, sem næst höfðu gengit konunginum í sóttinni. Þegar eptir 20 andlát konungsins var sent eptir byskupum ok lærðum mönnum, ok þegar er þeir kómu, sungu þeir sálutíðir. Eptir þat fóru allir menn or herberginu nema Þorgils byskup ok Brynjólfur Jónsson ok 2 menn aðrir. Þeir þvógu þá líkinu ok rökðu ok veittu alla þjónostu, sem 25 sómdi svá ágætum konungi, sem Hákon konungr hafði verit. Sunnudaginn var líkit borit upp í lofthöllina, váru þar búnar barar með ágætum búnaði. Líkit var klætt tignarklæðum ok sett garlant á höfuð honum ok búit um at öllu, sem býðr um svá ágætan höfðingja ok 30 kórónaðan konung. Líkit var á barar lagt; géngu þangat þá byskupar allir ok kennimenn, þeir sem í váru bænum, ok allir handgengnir menn. Þá héldu kertisveinar kertum, var þá ljóst um alla höllina. Þá gékk til fólkit at sjá

- líkit, ok sýndist öllum bjart ok þekkiligt ok fagr roði í andlitinu sem lifanda manni. Var mönnum þat mikil huggan af þeim mikla harmi, er þá höfðu menn fengit, at sjá svá fagran líkama framfarins manns ok síns herra. Síðan
- 5 váru sungnar sálutíðir hátíðliga. Vakti hirðin yfir líkinu um nóttina. En mánadaginn var lík Hákonar konungs borit til Magnúskirkju ok náttsett þar aðra nótt. Þriðj daginn var lík Hákonar konungs lagit í kistu með slíkum umbúnaði, sem siðr er til eptir kórónaðan konung.
- 10 Hann var jarðaðr í kórnum í Magnúskirkju þar á gradunum fyrir skríni hins heilaga Magnús jarls. Síðan var aptr luktr steinninn sem áðr yfir uppi, ok var breiddr yfir kögurr. Þá var átt hirðstefna ok gert þat ráð, at allan vetrinn skyldi halda höfuðvörð yfir leiði konungsins.
- 15 Um jólin veitti byskup ok Andres plyttr, eptir því sem Hákon konungr hafði ráð fyrir gert. Var þá ok öllum mönnum gefinn góðr máli.

Líkferð Hákonar konungs.

- 367 (331). Hákon konungr hafði til þess skipat í
- 20 sótt sinni, at lík hans væri flutt til Noregs, ok væri hann grafinn í Björgyn hjá feðr sínum ok öðrum frændum. Ok þegar af leið hávetrit ok sjór tók at hægjast, var framsett skipit þat hit mikla, er konungr hafði vestr haft, ok búit sem skjótligast. Öskudag var lík Hákonar
- 25 konungs tekit or jörðu, þat var hinn 3 nonas Martii mánaðar. Gékk þá öll hirðin með út um Skálpeið, ok var líkit flutt í báti út til skipsins. Þeir váru mest fyrir skipinu, Þorgils byskup, Erlingr Álfsson ok Andres plyttr. Þar var á hirð konungsins, sú er vestr hafði farit. Ok
- 30 er þeir váru búnir, létu þeir í haf. Þeir sigldu út laugardaginn fyrsta í föstu ok féngu hörð veðr ok þver ok tóku land suðr í Silavági, ok sendu þegar bréf Magnúsi konungi ok sögðu honum þau miklu tíðindi, er í þeira ferð höfðu gerzt. Eptir þat fóru þeir norðr til Björgynjar,

þegar leiði gaf. Kómu þeir í Laxavág um daginn fyrir Benedictusmessu. Messudaginn reri Magnús konungr í mót þeim ok Petr byskup, var þá skipinu lagt til bæjarins við konungsgarð; var líkit borit af skipi upp í sumarhöllina. En um morgininn eptir var líkit borit út til Kristskirkju, gékk þar með Magnús konungr ok dróttningarnar báðar, byskupar, lærðir menn, handgengnir menn ok allr bæjarlýðr. Váru þá sungnar sálumessur. Eptir þat var lík Hákonar konungs jarðat í kórinum í Kristskirkju, ok þakkaði Magnús konungr líkferð með mörgum fögnum orðum ok talaði snjalt erendi yfir greftinum. Þar stóð allr lýðr yfir með hryggju hugakoti, sem Sturla kvað:

Þrimr nóttum kom þróttar	margr stóð málma skerðir,	
þinghlyar til Björgynjar	mikit stríð var þat síðan,	
áðr en allvald prúðan	lýða grams yfir leiði	15
ófs dynviðir grófu;	litt kátr með brá váta.	

Hákon konungr var jarðaðr 3 nóttum fyrir Maríumessu. Þá var liðit frá burð ok holdgan várs herra Jesu Krists þúsund tvau hundruð sextigir ok þrjú ár ok þrim nóttum minnr.

Af yfirlitum ok limavexti Hákonar konungs. 20

368 (332). Hákon konungr var ekki hár meðalmaðr, vel vaxinn, herðibreiðr, miðmjór, heldr hár í sessi, ekki fótlangr, nökkut útskeifr, vaxinn mjök á þann hátt, sem verit hafði Sverrir konungr, mikilleitr í andliti, litgóðr, hærðr vel, eygðr mjök ok þó vel. Öllum var hann hugþekkr, þá er honum var gott í skapi, en grimmligr ok ógurligr, ef hann var reiðr. Hann var hverjum manni kátari ok vakrari ok léttari á sér, blíðr við fátæka menn ok þurftuga, þvíat aldri var hann í svá þungu skapi, at eigi svaraði hann þeim blíðliga. Hann var látgóðr ok 30 tiguligr, þá er hann sat með öðrum höfðingjum, hugaðlátr ok veglátr, snjallr maðr ok vel talaðr á þingum. Manna var hann vitrastr bæði til laga ok ráðagerða. Þat mæltu þeir vitrir menn, er sendir váru til hans af öðrum höfð-

ingjum, at þeir höfðu alls engan höfðingja sét, þann er þeim þótti heldr vera bæði konungr ok herra ok félagi. Hákon konungr lét í mörgu bæta lög ok landsrétt í Noregi. Hann lét setja bókina, er nú er kölluð hin nýju lög. Af tók hann öll manndráp ok fóthögg. Engi skyldi sá þrífast í landinu, er tœki annars manns eiginkonu. Ættvíg öll lét hann af taka, svá at engi skyldi gjalda annars tilverka, nema bæta þeim, er lög segði.

Velgerðir Hákonar konungs.

- 10 369 (333). Hákon konungr lagði meira hug á at styrkja guðs kristni í Noregi en engi konungr fyrir honum, síðan var hinn heilagi Ólafr konungr. Hann lét gera kirkju norðr í Trums ok kristnaði alla þá kirkjusókn. Til hans kómu margir Bjarmar, er flýit höfðu austan
- 15 fyrir úfriði Tattara, ok kristnaði hann þá ok gaf þeim þann fjörð, er Malangr heitir, ok lét hann kirkju gera í Ófótafirði ok virki við Agðanes. Hann lét gera tréhöllina í konungsgarði í Niðarósi ok öll hin beztu hús. Hann lét gera kirkju í Guley norðr frá Björgyn ok offraði
- 20 þar til gullhring. Hann lét gera Postolakirkju í konungagarði í Björgyn af steini. Hann lét gera Ólafskirkju ok klaustr af sínum kostnaði. Hann lét hús konungsgarð í Björgyn, ok steinmúr um ok kastala yfir báðum hliðunum. Hann lét gera Katrínarkirkju við Sandbrú ok
- 25 spítalinn ok gaf þar til 200 mánaðarmata ból. Hákon konungr lét alhúsa borgina í Björgyn, eptir þat er brunnit hafði, ok gera múrinn at 2 hlutum ok vígskarða ok gera útborgina. Þá var ok reist af grundvelli allra heilagra kirkja í Vágsbotni með ráði konungs, ok gaf hann þar
- 30 til 100 mánaðarmata ból í sótt sinni. Hann lét gera steinkirkju á Ögvaldsnesi, er hin fjórða er mest heraðskirkja í Noregi. Hann lét ok reisa steinmúr um Túnsberg ok kastala yfir portunum, ok Gautakastala yfir Danakleif. Hann lét ok hús alt bergit ok konungsgarð við Lafr-

anzkirkju. Hann lét ok gera spítal fyrir sunnan Ólafa-
 kirkju ok gaf þar til 300 marka ból. Hann lét grafa
 út djúp við Skeljastein, svá at nú má fara kuggum, er
 áðr skriðu varla smáferjur. Hann lét gera Berfœttabroðra
 kirkju í Túnsbergi, ok var hon síðan færð suðr í Drags- 5
 mörk. Hann lét ok gera Mariuklaustr ok steinkirkju ok
 gaf til 50 marka ból. Hann lét ok gera borg á Válk-
 abjörgum ok lét færa þangat Nikuláskirkju í Osló.
 Hann lét húsa konungsgarð út á Eyrum í bœnum ok lét
 ok gera borg í Konungahellu í Ragnhildarhólma ok húsa 10
 konungsgarð í bœnum. Hann lét ok byggja Gulleyna,
 húsa ok ryðja Ekreyjar ok gera þar trékkirkju. Hann
 lét byggja Mástrandir ok margar aðrar eyðieyjar í Vík-
 inni. Hann lét gera steinhús í Mjörs í hólmanum við
 Hringisakr ok húsa. Hann lét gera veizluhöll á Steig 15
 ok endrbœta kirkjuna, þvíat áðr var mjök at falli komin.
 Hann lét gera bú á Hofi í Breiðin ok veizluhöll ok
 lagði eignir við. Hann lét gera veizluhöll í Húsabœ í
 Skaun á Heiðmörk ok aðra á Hringisakri. Hann lét
 gera bú á Viðheimi í Eyju. Hann lét gera kapellu á 20
 Þoptyn, er engi var áðr, ok veizluhöll. Hann lét ok
 gera múrinn um Sverrisborg á Steinbjörgum ok húsa,
 síðan Baglar höfðu brotit.

Register over Personsnavne.

- Abel, Danakonungr 408. 419. 421.
423. 424.
- Absalon, erkibyskup 122. 128. 131.
134.
— predikari 438. 439.
- Aðalbrikt, hertugi af Brúnsvík 461.
- Adam 103.
- Afi & Ástun 70.
— bóndi 48.
- Aleinn, bróðir Duggáls konungs 471.
472. 476.
— jarl í Skotlandi 332-334.
- Alexandr Alexandrsson, Skotakonungr 416.
— Hólmgarðskonungr 420.
— Vilhjálmskonungr 398. 415. 416.
- Álfr af Leifastöðum 345. 354. 358.
361. 368. 370. 372. 385.
— af Þornbergi 354. 372. 373.
— greifi 446. 448.
— mágr Skúla jarls 338.
— sandveykr 311.
— Styrsson 298. 314. 320.
- Algauti, bróðir Veseta unga 345.
358-360. 388.
- Algeirr prestur 83.
- Áli Hallvarðsson 180. 185.
- Ámundi af Folavelli 298. 326.
— af Grænlandi 288.
— ákafr 281.
- Ámundi burst 176. 187. 236.
— Haraldsson 432. 438. 445. 446.
— remba, lögmaðr 288. 290. 292.
313. 356. 388. 391.
— sendimaðr til keisara 422.
- Andóttir skakalokur 343.
- Andres 364.
— af Sjaumælingum 285. 362.
— af Þyssisey 465.
— bjúgi 110.
— brasaðr 106.
— bróðir Hánefs unga 335. 337.
— bróðir Philippus konungs
260. 263. 264. 391. 397.
— drisljóð 220. 222.
— gums 465.
— Hávarðarson 465.
— krista 110.
— kuzi 477.
— Nikulásson 445. 464. 465.
467. 468. 470. 473. 474.
— plyttir 461. 462. 466. 470.
473. 474. 478. 481.
— pottr 466. 468. 469. 473.
— skjaldarband 250. 266. 268.
271. 273. 280. 284. 285. 332.
333.
— Skjaldvararson 105.
— Þorsteinsson 297.
- Andressynir 459.
- Áni 210.

Arnbjörn, bróðir Sörkvis snáps 233.

- Jónsson 207. 209. 210. 215.
216. 219. 225-227. 233. 261.
263. 264. 270. 272. 276. 279.
280. 288. 238. 290. 292 299.
300. 306. 307. 314. 321-323.
325. 338. 343. 345-347. 359.
367. 368. 372. 377. 378.

- posi 371. 432.
- svæla 365.
- tröll 206. 211. 212.

Arnfinnr Þjófsson 355. 356. 386.
397.

Árni á Drómunesi 362.

- blakkr 353. 357. 362. 391.
- byskup af Björgyn 366. 404.
- byskupsfrændi 193. 197.
- Guðmundarson 100.
- hirðmaðr 296.
- konungsmágr 47.
- lági 392.
- matjarl 395.
- rufa 345. 383-385. 390.
- skaðareðr 146.
- slyngr 465.
- sýslumaðr 323.

Arnþórr af Hváli 83.

- baugr 821.
- foka 216. 217. 225. 233.

Ása, frilla Guðólfs 286.

- kona Biríks konungssonar
118. 120.

Ásbjörn Jóneson 59. 86. 87. 94.
97. 98.

- koppr 207. 212. 213. 269.
384.
- skutilaveinn 360.

Ásgautr 143.

- ábóti af Hólmi 288.
- féhirðir 151.

Ásgeirr hamarskalli 59. 108.

Askatín 422. 423. 452. 465.

Áskell, byskup af Stafangri 404.
426. 429.

- bóndi or Fjörðum 475.
- hirðmaðr 173.
- lögmaðr 261. 264. 299. 316.
320.
- ruza 106. 107.

Áslákr Dagsson 465.

- dyntill 395.
- guss 465.
- gustr 428.
- Hauksson 265.
- smjörstakkr 344.

Ásleifr bóndi 119.

Ásólf 255.

- jarlsfrændi af Austrátt 271.
288. 338. 347. 351-353. 357.
364. 367. 391. 393. 397.
- konungsfrændi 271.
- leppr 361.
- strykr 351. 387.
- Útryggsson 324.

Ásti 282.

Ástríðr, móðir Ólafs Tryggvasonar
242.

- sífkona Hákonar konungs
Hákonarsonar 246.
- steig 115.

Ásvarðr harmr 392.

Atli gríðkona 209. 210.

Auðbjörn gestahöfðingi 59. 60.

Auðgrímr agðanes 296.

Auðun austansjór 253.

- býleistr 175.
- í Borg 239.

Aurapáll 150-152.

Baglaherr 157. 219.

Baglakonungr 244. 256. 260.

Baglar 135-137. 189-141. 143. 145-
176. 186-188. 190-199. 203. 206.
208-222. 224-237. 241-246. 249.

250. 252. 260-264. 269. 270. 278.
292. 317. 341. 484.

Bálki ungi Pálsson 383. 384.

Balti, bóndi af Hjaltlandi 476.

Bárðr 147.

— af Guðrekstöðum 371. 390.

— bratti 307. 388. 354. 361.
388. 391. 398.

— bristeinn 272.

— flekkr 296.

— Gróson 391. 489.

— Guthormsson 59. 70-73. 78.
84. 105. 128. 207. 234.

— hali 272.

— í Hestbæ 365. 466.

— Isaksbróðir 349. 350.

— klerkr 297.

— sála 106.

— skjöldr 71.

— stálpt 218.

— vargr 354. 371. 388.

Baugeiðr Jónsdóttir 851.

Beglingr 156. 159. 173. 281.

Benedikt 96.

— Gumanesi 207. 209. 213.
220. 221.

— litli 128.

— sýslumaðr 177.

Bengeirr langi 140. 161.

Beni skinnknífr 262. 263. 270. 275.
281. 283. ,.

Berg 226.

— maull 286.

— meistari 354. 395.

Bergsveinn langi 158. 218.

Bergþórr 282.

— tamr 367.

Beringer, systir konungs af Kastel 444.

Birgir af Stöngum 232.

— görn 48.

— jarl brosa 6. 8-10. 124 145.
202. 261.

Birgir Magnússon jarl 397. 411.
413. 414. 416-428. 486. 448. 450.
452. 453. 460. 461. 463.

Birgit, kona Birgis jarls brosu G.

Birkibeinar 16. 18. 19. 21-23. 26-
28. 30-32. 34-42. 46. 48-54. 56.
57. 59-67. 69. 71-81. 86. 88. 90-
92. 94-98. 101. 106. 107. 110.
113-115. 117. 119. 121. 123. 124.
126-128. 135. 136. 138-141. 145-
149. 152-167. 169-175. 178-193.
204-215. 218. 220-222. 225-236.
240-247. 250-254. 256-258. 260.
261. 263-265. 269. 270. 273. 274.
276-283. 286. 290. 295. 304-306.
308. 312-318. 320 321. 323. 325-
329. 332. 338. 341. 345. 370-374.
376. 379. 380. 382. 383. 385-396.

Birkibeinn 45. 107. 157. 162. 169.
246. 280. 329.

Bjálfi skinnstakkr 143. 168.

Bjarni, biskup af Orkneyjum 131.
266. 283.

— hestr 386.

— Kálffson 73.

— Mardarson 164. 174. 288.

— meistari 266. 288.

— Moysesson 391. 397. 419.
422. 423.

— sveinn Hákonar Hákonar-
sonar 445.

Björgólfr bátr 226. 232. 233.

Björn ábóti 344. 346. 347. 352. 362.
369. 376. 399.

— bakki 324.

— bukk 43. 106.

— Erlingsson 113.

— furulangr 197.

— gestr 337.

— hirðmaðr 392.

— merkismaðr 282.

Björn móðurbródir Hákonar Hákonarsonar konungs 294.

— Þorvaldsson 274.

Blakkr 111. 120. 121.

Bollasýnir 360.

Borgarr 420.

— Ögmundarson 452.

Bótólf 140.

— limr 280.

— or Fjörðum 43.

Breiðskeggr 120. 121 (se Þorleifr breiðskeggr).

Brandr ábóti Jónsson 462. 463.

Brúsi dyttir 395.

Brynjólfur blanda 52.

— í Mjólu 164. 174.

— Jónsson 404. 406. 454. 456. 465. 466. 468. 478. 480.

— Kálfsson sendimanns 3. 52.

— Knútsson 288.

— nef 232.

— Rögnvaldsson 110.

Buriz 139.

Cecilia, dóttir Hákonar Hákonarsonar 397. 398. 406. 411. 413. 414.

— Sigurðardóttir munns 7. 70. 105. 207. 240.

— Sverrisdóttir 106.

Celestinus pávi 132.

Dagfinnr bóndi 197. 208. 227-231. 248. 253-256. 258. 261. 266-268.

271. 272. 274-276. 282. 288. 291.

299-301. 316. 339.

Dagr af Suðrheimum 465.

Dugall skrækr 332. 334.

Duggáll Ruðrason, konungr Suðreyja 412. 413. 464. 465. 467. 468. 471. 472. 476.

Dungaðr 332. 334.

Dungall Sumarliðason 332.

Dýri af Gimsum 176.

Eikífr 255.

— dvergr 306.

— eplastöng 48.

— gullvægr 358.

— í Naustdali 466. 474. 478.

— keikr 288.

— krúna 278.

— kýr 372.

— orri Klemetsson 88.

— rauði 135.

— sira 270. 271.

Einarr 3.

— Bjarnason 161.

— konungsmágr 197. 206. 209. 210.

— litli 43.

— lungbarðr 465.

— lygra 137.

— prestr 204.

— skipstjórnarmaðr Magnús konungs 75.

— skitinbeini 147.

— smjörbakr, erkibyskup 375. 414. 428-430. 439-441. 450.

452. 457. 460. 462. 463.

— Þorvaldsson 460.

Eindriði á Drómunesi 362.

— bekill 261. 270. 272. 288.

— Bersason 379.

— hegri 208. 225.

— Jónsson 52.

— kálfr 52.

— ljoxa 158.

— peini 161. 333.

— rakki 147.

— slandri 48.

— torvi Jónsson 70. 98.

Eiríkr 226.

— 236.

— 282.

— af Há 146. 171.

— Árnason 15. 17. 74.

Eiríkr Birkibeinn 329.

- byskup af Stafangri 62. 112. 116. 117. 122. 128. 129. 131. 133-135. 174. 246.

— dregill 286.

— Duggálsson 465.

— Guðbrandsson 98.

— hvíti 360.

— ignarbakki 320.

— kifa 466.

— Kristofarason Danakonungr 449.

— lati 297.

— laukr 52.

— maxi 220.

— Sigurðarson, konungsson 64. 65. 68-71. 80. 81. 84. 95. 96. 118-120. 235.

— skota Gautsson 465.

— (Skryðu-Eiríkr) 48.

— slagbrellr 94. 98. 335.

— stílk 343. 345. 346. 371. 380.

— svagi 175.

— Sviakonungr Eiríksson 299. 397. 411. 418. 417. 413.

— — Jatvarðarson hinn helgi 105. 236.

— Sviakonungr 238.

— Tófason 286.

— Valdimarsson, Danakonungr (hinn helgi) 397. 408. 419. 422. 424. 451. 458-460. 461.

— þrœnzki 162.

Elena Pétrsdóttir 414.

Elis prestur 431. 434.

Eljubjarni 343.

Engus af Satíri 468. 469. 471.

Erlendr af Húsabœ 224. 240-242.

— Guðbrandsson 111.

— píkr 236.

— prestur 174.

— rauði 466. 468. 473. 478.

Erlendr skóaveinn 465.

— alíðri 227.

— Þjófakappi 228.

— Þorbergsson 262.

Erlingr af Bjarkey 478.

— Álfason 455. 456. 466. 473. 478. 480. 481.

— birkibeinn 211.

— hljóðhorn (ljóðhorn) 302. 307. 319. 322. 354. 356. 388. 391. 394.

— hringr 273.

— í Þjóttu 164.

— Ívarsson 464-467.

— jarl skakki 4. 7. 9. 10. 18. 18. 21. 29-29. 31. 36-38. 40-45. 47. 67. 72. 104. 105. 117. 122. 152.

— rúmstafr 273. 297. 308. 313. 314. 320. 323. 324. 328.

— skamháls 211.

— steinveggr 204-211. 215. 221. 223. 224. 236. 242. 244. 260. 263. 273. 314. 316. 317.

— vikr 226.

Ernest greifi 452.

Eyfarí Suðreyingr 468.

Eyjólfur Álfason 47. 48. 56. 62. 63. 71-73. 146. 149. 168. 176.

— Þorsteinsson 429. 430.

Eyskeggjar, Eyjarskeggjar 123-128. 132. 291.

Eysteinn 6. 7. 67.

— á Áhrum 359.

— erkebyskup 4. 32. 43. 45. 47. 68. 81. 82. 98. 111. 112. 117. 121.

— Haraldsson Noregakonungr 2. 67. 120.

— hringr 282.

— Hróason (Róason) 236. 270. 290. 292. 306. 329.

Eysteinn korpr 125. 128.

— lögmaðr 268.

— orri 395.

— Rögnvaldsson 139. 142.

— sundrammr 885.

— sári 855.

Eyvindr 42.

— dýri 69.

— feykir 218.

— prestsmágr 171. 204. 206.
248. 249

— Sámsson 243.

— skrápr 70.

Fenrir 389.

Ferant síra 434. 436. 438. 443.

Filippus jarl, son Birgis brosu 199
(se Philippos).

Finnbjörn Helgason 419. 424.

Finngeirr 92.

Finnr forræði 153.

— færeyski 161.

— Gautsson 404. 466.

— Knútr 367.

— knötttr 345.

Folkungar 413.

Fólkviðr lögmaðr 234.

Friðrekr, bróðir konungs af Kastel
444.

— keisari (I) 349.

— — (II) 882. 349. 398.
422.

— slafsi 241. 272. 288. 288. 298.
301. 307. 322. 329. 350.

Gási undan fjallinu 274.

Gauti gott smjör 274.

— prestr 309.

Gautr af Ænesi 59.

— Álgeirsson 83.

— Jónsson af Moli 272. 288.
316. 343. 351. 367. 387. 388.
397. 404. 425. 456. 466.

— (Óðinn) 351. 352. 386.

Gautr varbelgr. 358.

Geirr 304.

Gillibert byskup af Hamri 451. 463.
470. 479.

Gillikrist 296.

Gils búandi 305.

Gizurr Þorvaldsson 342. 398-400.

409. 419. 421. 424. 429. 430. 441.

447-449. 459.

Gjafvaldr gauti 241.

Gjarðarr Styrsson 298.

Gregorius Andresson 344. 391. 397.
398. 411.

— Jónsson 139. 140. 252. 257.

258. 261. 279. 283. 284. 288.

330. 331. 342.

— kíkri. 164. 288.

— páfi 330. 398.

Grímarr 273.

— svangi 274.

Grímr á Sandi 386. 390.

— hvíti 306.

— keikan 357. 363. 397.

— or Grettisvík 177.

Grundr féhlróðir 236. 261. 324.

Guðbrandr kula 98.

— ungi 143. 148.

— Þorbergsson 81.

Guðini geigr 358.

Guðlaugr gnitaskör stallari 32-34.
38. 49. 51. 60.

— vali 59. 70.

Guðleifr Útryggsson 324.

Guðleikr á Aski 321. 349.

— af Skartastöðum 352.

— eðlungur 378.

— flotbytta 209. 211.

— skreiðungur 209.

— sneis 465.

Guðmundr Arason byskup 204. 284.
297.

— Jónsson 466.

Guðmundr Oddsson 274.
 Guðólf af Blakkastöðum 213. 218.
 219. 270. 273. 281. 286. 324.
 — blakkr 274.
 Guðrör, kona Þorsteins Heimness
 228.
 Guðrör konungur í Suðreyjum 399.
 — svartir Rögnvaldsson 335.
 Gullbeinar 124.
 Gunnarr á Bergi 301. 313.
 — Ásason 218. 281.
 — banamaðr 260.
 — bóndi 326.
 — Eilífsson 48.
 — galinn 147.
 — grjónbaki 163. 235. 288. 290.
 428.
 — konungsfrændi 339. 340. 348.
 364. 367. 369. 370. 387. 404.
 406. 410. 417. 425.
 — lest 203.
 — mirman 358.
 — sámr 311.
 — tindr 243.
 Gunnbjörn Jónsbóðir (bóndi) 214.
 272. 282. 300. 307. 310. 316.
 379. 380.
 Gunnhildr, kona Unas kambara 2-4.
 138.
 — konungsmóðir 242.
 Gunni 335.
 — langi 218. 221.
 — Loðinsson 272
 Gunnólf 270. 271.
 Gunnþjófr búandi 197.
 Guthormr af Suðrheimum 354. 358.
 361. 368.
 — bakkakólf 469. 476.
 — erkibyskup 176. 251. 266.
 283. 288. 293. 295.
 — Erlendsson 384.
 — Erlingsson 320 328.

Guthormr Gillason 465.
 — grábarði 240.
 — Gunnason 264. 270-272.
 — hegg 372.
 — í Bjarkey 359-361.
 — í Mjólu 164.
 — Ingason 246. 248. 250. 251.
 289. 291. 298.
 — konungsfrændi 323.
 — Sigurðarson 203. 206. 207.
 240. 257.
 — snerill 43.
 — Suðreyingr 463.
 — þvari 207. 212.
 Guzalín prestur 164.
 Gyrör Benteinsson 207. 209. 213.
 225.
 — skjálgi 207. 231.
 Gyriör Dagsdóttir 122.
 Göndul 386.
 Hagbarðr muntari 69.
 Hákon af Steini 474. 475.
 — byskup í Oslo 414. 426. 452-
 456.
 — dúfa 350.
 — eysill 461.
 — galinn 124. 166. 204. 206-
 208. 210-212. 214-216. 219-
 222. 228. 230. 232. 234. 235.
 239. 240. 243-250. 253. 257.
 261. 267. 289. 291. 319. 327.
 361. 458.
 — griss 323. 372.
 — Hákonarson Noregs konungur
 231. 239. 243-246. 248-252.
 254. 255. 258. 259. 261. 265.
 267. 270. 272. 274. 276. 278.
 282. 284. 286-289. 291-293.
 295-302. 306-311. 313. 316.
 318. 320-322. 324. 326. 327.
 329-333. 335-339. 341. 342.
 345-353. 356-359. 363-366.

- (H. svefn) 367-370. 378-375.
379. 383. 384. 387. 391-393.
395. 397-401. 403-405. 407-
431. 434. 437-443. 445-452.
454-471. 474-488.
- Hákon káviðs 278. 282. 299.
- laukr 389.
 - meistari 428.
 - rauðr 360.
 - Sigurðarson konungr 47. 67. 104.
 - Sverrisson, Noregs konungr 106. 139. 141. 171. 180. 182. 183. 200. 203-205. 231. 239. 240. 242. 244. 248. 249. 251. 253. 254. 257. 265. 293.
 - sýslumaðr Magnús konungs 73.
 - ungi, son Hákonar Hákonarsonar 337. 375. 377. 381. 404-406. 414. 418. 422. 426. 431. 434-437. 440. 441.
 - (Úspakr) 333.
- Hálfðan svarti 479.
- Háldórr hirðmaðr 392.
- í Hjörleifsvík 164.
- Halli laub 211.
- Hallkell á Rygini 395.
- af Lói 161.
 - Jónsson 80. 87. 122. 123. 125. 128. 130.
 - or Angri 177.
- Hallr Snorrason 71.
- Hallsteinn sinkr 98.
- Hallvarðr 180.
- 467.
 - af Sástöðum 19. 20. 137. 139. 147. 155. 166. 170-173.
 - bratti 128. 187. 191. 198. 264. 276. 295. 316. 324.
 - banjarðr 475.
 - byskup 310.
- Hallvarðr gullskór 459-461.
- göla 60. 61.
 - hinn helgi 136.
 - hlífðarfaxi 212. 218.
 - marardráp 61.
 - rauðr 464. 465.
 - skygna 176.
 - stuttr 383.
 - svaddi 297.
- Hallveig Ormsdóttir 274.
- Hánefr ungi 335-337.
- Haraldr af Lantun 325. 326. 328. 329.
- af Rakkastöðum 262.
 - gilli 2. 4. 103. 299.
 - Guðbrandsson 26.
 - harðráði 66.
 - jarl 122. 123. 133.
 - — 335.
 - keaja 209.
 - Ólafsson, Manar konungr 411. 413. 414.
 - Sigurðarson munns 67.
 - skotún 298.
 - son Inga konungs 87. 98. 100.
 - son Jóns jarls 296.
 - stangarfylja 272. 282. 283. 288. 300. 302. 307. 310. 326.
 - sýslumaðr í Osló 300.
 - Sæmundarson 419.
- Hávarðr bóndi 189.
- byskup af Björgyn 253. 266. 287.
 - í Sundbúi 288. 344.
 - jarlsson 56. 59. 84. 103. 107. 116.
 - kollr 395.
 - lax 47.
- Heðinn 48.
- hirðmaðr 359.
 - Þorgrímsson (Sigurðr brennir) 116.

Heinrekr, bróðir konungs af Kastel 444.

— byskup af Stafangri 266.
275. 287.

-- byskup af Orkneyjum 470.
479.

— (III) Englakonungr 401. 416.
— greifi 287.

— hertogi af Brúnsvík 239.

— Karlsson, byskup af Hólum
404. 409. 418. 419. 421. 424.
429. 430. 450.

— (sendimaðr) 349.

— skot 464.

Heklungar 46. 50. 51. 56. 57. 62.
63. 68-70. 72. 73. 75-77. 79-81.
88. 92. 94-97.

Heklungr 70.

Helgi 144.

— á Ryðási 70.

— á Sólbjörgum 274.

— af Lumalöndum 263.

— Birgisson 207. 233.

— Bograngsson 285.

— bringr 70.

— byggvömb 33.

— fleskún 283.

— görn 210.

— hvassi 246. 247.

— Ivarsson 465.

— prestur rauði 434.

— Þorfinnsson 42. 71. 72.

Herjólfur dyntill 286.

Hermundur kváða 118.

Híði, bróðir Sigurðar skjálga 194.
247. 248.

— son Unas kambara 3. 111.
142. 145. 199.

Hilditönn 352.

Hjarrandi hviða 42. 124.

Hlökk 281.

Hnikarr (Óðinn) 386.

Hólmgeirr Knútsdóttir 413.

Honorius pávi 330.

Hrafn 336.

— 430.

— Oddsson 459. 460.

Hrani í Grímsey 429.

Hreiðarr dýn 343.

— sendimaðr 133. 134. 170.

175. 187. 191-193. 195-199.

206. 210. 213-215. 219. 223.

224. 233. 235. 236. 244.

Hringr 352.

Hróaldr, bróðir Ásólfs stryks 351.

Hróarr konungsfrænda 204. 206.
254. 257. 262.

Hrói á Kjarrastöðum 73.

— byskup 2. 3. 6. 97.

— jarlsmaðr 330. 331.

— konungsfrænda 349.

Hvítaskáld 343 (se Ólafr hvítaskáld).

Hvítingr 145.

Högni 389.

Höskuldr Oddsson 465.

Inga konungsmóðir 239. 240. 253.
341.

Ingi Baglakonungr 137. 147. 161. 166.
193. 194. 196. 197. 203. 341.

— Bárðarson Noregs konungr

207. 209. 210-212. 215-219.

222. 228. 229. 234. 235. 240.

243. 244. 246-253. 255. 257.

258. 267. 271. 289-292. 343.

354. 356. 396.

— Haraldsson, Noregs konungr

2. 50. 67. 87. 98. 99. 106.

116. 206. 224.

Ingibjörg Þórunn 279.

— dóttir Magnús konungs 206.
230.

— dróttning Magnús konungs

Hákonarsonar 451. 453. 455.

458. 461. 462.

Ingibjörg kona Andres skjaldar-
bands 333.
— kona Pétr's ranga 105.
— Sverrisdóttir 106. 162.
— systir Eiríks Svíakonungs
397. 411.
Ingigerðr Rögvaldsdóttir 335.
Ingimundr Kolbeinsson 381.
— púss 347.
Ingiríðr 139.
— dóttir Skúla jarls 330. 338.
Innocentius hinn þriði pávi 239.
— (IV) pávi 398. 423.
Ísagr í Bœ 301. 349. 350. 367.
— Þorgilsson 83.
Ívarr 390.
— af Dali 411.
— af Skeðjuhofi 298. 301. 310.
312. 315. 325. 328. 379.
— af Sundbúi 354. 358.
— armaðr 147.
— Arnljótarsen 449. 451.
— boddí 227. 256. 257.
— Bollason 360. 361.
— bóndi 328.
— dæpi 82. 93.
— dýnulauss 218.
— dýri 389.
— elda 89. 98. 105.
— Englason 430. 435. 438. 445.
— fljóðakollr 217.
— galli 52.
— Gíafvaldsson 16. 17.
— grettir 329.
— gusi 220.
— gæslingr 19.
— — sýslumaðr 288.
— hálmauss 392.
— hólmr 471. 472. 475.
— horti 15. 17. 18. 38. 41. 43.
— Klemetsson 113.
— korni 358.

Ívarr nef 164. 262. 288. 315. 329.
343. 344.
— Pétrsson 360. 394.
— rófa 465.
— selki 15. 17.
— — 59. 78. 84. 105. 120.
— skjálgi, byskup í Hamar-
kaupang 137. 241. 266.
— steig Ormsson 98.
— Sveinsson 43.
— ungi 468.
— útvík 263. 264. 269. 274. 280.
294. 285. 296. 313.
— vegr 361.
Jacobus, Jakob erkibyskup af Lund
431. 441. 448.
Jarmarr 446. 449.
Játgeirr skáld 286. 347. 362. 369.
379. 397.
Jesus Krístr 239. 268. 401. 482.
Jófreyr prófastr 269.
Jógrímr 285.
Jón 16.
— 359.
— á Austrátt 351.
— af Randabergi 39-42.
— ballhöfuð 475.
— bróðir Jakobs erkibyskups 448.
— dróttning 213. 214.
— — 432. 466. 467. 478. 480.
— drumbi 78.
— Dungaðarson, konungr Suðr-
eyja 412-415. 467. 468. 470.
476.
— Gautsson af Ænesi 59. 206.
— gríðmaðr 209.
— Guðrúnarson af Saltnesi 17.
— Hallkelson 80. 82. 122.
— Heinreksson sine terra Engla-
konungr 164. 194. 239.
— hóglífi 465.
— í Hestbæ 477.

Jón jarl af Orkneyjum 256. 288.
296. 322. 332. 333. 335. 337.

→ ketlingr 33.

— — 328. 344.

— kollr 100.

— kufungr, son Inga konungs
106. 110. 111. 113-116.

— kúla 52. 177.

— kúrr 282.

— kutiza 54. 55. 98. 106.

— kött 394.

— Langlifarson 464. 467.

— Lóðinsson 432.

— Loptason 131.

— magri 146. 147.

— paris 371.

— prestr 300.

— prófastson 350. 372.

— silki 359-361.

— smæðra 360.

— Snorrason 275.

— stál 197. 262. 269. 273. 288.
290. 311.

— Sturluson 419.

— Suðreyinga konungr 332.

— svart 359.

— systrungr Sverris konungs 123.

— Sörkvisson Svíakonungr 202.

— trinn 153.

— tvískafiðr 397.

— úmagi 304.

Jórdan skinnpeita 151. 152.

Jórunn 51.

Jósteinn þömb 256.

Kálfr af Hornyn 208.

— sendimaðr 3. 52.

Kári Eindriðason 466.

— einhendi 370. 371.

Karl ábóti Jónsson 1.

— herra 421.

— jarl daufi 411.

— kjötlær 51. 68.

Karl svangi 386.

— Sörkvisson 162.

Karlshöfuð Algeirsson 83.

— bondi or Þrándheimi 475.

Ketill fluga 98.

— Lafranzson 98.

— staurr 306.

Kinnaðr Eldriðarson 162.

Kirialax Grikkja konungr 133.

Kjarvakr son Machamals 462.

Klemet af Grafdal 88.

— af Hólmi 301. 307. 320. 328.
365. 391. 393.

— faðir 354. 368.

— langi 465.

Knarrarleifr 458.

Knútr Danakonungr 133. 202.

— Eiríksson Svíakonungr 9.
106. 118. 134. 333.

— jarl Birgisson brosu 333.

— jarl, son Hákonar jarls 246.
248. 261. 264. 289. 291. 299.
317. 319-325. 327-332. 338.
361. 367. 368. 370. 372. 374.
379-381. 383. 389. 401. 404-
406. 426. 440. 454-456. 458.

— son Magnús brokka 333. 418-
420.

— Svíakonungr langi 418. 418.
420.

Knörr hattspjör 226.

Kolbeinn á Fyri 301.

— Ásláksson 467.

— berir 218.

— bróðir Álfs af Tornbergi 373.

— bróðir Hápefs unga 335. 337.

— Gíslason 52.

— grön 424. 429.

— hrúga 336.

— kettuhryggr 313. 324.

— riddari 471.

— smjörreðr 220.

- Kolbeinn stránefr 137. 139. 218.
 — ungi Arnórsson 342. 398. 399.
 Kolbjörn rauði 207.
 Kolr Ísaksson 68-70.
 Kolskeggr 218.
 Kolumba hinn helgi 416.
 Konráðr (IV) keisari 423.
 Kristín dóttir Hákonar Hákonar-
 sonar 341. 406. 420. 435. 437.
 443. 446. 447.
 — kona Hákonargalins 207. 243.
 246. 247. 261. 316. 320. 327.
 — Sigurðardóttir konungs 122.
 —, Kristína Sverrisdóttir 204.
 228. 234-236. 240.
 Kristofari Danakonungr 424. 427.
 428. 442. 448. 449.
 Krístr 242.
 Kuflungar 106. 107. 110-115. 118.
 119.
 Kyrpingaormr 104.
 Körlungr 208.
 Lafranz 416.
 — byskup af Sköllum 421.
 Lávarðr Sverrisson se Sigurðr Sve-
 risson Lávarðr.
 Leifssýnir 361.
 Liovis, bróðir konungs af Kastel 443.
 Ljótr Haraldsson 100. 136.
 Loðinn af Mannvíkum 98.
 — Gunnason 264. 276. 279. 280.
 288. 302. 307. 316. 324. 338.
 343. 372. 373. 404. 434.
 — kórsbróðir 449-451.
 — leppr 438. 446. 461.
 — son Páls smáttauga 128. 187.
 260. 264. 279. 288.
 — stallari af Leykin 208. 209.
 211. 216. 224.
 — staurr 452.
 Lyxusveinar 358.
 Machamal 462.
- Magnús (Beni skinnknífr) 262.
 — blaðstakkr 329.
 — brokki 333. 418. 419.
 — byskup 421.
 — Eiríksson 120.
 — (Heinreksson) 139.
 — jarl af Orkneyjum 466.
 — jarl hinn helgi af Orkneyjum
 416. 479. 481.
 — konungr berbeinn 66. 398.
 399. 476.
 — konungr Erlingsson 4-10. 13.
 15. 18. 21. 26-29. 34-38. 40-
 43. 45-63. 65-78. 81. 82. 86-
 92. 94. 95. 97. 98. 100-105.
 112. 117-119. 122. 123. 134.
 136. 152. 167. 183. 202. 204.
 206. 236. 261-263. 289. 314.
 317. 400. 403.
 — konungr góði 66. 121.
 — — or Mön 467. 468.
 471. 476.
 — mangi Eiríksson 94. 98.
 — minniskjöldr 261. 441.
 — son Erlings steinvegs 223.
 — son Hákonar Hákonarsonar,
 Noregs konungr 351. 367.
 404. 412. 421. 425. 426. 430.
 440. 441. 443. 446. 450-458.
 460-463. 466. 479-482.
 Margaðr 468. 471. 476.
 Margrét, dróttning Hákonar Hákon-
 arsonar 272. 273. 279. 311.
 347. 425. 445. 455. 461.
 — dróttning Sverris 105. 106.
 116. 150. 204. 205. 236.
 240.
 — kona Dagfinns 228.
 — kona vindversk 204.
 — konungsdóttir 220. 236.
 — móðir Margrétar dróttningar
 406.

María hin helga 14. 17. 21. 24. 83.
84. 268. 291. 407.

Marteinn byskup í Björgyn 130. 246.

— konungafrændi 272.

— soddi 220.

Matheus 417.

— (sendimaðr) 398.

Melkólf Skotakonungr 399.

Mikjáll sendimaðr 419.

Missel riddari 454. 457.

Munan byskupsson 346. 366. 368.
369. 379. 404-406.

— Gautsson af Ænesi 59. 87.
88. 95.

Narfi af Sástöðum 59. 155.

— spjót 209.

Nefari 110.

Nicholaus (Nikulás) bróðir 451. 452.

Nikulás 15.

Nikulás af Lista 226. 227.

— af Mörs 341.

— af Vestnesi 135. 137. 149-151.

— Árnason 47. 50. 65. 116.
117. 130. 131. 134. 136-139.

(skaufhali) 141-143. 156. 158-

160. 166. 168. 170. 200. 206-

208. 210-212. 223. 224. 233-

235. 242. 261. 266. 269. 270.

277. 286. 288. 294. 295. 300.

306. 313. 316.

— Bótólfsson 208-210. 225.

— dróttseti 250.

— erkidjákn 287.

— gilli 236.

— kúfungr 55. 56. 59. 88.

— möndull 52.

— or Gizka 466.

— Pálsson 300. 802. 307. 315.

329. 338. 343. 349. 365.

— son Bjarnar bukks 106.

— sultan 102. 113. 114.

— tartr 467.

Njáll byskup í Stafangri 117. 130.

Oddr af Sjöltum 458.

— Eiríksson 297. 303. 392.

— tannr 206. 211.

— Þórarinsson 429. 430.

Óðinn 237. 351.

Ólafr af Konungahelli 288.

— af Ljáröndum 218.

— af Vígdeild 354. 358. 361.

372. 383. 385. 386. 388.

— beistokkr 144.

— byskup í Grœnalandi 409.

— dálkr 360.

— Fríðuson 361.

— Guðröðarson svartí, Manar
konungr 332-335. 411.

— Gunnvaldsson 98.

— hinn helgi, Noregs konungr

5. 17. 24. 36. 44. 53. 58. 83.

117. 121. 129. 180. 243. 244.

247. 251. 252. 254. 258. 268.

289-291. 312. 355. 356. 360.

375. 382. 395. 404. 416.

445. 483.

— hvítaskáld 259. 303. 339. 440.

342. 349. 356. 373. 374. 380.

385-387.

— hvíti 330.

— Inguson 294. 306.

— jarlsmágr 122-124. 127. 128.

— Jörundarbróðir 227.

— kábeinn 364.

— kiðlingsmunni 391.

— langi 81.

— mokr 270. 272. 283. 298.

— prófastr 414.

— smjörkollr 177.

— smjormagi 227.

— son Hákonar konungs 330.

— son Magnús konungs 462.

— Trygvason 242. 243.

— Þóruson 223. 365.

Ormr byskup í Osló 399.

- Jónsson 278. 274.
- konungsbróðir 20. 21. 28. 34-37. 45. 47. 55. 59. 61. 62. 69. 87. 88. 92-94. 97-99.
- langi 207. 213. 220.
- Pétursson (Jón kuffungur) 115.
- skutilsveinn 226.

Óttarr gási 78. 74.

- knerra 71-73. 110.
- meistari 428.
- Snækollason 296. (snækollr) 333. 334.

Otto (IV) keisari 239.

Páll 150-152 (se Aupáll).

- Andresson 53.
- Bálkason 333. 335.
- belti 179.
- byskup í Björgyn 102. 125. 130.
- byskup í Hamri 341. 348. 404. 423.
- Eiríksson or Uppdal 81.
- faðir Ólafs dalks 360.
- fiðla Nikulásson 56. 257. 258. 287.
- fótr 358-360.
- gás 333. 432. 452. 461. 462.
- Jónsson byskup 131.
- línseyma 449. 451.
- Magnússon 458.
- smáttauga 59. 98. 128.
- súrr 470. 473.
- sylgja 360.
- Sæmundarson 265.
- vágaskalm 272. 288. 296. 329. 337-339. 343. 344.
- vársinn 111.

Perus riddari skoðkr 474.

Pétr 115.

- 100 (se Svínapétr).

Pétr af Húsastöðum, erkibyskup

- 288. 295. 311. 312. 318. 330.
- byskup af Björgyn 463. 482.
- byskup af Hamri 423. 488. 445. 447. 449.
- í Gizka 343. 353. 357. 362. 365. 426. 428.
- illska 138.
- Lucasbróðir í Aumorb 177.
- Pálsson 288. 362. 367. 380. 404.
- postoli 186.
- rangi 105.
- son Hróa byskups 97.
- son Skúla jarls 333. 347. 355. 378. 391-394.
- steypir 3. 124. 166. 171. 172. 191. 204. 206. 207. 210. 221. 229-233. 235. 236.
- Strangason 414.
- svartí 200.
- systurson Ívars 390.

Phárao 103.

Philippus af Sváva 239.

- af Veigini 170. 176. 206. 210. 212. 215. 219-223. 225.
- Árnason 47. 52.
- Baglakonungur 206. 207. 210. 211. 213. 215. 219. 221. 223. 225. 227-229. 232. 234-236. 238. 242. 244. 245. 256. 258. 260. 261.
- bróðir konungs af Kastél 444. 445.
- dótturson Philippus jarls 414.
- hertogi 239.
- Lafranzson 416. 420.
- son Birgis jarls 124. 145. 161. 171. 172. 174. 175. 199. 414.
- son Knúts Svíakonungs 418. 420.
- Sæmundarson 419.

Ragnarr Gamalsson 218.
 Ragnhildr Eiríksdóttir 385.
 — Erlingsdóttir 78. 122.
 — (frú) 368. 373. www.libtool.com
 — í Konungahellu 87.
 Ragnrör 368. 406.
 Randverr 416.
 Reidarr 244 (se Hreiðarr sendimaðr).
 Reidulfr Bárðarbróðir 217. 218. 271.
 — gullkroppr 306.
 — skutilsveinn 306.
 Ribbungar 274-278. 280-287. 296.
 299. 301. 305-315. 318-329.
 Ribbungr 308. 319.
 Ríkarðr byskup í Suðreyjum 423.
 — Englakonungr 164.
 — svartameistari 132. 134.
 Ríkiza dóttir Birgis jarls 414. 418.
 422. 425. 446.
 Ritakári 161.
 Rollant jarl af Galvei 332.
 Ruðri 412.
 — skipstjórnamaðr 469. 470.
 476.
 Rútr af Þelamörk 16.
 Rögnvaldr Hallkelsson 260. 262. 279.
 — jarl hinn helgi 98. 335.
 — Jónsson 80. 98.
 — konungr 385.
 — urka 464-466. 468. 474. 478.
 480.
 Samuel spámaðr 11.
 Sanctius, bróðir konungs af Kastél
 444.
 Saul 108.
 Saxi af Haugi 288. 293.
 — blaðspjót 315. 325.
 Serkr af Rjóðum 33. 34.
 — Sygnakjúka 338.
 Sigarr 268.
 Sighvatr Böðvarsson 460. 462. 465.
 — Sturluson 284.

Sigríðr Bárðardóttir abbadís á Reim
 215. 279. 351.
 — dóttir Knúts Svíakonungs 333.
 Sigurðr 331.
 — ábóti 287.
 — — af Tautru 295.
 — af Möðastöðum 139. 142.
 — af Ónarheimi 258.
 — af Saltnesi 15. 32.
 — borgarklettr 124. 152. 161.
 — brennir 116.
 — bróðir 434.
 — byskupsson 358. 362. 367.
 406.
 — dotaðr 110.
 — Eindriðason, erkibyskup 333.
 385. 388. 347. 358. 359. 369.
 395. 396. 400. 404. 413. 423.
 — híf 98.
 — — 397.
 — Ívarsson 465.
 — jarlsson 122. 124. 125. 128.
 135-137. 139. 145. 146. 150.
 152. 155. 170. 187-189. 191.
 193. 194. 196.
 — Jörðlafari 4. 99. 102. 437.
 444.
 — konungsfrændi 203. 204. 206.
 207. 260. 268.
 — kærir 351.
 — munnr Haraldsson konungr
 1. 2. 4. 8. 9. 47. 64. 65. 67.
 104. 138. 207.
 — Nikulásinn 15. 39-42.
 — pattinn 358. 359.
 — petill 359.
 — priorr 489.
 — ribbungr 223. 260. 273. 275.
 277. 278. 281-283. 286. 287.
 289. 291. 293-298. 308. 312-
 315. 318. 319. 324.
 — Sigurðarson 67.

- Sigurðr silkíauga 429.
 — skjómi 52.
 — skjálgi 194. 218. 247.
 — smíðr 338. 334.
 — son Hákonar Hákonarsonar 301. 347. 348. 384. 404-406. 426. 429.
 — son Magnús Erlingssonar 122. 128. 128.
 — Sudreyingr 470.
 — swardagi 216.
 — Sverrisson lávarðr 70. 106. 124. 185. 186. 180. 182. 183. 202. 206. 240.
 — eyðslumaðr Magnús konungs 78.
 — sæpill 270. 333. 334.
 — tálgi 181.
 — Tólasen 358. 361.
 — Özurarson 32.
 Sigvaldi, frændi Jóns jarls 337.
 — karl 142. 218.
 Sigvarðr byskup 419. 429. 460.
 Símon stuttr 468.
 Símun á Þufu, lögmaðr 176.
 — byskup af Sudreyjum 322.
 — í Skríksvík 27. 28.
 — Kárasen 106. 119. 206.
 — kýr 207. 270. 285. 288. 295. 299. 307. 314. 316. 317. 321. 324. 338. 343. 361. 380.
 — predikari 434. 438. 446. 469.
 — skerfla 106.
 — staurr 434.
 — uxi 211. 216.
 Skagi kertisveinn 334.
 Skeggi á Eggju 147.
 Skervaldur or Gaulardal 254.
 — skrukka 241.
 Skinnknífr 288 (se Beni skinnknífr).
 Skjaldvör Andradóttir 105.
 Skryðu-Eiríkr se Eiríkr.
 Skúli Bárðarson 228. 248-252. 255. 256. 258. 260. 264-266. 270. 274. 277. 279-283. 285-292. 294. 296-298. 309-311. 313. 318. 321. 322. 324. 329. 330. 333. 337-341. 343. 345-347. 349-351. 353. 354. 356. 357. 359. 363. 365. 368. 369. 371. 373. 374. 376-378. 380-382. 386-294. 346. 397.
 Skæringr 226.
 Skögul 281.
 Slítandi Birkibeinn 280.
 Slittungar 262-264. 269. 270. 275.
 Smjörkári 280.
 Snorri Sturluson 273-275. 281. 342. 351. 352. 398. 409.
 Snækollr Gunnason 335-337. 364.
 Sóni síkr 387. 395.
 Sophía Eiríksdóttir, dróttning Valdimars Svíakonungs 461.
 Standhala ætt 319.
 Steffán Tumasmágr 397.
 Stefnir meistari 264.
 Steinarr herka 465.
 Steinninn 59. 61.
 Steingrímur stryllr 259.
 Steinvarar synir 459.
 Steinveggr 224 (se Erlingr steinveggr).
 Steinvör 448.
 Sturla Hrafnsson 462.
 — Sighvatsson 341. 342. 347.
 — Þórðarson 242. 259. 277. 278. 303. 305. 312. 320. 325. 357. 378. 378. 380. 384-389. 395. 407. 410. 416. 417. 421. 426. 427. 432-434. 437-439. 441. 442. 445. 458-461. 464. 466. 471. 474. 482.
 Styrrkarr stagnál 236. 237.
 Styrr 218.
 — prestur 283.

Sumarliði 332.

— Hrólfsen 336. 337.

— konungur í Suðreyjum 332. 334.

Sundólfr Hauksson 278.

Sunnifa hin helga 58. 160. 258.

Sveinn munkur 192.

— næpa 225. 226.

— Sigrðarson 285.

Sveinungur svartur 333.

Sverrir Sigurðarson, Noregs konungur 1-7. 9-11. 14. 17-21. 27.

28. 30. 32-43. 45-60. 62-71.

73. 75-85. 87-90. 92-95. 97.

100-107. 110-118. 120-137.

139-141. 144. 146. 147. 149.

150. 152-154. 156-162. 164.

166-170. 172. 174-176. 178.

180. 182-191. 193-204. 206.

207. 221. 228. 234-236. 239.

241. 247. 249. 251. 252. 257.

267. 287. 290. 291. 314. 323.

376. 381. 382. 387. 480. 482.

— son Hákonar unga konungs 446. 451. 452.

Svertingur 220. 227.

Svínapétr 85. 88. 94. 100. 182.

Svínastephán 3.

Sæbjörn limr 190.

— Sindrasen 19.

Sæmundarsynir (Haraldr og Philip-
pus) 421.

Sæmundur í Odda 265. 278. 297.

Sæpilgrímr 361.

Sölmundur systrungr 148. 149. 151.

Sölvi 147.

— Dísarson 206. 214.

Sörkvið, byskup af Færeyjum 287.

— Karlsson Svíakonungur 184. 202. 238. 239.

— snápr 211. 233. 236. 237.

Sörli 278.

Sörli erkibyskup 423. 426. 428.

Thomas erkibyskup hinn helgi 311.

Tobbusynir 285.

Tosti á Ystum 70.

Tryggvi 242.

Tumi 284.

Úlfr af Laufnesi 50. 56. 59. 80. 81.

84. 85. 94. 107. 111.

— Eiríksson 48.

— fari 358.

— flý 56. 59. 84. 107.

— hani 209.

— jarl fasi 411. 413.

— skygnir 311.

— svartur 119.

Ullr 439.

Unas kambari 2. 3.

Unnr 439.

Uroekja Snorrason 342. 348. 352. 398.

Úspakr suðreyski Dungalsson 236. 332-334.

Útryggr 324.

Valdimarr Birgisson Svíakonungur 418. 436. 460.

— Knútsson Danakonungur 53. 55. 82. 87. 397.

— Valdimarsson Danakonungur 202. 206. 207. 239. 287. 324. 330. 391. 397. 411.

Varbelgir 119.

— 345. 358-362. 364-369. 371-374. 378. 379. 382-390. 392. 394.

Varbelgir 392.

Vegarðr veradalr 251. 252. 266. 269. 271-273. 279. 280. 359.

Veseti 434.

— ungi (litli) 345. 354. 358. 361. 370. 372. 388. 391. 392.

Viðkunur Erlingsson 78.

Vigfúss Gunnsteinsson 460.

Vígsteikr & Digriðni 16.
 — prestason 420. 468. 471.
 Vikarr, konungr Varbelgia 119.
 Víkingr nefja 194.
 Vilhjálmr 33.
 — af Torgum 98.
 — „ — 377. 385. 389. 390.
 — kapalfr 381.
 — kardináli 402. 404. 407. 410.
 — meistari 366.
 — sendimaðr 349.
 — Skotakonungr 398.
 Vilmundr píttr 346.
 Þjóðólfr pík 118.
 Þjóðstarr svartí 47.
 Þóraldi Anguson 209. 212. 272.
 — hvíti 447.
 — skinhringr 212.
 — sveinn Hákonar Hákonar-
 sonar 445.
 — þrymr 88.
 Þorbergr 285.
 — Þórisson 359.
 Þorbjörn af Lumalöngum 263.
 — rigr 283. 297.
 — skeifr 227.
 Þórðr 360.
 — austmaðr 297.
 — bræsi 203. 220.
 — dokka 198. 207. 218. 215.
 219. 221.
 — drafi 285.
 — Fínngeirabróðir 92. 171. 217.
 — Friðreksson 350.
 — Guðmundarson 288.
 — kakali 342. 399. 406. 409.
 418. 419. 424. 429. 480. 482.
 — loki 161.
 — prestur 296.
 — skolli 283. 292.
 — Úlfgestason 176.
 — vattir 238.

Þorfinnr illi 271. 285.
 — lúðrveinn 218. 221.
 — Sigvaldason 466.
 Þorgeirr 305.
 — byskupsmaðr 272. 282. 283.
 288. 310. 322.
 — rigr 297.
 Þorgils, byskup af Stafangri 463.
 468. 479. 481.
 — fuðendr 213. 225.
 — gleppa 475.
 — skarði 419. 421. 424. 430.
 448.
 — alyðra 345. 391. 392.
 — sokkr 218.
 — sýslumaðr Sverriskonungs 78.
 — þúfuskitr 135. 161. 341.
 Þorgrímur af Ljánesi 203. 215-217.
 — bóndi 26.
 — hrossaprestur 116.
 Þórir & Borri 353. 359. 363.
 — byskup af Hamar kaupangi
 130. 132. 134.
 — dari 137.
 — erkibyskup 207. 234. 245.
 246.
 — flík 286.
 — Grípsson 439.
 — hinn þróenski, erkibyskup
 330. 333.
 — hrísbátr 370.
 — knappr 48. 164.
 — knapr 372.
 — lögmadr 293.
 — mjóðeinn 377.
 — pæla 311.
 — spola 42.
 — tottr 429.
 Þorkell byskup af Osló 404. 414.
 — dreki 210. 211.
 — njáll 384-387.
 — Þormóðarson 334.

Þorlákr byskup hinn helgi 131.

— drafi 176.

— Úlfgestsson 119.

Þorlaugr bósi 417. 431. 438. 443-445. 461. 462. 473. 474.

Þorleifr ábóti af Hólmi 465. 479.

— breiðskeggr 120 (Breiðskeggr) 121.

— brúðr 273.

— í Görðum 342. 352. 409.

— skálpr 206.

Þormóðr fylbeinn 236.

— þasramr 236.

— Þorkelsson 334. 335.

Þórólfur rympill 47. 51. 84. 85. 107. 108.

Þorsteinn 285.

— Ámundarson 283.

— bátur 475.

— gemsir 225.

— Gillason 465.

— Heimnes 223. 322. 333. 334. 337. 338. 390.

— kúgaðr 113. 114. 143. 162-164. 371.

— skefja 241.

— þjófr 213.

Þorvarðr Þórarinnsson 430. 443. 459.

Þorviðr blindi 176. 186.

Þrándr búandi 213. 214.

— hviða 48.

— prestur 240-242.

Ögmundur af Spánheimi 285.

— eikiland 211.

— krækidanz 353. 362. 366.

368. 392. 432-435. 452. 455.

466. 468. 473. 474.

— merkismaðr 278.

— rostungr 462.

— vágapungur 149.

— Ölmóðsson 307. 308.

Ölnukári 106.

Ölvir, af Goðranni 119.

— ilteitt 333. 335-337.

Önundr 167. 168.

— hlynur 139. 206.

— merkismaðr 252.

Örnólfur af Fólavelli 283.

— hækill 218.

Özurr balli 19. 20. 22. 32.

— gnit 280.

— Jónsson 69.

— prestur 42. 118.

Register over Tilnavne.

Agðanes, Auðgrímr.
Ákafr, Ámundr.
Aurapáll.
Austansjór, Auðun.
Austmaðr, Þórðr.
Baglar.
Bakkakólf, Guthormr.
Bakki, Björn.
Ballhöfuð, Jón.
Balli Özurr.
Banamaðr, Gunnarr.
Bátr, Björgólf.
—, Þorsteinn.
Baugr, Arnþórr.
Beglingr.
Beitstokkr, Ólafr.
Bekill, Eindriði.
Belti, Páll.
Berbeinn, Magnús.
Berir, Kolbeinn.
Birkibeinn, Erlingr.
Bjúgi, Andres.
Blaðspjót, Saxi.
Bládstakkr, Magnús.
Blakkr, Árni.
—, Guðólf.
Blanda, Brynjólf.
Blindi, Eiríkr erkibyskup.
—, Þorviðr.
Boddi, Ívarr.
Borgarklett, Sigurðr.

Bósi, Þorlaugr.
Brasaðr, Andres.
Brasi, Þórðr.
Bratti, Bárðr.
—, Hallvarðr.
Breiðskeggr, Þorleifr.
Brennir, Sigurðr.
Bringr, Helgi.
Bristeinn, Bárðr.
Brokki, Magnús.
Brosa, Birgir jarl.
Brúðr, Þorleifr.
Bukkr, Björn.
Burst, Ámundi.
Bunjarðr, Hallvarðr.
Byggvömb, Helgi.
Býleistr, Auðun.
Dálkr, Ólafr.
Dápi, Ívarr.
Dari, Þórir.
Daufi, Karl jarl.
Dokka, Þórðr.
Dotafíðr, Sigurðr.
Drafi, Þórðr.
—, Þorlákur.
Dregill, Eiríkr.
Dreki, Þorkell.
Dritljóð, Andres.
Dróttning, Jón.
Drumbi, Jón.
Dúfa, Hákon.

Dvergr, Eilífr.
 Dyn, Hreiðarr.
 Dyntill, Áslákr.
 —, Herjólfur.
 Dýnulauss, Ívarr.
 Dyttr, Brúsi.
 Eðlungr, Guðleikr.
 Eikiland, Ögmundr.
 Einhendi, Kári.
 Elda, Ívarr.
 Eljubjarni.
 Eplastöng, Eilífr.
 Eysill, Hákon.
 Eyskeggjar.
 Faðir, Klemet.
 Fari, Úlfr.
 Fasi, Úlfr jarl.
 Feykir, Eyvindr.
 Flekkur, Bárðr.
 Fleskún, Helgi.
 Flíða, Páll.
 Fljóðakollr, Ívarr.
 Flotbytta, Guðleikr.
 Flugá, Ketill.
 Flý, Úlfr.
 Foka, Arnþórr.
 Fótr, Páll.
 Fuðendr, Þorgils.
 Furulangr, Björn.
 Fylbeinn Þormóðr.
 Galinn, Gunnarr.
 —, Hákon.
 Galli, Ívarr.
 Gás, Páll.
 Gási, Óttarr.
 Gauti, Gjafrvaldr.
 Geigr, Guðini.
 Gemsir, Þorsteinn.
 Gilli, Haraldr.
 —, Nikulás.
 Gloppa, Þorgils.
 Gnit, Özurr.

Gnitaskör, Guðlaugr.
 Góði, Magnús.
 Gott smjör, Gauti.
 Grábarði, Guthormr.
 Grettir, Ívarr.
 Griðkona, Atli.
 Griðmaðr, Jón.
 Gríss, Hákon.
 Grjónbákr, Gunnarr.
 Grön, Kolbeinn.
 Gullbeinar.
 Gullkroppr, Reidúlfr.
 Gullskór, Hallvarðr.
 Gullvægr, Eilífr.
 Gums, Andres.
 Gusi, Ívarr.
 Guss, Áslákr.
 Gustr, Áslákr.
 Gæslingr, Ívarr.
 Gæla, Hallvarðr.
 Görn, Birgir.
 —, Helgi.
 Hali, Bárðr.
 Hálmhauss, Ívarr.
 Hamarskalli, Ásgeirr.
 Hani, Úlfr.
 Harmr, Ásvarðr.
 Hattspjórr, Knórr.
 Hegri, Eindriði.
 —, Guthormr.
 Heimnes, Þorsteinn.
 Helga hin, Sunnifa.
 Helgi hinn, Eiríkr Sviakonungr.
 — —, Hallvarðr.
 — —, Kolumba.
 — —, Magnús jarl.
 — —, Ólafr konungr.
 — —, Rögnvaldr jarl.
 — —, Thomas erkibyskup.
 — —, Þorlákr byskup.
 Herka, Steinarr.
 Hestr, Bjarni.

Hilditönn.
 Hít, Sigurðr.
 Hlðarfaxi, Hallvarðr.
 Hljóðhorn, Erlingr.
 Hlynr, Ömundr.
 Hóglífi, Jón.
 Hólmr, Ívarr.
 Horti, Ívarr.
 Hringr.
 —, Eysteinn.
 Hrísbítr, Þórir.
 Hrossaprestur, Þorgrímur.
 Hríga, Kolbeinn.
 Hvassi, Helgi.
 Hvíða, Hjarrandi.
 —, Þrándr.
 Hvítaskáld, Ólafr.
 Hvíti, Eiríkr.
 —, Grímr.
 —, Ólafr.
 —, Þóraldi.
 Hækili, Örnólf.
 Ignarbakki, Eiríkr.
 Illi, Þorfinnr.
 Illska, Pétur.
 Iteitt, Ólfr.
 Jórsalafari, Sigurðr.
 Kábeinn, Ólafr.
 Kakali, Þórr.
 Kálfr, Eindriði.
 Karl, Sigvaldi.
 Káviss, Hakon.
 Keikan, Grímr.
 Keikr, Eilífr.
 Kesja, Haraldr.
 Ketlingr, Jón.
 Kettuhrygg, Kolbeinn.
 Kiblingsmunn, Ólafr.
 Kífa Eiríkr.
 Kíkr, Gregorius.
 Kjötlaer, Karl.
 Knappr, Þórir.

Knarrarleifr.
 Knerra; Ótarr.
 Knútr, Finnur.
 Knöttur, Finnur.
 Kollr, Hávarðr.
 —, Jón.
 Koppr, Ásbjörn.
 Korn, Ívarr.
 Korpr, Eysteinn.
 Krista, Andres.
 Krúna, Eilífr.
 Krokidanz, Ögmundur.
 Kufungar.
 Kufungr, Jón.
 Kúfungr, Nikulás.
 Kúgaðr, Þorsteinn.
 Kúla, Guðbrandr.
 —, Jón.
 Kúrr, Jón.
 Kútiza, Jón.
 Kuzi, Andres.
 Kváða, Hermundur.
 Kýr, Eilífr.
 —, Simun.
 Kyrpingaormr.
 Kærir, Sigurðr.
 Köttr, Jón.
 Lági, Árni.
 Langi, Bengeirr.
 —, Bergsveinn.
 —, Gunni.
 —, Klemet.
 —, Knútr konungur.
 —, Ólafr.
 —, Ormr.
 Lati, Eiríkr.
 Laub, Halli.
 Laukr, Eiríkr.
 —, Hákon.
 Lávarðr, Sigurðr Sverrisson.
 Lax, Hávarðr.
 Leppr, Ásólf.

Leppr, Loðinn.
 Lest, Gunnarr.
 Limr, Bótólfr.
 —, Sæbjörn.
 Línseyma, Páll.
 Litli, Benedikt.
 —, Einarr.
 —, Veseti.
 Ljóðhorn, se: hljóðhorn.
 Ljoxa, Eindriði.
 Loki, Þórðr.
 Lungbarðr, Einarr.
 Lygra, Einarr.
 Lyxusveinar.
 Magni, Jón.
 Mangi, Magnús.
 Marardráp, Hallvarðr.
 Matjarl, Árni.
 Maull, Bergr.
 Maxi, Eiríkr.
 Minniskjöldr, Magnús.
 Mirman, Gunnarr.
 Mjóbeinn, Þórir.
 Mokr, Ólafr.
 Munki, Sveinn.
 Muntari, Hagbarðr.
 Möndull, Nikulás.
 Nef, Brynjólf.
 —, Ívarr.
 Nefja, Víkingr.
 Njáll, Þorkell.
 Næpa, Sveinn.
 Orri, Eilífr.
 —, Eysteinn.
 Paris, Jón.
 Peini, Eindriði.
 Petill, Sigurðr.
 Pík, Þjóðólfr.
 Píkr, Erlendr.
 Piltr, Vilmundr.
 Plyttr, Andres.
 Posi, Arnbjörn.

Pottr, Andres.
 Púss, Ingimundr.
 Pæla, Þórir.
 Rakki, Eindriði.
 Rangi, Pétr.
 Rauði, Eilífr.
 —, Erlendr.
 —, Kolbjörn.
 —, Helgi prest.
 Rauðr, Ámundi.
 —, Hallvarðr.
 Ribbungar.
 Ribbungr, Sigurðr.
 Rigr, Þorbjörn.
 —, Þorgeirr.
 Ritakári.
 Rófa, Ívarr.
 Rostungr, Ögmundr.
 Rufa, Árni.
 Rúmstafr, Erlingr.
 Ruza, Áskell.
 Rympill, Þórólfr.
 Sála, Bárðr.
 Sámur, Gunnarr.
 Sandveykr, Álf.
 Selki, Ívarr.
 Síkr, Sóni.
 Silki, Jón.
 Silkiauga, Sigurðr.
 Sine terra, Jón Engilakonung.
 Sinkr, Hallsteinn.
 Skaðareðr, Árni.
 Skakalokr, Andótt.
 Skakki, Erlingr jarl.
 Skalpr, Þorleifr.
 Skambáls, Erlingr.
 Skarði, Þorgils.
 Skaufhali, Nikulás Arnason.
 Skeffa, Þorsteinn.
 Skeifr, Þorbjörn.
 Skerfla, Sæmun.
 Skinhringr, Þóraldi.

Skinnknífr, Beni.
 Skinnpeita, Jórdanr.
 Skinnstakkr, Bjálfi.
 Skitinbeini, Einarr.
 Skjaldarband, Andres.
 Skjálgi, Gyrðr.
 —, Ívarr.
 Skjómi, Sigurðr.
 Skjöldr, Bárðr.
 Skolli, Þorsteinn.
 Skot, Heinrekr.
 Skota, Eiríkr.
 Skotún, Haraldr.
 Skrápr, Eyvindr.
 Skreiðungur, Guðleikr.
 Skríkka, Skervaldur.
 Skryðu-Eiríkr.
 Skrækr, Dugall.
 Skygna, Hallvarðr.
 Skygnir, Úlfr.
 Slafsi, Friðrekr.
 Slandri, Eindriði.
 Sliðri, Erlendr.
 Slyðra, Þorgils.
 Slyngur, Árni.
 Smáttanga, Páll.
 Smjörbakr, Einarr.
 Smjörkári.
 Smjörkollr, Ólafr.
 Smjörmagi, Ólafr.
 Smjörreðr, Kolbeinn.
 Smjörstakkr, Áslákr.
 Smæðra, Jón.
 Snápr, Sörkvir.
 Sneis, Guðleikr.
 Snerill, Guthormr.
 Snækollr, Óttarr.
 Soddi, Marteinn.
 Sokkr, Þorgils.
 Spjót, Nafí.
 Spola, Þórir.
 Stagbrellr, Eiríkr.

Stagnál, Styrkarr.
 Stál, Jón.
 Stálpi, Bárðr.
 Stangarfylja, Haraldr.
 Staurr, Ketill.
 —, Loðinn.
 —, Símun.
 Steig, Ástríðr.
 —, Ívarr.
 Steinveggr, Erlingr.
 Steypir, Pétur.
 Stílkur, Eiríkr.
 Stránefr Kollbeinn.
 Strykr, Ásólf.
 Stryllr, Steingrímur.
 Stuttur, Hallvarðr.
 Styrja, Þorleifr.
 Sultan, Nikulás.
 Sundrammr, Eysteinn.
 Súri, Eysteinn.
 Súrr, Páll.
 Svaddi, Hallvarðr.
 Svagi, Eiríkr.
 Svangi, Grímarr.
 —, Karl.
 Svardagi, Sigurðr.
 Svartameistari, Ríkarðr.
 Svarti, Guðröðr.
 —, Hálfðan.
 —, Jón.
 —, Ólafr.
 —, Pétur.
 —, Sveinungur.
 —, Úlfr.
 —, Þjóstarr.
 Svefn, Hákon Hákonarson.
 Svínapétr.
 Svínastephan.
 Svæla, Arnbjörn.
 Sygnakjúka, Serkr.
 Sylgja, Páll.
 Systrungr, Sölmundur.

Sæpilgrímr.

Tálgi, Sigurðr.

Tamr, Bergþórr.

Tanr, Oddr.

Tindr, Gunnarr.

Torvi, Eindriði.

Tottr, Þórir.

Trín, Jón.

Tröll, Arnbjörn.

Tvískafiðr, Jón.

Úmagi, Jón.

Undan fjallinu, Gási.

Ungi, Báiki.

—, Guðbrandr.

—, Hákon Hákonarson konungr.

—, Hánefr.

—, Ívarr.

—, Kolbeinn.

—, Veseti.

Urka, Rögnvaldr.

Útvík, Ívarr.

Uxi, Símun.

Vágapungr, Ögmundr.

Vágaskalm, Páll.

www.libtool.com Vali, Guðbrandr.

Varbelgir.

Varbelgr, Gaur.

Vargr, Bárðr.

Várskinn, Páll.

Vegr, Ívarr.

Veradalr, Vegarðr.

Vettir, Þórðr.

Vikr, Erlingr.

Þasramr, Þormóðr.

Þjófakappi, Erlendr.

Þjófr, Þorsteinn.

Þrymr, Þóraldi.

Þúfuskíttr, Þorgils.

Þvari, Guthormr.

Þömb, Jósteinn.

Ölnukári.

Register over Stedsnavne og Folkenavne.

- Agdenes, *Nes ved Indløbet til Trondhjemsfjorden* 18. 110. 147. 212. 215. 219. 282. 483.
- Agðir, *Nedenes, Lister og Mandals Fogderier* 47. 112. 119. 234. 280. 318. 365. 437.
- Agnleysa, *ukjendt Sted i Aker ved Kristiania* 310.
- Akr. *Gaarden Aker ved Kristiania* 174. 175. 320. 321.
- Akriun *Kalvskindet ved Throndhjem* 38. 42.
- Akrsborg, *Acre i Palæstina* 262.
- Akrshaginn, *den til Gaarden Aker hørende Strækning, hvor nu Kristiania By ligger* 175. 177. 179. 181. 184.
- Ålaborg, *Aalborg i Jylland* 206. 211.
- Åldi, *Aalden Fjord i Indvikens Prgd. i Nordfjord* 137.
- Aldinhagi i *Vik Prgd. i Sogn* 197.
- Åleyjarsund, *maaske det nuværende Aalesund i Søndmøre* 79. 284.
- Alftar, *Ålft Sogn sydlig i Helsingeland i Sverige* 29.
- Allra heilagra kirkja i *Bergen* 54. 483.
- Ålreksstaðavágr, *Store Lungegaardsvandet ved Bergen* 157.
- Ålreksstaðir, *Aarstad ved Bergen* 54. 82. 157. 319.
- Andreskirkja i *Nidaros* 218.
- Angr, *Havn paa Østsiden af Sande i Søndmøre* 111. 150.
- Angr, *Sande Sogn i Jarlsberg Fogderi* 177.
- Angrgerði i *Søndmøre, d. s. s. Angr* 215.
- Apaldssetr, *Gaarden, Apelsäter i Lurs Sogn nordligst i Bohuslen* 281.
- Aragun, *Riget Aragonien i det nordøstlige Spanien* 443. 444. 447.
- Aranes, *det nuværende Kongsbakka, den nordligste Kjøbstad i Halland* 434.
- Árdalur, *Aardal Prgd. i Indre Sogn* 197.
- Áreyjar, *Aarø i Tønsbergfjorden i Sandehered Prgd.* 281. 320.
- Arnarfjörðr, *Arnefjord i Haus Prgd., Nordhordeland* 220. 222.
- Arney, *Arnørne i Gildeskaal Prgd. i Salten* 360.
- Árvíkr, *Arvika i Vermeland* 304.
- Ásfjörðr, *Aasfjorden, Arm af Throndhjemsfjorden, som gaar ind til Aasen Sogn mellem Frosta og Stjørdalen* 169.
- Askeyjarsund, *Askøund strax vestenfor Lyngør i Nedenes Amt* 190.
- Askr, *en af Gaardene Ask i Norðerhov paa Ringerike, Ask paa*

- Askøen ved Bergen eller Ask i Nes Sogn paa Hedemarken* 321. 349.
Ásleifarvík Havn nordlig paa Skotland's Vestkyst 467.
Ásleifsgarðr i Tønsberg 145.
Ásmundarvágur, nu Osmondvall, en Bugt paa Waes (Vágar), en af Orkøerne 477.
Ástar, Gaarden Aastan i Orkneyalens Prgd. 70.
Astishólmar, Holmer paa Østsiden af Kristianiasfjorden 236.
Ásuskógr, Asakskogen paa Veien fra Nannestad til Hadeland 307.
Augusund ved Indløbet til Gøtaelvens vestre Arm 211.
Aumord, Borge ved Fredrikstad 177.
Aurar, maaske Gaarden Aure i Søkelvens Sogn paa Sømdmøre 359.
Aurr, rimeligvis Øen Jomfruland ved Kragerø 226. 379.
Austansjór, Gaarden Østensjø i østre, Aker Prgd. ved Kristiania 283.
Austfirðingar, Indb. af Austfirðir, den østlige Del af Island 459. 460.
Austragðir, Nedenes Fogderi 434.
Austrátt, Gaarden Østeraat i Ørlandets Prgd., Fosens Fogderi 288. 351. 353. 367.
Austrvegr, Landene i Øst og Syd for Østersøen 118.
Bakkar, Bakkarnir, Bakki i Bergen 57. 124. 154. 160. 220. 463.
Bakki, Bakke Gaard og Nonnekloster ved Thronhjelm 73. 84. 167. 246. 283. 393. 450.
Barðafjörðr nord for Varberg i Halland 264.
Bárdarsund mellem Reksteren og Tysnesøen i Søndhordeland 232.
Bárdfjörðr = Barðafjörðr 432.
Barðhólmar, ukjendt Sted nord for Karmsund 236.
Barreyjarfjörðr, Fjord sydvestligst paa Øen Mainland blandt Shetlandsøerne 466.
Barzalon, Staden Barcellona i Spanien 443.
Befja, Bæfveraaen ved Uddevalla i Bohuslen 146.
Berføttabroðra kirkja i Tønsberg 484.
Berg, Gaard i Skedsmo Prgd. paa Romerike 301. 313.
Berg, Gaard i Strinden Prgd. ved Thronhjelm 162.
Bergit i Tønsberg 429.
Bjarkey, Bjørke i Thronenes i Senjen 78. 359. 478.
Bjarmaland, Egnen ved det hvide Hav omkring Floden Dvina's Udlob 284. 285. 296.
Bjarmar, Mænd fra Bjarmeland 285. 483.
Bjarnaborg paa Suderøerne 415.
Björgyn, Bergen 21-23. 30. 31. 37. 45. 52. 53. 55. 57. 62. 65. 67. 68. 71. 75. 77-79. 82. 83. 85. 88. 90. 94. 100. 101. 106. 107. 110. 112. 114. 115. 121. 124. 125. 130. 131. 137. 138. 145-147. 149. 150. 152. 153. 159. 186. 190. 197. 199. 203-265. 207-210. 212. 214. 216. 220. 222. 223. 225. 227. 228. 230. 232-234. 236. 240. 244. 247. 251. 253-255. 260. 262. 265. 266. 268. 272-275. 279. 281. 283. 284. 287. 288. 294. 296. 298-301. 309-312. 317. 318. 322. 323. 329. 330. 332. 333. 335. 337. 338. 341-343. 347. 350-353. 363-367. 369. 376. 381. 384. 391. 397-401. 404. 405. 407. 408. 411-414. 418. 420. 423-431.

435. 437. 443. 445. 451. 454. 460.
463. 466. 481-483.
- Björgynjarmenn, *Mænd fra Bergen*
52. 53. 104. 159. 160. 186. 265.
- Björgynjarvágr, *Vaagen ved Bergen*
106. 205 (*se Vággrinn*).
- Blakkastadir, *Gaarden Blakstad i*
Asker Prgd. ved Kristiania 213.
218. 270. 273. 324.
- Bláland, *det indre af Afrika (Blaa-*
mændenes = Negrenes Land) 461.
- Blindheimsmenn, *navnkundig Æt fra*
Gd. Blindem paa Vigeroen i Sønd-
møre 331.
- Borg, *Byen Sarpsborg* 10. 124. 191.
206. 210. 211. 224. 239. 377. 378.
397. 461.
- Borgarfjörðr *vestlig paa Island* 342.
409.
- Borgarskarð, *Skar nær Bergen* 222.
- Borgarsýsla, *omtrent det nuværende*
Smaalenenes Amt (med Undt. af
Haabøls Prgd. og Enningdalen
Sogn) 212. 239-241. 286. 306. 345-
347. 391.
- Borgarþing, *Thinget for Vikens*
(Borgarþings) Lagdømme, holdt
ved Borg 137. 207. 210. 224.
261. 347.
- Borgfirðingar, *Mænd fra Borgar-*
fjörðr 460.
- Borgund, *Borgund paa Søndmøre*
176. 215. 362. 364.
- Borri, *ukjendt Gaard i Indherred*
353. 359.
- Bót, *Øen Bute blandt Suderoerne*
334. 468-470. 475. 476.
- Breidafjörðr, *Fjord eller Havbugt i*
det nordlige Skotland (Frith of
Murray) 466.
- Breidastofa *i Nidaros* 393.
- Breidbeyarsund, *Sund paa Østsiden af*
Hjaltland, ved Byen Lerwick, mellem
Mainland og Bressa (Breidøy) 466.
- Breidín, *Bredebygden sydligst i Sels*
Sogn i Gudbrandsdalen 484.
- Bristeinn, *Sted paa Vestsiden af*
Kristianiafjordens Munding 119.
- Brunneyjar, *Brønne i Søndre Helge-*
land 359.
- Brúnavík, *Staden Braunschweig i*
Tydskland 239. 461.
- Bröttueyrr, *Brateren i Nidaros By*
37. 65. 75. 167.
- Burgs, *Staden Burgos i Gammel-*
Kastilien i Spanien 444.
- Byskupsbryggja *i Bergen* 208.
- Bær, *Gaarden Bø i Torvestads*
Prgd. paa Karmøen 236.
- Bær, *i Borgarfjorden paa Island* 342.
- Bær, *rimeligvis Gaarden Bø i Bø*
Sogn, Hyllestad Prgd. yderst i
Sognefjorden 301. 349. 367.
- Dalrinn mikli, *Gaarden Store Dal i*
Skjeberg Prgd. i Smaalenene 189.
- Dalir, *Gudbrandsdalen* 196. 361.
366. 392.
- Dalr *i Sverige* 411.
- Danakleif *i Tønsberg* 483.
- Danakonungr, *de Danskes Konge*
202. 206. 207. 223. 331. 419. 421.
427. 428. 431. 434. 438. 439. 441.
442. 445. 446. 448.
- Danaveldi, *Danmark* 419. 433. 441.
- Danir, *Indbyggerne i Danmark* 129.
134. 408. 409. 419. 421. 424. 426-
428. 431-435. 439. 441. 442. 448.
449. 451-454.
- Danmörk, *Danmark* 7. 53. 55. 82.
86. 118. 119. 122. 123. 128. 129.
131. 133. 134. 137. 174. 204-207.
210. 239. 260. 287. 316. 329. 330.
331. 343. 369. 391. 397. 408. 411.
419. 422. 424. 425. 427. 428. 431.

432. 438-441. 446. 448. 451-454.
458. 460-462.
- Danskr, dansk 135. 312. 370. 433.
458.
- Darmatan, *Staden Damiette i Ægypten* 262.
- Depill, *Gaarden Devle i Strinden Prgd. ved Throndhjem* 76. 166.
- Digrin, *Gaard i Strinden Prgd. ved Throndhjem* 16.
- Digriskytningr, *Gaard i Bergen* 330.
- Digrmáli, *Nes paa Sydsiden af Throndhjemsfjorden, strax udenfor Throndhjem* 32. 52. 69.
- Dragsmörk i *Lane Hered i Bohuslen* 484.
- Drifeyjar, *Drevø strax nordenfor Sulend-Øerne ved Sognefjordens Udløb* 79.
- Drömunes, *Gaarden Dromnes i Aure Prgd. i Nordmøre* 362.
- Dröfn, *Drammensfjorden* 285. 312.
- Dunröst, *Havstrækningen mellem Orknoerne og Hjaltiland* 413.
- Dyngey, *Dynge nordlig i Bohuslen* 413.
- Dyrnes, *lidt østenfor Skotlands nordvestlige Spidse, nu Durness* 465. 476.
- Egðafylki s. Agðir 284.
- Egðir, *Indbyggerne af Agðir* 442. 476.
- Egg, *Gaard Eggan i Børgesekogn, Søndre Throndhjems Amt* 147.
- Eið, *Eidsvold Prgd. paa Romerike* 313. 321.
- Eiðaskógr, *Eidskogens Prgd. i Hedemarkens Amt* 12. 26. 212. 300. 302. 306. 322. 326. 327. 411.
- Eiðre, *Elven Åtran ved Falkenberg i Halland* 433.
- Eiðsberg, *Eidsberg Prgd. i Smaalenene* 346.
- Eiðsvágr, *Eidsvaag strax nordenfor Bergen* 464.
- Eiðsvöllr, *Eidsvold Prestegaard paa Romerike* 312-315. 325. 328. 370. 391.
- Eikaberg, *Ekeberg ved Oslo* 300.
- Eikabergsstöd, *Landingssted under Ekeberg ved Oslo (formodentlig ved Kongshavn)* 380. 381.
- Eikisherad *Ekshærad Sogn ved Klar-elven i Vermeland* 13.
- Eikundasund, *Ekersund i Stavanger Amt* 213. 214. 225. 233. 275. 317.
- Eistland, *Estland* 118.
- Ekreyjar, *nu Øckere paa Vestsiden af Hisingen ved Gøtaelvns Udløb* 425-427. 431. 432. 434. 439-441. 484.
- Eldeyarsund, *Eldsund ved Stordens sydøstlige Ende mellem denne og Eldøen, i Søndhordeland* 230. 232.
- Eldueið, *Namdalseidet* 359.
- Elfarbakki, *Thingsted ved Gøta-elven, nær Kongehelle* 261. 264.
- Elfarsýsla, *omtrent den sydlige Halvdel af Bohuslen* 272. 285.
- Elfr, *Elfrin, Gøtaelven* 144. 239. 316. 327. 345. 414. 416. 417. 421. 423-425. 428. 432. 434. 436. 438. 446. 450. 452. 460. 463.
- Elfr, *Elfrin, Glommen* 124. 213. 301. 321. 325.
- Ellidavíkk, *nu Elwick, Havn paa Hjalpandisø (Shapinsø), Orknoerne* 466.
- Englakonungr, *Englændernes Konge* 164. 194. 416.
- England, *England* 82. 164. 239. 311. 401. 438. 443.
- Erlendshangr, *Høiden hvorpaa Kristiansten ligger, ved Throndhjem* 72. 393.

- Esjuneseýjar, *Hesnesøerne i Fjære Prgd., Nedenes Amt* 213. 379.
 Eyfirðingar, *Indbyggerne af Eyja-fjorden paa Island* 430.
 Eyin helga, *en af Suderøerne ved Skotland (Øen Icolnkill eller Jona)* 322.
 Eyin helga, *Helgeøen i Mjøsen* 203. 341. 391.
 Eyin mikla, *Helgeøen i Mjøsen* 212.
 Ey, *Øyer i Gudbrandsdalen* 484.
 Eyjavatn, *Øyeren* 270. 283. 325.
 Eynir, *Indbyggerne af Eynafylki i Threndelagen (Inderøen, Beitstaden og Verrans Sogn)* 178.
 Eyttar, *Øren ved Loen-Elv i Oslo* 484.
 Eyrar, *Havnen Ørebakke paa Island Sydside* 265.
 Eyrar, *Øren ved Throndhjem* 38. 41. 49. 65. 68-70. 72. 76. 113. 146. 147. 149. 162. 164-168. 173. 216. 217. 254. 338. 349. 357.
 Eyrasund, *Øresund* 424. 441. 453.
 Eyraþing, *Ørething paa Øren ved Throndhjem* 18. 203. 207. 211. 232. 240. 246. 247. 251. 253. 254. 289. 354. 355. 363. 375. 392.
 Eyrrin 135 (*se Halaeyrr*).
 Eystrasalt, *Østersøen* 13. 28.
 Eystridalir, *Østerdalen* 21. 26. 212. 241. 242. 284. 361.
 Fala, *Gaarden Fulu i Strøm Sogn i Odalen* 326.
 Fønhringr, *Askøen ved Bergen* 79. 214. 432.
 Fenidi, *Venedig i Nord-Italien* 423.
 Filir, *Mænd fra Fjalir (den sydlige Del af Søndfjord)* 47.
 Fimreiti, *Femreite Gaard yderst i Norefjorden i Sokndal Prgd. i Sogn* 86.
 Finnþúin, *Finnmarken* 3.
 Finnbygðir, *d. s.* 464.
 Finnar, *Finner (Lapper)* 374. 438.
 Firðir, *Nord- og Søndfjord i Bergens Stift* 43. 47. 475.
 Fjölbyrja, *maaske Fjeldøen i Renne Prgd. i Ryfylke* 209.
 Fjölbyrjusund, *Sund ved Øen Fjölbyrja* 232.
 Flaðki, *Gaarden Flak i Bynesets Prgd. ved Throndhjem* 31. 359.
 Flandr, *Flandern i Belgien* 417.
 Flóruvágur, *Flørevaag sydlig paa Askøen ved Bergen* 125. 128. 133. 228. 291. 353. 377. 410.
 Flostrgafi, *Nes paa Fløstad-Øen i Dybvaag Prgd. i Nedenes* 227.
 Foksteinar, *Holmer udenfor Sokndal, sydligst i Stavanger Amt* 213.
 Folavöllr, *Gaarden Folvel i Udenes Sogn, Næs Prgd. paa Romerike* 283. 298. 326.
 Foldin, *Kristianiafjorden* 57. 119. 146. 190. 191. 230. 261. 309. 378. 425. 435. 436. 439. 450.
 Foldin, *Follo paa østre Side af Kristianiafjorden* 262.
 Foldin, 300. 307, *se Vestfold*.
 Foldungar, *Mænd fra Follo* 178. 262. 279.
 Folkisberg, *Gaarden Folkensborg i Eidsberg Prgd. i Smaalensne* 240. 306.
 Fólskn, *Øen Stor-Fosen* 18. 31. 163. 358.
 Fors, *Gaarden Nedre Foss ved Kristiania* 281.
 Fors kirkja, *i Bohuslen* 188.
 Forsøla, *Forshella Kirke i Bohuslen, lidt søndenfor Uddevalla* 214.

Frakkakonungtr, *Franskmandenes Konge* 443. 447.
 Frekeyjarsund, *Frekøund mellem Freke (Frøk) og Fastlandet i Bud Prgd., Romsdals Fogderi* 223. 463.
 Frisir, *Friserne* 424.
 Fróðáas, *Fróðáas, Høide strax nord for Tønsberg* 191. 194. 195. 227.
 Frysja, *Akerselven ved Kristiania* 179. 229. 263.
 Frysjubrá 180. 380.
 Fundueið, *Strækning, hvorover Fartøier droges forbi Fundefossen i Glommen øverst i Nes Prgd. paa Romerike* 325. 327.
 Furusund ved Fløe i Kim Prgd., *Søndfjord* 63.
 Fyri, *Gaard i Udenes Sogn, Nes Prgd. paa Romerike* 301.
 Fyrileif, *Ferlef i Bohuslen* 144.
 Færejar, *Færøerne* 2-4. 108. 287.
 Færeyskr 161.
 Galvei, *Galloway Landskab sydligst paa Skotlands Vestkyst* 332.
 Garðar, *Gaard i Borgarfjorden paa Island* 342. 409.
 Garðaríki, *det russiske Rige* 419.
 Gaskún, *Landskabet Gaskogne syd-vestligst i Frankrige* 443.
 Gaul, *Gauleken* 39.
 Gaularás, *Byaasen ved Throndhjem* 31-33. 70. 114. 297. 363.
 Gaulardalr, *Gauldalen (Guldalen) i Throndhjems Stift* 41. 219. 254. 357. 424.
 Gaularóss, *Gulelvns Munding* 16.
 Gauldœlir 16. 73. 74. 176.
 Gautakastali i *Tønsberg* 483.
 Gautar, *Indbyggjerne af Gautland* 317. 320. 325. 417. 422. 432.
 Gautelfr, *Gøtaelven* 27. 464 (se Elfr).

Gautland, *Gøtaland* 27. 204. 205. 236. 248. 261. 289. 320. 323. 410. 416. 417. 436.
 Gautland Vestra, *Vestergøtland* 413. 436.
 Gautland Eystra, *Østergøtland* 6.
 Gauzkr, *hørende til Gautland* 9. 173.
 Geitkjörr, *rimelig ved Varberg i Halland* 432. 433.
 Gernn, *Staden Gerona nordøstligst i Spanien* 443.
 Gestabakki ved *Tønsberg* 191.
 Gimsar, *Gaard i Melhus Prgd. i Guledalen* 176.
 Gizki, *nu Giske paa Søndmøre* 343. 353. 357. 362. 364. 426. 428. 466.
 Gjallarbrú 395.
 Gjölluráss, *Gjelleraasen, Aas, hvorover Veien gaar fra Aker (Oslo-Hered) til Romerike* 140. 179.
 Glabafors, *Glabefors i Glafva Sogn i Vermeland* 305.
 Glaumsteinn, *nu Glumsten nord for Falkenberg i Halland* 432. 433.
 Góafjörðr, *Fjord paa Skotlands Nordkyst, maaske den nuværende Loch Eribol* 476. 477.
 Goðmarr, *Fjorden Gullmaren i Bohuslen* 144.
 Goðrann, *Gaarden Gudrann i Botne Prgd. ved Holmestrand* 119.
 Gotland, *Øen Gotland i Sverige* 118. 412.
 Grafdalr, *Gaarden Gravdal ved Bergen* 61. 88. 125. 187. 214.
 Grattagref, *Greftegreve Gaard i Jevnaker Sogn paa Hadeland* 307.
 Gregoriuskirkja i *Nidaros* 218.
 Grenmarr, *Havbugten udenfor Langsunds-fjorden* 230. 379.
 Grettisvík, *maaske Gaarden Grøttavik i Solum Sogn ved Skien* 177.

- Grikkir, *Grækerne* 133.
- Grimsey, Ø udenfor Øyjaßfjorden, nordenfor Island 284. 429.
- Grindholmasund, Sundet Vængen mellem Nøterø og Thjømø søndenfor Tønsberg 190. 213. 276. 311. 345. 379.
- Grjót Gaard i Nidaros 72.
- Grjótar, Grøte i Orkedalen 73.
- Grund, Gaard i Øyjaßfjordsbygden paa Island 342.
- Grønaland, Grønland, Grønland 409. 458.
- Grøningasund, rimeligvis Grønsund mellem Falster og Møen i Danmark 408.
- Grøningasund ved Øen Bukken søndenfor Bergen 138. 377. 378.
- Grønland, Bamle og Nedre Thelemarkens Fogderier af Bratsbergs Amt, undtagen Hiterdal og Tyrisdal 288.
- Grønlendingar 458.
- Grønlenskr 458.
- Gudbrandsdalir, Gudbrandsdalen 19. 25. 272. 313. 368.
- Gudøy, blandt Suderøerne, nu Gigha ved Vestkysten af Cantire 468. 469. 475.
- Gudreksstaðir, Gaarden Gaustad i Bynesets Sogn ved Throndhjem 371. 390.
- Gulaping, Thinget for Gulathings Lagdømme; holdtes paa Gula ved Evindviks Kirke 251. 258. 288.
- Gulapingsløg, de under dette Thing hørende Dele af Landet (Fylkerne langs Kysten fra Sømdøre til Agder og de østenfor Fjeldet liggende Valdres og Haddingjadal) 253. 256. 273. 311. 318. 338. 343. 377.
- Gulapingsmenn 254. 258.
- Guley, Gule ved Evindviks Kirke i Nordre Bergenhus Amt 483.
- Gullbergseid ved Gøta-Lejon straz nord for Gøteborg 426—428.
- Gulleyin, Gulleen i Gøta-Elven ligeoverfor Kongehelle 436. 484.
- Gullhamarr, Nes paa Sydsiden af Throndhjemsfjorden straz udenfor Throndhjem 31.
- Gumanes, Grdn. Gomnes i Hole Prgd. paa Ringerike 207. 213. 220. 221.
- Gunnarsboer, Gaarden Gunnersby ved Tønsberg 263. 264.
- Gygisvik, formodentlig Gøvik straz søndenfor Bergen 187.
- Gyljandi, Piperviken ved Kristiania 380. 381.
- Há, maaske Gaarden Haa i Prestegjeldet af samme Navn paa Jæderen 146. 171.
- Hadaland, Hadeland 19. 272. 282. 307. 315. 321. 322.
- Haddingjadals, Hallingdalen 194.
- Hádyr, Fjeld paa Kysten af Sokndal Prgd., Stavanger Amt 225.
- Háeyin, de to ved et Eid forbundne Øer Haa og Fløte søndenfor Alverstømmen i Hamar Prgd., N. f. Bergen 220.
- Háeyin, rimelig Ytre Sulend-Ø udenfor Sognefjorden 79. 80.
- Hafsteinssund, Sund etsteds søndenfor Tønsberg 190. 211.
- Hakadalr, Hakedal Sogn paa Romerike 307. 315.
- Hákarlaströnd, Stranden fra Nordnespynten indover mod Toldboden i Bergen 339.
- Halaeyrr, gammel Markedsplads ved Øresund, maaske ved Kjøbenhavn 134. 135.

Håleygir, *Indbyggerne af Hålogaland* 285.

Halland, *dansk, nu svensk Landskab* 210-212. 264. 273. 331. 382. 424. 426-428. 432. 433. 435.

Hallvarðskirkja i Bergen 331.
— i Oslo 99. 177. 182.
183. 269. 437.

Hallvarðskirkjugarðr 264. 383.

Hålogaland, *det nuværende Helgeland og Landet nordover til Finmarken* 30. 78. 79. 137. 138. 164. 165. 174. 251. 279. 285. 296. 297. 351. 358. 359. 396. 437.

Hamarey, *Hamers i Salten, Nordland* 360.

Hamarkaupangr, *Hamar By* 130. 137. 196. 241.

Hamarr, *Gaard i Vermeland paa Hamarsen i Veneren tæt ved Carlstad* 12.

Hamarr, *Hamar By* 20. 241. 313. 321. 341. 344. 348. 370. 404. 423. 438. 449. 450. 463. 479.

Hamarrinn litli, *Lille-Hamer* 211. 241.

Hamrasund paa Nordsiden af Tusteren, *Æde Prgd. paa Nordmøre* 220.

Harðangr, *Hardanger i Bergens Stift* 55. 81. 211. 236.

Harðengr, *Harðengrir, Mænd fra Hardanger* 22. 156. 439.

Harðsær, *Korsfjorden ved søndre Indløb til Bergen* 57. 228. 378.

Hattarhamarr, *Nes paa Sydsiden af Throndhjemsfjorden vestenfor Throndhjem* 32. 58. 63. 121. 255.

Hattarskot paa Skotlands Vestkyst 334.

Haugar, *Thingsted ved Tønsberg* 226. 263.

Haugasund, *Sund ved Gaarden Hauge, hvor nu Haugesund By ligger* 233.

Haugaping, *Fylkesting for Vestfold; holdtes tæt ved Tønsberg* 106. 210. 261.

Haugr paa Hedemarken, *rimelig Haug i Stange Prgd.* 288. 293.

Haugsvik, *Gaarden Husvik ved Drøbak* 262. 279. 300.

Hefnarmynni, *Mundingen af Hefnefjorden i Fosens Fogderi* 163.

Hefni, *Hevne i Fosen* 70.

Heggin, *Eidsberg Prgd. i Smaalenene* 224. 240.

Heggnir, *Indbyggernes af Heggin* 178.

Hegranes, *Nes strax nordensfor Bergen* 186. 255. 375.

Hegranesping, *Thing i Skagafjorden i Islands nordlige Fjerding* 459.

Heiðmörk, *Hedemarken* 20. 25. 137. 211. 242. 272. 276. 293. 298. 301. 309. 310. 314. 327. 344. 350. 368. 370. 378. 391. 484.

Heimnes, *Gaarden Hemnes i Jæle Prgd. i Røsfylke* 228. 322. 383. 390.

Heinir, *Indbyggerne af Hedemarken* 282. 298.

Helgasund, *Ny Hellesund i Segne Prgd. vestenfor Kristiansand eller Gamle Hellesund østenfor i Høivaags Prgd.* 145. 146. 226.

Helgisetr, *nu Elseter, Gaard med Munkekloster ved Throndhjem* 84. 167. 368. 373. 394. 395. 397.

Helkunduheidr, *Grænseheid mellem Nordfjærdingen og Østfjærdingen nordøstlig paa Island* 460.

Hellisfjörðr, *Idefjorden, saa benævnt efter Gaarden Helle* 325.

Hellisvíkr, *rimeligvis ved Hellesø paa*

- østre Side af Sandeffjorden i Jarls-
 bergs og Larviks Amt 190.
 Helsingjaland, *Helsingeland* i Sve-
 rige 29. 376.
 Helsingjar, *Indbyggernes af Helsing-*
jaland 29.
 Herdalir, *Herjedalen* i Sverige 14.
 Herbluver, Ø med Udhavn i Herlo
 Prgd. i Nordhordeland 464. 465.
 Hereyjar, *Herø paa Søndmøre* 36.
 362.
 Hereyjar, i *Herø Prgd. paa Helge-*
land 359.
 Hereyjar, Herey, Ø blandt Sude-
 øerne, nu Arran 470. 475. 476.
 Herfili, *Øen Hævingen nordenfor Buken*
i Karnaund 232.
 Hermdarsund, *Hermedsund ved Her-*
mane (Hermd) paa Vestsiden af
Oreusø i Bokuslen 425.
 Hervabubrá, *Hervadsbro i Vestman-*
land i Sverige 422.
 Hestvær, *Gaarden Hesbø paa Finnø*
i Ryfylke 365. 466. 477.
 Hindeyjar, *Hindøerne ved Atløen i*
Åskevold Prgd. i Sandfjord 220.
 Hinn, *Hinnøen paa Grønsøen af*
Nordlands og Tromsø Amt 280.
 Hirta, *Gaarden Herte i Sylling Sogn,*
Lier Prgd. Buskeruds Amt 34.
 Hirtubrá, *Bro ved denne Gaard* 58.
 Hítr, *Hitterøen ved Flakkefjord* 213.
 225.
 Hjaltar, *Indbyggerne af Shetlands-*
øerne 123.
 Hjaltland, *Shetlandsøerne* 133. 288.
 413. 451. 465-467. 476.
 Hjarðkinn, *Hjerkinn paa Veien over*
Dørræfjeld 73.
 Hjörleifavík, *maaske Gaarden Hjern-*
viken i Røde Prgd. paa Helge-
land 164.
 Hlabhamarr, Hlabhamarr, *Lad-*
hamren ved Thronhjøm 31. 166.
 187.
 Hlabir, *Lade i Strinden* 31. 168.
 Hlésey, *Læsø i Kattegatt* 285.
 Hlfbir, *Lier Prgd. ved Drømmen* 806.
 Hof, *Hov (Haug) ved Hovin Kirke*
i Ullensaker 388.
 Hof, *Gaarden Hove i Våks Prgd.*
i Sogn 197.
 Hof, *Guard i Breidebygden i Sels*
Sogn i Gudbrandsdalen 484.
 Hólar, *Bispedømme for Islands nordre*
Bispedømme, i Skagafjorden 404.
 409. 450. 463.
 Holdhella, *Hellen strax nord for*
Bergen 80. 363.
 Holmadalr, *Holmedal sydvestligst i*
Værmland 305.
 Hólmgarðr, *Hólmgarðar, Newgorod*
i Rusland 285. 420.
 Hólmgarðakonungr 418. 420.
 Hólmr, *maaske Hølm i Borge Prgd.*
i Smølenene 301. 307. 320. 328.
 365. 391.
 Hólmr, *Holmen yderst paa Vaagens*
østlige Side i Bergen 52. 54. 57.
 106. 161. 208.
 Hólmr, *Munkholmen ved Thron-*
hjem 18. 31. 48. 49. 65. 69. 71.
 74-77. 111. 146. 149. 165. 169.
 219. 288. 368. 369. 375. 465.
 Holtar, *Gaard i Orkedalen* 169.
 Hornbori, *Gaarden Horbor i Bis-*
sens Sogn, Fossens Fogderi 147.
 Hornborsund, *Hornborsund i Eide*
Sogn, Homedals Prgd. i Nedenes
 279. 298. 328.
 Hornesfjörðr, *Skjæbergkilen i Smø-*
lenene 189.
 Horni, *det yderste Nes af Halvøen*
Frosten i Thronhjøm-fjorden 170

Hornyn, *Gaard Horne i Hornindals Prgd. i Nordfjord* 208.

Hrafnabjörg, *Ramberg paa Nordspidsen af Nøters ved Tønsberg* 112.

Hrafnholt, *rimelig paa eller ved Øen Oroust i Bohuslen* 425.

Hrafnsvágr, *Ravnsvaag ved Thjomsøndenfor Tønsberg* 190.

Hringabú, *Ringebu Prgd. i Gudbrandsdalen* 392.

Hringaríki, *Ringerike* 209. 307-309.

Hringiaakr, *Ringsaker paa Hedemarken* 315. 369. 484.

Hrossanes, *Byen Horsens i Jylland* 432.

Hrossanes, *Nordpynten af Nøters ved Tønsberg* 227. 261.

Hrótt, *Øen Røtt udenfor Tananger paa Jæderen* 111. 318.

Húfunesskógt nær *Venersborg* 27.

Hugaströnd, *Hugastranden paa Østsiden af Norheimsfjorden i Sokndals Prgd. i Sogn* 86. 90.

Hundeyjar, *Gaarden Hyndøya paa Sydsiden af Frosten i Nordre Throndhjems Amt* 169.

Hundsund, *mellem Nøters og Føyenland nær Tønsberg* 310.

Hunn, *Gaard i Vardal Prgd., Thotens Fogderi* 321.

Húsabær, *Gaarden Huseby i Eidberg Prgd. i Smaalene* 224. 240.

Húsabær, *Gaarden Huseby i Stange Prgd. paa Hedemarken* 484.

Húsastadir, *Gaarden Hustad i Indersøens Prgd., Nordre Throndhjems Amt* 288. 295. 311.

Hváll, *Gaarden Kvale i Sokndal, Prgd. i Sogn* 88.

Hvalir, *Hvalerne sydligst i Smaalene* 347.

Hvamsey, *Kvamø i Vå Prgd. i Sogn* 85.

Hvarf, *Skotlands nordvestligste Odde (Cap Wrath)* 478.

Hvarfnes, *Næst Hvarven strax søndenfor Bergen* 63. 67. 114. 125.

Hvarfnesoddi, *Spidsen af dette Nes* 331.

Hvinisdalr, *Kvinesdal i Lister og Mandals Amt* 213.

Hvísíkr, *formodentlig en Vík ved Gaarden Hystad paa indre Side af Stord i Søndhordland* 232.

Hvítá, *Elv i Borgarfjordsbygden paa Island* 459.

Hvítíngseyjar, *Hvítíngsey, Hvítíngsøerne udenfor Buknfjorden, Stavanger Amt* 214. 225. 226. 235. 246. 378.

Höfn, *rimeligvis Harstadhavn i Trondenes Prgd. paa Hinnaen* 280.

Höfnabey, *Hovedøen ved Oslo* 106. 137. 139. 141. 142. 175. 177. 229. 269. 274. 279. 372. 380. 381. 383.

Hörðaland, *Nord- og Søndhordland i Bergets Stift* 47. 55. 82. 160. 230.

Hörðar, *Indbyggernes af Hörðaland* 47. 279.

Íkornahólmur, *Ekornholmen udenfor Feiringen Kirke i den sydlige Del af Mjøsen* 283.

Íl, *Øen Islay blandt Suderøerne* 469.

Íla, *Ilen ved Throndhjem* 49. 216.

Ílarsund Sund ved *Øen Íl* 334. 475.

Íluvellir, *Ilevolden ved Throndhjem* 49. 52. 63. 67. 76.

Íluvík, *Iloviken ved Throndhjem* 167.

Ingardalr, *Gaarden Ingdalen i Stadsbyggens Sogn paa Sydsiden af Throndhjemsfjorden* 149.

Innþrændir, *Indthrønderne* 18. 249.

- Írar, *Indbyggerne af Irland* 470. 475.
 Írland, *Irland* 31. 131. 470. 475.
 Ísland, *Island* 108. 131. 204. 265.
 273-275. 284. 341. 342. 347. 352.
 398-400. 409. 418. 419. 421. 424.
 429. 430. 435. 447-451. 459.
 461. 462.
 Íslendingar 274. 275. 409. 448.
 449. 460.
 Íslenzkr 116. 218. 297. 352. 361.
 419. 420.
 Jaðarr, *Jæderen* 203. 210. 214. 226.
 227. 341. 318. 378. 448.
 Jafnagr, *Jevnaker Prestegaard paa Hadeland* 308.
 Jamtaland, *Jemteland* 15. 247. 369.
 370.
 Jamtr, *Indbyggerne i Jemteland* 29. 30.
 Jarlsey, *Jersø i Kristianiafjorden, ikke langt fra Tønsberg* 276. 322.
 379. 380.
 Járnamoða, *Staden Yarmouth i England* 438.
 Járnbæraland, *Dalerne i Sverige* 13.
 14. 28.
 Jónsbryggja i *Bergen* 54. 81.
 Jónskirkja i *Bergen* 156. 230.
 Jónsvellir, *Pladsen „Engen“ i Bergen* 54. 81. 153. 154.
 Jórdan, *Floden Jordan i Palæstina* 64.
 Jórslahaf, *Middelhavet* 443.
 Jórslalaheimr, *Palæstina* 236. 262.
 445.
 Jórslalir, *Jerusalem* 9. 64. 260. 285.
 322. 447.
 Jótarr, *Jyder* 426.
 Jótland, *Jylland* 408. 446. 452.
 Jölund, *Jeløen ved Moss* 277.
 Karmsund, *Karmtsund, Sundet mellem Karmøen og Fastlandet* 88.
 214. 236.
 Kastél, *Riget Kastilien i Spanien* 431. 443-445.
 Katalonia nordøstligst i *Spanien* 443.
 Ketanes den nordligste Del af *Skotlands Fastland (nu Caithness)* 336.
 467.
 Katnesingar 467.
 Katrínarkirkja i *Bergen* 483.
 Kaupangr, *Kaupanger i Søkndals Prgd. i Sogn (i Middelalderen en liden Kjøbstad)* 197. (se Lúsa-kaupangr).
 Kaupmannaey, *Øved den irske Kyst, maaſke Copeland-Øerne udenfor Belfast-Bugten* 334.
 Kaupmannahöfn, *Kjøbenhavn i Danmark* 205. 206. 210. 287. 331.
 397. 441. 448.
 Keilustrauur, *Kilestrømmen i Lindaas Prgd. i Nordhordeland mellem Fosen-Øen og Fastlandet* 220.
 Kerlingarsteinn, *Holme i Sundet mellem Øen Skye og Fastlandet paa Skotlands Vestkyst* 467.
 Kirjálarr, *Kareler* 420.
 Kirkjuvágr, *nu Kirkwall, By paa Rosø (Mainland), Orknøerne* 466.
 478.
 Kjarbarey blandt *Suderøerne, nu Kerrera ved Fastlandet østenfor Mull* 467. 468. 476.
 Kjarbareyarsund, *Sund ved Kjarbarey* 415.
 Kjarrastaðir, *Gaarden Kjerstad i Meldalens Prgd., Søndre Throndhjems Amt* 74.
 Kjölriinn, *Grændsefjeldstrækning mellem Norge og Sverige* 305.
 Kleppabú, *Klebbu Sogn i Søndre Throndhjems Amt* 38. 73.
 Knollr, *Gaarden Knoll ved Glafva Kirke i Vermeland* 305.

- Knørrum, undir, *Sted i Bergen* 404.
 Konungahella, nu *Kongelf, By ved Gata-Elv* 6. 28. 35. 86. 87. 129. 187. 211. 213. 214. 261. 288. 299. 316. 327. 345. 346. 397. 410. 414. 416. 435. 436. 484.
 Konungshólmr i *Selbusjøen* 16.
 Konungshöfn, *Kongshavn ved Alvsen søndenfor Bergen* 347.
 Kopr, *Sted i Bergen* 221.
 Kórsbrøðragarðr, i *Oslo* 388.
 Kot, nu *forsvunden Gaard ved Nid- elven søndenfor Throndhjem* 38.
 Kristskirkja i *Bergen* 102. 125. 201. 205. 208. 269. 339. 351. 403. 404. 468. 482.
 Kristskirkja i *Nidaros* 41. 70. 74. 112. 113. 218. 252. 265. 393. 396.
 Kristskirkjugarðr i *Bergen* 54. 80. 81. 103. 128. 132. 214. 258. 269. 339. 364. 377. 402. 405.
 Krosskirkja i *Bergen* 160.
 Krosskirkja i *Nidaros* 72. 174. 218. 249.
 Kumreyjar, Kumrey, *Store- og Lille- Cumbray i Clydeffjorden ved Skot- lands Vestkyst* 470. 471. 475.
 Kyrfjall, *ukjendt Sted paa Vestfold* 286.
 Körmt, *Karmøen ved Stavanger* 227.
 Lafranzkirkja i *Bergen* 221.
 Lafranzkirkja i *Oslo* 338.
 Lafranzkirkja i *Tønsberg* 187. 192. 345. 483.
 Låka, *Gaarden Laake i Nannestad Prgd. paa Romerike* 371-373. 382. 391.
 Langimosi, *Myr ved Langerud i Østre Aker Prgd. ved Christiania* 178.
 Langeyarsund ved *Langø udenfor Averøen paa Nordmøre* 219.
 Langlóar, *Gaard i Bynesets Prgd. ved Throndhjem* 48.
 Laufeyjar, *Løveerne ved Horten* 260.
 Laufnes, *maaske Gaarden Løfnes i Flatanger Prgd., Nordre Thron- dhjems Amt* 50. 56. 59. 80. 84. 85. 94. 107. 111.
 Laugardalr, *Bygd i det sydvestlige Island* 460.
 Lautun, *Gaarden Løften i Ullens- aker Prgd. paa Romerike* 325. 328. 329.
 Laxavágr, *Laxevaag ved Bergen* 157. 208. 454. 482.
 Leifastaðir, *Gaarden Løvestad i Spydeberg Prgd. i Smaalenene* 345. 354. 358. 361. 368. 370. 372. 385.
 Leinum, 1, i *Vestergetland i Sverig (nu Kungslena i Vartofta Hered)* 238. 436.
 Leira, *Lerelven paa Romerike* 371.
 Leiran, *Leret ved Kristiania* 229.
 Leirangrar, *Leiranger Havn inden- for Agdenes i Throndhjemsfjorden* 343. 359.
 Leirgula, *Gaarden Leirgulen i Rug- sund Sogn, Davikens Prgd. i Nord- fjord* 282. 284.
 Leirnes, *Gaarden Leines i Ledin- gens Sogn, Stegens Prgd. i Salten* 360.
 Leirnes, *Nes ved Lerelven i Nan- nestad Prgd. paa Romerike* 371.
 Leiruvellir, *Sletterne ved Lerelven i Nannestad Prgd. paa Romerike* 370.
 Leykin, *formodentlig Gaarden Løken i Eid Prgd. i Nordfjord* 208.
 Libika, *Lybek* 422.
 Libikumenn, *Lybikumenn* 408. 423.
 Lífandisnes, *Lindenes* 47.

- Limefjörðr**, *Limefjorden i Jylland* 211.
- Lingardessða**, *Kyststrækningen omkring Lyngen i Nedenes* 190.
- Lindishólmur**, *nu Lindholmen ved Gøteborg* 425. 426. 428.
- Listi**, *Lister* 226. 227.
- Ljånes**, *Gaard i Strøndebarm Sogn i Søndhordeland* 208. 215. 217.
- Ljárindir**, *Gaard Leraanden i Budvikens Sogn, Byneset Prgd. ved Throndhjem* 218.
- Ljóðhús**, *nu Gamla-Ledøse, Kjøbstad ved Gøtaelv i Vestergetland* 6. 28. 35. 212. 264. 324. 325. 413. 416. 417. 436. 463.
- Ljóðhús**, *Øen Lewis blandt Suderøerne* 335. 467.
- Ló**, *Gaard i Opdal, Søndre Throndhjems Amt* 161.
- Lofló**, *maaske Gaarden Lauo i Leinstrandens Sogn søndenfor Throndhjem* 465.
- Lofnard**, *Landskabet Lennox i det vestlige Skotland* 471.
- Lokulofni**, *Vandet Lock Lomond i det vestlige Skotland* 471.
- Lumalönd**, *Gaarden Lomlanda i Sognet af samme Navn nordligst i Bohuslen* 263.
- Lund**, *Lund i Skaane* 441.
- Lúsakaupangr**, *Øgenavn paa Byen Kaupang i Sogn* 82. 85. 197.
- Lygr**, *Havn søndenfor Ekersund, maaske Løkevik i Sokndal Prgd.* 275.
- Lyngver**, *i Akere Prgd. i Romsdals Fogderi* 215.
- Lyrin**, *Gaarden Løren i Sørum Sogn paa Romerike* 298.
- Lyster**, *Lyster i indre Sogn* 197.
- Lyxa**, *Øerne Nordre og Søndre Lexen udenfor Indløbet til Throndhjemsfjorden* 358.
- Læradalr**, *Lærdal i Sogn* 22.
- Magnúskirkja**, *i Kirkevaag* 479. 481.
- Malangr**, *Malangen Fjord i Senjen* 483.
- Málmhangar**, *nu Malmo i Skaane* 448.
- Manvikr**, *Manvik Gaard i Bergs Sogn, Brunlanes Prgd. vestenfor Larvik* 98.
- Marfjörðr**, *rimeligvis Langesundsfjorden* 230.
- Mariukirkja**, *i Bergen* 80. 115. 160. 221. 337.
- Mariukirkja**, *i Nidaros* 84. 218.
- *i Sarpsborg* 10.
- *i Tønsberg* 261.
- *paa Hovedøen* 137.
- Mariukirkjugarðr**, *i Bergen* 128. 221.
- *i Sarpsborg* 224.
- Markamenn**, *Indbyggerne af Markir* 178.
- Markarhólmrinn**, *Holme strax nordenfor Stemshesten paa Nordmøre* 219.
- Markir**, *Grændsestrækning mellem Norge og Sverig (Marker)* 115. 119. 120. 212. 262. 263. 270. 285. 299. 300. 326. 329. 370. 391.
- Mástrandir**, *Havn, senere Kjøbstad udenfor Bohuslens Kyst, nu Marstrand* 324. 484.
- Másund**, *maaske Maursund ved Nevlungshavn østenfor Langesundsfjorden* 379.
- Medalbær**, *en af Eda-Gaardene i Vermeland nær den norske Grændse* 303.
- Medaldalr**, *ukjendt Sted i Thelemarken* 237.
- Medalhús**, *Melhus i Guldalen* 39. 343. 368.

Meballandshöfn, paa Sydsiden af
Mainland paa Orknøerne, nær
Orfer 478. 479.

Melr, Gaard i Kvinnhered Sogn i
Søndhordeland 288. 316. 343.
425. 466.

Melansey, Øen Lamlash paa den
indre Side af Arran i Skotland
475.

Mibfjörðr, Midfjordene vestlig i Is-
lands nordlige Del 274. -

Mikjálskirkja i Bergen 455.

Mjadbarsund mellem Øerne Mjømen
og Sandø sydligst i Kvindviks
Prgd. i Ytre Sogn 220.

Mjóna, Melø i Sognet af samme
Navn i Røde Prgd. i Helgeland
164. 174.

Mjör, Mjøsen 19-21. 145. 203.
211. 212. 283. 311. 321-323. 325.
327. 341. 344. 484.

Möbastaðir, Gaarden Mostad paa
Frosten i Nordre Throndhjems
Amt 139. 142.

Moldafjörðr, Moldefjorden sendenfor
Selje Kirke i Nordfjord 222.

Mórastir, Gaard ved Rigsgrænsen i
Eda Sogn i Vermeland 302.

Mostr, Moster i Søndhordeland 232.
233.

Múgavellir, ved Sæmsfjorden i Bo-
huslen 135.

Múli, det østlige Nes paa Rosse
(Mainland) blandt Orknøerne 466.

Munkabryggja i Bergen 52. 114.
208. 222.

Munklífi Munkeliv Kloster i Bergen
339.

Mustrarsund nordligst i Holland
421. 432.

Myl, Øen Mull blandt Suderøerne
476.

Mylarkálfr, en mindre Ø tæt ved
Mull. 476.

Mylarsund, Sundet mellem Mull og
Fastlandet 467.

Mylverjar, Indbyggerne af Øen Myl
476.

Møri, Møre, Nord- eller Søndmøre
18. 34. 36. 47. 67. 75. 77. 83.
137. 163. 164. 176. 212. 223.
342. 353. 359.

Mørir, Indbyggerne af Møre 47.
139.

Mölungr Malung i Dalarna i Sve-
rige 13.

Mön, Øen Man ved England 382-
334. 411. 465. 467. 468. 471.

Mörk, Finnmarken 420.

Mörs, formodentlig den Gaard, paa
hvis Grund Moss By nu ligger,
i Smaalenene 344.

Mörtustokkar Galgeberg ved Oslo
141. 179. 180. 184 383. 388.

Nafardalr, formodentlig ved Næver-
søen paa Fjeldet østenfor Lille-
hammer 241.

Narbon, Staden Narbonne i det
sydlige Frankrige 443.

Naumudalr, Naumdalen 30. 32.

Naustdalr, Gaard i Eid Prgd. i
Nordfjord 466. 478.

Naustdalsfors, rimeligvis Trollhätta-
fossen i Gota-Elv 212.

Nantey, Nøtø østenfor Lille-Bukn
i Buknfjorden 235.

Nes, Byneset ved Throndhjem 47.
348.

Nes, Nes Hovedkirke paa Rome-
rike 301.

Nesjar, Brunlanes Prgd. ved Larvik
237. 301. 311.

Nesoddi, Nesodden ved Kristiania
269. 380.

- Nesþjóðir, *Indbyggerne af Katar-
nes*. 467.
- Nið, *Nidelven ved Throndhjem*. 15.
38, 76. 271.
- Niðaróss, *Throndhjem*. 40. 116. 117.
143. 240. 243. 249. 272. 297.
343. 344. 360. 370. 392. 393.
450. 463. 483.
- Nikuláskirkja i *Bergen*. 81. 154.
160. 221. 329.
- Nikuláskirkja i *Nidaros* 252. 374.
396.
- Nikuláskirkja, i *Oslo*. 384. 484.
- Nizi, *Nisaa i Halland*. 211. 212.
- Nórafjörðr, *Norheimsfjord i Sökn-
dals Prgd. i Sogn*. 85. 89.
- Norðlendingar, *paa Island*. 459.
- Norðlendinga fjórðungur *paa Island*.
204. 430. 460.
- Norðmenn, *Indbyggere af Norge*.
107. 205. 303. 317. 334. 335.
349. 392. 399. 401. 408. 409.
411. 413. 422. 427. 428. 431-
434. 436. 441. 442. 444. 445.
448. 453. 469. 470. 473—477.
- Norðmæri, *Nordmøre*. 37. 474.
- Norðnes, *Nordnes ved Bergen*. 58.
62. 63. 153. 156. 339.
- Norðrhörðar, *Indbyggerne af Nord-
hordeland*. 54.
- Norðrlönd, *Norðlönd, de nordiske
Lande*. 239. 397. 422.
- Noregr, *Norge*. 3. 4. 6—9. 13. 31.
45. 46. 66. 67. 89. 91. 115—
117. 123. 131. 132. 134. 138.
144. 166. 205. 206. 223. 234.
237. 239. 242—244. 246. 249.
250. 253. 254. 258. 260. 284—
293. 300. 305. 314. 347. 322.
329. 331—333. 335. 336. 338.
346. 347. 349. 350. 354. 356.
378. 380. 391. 396. 398. 399.
401—403. 409. 411. 414—416.
418. 422—426. 431. 435. 438
—441. 443—449. 452—455.
462. 465. 467. 476. 477. 479.
481. 483.
- Noregskonungr. 434. 448. 456. 468.
- Noregsmenn. 9. 244. 333.
- Noregs veldi. 249. 437.
- Norrœnn, *norsk*. 240. 274. 438. 458.
- Nunnusetr, *Nonneklostret ved Oslo
(paa Leret ved Munkekloster-
Gaard)*. 139. 178. 182.
- Nunnusetr, *Nonneklostret ved Bergen
(den nuværende Lungegaard)* 81.
- Nunnusetr á Bakka, *Bakke Kloster
ved Nidaros* 84.
- Nýjakirkja, *Nykirke i Vermeland*
304.
- Oddaverjar, *Slægt paa Island som
herte hjemme paa Oddi* 265.
- Oddi, *Gaard paa Senderlandet paa
Island* 265. 273. 297.
- Óðinsey, *Onsø Prgd. i Smaalenene* 213.
- Ófótafjörðr, *Ofoten, Fjord i Salten*
483.
- Ólafskirkja, i *Bergen* 54. 114. 115.
155. 483.
- Ólafskirkja i *Nidaros* 165. 356.
- Ólafskirkja i *Oslo* 388.
- Ólafskirkja i *Tønsberg* 223. 225.
450. 484.
- Ólafskirkja á Bakka (*Bökkum*) i
Bergen 57. 124. 160.
- Ónarheimr, *Onereim i Sognet af
samme Navn paa Tysnesøen i
Sendhordeland* 258.
- Ordost, *Øen Orøust i Bohuslen* 188.
- Orkadair, *Orkedalen* 19. 73. 147.
149. 163. 168. 211. 343. 362.
368. 463.
- Orkdœlir, *Indbyggerne af Orkedalen*
73. 176.]

Orkn Orkla Elv 169.

Orknarösa, Orklaelvens Os 70.

Orkneyingar, Indbyggerne af Ork-
øerne 123. 131. 132. 337. 466.

Orkneyjar, Orknøerne 108. 131. 133.
256. 266. 288. 296. 322. 333.
335. 336. 416. 465. 466. 476.
477. 479.

Ormeyin, Ormsen ved Jerse i Kri-
stianiafjorden nær ved Tønsberg
229.

Oslo, Byen Oslo, Gamlebyen i Kri-
stiania 35. 69. 99. 117. 123. 137.
139. 145. 174. 177. 187. 190.
199. 206. 209. 212. 229. 236.
262. 263. 269. 270. 276-278. 288.
295. 296. 300. 301. 306. 307. 312.
313. 318-325. 327-330. 333. 341.
361. 366. 368. 373. 377. 378. 391.
392. 399. 404. 410. 411. 414. 416.
421-423. 426. 435-437. 461. 484.

Osloarfjörðr, den indre Del af Kri-
stianiafjorden 175.

Osloarherað, Vestre og Østre Akers
Prgd. ved Kristiania 281. 310.

Osloarsýsla indbefattede Aker og
Follo Fogderi med Lier, Røken
og Hurum Prgd. af Buskeruds
Amt og Haabel Prgd. af Smaa-
lenenes Amt 263. 269. 274. 282.
295. 320.

Ostrarfjörðr, Osterfjorden mellem
Osterøen og Fastlandet i Nord-
hordeland 222.

Palenz, Staden Palencia i Gammel-
Kastilien i Spanien 444.

Paris, Paris i Frankrige 428.

Pétrskirkja i Bergen 412.

Pétrskirkja i Nidaros 253.

Petlandsfjörðr, Pentlands Frith mel-
lem Orknøerne og Skotlands Fast-
land 467. 477.

Pislum, i Gaarden Pinsle i Sande-
hered Prgd., Larviks Fogderi 238.

Portyrja, Havnen Porter søndenfor
Kragers i Bratsberg Amt 190.
213. 226. 322.

Postolakirkja i Bergen 81. 403. 483.

Postolakirkjugarðr i Nidaros 174.

Predikaragarðr i Oslo 388.

Predikarakirkja i Nidaros 393.

Pål, Nedre-Italien 239. 423.

Ragnhildarhólmr ved Kongehelle 484.

Rakkastaðir, Rakkestad Prgd. i
Smaalenene 262.

Randaberg, Randeberg ved Stavan-
ger 39. 41. 43.

Randsund, Randsund i Oddernes
Prgd. ved Kristiansand 213. 435.

Rauðabjörg, Rødbjerget vestenfor
Throndhjem 18. 31. 32. 52. 147.
168. 359.

Rauðafjall, Raudeggen mellem Voss
og Aurland Prgd. i Sogn 162. 222.

Raumar, Indbyggerne af Raumarfki
180. 262. 443.

Raumarfki, Romerike 35. 176. 262.
272. 281. 283. 298. 299. 301. 307.
314. 315. 320. 325. 374. 391.

Raumaþing, Thing paa et ukjendt
Sted i Indhered 249.

Raumelfr, Glommen 10. (Se Elfr).

Raumsdalr, Romsdalen 47. 164.
196. 215. 284. 362.

Raumsdalsmynni, Indløbet til Roms-
dalsfjorden 367.

Raumdølskr 47.

Rauney, Rona i Sundet mellem Øen
Skye og Fastlandet paa Skotlands
Vestkyst 467. 476.

Ré, Ramnes paa Vestfold 67.

Rein, Rein i Stadsbygdens Prgd. i
Nordvest for Throndhjem 105.
279. 396.

- Reinsvík ved Rein 148.
 Rekuvágr, *Rekefjord* ved Sokndal i *Stavanger Amt* 213.
 Rennabú, *Rennebu Prgd.* i *Søndre Thronhjems Amt* 16. 147.
 Reykjaholt, *Gaard* i *Borgarfjorden* paa *Island* 342. 398. 459.
 Rín, *Rhinen* 439.
 Rjóð, *Gaard* paa *Nordmøre*, maaske *Røen* i *Stangvik Prgd.* 33.
 Róaberg, *Sted* ved *Orkedalsfjorden* 168.
 Róðar, *Gaarden* *Røen* paa *Geitestranden* ved *Orkedalsfjorden* 169.
 Rogaland, *Stavanger Amt* 47. 82. 204. 210. 236. 398.
 Róm, *Rom* 128. 134.
 Róma *Rom* 93. 121. 134. 330. 341.
 Rómaborg, *Rom* 4. 66. 239. 349. 406.
 Ros, *Jarledømme* i *det nordlige Skotland* 462.
 Rothemadum, *Valfartstedet Rocamadour* nord for *Cahors* i *Syd-Frankrige* 444.
 Rugey, *Rou-Øen* ved *Kysten* af *Onsø Prgd.* i *Smaalenene* 276.
 Rugsund, ved *Indløbet* til *Nordfjord* i *Davikens Prgd.* 137. 208.
 Rúmverskr, *romersk* 121.
 Ruslar, *Rutle Gaard* ved *Indløbet* til *Sognefjorden* paa *søndre Side* i *Evindvik Prgd.* 85.
 Ryðáss, *Gaarden* *Rødaas* nederst i *Orkedalen* 70.
 Rygin, *Gaarden* *Ryen* i *Bynesets Prgd.* ved *Throndhjem* 395.
 Ryginaberg, *Ryenbjergene* ved *Oslo* 178. 179. 182.
 Rygir, *Indbyggerne* af *Rogaland* 47.
 Rygjafylki, *ligetydigt* med *Rogaland* 284. 338. 365. 443. 463. 477.
 Rygjarbit, *Jernespynten* mellem *Egda-* og *Grenafylke* 118. 235. 284. 294.
 Røgnvaldsey, *South-Ronaldsay*, sydligst blandt *Orknøerne* 466. 478.
 Røgnvaldsvágr, *Havn* nordvestlig paa *Røgnvaldsey* 467. 477.
 Rønd, *Randsfjorden* paa *Hadeland* 19. 20. 282. 285.
 Salbirni, *Øen* *Selbo* i *Søndhordeland* 153.
 Salptverir, *Indbyggerne* af *Salten* 360.
 Salteýjarsund, nu *Skjelsbosund* mellem *Spjærøen* og *Vesterøen* i *Hvaløernes Prgd.* i *Smaalenene* 56. 135. 137. 413.
 Saltnes, *Gaard* i *Budvikens Sogn*, *Søndre Throndhjems Amt* 15. 17. 33.
 Saltsúra 294.
 Sandafjörðr, *Sandefjord* i *Sandhered Prgd.*, *Larviks Fogderi* 190.
 Sandar, *Gaard* i *Threnens Sogn*, *Lurø Prgd.* i *Helgeland* 360.
 Sandasund, *Sandesund* 301.
 Sandbrú i *Bergen* 100. 412. 483.
 Sandey, nu *Sanda*, en af *Suderøerne* ved *Sydspidsen* af *Halvøen Cantire* 475.
 Sandnes, *Gaard* i *Alstahøg Prgd.* paa *Helgeland* paa *Nordspidsen* af *Øen Alsen* 359.
 Sandr, *Gaard* i *Thrøndelagen* 386. 390.
 Santodra, *Øen* *Sandtorv* paa *Syd-siden* af *Korsfjorden* *søndenfor* *Bergen* 378.
 Sarpr, *Fossen* *Sarp* i *Glommen* 191.
 Sarri, *ukjendt Sted* i *Spanien*, i *Gammel-Kastilien* nær *Burgos* 443.
 Sástaðir, *Såastad* i *Stange Prgd.* paa *Hedemarken* 19. 20. 59. 137. 139. 147. 155. 166. 170. 171.

- Satfri, *Halvø paa Vestsiden af Skotland, nu Cantire* 334. 335. 468. 469. 476.
- Satriseid, *Eidet, som forener denne Halvø med Fastlandet* 468. 469.
- Satirismuli, *Halvøen Cantires yderste Nes* 334. 475.
- Sauðungssund, *Saundesund ved Sydøstkanten af Atløen i Askevold Prgd. i Søndfjord* 223.
- Saurbœir i *Bohuslen* 12. 35.
- Saurvíkr, *Gaard i Vermeland* 305.
- Saxar, *Indbyggerne af Saxland* 118.
- Saxland, *det nordvestlige Tydskland* 451.
- Seimsfjörðr, *Søimsfjorden i Tanum Sogn i Bohuslen* 136. 140. 144.
- Selbúar, *Indbyggerne af Selbu i Throndhjems Stift* 16.
- Seleyjar, *Seløerne strax vestenfor Lindesnes* 225. 232. 245. 329.
- Selja, *Ø med Munkekloster i Selje Prgd. i Nordfjord* 6. 399.
- Selvágar, *Havn mellem Sokndal og Ekersund* 225.
- Serkir, *Indbyggerne af Serkland* 461.
- Serkland, *de under Saracenerne (Araberne) staaende Lande, særlig Nordafrika* 461.
- Siggjarvágr, *Siggevaag Gaard og Havn paa Østsiden af Bømmeløen i Søndhordeland* 152. 214.
- Silavágr, *formodentlig Selvaag nordlig i Haa Prgd. paa Jæderen* 481.
- Síld, *Øen Silden i Selje Prgd. i Nordfjord* 222.
- Síri, *Øen Utsire nordligst i Stavanger Amt* 402.
- Sjaumælingar, *Gaarden Sømæling i Øre Sogn, Thingvold Prgd. paa Nordmøre* 285. 362.
- Sjölund, *Sjælland i Danmark* 332. 446.
- Sjöltum, *af, maaske Gaarden Skjold i Fane Prgd. ved Bergen* 458.
- Skagfirðingar, *Indbyggerne af Skagafjörðr* 430.
- Skagafjörðr, *Skagafjorden i Islands nordlige Fjording* 429. 430.
- Skálholt, *Sæde for Biskoppen i det søndre Biskopsdømme paa Island* 430.
- Skálavík, *Skaalvik strax søndenfor Kvarven ved Bergen* 214.
- Skálpeid strax østenfor Kirkevaag paa Orknøerne 478. 481.
- Skáneyjafjall mellem Selbu og Gule-dalen i Søndre Throndhjems Amt 212.
- Skáneyrr, *Markedsplads sydvestligst i Skaane, nu Skanør* 205.
- Skáni, *Skaane* 431.
- Skánungar 443.
- Skarar, *Skara i Sverige* 421.
- Skarfstaðir, *Gaarden Skarstad i Bro Sogn i Bohuslen* 189.
- Skartastaðir, *Gaarden Skarstad i Bindalens Prgd. sydligst i Helgeland* 352.
- Skarthællinn, *Gaard i Bergen* 330.
- Skaun, *Rakkestad Prgd. i Smaalenene* 191.
- Skaun, *Stange Prgd. paa Hedemarken* 310. 322. 325. 484.
- Skeðjuhof, *Skeov Gaard i Andebu Prgd., Jarlsberg Fogderi* 298. 301. 310. 312. 315. 325. 328. 379.
- Skeljasteinn, *Sten tæt ved Tønsberg* 310. 484.
- Skeljasteinsgrunn, *det samme* 276.
- Skeljasteinssund, *Piren ved Tønsberg* 191.
- Skellingarhella, *Skjer i Nidelven paa Baklandssiden i Throndhjem* 166. 393.

- Skeynir, *Indbyggerne af Skaun i Smaalenene* 178. 191.
 Skif, *Øen Skye blandt Suderøerne* 334. 462. 466. 476.
 Skifan, *Byen Skien* 96. 213. 311. 430.
 Skillingar, *Skjengen, Smaaøer i Flatanger Prgd. i Namdals Fogderi* 30.
 Skipafjörðr, *rimelig Loch Long, Arm af Clyde-Fjorden i Skotland* 471. 472. 475.
 Skipakrókr, *Skibekrog ved Nidelven noget ovenfor Bratøren i Throndhjem* 37. 69.
 Skotakonungr, *Skotternes Konge* 398. 399. 415. 454. 462. 464. 467-471.
 Skotar, *Indbyggerne af Skotland* 334. 335. 399. 416. 462-464. 469-471. 473-475. 477.
 Skotland 132. 332. 334. 398. 415. 416. 454. 457. 463. 465. 469-473. 476.
 Skozkr, 457. 474. 476. 477.
 Skriksvík, *Gaarden Skredsvik ved Fjorden Gullmaren i Bohuslen* 27.
 Skúsás, *nu forsvunden Gaard i Strinden ved Throndhjem* 218.
 Skútusund mellem *Rugsundø og Bremangerland yderst i Nordfjord* 214.
 Sláttunes, *det nuværende Langesund ved Udløbet af Skiensfjorden* 379.
 Sliðhólmar, *i Kristianiafjorden, ikke langt udenfor Oslo* 324.
 Smíðjubúðir i *Nidaros* 167.
 Smjöl, *Øen Smølen i Æde Prgd. i Nordmøre* 37.
 Smjörberg ved *Tønsbergfjorden tæt ved Tønsberg* 113. 193.
 Snældra, *Ø ved Akerselvens Udløb i Kristiania, nu landfast* 178.
 Sogn, *Sogn i Bergens Stift* 21. 22. 47. 82. 85. 90. 94. 106. 125. 153. 162. 197. 228. 338. 341. 366. 369. 452.
 Sognsær, *Sognsøen, Indløbet til Sognefjorden* 89. 90. 197. 220. 284. 294. 363.
 Sókn, *Sokndal Prgd. sydligst i Stavanger Amt* 225.
 Sóknadalr, *Soknedalen i Norderhov Prgd. paa Ringerike* 194.
 Sóknadalr, *Sokndal i Sogn* 85. 90. 91.
 Sóknadalr, *Soknedalens Sogn i Guldalen* 16. 73.
 Sokndælir, *Indbyggerne af Sokndal i Sogn* 82. 94. 99. 100.
 Sólangr, *ukjendt Sted ved Drammensveien ikke langt fra Kristiania* 177.
 Sólbjörg 274.
 Sóleyjar, *Søler* 324.
 Sólskel, *en Ø i Æde Prgd. paa Nordmøre* 212. 343.
 Sólundarhaf, *Havet mellem Norge og Øerne nord for Skotland, kaldet efter Solunderne : Sulend-Øerne* 415. 465.
 Sótanes, *Halvø i Bohuslen* 188.
 Spánaland, *Spanien* 447.
 Spánheimr, *Spaanheim Gaard i Ulvik Sogn i Hardanger* 285.
 Spania, *Spanien* 431. 434. 435. 437. 445. 447.
 Spánn, *Spanien* 437. 444. 447.
 Sparmörk, *ukjendt Sted, rimeligvis i Bohuslen* 237.
 Spjör, *Spjærøen blandt Hvaløerne i Smaalenenes Amt* 435.
 Sprotavellir, *Slette ved Elven søndenfor Throndhjem* 38.
 Staðr, *Stadland* 36. 63. 86. 79. 85. 111. 219. 220. 222. 265. 364. 365.

Stafafjörðr, *formodentlig Stavangerfjorden søndenfor Stavenes i Askevolds Prgd. i Nordfjord* 209.

Stafangr, *Stavanger* 62. 112. 116. 117. 125. 130. 209. 232. 287. 398. 404. 426. 429. 451. 460. 463. 479.

Staferni, *Stavern paa Vestsiden af Larviksfjorden* 226. 230.

Stafr, *Stav i Leimstrandens Sogn i Guledalen* 39.

Stallrinn, *den sydligste Pynt af Jølsen ved Moss* 277.

Stangir, *Stange Prestegaard paa Hedemarken* 310.

Stangir, *Gaarden Stange ved Vaaler Kirke i Smaalenene* 232.

Stedja, *Stedje Gaard i Sokndal Prgd. i Sogn* 86.

Steig, *i Fron i Gudbrandsdalen* 3. 25. 392. 484.

Steigarberg *ved Stegen i Salten* 78.

Steinavágr, *Sundet mellem Hessen og Aspoen nær Aalesund paa Søndmøre* 342. 348.

Steinbjörg, *Stenbjergget strax ved Throndhjem* 40-42. 49. 74. 77. 110. 143. 297. 484.

Steinkirkja *i Bergen* 106. 160.

Steinn 474. 475.

Steinn, *Gaard paa Byneset ved Throndhjem* 47. 48.

Stimr, *Forbjergget Stemahesten paa Grændsen af Romsdalen og Nordmøre* 212. 219. 228.

Stodreimr, *nu Storeim i Eids Prgd. i Nordfjord* 116.

Storð, *Stordeen i Hordeland* 232.

Storga, *Staden Astorga i Provinsen Leon i Spanien* 448.

Straumneskinn *ved Finmarkens Kyst?* 285.

Straumr, *Søndre Odalens Prestegaard* 301.

Straumrinn, *Gaard i Bergen* 412.

Straumsund, *rimelig nordligst i Hal-land* 484. 485.

Strind, *Strinden ved Throndhjem* 219.

Strindarfjörðr, *Strandefjorden i Fuse Prgd. i Søndhordeland* 81.

Strindajór, *Strindfjorden, en Del af Throndhjemsfjorden* 257.

Strönd, *ved Gaarden Leine i Hole Prgd. paa Ringerike* 282.

Strönd, *Strand Bygd i Vermeland* 304.

Suðrdalaríki, *Susdal i Rusland* 285.

Suðreyingar, *Indbyggerne af Suðreyjar* 296. 332. 413. 416. 468. 470. 476.

Suðreyjakonungr 418.

Suðreyjar, *Øerne langs Skotlands Vestkyst (nu Hebriderne)* 285. 236. 322. 332. 333. 335. 399. 411. 412. 415. 423. 462. 465. 467. 469. 470. 475. 476.

Suðreyskr 236.

Suðrheimar, *formodentlig Gaarden Søren i Leimstrandens Sogn i Guledalen* 354. 358. 368. 465.

Suðrmenn, *Tydskere* 107. 108. 181. 208. 301. 350.

Súlnasker, *Udø vest for Orknøerne, nu Sule-Skerry* 465.

Sundbú *Gaarden Sandbu i Vaage Sogn i Gudbrandsdalen* 288. 344. 354. 358.

Sundsvágr, *Sundsvaag ved Sunds Kirke søndenfor Bergen* 228.

Sunndælir, *Beboerne af Sunndal i Dalsland i Sverig* 28.

Sunnhörðar, *Indbyggerne i Søndhordeland* 22. 156.

- Sunnlendinga fjórðungur paa Island 460.
- Sunnlendingar paa Island 449. 459.
- Sunnmœri, Søndmøre 294. 365.
- Súrnadalr, Surendalen paa Nordmøre 357. 362.
- Sváfuvík ved Svælvens Udløb lidt østenfor Ekersund 228.
- Svans, mulig ved Svangstranden i Lier Prgd., Buskeruds Amt 282.
- Svava, Svafa, Schwaben i det sydvestlige Tydskland 289. 423.
- Sveggjádarsund, ved Øen Sveggen paa Udsiden af Averøen i Nordmøre 215. 219.
- Sverrisborg paa Stenbjerget 484.
- Svíakonungr 18. 105. 106. 133. 299. 302. 316. 397. 413 416. 418. 460.
- Svíar, Svenskerne 202. 289. 411. 418. 414. 416-418. 420. 422. 424. 425. 453.
- Svíaríki, Sverige 420. 431.
- Svíaveldi, Sverige 0. 237. 333. 418. 424. 446.
- Svínasund, Svinesund, Grændsen mellem Smaalenene i Norge og Bohuslen i Sverige 118. 176. 235. 284.
- Svithunskirkja i Stavanger 210.
- Svíþjóð, Sverige 106. 118. 134. 316. 369. 411. 413. 414. 418-422. 424. 427. 446.
- Sýgnir, Indbyggerne af Sogn 47. 82. 83. 89. 96. 197. 442.
- Sýrströnd i Lekangers Hovedsogn paa Nordsiden af Sognefjorden 89.
- Söndólsstaðir, Gaarden Sandstad paa Sydsiden af Øen Hiteren udenfor Throndhjemsfjorden 367.
- Tattarar, Tartarerne 420. 483.
- Tautra, Ø med Munkekloster i Frosten Prgd. i Throndhjemsfjorden 170. 295. 394.
- Teknasfjörðr, maaske Stoksund mellem Bømmelen og Stord i Søndhordland 233.
- Títólfanes, Títelsnes paa Fastlandet søndenfor Stord i Søndhordland 232. 233.
- Tjølgarheimir, Gaarden Tölreim i Brønne Prgd. paa Helgeland 359.
- Torgar, Øen Torge i Brønne Prgd. paa Helgeland 98. 359. 377. 385. 389. 390.
- Trafu, Travefloden ved Lübeck 123.
- Truma, Tromsø 483.
- Tunga, Gaarden Tungen paa Geitestranden i Børgsens Prgd., Søndre Throndhjems Amt 70.
- Tunna ved Tønsberg 190.
- Tunnuskagar, Neset Tønsberg-Tønde i Sandehered 190.
- Túnsberg, Tønsberg 6. 35. 57. 87. 106. 112. 119. 123. 145. 146. 177. 181. 187. 190. 191. 199. 206. 208-213. 223. 225. 226. 228-230. 234. 236. 242. 260. 261. 269. 272. 276. 281. 283. 285. 286. 295. 296. 299-301. 306. 307. 309. 310. 312. 316. 317. 322. 323. 331. 341. 345. 350-352. 372. 379. 410. 425. 427. 435-439. 441. 443. 448. 450. 452. 453. 461. 483. 484.
- Túnsbergsmenn 87. 119. 181.
- Tyri, Tyriffjorden paa Ringerike 20. 282. 303. 315.
- Töluhólmur, Kristiansholm ved Bergen 156. 337.
- Töluvík, Skudeviken ved Bergen 227.
- Úlfasund, Ulvesund mellem Vaags og Fastlandet i Nordfjord 79. 85. 222.
- Undurseyjar, Andersøen i Storsjøen i Jemteland 30.

Uppdalr, *Opdal* i Orkdølafylki 81.
211. 344. 392.

Uppdalsskógr, *Skoven mellem Opdal og Rennebu* 348.

Upplendingar, *Oplændinger* 139. 179. 307.

Upplönd, *Fylkerne Haðafylki, Heinaf., Raumaf., Guðbrandsdalir og Eystridalir* 19. 21. 28. 34. 68. 75. 77. 118. 137. 143. 144. 147. 149. 193. 194. 197. 203. 209. 211. 212. 228. 234. 241. 242. 272. 276. 284. 288. 293. 302. 308. 314. 318. 321. 323. 327. 329. 344. 345. 367. 373. 452.

Uppsälir, *Upsala* i Sverige 106.

Vaðilsey, *maaske Vedse mellem Bømmelen og Stord* i Søndhorde-land 233.

Vágar, *Vaagen* i Lofoten 296.

Vágrinn, *Vaagen ved Bergen* 53. 55. 57. 81. 88. 126. 186.

Vágsbotn, *Vaagsbunden, det inderste af Bergens Vaag* 54. 80. 157. 412. 483.

Vágsbrú, *ukjendt Sted i Indhered ved Throndhjemsfjorden* 249. 354.

Valdelikt, *Staden Valladolid i Gammel-Kastilien* i Spanien 444.

Valdishólmar, *Vallandsø i Glommen ved Gaarden Lindhol i Eidsberg Prgd. i Smaalenene* 307. 323. 345. 377. 378.

Valdres, *Valders* 25. 197. 209. 311.

Valkaberg, *Aakeberg ved Kristiania, hvor nu Bodsængslet ligger* 184.

Válkabjörg, *det samme* 484.

Varmá, *Vormen* 328.

Varna, *Rygge og Moss Prgde. i Smaalenenes Amt* 276. 277.

Varteigsmenn, *Slægt fra Varteig i Smaalenene* 289.

Vazfell, *Vatsfjeld mellem Klebbu og Melhus Prgd. i Søndre Throndhjems Amt* 16.

Veddey, *Vede paa Vestsiden af Tusteren i Ede Prgd. paa Nordmøre* 215.

Véey, Véeyjar, *Ves i Prgd. af samme Navn i Romsdals Fogderi, i Middelalderen Kjøbstad* 215. 367.

Veggir, *Gaarden Veggan i Sokndal, Stavanger Amt* 225.

Veig, *Vegøen i Helgeland* 359.

Veigin, *Gaarden Veien i Norderhov. Prgd. paa Ringerike* 170. 176. 206. 210. 212. 215. 219-222. 225.

Veradalr, *rimeligvis Gaarden Verdal i Inderøens Prgd. Nordre Throndhjems Amt* 251. 266. 269. 271. 273. 359.

Verdælir, *Indbyggerne af Verdaleid Prgd. i Nordre Throndhjems Amt* 282.

Vermaland, *Vermeland i Sverige* 7-9. 12. 13. 26-28. 77. 295-297. 299-302. 305. 307. 317. 322. 384. 391. 411.

Vermar, *Indbyggerne af Vermeland* 27. 295. 297-305. 329. 411.

Vestfirðingar, *paa Island* 459. 480.

Vestfirðir, *Islands vestlige Fjerding* 342. 399.

Vestfold, *Jarlsberg og Larviks Amt med Sandsver, Eker og Lier Prgde. af Buskeruds Amt* 308.

Vestfyldir, *Vestrfyldir, Indbyggerne af Vestfold* 176. 180. 300.

Vestmannaeyjar, *Vestmanna-Øerne ved Islands Sydkyst* 273.

Vestnes, *Vestnes Gaard i Prgd. af samme Navn i Romsdals Fogderi* 135. 137. 149-151.

Vestrafjörðr, *paa Øen Skye* 476.

- Vestragðir, *Lister og Mandals Amt*, se Agðir 227.
- Vestrlönd, *Storbritanien og Irland samt alle Øer i Vesternavet* 31.
- Vettaherað, *det nordligste Hered i Bohuslen* 261. 281. 309.
- Viðheimr, *Gaarden Vedum i Øyer Prgd. i Gudbrandsdalen* 484.
- Vigdeild, *Gaarden Vigtil paa Frosten i Throndhjemsfjorden* 354. 358. 372. 383. 385. 386. 388.
- Vigr, *Øen Weir blandt Orknøerne* 336.
- Vík, Víkin, *indbefattede Fylkerne Grenafylki, Vestfold, Vingulmörk og Alfheimar eller Kystegnene fra Geta-Elv til Vestgrændsen af Bratsberg Amt* 7. 12. 20. 21. 26-28. 34. 35. 45. 46. 55-58. 67. 69. 71. 75. 78. 79. 82. 86. 105-107. 110. 112. 115. 118-120. 123. 124. 130. 135. 137. 150. 174. 176. 187-191. 193. 203-207. 209-213. 229. 232. 234. 236. 256. 260-262. 264. 275. 276. 280. 281. 284. 286. 288. 294. 295. 198. 299. 309-311. 318-322. 325. 330. 332. 337. 338. 342. 344-347. 350. 352. 353. 361. 366-368. 374. 376-379. 391. 393. 397-399. 411. 413. 414. 420. 421. 425. 429. 432. 436-438. 446. 448. 450. 452. 460. 463. 484.
- Víkverjar, Víkverir, *Indbyggerne i Víkin* 51. 56. 99. 102. 134. 380. 381.
- Vík, *Vik i Sogn* 197.
- Víkingavágr, *paa Østsiden af Bertnessøen i Evindvik Prgd. søndenfor Sognefjordens Udløb* 214. 222.
- Vikum, *i, den vestligste Del af Estland* 118.
- Víkverskr, *hørende til Viken* 60. 138. 151.
- Vindland, *de af Venderne beboede Lande ved Østersøen* 204. 420.
- Vindr, *Vender* 420.
- Vindverskr, *hørende til Vindland* 204.
- Vingr, *Vinger Bygd ved Glommen* 301. 326.
- Vingraþór, *Vingersøen i Vinger* 326.
- Visinsey, *Visingø sydligst i Væteren i Sverige* 314. 317.
- Visk, *Viskaaen det nordlige Hal-land* 210.
- Vænir, *Væneren i Sverige* 327.
- Völunes, *Sydspidsen af Askøen ved Bergen* 214.
- Vörs, *Voss i Bergens Stift* 22. 162.
- Vörsar, *Indbyggerne af Vörs* 22. 54.
- Þelamörk, *Thelemarken* 13. 16. 194. 237.
- Þilir, *Indbyggerne af Thelemarken* 178. 180. 282.
- Þinaróss, *Elvemundingen ved Stadsbygdens Kirke i Fosens Fogderi* 149.
- Þingvöllr, *Thingvold i Nordmøre* 176. 212. 357.
- Þjórn, *Øen Thjørn ved Bohuslen søndenfor Oroust* 188.
- Þjórsá, *paa Sydkanten af Island* 449. 459. 460.
- Þjótta, *Thjotta i Helgeland* 164.
- Þoptyn, *Gaarden Thofte i Dovre Prgd. i Gudbrandsdalen* 484.
- Þornberg, *Gaarden Thanberg i Norderhov Prgd. paa Ringerike* 354. 372. 378.
- Þórsá, *Byen Thurso paa Nordsiden af Caithness, nordligst i Skotland* 386.
- Þórsbjörg, *i Stadsbygdens Sogn i Fosen* 148. 149. 165.
- Þorskabakki, *paa Geta-Elvens vestre Bred ligeoverfor Ljóðhús* 418.

Þórsnesþing, *Thing paa Sydsiden af Breidefjorden i Islands Vestfjerding* 459.

Þótn, *Thoten* 282. 288.

Þrándheimr, *de 8 thrøndske Fylker: Eynafylki, Sparbyggjaf., Verdølaf., Stjórdølaf., Strindaf., Gauldølaf. og Orkdølaf.* 18. 34. 36. 46. 47. 68. 65. 68. 69. 72. 75-78. 82. 107. 111. 128. 124. 131. 137. 138. 143. 145-147. 151. 162. 163. 166. 176. 203. 207. 209. 212. 220. 222. 282. 284. 289. 240. 242-244. 249. 255. 265. 278. 276. 282. 284. 288. 294. 311. 313. 315. 322. 330. 333. 337. 341. 343-346. 348. 350-354. 359. 365. 368-370. 378. 391-393. 396-401. 419-421. 428-430. 432. 443. 445. 450. 462. 463. 475.

Þrándheimsmynni, *Indløbet af Throndhjemsfjorden* 81. 68. 75. 79. 165.

Þrymlingar, *Thromtingerne, Smaaer ved Thromoen udenfor Arendal* 227. 229. 230.

Þrælalberg ved Akhværket udenfor Oslo 141. 311.

Þrændalög, *Threndelagen* 47. 149. 165. 207. 253. 283. 290. 390.

Þrændir, *Indbyggerne af Þrándheimr* 4. 47. 63. 72. 166. 176. 240. 249. 254. 258. 281. 389. 357. 427.

Þróenzkr, *hørende til Throndhjem* 158. 162. 207. 240. 336.

Þufn, *Gaarden Thom i Raade Prgd. i Smaalenene* 176.

Þveráreyrar i *Öyjafjordsbygden nordlig paa Island* 430.

Þverárþing i *Borgarfjorden paa Island* 460.

Þýðverskr, *tydsk* 107. 108. 349. 369. 408. 409. 420.

Þyssisey, *Thøssø i Fjeld Prgd. i det sydlige Indløb til Bergen* 465.

Ystar, *Gaarden Ustad i Orkedalens Prgd.* 70.

Yxney, *Halvøen, som ender ved Neset Tensberg Tønde, i Sandehered Prgd.* 190.

Yxney, *Ørne vestenfor Hare i Harams Prgd. paa Sendmøre* 215.

Æðey, *Ædø i Prgd. af samme Navn paa Nordmøre* 220.

Ænes i *Sognet af samme Navn i Kvinnhered Prgd. i Sendhordeland* 59.

Ægisfjörðr, *nu Øgsfjorden ved Hindøen* 78.

Ögvaldsnes, *Agvaldsnes paa Karmøen i Stavanger Amt* 211. 483.

Ömburnes, *Ombornes søndenfor Strandens Kirke i Leksvikens Prgd., nord for Throndhjem* 170.

Öxnadalshéiðr, *mellem Öyjafjorden og Skagafjorden paa Island* 448.

Sagregister.

Andvaka, lúðr. 54. 187. 221.
Björgynjar sumar. 159.
Bókaskreppan, skip. 142. 211. 212.
Darrhettan, skip. 219.
Drekinn, skip. 402. 425.
Drekinn mikli, skip. 320.
Ecce mitto angelum, responsorium.
405.

Elfrin, skip. 219.
Erkisúðin, skip. 88.
Finnskattr. 280.
Fiskhryggr, sverð. 94.
Fjarðakollan, skip. 59.
Fleyit mikla, skip. 88.
Fótr, hestr. 392.
Gautstafr, hestr. 392.
Gestaskálpinn, skip. 219.
Grágás, lögbók. 121.
Grágásin, skip. 59.
Gullbóluskrá. 133.
Gullbringan, skip. 78. 219. 228.
229. 294.
Gullfjörðr, lögbók. 121.
Hákarlahaustit. 341. 342.
Hárknífrinn, skip. 59. 61. 63.
Hjálpin, skip. 84.
Hrafnaþjarga haust. 118.
Hrafnsnám, kvæði. 364. 469. 471.
474.

Hreinnian, skip. 88. 112.
Hugróin, skip. 171. 364. 365.
Höfðabuzan, skip. 59. 187.
Jórsalaferð. 272.
Keip, skip. 87.
Kláðinn, skip. 219. *Konunginn*
Krossúðin, skip. 425. 426. *= Fjörðinn*
Kúfinhetta, skip. 381.
Langafrjádagr, skip. 338.
Lignum domini. 355. 375. 440.
Lyrtan, skip. 219.
Mariusúðin, skip. 77. 83—85. 92.
94. 95. 106. 437. 439. 442. 446.
Ógnarbrandrinn, skip. 165. 171. 172.
219. 229. 260.
Óskmærin, skip. 84.
Rauðsúðan, skip. 167. 168. 170. 172.
Refan, skip. 56.
Róðan helga. 107. 160.
Ruðin, skip. 42.
Saudarvömbin, skip. 445.
Seleyja vetr. 245.
Sigrflugan, merki. 127. 141. 166.
Skálpinn, skip. 171.
Skarði, sverð. 263. 264.
Skegginn, skip. 57. 59. 88. 95. 277.
Skjaldmærin, skip. 88.
Skrín hins heilaga Magnús jarls.
479. 481.

Skrín hins helga Ólafs konungs 254.

258. 355. 375.

Stangarfolinn, skip. 114.

Súðin, skip. 341.

Sunnifu skrí. 160. 258.

Sunnifu stofa í Björgyn. 71.

Sverrissaga. 480.

Svithuns skrí. 210.

Sygnabrandrinn, skip. 150.

Uxinn, skip. 333.

Vagsbrúar sumar. 249.

Vallabuza, skip. 87.

Viðsjáin, skip. 84. 142. 171.

Vætan, skip. 363.

www.libtool.com.cn

www.libtool.com:cn

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn